

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 149-156

Udgivet år og sted | Publication time and place: Köbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

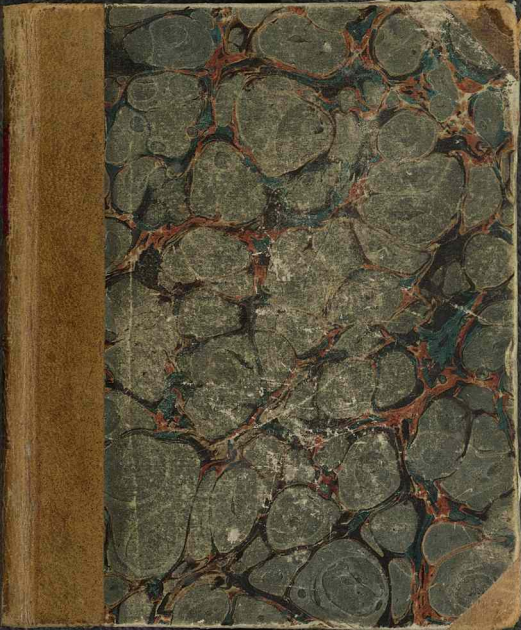
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

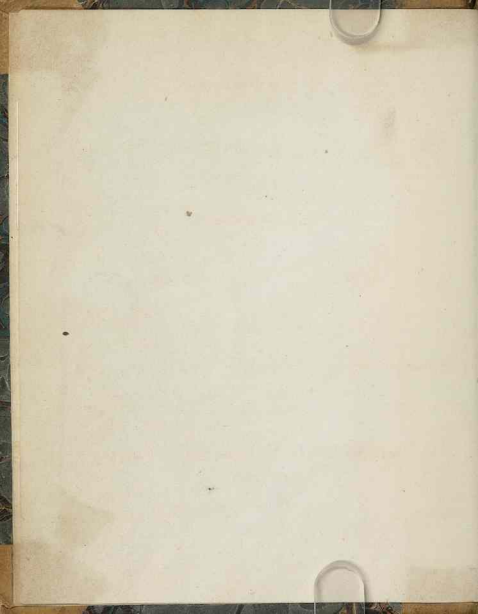

1 1 58 0 8 02071 3

+Rex

Cooper's
Samlede Skrifter.

Översatte af Originalsproget.

Etthundredeogfyrgetyvende til tooghalvtredsindestyvende
Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1854

THE
JOURNAL OF THE
SOCIETY OF THE HISTORY OF THE
CITY OF NEW YORK

Volume 10

1901

Published by the Society of the History of the City of New York

1901

1901

Stifinderen.

Roman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

H. S. Reutkirch.

Cand. phil.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1854.

Stillingfleet

1711

James Stillingfleet

1711

1711

1711

Fortale.

Planen til nærværende Fortælling frembød sig for mange Aar siden saa at sige af sig selv for Forfatteren; Enkeltighederne ere imidlertid af senere Oprindelse. Ved at meddele Forlæggeren Ideen, at lade Somoend og Bilde træde sammen frem paa Scenen under Tildragelser, der kunde antages eiendommelige for de store Soer, havde Forfatteren i en vis Henseende paataget sig den Forpligtelse imod ham, engang i Tiden at udføre sit Forsæt en Forpligtelse, der nu opfyldes, ihvorvel noget sent og ufuldkomment.

I Hovedkarakteren vil Læseren gjenfende en gammel Ven under nye Forhold. Skulde det vise sig, at Maaden, hvorpaa denne gamle Bessendt fremstilles under de nye Forhold, hvormunder han nu optræder, ikke gjør Skaar i hans Indest hos Publicum, vil det i højeste Grad glæde Forfatteren, saasom han føler ligesaa varmt for den omtalte Mand, som om det var en virkelig Person. Det er ikke saa let en Opgave at indføre een og den samme Karakter i fire forskellige Bærter og at vedligeholde Eiendommelighederne, Identiteten udtrækker, uden at løbe Fare for at Læseren bliver fjed af Gensformigheden, og det foreliggende Forløb er blevet opsat saa længe, ligesaa meget af Tvivl om et heldigt Udfald, som af nogen anden Grund. Ved dette Foretagende maa som ved et hvilket som helst andet „Guden krone Bærket.“

Den indianste Karakter udfolder en saa ringe Mangelskethed, at det denne Gang har været mit Formaal, ikke at opholde mig for længe ved samme; Forbindelsen med Somoanden frægter jeg for vil synes at frembyde mere Nyhed end Interesse.

For den Mindrede vil det være en paafaldende Anachronisme, at Skibe befare Ontario i Midten af det attende Aarhundrede, men i dette Punkt kan Digterens Frihed støtte sig til Kjendsgjæmninger. Skjoudt de i disse Blade emalte Bartoier muligviis aldrig ere blevene seie hreiken i dette Band eller anderledes, saa er det dog vist, at aldeles lignende have seilet paa denne Indsø, og det i en langt tidligere Periode, end den nævnte, saa at Digteren har tilstrækkelig Hjemmel for at benytte dem i sin Fremstilling. Man glemmer i Almindelighed, hvor besjendt det end er, at der gives isolerede Steder langs med Kysterne af de store Søer, der have været langt tidligere bebygget, end flere af de ældste amerikanske Byer, og have været Sæde for et Slags Civilisation, længe førend endog største Delen af de ældste Provindier vare udtroaete af deres rene Naturtilstand.

Ontario har i vore Dage været Scenen for vigtige So-Evolutioner, Glaader have manovereret paa disse Bunde, der for et halvt Aarhundrede siden kun vare en øde Bandslette, og den Tid er ikke fjern, at hele den lange Række Søer vil blive Magtens Sæde og befragtes med Alt, der kan interessere det menneskelige Samfund. Et Tilbageblik paa hvad denne uhyre Egn saa nyligen var, vil endog i en Digning bidrage til at forøge Kundskabsmassen, der ene kan føre til en rigtig Vurdering af de vidunderlige Midler, Forlynet benytter sig af for at baue Velen til, at Civilisationen kan stride frem over hele Amerikas Fastland.

Første Capitel.

Gronsværet skal blive mit duftende Alter;
Mit Tempel, o Gud! din hvalte Bue;
Bjergklusten være min Birak,
Og sønlig Tanke min eneste Ben. —

Moore.

Det er isinesaldende for Enhver, hvorledes det Dphoiede
noie er knyttet til det, der er umaadelig Stort. De dybeste,
de meest omfattende, ja maaskee de reneste Tanker, Digteren
har, træde uimodstaaeligen frem for hans Phantasi, naar
han stirrer hen imod Ddets grændseløse Dybder. Det ud-
strakte Hav seer man sjelden for første Gang med Lige-
gyldighed; og endog i Nattens Mørke finder Sjælen Lighed
med den Storhed, der synes at være uadskillelig fra Billedet,
Sandserne ei mægte at rumme. Med Jølelser, der lignede
denne Beundring og Urefrygt, som det Dphoiede fremkalder,

var det, at de forskjelligte Karakterer, med hvilke Begivenhederne i denne Fortælling maae tage deres Begyndelse, stirrede paa den for dem liggende Scene. De udgjorde i Alt fire Personer — to Mandfolk og to Fruentimre — og havde været ifærd med at stige op ad en Dyrge Træer, Stormen havde oprykket, for at de desto bedre kunde tage de Gjenstande i Diesyn, der omgav dem. Slige Steder kaldes „Vindpasser“ i Landet endnu den Dag idag. Ved at lade Himlens Lys falde paa de dunkle og taagedækkede Baggrunde danne de et Slags Daser i det høitidelige Mørke, der ruger over Amerikas jomfruelige Skove. Vindpasset, vi her omtale, laa paa Høiden af en ringe Skraaning, og, skjøndt lille, havde det alligevel aabnet dem en vid Udfigt, der havde naaet den øverste Top, hvad sjældent lykkes Vandbringsmanden i disse Skove. Som det i Almindelighed er Tilfældet, var Stedet ubetydeligt; da det imidlertid laa paa den omtalte Høi, og Passets Aabning udvidede sig i en nedad gaaende Retning, skaffede det Diet usædvanlige Fordele. Physiken har endnu ei opklaret, hvad det er for Kræfter, der saa ofte ødelægge deslige Steder; Nogle have været af den Formening, at Hvirvelvindene, der frembringe Skypomper paa Havet, vare Aarsagen, Andre derimod, at Grunden maatte søges i en pludselig og voldsom Udstrømmen af den elektriske Materie; hvorledes det end forholder

fig, ere Virkningerne i Stovene kjendelige nok for Alle. Paa Pynten af den Aabning, her sigtes til, havde den usynlige Kraft dynget Træ paa Træ, saa at den mandlige Deel af Selskabet ei alene havde været istand til at stige op til en Høide, der var omtrent tredive Fod over Jordfladen, men ogsaa med lidt Anstrængelse og Opmuntring havde formaaet deres mere frygtsumme Ledsagerinder til at følge dem. De uhyre Stammer, Stormens Magt havde knækket og drevet fremad, laae nu sammenblandede som Halmstraa, og deres Grene, hvis henviisnende Blade udbredte Bellugt vare saaledes sammenslyngeede, at man med Hænderne godt kunde støtte sig paa dem. Et Træ var blevet aldeles oprykket med Roden, som, fyldt med Jord, var bleven kastet overst, saa at den tjente til et Slags Station for vore fire Eventyrere, efter at de havde naaet den ønskede Høide.

Læseren maa ei vente at finde i Beskrivelsen af de omtalte Personer noget Spor, som kunde tyde hen paa Folk af Stand. Alle vare de Reisende i Orkenen, og havde det heller ikke være Tilfældet, skulde dog hverken deres forrige vanlige Syssler eller deres nuværende Stilling i Samfundet have givet dem Smag paa den fornemme Verdens Overflødighed. To af Selskabet, et Mandfolk og et Fruentimmer, hørte virkelig til de fødte Giere af Landet og vare

Indianere af Tuscaroraernes velbekjendte Stamme. Deres Rejsefæller bestode af en Mand, der tydeligen bar Præget af Een, som havde tilbragt sine Dage paa Havet, og hvis Stand ikke lod til at være synderlig forskjellig fra en simpel Somands, og af en Pige, der maatte henføres til en Klasse, som ei i nogen betydelig Grad var høiere end hans egen; ihvorvel hendes Ungdom, liflige Ansigt og et beskedent men modigt Væsen gav hende et Udtryk af Forstandighed og Kiin-
hed, der bidrager saa meget til at forhøie den qvindelige Skjønheds Ynde. I hendes store blaa Øie kunde man ved denne Leilighed læse Gjenskinnet af de Høiesser, den ophøiede Scene havde vaakt, og af hendes muntre Anslyn straalende en Tanke- og Følelsesrigdom, der, lig alle dybe Sindsbevægelser, om de end frembringe de behageligste Fornemmelser, dog pleier at for-
mørke ædle Personers grublende Blik.

Scenen var ogsaa virkelig skabt til at gjøre et dybt Indtryk paa Tilskuerens Phantasi. Imod Vesten, som Sel-
skabet fæstede sin Opmærksomhed paa, og som endnu kunde oversees, streifede Diet hen over et Hav af Blade, der var pragtfuldt og rigt paa en frodig Vegetations tusindfoldige, grønne og livlige Farver og var beskygget af det stærke Kolorit, der er eiendommeligt for den to og fyrgetyvende Breddegrad. Ellen med dens yndige og taarerige Top, Balsbirken i dens mange Afverlinger, de fleste af den amerikanske

Skovs ædle Ege med den bredbladede Lind, kjendt som Løvskov i Landets Sprogbrug, slyngede deres høie Grene mellem hverandre og dannede et bredt og tilsyneladende uendeligt Tæppe af Løvværk, der rakte langt ud mod den dælende Sol og begrænsede tilfældst Horisonten ved at blande sig med Skyerne, som Volgen og Skyen, naar de mødes ved Himmelhvælvingens Rand. Hift og her havde tilfældigvis Stormvinden eller ogsaa den lunefulde Natur frembragt en ubetydelig Abning imellem disse Skovens Kjæmpekrøppe, der tillod et ringere Træ at trænge sig frem til Lyset og næsten at reise sit bestedne Hoved til den grønne Flades Høide. Til denne Klasse horte Birken, et Træ af nogen Betydning i mindre begunstigede Egne, Bæveræspen, mangfoldige kraftige Røddetræer og adskillige andre, der ligesom det Uædle og Uanseelige ved en Hændelse var kommen i Kist med det Fornemme og Store. Hift og her gennemskjær alligevel Granens høie ranke Stamme den uhyre Mark og hævede sig høit over samme, lig et stort Mindesmærke, der ved Kunst var bleven opført paa en Løvslette.

Det var denne uendelige Udsigt, den næsten uafbrudte grønne Overflade, hvori Grunden til denne Storhed maatte søges. Skønheden betegnedes af de fine Farver, der hævedes af mere eller mindre Lys og Skygge, medens den høitidelige Rolighed fremkaldte en dyb Verbødigheds Følelse.

„Onkel," sagde den forbausede men henrykte Pige, idet hun tistalte sin mandlige Ledsager, hvis Arm hun snarere berørte end lænede sig til, da hendes lette men sikre Gang ei trængte til nogen Armstøtte, „dette Skue minder os om Havet, De elster saa høit!"

„Intet andet end Uvidenhed og en Piges Indbildningskraft, Magnet," — et Kjærlighedsudtryk, Somanden ofte betjente sig af for at tyde hen paa sin Nieces personlige tiltrækkende Egenheder, — „kun et Barn kan falde paa at sammenligne denne Haandsfuld Blade med et Blik paa det virkelige Atlanterhav. Sæt alle disse Trætoppe i Neptuns Trøie, og Du vil neppe faae mere ud af dem end en Bouquet til hans Barm."

„Det er vel lidt mere Indbildning, end Sandhed, kan jeg tænke, Onkel. See hift henne; det maa være Miil paa Miil, og vi skue dog intet andet end Blade! Hvad mere kunne vi blive vaer, naar vi fæste Diet paa Oceanet?"

„Hvad mere!" svarede Onklen, og stødte hende utaalmodigen med Albuen, som hun berørte; Armene havde han nemlig lagt over Kors og stuktet Hænderne inden for en rød Klædes Bæst, som var den Tids Mode, — „hvad mere, Magnet? sig hellere, hvad mindre? hvor ere de krusede Volger, de blaae Bande, Rullingerne, Brændingerne,

Hvalerne eller Raskelotterne, og den rastløse Bevægelse i denne Stump af en Skov, Barn?"

"Og hvor paa Havet, Onkel, ere Deres Trætoppe, Deres høitidelige Tavshed, Deres duftrige Blade og Deres yndige grønne Colorit?"

"Tys, Barn, dersom Du forstod Dig herpaa, maatte Du vide, at grønt Vand er en Pest for Sømanden. En Grønskolling forvolder ham neppe mindre Glæde."

"Men grønne Træer ere jo ganske andre Ting. — Stille! denne Lyd er Binden, der suser i Bladene!"

"Du skulde høre Nordvestvinden blæse, Pige, hvis Du holder det deroppe for Bind. Ja, hvor ere Eders Kulinger, og Orkaner, og Passatvinde, og Østenvinde, og saadanne lignende Hændelser i denne Stump af en Skov? og hvad er det for Fiske der svømme hos Eder under hiin tamme Blæde?"

"Disse Gege rundt om os vise tydeligen nok, at Storme have raslet her, og Dyr, om ei Fiske, findes under disse Blæde."

"Jkke mig vitterligt," svarede Onklen i en Sømands afgjørende Sprog. I Albany fortalte man os rigtignok mange Historier om de glubende Dyr, vi vilde støde paa, men imidlertid har vi ei engang seet noget, der kunde

strømme en Sølhund. Jeg tvivler, om eet af Ederes Landdyr kan sammenlignes med en Hai under Linien."

"See!" udraabte Niesen, der var mere spysfæst med den grændsesløse Skov, end med sin Onkels Bevistførelse, "en Røg snoer sig hist over Trærnes Toppe, — skulde den komme fra et Huus?"

"Ja, ja; der er noget, der seer menneffeligt ud i denne Røg," svarede den gamle Sømand, "som opveier tusinde Træer. Jeg maa vise det til Arrowhead, som maafee løber forbi en Have, uden at lægge Mærke til den. Hvor der er Røg, er der rimeligviis et Jldsted." Med disse Ord drog han sin Haand ud af Barmen, berørte Indianeren, der stod nær ved ham, sagte paa Skulderen, pegede hen paa en tynd Dampstøtte, der omtrent i en Miils Afstand stjal sig langsomt frem ud af denne Bladørken, og opløstes i den zitrende Atmosfære i næsten ukjendelige Taagestriber. Tuscaroraen var en af disse stolte Krigere, som man for et Aarhundrede siden traf hyppigere end nu til dags blandt Fastlandets oprindelige Beboere, og skjøndt han havde havt tilstrækkelig Omgang med Kolonisterne for at blive fortrolig med deres Sæder og endog med deres Sprog, havde han dog tabt lidet eller intet af en Anførsers vilde Storhed og simple Værdighed. Imellem ham og den gamle Sømand havde der hersket et venstabeligt men koldt Forhold; thi In-

dianeren var kommen ofte nok sammen med Officerer paa de forskjellige militaire Poster, han havde besøgt, for at indsee, at hans nuværende Reisesælle var i underordnet Stilling. Den rolige Overlegenhed, der laa i denne Tuscaroraens Tilbageholdenhed, havde i Sandhed været saa bydende, at Charles Cap, saa heed Somanden, ei engang i sine meest herskesyge eller livlige Dieblis vovede fortroligen at nærme sig ham, skjøndt de allerede havde omgaaes hinanden over en Uge. Imidlertid havde Synet af den opstigende Røg virket ligesaa stærkt paa Cap, som om en Geisler pludseligen havde ladet sig see paa Soen, og for første Gang, siden de mødtes, vovede han at berøre Krigeren, som vi have berettet.

Tuscaroraens skarpe Blik fik strax Die paa Røgen, og i et heelt Minut stod han der, opreist paa Tærne, med udvidede Næseborer, lig Raabukken, der mærker Uraad i Lufsten, og med et stirrende Blik, som den afrettede Møndes, naar den oppebier Herrens Sigte. Da han derpaa boiede sig tilbage paa sine Fodder, hørte man blot et sagte Udraab i de blide Toner, der danne en saa besynderlig Modsatning til Indianernes barske Krigsstrig; for Resten var han usorshyret. Hans Holdning var rolig, og hans hurtige, mørke Ornevie fløi hen over Løvpanoramaet, for ligesom med et eneste Blik at overflue enhver Omstændighed, der

kunde give ham nogen Oplysning. Baade Onkel og Niece vidste tilfulde, at Farer nødvendigviis knyttede sig til den lange Reise, de havde foretaget igjennem Orkenens brede Bælte, men ingen af dem kunde strax afgjøre, om Tegnet paa, at Mennesker befandt sig i deres Nærhed var et Forbud paa Godt eller Ondt.

„Oneidaer eller Tuscaroraer maae være her ikke langt fra os, Arrowhead,” sagde Cap, der kaldte sin indianske Rejsefælle ved hans antagne Navn; skulde det ikke være rigtigt, at slutte os til deres Selskab, for at vi kunne faae en beqvem Ankerplads inat i deres Wigwam?”

„Inte Wigwam der,” svarede Arrowhead paa sin ubevægelige Maneer. „Men Indianere maae være der; maafee nogle af Eders egne gamle Messe-Kammerater, Mester Arrowhead.”

„Inte Tuscarora — inte Oneida — inte Mohawk — Blege Mands Id.”

„Kanden er det! Hør Magnet, dette overstiger en Sømands Philosophie: vi gamle Søhunde kunne kjende Solbaten, naar han straaer, fra Skipperen, kunne kjende en Landkrabbes Rede fra en Kammerrats Roie; men jeg troer ikke, at den ældste Admiral i hans Majestæts Flaade kan gjøre Forskiel paa en Orlogsmands og Kulslæbers Rog.”

Hos den skønne Skabning, der stod ved hans Side,

havde Tanken om, at menneskelige Væsner vare i deres Nærhed paa dette Vdets Hav, bragt Blodet til at stige paa de blomstrende Kinder og ladet Diet straaale med en høiere Glæde; men hurtig vendte hun sig med overrasket Mine imod sin Slægtning og sagde betænkelig, da de begge ofte havde beundret Tuscaroraens Kundskab, eller, om vi saa maae sige, hans Instinct —

„En bleg Mands Ild! Med Sikkerhed, Onkel, kan han vel ikke vide dette?“

„For ti Dage siden, Barn, vilde jeg have svoret derpaa; men nu veed jeg neppe, hvad jeg skal troe. Maa jeg tage mig den Frihed og spørge Arrowhead, hvorfor I bilder Eder ind, at denne Røg nu er en bleg Mands Røg og ei en Rødhuds?“

„Fugtig Brænde,“ svarede Krigeren med samme Rørlighed, hvormed Hovmesteren søger at gjøre et arithmetisk Bevis tydeligt for sin forvirrede Elev. „Meget fugtig — meget Røg; meget Vand — sort Røg.“

„Men, jeg beder om Forladelse, Mester Arrowhead, hverken er Røgen sort eller er der noget synderligt af den. For mit Vie er det nu en lige saa let og moersom Røg, som nogeninde steg fra en Kapitains Theefjedel, naar man ei havde andet til at gjøre Ild paa med end saa Spaaner fra en Ladnings Underlag.“

„For meget Band,“ svarede Arrowhead og nikkede foragtelig med Hovedet; „Tuscarora for klogtig at gjøre Ild med Band; blege Mand for meget Bog, og brænde alle Ting; meget Bog, vide lidt.“

„Godt, det er fornuftigt, det tilstaaer jeg,“ sagde Cap, der just ei var nogen Tilbeder af Lærdom, „han stikler hermed paa Din Læsning; thi Anføreren har paa sin Viis kloge Forestillinger om Tingen. Hvor langt, Arrowhead, ere vi vel efter Eders Beregning fra den usle Park, som I kalde den store Sø, og mod hvilken vi have styret vor Cours i saa mange Dage?“

Tuscaroraen saae paa Sømanden med rolig Overlegenhed og svarede:

„Ontario lig Himmel; een Sol, og den store Rejsende vil begribe det.“

„Sandt nok, jeg har været en stor Rejsende, det kan jeg ei fragaae; men af alle mine Reiser har denne været den længste, den mindst fordeelagtige og den sjerneste Landreise. Dersom denne Ferskvands-Masse er saa nær, Arrowhead, og tillige af et saa betydeligt Omfang, skulde man tænke, at et Par gode Dine kunde opdage den; thi fra dette Righul kan man sandsynligviis see Alt i en tredive Miles Omkreds.“

„See,“ sagde Arrowhead, idet han med rolig Bærdighed udstrakte en Arm foran sig; „Ontario!“

„Onkel, De er vant til at sige „Land ho!“ men ei „Bund ho!“ og seer det saaledes ikke,“ raabte Niesen og loe, som Piger pleie at lee over deres egne taabelige Indfald.

„Hvorledes det, Magnet, kan Du formode, at jeg ei skulde kjende mit naturlige Element, dersom det var i Sigte?“

„Men Ontario er jo ei Deres naturlige Element, dyrebare Onkel; thi De kommer fra Saltvandet, og dette her er færrst.“

„Denne Forskjel kunde have noget at sige hos en ung Somand, men for alting i Verden ikke hos en gammel Karl. Jeg skulde kjende Vand, Bavn, hvis jeg fik det at see i China.“

„Ontario,“ gientog Arrowhead med Eftertryk, idet han atter udstrakte sin Haand mod Nordvest.

Cap saae for første Gang siden deres Bekjendtskab med et Slags foragtelig Mine paa Tuscaroraen, omendstjondt han ei undlod at følge Retningen af Anførerens Nie og Arm, der begge tilsyneladende vare rettede mod et tomt Sted paa Himlen, ei langt borte over Lovsletten.

„Ja, ja; det er ganske som jeg ventede, da jeg forlod

Kysten for at oplede en Ferskvandspart," begyndte Cap igjen og løftede paa Skuldrene liig een, der er overbevist og anseer al videre Talen for overflødig. „Ontario kan være der, eller, om man saa vil, den kan være i min Lomme. Nu vel, jeg antager, at der vil være Rum nok, naar vi komme derhen, til at styre vor Kanoë. Men, Arrowhead, dersom blege Ansigter ere i vort Nabolag, da tilstaaer jeg, at jeg kunde have Lyst til at praie dem."

Tuscaroraen nikkede nu roligt med Hovedet og hele Selskabet steg tavs ned fra det oprykkede Træes Rodder. Da de havde naaet Jordbunden, gav Arrowhead dem sin Hensigt tilkjende, at han vilde gaae til Jlden og forvise sig om, hvo der havde tændt den; han raadede derfor sin Kone og de tvende andre til at vende tilbage til den Kanoë, de havde efterladt i den nærliggende Strøm, og oppebie hans Tilbagekomst.

„Hvorfor det Hovding?" lød gamle Caps Svar; „det kunde gaae an, hvor man kunde faae Lodstød og paa en Kyst, hvor man var kjendt; men i en ubekjendt Egn, som denne her, anseer jeg det for usikkert, at lade Lodsens ene fjerne sig for langt fra Skibet. Med Eders Tilladelse ville vi derfor ei give Afkald paa Eders Selskab."

„Dnsste min Broder noget?" spurgte Indianeren med

Alvor, uden at finde sig fornærmet ved en Mistanke, der var tydelig nok udtalt.

„Ederes Selskab, Mester Arrowhead, og intet mere. Jeg vil gaae med Eder og tale til disse Fremmede.“

Tuscaroraen samtykkede uden nogen Indvending, og atter paalagde han sin taalmodige og underdanige lille Kone, der sjældent hestede sit fulde, rige, sorte Die paa ham, uden at man i samme kunde læse baade hendes Verbødighed, hendes Frygt og hendes Kjærlighed, at begive sig til Baaden. Men her var det, at Magnet reiste en Banskkelighed. Skøndt modig og af usædvanlig Kraft i Prøvelsens Stund, var hun dog kun et Jruentimmer, og Tanken om ganske at forlades af sine to mandlige Bestytttere, midt i en Ørken, hendes Sandser nyligen havde betegnet hende som grændseløs, virkede saa heftig og piinlig, at hun udtalte Ønsket om at maatte ledsage sin Onkel.

„Bevagelse vil gjøre mig godt, dyrebare Sir, efterat jeg saa længe har siddet i Canoen,“ tilføiede hun, medens den stærke Rødme igjen vendte tilbage paa hendes Kinder, der vare blevne blege, saa meget hun end havde anstrængt sig for at synes rolig.

„Saa kom da Barn; det er jo blot en Kabelængde, og vi ere tilbage en Time før Solens Nedgang.“

Ifølge denne Tilladelse lavede Pigen, hvis virkelige

Navn var Mabel Dunham, sig til at følge med dem, medens Dew—of—June*), som Arrowheads Kone kaldtes, der var alt for meget vant til Lydighed, Tensomhed og Skovens Mørke, til at hun skulde lide af nogenombestemt Frygt, taalmodigen begav sig paa Veien til Canden.

De Tre, der forbleve i Vindpasset, søgte nu at finde Veie omkring sammes viltsomme Gange og naaede i den nødvendige Retning Skovens Rand. Arrowhead lod sig nøie med nogle løselige Diekast, men gamle Cap peilede betænksomt Nogen med et Lommekompass, førend han vovede sig ind i Træernes Skygge.

„Denne Maade at styre paa med Næsen kan være god nok for en Indianer, men vi studerede Somænd prise Naalens Dyd,“ sagde Onklen idet han slæbte sig moisommeligt frem, i Hælene paa den letfodede Tuscarora. „Amerika var aldrig bleven opdaget, jeg indestaaer derfor, dersom Columbus ei havde havt andet end sine Næsehuller at stole paa. Arrowhead, min Ven, har Du nogefinde seet en saadan Maskine?“

Indianeren vendte sig om, kastede et Blik paa Compasset, hvorefter Cap søgte at styre sin Kurs og svarede med Værdighed:

„Blege Ansigts Die. Tuscarora see i Hoved. Salt-

*) Junidag.

vand (thi saaledes benævnede han sin Reisefælle) ganske
 Die nu; ikke Tunge!"

"Han mener, Onkel, at vi nødvendigviis maae for-
 holde os rolige; maaſtee han ei fæſter Vid til de Personer,
 vi nu ſtulle mødes med."

"Ja — det er ſaaledes Indianerens Skik, naar han
 gaaer til Kamp. Du mærker nok, at han har under-
 ſøgt Vandet paa ſin Riſfel, og det er ikke af Veien, naar
 jeg ligeledes ſeer til mine egne Piſtoller."

Uden at forraade nogen Angſt ved diſſe Tilberedſer,
 hvortil hun var bleven vant paa ſin lange Reife gjennem
 Orkenen, fulgte Mabel tæt bag ved ſin Reisefælle med lige
 ſaa lette og elatiſte Skridt ſom Indianerens. Paa den
 første halve Mil brugte de ingen anden Forſigtighed, end
 at iagttage en dyb Tavſhed; men ſom Selſkabet kom nær-
 mere til Stedet, hvor de troede at finde Ilden, blev større
 Paerſomhed nødvendig.

Nedenfor Grenene var det næſten kun de høie og kraf-
 tige Træſtammer, der aſſkjar Udsigten. Alt hvad der hørte
 til Planteverdenen havde arbeidet ſig frem imod Lyſet, og
 man gik under Løvbaldaſinen ſom gjennem en umaadelig
 naturlig Hvælving, der holdtes opreift af Myriader raae
 Søiler. Diſſe Søiler eller Træer tjente imidlertid ofte til
 at ſkjule Eventyreren, Jægeren eller Hjenden, og da Arrow-

head raff nærmede sig Stedet, hvor hans øvede og ufeilbare Sandser havde overtydet ham om at de Fremmede maatte opholde sig, bleve hans Fodtrin forholdsmaessigere lettere, hans Die mere aarvaagen og med større Baersomhed søgte han at skjule sin Person.

„See, Saltvand,“ sagde han triumpherende og pegede paa samme Tid hen paa Nabningen mellem Træerne, „blege Ansigts Ild!“

„Bed Gud, Karlen har Ret!“ mumlede Cap; „der ere de, det er nu sikkert nok, og fortære deres Kost lige saa rolige, som om de vare i Rahyten paa en Tredækker.“

„Arrowhead har kun halvt ret!“ hvistede Mabel; „thi der ere to Indianere og kun een hvid Mand.“

„Blege Ansigter,“ sagde Tuscarornen og løstede to Fingre, „rød Mand“ og løstede een.

„Nu vel,“ tog Cap til Orde, „det er vanskeligt at sige, hvad der er det Rigtige og hvad der er det Gale. Een er ganske hvid og en smuk stadselig Knos er det af et anstændigt og respectabelt Udseende; een er saa fuldkommen en Rødhud, som Farver og Natur formaae at frembringe ham; men den tredie Gut er halvt tiltaklet, er hverken nogen Brig eller Skonnert.“

„Blege Ansigter,“ gjentog Arrowhead og hævede atter to Fingre, „rød Mand“ og viste kun een.

„Han maa have Ret, Onkel; thi hans Die synes aldrig at svigte. Men det er nu høist nødvendigt at erfare, om vi have Benner eller Fiender for os. Maaskee de ere Franskmænd.“

„En Hilsen vil snart gjøre os den Ting klar,“ svarede Cap. „Stil Dig bag dette Træ, Magnet, at ikke Kjeltringerne faae i Sinde at give et Lag, uden at parlamentere, og jeg skal snart komme efter, under hvad Flag de seile.“

Onklen havde sat begge sine Hænder til Munden i Form af en Trompet og var isærd med at give det lovede Raab, da Arrowhead i en hurtig Haandevending bragte Instrumetent i Uorden og saaledes forstyrrede hans Plan.

„Rød Mand, Mohican,“ sagde Tuscaroraen; „god; blege Ansigter, Jengeese.“

„Det er en himmelsk Tidende“ hviskede Mabel, der kun lidet glædede sig ved Udsigten til en dødelig Kamp i denne affides Drfen.

„Lader os gaae tilsammen, dyrebare Onkel, og fremstille os som Benner.“

„God,“ sagde Tuscaroraen; „røde Mand kold og forstaae; blege Ansigt overilet og Fyr. Lad Squawen gaae.“

„Hvad!“ sagde Cap bestrøet, „sende lille Magnet forud paa Udkig, medens to Lømler, som I og jeg, ligge bi,

for at see, hvad Slags Landkjending hun tager? Om jeg gjør, da" —

„Det er det klogeste, Dnfel" afbrød ham den høihjerte Pige, „og jeg frygter ikke. Ei vil nogen kristelig Mand fyre paa et Fruentimmer, han seer nærmere sig ene; og min Nærværelse vil være en Borgen for Freden. Lad mig gaae hen, som Arrowhead onsker det, og Alt vil gaae godt. Endnu har man ei lagt Mærke til os, og vi ville uden farlige Følger kunne overraske de Fremmede."

„God" udraabte Arrowhead, der ei kunde dølge det Bisald, han stænkede Mabels Mod.

„Det har ei noget Smandssnit," meente Cap; „men da vi ere i Skovene, vil ingen faae det at vide. Derksom Du altsaa troer Mabel —";

„Dnfel, jeg forstaaer Dem. Jeg ser ingen Ansig til at være bange, og De er desuden stedse i min Nærhed, for at beskytte mig."

„Nu vel, tag da een af mine Pistoler, thi —"

„Nei jeg gjør bedre i at stole paa min Ungdom og min Svaghed" sagde Pigen smilende, medens hendes Hølselser bragte Blodet til at stige paa hendes Kinder. „Blandt kristne Mænd er Kvindens Krav paa deres Beskyttelse hendes bedste Værn. Baaben forstaaer jeg mig ikke paa, og onsker ei heller nogensinde at komme til at kjende dem."

Onklen gav efter, og efter at have lyttet til de Forsigtighedsregler, Tuscaroraen indsfærpede hende, samlede Mabel al sin Sjælsstyrke og gik hen imod den nær ved Ilden siddende Gruppe. Skjønt Pigens Hjerte slog stærkt, var hendes Gang sikker, og hendes Bevægelser tydede ei hen paa nogen Modvillie. En Dødsstilhed herskede i Skoven; thi de, hvem hun nærmede sig, vare altfor beskæftigede med at fyldestgjøre den store Naturdrift, Hungeren, at de, om end kun eet Minut, skulde have bortvendt Minutene fra den vigtige Forretning, der sysselsatte dem heelt og holden. Da Mabel imidlertid var kommen Ilden paa hundredre Fod nær, traadte hun paa en tør Green, og den knitrende Lyd under hendes lette Fodtrin bragte Mohicaneren, den af Arrowhead saaledes betegnede Indianer og hans Selskabsbroder, hvis Ydre var forekommet dem saa tvetydigt, til at reise dem paa deres Fødder saa hurtigt som Tanken. Begge kastede de et Blik paa Nisserne, der vare lænede imod et Træ; men de havde ikke saasnart faaet Die paa Pigens Stikkelse, som de stode ubevægelige uden at udstrække en Arm. Indianeren yttrede nogle Ord til sin Hælle og satte sig derpaa atter saa roligere til sit Maaltid, som om slet ingen Afbrydelse havde fundet Sted. Den hvide Mand forlod derimod Ilden og gik Mabel imøde. Da den Fremmede nærmede sig, saae Pigen, at hun nu

havde at henvende sig til en Mand af hendes egen Farve, skøndt hans Paaflødning var en saa besynderlig Blanding af begge Racernes Dragter, at man maatte tage ham i nærmere Oiesyn for at forviisne sig om Sandheden. Han var af Middelalder, og i hans Ansigt, som man ellers ingenlunde havde fundet smukt, var der en aaben Ærlighed, aldeles intet Tegn paa Forskillelse, at Mabel strax overbeviste sig om, at hun ei svævede i nogen Fare. Hun blev alligevel staaende, adlydende, om ei Naturens, saa dog Banens Magt, der under hendes nuværende Forhold bød hende at undgaae Skinnet af at mødes alt for frit med en Person af det andet Køn. „Frygt intet, unge Qvinde,“ sagde Jægeren, hvilket han efter Klæde dragten syntes at være; „De har mødt kristne Mænd i Orkenen, der vide at omgaaes alle dem kjærligen, som ere stemte for Fred og Retfærdighed. Jeg er en Mand, der er vel bekendt i alle disse Egne, og eet af mine Navne har maaskee naaet deres Øren. Franskmændene og Rødhudene paa den anden Side af de store Søer kalde mig La Longue Carabine; Mohikanerne, en retfindet og oprigtig Stamme, af hvilken kun Faa ere tilbage, Falkesøie, og Tropperne og Jægerne paa denne Side Vandet kalde mig Stifinder, paa Grund af, at man aldrig har hørt, at den ene Ende af Sporet

er gaaet tabt for mig, naar en Mingo, eller en Ben, der trængte til min Hjælp, stode paa den anden Ende."

Han fremførte dette ei i nogen broutende Tone men som den ærlige Mand, der er sig bevidst, at der, under hvad Navn han end var kjendt, ei kunde paasiges ham noget, som han havde Marsag til at rødme over. Indtrykket virkede siebliffeligen paa Mabel. Hun havde ei saasnart hørt det sidste Tilnavn, førend hun heftigen slog Hænderne sammen og gjentog Ordet —

„Stifinder!"

„Saaledes kalder man mig, unge Dvinde, og mangen en stor Herre har faaet en Titel, han ei fortjener med halv saa megen Ret, omendstjondt jeg, for at tilstaae Sandheden, snarere gjør mig til af at finde min Bei, hvor ingen Sti er, som af at finde den, naar den er banet. Men de regulære Tropper tage det paa ingen Maade saa nøie, og kjende som oftest ei Forskjellen imellem et Spor og en Sti, hvorvel denne er Diets Sag, hiint derimod ei er synderlig mere end Lugt."

„De er altsaa den Ben, min Fader lovede at sende os imøde."

„Hvis de er Sergeant Dunhams Datter, da har Delawarernes store Prophet aldrig talt et sandere Ord."

„Jeg er Mabel, og hift henne, skjult af Træerne,

staaer min Onkel, hvis Navn er Cap, og Tuscaroraen, som kaldes Arrowhead. Vi ventede først at træffe Dem i Nærheden af Svøns Bredder."

"Jeg ønskede, at en mere retsindigt Indianer havde været Deres Fører" sagde Stifinderen; "thi jeg er ingen Ynder af disse Tuscarorer, der have vandret for langt fra deres Fædres Grave, til at have den store Aand steds i Tanterne, og Arrowhead er en ærgjærrig Hovding. Er Dew of lune med ham?"

"Hans Kone ledsager os; hun er en ydmyg og blid Skabning."

"Ja, og et oprigtigt Hjerte; hvad man just ei skal rose Arrowhead for, naar man kjenner ham. Nu vel, vi maae tage de Rejsefæller med, Forsynet tilskaffer os, medens vi følge Livets usynlige Spor. Jeg antager, at man kunde have stødt paa værre Føreere end denne Tuscarora, ihvorvel han har for meget Mingoblod for Gen, der steds holder sig til Delawarerne."

"Det er altsaa maastee heldigt, at vi mødes," sagde Mabel.

"Uheldigt er det ikke, paa ingen Maade; thi jeg lovede Sergeanten, at bringe ham Datteren uskadt til Garisonen, om det end skulde koste mit Liv. Vi ventede at møde Dem, førend De naaede Bandsaldet, hvor vi have

ladet vor egen Kanoe blive; vi troede ei, at det vilde være til Skade, naar vi traf Dem nogle Mile før, for at være til Deres Tjeneste, om det var nødvendigt. Det er en Lykke, at vi gjorde det; thi jeg tvivler om Arrowhead er Mand for at seile gennem Strømninger."

"Der kommer min Onkel og Tuscaroraen, og vort Selskab kan altsaa nu slutte sig til Deres."

Da Mabel sluttede, kom Cap og Arrowhead, der saae at Underhandlingerne vare venstfabelige, nærmere til dem, og saa Ord vare tilstrækkelige for at gjøre dem bekendt med det, Pigen havde erfaret angaaende de Fremmede. Saa snart dette var skeet, begav Selskabet sig til de to Mænd, der endun sad ved Ilden.

Andet Capitel.

Saa længe som. Natur! Din fattigste Son
Med simpel Offergave holder Dit Tempel i Være,
Blive Jordens skønneste Scener hans Eiendom,
Han er en Kærlig, og høit over Skyerne er bygget hans Throne.

Mohikaneren vedblev at spise, men den anden hvide Mand reiste sig og tog høfligen sin Hue af for Mabel Dunham.

Det var en ung Mand, af et sundt og mandigt Udseende, og skjøndt hans Dragt ei var saa fuldkommen standsmæssig som Dnklens, viste den dog tydelig, at han var vant til at færdes paa Søen. Paa den Tid udgjorde virkelig Sø-mænd en særskilt Klasse Mennesker; af deres Ideer, sæd-vanlige Sprog og Paaklædning kunde man ligesaa nøiagtigt slutte sig til deres Kald, som man kan kjende Muselmanen paa hans Meninger, Tale og tyrkiske Klædning. Hvorvel Stifinderen neppe var i sit Livs Blomster, havde Mabel dog mødt ham med en Fasthed, der nok var Følgen af det Mod, hun havde søgt at vise ved Sammenkomsten; men aldrig saa snart havde hun fæstet Vinene paa den unge Mand ved Ilden, førend hun strax vendte Blikket mod Jor-den, undseelig over den Beundring, hun fandt eller troede at finde i hans Hilsen. Begge følte de i Sandhed den In-teresse for hinanden, som Lighed i Alder, Stand, gjensidig Ynde og deres nye Stilling i Almindelighed pleier at frem-kalde hos unge og ufordærvede Sjæle.

„Her,“ sagde Stifinder med et ærligt Smil til Mabel-
 „ere de Venner, Deres værdige Fader har sendt Dem imøde. Dette er den store Delaware, en Mand, der baade har havt Ære og Bekymring i sine Dage. Han har et for en Høvding passende indianst Navn, som ikke altid er saa let at udtale for den mindre Øvede, hvorfor vi naturligviis over-

sætter det paa Engelsk og kalder ham Big Serpent*). De maa imidlertid ei troe, at dette Navn skal tilkjendegive, at han er langt mere trædsk, end det er Lov og Ret for en Rødhud at være, men at han er vis, og har den Kløgt, der udmærker Krigeren. Arrowhead, der, forstaaer min Mening."

Medends Stifinderen fremførte disse Ord, betragtede de to Indianere hinanden med ufravendte Bine. Tuscaroraen traadte nu nærmere og tistalte den Anden paa en tilsyneladende venstabelig Maade.

"Det holder jeg af at see," vedblev Stifinder; "naar to Rødhude hilse paa hinanden i Skovene, Mester Cap, ligne de to venstabelige Skibe, der salutere paa Søen. Men, siden jeg taler om Vandet, kommer jeg til at tænke paa min unge Ven her, Jasper Western, der vistnok maa kjende lidt til disse Ting, da han jo har tilbragt sine Dage paa Ontario."

"Det glæder mig at see Eder, min Ven," sagde Cap og gav den unge Ferskvands-Skipper et hjerteligt Haandtryk; men der er endnu eet og andet for Eder at lære, naar jeg tænker paa den Skole, i hvilken man sendte Eder. Det er min Niece, Mabel; jeg kalder hende Magnet af en

*) Store Slange.

Stifinderen, 1 D.

Grund, hun aldrig i sit Liv drømmer om, men som I vel har Dannelsse nok til at gjætte Eder til, da I vel gjør Eder lidt til af at forstaae Compasset, skulde jeg mene."

"Den Grund er let at udfinde," sagde den unge Mand og fæstede i det samme uvilkaarligen sit skarpe sorte Blik paa Pigens ildroede Ansigt; og jeg er fuld og fast overbevist om, at den Skipper, der styrer efter Eders Magnet, aldrig kan tage en falsk Landkjædning."

"Na, Du anvender, som jeg seer, nogle af vore Kunstudtryk, og det med Bliid og Forstand, kjædet, naar Alt kommer til Alt, frygter jeg for, at Du har seet mere grønt end blaat Vand"

"Det er ei saa forunderligt, om vi have tilegnet os nogle Talemaader, der have Betydning til Landet; thi vi tabe det sjældent fire og tyve Timer paa eengang af Sigte."

"Desto mere beklageligt er det, min Dreng, desto mere beklageligt. En søfarende Mand maa nøies med meget lidt Land paa en lang Reise, og skulde vi tilstaae Sandheden, Mester Western, saa formoder jeg, at der er mere eller mindre Land rundt omkring Eders Sø."

"Men, kjære Dufel, ogsaa Oceanet er jo mere eller mindre omgivet af Land," sagde Magnet hurtigen, da hun frygtede for en altfor utidig Udvikling af den gamle Sø-

mands særegne Dogmatismus eller, rettere sagt, af hans Pedanteri.

„Nei, mit Barn, det er Landet, der mere eller mindre er omgivet af Oceanet; det har jeg tidt nok prædikeret for Kystbeboerne, min unge Gut. De leve, som det blot er muligt, midt paa Søen, uden at vide det, eller de taales snarere, da Vandet er langt mægtigere og af større Omfang. Indbildskheden har ingen Grændse i denne Verden; thi en Karl, der aldrig saa Saltvand, troer at vide mere end den, der har sejlet rundt om Cap Horn. Nei, nei, denne Jord er intet andet end en De, og hvad der ei med Rette kan kaldes saa, er Vand.“

Den unge Western havde en dyb Verbødighed for dem, der havde besejlet Oceanet, og han havde ofte længtes efter at fare paa det, men, hvad der var saare naturligt, han agtede ogsaa den brede Flade høit, paa hvilken han havde tilbragt sit Liv, og den var i hans Dine ei blottet for sine Skjønheder.

„Med Hensyn til Atlanterhavet,“ svarede han beskedent, „kunde I have Ret, min Herre, men vi have Respekt for Landet heroppe omkring Ontario.“

„Det kommer af, at I overalt er indespærret af Landet,“ sagde Cap og loe hjertelig; „men hist seer jeg Stifinderen, som han hedder, der indbyder os til at være hans Vaks-

hammerater, og jeg maa tilstaae, at man ei saaer Bildbrad paa Soen. Mester Western, i Eders Alder er Høflighed mod unge Piger en lige saa let Sag som at hale det Løse af Flagsald, og dersom I vil bakke lidt op for hende, medens jeg tager Deel i Stifinderens og vore indianste Benneres Maaltid, tvivler jeg ikke om, at hun vil huske Eder det."

Mester Cap havde yttret mere, end han dengang var sig bevidst. Jasper Western sørgede opmærksomt for Mabels Fornødenheder, og hun huskede længe den unge Somands høflige og mandige Opførsel ved dette deres første Møde. Han beredte hende et Sæde paa en Træstub, udsøgte hende et velsmagende Stykke Steg, hentede klart Vand fra Kilden til hende, og da han sad tæt ligeoverfor hende, banede han sig næsten allerede en sikker Vej til hendes Agtelse ved den bestedne og utvungne Maade, paa hvilken han lagde sin Forekommenhed for Dagen; en Hylbning, som Kvinden altid ønsker at modtage, men som aldrig er saa smigrende eller saa behagelig, som naar den mandige Yngling bringer sin yndige Jevnaldrende samme. Lig Størstedelen af dem, der tilbringe deres Levetid uden at nyde det smukke Kjønns blidere Omgang, var Jaspern alvorlig, oprigtig og af en forekommende Artighed, og skjøndt han rigtignok ikke besad de fine Verdensmanerer, noget Mabel maastee ikke lagde

Mærke til, havde han dog saa indtagende Egenstaber, at de tilstræffelige kunde bøde paa Savnet. Vi overlade nu disse to uerfarne og ustyldige unge Folk til deres Følelser, der vel snarere vare et Tilnærmelsesmiddel end den gjensidige Meddelelse af deres Tanker, og vende os nu til den Gruppe, i hvilken Onklen med den ham eiendommelige Letshed i at gjøre sin egen Person gjeldende, hvilken aldrig svigtede ham, allerede spillede Hovedrollen. Selskabet havde taget Sæde omkring et Bord med Stykker Bildbrad, der stod til fælles Afbenyttelse, og Samtalen bar naturligviis Præget af de forskjellige Individer, der deeltog i samme. Indianerne vare tause og stærkt sysselsatte, eftersom den amerikanske Indfødtes Appetit til Dyresteg aldrig synes at kunne styres, hvorimod de to hvide Mænd vare snaksomme og underholdende, eller endog sladdervorne og paastaaelige, hver paa sin Viis. Da Samtalen vil tjene til at gjøre Læseren bekendt med visse Kjendsgjerninger, som kunde kaste mere Lys over den paafølgende Fortælling, ansee vi det for rigtigst at gjengive den.

„Tilfredshed maa uden Tvivl knytte sig til et Liv, som Ederes, Mester Stifinder,“ vedblev Cap, da Sulten hos de Reisende allerede havde aflaget saa meget, at de nu begyndte at vrage Stykkerne og valgte de mere saftige; „det

har Afverlinger og Lykke, hvad vi Somænd just sætte Priis paa, og Landsjorden erstatter Eder det, Soen bringer os."

„Na, vi have ogsaa Vand paa vore Reiser og Marscher," svarede hans hvide Selskabsbroder; „vi Grændsebeboere forstaae os ligesaa godt paa Aaren og Hagen som paa en Riffel og paa en Kniv."

„Saa, forstaaer I Eder ogsaa paa Braiser og Bugliner, Rat og Lodline, Reebseising og Vindereeb? Aarene kan være gode nok, det er vist og sandt, i en Kano, men hvad due de til i et Skib?"

„Hør, jeg agter hver Mands Kald og troer gjerne, at de Ting, I anføre, ere til Nytte. Den der som jeg, har havt Omgang med mange Stammer, veed at skjelne imellem de forskjellige Bedtægter. En Mingo farver ei sin Hud som Delawaren, og den der venter at see en Kriger i en Squaws Paaklædning, vil nok mærke sin Feiltagelse. Jeg er endnu ikke meget gammel, men jeg har levet i Skovene og kjender lidt til den menneskelige Natur. Jeg fastede aldrig synderlig Lid til deres Lærdom, som boe i Byer, thi endnu aldrig mødte jeg nogen, som havde Die for en Riffel eller et Svor."

„Det er paa Punkt og Prikke min Naade at raisonnere paa, Mester Stifinder. At løbe paa Gaden, gaae i Kirke om Søndagen og høre paa en Prædiken har endnu aldrig gjort noget menneskeligt Bæsen til Mand. Nei, send Dren-

gen ud i rum Sø, hvis Du agter at aabne Vinene paa ham og lad ham see fremmede Følkeskærd, eller Naturens Afsyn, som jeg kalder det, hvis Du ønsker, at han skal lære sin egen Karakter at kjende. Der er nu min Svoger, Sergeanten; han er paa sin Viis saa god en Fyr, som kun nogensinde har brækket en Ivedak; men hvad er han, naar vi skal see os om? hvad, intet, end en Soldat. En Sergeant, det er vel sandt, men det er jo ogsaa et Slags Soldat, som I vel veed. Da han ønskede at ægte min stakkels Søster Bridget, sagde jeg Pigen, hvad han var, nemlig bunden til Tjenesten, og hvad hun kunde vente sig af en saadan Ægtemand; men I veed nok, hvorledes det har sig med Piger, naar en Tilboielighed løber af med Forstanden. Sandt nok, Sergeanten er flegen i sit Kald, og man siger, han er en rigtig Mand i Førtet; men hans stakkels Kone har ei oplevet at see alt dette, thi hun er død for fjorten Aar siden."

"Soldatens Kald," tog Stifinder til Orde, "er et hæderligt Kald, forudsat, at han blot har kæmpet paa den retmæssige Side, og da Franskmændene altid have Uret, og hans hellige Majestæt altid har Ret, saa mener jeg, at Sergeanten har en rolig Samvittighed og en god Karakter. Jeg har aldrig sovet saa sødt, som naar jeg havde kæmpet med Mingoerne, skjøndt jeg har gjort mig det til en

Regel altid at kjæmpe som en hvid Mand, og aldrig som Indianeren. Sergeanten har sin Skif, jeg har min; vi have kjæmpet i disse mange Aar ved hinandens Side, og aldrig har den Enes Adfærd fremkaldt ilde Tanker hos den Anden. Jeg fortæller ham, uden at bryde mig om hans Traditioner, at der kun er een Himmel og eet Helvede, skjøndt mange ere de Veie, der føre til dem begge."

„Det er fornøftigt; og han er forpligtet til at troe Eder, ihvorvel jeg bilder mig ind, at tørre Landeveie i Almindelighed føre til det sidste. Søen er, som min stakkels Søster pleiede at kalde den, et Renselsessted, og man er langt borte fra Kristellens Bei, naar man ei mere har Landet i Sigte. Jeg tvivler om der kan siges saa meget til Fordeel for Eders Indsøer, her oppe omkring."

„At Byer og Plantestæder forlede til Synd, indrømmer jeg gjerne; men vore Søer ere omslattede af Skove, og man føler sig hver Dag tilskyndet til at dyrke Gud i fligt et Tempel. At Menneſter ei stedse ere de samme, ei engang i Orkenen, maa jeg tilstaae, da Forskjellen paa en Mingo og en Delawarer er lige saa tydelig at see, som Forskjellen paa Sol og Maane. Jovrigt glæder det mig, min kjære Cap, at vi ere stødt sammen, var det end ei for andet, end for at fortælle Big-Serpent, at der gives Søer med Saltvand. Vi have været ret meget af eet Sind af

den Stund vi have kjendt hinanden, og dersom Mohicaneren blot fæster halv saa megen Lid til mig, som jeg til ham, saa troer han alt det, jeg har fortalt ham om de Hvides Bedtagter og medfødte Egenheder; men det er altid forekommet mig, som om ingen Rødhud har en sikker Tro til Beretningerne om store Saltsoer og Floder med opadgaende Strømninger, saaledes som en ærlig Mand kunde ønske det."

„Det kommer af at vende op og ned paa Tingen," svarede Cap og nikkede med en nedladende Mine. „Eders Soer og Strømfoblinger have I tænkt Eder som Skibet, Oceanet derimod med dets Ebbe og Flod som Baaden. Hverken Arrowhead eller Sergeanten behøve at nære mindste Tvivl til det, I have fremført om begge Dese, ihvorvel jeg maa tilstaae, at jeg for min Person har ondt ved at fordoie Sagnet om Indsoer og hvad mere er, at der skulde findes nogen Sø med fjerst Vand. Jeg har foretaget denne lange Reise baade for med egne Dine og Gane at overbevise mig om disse Kjendsgjerninger og for tillige at gjøre Sergeanten og Magnet en Tjeneste, da den første var min Søsters Mand og jeg elsker den sidste som mit Barn."

„I har Uret — I har Uret, min Ven Cap, storligen Uret i at mistvivle i nogen Henseende om Guds Magt," var Stifinderens alvorlige Svar. „De, der leve i Plante-

flæder og Byer, kunne let faae indskrænkede og urigtige Begreber om hans almægtige Haand; men vi der henleve vore Dage saa at sige under hans virkelige Nærværelse, see Tingene med forstjælligt Øie — jeg mener dem af os, der have de Hvides Natur. En Rødhud har sine Synsmaader, og det er rimeligt, at det maa være saaledes; og ere de end ei ganske noie som den friske hvide Mands, saa er det heller ingen Ulykke. Men der ere Ting, som ere aldeles afhængige af det guddommelige Forsyns Bestemmelse, og disse Salt- og Ferskvandsføer høre til dem. Jeg formaster mig ikke til at ville gjøre Rede herfor, men jeg anseer det for Alles Pligt at troe paa slige Indretninger. Hvad mig angaaer, er jeg een af dem, der mene, at den samme Haand, som skabte det ferske Vand, ogsaa kan skabe det salte."

"Hold paa det, Mester Stifinder," afbrød Cap ham med nogen Varme; „hvor det gjælder en ægte og mandig Tro, vender jeg ei Ryggen for Noget, naar jeg er flot. Skjøndt snarere vant til at holde Dækket ryddeligt og føre passende Seil, end til at bede, naar Orkanen kommer paa, veed jeg dog, at vi kun ere hjælpeløse Dødelige, og jeg antager, at jeg viser Verbødighed, hvor Verbødighed er en Pligt. Jeg mener blot, eller gaaer kun ud paa at sige, og det er blot en simpel Tanke, at da jeg har været vant til

at finde Vandet i store Beholdere saltagtigt, skulde jeg holde af at smage det, førend jeg troer, at det er fersk."

"Gud har givet Saltkilden til Dyret; og Menneſket, Rødhuden og den Hvide har han givet den yndige Væſt til at lødſte Tørſten. Det er uſornuſtigt at tænke, at han ei har kunnet give Beſten Søer med reent Vand og Øſten Søer med ureent Vand."

Stifinderens ſimple Alvor bragte Cap ud af Hatning til Trods for hans ſelvſkloge Dogmatismus, ſkjøndt det ei rigtigen vilde ſmage ham at troe paa en Ting, hvis Sandhed han i mange Aar haardnakkethad havde beſjæmpet. Ugiærne afſtod han fra ſin Mening, men han var for Diebliffet ikke iſtand til at forſvare den mod en Beviisførelſe, der var ham fremmed og baade havde Sandhed, Troværdighed og Sandsynlighed paa ſin Side. Han var altsaa glad over at kunne rede ſig ud af Sagen ved en Udflugt.

"Godt, godt, Ven Stifinder," ſagde han, vi ville ſtille Sagen i Bero, og da Sergeanten har ſendt Eder for at være vor Løds til den nævnte Sø, ſaa kan vi jo prøve Vandet, naar vi engang kommer derhen. Kun ſkal I lægge Mærke til mine Ord — jeg ſiger ikke, at det ei kan være fersk paa Overfladen; Atlanterhavet er undertiden fersk paa Overfladen nærved de ſtore Floders Mundinger; men vær overtydet om, jeg ſkal viſe Eder en Maade at ſmage Van-

det i mange Favnes Dybde, som I aldrig har drømt om; og da ville vi vide lidt bedre Besteed derom."

Føreren syntes tilfreds med at lade det have sit Forblivende herved, og Samtalen fik en anden Gang.

"Vi ere ei altfor indbilste af vore Gaver," bemærkede Stifinderen efter en kort Pause, "og vide tilfulde, at Folk, der leve i Byerne og nærved Søen —"

"Paa Søen," afbrød Cap ham.

"Paa Søen, om I saa vil, Ven Cap — have Hjælpe-midler, der ei komme os, Drkenens Born, tilgode. Men vi forstaae ogsaa vort Kald, det jeg anseer for Naturens Kald, og det er ei blevet fordærvet af Forsængelighed eller Letfjind. Mine Gaver holde sig nu til Riffen og til et Gangspor paa Jagt og paa et Speidertog; thi skjøndt jeg kan styre Hagen og Aaren, skal jeg dog ikke rose mig af nogen af Delene. Den unge Jasper hidsset, som underholder sig med Sergeantens Datter, er et ganske andet Væsen; om ham kan man sige, at han indaander Vand som en Fisk. Indianerne og Franskmændene paa de nordlige Bredder kalde ham Eau douce*) paa Grund af disse hans særegne Gaver. Han kjender bedre til Aaren og Lougværket, end til at tænde Ild paa et Veispor."

*) Ferskvand.

„Efter alt at dømme maa der være noget ved disse Gaver, som I tale om,” sagde Cap. „Nu, jeg vil tilstaae denne Ild har gjort alt mit Somandskab til Skamme. Arrowhead der sagde, at Røgen kom fra en bleg Mands Ild, og det er et Stykke Philosophi, som i mine Dine ei er stort bedre, end at styre i en mørk Nat forbi en Sandrevle.“

„Er ingen stor Hemmelighed, ingen stor Hemmelighed,” gjensvarede Stifinder og loe med stærk indre Glæde, men vant til Forsigtighed udbød han ei i nogen lydelig Latter. „For os, der henleve vore Dage i Forsynets store Skole, er det saare let at indprænte os sammes Lærdomme. Vi vilde lige saa lidt som Murmeldyret være til Gavn paa et Beispor, eller naar vi skulde bringe et Budskab igjennem Drænen, dersom vi ei snart erhvervede os Indsigt i disse ringe Ting. Eau-douce, som vi kalde ham, er saa indtaget af Vandet, at han udsøgte sig et eller to fugtige Pinde til vor Ild, og der er godt Forraad paa dem, saa vel som paa fuldkomment tørre, der ligge her henkastede rundt omkring; men Fugtighed vil bringe sort Røg, hvad endog I Søhelte maa vide, skulde jeg formode. Er ingen stor Hemmelighed — er ingen stor Hemmelighed — skjøndt alt er en Gaade for Folk, der ei med Idmyghed og Taknemmelighed studere Herren og Hans mægtige Beie.“

„Denne Arrowhead maa da have et skarpt Die, naar han kan see en saa ubetydelig Forskjel.“

„Han vilde kun være en udsel Indianer, dersom han ei kunde det. Nei, nei; det er Krigstid, og ingen Rødhud drager hjemmefra, uden at bruge sine Sandser. Enhver Hud har sin egen Natur, og enhver Natur har sin egen Lære saa vel som sit eget Skind. Det varede mange Aar, førend jeg kunde tilegne mig alle disse høiere Grene af en Skovopdragelse; thi en Rødhuds Lærdom er ei saa let tilgængelig for en Hvidhuds Natur, som det efter min Formening er Tilfældet med en Hvidhuds Lærdom; jeg har rigtignok kun lidt af den sidste, da jeg har tilbragt største- delen af min Levetid i Ørkenen.“

„J har været en lærnem Discipel, Mester Stifinder, som man kan see af, at J forstaaer Eder saa godt paa disse Ting. Jeg formoder, at en Mand, der er bleven ordentlig oplært til Soes, ei vil have nogen synderlig Uleilighed med at opsnappe alle disse Smaaligheder, naar han blot kunde bære det over sit Sind, roligere at finde sig heri.“

„Det kan jeg ikke vide. Det er lige saa vansteligt for den hvide Mand at tilegne sig en Rødhuds Færdighed, som for Indianeren at følge en Hvidhuds Veie. Hvad den sande Natur angaaer, saa er jeg af den Mening, at Ingen af dem i Virkeligheden kan tilegne sig den Andens.“

„Dg dog paaftaae vi Somænd, der faa meget løbe Verden rundt, at der kun gives een Natur, den være nu i en Kineser eller en Hollænder. Hvad mig angaaer, helder jeg meget til denne Tænkemaade; thi jeg har i Almindelighed fundet, at alle Nationer elske Guld og Solv, og at de fleste Mand have Smag for Tobak.“

„Da kjende I søfarende Mænd kun lidet til Rødhuden. Have I nogenfinde kjendt Een af Eders Kinesere, der kunde synge sin Dødsfang, naar hans Legeme var sønderrevet af Splinter og lemlæstet med Knive, medens Ilden rasede rundt omkring den nøgne Krop, og Døden stirrede ham i Ansigtet? See til at finde mig en Kineser eller en Kristen, der kan gjøre alt dette, nei I kan ikke finde en Mand med en Rødhuds Natur, lad ham have nok saa tapper en Mine eller vide at læse i alle de Bøger, der nogenfinde bleve trykte.“

„Kun de Vilde spille hverandre saadanne Høveldees Streger,“ sagde Mester Cap, og hans Mine foer angsteligen omkring hen ud over Skovens tilskyndende ubegrændsede Høveling. „Jugen hvid Mand bliver nogenfinde dømt til at bestaae saadanne Prøver.“

„See, her misforstaae I mig atter, svarede Stifinder og valgte sig koldblodigen et Stykke Dyresteg som bonne bouche; thi skjøndt disse Piinsler ere eiendommelige for en Rødhuds

Natur, saa kunne der dog gives Hvidhuds Naturer, hvorpaa vi ofte have haft Exempler, der modigen have gaaet Døden imøde under disse Smerter."

"Heldigviis," sagde Cap og anstrængede sig for at tale med klarere Stemme, "vil ingen af Hs. Majestæts Allierede falde paa at prøve saadanne fordomte Grusomheder mod nogen af Hs. Majestæts lovlige Undersaatter. Jeg har ei tjent længe paa den kongelige Flaade, det er sandt; men jeg har tjent, og det vil dog sige noget, og i at kapre og tilintetgjøre Fiendens Skibe og Ladninger har jeg steds taget virksom Deel. Men jeg stoler paa, at der ei ere franske Vilde paa denne Side af Søen, og jeg troer, I sagde, at Ontario er et bredt Vandspeil?"

"Ja den er bred i vore Dine," svarede Stifinder uden at tvinge sig til at skjule et Smil, der opklarede hans røde solbrændte Ansigt; "ihvorvel jeg er bange for, at nogle vil finde den smal; og smal er den, naar man ønsker at holde Fienden borte. Ontario har to Ender, og Fienden, der frygter for at sætte over den, er sikker paa at kunne gaae omkring samme."

"Ak! det kommer af Eders for — — Fjendskabs Parke!" brummede Cap og rømmede sig saa høit, at han siebliffeligen fortrod sin Uagtsomhed. "Har et Menneffe

nogensinde hørt, at en Sorøver eller et Skib er faret rundt omkring den ene Ende af Atlanterhavet!"

"Oceanet har maaskee ingen Ender?"

"Nei vist har det ikke; ei heller Sider eller Grund. Den Nation, der er vel fortoiet paa den ene Kyst, behøver ei at frygte for den, der har ankret paa den anden Side, lad den være nok saa vild, med mindre den kjender til Skibsbyggeriet. Nei, nei, Folk, der leve ved Atlanterhavets Bredder, have kun liden Marsag til at frygte for deres Skind eller Skalpe. En Mand kan trygt om Natten lægge sig i disse Egne og vente at gjenfinde sit Haar paa Hovedet om Morgenens, med mindre han bærer en Paryk."

"Saaledes er det ei hos os. Jeg vil nobig gjøre det unge Fruentimmer urolig og vil derfor slet ikke være omstændelig, skjøndt hun synes ganske rolig at lytte til Eau-douce, som vi kalde ham. Havde jeg ei faaet en saadan Opdragelse, skulde jeg for Diebliffet, saaledes som Grændserne nu ere beskafne, ansee det for en vovelig Reise at tilbagelægge Strækningen imellem os og Garnisonen. Der ere lige saa mange Profesere paa Benene paa denne Side af Ontario som paa den anden. Det er just Grunden, min Ven Cap, hvorfor Sergeanten har anmodet os om at drage ud for at være Eders Bevivisere."

„Hvad! Disse Kjeltringer vove at frydse saa tæt under Kanonerne paa Hs. Majestæts Fæstningsværter?“

„Samle Ravnene sig da ikke nær ved Hjortens Nabsel, ihvorvel Skytten er ved Haanden; de komme hid, som om det kunde være af Instinkt. Der findes nu flere eller færre Hvide imellem Forterne og Plantestæderne, og med Sifferhed forfølge de deres Spor. Sergeanten er kommen herop fra den ene Side af Flo den, og jeg er kommen op fra den anden for at opsnuse disse lurende Skurke, medens Jasper, en uforfærdet Skipper som han er, bragte Kanoen herop. Med taarevædet Die havde Sergeanten sagt ham alt om sit Barn, hvorledes hans Hjerte længtes efter hende, og hvor artig og lydig hun var, saa at jeg troer, at Knøsen heller ganske ene havde styrtet sig ind i en Mingo-Leir, end undladt at komme.“

„Vi takke ham — vi takke ham og skal fatte bedre Tanker om ham for denne hans Tjenstagtighed; skjøndt jeg formoder, at Drengen, efter Alt at domme, just ei har udsat sig for synderlig Fare.“

„Blot for Faren at blive stukket fra et Baghold, naar han drev Kanoen op ad en rivende Strøm eller kun gjorde en Svaining i den, medens hans Vene vare fæstede paa Båndhvirvlerne. Blandt alle farefulde Reiser er Far-

ten paa en med Krat omgivet Flod i mine Tanker den farligste, og denne Fare har Jasper udsat sig for."

"Og hvi for Fanden har Sergeanten sendt Bud efter mig for at reise ethundredeoghalvtredsindstyve Mile paa denne udenlandste Maneer? Nei lad mig komme i rum So og faae Fienden i Sigte, og jeg skal spille for ham paa hans Viis, saa længe som han lyfter paa langt og nært Hold; men at blive stukket som en Skildpadde i Søerne, er ikke efter min Smag. Var det ikke for lille Magnets Skyld her, skulde jeg paa Minuten stikke i Søen, reise over Hals og Hoved tilbage til York og lad Ontario skjotte sig selv, Saltvand eller Ferskvand."

"Det vilde ei gjøre Sagen stort bedre, min kjære Sømand, da Tilbageveien er meget længere og næsten lige saa daarlig som Veien fremad. Stol paa os, og vi vil føre Eder uskadt til Maalet eller ogsaa miste vore Skalpe."

Cap var en tyk stiv Pidsst, bundet op med Aalestind og var næsten skaldet paa Isen. Mechanist lod han Haanden glide ned over begge Dele, som for at overbevise sig om, at alt var i sin behørigte Orden. Han var i Grunden alligevel en modig Mand og havde ofte med Koldblodighed seet Døden i Vinene, dog ikke i de rædselsfulde Farver, ved hvilke de fremstillede sig i hans Bordsælles korte men betegnende Maleri. Det var for sildigt at trække sig tilbage

og han besluttede derfor at gjøre gode Miner til flet Svul, skjøndt han ei kunde undlade at mumle i Stjægget nogle Forbandelser over den Ligegyldighed og Ubefindighed, hvormed hans Svoger, Sergeanten, havde ført ham ind i dette Dilemma.

„Jeg nærer aldeles ingen Tvivl, Mester Stifinder,“ svarede han, da disse Tanker havde faaet Tid til at gennemkrydse hans Sjæl, „om at vi velbeholden ville naae Havnen. Hvor langt kan vi nu være fra Førtet?“

„Lidt over femten Mil, og hurtigere ere de tilbagelagt, saaledes som Strømmen løber, hvis Mingoerne lade os fare i Fred.“

„Og jeg formoder, at Skovene som hidindtil strække sig Styrbord og Bagbord hen.“

„Hvordan?“

„Jeg mener blot, at vi komme til at søge vor Vej gennem disse fordømte Træer.“

„Næ, næ, I skal stige i Kanoen, og Oswegoen er af Tropperne bleven rensket for sit Flaadebrænde. Den vil drive ned ad Strømmen og det med en rivende Fart.“

„Og hvem for Fanden vil hindre disse Mingo=Bæstler, I taler om, i at fyre paa os, naar vi seile forbi et Næs eller ere ifærd med at styre fri af Klipperne?“

„Herren! — Han der saa ofte har hjulpet Andre un-

der større Trængsler. Mere end een Gang var mit Hoved blevet skilt ved sit Haar, Skind og Alt, havde Herren ei kjæmpet ved min Side. Jeg gaaer aldrig i en Skiermydsel, min kjære Somand, uden at tænke paa denne store Allierede, der kan udrette mere i Slaget, end det 60de Regiments samtlige Batailloner, naar de opstilledes i een Linie."

"Ja, ja, det kan nu være godt nok for en Jæger; men vi Somand holde af rum Sø, villegaae til en Dyst, uden at tænke paa andet end Tjenesten. -- Bredsiden til og det fulde Lag, og ingen Træer eller Skjær, der gjøre Vandet uklart."

"Og heller ingen Gud, maatte jeg vel sige, hvis Sandheden kom for Dagen. Tro mig paa mit Ord, Mester Cap, at man just ei kommer værre fra Kampen, naar manhart Herren paa sin Side. See hen paa Big Sarpents Hoved, paa det Sted; I finder Mærket af en Kniv langs med det venstre Øre; viid da, at kun en Kugle fra denne min lange Riffel den Dag frelst hans Skalp, den gabede næsten, og et halvt Minut senere havde han været skilt ved sin Krigerlof. Naar Mohikaneren trykker mig i Haanden og giver mig at forstaae, at jeg har staaet ham bi ved denne Leilighed, siger jeg til ham, nei; Herren var det, der førte mig til det rette Sted, hvor Dødsdommen kunde fuldbyrdes og

den opstigende Røg lod ane hans Nød. Bistnok, da jeg først var kommen i den rigtige Stilling, gjorde jeg paa egen Haand Ende paa hele Sagen; thi en Ben under Tomahawken faaer Een til at fatte en raft Beslutning og til at udføre den paa Stand, som Tilfældet var med mig, eller ogsaa skulde Serpentens Aand nu i denne Stund have jaget i sit Folks lykkelige Egne."

"Kom, kom Stifinder, denne Snaf er værre end at blive raseret fra for til agter, vi have kun et Par Timer tilbage, førend Solen gaaer ned, og gjorde bedre i, medens det endnu er Tid, at drive ned ad Eders saakaldte Strøm. Gode Magnet, er Du ikke færdig til at tage afsted?"

Magnet joer op, blussede stærkt og gjorde Tilberedelser til en hurtig Afreise. Hun havde ikke hørt et Ord af den Samtale, der nyligen havde fundet Sted; thi Eau-douce, som den unge Jasper i Almindelighed kaldtes, havde opfyldt hendes Hoved med en Beskrivelse af den endnu fjerne Havn, til hvilken hun skulde reise, med Beretninger om hendes Fader, som hun ei havde seet, siden hun var et Barn, og om det Levnet, man førte i Grændsegarnisonerne. Hun var, uden selv at mærke det, bleven saa aldeles henreven, og hendes Tanker vare altsfor meget optagne af disse Billeder, at de mindre behagelige Gjenstande, der berørtes i

hendes Nærhed, flet ikke naaede hendes Øren. Travlheden med Afreisen gjorde fuldkommen Ende paa Samtalen, og da Jægerne eller Beiviserne kun førte liden Bagage med dem, var hele Selskabet i saa Minuter rejsfærdigt. Da de vare isærd med at forlade Stedet, sankede Stifinderen en stor Mængde Quiste, hvilket endog overraskede hans Medciceroner, fæstede dem paa den ulmende Jld, idet han omhyggeligen sørgede for, at en Deel af Brændet var sugtigt, for at Røgen kunde blive saa sort og tyk som muligt.

„Kan I skjule Eders Fodspor, Jasper,“ sagde han, „vil Røgen snarere være til Gavn end til Skade, naar I forlade en Leir. Hvis der indenfor disse ti Mile ere et Dussin Mingoer, saa ere nogle af dem paa Hviene, eller i Træer paa Udkig efter Røg; lad dem see herhen, og vel bekomme dem, vort Efterladenskab staaer til deres Tjeneste.“

„Men ville de ikke styrte frem og følge i Hælene paa os?“ spurgte Unglingen, hvem nu, siden han havde mødt Nabel, det Betænkelige ved hans Stilling laa mere paa Hjertet. „Det er en bred Bei, vi have at tilbagelægge til Floden.“

„Jo bredere, jo bedre; først der, og det vil endog overgaae en Mingos Klogt at sige, hvad Bei Kanoen er gaaen; opad eller nedad Strømmen. Vand er den eneste Ting i Naturen til fuldkomment at udslette et Spor, og

Band er ikke engang altid istand dertil, naar Lugten er stærk. Kan I ikke indsee, Eau-douce, at saafremt nogen Mingo har bemærket vor Fodsti nedenfor Bandsaldet, de da ville styrte frem mod denne Røg, og at de ville drage denne naturlige Slutning, at de, der begyndte med at gaae opad Strømmen, ville fortsætte deres Fart opad Strømmen. Ere de komne til Rundskab om noget, saa veed de da kun, at et Selskab har forladt Førtet, og ingen Mingo faaer i sit Hoved, at vi ei ere komne herop for andet, end for at have den Mørskab at gaae tilbage igjen, og det paa een og samme Dag, og for at sætte vore Skalpe paa Spil."

"Sikkert," tilføiede Jasper, der talte affides med Stifinderen, medens de toge Veien til Bindpasset, „de kan ei vide noget om Sergeantens Datter; thi for hendes Skyld er alt gaaet til i største Hemmelighed."

"Og her skulle de ei blive synderlig klogere" svarede Stifinder — og lod sin Rejsefælle see, at han med yderste Forsigtighed traadte i det Spor, Mabels lille Fod havde efterladt paa Bladene; „med mindre denne gamle Saltvands Fisk har ført sin Niece omkring i Bindpasset, som et Rid, der leger ved Siden af en gammel Raa."

"Buk, mener I vel, Stifinder."

"Og er han ikke en Særling? jeg kan nu omgaaes en Sømand af Eders Slags, Eau-douce og finder intet syn-

derligt stridende i vore Gaver, skjøndt Eders udfolde sig paa Søerne, mine i Skovene. Hør Jasper," vedblev Jægeren og lode paa sin eiendommelige Maade uden at give en Lyd fra sig, „jeg foreslaaer, at vi søle ham lidt paa Tænderne og lade ham styde en Smule over Bandfaldet?"

„Og hvorledes vil det imidlertid gaae den smukke Niece?"

„Nei, nei, hende maae vi ei gjøre Fortræd; hun maa i ethvert Tilfælde gaae omkring paa Slæbestedet; men I og jeg kunne prøve denne atlantiske Søhane, og vi ville da paa begge Sider blive lidt nøiere kjendt med hverandre. Det vil da vise sig, om det vil fænge for ham, og han kan saa lære noget af Grændsebeboernes Løier."

Den unge Jasper smilede, thi denne Spøg kom ham just tilpas, da han var bleven noget ærgerlig over Cays Anmasselse; men Mabels skjønnede Ansigt, hendes lette og vevre Bæsen og indtagende Smil stod som et Skjold imellem hendes Onkel og det paatænkte Forsøg.

„Sergeantens Datter vil maaskee blive forstræffet", sagde han.

„Det vil hun ikke, dersom hun har arvet lidt af Sergeantens Mod. Hun seer det Hele ei ud til at være saa bange af sig. Lad mig kun raade, Eau-douce, og jeg skal nok ene komme ud af den Sag."

„Ene ikke, Stifinder; I vil da kun drukne begge. Naar Kanoen sætter over Bandsaldet, maa jeg være med.“

„Nu vel, lad saa være, det bliver da ved Aftalen?“

Jasper loe, nikkede med Hovedet, til Tegn paa sit Samtykke, og Gjenstanden blev ikke mere berørt, da Selskabet havde naaet den saa ofte omtalte Kano, og langt vigtigere Ting vare med færre Ord kommet til Afgjørelse imellem begge Partierne.

Tredie Kapitel.

Da Flov og Harv var fremmed her i Landet, vandrige Floder stige heit mod Strand; melodist lod det i den friske, grændseløse Stov, naar Strommen brused, Bækken risted, og Kilden sprudled i den skyggesfulde Lund.

Bryant.

Det er en bekjendt Sag, at de Floder, der have deres Udløb i den sydlige Deel af Ontario, i Almindelighed have et smalt, stillestaaende og dybt Bænde. Der gives imidlertid

enkelte Undtagelser fra denne Regel; thi nogle Floder have Strømninger eller „rifts“ som de kaldes i Landets Almuesprog, og nogle have Vandfald. Til det sidste Slags hører netop den Flod, paa hvilken vore Eventyrere nu ere ifærd med at indstibe sig. Oswegoen dannes af Oneidas Forening med Onondaga, der begge have deres Udspring fra Søer, og den fortsætter sit Løb otte til ti Mile igjennem en yndig bugtet Egn, lige til Randen af et saa at sige naturligt Terrain, fra hvilket den styrter omtrent ti til femten Fod ned i en anden Slette, og gjennem denne glider, eller flyder, eller fortsætter den sin Kurs, lig det dybe Vand, naar det sagte og roligere bevæger sig fremad, indtil den til Slutningen optages af Ontarios brede Beholder. Kanoen, i hvilken Cap og hans Selskab havde reist fra Fortet Stanwix, den sidste militaire Station ved Mohawk, laa ved Bredden af denne Flod, og hele Selskabet steg nu ned i samme, med Undtagelse af Stifinder, der blev paa Landet, for at styre det lette Fartoi frem.

„Lad den drive med Algerstevnen ned ad Strømmen, Jasper“, sagde Manden fra Skoven til den unge Skipper, der havde ladet Arrowhead slippe Roeret og indtaget sin Plads som Styrmand, „lad den gaae ned med Strømmen.“ Skulde een af disse Djævelunger komme efter vort Spor, eller forfølge det lige til dette Sted, vil de vistnok see

efter, om der er Mærker i Dyndet; og opdage de, at vi have forladt Kysten med Råsen af Kanoen vendt imod Strømmen, saa er det en naturlig Tanke, at de troe, at vi ere gaaet imod Strømmen."

Dette Raad blev taget til Følge, og Stifinder, der var i sin blomstrende Alder, fuld af Styrke og Raskhed, gav Baaden et kraftigt Stød, og stod med et let Spring i Kanoens Bøug, uden i mindste Maade at have forstyrret dens Ligevægt. Saasnart som den var kommen til Flodens Centrum, eller hvor Strømmen var stærkest, blev Baaden vendt, og den gled sagte ned ad Strømmen.

Fartøiet, i hvilket Cap og hans Niece havde indskibet sig for at foretage denne lange og vovelige Reise, var en af disse Barkkanoer, som Indianerne ere øvede i at bygge, og som formedelst deres overordentlige Lethed og den Nemhed, med hvilken de kunne styres fremad, ere ganske fortrinligen indrettede til en Seilads, paa hvilken man saa ofte støder paa Revler, Flaadetræ og lignende Hindringer. De to Mænd, der udgjorde dens egentlige Mandskab, havde baaret den flere Gange, mange hundrede Yards, naar den var fri for Bagage, og en enkelt Mand kunde være stærk nok til at løfte den. Den var imidlertid lang og vid for en Kano at være, og den Uindviiede kunde synes, at den led af en væsentlig Feil, af Mangel paa Sikkerhed. Saa

Timers Dvælse var alligevel tilstræffelig til for en stor Deel at afhjælpe dette Onde, og baade Mabel og hendes Onkel havde for saa vidt lært at lempe sig efter dens Bevægelser, at de nu indtog deres Plads med fuldkommen Rolighed; ei heller tyngede de tre Joreres tilkomne Bægt synderligt ned paa den, da den afrundede Boug var bred nok, til at holde saa meget Vand borte, som nødvendigt var, uden at bringe Relingen nærmere kjendelig til Strømmens Overflade. Arbeidet var ziirligt; Spanterne vare smalle og holdtes sammen med Læderremme, og hvor uanseelig og vaklende end den hele Bygning kunde forekomme Diet, var den dog sandsynligviis istand til at fare med dobbelt saa mange Personer, som den nu havde inden Borde.

Cap sad paa en lav Tofte midt i Kanoen, Big Serpente knælede nær ved ham. Arrowhead og hans Kone havde taget Sæde foran begge, efterat den første havde mistet sin Post agter. Mabel havde lænet sig halvt tilbage paa noget af sit Reisetøi bagved sin Onkel, medens Stifinder og Eau-douce stode opreist, den Enne for og den Anden agter og brugte Rarerne med langsomme, faste og stille Slag. Samtalen blev ført saa sagte som muligt, da hele Selskabet begyndte at indsee Nødvendigheden af at være vaersom, jo mere man nærmede sig

Fortets Udenværker, og Skovene altsaa ei længere kunde tjene dem til Skjul.

Døwgoen havde just paa dette Sted en aldeles mørk Farve, var ei synderlig bred, og dens dunkle Strøm snoede sig imellem skyggende Træer, som paa enkelte Steder næsten skjulte Himlens Lys. Hift og her laa en af Skovens halvfaldne Kjæmper næsten henkastet over hele Overfladen, og raadede til Forsigtighed, og i en lang Strækning skyllede Bandet op mod de lave Træers Grene og Blade. Det Malerie, vor Landsmand, den beundringsværdige Digter, saa skjønt har beskrevet, og som vi har brugt til Overkrift for dette Kapitel, var her bragt til Virkelighed; Jorden, gjødet af Aarhundreders uddøde Vegetationer, den sorte Leerbund, Strømmen, der næsten oversvømmede Bredderne, „den friske og grændseløse Skov“, alt viste sig saa tydeligt for Diet, som Bryants Pen et Sted levende har skildret for vor Phantasie. Kort, hele Scenen frembød et rigt og behageligt Skue, saa længe som den endnu ei maatte tilfredsstille Menneskenes Fornødenheder og Lyster; den var yppig, vild, lovede meget og savnede end ikke i sin rene Tilstand malerisk Ynde. Man maa huske, at vi her tale om Aaret 175—, altsaa længe førend Speculationsaanden havde underkastet nogen Deel af det vestlige New-York Civilisationens Herredømme, eller gjort samme til Gjenstand

for eventyrlige Planer. I disse sjerne Dage førte to store militære Kommunikationsveie fra den beboede Deel af Kolonien New-York til Fæstningerne, som laae paa Grændsen af begge Canadaerne, den ene igjennem Champlain og George Søerne, den anden igjennem Mohawk, Wood Creek, Oneida og de Floder, vi nyligen have bestrevet. Længs med begge disse Kommunikationslinier vare militære Poster blevne opstillede, skjøndt der imellem det sidste Ført ved Mohawks Udspring og Mundingen af Oswego var et uopfyldt Rum af henved hundrede Mile, der omfattede største Deelen af den Bei, Cap og Mabel havde tilbagelagt under Arrowheads Beskyttelse.

„Jeg ønsker somme Tider Freden tilbage,“ sagde Stifinderen, „da man kunde streife igjennem Skoven og vilde Dyr og Fisk vare de eneste Kjender, man opsogte. Ja du milde Gud! mangen en Dag har Sergeanten her og jeg lykkeligen tilbragt ved Floderne uden at tænke paa en Mingo eller en Eskap! Jeg ønsker somme Tider, at disse velsignede Dage maatte vende tilbage; thi det er ei min medfødte Gave at dræbe min egen Slægt. Jeg er vis paa, at Sergeantens Datter ei anseer mig for en Usling, der har Morstab af at tilintetgjøre Menneffenaturen.“

Da Stifinder havde fremført denne halvt spørgende Bemærkning, saae han sig om, og skjøndt hans meest par-

tiste Ben neppe vilde kalde hans solbrændte og grove Træksjønne, sandt Mabel dog hans Smil tiltrækkende, da det bar Udtrykket af hans simple Frimodighed og Oprigtighed, der straaede i hvert et Lineament af hans ærlige Ansigt.

„Jeg troer ikke, at min Fader vilde have sendt en saadan Mand, som De nævner, til at være Datterens Lebsager igjennem denne Drken“, svarede det unge Fruentimmer med et lige saa frit og endnu langt sødere Smil.

„Nu, det vilde han ikke, det vilde han ikke; Sergeanten er en Mand med Følelse, og mangen en Marsch og Kamp have vi havt sammen, staaet Skulder mod Skulder, som han pleier at kalde det — skøndt jeg stedse har sørget for at have Lemmerne frie, naar en Fransmand eller Mingo var i Nærheden“.

„De er altsaa den unge Ben, min Fader saa ofte har talt om i sine Breve!“

„Hans unge Ben — Sergeanten har Fordelen at have tredive Aar forud for mig; ja, han er tredive Aar ældre og lige saa meget bedre.“

„Maaskee ikke i Datterens Vind, kjære Stifinder“, tog Cap til Orde, hvis Livsaander nu begyndte at oplives, da han atter igjen befandt sig i sit Vand. „De tredive Aar, I nævner, ansees ikke altid for en Fordeel af en nitten-aars Pige.“

Mabel rødmede, og idet hun vendte Ansigtet bort, for at de, der sad i Kanoens Boug, ei skulde lægge Mærke til hende, blev hun den unge Mand i Agterstevnen vaer, der med Beundring stirrede paa hende. Som sidste Udvei søgte hendes dristige men blide blaae Dine Tilflugt i Vandet. Just i dette Dieblis hørte man en huul mat Lyd langs med den af Træerne dannede Allee; men den lette Luftstrømning, der forplantede Lyden, krusede ikke engang Søen.

„Det lyder morsomt“, sagde Cap og spidsede sine Øren som en Hund, der hører gjøe langt borte; „ikke andet, end denne Flok, der styrter ned over nogle Klipper, en halv Mil nedefor.“

„Har Strømmen ei Bandsald?“ spurgte Mabel, og en endnu stærkere Rødme farvede hendes Ansigt.

„For Ganden! Mester Stifinder, eller I Hr. Eau-douce (thi saaledes begyndte Cap nu fortroligen at kalde Jasper, som det var Skik hos Grændseboerne), var det ei bedre, at I gjorde en Giir med Kanoen og kom nærmere ved Land? Disse Bandsald have i Almindelighed stærke Strømange over dem; og man kunde ligesaa godt fyre ind i Malsstrømmen, som man betroer sig til deres Sug.“

„Stol paa os — stol paa os, min Ven Cap,“ svarede Stifinder, „vi ere kun Ferskvands-Skipper, det er

sandt nok, jeg kan ei engang gjøre mig synderlig til derat; men vi forstaae os paa Strømninger og Strømhyrøler og Katarakter, og naar vi sætte over, ville vi gjøre vort Bedste, at vor Dydragelse ei staaer til Skamme."

"Sætter over dem!" udraabte Cap. "For Ganden, Menneſte! Du tænker da ikke paa at sætte over et Vandfald i denne Eggeſſal af en Jolle!"

"Jo ſaamæn, Veien fører over Vandfaldet, og det er langt lettere at ſkyde over det, end at lodſe Kanoen og bære den med alt, hvad den indeholder, tillands en Miil omkring Slæbestedet."

Mabel vendte ſit blege Anſigt mod den unge Mand i Kanoens Agterſtevn; thi Vandfaldets Bruſen naaede ved en ny Luſtſtrømning atter hendes Øren, og det lød virkelig forfærdeligt, iſær da man kjendte Narſagen.

"Vi tænkte at, naar vi ſatte Fruentimmerne og de to Indianere i Land," bemærkede Jaſper roligen, "vi tre hvide Mænd, der alle ere ſoyante, kunde bringe Kanoen ſikkert over, thi vi ſatte ofte over dette Vandfald."

"Og vi ſtolede paa Eder, min kjære Sømand, ſom paa en Storſtag," ſagde Stifinderen og gav Jaſper et hemmeligt Bink; "thi I er jo vant til de ſtormende Bøyer, og uden en Mand til at paſſe paa Ladningen, kunde al den Stads her blive ſpyllet ned i Floden og fordærves."

Gay blev forbløffet. Tanken om at sætte over et Vandfald var maaskee alvorligere i hans Vane, end det vilde have været Tilfældet med dem, der aldeles ikke forstaae sig paa hvad der henhører til Fartøier; han kjendte godt til Elementets Magt, og Menneskets fuldkomne Hjælpeløshed, naar det er udsat for dets Raseri. Men at forestille sig, at han skulde have forladt Baaden i en Stund, hvori Andre ei alene med Fasthed men og med koldt Blod foreslog at blive i samme, det stred mod hans Stoltthed. Efter al Sandsynlighed vilde han dog til Trods for den sidste Følelse og hans baade medfødte og erhvervede Standhaftighed i Fare være deserteret fra sin Post, hvis ei Billederne om Indianerne, der trække Skulpe fra Menneskenes Hoveder, havde gjort et saa stærkt Indtryk paa hans Phantasi, at han forelevedes til at ansee Kanoen for et Slags Tilflugtssted.

„Hvad vil der blive af Magnet?“ spurgte han, da hans Kjærlighed for Niecen atter reiste en Samvittighedsfrupel. „Vi kunne dog ikke lade Magnet gaae i Vand, hvis der er fjendtlige Indianere i Nærheden?“

„Nei! ingen Mingo opholder sig i Nærheden af Slæbestedet; thi denne Plads er altfor aabenlyst for deres Djævelskab,“ svarede Stifinderen tillidsfuld. „Natur er Natur, og det er Indianerens Natur at forefindes der, hvor han

mindst ventes. Paa banet Bei indjager han ingen Skræk; thi han holder af at komme paa Eder, naar I ei er forberedt paa hans Møde, og de rappe Skurke finde en Vre i at bedrage Eder paa en eller anden Maade. Styr ind, Eau-douce, og lad os sætte Sergeantens Datter i Land paa Enden af denne Træstub, hvorfra hun kan naae Kysten med en tør Fod."

Denne Befaling blev adlydt, og i saa Minuter havde hele Selskabet forladt Kanoen med Undtagelse af Stifinderen og de to Sømand. Hans standsmæssige Stoltthed uagtet var Cap gjerne fulgt med, men han vovede ikke at vise en saa vienstynlig Svaghed i Nærværelse af en Færstevandskipper.

"Jeg kalder alle Mand til Bidner," sagde han, da de Landsatte fjernede sig, „at jeg anseer denne hele Sag for noget mere end det at roe med en Kano i Skoven. Der er intet Sømandskab i at styrte ned over et Vandfald, det er en Bedrift, den største Landkrabbe kan udføre ligesaa godt som den ældste Sømand."

"Naa, naa, I behøver just heller ikke at foragte Døwegas Fald," tog Stifinder til Orde, „thi skøndt det ei kan sammenlignes med Niagaras eller Genessee's eller Cahoon's eller Glenss eller med det paa Canada, er det dog nerversyende for en ung Begynder. Lad Sergeantens

Datter staae paa Klippen hist, og hun skal see, hvorledes vi, Mrstovens uvidende Beboere, bære os ad for at beseire Ban-
 skeligheder, vi ei kan undgaae. Nu, Eau-douce, en fast
 Haand og et sikkert Die, thi Alt beroer paa Eder, da I
 seer, at vi ei kan regne Mester Cap for mere end en Pas-
 sageer."

Kanoen forlod Kysten, da han sluttede med disse Ord, og Mabel gik hastig og skjælvende til Klippen, man havde udpeget. Hun talte til sin ledsagerinde om den Fare, hendes Onkel uden al Nødvendighed styrtede sig i, medens hendes Vine usfravendt vare heftede paa Eau-douce's raske og kraftige Skikkelse, som stod opreist agterude i det lette Bartoi og styrede dets Bevægelser. Saa snart hun imidlertid naaede et Punkt, hvorfra hun fik Udsigt over Faldet, udstødte hun et uvilkaarligt men undertrykt Skrig og bedækkede sine Vine. Strax derpaa slog hun dem atter op, og den henrykkede Pige stod ubevægelig som en Støtte, som en næsten aandeløs Jagttager af alt det, der foregik. De to Indianere satte sig mekanisk paa en Træstamme og saae neppe til Strømmen, medens Arrowheads Kone nærmede sig Mabel og syntes at more sig over Kanoens Fart med en Interesse, som Barnet omtrent viser for Liniedandsereens Spring.

Saa snart som Baaden var i Strømmen, knælede Sti-

finder ned, idet han blev ved at bruge Aaren, skjøndt langsomt og saaledes, at han ikke hindrede sin Ledsager i hans Arbejde. Den Sidste stod endnu opreist; og, da hans Die hvilede paa en Gjenstand hiinsides Faldet, var det tydeligt at see, at han omhyggeligen udspejdede Stedet, der var passende til deres Gjennemfart.

„Mere vestlig, min Dreng; mere vestlig“, mumlede Stifinder, „der, hvor Du seer Vandet stumme. Bring den døde Tegs Top overreet med det Forreste af det fordomte Gronsvær.“

Eau-dance svarede ikke; thi Kanoen var i Midten af Strømmen med Gallionen vendt imod Faldet, og dreven fremad af det tiltagende Vandløb begyndte den allerede at styde ned i stærkere Fart. Med Glæde havde Cap i dette Dieblis givet Afkald paa alle sine Forhaabninger om Hæder, man muligvis kunde indlægge sig ved en saadan Bedrift, naar han blot igjen havde været velbeholden paa Kysten. Han hørte det brusende Bande, det tordnede, som om det kunde være langt borte, men det blev tydeligere og tydeligere, heftigere og heftigere, og foran sig saa han dets Linie gennemsfjære Skoven nedenfor, langs med hvilken det grønne og oprørte Element syntes at udstrække sig som et Glandsøhav, hvis enkelte Dele vare isærd med at miste deres Sammenhængskraft.

„Ned med Roeret, ned med Roeret, Mand!“ udraabte han, ei istand til længere at betvinge sin Engstelighed, da Kanoen gled frem imod Vandfaldets yderste Rand.

„Ja, ja, nede er det, vær rolig herfor“, svarede Stifinder med stille munter Latter og saae sig et Dieblisk bagom — „ned gaae vi, det er sikkert! Agterstevnen bedre op, min Dreng; bedre op med Agterstevnen!“

Resten lignede den usynlige Vinds Fart. Eau-douce gav det nødvendige Tag med sin Aare, Kanoen streifede ned i Kanalen, og i nogen Tid troede Cap, at han havde flødt paa en Kjedel. Han følte Kanoens Bourg vende sig, saae de rasende skummende Bande rinde voldsomt ved Siden af sig, mærkede, at det lette Fartoi, paa hvilket han svævede, blev kastet frem og tilbage som en Eggeskål og opdagede endelig til sin store Fryd og Overraskelse, at det under Jaspers sikkre Aareslag gled tværs igjennem det stille Vandbassin nedenfor Faldet.

Stifinderen vedblev at lee, men reiste sig op fra sin knælende Stilling, og efter at have faaet fat paa en Tinpotte og en Hornskee, begyndte han med en vigtig Mine at maale Vandet, der var trængt ind under Seiladsen.

„Fjorten Skeefulde, Eau-douce; fjorten godt maalte Skeefulde. I maa indrømme, at jeg har seet Eder sætte over kun med ti.“

„Mester Cap lænede sig saa stærkt imod Strømmen“, svarede Jasper alvorligen, „at jeg havde Bæmselighed med at bringe Baaden i Ligevægt.“

„Lad saa være, lad saa være, ingen Tvivl om, at det var saa, siden I siger det; men jeg har seet Eder sætte over kun med ti.“

Cap rømmede sig stærkt, sølte efter sin Pidsst, for at overtøge sig om, at den ei var kommen til Skade og lod Blikket fare tilbage, for ret at undersøge den Fare, han havde overstaaet.

Hans Frelse er let at forklare. Floden havde for det meste et lodret Fald af ti til tolv Fod, men ikke langt fra dens Midte havde den rivende Strøm bortstykket saa meget af Klippen, at Vandet skød igjennem et snevert Stræde under en Vinkel af omtrent fyrgetyve eller fem og fyrgetyve Grader. Kanoen havde faret ned over denne betænskelige Fordybning midt igjennem brudte Klippestykker, Malstrømme, skumrende Bøer og Elementets rasende Stød, der for et uindviet Die maatte synes at true en saa skrøbelig Gjenstand med uundgaaelig Udelæggelse. Men Kanoens store Lethed havde begunstiget Nedsarten; thi baaret af Bølgerens Toppe og styret af et sikkert Die og en kraftfuld Arm havde det lig en Fjeder danset fra een Skumbynge til den anden, saa at ei engang dets skinnende Side

blev vædet. Der vare nogle Klipper, man maatte undvige, den bestemte Retning maatte man strængt holde sig til og for Resten kunde man overlade sig til den vilde Strøm*.

Vilde vi sige, at Cap var forbauset, da havde vi kun svagt fremstillet hans Følelser: han var rystet; thi den dybe Frygt for Skjær, som de fleste Sømand nære, hævede end mere hans Beundring for dette kjække Bovestykke. Han var alligevel ikke tilbøielig til ganske at lægge sine Følelser for Dagen, for at det ei skulde lade, som om han viste Jerstevandet og denne Seilads inde i Landet alt for megen Vre; og han havde aldrig saasnart faaet Stemmen reen ved at hoste, førend han lod Tungen løbe og blev lige saa kjep høiet som før.

„Jeg skal jo aldrig nægte, at J, Mester Eau-douce (han stod nemlig i den fulde og faste Formening, at dette var Jaspers Tilnavn) kjender Farvandet, og Hovedsagen er jo egentlig at være bekendt med Farvandet paa et saadant Sted. Jeg har havt Quarttermestere under mig, der kunde have gjort en saadan Tour med, naar de blot havde kjendt til Farvandet.“

* For at Læseren ei skal staae i den Formening, at det Hele er lutter Opdigtelse, troer Forfatteren at maatte tilføie, at have været Vidne til, at en lang to og tredivepundig Kanon er bleven fort over dette Vandfald, i fuldkommen Sikkerhed.

„Det er ikke nok at kjende til Farvandet, min kjære Skipper“, sagde Stifinder; „der høre Kræfter og Dvælse til at styre Kanoen ret og vogte sig for Skjær. Ingen Baadsfører i hele Omegnen kan med Sikkerhed sætte over Oswego, naar jeg undtager Eau-douce her, skøndt en Anden af og til har slumpet sig igjennem. Jeg formaaer det ikke engang selv uden Forsynets Hjælp, og Zaspers Haand og Zaspers Vie gjøres nødvendig, for at være sikker paa en tør Overfart. Hjorten Skæfulde har i det Hele ei stort at sige, dog kunde jeg ønske, at det kun havde været ti, da jeg seer, at Sergeantens Datter har været vor Tilflugts-erinde.“

„Men I varskoede jo for Roeret; I sagde ham, hvorledes han skulde gjøre Bei og hvorledes han skulde giire.“

„Menneskelig Skrobelighed, Mester Somand; det var lidt af en Hvidhuds Natur, der stak frem. Havde Sergeanten der været med i Baaden, skulde ei et Ord være blevet talt, eller den mindste Tanke bleven forraadt. En Indianer veed at lægge Baand paa Tungen, men vi hvide Folk ansee os altid for visere end vore Medmennesker. Jeg tænker snart at være helbredet for denne Svaghed, men der behøves Tid til at oprykke Roden af et Træ, der har faaet Fæste i over tredive Aar.“

„Jeg gjør ei stort af denne Sag; aldeles intet, for

at sige min Mening reent ud. Det er som man bliver stærket af lidt Skum, naar man sætter over Londoner Broen; Hundrede gjøre dagligdags en saadan Fart, og det endog de fineste Damer i Landet. Hans Kongelige Majestæt har i høifstammes egen Person sat over Broen."

„Godt, jeg trænger ei til at have omskindede Damer eller kongelige Majestæter (Gud velsigne dem) i Kanoen, for at føre dem igjennem disse Strømme, thi en Baads Bredde, til den ene eller anden Side, og de drukne med Mand og Muus.

Eau-douce, vi har endnu at sætte Sergeantens Svo= ger over Niagara, for at han kan lære, hvad vi Grænd= seboere due til."

„For Ganden! Mester Stifinder, I maa vistnok spøge nu! Det er sandelig ikke muligt for en Barkbaad at sætte over en saa mægtig Bændstrøm?"

„I har aldrig i Eders Liv været i større Bildfarelse, Mester Cap. Det er en smal Sag, og mangen en Kano har jeg med mine egne Dine seet sætte over samme, og, naar Herren holder sin Haand over os, haaber jeg at fyldestgjøre Eder i at udføre denne Gjerning. For min Deel troer jeg, at det første Skib, der nogensinde har besejlet Oceanet, kunde gjøre denne Fart, naar det blot først kom ind i Strømningen."

Cap lagde ei Mærke til de hemmelige Tegn, Stifinder

og Eau-douce verlede, og han forblev taus i nogen Tid; thi at tilstaae Sandheden, han havde aldrig anet Muligheden af at seile ned af Niagara, ihvorvel det ved noiere Eftertanke maatte forekomme Enhver let at udføre, da Banfkeligheden egentlig kun bestod i at gaae op af den.

Selskabet havde imidlertid naaet det Sted, hvor Jasper havde skjult sin egen Kano i Bussene, og de indstibede sig alle igjen, Cap, Jasper og Nicen i den ene Baad, og Stifinder, Arrowhead og hans Kone i den anden. Mohikaneren var allerede tillands vandret hen ad Flodens Bredder, for med Forsigtighed og den hans Folk eiendommelige Snildhed at komme paa Spor efter, om der var nogen Fjende.

Mabels Kinder fik først deres fulde Rødme igjen, da Kanoen atter var i Strømmen, nedaf hvilken den gleed hurtigt, af og til bragt frem af Jaspers Rare. Hun havde været Vidne til Redfarten over Vandfaldet, og Skrækken havde gjort hende maalos; men Frygten var ei saa stærk hos hende, og den vieblikkelige Skræk maatte vige for Beundring af Unglingens Uforsærdethed i at styre Coursen. Endog en mindre livlig og om Piges Følelser vilde i Sandhed være bleven vakt ved den Koldblodighed og Tapperhed, hvormed Eau-douce havde udført dette raske Boveskifte. Under Styrtsejen var han bleven staaende uroffelig,

og de, der stod paa Kysten indsaae tydeligen, at Kanoen ved en betimelig Anvendelse af hans Kunstfærdighed og Styrke havde faaet en Giir, der bragte den fri af Klippen, hvorover det sydende Vand rindede ned i Vandstraaler — snart lod de brune Stene komme til Syne, snart skjulte dem med et gjennemfigtigt Slør, som om dette Elements Spil var afhængigt af en hemmelig Mechanisme. Tungen formaaer ei stedse at udtrykke, hvad Dinene skue, men Mabel saae, endog i dette rædselsfulde Moment, nok til for stedse at indprente i sin Sjæl Billedet af den nedstyrtende Kano og den uroffelige Styrmand. Hun overvældedes af denne hemmelige Følelse, der saa stærkt knytter Kvinden til Manden, den Følelse at troe sig dobbelt sikker, saalænge som han drager Omsoarg for hende, og for første Gang, siden de havde forladt Fort Stanwix, følte hun intet Savn i den skrøbelige Jolle, hvori hun reiste. Da den anden Baad holdt tæt op til hendes, og Stifinderen, der seilede ved Siden af hende, var hende nærmest, blev Samtalen meest ført med ham; Jasper lod sjældent et Ord falde, naar man ikke tiltalte ham, og viste en Omhu i at styre sin egen Baad, der vilde have været paafaldende for den, der var vant til hans i Almindelighed tillidsfulde Sorgløshed, hvis en saadan Jagttager havde været tilstede for at lægge Mærke til hvad der foregik.

„Vi ere her for godt kjendte med en Qvindes Gaver til at faae i Sinde at føre Sergeantens Datter over Bandedet,“ sagde Stifinder med et Sideblik paa Mabel, medens han tilstalte hendes Onkel, „ihvorvel jeg i disse Egne ogsaa har truffet paa dem af hendes Kjon, hvem en saadan Sag kun havde forvoldt lidt Bryderi.“

„Mabel er blødhjertet, som hendes Moder,“ tog Cap til Orde, „og I gjorde vel i, min Ven, at være overbærende med hendes Svaghed. I maa huske paa, at Pigen aldrig har været tilføes.“

„Næ, næ, det var let til at opdage; Eders egen Frygtløshed kunde have lært Enhver, hvor meget I ændse den Sag. Jeg gik engang over med en ubehøvlet Karl, og han sprang ud af Kanoen, just da den laa til, og døm nu selv, hvor megen Tid han havde dertil.“

„Hvad blev der af den stakkels Fyr?“ spurgte Cap, der neppe vidste, hvorledes han skulde tyde den Andens Adfærd, der var saa tør, men dog saa enfoldig, at en Mand, der var mindre sløv end den gamle Skipper, nok havde tvivlet om hans Dyrigtighed. „Hvem der er kommen denne Plads forbi, har lært at føle for ham.“

„Han var, som I siger, en stakkels Fyr, og en stakkels Grændsebeboer oven i Kjøbet, ihvorvel han havde til Hensigt at vise os desmere sin Færdighed. Hvad blev der

af ham? — nu han styrkede hovedfulds ned i Vandfaldet, som det kunde have været et Huus eller et Kastel."

"Derfor det skulde springe ud af en Kanoer," afbrød Jæper ham med et Smil, skjøndt han øiensynlig var mere tilbøielig end hans Ven til at bringe Farten over Vandfaldet i Glemsel.

"Drengen har Ret," tilføiede Stifinder og loe til Mabel, da Kanoerne nu næsten berørte hinanden, saa tæt vare de komne sammen; „han har unægtelig Ret. Men I har ei sagt os Eders Mening om det Spring, vi tog?"

"Farligt og dristigt var det," svarede Mabel; „medens jeg saae paa det, kunde jeg have ønsket, at man ei havde begyndt paa det, nu derimod, da Faren er overstaaet, kan jeg ei andet end beundre den Dristighed og Sikkerhed, hvormed man gik tilværks."

"Naa troe nu bare ikke, at vi gjorde alle disse Anstalter for at have os i et Fruentimmers Dine. Unge Mennesker kunne finde en Glæde i at vide hinandens gode Omdomme ved at udføre Ting, der kunne synes roesværdige og dristige; men til den Slægt hører hverken Eau-douce eller jeg. Min Natur har, omendsskjøndt Sarpentens Bidnesbyrd maaskee vilde være paalideligere, saa Egenheder ved sig, og er en ligefrem Natur, den skulde ei heller være rede til at lede mig til Forfængelighed, naar

jeg rygter mit Kald. Hvad Jasper angaaer, skulde han snarere sætte over Oswegos Strøm uden Tilskuer, end at gjøre det for et hundrede Par Vine. Megen Omgang og Bane har lært mig Knøsen at kjende, og jeg er overbevist om, at han hverken er pralesyg eller nogen Stryder."

Nabel belønnede Speideren med et Smil, der tjente til at holde Kanoerne noget længere sammen; thi Synet af Ungdom og Skjønhed var saa sjældent paa denne affides Grændse, at endog Skovvandrersens døde og selvvalte Jølelser tydeligen fremkaldtes af Pigens straalende Ynde.

"Vi gjorde det til det Bedste," vedblev Stifinderen, "det skete alt paa det Bedste. Havde vi ventet og fort Kanoen tværs over Slæbestedet, var Tiden gaaet tabt, og intet er saa kostbart som Tiden, naar man har Grund til at mistænke Mingoerne."

"Men nu have vi jo kun lidet at frygte. Kanoerne bevæge sig raft, og to Timer, sagde De før, vil bringe os ned til Fortet."

"Den Indianer maa være forslagen, der krummer et Haar paa Eders Hoved, min Skjønne, thi alle ere vi her Sergeanten hengiven, og meest skulde jeg tænke Eder selv, for at beskytte Eder imod enhver Ulempe. Ha! Eau-douce, hvad er det i Floden, bernebe, histunder Krattet, — jeg mener det der staaer paa Klippen?"

„Det er Storflangen, Stifinder, han gjør Tegn til os, men paa en Maade som jeg ikke forstaaer.“

„Det er Sarpenten, saa sandt jeg er en hvid Mand, og han onsker, at vi skulde fare nærmere til hans Kyst. Der er Uraad paa Jærde, ellers skulde han med sin Besindighed og Uforsagthed ei gjøre sig saa megen Uleilighed. Men! vi ere alle Mænd og maae møde Djævelskabet, som det anstaaer vor Jærve og vor Stand. Ah! jeg saa jo aldrig noget godt komme af at prale, og just nu, da jeg her puffede paa vor Sikkerhed, kommer Jæren og gjør mig til Løgner.

Fjerde Capitel.

— Kunsten, som med Naturen fæpvedes
i at udfolde Træets grønne Pragt,
af frodig Bedvend skjønne Manter daaned,
der sig om Skovens dufsterte Moser slanged.
Spenser.

Uswegoen har nedenfor Vandfaldet en langt mere rivende og ulige Strøm, end ovenfor samme. Paa enkelte Steder

flyder Floden stille og rolig som det dybe Vand, men Sandrevler og Strømninger møde tidt; og i disse forbums Dage, hvor alt endnu var i sin naturlige Tilstand, vare nogle Passer ei ganske farefrie. Der udfrævedes kun liden Anstrængelse til at styre Kanoen undtagen paa Steder, hvor Strømningens Hurtighed og Klippernes Nærværelse gjorde Forsigtighed behov; da blev i Sandhed ei alene Arvaagenhed, men stor Koldblodighed, Raskhed og Armstyrke nødvendige, for at undgaae Farerne. Alt dette var ei fremmed for Mohikaneren, og han havde med velberaadt Hu udseet sig et Sted, hvor Flobsløbet var svagt, til at anholde Baadene, for uforstyrret at gøre dem, han ønskede at tale med, sine Meddelelser.

Stifinderen havde aldrig saasnart gjenkjendt sin røde Bens Stikkelse, førend han med et vældigt Aareslag vendte sin egen Kanoes Forstevn mod Kysten og anmodede Jasper om at følge sig. I et Minut glede begge Baadene sagte ned ad Strømmen, naaede Krattet, der overstyggede Vandet, og alle iagttog en dyb Taushed, nogle af Bestyrrelse andre af sædvanligt Overlæg. Da de Reisende nærmede sig Indianeren, gjorde han dem Tegn til at de skulde standse, hvorpaa han og Stifinderen havde en kort men alvorlig Samtale i Delawarernes Sprog.

„Høvdingen pleier ikke at see Hjender i en død Træ-

stub" bemærkede den hvide Mand til sin røde Allierede;
 „hvorfor byder han os at standse?"

„Mingoer ere i Skovene."

„Det have vi troet i disse to Dage: veed Hovdingen det?"
 Mohikaneren holdt rolig en Pibehoved af Steen i Beiret.

„Det laa paa et frist Spor, der førte til Garnisonen,"
 — saaledes kaldtes efter Grændsebrugen en militair Fæstning med eller uden Besætning.

„Dette Pibetoi kan tilhøre en Soldat. Mange betjene sig af Rødhudernes Viber."

„See" sagde Storflangen og holdt atter sit Hund Benen for Vinene.

Pibehovedet var af Sæbesteen og var udskåret med megen Umage og en beundringsværdig Færdighed; paa Midten var anbragt et lille latinsk Kors, og det saa nøiagtigt, at man ei kunde tvivle om Betydningen.

„Det bebuder Djævelskab og Ondskab," sagde Stifinderen, der delte hele sin Provindses Rædsel for det nævnte hellige Symbol, en Rædsel, der dengang betog Landet og voxede saaledes sammen med dets Fordomme ved at blande Personer med Ting, at den efterlod saa stærke Indtryk paa Menighedens moralske Følelse, at man endog har kunnet spore dem den Dag idag. „Ingen Indianer, der ei er bleven fordærvet af de lumste canadiske Præster vilde

falde paa at udfjære saadan en Tingest paa sin Pibe. Jeg indestaaer Dig for, Anægten beder til Billedet, hver Gang han ønsker at besvære de Ustyldige og sætte sin frygtelige Ondskab i Værk. Det har tillige et friskt Udseende, Chingachgook?

„Tobakken var brændende, da jeg fandt den.“

„Det giver dygtigt Arbejde, Høvding. Hvor var Sporet?“

Mohikaneren pegede hen paa et Sted, der ei var hundrede Alen borte fra deres Stade.

Sagen begyndte nu at faae et alvorligt Anstrøg, og de to Hovedførere raadsloge i nogle Minuter hemmeligen sammen. Begge steg de derpaa ned paa Bredden, strede hen til den angivne Plet og undersøgte Sporet med største Omhyggelighed. Efter at denne Randsagning havde varet et Quarterstid, vendte den hvide Mand ene tilbage; hans røde Ben var forsvunden i Skoven.

Aabenhed, Redelighed og Oprigtighed vare prægede i Stifinderens Ansigt og gave ham et Udtryk af ædel Selvsbevidsthed, som pleiede at indgyde dem Tillid, der havde overladt sig til hans Beskyttelse; men hans nedslagne Miner kastede nu en Skygge over disse ærlige Træk og gjorde hele Selskabet uroligt.

„Hvorledes gaaer det, Mester Stifinder?“ spurgte Cap,

og hans ellers dybe, høirostede og sikre Stemme forandrede sig til en forsigtig Hvidsten, der bedre passede til Orkenens Farer; „er Hjenden paa Spil imellem os og vor Havn?“

„Hvorledes?“

„Er nogen af disse malede Harlekiner antret for den Havn, mod hvilken vi styre, for at afstjære os Indløbet?“

„Det kan nok være, som I siger, min Ven Cap, men jeg bliver ei klogere af Eders Tale, og i Rodens Stund forstaaes man desto snarere, jo tydeligere man gjør sit Engelsk. Jeg veed intet om Havne og Ankre, men hundrede Alen herfra Stedet er der et fælt Mingo Spor og saa frisk som Bildt uden Salt. Er kun een af disse vilde Djævla kommen forbi, saa har man strax et Dufin, og hvad der er det værste, de ere gaaede nedad til Garnisonen, og ingen Sjæl kan vove sig igjennem Skovlysningen deromkring, uden at blive opdaget af deres gennemtrængende Vine, og Ruglerne ville da sikkert ei udeblive.“

„Kan det nævnte Ført da ikke give dem det glatte Lag og klare alting indenfor dets Studvidde?“

„Nei Førtene hos os ligne ei Førtene i Plantestederne, og to til tre Kanoner ere alt det, de have berneved Flodens Munding, og at fyre alle Stykkerne af paa et Dufin lurende Mingoer, der ligge bag Træstammer, er kun

at spille sit Krudt. Vi har kun een Kurs at tage, og den er meget betænkelig. Bort Stade her er valgt med Forstand, den høie Kyst og Krattet skjule begge Kanoerne for Alles Vind, med mindre En luffer sig hid ligeovre fra. Her kunne vi altsaa blive, men hvorledes faaer vi disse blodtørstige Dæmle igjen opad Strømmen? — Ha! jeg har udfundet det — jeg har udfundet det — gjør det ei Godt — gjør det ei heller Skade. Seer I Kastanietræet med den brede Krone, der, Jasper, ved den sidste Krumning i Floden? paa denne Side af Strømmen, mener jeg?"

„Det ved den faldne Gran?"

„Retop det. Tag Bøssen og Fyrtoiet, kryb langs med Kysten og tænd Ild paa det Sted; kan være, at Røgen driver dem ovenfor os. Vi ville imidlertid med Varsomhed bringe Kanoen nedensfor dette Punkt og søge et andet Ly. Der ere Buske nok, og Skjulesteder i Overflodighed i denne Omegn, som den Mængde Baghold kunne bevidne."

„Det skal skee," sagde Jasper og sprang til Stranden. „I ti Minuter skal Ilden være tændt."

„Og Eau-douce brug dygtigt meget fugtigt Træ denne Gang, hvidskede den Anden halvt til ham og loe hjertelig paa sin egen eiendommelige Maneer; „naar Røg gjøres nødvendig, hjælper Vandet til at den bliver tyk."

Den unge Mand, der kjendte sit Hverv for godt til at

han uden Nødvendighed skulde have dvælet længere, tog strax affed og begav sig hurtig paa Veien til det betegnede Punkt. Mabels ringe Forsøg paa at modsætte sig dette Boveskrykke blev ei taget Hensyn til, og Selskabet var øieblikkelig beredt til at forandre sit Stæde, da man kunde see det fra den Plet, hvor Jasper skulde antænde Ilden. Man behøvede just ikke at forhaste sig, og Bevægelsen skete langsomt og forsigtigt. Kanoerne foer forbi Krattet, hvorpaa man lod dem drive ned med Strømmen, indtil de naaede det Sted, hvor Kastanietræet, ved Foden af hvilket Jasper skulde antænde Ilden, næsten var dem ude af Sigte. Nu standsede de, og Alles Mine vare rettede mod Eventyren.

„Der gaaer Røgen,“ udraabte Stifinderen, da en Luststrømning hvirvlede en lille Dampstøtte bort fra Landjorden og hen ad Flodleiet til, over hvilket den snoede sig spiral-mæssigen i Veiret. „En god Bøsse, et lille Stykke Staal og tørt Løv fuldt op giver hurtig Ild. Jeg haaber at Eau-douce har den Forstand at være betænkt paa vaadt Træ nu, da det er os alle til saa stort Gavn.“

„For meget Røg — for meget Klogskab,“ sagde Arrowhead med Kynd.

„Det er sandt som Evangeliet, Tuscarora, hvis Mingoerne ei vidste, at Soldaterne vare i Nærheden; men Sol-

dater tænke almindeligen i Hviletiden mere paa deres Mid-
dagsmad end paa Viisdom og Fare. Næ, næ, lad Drengen
kun dynge sine Træknuder op og ryge dem godt til med,
det vil Alt tilskrives en skotsk eller irlandsk Dosmer, der
tænker mere paa sin Grød eller sine Kartofler end paa in-
dianske Snarer og indianske Risler."

"Og dog troede jeg, efter alt det, vi have hørt for-
tælle i Byerne, at Soldaterne her paa Grændsen ere vante
til deres Fienders Rænker," sagde Mabel; „og at de næsten
ere blevne lige saa snedige som de røde Mænd."

„Disse her ikke, disse her ikke. Erfaring gjør dem ei
synderlig visere, og de har Munden fuld af Svingninger
og Pelotoner og Batailloner her i Skoven, som om de
vare hjemme i deres Haver, som de saa gjerne fladre
om. En Rødhud har mere Klogt i sin Natur end et heelt
Regiment fra hiinsides Soen, hvad jeg nemlig kalder Skov-
klogt. Men der er Røg nok, paa min Vre, og det er
rigtigere, at vi tye til et andet Skjul. Knøsen har kastet hele
Floden paa sin Ild, og vi staae i Fare for, at Mingoerne
tænke, at et heelt Regiment er udsendt.

Medens han talte, lod Stifinderen sin Kanoë fjerne
sig fra Krattet, hvor den var standsset, og i nogle Minuter
skjulte Boiningen i Floden baade Røgen og Træet for dem.
Heldigviis kom et lille Indsnit tilsyne i Kysten, kun saa

Alen fra det Punkt, de havde passeret, og de to Kanoer styrede derind under stærke Aarefflag.

Mere hensigtsvarende Sted kunde de Reisende ikke have fundet. Tykke Buske, der hang ned over Vandet, dannede en fuldkommen Løvbaldaakin, og ved Enden af den lille Bøining var der en smal sandagtig Grund, hvor største Delen af Selskabet landede for at have det lidt mere magesligt, og hvor det blot fra den lige modsatte Side i Floden var muligt at lægge Mærke til deres Opholdsted. Da Skoven imidlertid var betydeligen tættere her, og Landjorden hiinsides samme var saa vaad og sumpet, at man vanskeligen kunde betræde den, havde de ei synderlig Aarsag til at frygte for at opdagés fra den Kant.

„Dette Skjul er sikkert,“ sagde Stifinderen, efterat han med forstende Blik havde overskuet sin Stilling; „men det er maaskee nødvendigt at gjøre det endnu sikrere. Mester Cap, jeg forlanger intet andet af Eder end Tausked og at I roligere glemmer saadanne Gaver, I har til-egnet Eder paa Soen, medens Tuscaroraen og jeg gjøre Anstalter til at afværge Ulykken. Ledtaget af Indianeren, gif Joreren derpaa noget dybere ind i Krattet, hvor de afstjar de større Stammer af adskillige Elletræer og andre Buskværter og med største Vaerksomhed søgte at undgaae den mindste Stoi. Enderne af disse smaae Træer, thi det

vare de i Sandhed, blevedrevne ned i Muddret udenom Ranoerne, hvor Vandets Dybde var saare ringe, og efter ti Minuters Forløb havde man reist en høist fluffende Skjermvæg imellem sig og det Punkt, hvorfra man havde meest Fare at befrygte. De to Arbeidere lagde megen Skærpsindighed og Raskhed for Dagen i at udføre dette simple Foretagende, og Strandens naturlige Form, Indsnittet i Kysten, det lave Bælte og det sammengroede Krat, der næsten beskyttedes af Strømmen, kom dem høiligen til Hjælp. Snildt udsøgte Stifinderen Buste med frogede Stammer, der vare lette at finde paa en saadan Plads; han afstjar dem i nogen Afstand fra Bugtningen og hindrede Bæltet ei i at berøre samme, saa at den kunstige lille Skov ei havde Udseende af at hæve sig i Strømmen, hvilket kunde have vaakt Mistanke; og hvo der kom forbi, maatte troe, at Bustene stød i horizontal Linie frem fra Stranden, førend de reiste dem opad mod Lyset. Kort, dette Ly var indrettet med saa megen Klogt og bearbejdet med saa megen Kunstfærdighed, at kun et usædvanligt mistænksomt Die blot et Minut skulde have ventet at finde her et Skjulested.

„Det er det bedste Skjul, jeg nogensinde har truffet paa,“ sagde Stifinderen med sin lydlose Latter, efter at han var gaaet udenom for at recognoscere; „Løvet af vore nye Træer berører næsten Bustene over vore Hoveder, og ikke

engang Maleren, der nyligen har været i Garnisonen, er istand til at sige, hvad der er Forsynets Bærk, og hvad der er vores Lys. Lys — hifi henne kommer Eau-douce vadenbe, hvilken en betænkfom Dreng, for at lade sit Spor blive i Vandet! og nu skal vi snart faae at vide, om vort Ly duer til noget eller ikke."

Jasper var i Sandhed vendt tilbage fra sit Grinde beroppe, og da han savnede Kanoerne, gjettede han sig strax til, at de, for at tage Ilden af Sigte, havde skjult sig i Flodens næste Krumning. Hans sædvanlige Forsigtighed indgav ham strax det Raad at arbejde sig frem igjennem Vandet, for at man ei skulde ane nogen Forbindelse imellem de Mærker, Selskabet havde efterladt paa Kysten og Stedet nedenfor, hvor han formodede, at det havde taget sin Tilflugt. Skulde end de canadiske Indianere vende tilbage til deres egne Spor og lægge Mærke til dem, Stifinderen og Serpenten havde efterladt, da de stige opad og atter ned igjen til Floden, vilde de ei kunne forklare sig deres Bevægelser, naar de kom til Bredden, da Vandet ei giengiver noget Fortrin. Den unge Mand havde derfor hen til dette Punkt vadet lige op til Knæerne, og man saae ham nu bevæge sig langsomt frem ned til Kanden af Strømmen og omhyggeligen udspeide det Sted, hvor Kanoerne vare skjulte.

De, der befandt dem bag Krattet, havde paa mange Punkter en Udsigt, naar de saae tæt igjennem Bladene, hvilken Fordeel gif tabt i en endog ringe Afstand, og faldt end Nogens Die paa en lille Abning, hindrede Bredden og Skyggerne hiinsides ham dog i at skjelne Former og Contourer, der vare store nok til at røbe Flygtningerne. For dem, der bag deres Skjul holdt Die med hans Bevægelser, og som alle vare i Kanoen, var det indlysende, at Jasper paa ingen Maade var istand til at tænke sig, hvor Stifinder havde gjemt sig. Efter at være kommen rundt omkring Kystens Bugtning, saa at han tabte Jlden af Sigte, han havde antændt deroppe, standsede Unglingen og begyndte med Eftertanke og stor Varsomhed at undersøge Bredden. Leilighedsviis gif han otte til ti Skridt fremad og standsede da igjen for at fornye Undersøgelsen. Da Vandet var mere grundt end ellers, gif han tilside, for at kunne stride fremad i større Mag og kom saa nær ved det kunstige Anlag, at han næsten havde kunnet røre ved det med Haanden. Han opdagede alligevel intet og var just i Begreb med at passere Stedet, da Stifinder gjorde en Abning under Grenene og sagte kaldte paa ham.

„Saaledes skal det være“ sagde Stifinder smilende; „stjødnt de blege Ansigtets Dine og Rødhudens Dine ere ligesaa forffjellige som menneskelige Rikfter. Jeg vilde

flaae tilvæds her med Sergeantens Datter om et Krudthorn imod et Wampumsmykke til hendes Bælte, at hendes Faders Regiment skulde marschere forbi dette vort Qvarteer og aldrig komme efter Bedrageriet! Men dersom Mingoerne virkelig komme ned til Flodleiet, som Jasper har passeret, da maa jeg skjælte for vor Plantage. Ivers igjennem Strømmen vil den imidlertid ogsaa narre deres Dine og saaledes ei være uden Nytte."

„Troer I ikke, Mester Stifinder, at vi overhovedet gjorde klogest i," tog Cap til Orde, „strax at tage afsted og seile raft ned af Strømmen, saasnart vi have overtydet os om, at disse Slynkler ere et godt Stykke agter uden. Vi Somænd kalde en Jagen agter fra en lang Jagt."

„Saalænge som vi har Sergeantens smukke Datter i vort Selskab, rører jeg mig ei fra Stedet for alt det Krudt der findes i Fortets Magaziner dernede, førend vi høre noget til Serpenten. Det visse Fangenskab eller den visse Død kan vi da have ivente. Dersom en spæd Raakalb, som Pigen er, man har betroet os, kunde betræde Skoven som en gammel Hjort, da var det ikke af Veien at forlade Kanoen; thi naar vi gjøre en Omvei, kunde vi naae Garnisonen førend imorgen."

„Saa lad det stee," sagde Mabel og sprang op under et pludseligt Udbrud af vaagnende Kraft. „Jeg er

ung, arbeidsom, vant til Anstrængelse og løber let omkring med min Onkel. Jeg vil ei være til nogen Hinder. Jeg kan ei forsvare det, at De alle udsætter deres Liv for min Skyld."

„Næ, næ, mit smukke Barn, I er os aldeles ikke til Hinder, eller til Besvær i nogen Maade, og med Glæde styrte vi os to Gange i Fare, naar vi blot kan gjøre Eder og den ærlige Sergeant en Tjeneste. Taler jeg ikke af Eders Hjertens Grund, Eau-douce?"

„Gjøre hende en Tjeneste!" sagde Jasper med Eftertryk. „Intet skal forlede mig til at forlade Mabel Dunham, førend hun er sikker i sin Faders Arme."

„Godt talt min Dreng, kjækt og redeligt talt tillige, og jeg bifalder det med Hjerte og Haand. Næ, næ; I er ei den første af Eders Kjon, jeg har ført igjennem Draken, og kun een gang tilstødte een af dem en Ulykke: — det var en frygtelig Dag, ja vist var det; men dens Lige kommer vel aldrig igjen."

Mabel saae fra den ene af sine Beskyttere hen paa den anden, og hendes smukke Dine svømmede i Taarer. Uden Tilbageholdenhed tog hun dem begge i Haanden og svarede dem, ihvorvel hendes Stemme i Førfiningen var qvalt. —

„Jeg har ei Ret til at udsætte dem for min Skyld.

Min dyrebare Fader vil takke Dem, jeg takker Dem, Gud vil belønne Dem; men lad os ei sætte os i nogen unød-
vendig Fare. Jeg kan gaae langt og er ofte i mine
Vigenyfter gaaet flere Mile; hvorfor skulde jeg ei nu an-
strænge mig, hvor det gjælder mit Liv? ja, hvor det gjæl-
der Deres kostbare Liv?"

„Hun er en sand Due, Jasper,“ sagde Stifinder, medens ingen af dem gav Slip paa hendes Haand, førend Vigen af medfødt Bæstedenhed sagte træt den bort, „og forunderlig indtagende! Vi blive raae i Skovene, Mabel, og undertiden endog haardhjertede, men Synet af Een lig Dem fremkalder igjen vore unge Følelser og gjør os godt for vore øvrige Levedage. Jeg tør sige, at Jasper her vil fortælle Eder det samme; thi, ligesom jeg, seer Drengen kun Faa af Eders Lige paa Ontario, som kunde mildne hans Hjerte og minde ham om at elske sin Slægt. Tael reent ud nu, Jasper, og siig, om det ei forholder sig saaledes.“

„Jeg spørger, om noget Sted har mange at opvise, der ligne Mabel Dunham“, svarede Unglingen galant, og hans Ansigt glødede af en ærlig Oprigtighed, der var mere veltalende end hans Tunge; „J maa ei nævne Skove og Søer for at søge hendes Lige, jeg tager Plantestederne og Byerne med.“

„Vi gjorde bedre i at vi forlod Kanoerne“, gjensvarede

Mabel hurtig; „thi jeg føler, at vi her ei ere længere i Sikkerhed.“

„J vil aldrig kunne udholde det, aldrig udholde det. Det bliver en Marsch af over tyve Mile, hvor man i Mørke maa sætte over Tjørne, Rødder og Moradser; vort Selskab vilde efterlade et bredt Spor og vi maatte tilfjæmpe os Veien til Garnisonen. Vi vil oppebie Mohikaneren.“

Da dette syntes at være den Mand's Bestemmelse, for hvem de alle i denne farlige Stund hentede Raad, blev Sagen stillet i Bero. Hele Selskabet fordelte sig i enkelte Grupper; Arrowhead og hans Kone sad assides under Buskene og underholdt dem sagte, ihvorvel Manden talte alvorligen og Konen svarede i den blide og underdanige Tone, der er Særkjendet for den fornedrende Stilling, de Billedes Koner indtage. Stifinder og Cap sadde i den ene Kano og fladdrede om deres forskellige Eventyr tilføes og tillands, og Jasper og Mabel optog den anden og gjorde i en eneste Time større Fremmskridt i gjensidig Fortrolighed, end det under andre Omstændigheder vilde have været Tilfældet i et heelt Aar. Skjøndt deres Stilling med Hensyn til Fienden var mislig, løb Tiden hurtig og de unge Folk især vare ei lidet forundrede ved at høre af Cap, hvorlænge de paa denne Maade havde været selselsat.

„Derfor man kunde ryge, Mester Stifinder,“ bemærkede

den gamle Skipper, „denne Ankerplads er god nok; for at lade Janden faae sin Ret. I har saa godt fortoiet Kanoen, at vi paa vor Red godt kunde byde Monsu-
nerne Trods. Det eneste Ubehagelige er, at man ei turde tage sig en Pibe.“

„Tobakkens Røg vilde forraade os; og hvad nytte alle Forsigtighedsregler imod Mingoens Dine, naar vi fortælle ham, hvorledes han med Næsen kan opsnuse vort Skjul? Næ, næ, opgiv Eders Lyster, opgiv Eders Lyster og lad Rødhuden lære Eder denne Dybd, han tilbringer endog en heel Uge uden Mad for blot at faae en eneste Skalp. Hørte I Intet, Jasper?“

„Serpenten kommer.“

„Saa lad os see, om Mohikaneren har bedre Dine end Hyren, der følger Stranden.“

Mohikaneren viste sig i Sandhed i samme Retning, som Jasper havde valgt for at naae sine Venner, men, istedetfor at gaae lige fremad, var han ei saasnart kommen for i Krumningen, hvor han var skjult for enhver, der besandt sig ovenfor ham i Strømmen, førend han holdt sig tæt op til Kysten, og med største Barsomhed havde han udvalgt sig et Sted, hvorfra han kunde see tilbage og Lovet noksom skjulte hans Person, saa at ingen fra denne Side kunde faae Die paa ham.

„Serpenten seer Skurfene,“ hvidstede Stifinder. „Saa sandt jeg er et hvidt Kristenmenneske, de have bidt paa Krogen og leiret sig om Ilden!“

Her afbrød han sine Ord med en hjertelig men stille Latter og stodte til Cap med Albuen, hvorpaa de alle i dyb Taushed lagde Mærke til Chingachgooks Bevægelser. I hele ti Minuter stod Mohikaneren som en Støtte paa Klippen, og det blev derpaa indlysende for dem, at han maatte have gjort en vigtig Opdagelse; thi han trak sig i al Skyndsomhed tilbage, lod sit skarpe Blik ængsteligen fare langs med Strømmens Rand og ilede hurtigt nedad, omhyggelig for at udslette sit Spor i det grunde Bunde. Han havde oien synlig Hast, og hans Sind var uroligt; thi snart stuede han tilbage, snart syntes hans ivrige Blik at opfange ethvert Sted paa Stranden, hvor han formodede, at Kanoen kunde være skjult.

„Kald ham herind,“ hvidstede Jasper, der neppe for maaede at styre sin Utaalmodighed, „kald ham ind, eller det bliver for sildigt. See! han er virkelig ifærd med at passere os.“

„Ei saa, ei saa, min Dreng; det har ingen Nød, vær ganske ubekymret,“ svarede hans Rejsefælle, Serpenteu havde ellers givet sig til at krybe. Herren staae os bi og skjænte os sin Bliisdom! Jeg troer saamæn, at ogsaa Chingachgook,

hvis Syn er lige saa tro som Hundens Lugt, overseer os og ei kan udfinde vor Forstandning!"

Dette hans Glædesudbrud kom i Ulide; thi aldrig saasnart vare Ordene talt, førend Indianeren, der virkelig var gaaet flere Fod nedad Strømmen forbi det kunstige Skul, pludseligen standsede, sæstede et skarpt Blik paa det opreiste Krat, trak sig hurtigen nogle Skridt tilbage, boiede sig, og, efter at have forsigtigen skilt Grenene, traadte ind til dem.

"De forbandede Mingoer!" sagde Stifinder, saasnart som hans Ben var saa nær, at han uden Fare turde tiltale ham.

"Iroquois," svarede Indianeren med Kynd.

"Gjør aldeles intet, aldeles intet; Iroquois, Djævel, Mingo, Mengwes eller Kurier — kommer alt ud paa eet. Jeg kalder alle Kjeltringer Mingoer. Kom hid, Hovding, og lad os holde Raad med Forstand."

De gik derpaa begge tilside og talte alvorligen sammen i Delawarernes Mundart. Efter at denne private Raadføring var endt, sluttede Stifinderen sig til de øvrige og gjorde dem bekendt med alt det, han havde saaet at vide.

Mohikaneren havde i nogen Afstand fulgt deres Hjenders Spor lige til Fortet, indtil de fik Die paa Røgen af Jaspers Ild og strax vendte om. Det blev nu nødven-

digte for Chingachgook, der løb den største Fare for at blive robet, at opsoge et Skjul, hvor han kunde finde Ly, til Hoben var dragen forbi. Det var maaskee et Held for ham, at de Bilde vare saa spændte paa denne nye Opdagelse, at de ei viste den sædvanlige Opmærksomhed for Tegnene i Skoven. Uden at ændse noget, vare de draget raask forbi, femten i Tallet og traadt let i hinandens Fodspor, saa at det atter var blevet muligt for ham at liste sig bagefter. Efterat Profeserne vare komne til det Sted, hvor Stifinderens og Mohikanerens Fodtrin løb sammen med Hovedsporet, ilede de til Floden, som de just naaede, da Jasper forsvandt bag Krumningen dernede. De Bilde havde nu faaet Røgen tydeligt i Sigte og styrtede ind i Skoven for useet at nærme sig Ilden. Chingachgook benyttede denne Leilighed for at gaae ned til Vandet og ligeledes at vinde ind i Bugten, som han troede at være lykkedes ham udenat blive opdaget. Her standsede han, som ovenfor anført, indtil han saa sine Fjender ved Ilden, hvor deres Ophold imidlertid var meget kort.

Mohikaneren kunde blot af Profesernes Handlinger slutte sig til deres Bervæggrunde. Han troede, at de havde mærket den med Ilden paatænkte List og vare forvisjede om, at den var bleven tændt i den Hensigt at vildlede dem; thi efter hastigen at have undersøgt Stedet, stiles de ad,

nogle fyrtede atter ind i Skovene, medens sex til otte fulgte Jaspers Fodtrin langs med Kysten og trak ned til Strømmen hen til det Punkt, hvor Kanoerne vare landet. Hvad Kurs de derpaa havde valgt, kunde man blot have løse Formodninger om, da Serpenteen ei længere under denne truende Fare vilde holde sig borte fra sine Venner. Skulde han imidlertid slutte af de Hentydninger, der laae i deres Miner, ansaae han det for sandsynligt, at deres Hjender vilde drage ned til Randen af Strømmen, men han var ei vis derpaa.

Da Stifinderen meddeelte sine Rejsekammerater disse Kjendsgjerninger, gjorde Standens Joelsjer sig strax gjældende hos de to andre hvide Mænd, og begge troede naturligviis i deres vanlige Syssler at finde Midlerne til Flugt.

„Lad os gesvindt jage afsted med Kanoerne,“ sagde Jasper i fuld Iver; der gaaer en stærk Strømning, og naar vi kraftigen bruge vore Rarer, skulle vi snart skaffe os disse Skurke fra Halsen!

„Og denne stakkels Blomst, der først har udsoldet sig i Lysningen — skal den visne hen i Skoven?“ indvendte hans Ven i det digteriske Sprog, den lange Omgang med Delawarerne havde lært ham.

„Døden maa først ramme os alle,“ svarede Unglingen, og en ædel Rødme farvede hans Kinder; „Mabel og Ar-

rowheads Kone kunne lægge sig ned i Kanoen, medens vi staae opreist og gjøre vor Pligt som Mænd."

"Ja I er flink i at bruge Pagaien og Aaren, Eau-douce, det maa jeg indrømme, men en bandsat Mingo er endnu flinkere i at anrette Ulykker; Kanoerne ere hurtige, men Ruglen af en Bøsse endnu hurtigere!"

"Og paaligger det som Mænd, der have givet vort Ord til en Fader, som skjænkede os sin Tillid, at vove os i denne Fare —"

"Men det paaligger dem ei at sætte Klogskaben tilside."

"Klogskaben! en Mand kan drive Klogskaben saa vidt, at han glemmer sit Mod."

Gruppen stod paa den smalle Strand, Stifinder var lænet til sin Bøsse, hvis Kolbe hvilede paa den sandige Bred, medens han med begge Hænderne greb om Løbet, der naaede ham til Skuldrene. Da Jasper udstødte denne strænge og ufortjente Daddel, blev den stærke Rødme paa hans Kammerats Ansigt uforandret, skjøndt Unglingen lagde Mærke til, at hans Jingre flemmede Jernet paa Geværet saa haardt som en Skruestikke. Hermed endte al hans Harme.

"I er ung og et Bruushoved," gjensvarede Stifinder med Værdighed, der gav Tilhørerne et høit Begreb om hans moralske Overlegenhed; "men mit Liv er henrundet

under lignende Farer, og en Drengs Utaalmodighed skal ei gjøre min Erfaring og mine Gaver til Skamme. Hvad mit Mod angaaer, Jasper, da vil jeg ei give samme Tilsvær paa et heftigt og ubetænksomt Ord; thi jeg veed, at I ei svigter Eders Kald og følger Eders Indsigt; men tag imod Mandens Raad, der har været i Rast med Mingoerne, da I var et Barn, og veed at man med Klogskab lettere faaer Bugt med deres Rænker, end man narrer dem ved Daarskab."

„Jeg beder Eder om Tilgivelse,“ sagde den angerfulde Jasper og knugede heftigen den Haand, som den anden lod ham gribe; „jeg beder Eder i al Ydmyghed og Oprigtighed om Tilgivelse. Det var taabeligt og slet at være spydig mod en Mand, hvis Hjerte, naar det gjelder den gode Sag, som bekjendt, er ligesaa uroffelig som Klipperne paa Kyften.“

For første Gang farvede en stærkere Rødme Stifindereens Kinder, og den høitidelige Værdighed, en reen Naturdrift havde fremkaldt, forsvandt for et Udtryk af alvorlig Simpelt, der gjennemtrængte alle hans Følelser. Han giengjeldte sin Vens Haandtag med et lige saa hjerteligt Tryk, som om aldeles ingen Misforstaaelse havde fundet Sted, og den lette Alvor, der var at læse i hans Øie, svandt hen til et Blik af naturlig Venlighed.

„Det er nok, Jasper, det er nok,“ svarede han leende. „Jeg bærer intet Nag til Nogen, og Ingen skal have Ansvar til at bære Nag til mig. Jeg har en hvid Mands Natur, og den byder mig at vogte mig for Had. Det kunde være blevet en kilden Sag at have sagt blot halvt saa meget til Serpenteen her, om han end er en Delawarer, thi Harven fræver sin Ret. —“

En Berørelse paa hans Skulder bragte Taleren til at tie. Mabel stod opreist i Kanoen, hendes lette men fyldeige Stikkelse bøiede sig forover i en alvorlig og yndig Stilling; Fingere lagde hun paa sine Læber, dreiede Hovedet tilside, og medens de spillende Vine stirrede paa en Abning i Krattet, holdt hun i den udstrakte Arm en Medestang, hvis Ende havde berørt Stifinderen. Denne havde forsaetligt valgt sit Stæde ved et Udfig, bøiede sit Hoved ned til samme og hvidskede derpaa til Jasper.

„De fordomte Mingoer! Griber til Baaben, mine Mænd, men lig rolige som de døde Træstammer!“

Rast stred Jasper uden mindste Lyd hen til Kanoen, og tvang Mabel høfligen til at sætte sig i en saadan Stilling, der skjulte hele hendes Legeme; men at formaae Pigen til at bukke sig saameget, at hun ei mere kunde fæste sit Blik paa Bjenderne, det overgik sandsynligviis hans Evne. Han tog derpaa sin Post ved Siden af hende, havde spændt

sin Bøsse og lagt an og var skydefærdig. Arrowhead og Chingachgook krob til Forstandsrningen og laae som Slanger paa Luur, med deres Baaben i Beredskab, medens den Forstes Kone boiede Hovedet imellem Knæerne, bedækkede det med sin Kalikos Kjole og forholdt sig rolig og ubevægelig. Cap løste begge sine Pistoler fra Bæltet, men syntes at være i Bilerede med, hvad Kurs han skulde tage. Stifinderen rokkede sig ikke. Han havde fra først af udseet sig en Plads, hvorfra hans Sigte igjennem Løvet maatte have en dræbende Virkning, og hvor han kunde give Agt paa sine Hjenders Bevægelser; og han var for bestemt til at tabe sin Fatning i at saa kritisk Moment.

Det var i Sandhed et betænkeligt Dieblif. Just som Mabel berørte Forerens Skulder, vare tre Prokesjere komne tilsyne i Vandet ved Flodbugten, omtrent hundrede Alen fra deres Skjul og vare standset for at undersøge Strømmen nedenfor. Alle vare de nøgne til Bæltetstedet, bevæbnede til et Tog imod deres Hjender og malede med deres Krigsfarver. Det var indlysende, at de vare tvivlsraabige om, hvad Kurs de skulde vælge for at oplede Flygtningerne. Een pegede ned til Floden, en Anden op til Strømmen og den Tredie til den modsatte Bred. Deres Tvivl laa klart for Dagen.

Femte Kapitel.

Døden hist og Døden her,
Døden raser meer og meer. —

Shelley.

Det var et aandeløst Dieblif. Kun Forfølgernes Miner og de Hentydninger, der undslap dem i Raseri over deres stussede Forventninger, lod Flygtningerne nogenlunde ane hines Hensigter. Det var fuldkommen vist, at en Flok allerede var vendt tilbage tillands i deres egne Fodtrin, og al den Fordeel, de havde lovet dem af deres Puds med Hæden, var nødvendigviis gaaet tabt. Men denne Betragtning havde nu ingen synderlig Bægt; thi Selskabet truedes med hvert Dieblif at blive opdaget af dem, der vare blevne nede ved Floden. Alle disse Kjendsgjerninger fremstillede sig klart og anstuelige for Stifinderens Sjæl, og han følte, hvor nødvendigt det var, at træffe en hurtig Bestemmelse og være rede til at gaae planmæssigen tilværks. Uden mindste Allarm vinkede han derfor de to Indianere og Jasper til sig og meddeelte dem hvistende sine Tanker.

„Vi maae være raske, maae være raske,“ sagde han. „Der ere kun tre skalyphne Djævla, og vi ere fem, af hvilke de fire kunne regnes for tappre Krigere under en saadan Dyst. Eau-douce tag I Hyren, der er malet som Døden; Eder, Chingachgook, giver jeg Anføreren, og Arrowhead maa holde Die med den Unge. Ingen Forsæelse maa finde Sted, at øde to Kugler paa eet og samme Legeme, vilde være syndigt, hvor Een som Sergeantens Datter er fiedet i Fare. Jeg selv vil udgjøre Reserven for det Tilfælde, at et fjerde Kryb kommer frem, thi Een af Eders Hænder kunde blive usikker. Hyr paa ingen Maade, førend jeg giver Signalet; vi maae kun i yderste Nød lade Bøssen knalde, da alt det øvrige vantroe Paf let kunde høre det. Jasper, min Dreng, skulde der blive Dummel bag os, paa Stranden, forlader jeg mig paa Eder, at I farer affied med Sergeantens Datter i Kanoen og styrer, under Guds Baretægt, til Garnisonen.“

„Stifinderen havde ikke saa snart uddeelt disse Ordre, førend Hændernes nære Komme paabød Tausshed. Prokeserne i Floden vare rigtignok sene med at stige ned i Strømmen og vare nødt til at holde sig til Krattet, der bestygede Bandet, men Bladenes Rasken og de knækkede Grene medførte snart den frygtelige Vished, at endnu en Hob bevægede sig fremad langs med Kysten, der holdt Skridt

med dem og slog ind i samme Retning. Det var en Følge af Afstanden imellem det af Flygtningerne plantede Anlæg og den virkelige Bred, at begge Afdelingerne bleve synlige for hinanden paa de lige over for samme liggende Punkter. De standsede, og den paafølgende Samtale førtes saa at sige lige over de Skjultes Hoveder. Intet beskyttede i Sandhed de Reisende med Undtagelse af Grenene og Blade af Bærter, der vare saa bøielige, at de gav efter for enhver Luftstrømning, og et Vindpust, der havde været lidt stærkere end sædvanligt, vilde have blæst dem bort. Heldigviis styrede Synslinien de Billedes Vinkel over Krattet, hvad enten de stod i Vandet eller paa Landet, og Lovets Form havde et saa naturligt Udseende, at det ei vakte nogen Mistanke. Driftigheden af Foretagendet var maaſkee netop Skyld i, at de ei diebliffeligen røbedes. Samtalen, der fandt Sted, førtes med Alvor og med dæmpet Røst, som om Talerne ønskede at forebygge Følgerne af at belures. Den holdtes i en Dialekt, der baade var forstaaelig for de indianske Krigere nedenfor som ogsaa for Stifinderen. Endog Jasper fattede endeel af hvad der blev talt.

„Vandet har vasket Sporet bort!“ sagde Een af dem nedenfor der stod saa nær ved Flygtningernes kunstige Skjul, at man havde kunnet slaae ham med en Klubbe, der

laa paa Bunden af Jaspers Kanoer. „Vandet har vasket det saa reent, at en Hengeese Monde ei løber videre.“

„De blege Ansigter have forladt Kysten i deres Kanoer,“ svarede Taleren paa Stranden.

„Det kan ei være muligt. Vore Krigere dernede have fikre Bøsser.“

Stifinder tilkastede Jasper et betydningsfuldt Blik, og han beed Tænderne sammen for at undertrykke Andedrættets Lyd.

„Lad alle mine unge Mænd bruge deres Syn, som om deres Vine vare Drne,“ sagde den ældste Krigsmand til dem, der ventede i Floden. „Vi have været en heel Maaned paa Krigstog og kun fundet en eneste Skalsp. Der er en Pige iblandt dem, og nogle af vore Helte trænge til Koner.“

Lykkeligviis gik disse Ord tabt for Mabel, men Jaspers Pande blev mørkere, og hans Ansigt glødede af Harm. Hermed endte de Billedes Tale, og Selskabet, der var skjult horte Indianerne, der vare paa Stranden, med langsomme og afmaalte Skridt bevæge sig fremad, medens de med Barsomhed stødte Bustene tilside. Man blev snart forvisset om, at de havde passeret Forstandningerne, men den Gruppe, der var i Vandet, blev endnu tilbage og udspejlede Kysten med Vine, der som brændende Gløder funkede frem af deres fragerste Farver. Efter en to til tre Minuters

Pause begyndte ogsaa de at stige ned i Strømmen, men Skridt for Skridt, som om de ledte efter noget, der var gaaet tabt. Saaledes passerende de det kunstige Lukas, og Stifinder aabnede nu Munden med en hjertelig og lydløs Latter, der ved Banen var bleven hans anden Natur. Stifinder triumpherede imidlertid for tidlig; thi den Sidste af den bortdragende Hob kastede netop i det samme Blikket tilbage, standsede pludseligen, og hans ubevægelige Stilling og stive Stirren opfyldte dem med Gru og betydede dem, at nogle upaaagtede Buste havde vaakt hans Mistanke.

Det var maaskee en Lykke for de Skjulte, at Krigeren, der robede disse rædsomme Tegn paa Mistillid, endnu var ung og først skulde indlægge sig et berømmeligt Navn. Han kjendte Vigtigheden af Besindighed og Maadehold for Een af hans Alder, og meest af alt frygtede han for Latterliggjørelse og Foragt, der uden Tvivl vilde følge paa en blind Allarm. Han tilfaldte derfor ei nogen af sine Kammerater, men vendte tilbage i sine egne Fodtrin, og medens de andre vedbleve at stige ned i Strømmen, nærmede han sig Bustene forsigtig, og disse fængslede hans ligesom fortryllede Øine. Nogle Blade, der vare udsatte for Solen, vare lidt visne, og denne ringe Afvigelse fra Naturens sædvanlige Love, havde staaet Indianerens snilde Øie; thi den Bildes Sandser blive saa øvede og skarpe, især naar

han er paa Krigstog, at de tilsyneladende meest ubetydelige Ting ofte ere den Ledetraad, der fører ham til Maalet.

Denne ubetydelige Forandring, der havde fremkaldt Ynglingens Mistanke, blev for ham en forhøiet Bevæggrund til ei at gjøre sine Kammerater deelagtige i Opdagelsen. Skulde han virkelig opspore noget, vilde hans Hæder blive desto større, naar den var udeelt, og i modsat Fald kunde han haabe at blive fri for Spot, som den unge Indianer er saa bange for. Hertil kom endnu Faren for at styrte i et Baghold eller at blive overrasket, som enhver Krieger er saa betænkt paa, at han nærmer sig med Langsomhed og Barsomhed. Disse sammenstødende Aarsager bevirkede en Opfattelse, der havde til Følge, at de to Hobe vare stegne nogle halvtreds til tredsindstyve Alen ned, førend den unge Vilde atter igjen var saa nær ved Stifinderens Buste, at han kunde berøre dem med Haanden.

Ihvorvel deres Stilling var kritisk, havde hele Selskabet bag Anlægget dog fæstet Dinene paa den unge Trofeters urolige Ansigt, der var et Udtryk af hans kjæmpende Følelser. Først nærede han det levende Haab at høre Gæ, hvor nogle af hans Stammes meest erfarne Mænd vare gaaet glip af samme, og at vinde en saa stor Hæder, som sjelden var bleven en Yngling i hans Aar eller Selten paa hans første Krigerudflugt tildeel; derpaa reiste sig igjen Tvivl,

da de hængende Blade atter syntes at hæve sig og forfristes af den tilstrømmende Luft, og saaledes spillede Mistanken om skjult Fare og hans opbrusende Jølelser uafsladeligen i hans veltalende Træk. Saa høist ringe havde imidlertid den Forandring været, Heden havde frembragt paa Bustene, der stode med Stammerne i Vandet, at endog Profeseren troede sig stuffet, da han virkelig lagde Haanden paa Bladene. Da intet Menneske fatter en stærk Mistanke uden at benytte alle de Midler, han kan byde over for at borttrydde enhver Tvivl, saa stødte den unge Krieger forsigtigen Grenene til Side og rykkede et Skridt nærmere indenfor Skjulestedet, hvor da de skjulte Skikkelser, lignende ligesaa mange aandeløse Støtter, mødte hans stirrende Blik. Næppe hørte og saae man noget til hans sagte Udraab, hans lette Studsen og funklende Dine, førend Chingachgoofs Arm var reist og Delawarens Tomahawk havde kløvet sin Fjendes ragede Hoved. Profeseren hævdede sine Hænder i Raseri, sprang tilbage og faldt i Vandet paa et Sted, hvor Strømmen drev Kroppen bort, medens de sprællende Lemmer endnu dreiede og vred dem i Dødskampen. Delawaren gjorde et kraftigt men frugtesløst Forsøg paa at gribe en Arm, i Haab om at bemægtige sig Skalspen; men det blodbestænkte Vand hvirvlede ned til Strømmen og foer affied med sin zittrende Byrde.

Alt dette skete i mindre end et Minut, og Tildragelserne vare saa pludselige og uventede, at Mænd, der ei havde været saa bevandret som Stifinderen og hans Kælle i en saadan Kamp i Skovene, reent vilde have mistet Andsnærværelsen.

„Der er intet Diebstk at spille,“ sagde Jasper alvorlig, men med dæmpet Stemme, idet han rev Buksene tilside. „Følg mit Exempel, Mester Cap, hvis I vil frelse Eders Søsterdatter, og De Mabel maa lægge Dem, saa lang De er, i Kanoen.

Han havde næppe yttret disse Ord, førend han tog fat i Bougen paa det lette Fartoi, slæbde det langs med Kysten og vadede, medens Cap understøttede ham bagfra, idet han holdt sig saa nær som muligt ved Bredden, for at ei de Bilde nedenfor skulde lægge Mærke til ham, og gjorde sig Umage efter at naae Flodbugtningen ovenfor ham, der i Sandhed vilde skjule Selskabet for Fienden. Stifinderens Kanoer laa Bredden nærmest og kunde naturligviis sidst forlade Kysten. Delaware sprang op paa den smalle Strand og styrtede ind i Skoven for at efterkomme den ham paalagte Pligt at give Agt paa Fienden fra den Kant, medens Arrowhead foreslog sin hvide Kammerat at gribe Bougen af Vaaden og følge efter Jasper. Alt dette

var udført i et Dieblif, men da Stifinderen naaede Strømmen, der satte rundt om Pynnten, følte han en pludselig Lettelse i Byrdens Bægt, og da han skulde see sig om, havde baade Tuscaroraen og hans Kone ladet ham i Stikken. En Anelse om Forræderi gennemførte hans Sjæl, men der var ei Tid til at standse; thi de Klageskrig, som Hoben dernede opløstede, indeholdt Visshed om, at den unge Profeters Legeme var flydt hen til det Sted, hvor hans Benner opholdt sig. Der paafulgte et Bøssesjød, og Føreren saae, at Jasper der havde seilet forbi Flodbugten, gennemskar Strømmen og stod opreist i Kanoens Agterstevn, medens Cap sad fortil, og de begge med stærke Aareslag drev det lette Fartoi fremad. Et Blik, en Tanke og en Udvei fulgte rask paa hinanden i den Mand's Sjæl, hvem Grandskrigens Afverlinger ei frembød noget Nyt. Han sprang ned i Agterenden af sin Kano, tvang den med et kraftigt Stød ud i Strømmen og gav sig ifærd med at gennemskjære Floden paa et Punkt, der var saa langt nedenunder hans Rejsefæller, at han stillede sig som en Skive for Fienden, da han vel vidste, at deres levende Attraa efter at vinde en Skalp vilde quæle alle andre Højelsjer for dem.

„Hold kun godt op imod Strømmen, Jasper,“ raabte den ædelmodige Fører, medens han arbejdede sig frem med

lange, sikkre, kraftige Aareslag, „hold godt op imod Strømmen og styr hen til Ellekrattet ligeoverfor“. Vaag for alt i Verden over Sergeantens Datter og overlad disse Mingo-Skurke til Serpente og mig.

Jasper svingede med Aaren, til Tegn paa, at han havde forstaaet ham, medens der hurtigen løsnedes Skud paa Skud, der alle nu vare rettet mod Manden, der stod ene i den nærmeste Kanoe.

„Ja, skyd kun Eders Bøsser af, Jaarehoveder som I er,“ sagde Stifinderen, der af sit lange eensomme Dyhold i Skoven havde faaet den Bane at snakke med sig selv; „skyd Bøsserne af med Eders usikre Sigte og lad mig faae Tid til at fjerne mig fra Eder paa Floden den ene Alen efter den anden. Jeg vil ei skjælde Eder ud som Delawaren eller Mohikaneren; thi mine Gaver ere som den hvide Mands og ei som Indianerens Gaver, og Skryderi i Kampen er ei den kristne Krigers Sag; men her kan jeg dog sige, til mig selv alene, at I ei ere meget bedre end saa mange fra Byerne, der skyde efter Rødkjælkene i Frugthaverne. Det var godt meent;“ han kastede i det samme Hovedet tilbage, da en Riffelskugle affstreifede en Haarlok fra hans Tinding. „Men Blyet, der forseiler en Tomme er ligesaa unyttigt som Blyet, der aldrig forslader

Løbet. „Bravo Jasper! Sergeantens søde Barn maa frelses, om det end koster vore Skælpe.“

Paa samme Tid var Jasper i Midten af Floden og omtrent i lige Linie med sine Fjender, medens den anden Kano, styret af Caps og Jaspers kraftige Arme, næsten havde naaet den modsatte Bred og det netop paa det dem anviste Punkt. Den gamle Sømand spillede nu sin Rolle mandigen; thi han var i sit rette Element, han elskede sin Niece oprigtigen, havde en særegen Verbødighed for sin Person og var ei uvant til at fyre, skjøndt hans Erfaring vistnok udstrakte sig til en ganske anden Krigsfærd. Efter et Par Aarsflag skød Kanoen ind i Krattet, Jasper satte Mabel hurtig i Land, og for Diebliffet vare alle tre Flygtningerne ud af Fare.

Ei saaledes Stifinderen; hans skjæffe Selvpoffrelse havde bragt ham i en usædvanlig betænkelig Stilling, der endnu blev desto misligere ved den Omstændighed, at, just som han drev nærmest forbi Fjenden, Afdelingen paa Stranden faldt ned paa Bredden og forenede sig med sine Benner, som endnu stode i Vandet. Oswegos Bredder paa dette Punkt var omtrent en Kabellængde, og da Canoen kom i Centrummet, var den kun i en hundrede Alens Afstand, i den sædvanlige Skudvidde fra Risperne, der stadien affyrede paa den.

I denne Yderlighed kom hans Uforfærdethed og Indsigt Stifinderen særdeles til Gode. Han vidste, at hans Frelse aldeles beroede paa, at han uafsladelig holdt sig i Bevægelse; thi en uroffelig Gjensstand vilde i denne Afstand være bleven truffen med hvert Skud. Men den blotte Bevægelse var ikke tilstrækkelig; thi, vante til at dræbe den springende Hjort, forstode Fjenderne sig sandsynligviis paa at forandre deres Sigte og kunde saaledes ramme ham, naar han blev ved at bevæge sig frem i samme Retning. Han blev sølgelig nødt til at forandre Kanoens Kurs, -- i det ene Dieblis maatte han med en Viis Hurtighed styde ned af Strømmen og i det næste standse den i Farten for at roe tværs igjennem det rivende Bande. Lykkeligviis kunde Trokeserne ei atter lade deres Geværer i Bandet, og Krattet, der alle vegne overskyggede Kysten, gjorde det vanskeligt for dem at holde Die med Flygtninger, naar de vare i Land. Begunstiget af disse Omstændigheder vandt Stifinderen, efterat Fjenderne havde affødt alle deres Bøsser, stadig i Distance baade nedad som og tværs igjennem Strømmen, da der frembød sig en, om ei heller uventet, saa dog pludselig Fare. Den Afdeling, der havde ligget nedenfor i Baghold for at bevogte Floden, kom nemlig tilsynne.

Det var de Bilde, der blev hentydet til i den korte Sam-

tale, vi ovenfor anførte. Deres Antal beløb sig til ikke mindre end ti, og, noie kjendte med deres blodige Haandterings Fordele, havde de posteret sig paa et Sted, hvor Vandet skulpede mellem Klipper og over Skjær og dannede rivende Aaer, der kaldes Vandbrud i Landets Sprog. Stifinderen indsaae meget vel, at hvis han løb ind i dette Vandbrud, blev han nødt til at nærme sig et Punkt, hvor Irofejerne havde posteret sig. Strømmen var nemlig uimodstaaelig, og Klipperne tilstedede ingen anden sikker Gjennemfart, saa at altsaa Forsøget efter al Sandsynlighed vilde medføre Død eller Fangenskab. Alle hans Bestræbelser gik derfor ud paa at naae den vestlige Kyst, da Fjenderne alle vare paa den østlige Flodbred; men at udfinde dette overgik hans menneskelige Kræfter, og at forsøge paa at seile imod Strømmen vilde strax have formindsket Kanoens Fart i den Grad, at ethvert Skud maatte træffe samme. I denne Forlegenhed kom Førereren med hans sædvanlige kolde Fattning til en Beslutning, som han usfortøvet stræbte at udføre. Istedeffor at søge at naae Farvandet, styrede han hen paa den Side, hvor Floden var lavest, og da dette var lykkedes ham, greb han sin Bøsse og sin Bylt, sprang ned i Vandet og begyndte at vade fra Klippe til Klippe henimod den vestlige Kyst. Den rasende Strøm hvirvlede Baaden omkring, der snart rullede over nogle glatte Stene,

snart fyldtes med Vand og atter blev læns, indtil den blev liggende ved Kysten i et Par Alens Afstand fra den Plads, Brokkerne havde besat.

Stifinderen var i denne Mellemtid ingenslunde ud af Fare; i det første Dieblis stode Indianerne ligesom bedøvede, i dyb Beundring af hans Raskhed og Driftighed, Dyder, som Indianeren sætter saa høi en Priis paa; men Lyst til Hævn og Gribstheden efter de saa høitagtede Geirstegn fik snart Overhaand over denne flygtige Jølelse og vakte dem af deres Dvale. Uafbrudt knaldede Bøsserne, pib Ruglerne om Flygtningens Hoved, medens Soen var i Dyrør. Han streed alligevel bestandig fremad, som om Trylleri beskjærmede hans Liv; thi de tykke paa Grændserne brugelige Klæder, han bar, gjennemboredes mere end end eengang, dog hans Hud blev uskadt.

Da Stifinder var tvungen til at vade i nogle Minuter i Vandet, som næsten steg ham op til Armene, medens han holdt sin Bøsse og sit Krigsforraad i Beiret under den brusende Strømning, blev han snart saa trætt af dette Arbeide, at han med Glæde standsede ved en stor Steen, eller en lille Klippe, der ragede saa høit frem over Floden, at dens Overflade var tør. Paa denne Steen lagde han sit Krudthorn og tog Plads bag samme for at kunne benytte det tildeels som Skjærm for sit Legeme. Den vestlige Kyst var kun halvtredsindstyve Fod borte,

men den tause, hurtige og mørke Strømning, der af og til tittede frem, overtødede ham noksomt om, at han her var nødt til at svømme. Indianerne, der vare samlede om Kanoen, holdt en lille Stund inde med at fyre, og efter at have fundet Arterne, traf de Anstalter til at sætte over Floden.

„Stifinder,“ raabte en Stemme giennem Krattet paa den vestlige Kyst, paa et Punkt, der var den tiltalte Person nærmest.

„Hvad ønsker I, Jasper?“

„Vær ved godt Mod — Venner ere paa rede Haand, og ikke en eneste Mingo skal sætte over, uden at bøde for sin Forvovenhed. Var det ei bedre, at I lod Bøssen tilbage paa Klippen og svømmede over til os, førend disse Skurke blive flod?“

„En oprigtig Jæger forlader aldrig sit Gevær, saa længe som han har Krudt i sit Horn eller en Kugle i sin Læste. Endnu har jeg ikke trykket løs idag og skulde ei more mig ved Tanken om at være draget bort fra disse Kryb uden at lade dem hufte paa mit Navn. Lidt Vand gjør mine Lemmer ingen Skade, og jeg seer denne lumpyne Knægt, Arrowhead, blandt Stratenrøverne og ønsker at tilsende ham den Løn, han saa ærligen har fortjent. I har vel ei bragt

Sergeantens Datter herved til Skive for deres Rugler, skulde jeg ei formode, Jasper?"

"Hun er velforvaret, i det mindste for Diebliffet, kjendt alt beroer paa at beholde Bloden imellem os og Fienden. De kjende nu uden Tvivl vor Svaghed, og skulde de sætte over, ville nogle af Hoben bestemt blive paa den anden Side."

"Denne Kanoeart vedkommer Eders Gaver mere end mine, min Dreng, ihvorvel jeg vil bruge Aaren om Kaps med den bedste Mingo, der nogensinde har dræbt en Lax. Dersom de frydse nedenfor Vandbruddet, hvorfor kan vi da ei frydse i det stille Vand ovenfor og lege lidt Tagfat med Ulvene?"

"Fordi de, som jeg har sagt, lade nogle tilbage paa den anden Bred; og, Stifinder, vil I saa udsætte Mabel for Jrofeernes Rifler?"

"Sergeantens Datter maa frelles," gjensvarede Stifinderen med rolig Energi. "I har Ret, Jasper, hendes Gaver byde hende ei at give sit Ansigt og spærde Legeme til Priis for en Mingo-Bøsse. Hvad er der saa at gjøre? Een eller to Timer maae de, om det er muligt, afholdes fra at sætte over, og vi maae see til at gjøre vort Bedste i Mørket."

"Jeg er af Eders Mening, Stifinder, dersom slikt kan opnaaes; men ere vi stærke nok til et saadant Foretagende?"

„Herren er med os, min Dreng; Herren er med os, og det er ufornuftigt at tænke sig, at Een som Sergeantens Datter, ganske skulde være forladt af Forsynet, i saadan en Nød. Efter min tilforladelige Kundskab er der foruden disse to Kanoer ikke een Baad imellem Vandfaldet og Garnisonen, og jeg skulde troe, at Rødhudenes Gaver ei strække sig til at sætte over under to saadanne Bøssers Hilsen, som dem, I og jeg er i Besiddelse af. Jeg vil ei prale Jasper; men det er vel bekendt, at Hjorte dræber sjelden feiler.“

„Nær og fjern indrommer Eder enhver Eders Færdighed, Stifinder; men en Bøsse tager Tid at lade; ei heller staaer I paa Land, godt forskandsset, og kan benytte alle de Fordele, der da ere til Eders Raadighed. Dersom I havde vor Kanoer, kunde I da ei naae Kysten med en tør Bøsse?“

„Kan en Drn flyve, Jasper?“ tog den Anden til Orde og loe paa sin sædvanlige Maneer, idet han vendte sig om, medens han talte. „Men det vilde være uklogt at udsætte Eder selv paa Vandet; thi disse Skjelme begynde igjen at tænke paa Krudt og Kugler.“

„Det kan stee, uden at man behøver at sætte saa meget paa Spil. Mester Cap er gaaet op til Kanoen og vil kaste en Dvift ned i Floden for at prøve Strømmen, der styrter hift oppefra lige ned til Eders Klippe. See, der kommer

den allerede; naar den kan flyde over, stræk saa kun Armene ud, og Kanoen vil følge efter. Skulde Baaden ogsaa passere Eder, vil Hvirvlen nedenfor i saa Fald føre den tilbage, og jeg er da istand til at naae den."

Medens Jasper endnu talte, kom den flydende Dvift tilsyne og drev raff ned til Stifinderen, da Strømmens tiltagende Hurtighed paastyndte dens Fart. Hastigen greb han den og svingede den i Luften til Tegn paa, at han havde været heldig. Cap forstod Signalet og lod Kanoen vieblikkeligen løbe ud i Strømmen, hvorved han viste en Forsigtighed og Varsomhed, som hans Sømandskunst havde lært ham at iagttage. Den drev i samme Retning som Dvisten, og i en Minut var Stifinder Herre over den.

„Dette er bleven udført med en Grændsebeboers Klogt, Jasper," sagde Føreren leende; „men I har Eders Gaver, der udfolde sig paa Vandet, ligesom mine i Skovene. Lad disse Mingo-Skurke nu kun spørnde Hanerne og lægge an; thi rimeligviis ville de for sidste Gang kunne sigte paa en Mand udenfor hans Skjulested."

„Næ styr Kanoen mod Kysten med Strømmen tværs og spring ned i den, naar den sætter af," sagde Jasper ivrigt. „Run lidet baader det at styrte sig i Fare."

„Jeg holder af at staae som en Mand mod mine Fjender, Ansigt mod Ansigt, naar De foregaae mig med

Exemplet," svarede Stifinder stolt. „Jeg er ingen Afkom af en Rødhud, og det stemmer mere med en hvib Mands Gaver at kjæmpe aabenlyst, end at ligge i Baghold."

„Og Mabel?"

„Sandt, min Dreng, sandt; Sergeantens Datter maa frelses; og, som I siger, det er Børnestreger, at lege med Jaren. Troer I, at I kan gribe Kanoen, hvor I staaer?"

„Det tvivler jeg ikke paa, naar I giver den et kraftigt Stød."

Stifinderen stødte til den af alle sine Kræfter; det lette Kartoi skød tværs igjennem Rummet, der stilte dem, og Jasper greb det, da det nærmede sig Landjorden. At bjerge Kanoen og finde et passende Sted, hvor de kunde ligge i Skjul, var et Dieblis Sag, og de to Venner trykkede derpaa hinandens Hænder, som om de mødtes efter en lang Adskillelse.

„Nu, Jasper, skal vi faae at see, om een af disse Mingoer tør vove at sætte over Oswegoen, naar Hjortedræber skjære Tænder! I er maaskee mere øvet med Klare og Pagai og Seil end med Bøsse; men I har et modigt Bryst og en fast Haand, det er ogsaa Ting, der tælle i Kampen."

„Mabel vil finde mig imellem Bjenderne og hende," svarede Jasper roligere.

„Ja, ja, Sergeantens Datter maa beskyttes. Jeg kan lide Eder, min Dreng, og det for Eders egen Skyld; men det kan jeg endnu mere lide Eder for, at I tænke paa den Svage i et Dieblis, hvor man trænger til al Eders Tap-
perhed. See! Jasper, tre af Karlene ere isærd med at stige i Kanoen. De troe vist, at vi ere flygtede, ellers vilde de visnok ei vove saa meget lige over for Hjortedræber.“

Det var imidlertid tydeligt nok, at Profesjerne lavede sig til at sætte over Strømmen; da nemlig Stifinderen og hans Venner holdt sig aldeles skjult, saa begyndte deres Fiender at troe, at de sidste havde taget Flugten. De fleste hvide Mænd vilde maaskee have tyet til et saadant Middel; men de, der bare Omhu for Mabel, vare altsor øvede i Skovkampene, til at de skulde have forsomt at forsvare den eneste Gjennemvei, paa hvilken sandsynligviis deres Sikkerhed beroede.

Som Stifinder havde sagt, vare tre Krigere i Kanoen; to lagde an med deres Bøsser og knælede for at tage Sigte med deres dødbringende Vaaben, og den Tredie stod opreist agterude for at svinge Pagaien. Paa denne Maade forlode de Kysten, efterat have brugt den Forsigtighed at hale Kanoen, førend de steg ned i den, saa langt op ad Strømmen, at de kom i det sammenlignelsesviis stille Vand ovenfor Snevringen. Det var øiensyn-

ligt, at den Bilde, som styrede Baaden, var øvet i sin Kunst; thi ved hans lange og sikre Slag med Aaren gled det lette Fartoi hen over den rolige Flods skinnende Overflade, som om det var en Hjer, der hævdede sig i Luften.

„Skal jeg fyre?“ spurgte Jasper hvidstende og rystede af Begjærlighed efter at begynde Kampen.

„Endnu ikke, min Dreng; endnu ikke. De ere kun tre i Tallet, og dersom Mester Cay derhenne blot forstaaer at bruge sine Knaldbøsser, han har i sit Beste, kunne vi trygt lade dem lande og ville da erobre Kanoen tilbage.“

„Men Mabel?“ —

„Frygt ei for Sergeantens Datter. Hun er, som I jo siger, godt forvaret i den hule Træstump, Abningen er med Forstand skjult med Bustene. Kan jeg stole paa Ederes Beretning om, hvorledes I har tilintetgjort Sporet, saa kan den søde Engel ligge der en Maaned og gjøre sig lystig over Mingoerne.“

„Vi ere aldrig vis derpaa. Jeg ønskede, at hun var nærmere ved vort Skjulested.“

„Af hvad Grund, Eau-douce? Skulde vi maastee udsætte hendes smukke lille Hoved og hendes bankende Hjerter for de susende Rugler? Næ, næ; hun har det bedre, hvor hun er, der er hun mere sikker.“

„Vi ere aldrig vis derpaa. Vi troede, vi vare sikre bag Krattet, og nu seer I, at vi ere røbede.“

„Og denne Mingodjævel bødede for sin Rysgjerrighed, som disse Skurke skulle have det —“

Stifinder standsede i sin Tale; thi i samme Dieblit hørte man en Bøsse knalde stærkt, Indianeren, der sad i Kanoens Bagstevn, sprang høit i Veiret og faldt i Vandet, holdende Pagaien i sin Haand. En tynd Røgsky hævede sig fra Krattet paa den østlige Bred, men svandt hen i Atmosphæren.

„Det er Sergentens Hvislen!“ udbød Stifinder hoverende. „Et modigere eller oprigtigere Hjerte har aldrig flaaet i nogen Delawares Bryst. Jeg er fortrydelig over, at han blandede sig heri, men han maa ei have kjendt vor Stilling — han maa ei have kjendt vor Stilling.“

Kanoen havde ei saa snart mistet Styrmanden, førend den flød med Strømmen og blev reven ind i Vandfaldet. Ganste hjælpeløse stirrede begge de to andre Vilde stivt omkring dem, men det var dem ei muligt at modstaae det rasende Element. Det var maaskee en Lykke for Chingachgook, at de fleste Trofesere udelukkende havde Dymærksomheden henvendt paa deres Kammeraters Skjæbne i Vaaden; hans Flugt vilde i det mindste have mødt store Banfeligheder, om den ellers havde kunde ladet sig gjøre.

Men ikke en Fiende rørte sig uden for at skjule sig i et eller andet Smuthul, og Alles Dine vare fæstede paa de to tilbageblivende Eventyrere. Hurtigere end vi have kunnet fortælle alle disse Omstændigheder hvirvledes og kastedes Baaden i Vandfaldet, medens de to Bilde havde lagt sig udstrakt paa Bunden, som det eneste Middel for at beholde Ligevægten. Dette simple Forsøg slog imidlertid feil, den lette Jolle stødte imod et Skjær og kentrede, og de to Krigere styrtede i Floden. Vandet er sjelden dybt i et Vandfald undtagen paa enkelte Steder, hvor det kan have dannet Kanaler, og man behøvede aldeles ikke at frygte for at drukne, skjøndt Vandet gik op over Skuldrene. De to Bilde stræbte derfor af alle Kræfter hen til den venlige Kyst, svømmende og vadende efter Omstændighederne. Rancen selv blev siddende paa en Klippe midt i Strømmen, hvor den for Diebliffet var til ingen Nytte for nogen af Parterne.

„Du gjælder det, Stifinder,“ skreg Jasper, da de to Profesjere næsten ganske kom tilsyne, medens de vadede i den grundeste Deel. „Karlen opad Strømmen er min, og I kan tage ham nedenfor.“

Ynglingen var bleven saa opvakt af Begivenhederne i denne rystende Scene, at Ruglen fløi fra hans Bøsse som han talte, men tilsyneladende til ingen Nytte; thi begge

Flygtningerne hævdede Armene med Foragt. Stifinderen fyrede ikke.

„Næ, næ, Eau-douce“ svarede han; „jeg søger ei Blod uden Narsag, og min Kugle er vel plastret og omhyggeligt drevet ned, ifald jeg skulde bruge den. Jeg elsker ingen Mingo, som rimeligt er, naar jeg betænker, hvor meget jeg har omgaaedes med Delawarerne, der ere deres naturlige og dødelige Fjender, men jeg skal aldrig lægge an mod nogen af disse vantroe Hunde, naar jeg ei er overbevist om, at hans Død fører til et godt Maal. Aldrig faldt nogen Hjort letfærdigen for min Haand. Naar man har levet meget ene med Gud i et Bildnis, kommer man til at føle Retfærdigheden af slige Meninger. En Mands Liv trænge vi kun til for Diebliffet, og vi kunne endnu faae Leilighed til at bruge Hjortedræber for Serpentens Skyld, der har været forvoven nok til at lade det Djævelskryb saa tydeligen mærke, at han er i deres Rabostab. Saa sandt jeg er en stakkels Synder, lister sig ei der En af dem langs med Bredden, ligesom en Dreng i Garnisonen, der skjuler sig bag et falsdent Træ, for at skyde paa et Egern!“

Da Stifinder pegede med Fingren, medens han talte, fik Jaspers skarpe Blik snart Gjenstanden i Sigte, som han viste hen paa. En af Fjendens unge Krigere,

der brændte af Begjærlighed efter at udmærke sig, havde sneget sig bort fra Troppehen til det Skjulested, hvor Chingachgook havde gjemt sig, og da denne havde ladet sig skuffe af sine Hjenders tilsyneladende Virksomhed og tillige var bestjærtiget med at træffe nye Anstalter til sin Sikkerhed, var det oien synlige lykkedes Ynglingen at indtage en Stilling, i hvilken han kunde bemærke Delawaren. Profesorens Forberedelser til at fyre gjorde dette i det mindste sandsynligt, thi Chingachgook selv kunde ei sees fra den vestlige Flodbred. Strømningen var lige ved en Krumning i Oswego, og den østlige Kyst dannede en saa stor Bue, at Chingachgook i lige Linie stod sine Hjender ganske nær, omendstjondt han paa Landjorden var flere hundrede Fod borte fra dem, og begge Parterne stode saaledes lige langt fra Stifinder og Jasper. Da Flodens Bredde omtrent beløb sig til to hundrede Alen, saa maatte dette nødvendigviis være Afstanden imellem hans to Jagttagere og den skjulte Profeser.

„Serpenten maa være her i Nærheden,“ bemærkede Stifinder, der ikke et Dieblif tabte den unge Kriger af Sigte, „og han maa være godt paa sin Post, naar han lader en Mingo-Djævel, der lægger sine blodtørstige Hensigter saa tydeligen for Dagen, komme saa tæt op til sig.“

„See“ — faldt Jasper ham i Orde — „der er Indianerens Krop, som Delawaren skjød! Den drev hen paa et

Stjær, og Strømmen har bragt Hoved og Ansigt oven over Vandet. —

„Ganske i sin Orden, min Dreng; ganske i sin Orden. Den menneskelige Natur er ei stort bedre end et Stykke Drivtommer, saasnart som Livet, der var blæst ind i Næseborerne, er svundet hen. Denne Trokeser vil aldrig gøre mere Fortræd, men den skumlende Indianer hithenne har isinde at stille min bedste og ærligste Ven ved hans Skaf. — —“

Stifinderen holdt pludseligen inde, hævede sin Bøsse, et Baaben af usædvanlig Længde, med en beundringsværdig Sikkerhed og fyrede i samme Minut, som han havde taget Sigte. Trokeseren paa den modsatte Bred var isærd med at lægge an, da Hjortedræbers skjæbnesvangre Bud naaede ham. Hans Bøsse gik rigtignok af, men med Mundingen i Luften, og Manden selv styrtede ind i Krattet, uden Tvivl saaret, om end ikke dræbt.

„Denne snigende Dm har selv paadraget sig det,“ mumlede Stifinder, alvorligen, medens han lod Geværkolben synke og begyndte forsigtigen at lade paany. „Chingachgook og jeg have færdedes sammen fra Dreng af, og have kjæmpet i Forening paa Horeican, Mohawk, Ontario og alle de andre blodige Passer imellem Franskmændenes og vort eget Land, og den taabelige Knægt vil bilde sig

ind, at jeg skulde staae ved Siden af og see min bedste Ven blive myrdet i et Baghold."

"Vi have beviist Serpente en lige saa god Tjeneste som han os. Disse Skurke ere skræmmede, Stifinder, og ile tilbage til deres Skjulesteder, siden de mærke, at vi kan naae dem tværs over Floden."

"Skuddet har ei stort at betyde, Jasper; har ei stort at betyde. Spørg en Mand af det 60de, og han kan fortælle Eder, hvad Hjortedræber kan gjøre og har gjort, om end Ruglerne susede om vore Hoveder, ret som det kunde være Haglstene. Næ, næ, det har ei stort at betyde, og den tankeløse Landstryger har selv paaført sig det."

"Er det en Hund eller Hjort, som svømmer hen til vor Kyst?"

Stifinder studsede, thi det var vist, at en eller anden Gjenstand krydsede igjennem Floden ovenfor Bandsaldet, henimod hvilket den alligevel gradeviis blev drevet hen paa Grund af Strømmen. Det næste Blik overtydede begge Jagttagerne om, at det var et Menneske og en Indianer, skjøndt saa ufsjendelig, at man i Forsikningen maatte nære nogen Tvivl desangaaende. Man frygtede for en eller anden Krigslist, og med spændt Opmærksomhed fulgte man den Fremmedes Bevægelser.

"Han støder noget frem foran sig, medens han svøm-

mer, og hans Hoved ligner en drivende Bust," sagde Jasper.

„Indianst Djævelstak, min Dreng; men kristelig Ærlighed skal gjøre deres Kunster tilskamme.“

Da Manden nærmede sig med Langsomhed, begyndte Jagttagerne at tvivle om Rigtigheden af deres første Indtryk, og først da to Trediedele af Strømmen var passeret, blev Sandheden dem klar.

„Storslangen, saa sandt jeg lever!“ udraabte Stifinder, idet han saae paa sin Rejsesælle og loe, til Taarerne kom i hans Øie, af bare Henrykkelse over den heldige Udforelse af dette Krigspuds. „Han har hæftet Buste til sit Hoved, for at skjule det, sat Krudthornet paa Spidsen, bundet Riflen til den Træstump, han støder foran sig, og drager nu sine Benner imøde. Ak! hvor mange, mange Gange har han og jeg gjort saadanne Toier lige for Næsen af de blodgridske Mingoer, i det store Sund rundt omkring Ty!“

„Det kan ei være Serpenter, naar alt kommer til alt, Stifinder; jeg seer intet Træk, som jeg kan mindes.“

„Intet Træk! Hvem leder efter Træk hos en Indianer? — Næ, næ, min Dreng; det er Malningen, der taler, og kun en Delaware har en saadan Tegning; det er nu hans Farver, Jasper, just ligesom Eders Færstvands Skude bærer St. Georgs-korset og Franskmændene lade deres Bordduge slagre i Binden, tilsmurte med Pletter af Fiskebeen og af deres

Stege. Nu, see engang Diet, min Ven, det er en Høvdings Die. Men, Eau-douce, saa fyrigt det end er i Kampen, og hvormegent det end funkler i Løvet, — her lagde Stifinderen sin Finger sagte, men med Estertryk paa sin Kammerats Skulder, — „har jeg dog seet det sælde Strømme af Taarer. Der er en Sjæl og et Hjerte under denne Rødhud, lid paa det; skøndt Sjælen og Hjertet have Gaver, der ere forskjellige fra vore.“

„Jngen, der kjender Høvdingen, har nogensinde draget dette i Tvivl.“

„Men jeg veed det,“ svarede den Anden stolt; „thi jeg har færdes med ham i Sorg og i Glæde; i første Tilfælde fandt jeg en Mand i ham, hvor dybt nedboiet han end var, og i det sidste en Høvding, der veed, at Fruentimmerne i hans Stamme ere høist anstændige i deres lette Forlystelser. Men, tys! Det har altfor megen Lighed med Folkene i Plantestederne, saaledes at gyde smigrende Taler i den Andens Øren, og Serpenteen har skarpe Sandser. Han veed jeg elsker ham, og at jeg taler godt om ham paa hans Bag; men Betsedenheden sidder dybt rodfæstet i en Delawares Natur, skøndt han skryder som en Synder, naar han er bunden til Pælen.“

Serpenteen naaede nu Kysten lige foran sine Kammerater, hvis Opholdssted han nøiagtigen maa have været

kjendt med, førend han forlod den østlige Blodbred, og idet han hævede sig op af Vandet, rystede han sig som en Hund og udbød paa sædvanlig Viis — „Hugh!“

Sjette Kapitel.

Almægtige Fader! I denne Omstiftning vi stue grant
Dit Billeb paany. —

Thomson.

Da Høvdingen traadte i Land, gik Stifinder ham imøde, og tilsalte Krigeren i hans Folks Tungemaal.

„Var det ret gjort, Chingachgook, sagde han i en breidende Tone, ene at ligge paa Luur efter et Dufin Mingoer? Hjortedræber svigter mig sjældent, det er sandt nok; men Oswegoen fjerner Maalet, og denne vantroe Hund stak kun Hovedet og Skuldrene ud over Krattet, og en uovet Haand og et usikkert Die kunde let svigte. I skulde have betænkt dette, Høvding; I skulde have betænkt dette!“

„Storflangen er en mohikansk Kriger — han seer kun sine

Kjender, naar han er paa Krigstog, og hans Fædre have slaaet Mingoerne paa Flugt, siden Vandene begyndte at rinde."

"Jeg kjender til Eders Gaver, jeg kjender til Eders Gaver, og agter dem tillige. Ei skal nogen Mand høre mig klage over, at en Rødhud fulgte sin Rødhuds Natur, men Klogskab sommer sig lige saa godt for Krigeren som Tapperhed; og havde disse Irokesiske Djævole ei seet sig om efter deres Venner, der vare i Vandet, skulde I nok have sporet dem i Hælene paa Eder."

"Hvad har Delawaren ifinde at gjøre?" raabte Jaspers, der lagde Mærke til, at Høvdingen i samme Dieblis pludseligen havde forladt Stifinderen og stred hen til Vandkanten, sandsynligviis i den Hensigt atter at stige ned i Floden. "Han er vel ei saa tøstet at vende tilbage til den anden Bred, fordi han muligens har glemt en Ubetydelighed?"

"Det er han ikke, langt fra; han er i Grunden ligesaa klog, som han er tapper, skjøndt han kunde glemme sig saa meget i det sidste Baghold. Høst paa Jasper," han drog i det samme den Anden lidt tilside, da de hørte Indianeren plumpe i Vandet -- "høst paa, unge Tyr; Chingachgook er ingen fristen hvid Mand som vi, men en mohikaners Høvding, der har sine Gaver og Sagn, af hvilke han henter

Oplysning om, hvad han skal gjøre; og den, der omgaaes med dem, der ei ere saa ganske og aldeles samme Slags Mennesker, maa finde sig i, at Natur og Bane lede deres Handlinger. En Soldat i Kongens Tjeneste bander og drifter, og hvad nytter det at prøve paa at forbyde ham det; den fornemme Mand elsker sine Lækerbidstener og Damen sine Fjer, og det gavner ei stort at sætte Skranker for dem, hvorimod Indianerens Natur og Gaver have et langt stærkere Herredomme over ham, og Herren har uden Tvivl havt sine vise Hensigter med at indrette det saaledes, skøndt hverken I eller jeg som oftest ikke kunne forstaae hans dunkle Veie."

„Hvad har det at betyde? — See, Delawaren svømmer hen imod den Krop, der hænger paa Stjæret? Hvorfor udsætter han sig for denne Fare?"

„For Vrens Skyld, for Hæder og Berømmelse, ligesom store Herrer forlade deres fredelige Hjem hiinsides Søerne, hvor, som de sige mig, Hjertet ei føler til noget Savn, jeg mener nemlig saadanne Hjertes, der kunne leve tilfredse i en Skovlysning, og komme hid for at leve af Jagten og af at slaaes med Franskmændene."

„Jeg forstaaer Eder — Eders Ben er gaaet for at hente sig Skælpen."

„Det er nu hans Gave og lad ham nyde den. Vi

ere hvide Mænd og ere ei istand til at forgribe os paa en død Hjende; men det er ærefuldt i en Rødhuds Dine. I kan nu synes loierligt om det, Eau-douce, men jeg har kjendt hvide Mænd af et stort Navn og en agtet Karakteer, der robede ligesaa besynderlige Ideer, hvad deres Hære angik, det har jeg."

"En Bild bliver en Bild, Stifinder, lad ham opsoge hvad Selskab, det kan være."

"Det er godt nok for os at tale saaledes, min Dreng; men, som jeg siger Dig, den hvide Hære stemmer ei altid overeens med Fornuften eller Guds Villie. Jeg har tilbragt Dage med at tænke efter over disse Materier, og jeg er kommen til den Overbeviisning, min Ven, at Forsynet, der raader over alle Ting, ei uddeler nogen Gave uden i en eller anden viis og fornuftig Hensigt. Være Indianerne ei til nogen Nytte, vilde ingen Indianere være blevet skabte; og jeg antager, at hvis man kunde komme rigtig til Bunds paa Tingene, vilde man finde, at endog Mingo-Stammerne bleve satte i Verden i et fornuftigt og vigtigt Viemed, skjøndt jeg maa tilstaae, at min Fattæevne er for svag til at begribe det."

"Serpenten vover sig alt for tæt hen til Hjenden, for blot at faae sin Skalp. Det kan spille os Dagen."

"Ei i hans Tanker, Jasper. Denne ene Skalp har

efter Serpentens Krigsbegreber, større Værd for ham, end en heel Mark med faldne Krigere, hvis Haar sad uskadt paa Hovedet. Der var nu den smukke unge Kapitain i det 60nde, som gav sit Liv til Priis i den sidste Træfning, vi havde, da han forsøgte paa at rive en Trepunding ud af Franskmændenes Hænder; han troede, at høste Værelse; og jeg har kjendt en ung Hænderik svøbe sig ind i sin Fane, lægge sig til at sove, svømmende i sit Blod, og bilde sig ind, at han hvilede blødere end paa Bøffelhud.

„Ja, ja; det kan man forstaae, det er en Fortjeneste ei at stryge Flaget.“

„Og det er Chingachgooks Flag — han vil gjemme dem for at vise sine Børnebørn dem“ — her afbrød Stifinder sig, rystede melankolsk med Hovedet og tilføiede langsomt: „Ak! der er intet Skud tilbage af den gamle mohikanske Slægt! Han har ingen Børn, som han kan henrykke med sine Seierstegn, ingen Stamme, som kan høste Værelse af hans Bedrift; han staaer ene i denne Verden, og dog har han ei svigtet sin Dydragelse og sine Gaver! Der ligger noget ærligt og ærværdigt i alt dette, det maae I tilstaae Jasper; ja der ligger noget skjönt i det.“

I det samme hørte man Trofæerne skrigte forfærdeligen og fyre Skud paa Skud. Kjenden var bleven saa hidfig

og ivrig i at ville fordrive Delawaren fra hans Bytte, at et Dufin af dem styrtede sig ned i Floden, og flere af dem endog trængte sig henved hundrede Fod frem i den stummende Strøm, som om de virkelig pønsede paa et alvorligt Udfald. Men Chingachgook rørte sig ei fra Pletten, da Ruglerne ei gjorde ham nogen Skade, og fuldførte sit Arbejde med en Behændighed, den lange Dvælse havde lært ham. Svingende sin Trophæ, lod han Krigsraabet lyde i dets frygteligste Intonationer, og den tause Skovs Hvælving og den dybe Baggrund, som Flodløbet dannede, gjenlød et Minut med rædsomme Skrig, at Mabel lod Hovedet synke, ei istand til at undertrykke sin Frygt, medens hendes Onkel virkeligen et Dieblis var betænkt paa Flugt.

„Det overgaaer alt hvad jeg nogensinde har hørt om disse Uslinger“ udbød Jasper og tilstoppede sine Øren baade af Forfærdelse og Afsty.

„Det er deres Musik, Dreng; deres Tromme og Pibe; deres Trompeter og Klarinetter. Uden Tvivl elste de disse Toner; thi de vække deres modige Følelser og Begjærlighed efter Blod,“ svarede Stifinder ganste koldblodigen. „Jeg holdt dem forud for frygtelige, dengang jeg endnu var en Yngling; men i mine Øren lyde de nu som Ratteravnens Skrig eller den amerikanske Drossels Sang. Og var end hele Strækningen imellem Vandfaldet og Garnisonen besat med disse hylende Orme,

saar vilde dog al deres Tuden nu ei gjøre mindste Indtryk paa mine Nerver! Jeg siger det ei af Praleri, Jasper; thi den Mand, der lader Feighed faae Indpas gjennem Dret, har mildest talt et svagt Hjerte; Strig og Raab ere jo meest beregnede paa at skræmme Qvinder og Børn med, men ei dem, der udspeide Skovene og holde Stand imod Fjenden. Jeg haaber, at Serpenteen nu er fornoiet; thi her kommer han med Skalpen ved sit Bælte."

Da Delawaren slap i Land, vendte Jasper sig om, idet han væmmedes ved hans sidste Bedrift; Stifinder derimod betragtede sin Ven med den philosophiske Ligegyldighed af en Mand, der har bestemt sig til at være ligegyldig mod Ting, som han ansaae for at være uvæsentlige. Medens Delawaren begav sig dybere ind i Krattet for at vride sin tynde Kalikos Klædning og bringe sin Bøsse i Orden, kastede han et triumpherende Blik paa sine Rejsefæller, men hermed syntes og enhver Uttring af Selvsølelse over den nyligen fuldbragte Daad at spinde.

"Jasper" tog Føreren til Orde, „til ned til Caps Standquarteer og bed ham om at komme herop; vor Tid til at raadslaae i er kun knap, og vi maae derfor tage hurtige Beslutninger; thi det vil ei vare længe, førend Mingoerne udfælte Planer til vor Fordærvelse."

Ynglingen adlød, og i saa Minuter vare de alle fire

samlende nær ved Kysten, aldeles skjulte for deres Fjender, medens de holdt et vaagent Die med deres Bevægelser, og begyndte nu at overveie deres fremtidige Tog.

Dagen var imidlertid rykket saa langt fremad, at der kun vilde forløbe nogle faa Minutter imellem det svindende Lys og et Mørke, der endog lovede at blive dybere end sædvanligt. Solen var allerede gaaet ned, og Skumringen under en ringe Polhøide pleiede hurtigen at forvandles til den dybeste Nat. Selskabet satte sit eneste Haab til denne gunstige Omstændighed, ihvorvel den ei var ganske fri for Farer, da Bælmørket, der skulde begunstige deres Flugt, ogsaa rimeligviis vilde skjule Fjendens Bevægelser for dem.

„Diebliffet er forhaanden, Mænd“ begyndte Stifinder, „i hvilket vi behændigen maae lægge vore Planer, for at kunne handle i Forening og tage tilbørligt Hensyn til vort Hverv og vore Gaver. Om en Times Tid ville disse Skove være lige saa mørke, som det var Midnat, og skal det lykkes os at naae Garnisonen, maa vi drage os den Fordel til Nytte. Hvad siger I, Mester Cap? thi endssjondt I ei har den bedste Erfaring, hvor Tiden er om Kampen og Tilbagetog i Skoven, saa berettigede Mændene Eder dog til først at ytre Eders Mening i et slikt Anliggende og i en Raadsforsamling.“

„Og mit nære Slægtstak til Mabel, Stifinder, skulde jeg troe, maa ogsaa regnes for noget —.“

„Det veed jeg ikke, det veed jeg ikke. Hensyn er Hensyn, og Hengivenhed bliver Hengivenhed, hvad enten det er Naturens Gave eller kommer fra Gens Forstand og Tilbøieligheder. Jeg vil ei tale om Serpenteren, hvis Du ei staaer mere til Fruentimmer, men hvad Jasper og mig selv angaaer, da ere vi lige saa beredte til at stille os imellem Sergeantens Datter og Mingoerne, som hendes egen tappre Fader kunde være. Siger jeg vel mere end Sandheden, Dreng?“

„Mabel kan stole paa mig til min sidste Livsdraabe,“ sagde Jasper, rigtignok sagte, men med inderlig Følelse.

„Godt, godt,“ svarede Onklen, „vi vil ei gaae dybere ind i den Materie, da Alle synes beredt til at tjene Pigen, og Gjæringer ere bedre end Ord. Efter min Mening have vi ingen anden Udvei, end at gaae ombord, naar det bliver saa mørkt, at de fjendtlige Udfig ei kunne see os, og løbe ind i Havnen, saasnart som Vind og Strøm ville tillade det.“

„Det er lettere sagt end gjort,“ gav Føreren til Svar. „Vi ville være mere udsatte i Floden, end naar vi følge Skovene, og saa har vi Osvegefaldet dernede, og jeg er slet ikke vis paa, om endog Jasper er istand til med Sik-

kerhed at føre en Baad igjennem i Mørke. Hvad siger I min Ven, hvad Tanker har I om Eders egen Dygtighed og Erfaring?"

"Jeg er af Mester Caps Mening, at vi tye til Kanoen. Mabel er alt for svag til at kunne vandre igjennem Moser og imellem Trærødder om Natten, saa mørkt som det synes at blive, og dernæst føler jeg stedse mere Mod i mit Bryst og mere Sikkerhed i Diet tilhøes end iland."

"Mod i Brystet, det har I altid, Anægt, og jeg troer ogsaa taalelig Sikkerhed i Diet, som en Mand kan have det, der har levet saa meget i lyst Solstin og saa lidt i Skovene. Ak! Ontario har ingen Træer, det var ellers en Slette til at forlyste en Jægers Hjerte. Hvad Eders Mening angaaer, mine Venner, saa kan der siges meget for og imod. I kunne anføre, at Vandet ei efterlader noget Spor —"

"Hvad kalder I da Kjølvandet?" kaldt den stivsendede og selvkløge Cap ham i Talen.

"Hvorledes?"

"Bliv kun ved," sagde Jæper, "Mester Cap bilder sig ind, at han er paa Oceanet, — Vandet efterlader ei noget Spor —"

"Det efterlader intet her hos os, men jeg skal ei være

saa dristig at kunne sige, hvad det maaskee efterlader paa Soen. Fremdeles er Kanoen baade hurtig og let, naar den flyder med Strømmen, og denne Fart vil skaane de spæde Lemmer af Sergeantens Datter. Men paa den anden Side, saa har Floden intet andet Dække end Himlens Skyer; dernæst er det en kilden Sag at vove sig med en Baad ind i Strømlobet, selv om det var høilys Dag, og Afstanden herfra til Garnisonen udgjør godt sex velmaalte Mile tilføes. Jeg er forvirret, Jasper, kan ei sige, hvad jeg skal raade til eller foreslaae."

"Derfor Serpente og jeg kunde svømme hen til Floden og hente den anden Kano", gav den unge Skipper til Svar, "saa synes det mig, at vi gjorde bedst i at betroe os til Soen."

"Ja, naar! og dog, det kan let lade sig gjøre, jaasnart som det bliver lidt mørkere. Ja vist, ja vist, naar jeg tager Hensyn til Sergeantens Datter og hendes Gaver, vil jeg ei stride imod, at dette maaskee var det raadeligste. Men bestod vort Selskab af Mænd, da vilde det være en lystig og modig Jagt at lege lidt Skjul med disse Bantroe paa Kysten derhenne. Jasper," vedblev Føreren, i hvis Karakter der ei fandtes mindste Spor af forfængelig Brauten eller theatralist Analdeseft, "vil I paatage Eder at hente Kanoen?"

„Jeg paatager mig Alt, Stifinder, der kan gavne og frelse Mabel.“

„Det er en rettskaffen Jølelse, og jeg antager, at det er Natur. Serpenteen, der næsten allerede er afslæbt, kan gaae Eder tilhaande, og dette vil berøve disse Djævels Midlerne til at udføre deres Skarnstykker.“

Da man nu var bleven enig om dette væsentlige Punkt, beredte ethvert af Selskabets Medlemmer sig til at sætte Planen i Værk. Aftenens Skygge faldt tættere og tættere paa Skoven, og da alt var beredt til at kunne vove Forsøget, var det ei muligt at skjælné nogen Gjenstand paa den modsatte Bred. Der var ingen Tid at spille; thi Indianernes Klogt kunde hitte paa saa mange Udveje til at sætte over en smal Strøm, at Stifinderen utaalmmodigen længtes efter at komme bort. Medens Jasper og hans Kammerat steg ned i Floden, kun bevæbnede med deres Knive og Delawarens Tomahawk, og iagttagende den største Forsigtighed for ei at røbe deres Bevægelser, hentede Joreren Mabel fra hendes Skjulested og bød hende og Cap at drage langs med Kysten hen mod det Sted, hvor Vandfaldet begyndte, hvorpaa han ilede ned i Kanoen, der var i hans Bærge, for at bringe den derhen.

Dette var hurtigen udført. Kanoen lagde til Kysten, Mabel og hendes Onkel gik ombord og indtog

deres forrige Pladser, medens Stifinder stod opreist i Agterstevnen og holdt ved en Bust, for at den heftige Strøm ei skulde rive dem med sig. Der henløb nogle Minuter i hvilke Selskabet i største Spænding og næsten aandeløst oppebiede Udsaldet af deres Kammeraters dristige Bovestykke.

Man maa lægge Mærke til, at de to Eventyrere vare nødte til at svømme tværs over et dybt og rivende Bælte, førend de kunde naae den Deel af Floden, der tilstedede dem at vade. Dette Foretagende var snart udført, og Jasper og Serpente grundstødte i eet og samme Dieblit ved Siden af hinanden. Efterat have faaet sikkert Fodfæste, toge de hinanden i Haanden og vadede langsomt og med største Varsomhed i den Retning, i hvilken de formodede at forefinde Kanoen. Men Mørket var allerede saa stærkt, at de snart overbeviste sig om, at Synets Sands ei vilde komme dem synderlig til Hjælp, og at de blot kunde ledes paa Spor ved at følge det Instinkt, der sætter Jægeren istand til at finde Beien, naar Solen er skjult, ingen Stjerne er at skue, og alt vilde synes et Chaos for den, der ei er saa fortrolig med Skovens Labyrinth. Under disse Omstændigheder underkastede Jasper sig Delawares Beileddning, da hans Erfaring bedst gjorde ham skikket til at paatage sig Anførslen. Det var alligevel ikke

nogen let Sag at vade i denne Stund igjennem det oprørte Element og tydeligen at indprente sig Lokaliteterne. De troede allerede at være i Midten af Strømmen, da de to Ryster blot kunde skjælnes som dunkle Masser, der vare mørkere end alt det Øvrige, og man blot kunde skimte deres Omrids paa Himlen igjennem de tåkkede Trætøppe. Een eller to Gange forandrede vore Bandrere Kurs; de vare nemlig usformodet kommet ind i dybt Vand, og Baa-den, vidste de, maatte findes der, hvor der var meest grundt i Strømlobet. Uden at have noget andet Kompas end denne Kjendsgjerning, samlede Jasper og hans ledsager om trent et Quarteer om i Bandet, og da denne Tid var forløben, som Inglingen troede aldrig vilde faae nogen Ende, forekom det dem, at de vare lige saa langt fra Maalet, som fra Begyndelsen af. Just som Delawaren vilde standse for at underrette sin Kammerat om, at de gjorde bedst i at vende tilbage til Landjorden for at drage ud paany, saae han Skikkelsen af en Mand bevæge sig i Bandet, saa nær, at han kunde naae ham med sin Arm. Jasper var ved Siden af ham, og det blev Mohicaneren strax indlysende, at Trokserne havde det samme til Hensigt som han.

„Mingo!“ hvidskede han Jasper i Dret; — „Serpenten vil vise sin Broder at være snu.“

Den unge Skipper fik i det samme Die paa Manden,

og den forfærdelige Sandhed stod ogsaa tydelig for ham. Da han indsaae Nødvendigheden af at overlade alt til Delaware-Høvdingen, holdt han sig tilbage, medens hans Bændler frem i den Retning, i hvilken den Fremmedes Stillelse var forsvunden. Diebliffet efter kom han atter tilsynne, og det var klart, at han bevægede sig hen imod dem. Bændlerne vare i et saadant Oprør, at man ei behøvede at frygte for at tale sammen paa sædvanlig Viis, og Indianeren dreiede Hovedet om og sagde hastigen:

„Overlad det til Storflangens Klogt.“

„Hugh!“ udbrod den fremmede Bilde og tilføiede i sit Folks Sprog: „Kanoen er sunket, men her er Ingen til at hjælpe mig. Kom lad os faae den af Grund.“

„Gjerne,“ svarede Chingachgook, der forstod Dialekten, „led os, vi følge efter.“

Den brusende Strøm hindrede den Fremmede i at adstille Stemmerne og Accenten; han skred foran i den Retning, de attraaede; de andre to fulgte ham i Hælene, og hurtigen naaede de alle tre Kanoen. Profetieren tog fat i den ene Stevn, Chingachgook midtpaa, og Jasper i den anden Stevn, da det var vigtigt, at den Fremmede ei mærkede Nærværelsen af et blegt Ansigt, en Ophængelse, hvortil baade de Klædningsstykker, Unglingen endnu havde

paa sig, som ogsaa Hovedets Form, naar det ganske kom tilsyne, let kunde føre til.

„Let,“ sagde Profeseren med det for hans Race eien-
dommelige korte Sprog, og med en ringe Anstrængelse blev
Kanoen løftet op fra Skjæret, holdt et Dieblis i Beiret
for at tømme den, og derpaa forsigtigen sat ned i Vandet i den
rette Stilling. Alle tre holdt fast paa den, for at den ei
skulde slippe dem ud af Hænderne, da den voldsomme Strøm
trængte haardt ind paa den, medens Profeseren, som rimeligt
var, ledede Toget og styrede hen til den østlige Bred eller
det Sted, hvor hans Venner oppebiede hans Tilbagekomst.

Da Delawaren og Jasper af den Omstændighed, at
deres Møde slet ikke havde været paafaldende for Manden,
de traf paa, nok kunde slutte sig til, at der maatte være
nogle flere Profesere ved Strømløbet, følte de begge Nød-
vendigheden af at være yderst forsigtige. Mangen en Mand,
der ei havde været saa modig og haadt mindre Fatsning,
vilde vist have troet at udsætte sig for en altfor stor Fare
ved saaledes at vove sig ind midt imellem sine Fiender;
men disse frække Grandsesfolk kjendte ei noget til Frygt, de
vare vant til Boveslykker og indsaae tilfulde, hvor nød-
vendigt det var at hindre Fienden i det mindste i at blive
Herre over Baaden, at de med Glæde endog havde under-
kastet sig større Farer for at naae deres Viemed. Saa

yderst vigtig for Mabels Frelse ansaae Jasper Besiddelsen eller Odelæggelsen af denne Kano, at han havde trukket sin Kniv, beredt til at gjøre Snit i Hartoiet, for saaledes at gjøre Baaden ubrugbar for Tiden, hvis eet eller andet Tilfælde skulde tvinge Delawaren eller ham til at opgive deres Prise.

Imidlertid skred Profeseren, der ledede Toget, langsomt frem igjennem Vandet henad Veien til hans Parti, holdende fast paa Kanoen og tagende sine Ledsagere mod deres Billie med paa Slæbetoug. Gengang hævede Chingachgook sin Tomahawk og stod i Begreb med at begrave den i sin tillidsfulde og ubekymrede Naboes Pande, men Sandsynligheden af, at Dødsstriget eller ogsaa det flydende Legeme kunde vække Mistanke, bragte denne betænksomme Høvding til at afstaae fra sit Forsæt. Diebliffet efter fortrod han denne sin Bægelsindighed; thi de tre, der klyngede sig op til Kanoen, vare pludselig omgivne af ikke færre end fire andre, der ligeledes spejdede efter Baaden.

Efter de sædvanlige korte og karakteristiske Glædesudraab, greb de Bilde med Heflighed om Kanoen, thi alle syntes de at være giennemtrængte af Nødvendigheden af at tilegne sig det vigtige Hartoi, det ene Parti for at kunne angribe sine Fjender og det andet for at dække sin Retirade. Tilvæerten til Selskabet kom imidlertid saa ufor-

varende og gav Hjenden en saa fuldkommen Overlegenhed, at endog Delawares Skarpsindighed og Snildhed ei vidste at raade sig i nogle Diebliske. De fem Prokesjere, der fuldkomment syntes at kjende til deres Dont, ilede fremad til deres egen Kyst uden at opholde sig med at tale; det var deres bestemte Hensigt at hente Narerne, som de foreløbigen havde bragt i Sikkerhed, og at indsfibe tre til fire Krigere med alle deres Bøsser og Krudthorn, da ene og alene Manglen paa disse havde hindret dem i at svømme over Floden, saasnart som det var blevet mørkt.

Paa denne Maade naaede baade Benner og Hjender i Forening den østlige Kanal, hvor, ligesom Tilfældet var paa den vestlige, Floden var for dyb til at vade i. Der paafulgte en kort Pause, da man nødvendigtvis maatte tage en Bestemmelse om, hvorledes man skulde føre Kanoen over. Een af de fire, der nyligen havde nærmet sig Baaden, var en Høvding, og den Hyløning, som Indianeren i Amerika er vant til at vise Fortjeneste, Erfaring og Rang, bandt de Andres Tunger, til Anføreren havde talt.

Dette Holdt forøgede heiligen Faren for at blive opdaget, især for Jasper, der imidlertid havde været betænkt paa at kaste sin Hue i Bunden af Kanoen. Da han hverken havde Troie eller Skjorte paa, vilde hans Legems-

form ei saa lige fremkalde nogen Mistanke i Mørke. Hans Stilling i Kanoens Agterstevn hjalp ham desuden lidt i at holde sig skjult; thi Irokesernes Opmærksomhed var naturligviis fæstet til den anden Side. Ei forholdt det sig saaledes med Chingachgook. Denne Kriger var bogstaveligen talt midt imellem sine dødeligste Fjender, og han kunde næppe røre et Lem uden at støde paa dem. Alligevel syntes han ei at røre sig, skjøndt alle hans Sandser vare i Virksomhed, og han stod beredt til at flygte eller at hugge ind, som det kunde passe sig. Ved at vogte sig omhyggeligen for at see sig om efter dem, der stode bag ved ham, formindskede han Faren for at blive opdaget, og med en Indianers uovervindelige Taalmod oppebiede han det Dieblif, i hvilket det gjordes nodig at handle.

„Lad alle mine unge Mænd undtagen to, een ved hver Ende af Kanoen, gaae i Land og hente deres Baaben,“ sagde Irokeserhøvdingen. „Lad de to bringe Baaden over.“

Indianerne adløde i Taushed, lode Jasper blive ved Agterstevnen og Irokeseren, der havde fundet Kanoen, holde ved den lette Skudss Boug. Chingachgook dukkede imidlertid saa dybt ned i Floden, at de Andre passerede forbi ham, uden at ane det mindste. Deres Pladskten i Bandet, Armbevægelserne og deres gjensidige Tilraab forkyndte snart, at de fire, som sidst havde stødt til Hoben, allerede vare

ifærd med at svømme. Saa snart som Delawaren havde overtydet sig herom, reiste han sig, indtog sin forrige Stilling og begyndte at tænke paa, at Diebliffet til at handle i var kommet.

En Mand, der ei havde været vant til saa megen Selvbeherfskelse som denne Kriger, vilde sandsynligviis nu have udført sit paatænkte Hug, men Chingachgook vidste, at der var flere Prokesere bag ham ved Strømlobet, og han var en altfor dreven og erfaren Kriger til at vove noget til Unytte. Han lod Indianeren ved Kanoens Boug flyde fremad ind i det dybe Bunde, hvorpaa de alle tre svømmede i Retningen hen til den østlige Bred.

Men istedetfor at hjælpe Kanoen frem over den rivende Flod, begyndte Delawaren og Jasper, saasnart som de vare komne til det Sted, hvor Strømmen var stærkest, begge at svømme saaledes, at de lagde Hindringer i Veien for dens videre Fart tværs over. Dette skete imidlertid hverken pludseligen, eller saa uoverlagt, som en civiliseret Mand maaskee havde prøvet paa denne List, men sindigen og saa lempeligen, at Prokeseren ved Bougen i Førsningen bildte sig ind, at han blot havde Elementets Magt at kæmpe imod. Styret af disse modstræbende Kræfter, drev Kanoen følgerigen nedad Strømmen, og omtrent et Minut efter flød den i det langt dybere Bunde, hvor Vandfaldet begyndte. Her

var Profeseren alligevel ikke seen til at udfinde, at noget Usædvanligt sinkede dem i deres Fremstriden, han vendte sig om og indsaae nu først, at den kraftige Modstand kom fra hans Pedsagere.

Denne anden Natur, der voxer med Banen, lærte den unge Profeser siebliffeligen, at han var ene med sine Hjender. Skydende Vandet tilside, sprang han paa Struben af Chingachgook, og de to Indianere slap Kanoen og styrtede paa hinanden som Tigre. Midt i denne kulsorte Nats Mørke, svømmende paa et Element, der er saa farligt for Mennesket, naar han indslader sig i en Kamp paa Liv og Død, syntes de at have glemt alt, kun ikke deres blodige Had og gjensidige Gridsked efter at seire.

Jasper var nu fuldkommen Herre over Kanoen, der, ved de Stridendes voldsomme Stød under Kampen, fløi som en Fjer for Vinden. At svømme Delawaren til Hjælp, var Unglingens første Tanke, men Vigtigheden af Vaadens Besiddelse fremstillede sig for hans Sjæl med tidobbelt Styrke, medens han lyttede til Krigernes tunge Aandedrag, da de grebe hinanden om Struben, og saa hurtigt som muligt stred han fremad til den vestlige Bred. Her var han snart, og efter en kort Sogen lykkedes det ham at opdage det øvrige Selskab og skaffe sine Klæder tilveie.

Saa Ord vare tilstrækkelige til at give dem Oplysning

om den Stilling, i hvilken han havde forladt Delawaren, og Maaden, hvorpaa Kanoen var kommen i hans Magt.

Da de, der vare blevne tilbage, havde hørt Jaspers Beretning, herskede der en dyb Taushed iblandt dem; opmærksomt lyttede de alle, i det tomme Haab om at komme paa Spor efter Udfaldet af denne frygtelige Kamp, der havde fundet Sted og maaskee endnu fortsattes i Vandet; man fornam ingen anden Lyd end den rindende Flods stadige Brusen; det hørte nemlig med til deres Kjenders Politik, som stode paa den modsatte Bred, at iagttage den største Dødsstilhed.

„Tag denne Aare, Jasper,“ sagde Stifinderen roligt, skjøndt de Tilseerærende syntes, at hans Stemme lød mere melankolsk end sædvanligen, „og følg mig med Eders egen Kano. — Vi ere ei længere sikker her.“

„Men Serpenter?“

„Storflangen er i sin egen Guddoms Hænder og vil leve eller døe overeensstemmende med Forsynets Hensigter. Vi kan ei gjøre ham noget Godt og vove for meget, naar vi blive ørkesløse her tilbage og ville sladdre som Truets-timmer om vore Ulykker. Dette Mørke er meget kostbart —“

Et stærkt, vedvarende, gennemtrængende Hyl lød sig høre fra Kysten og afbrød Hørerens Tale.

„Hvad betyder denne Larm, Mester Stifinder?“ spurgte

Cap. „Lyden har mere Lighed med Djævelskab end med noget, der kan komme ud af en Kristens eller et Menneskes Strube.“

„Kristine ere de ikke, og paastaae de ikke at være, og ønske de ei heller at blive; og naar I kalder dem Djævole, saa har I næppe givet dem et galt Navn. Det Hyl er et Glædesfrig, og de have udstødt det som Seierherrer. Serpentens Legeme er vistnok, enten død eller levende, kommet i deres Magt!“

„Og vi —“ udraabte Jasper, hvis ædelmodige Sjæl gjorde ham bittere Bebreidelser, da han kom til at tænke paa, at han muligen kunde have afværget denne Ulykke, hvis han ei have ladet sin Kammerat i Stikken.

„Vi kan ei gjøre Hovdingen noget Godt, min Dreng, og maae see at komme afsted saa hurtigt som muligt.“

„Uden et eneste Forsøg paa at befrie ham? — uden endog at vide, om han er død eller levende?“

„Jasper har Ret,“ sagde Mabel, som rigtignok kunde tale, men hvis Stemme var hæs og qvalt. „Jeg er ikke bange, Onkel, og vil blive her, til vi faae at vide, hvad der er blevet af vor Ven.“

„Dette synes fornuftigt,“ tog Cap til Orde. „En rigtig Sømand kan ei godt forlade en Vaskammerat, og jeg

glæder mig ved at finde saa sunde Grundsætninger hos disse Færkvandsfolk."

"Tys, tys," svarede den utaalsmodige Fører og tvang Kanoen ned i Strømmen, medens han talte, „I veed Intet og frygter Intet. Dersom I har Eders Liv kjært, saa tænk paa at naae Garnisonen, og overlad Delawaren i Forsynets Hænder. Ak! Hjorten, der sliffer for ofte af Rilden, møder dog Jægeren til syvende og sidst."

Syvende Capitel.

Er det — Garrow — den Strom,
Min Phantasi udmaled saa skjönt?
Er det Drommebilledet forsvundet?
Gid Skjaldens Harpe var her,
Før at istemme glade Toner
Og det tause Døe at oplyse,
Der fylder mit Hjerte med Sorg! —
Wordsworth.

Scenen frembød i mange Henseender et ophøiet Skue, og den fyrige og ædelsindede Mabel sølte Blodet svulme i hendes Aarer og Kinderne blusse, da Kanoen flød ned i den rivende Strom for at fare afsted. Nattens Mørke havde taget af, Skyerne havde spredt sig, men de skyggen-

Skove drog et saa tykt Slør over Kysterne, at Baadene gled ned ad Floden i et saadant Lag af Mulm, at de i Birkeligheden vare sikke, for at blive røbede. Alligevel maatte Høllsen om den overhængende Fare nødvendigviis virke stærkt paa Alle, der vare inden Borde, og endog Jasper, der i denne Stund begyndte at skjæve for Pigen, kastede ved hver en usædvanlig Lyd, der kom fra Skoven, Blikket ængstelig til alle Sider, medens han drog fremad med Selstabet. Aaren blev brugt med Lethed og kun med overordentlig Barsomhed; thi den ringeste Lyd kunde i den dybe Rolighed, der paa den Tid herskede om Stedet, give de aarvaagne Trokesere Nys om deres Ophold.

Alle disse Omstændigheder havde endnu mere det storartede Præg af hendes Stilling og bidrog til at gjøre dette Dieblit til det meest kritiske, hun nogenside havde oplevet i sin unge Alder. Modig, vant til Selvtillid, og opretholdt af sin Stolthed ved Høllsen af at være en Soldats Datter, kunde man næppe sige om hende, at Frygt fik nogen Magt over hende; men hendes Hjerte slog ofte hurtigere end ellers, hendes smukke blaae Vine straaede med et Udtryk af Fatning, hvis Indtryk var spildt i Mørket, og hendes opvakte Høllser hjalp endnu til at give Scenen og Nattens Hændelser en mere ophøiet Karakter.

„Mabel“, sagde Jasper med dæmpet Røst, da de to

Kænder Hød saa nær ved hinanden, at Unglingens Haand kunde holde dem sammen. „De er ei bange, De stoler trygt paa vor Omfarg og Nedebonhed til at bestjærme Dem?“

„Jeg er en Soldats Datter, som De veed, Jæper Western og maa skamme mig ved at vise Tegn paa Frygt.“

„Stol paa mig — paa os alle. Deres Onkel, Stifinderen, Delawaren, var den stakkels Karl bare her, jeg selv vil vove alt, hellere end at nogen Ulykke skulde ramme Dem.“

„Jeg troer Dem, Jæper,“ gav Pigen til Svar, idet hendes Haand uvilkaarligen legede i Båndet. „Jeg veed, at min Onkel elsker mig og aldrig vil tænke paa sig selv, førend han først har tænkt paa mig, og jeg troer, at De alle ere min Faders Venner og gjerne vil staae hans Barn bi. Men jeg er ei saa svag og saa bløddjertet, som De maa skee tænke; thi er jeg end en Kjøbstadspige, og som de fleste af det Slags lidt tilbøielig til at see Fare, hvor intet er paaferde, saa lover jeg Dem dog, Jæper, at ingen taabelig Frygt fra min Side skal hindre Dem i at opfylde Deres Pligt.“

„Sergeantens Datter har Ret, og hun fortjener at være den ærlige Thomas Dunhams Barn,“ tog Stifinderen til Orde. Ak! mit smukke Barn, mangen en Gang har Eders Fader og jeg speidet og marscheret sammen i

Flanken og Ryggen af Hjenden, naar Nætterne vare langt mørkere, og vi oven i Kjøbet hvert Dieblit stod i Fare for at falde i et blodigt Baghold. Jeg var ved Siden af ham, dengang han fik sit Saar i Skuldren, og den ærlige Hyr vil fortælle Eder, naar I mødes, hvorledes vi bar os ad for at sætte over Floden, der laa bag os, og frelse hans Skalp."

"Han har fortalt mig det", sagde Mabel med mere Eftertryk, end det maaskee var klogt i hendes nuværende Stilling. "Jeg har Breve fra ham, i hvilke han har om-
talt alle disse Ting, og jeg takker Dem af mit Hjertes Grund for denne Tjeneste. Gud vil huske Dem det, Stifinder, og al den Erkjendtlighed, som De kan fordre af Datteren, vil hun med Glæde opbyde til Gjengjæld for Faderens Brelse."

"Ja, saaledes ere I blide og hjertensrene Skabninger alle. Jeg har seet nogle af Eder før og hørt om andre. Sergeanten selv har talt til mig om sine yngre Dage og om Eders Moder, og hvorledes han friede til hende, og om sin Modgang og sit feilslagne Haab, førend han kom til Maalet."

"Min Moder levede ei længe nok for at gjengjelde ham det, han gjorde for hendes Skyld," sagde Mabel med zitterende Læber.

„Han siger saa. Den ærlige Sergeant har ei holdt noget hemmeligt for mig; thi da han er mange Aar ældre end jeg, har han paa vore hyppige Streiftog paa en Maade betragtet mig som sin Søn.“

„Maaskee, Stifinder,“ bemærkede Jasper med en Usikkerhed i Stemmen, hvorved hans tilsigtede Spøg tabte sin Birkning, „skulde det glæde ham for Alvor at have Eder til Søn.“

„Og om saa var Eau-douce, saa var det vel heller ingen Synd. Han veed, hvad jeg duer til paa et Spor eller Speidertog, og han har ofte seet mig holde Stand mod Franskmændene. Jeg har undertiden tænkt paa, min Dreng, at vi alle burde opsoge Røner; thi den Mand, der lever al sin Tid i Skovene og færdes med sine Hjender eller sit Bytte, vil dog til Slutningen miste nogle af sit Kjønns Kolesser.“

„Efter den Prøve, der er kommen mig for Dinene,“ bemærkede Mabel, „skulde jeg paaastaae, at de, der opholde sig længe i Skovene, ogsaa glemme at lære de Rænker og Udyder, der have hjemme i Byerne.“

„Det er ei muligt, Mabel, stedsse at dvæle i Guds Nærhed og ei føle Hans Gudheds Magt. Jeg har været tilstede ved Gudstjenesten i Garnisonerne, og gjort mig Umage for, som det anstaaer en ægte Soldat, at tage Deel i

Bønnerne; thi skjøndt jeg ei findes paa Kongens Tjenestliste, kjæmper jeg dog i hans Sag og tjener hans Sag, — og saaledes har jeg bestræbt mig for at dyrke Garnisonsskiffene, men aldrig har jeg kunnet fremtvinge i mit Indre de op-
 høiede Følelser og den ægte Kjærlighed, som jeg føler, naar jeg er ene med Gud i Skoven. Her synes jeg at staae lige over for Herren; alt omkring mig er friskt og skjønt, som det kom fra Hans Haand; og der er ingen Epidesfindigheder, ingen Lærdom, som kan skjölne mine Følelser. Næ, næ, Skoven er vistnok det sande Tempel, thi her kunne Tankerne have sig frit, ja endog høiere end Skyerne."

"J taler Sandheden, Mester Stifinder," sagde Cap, "og denne Sandhed maae Alle, som have levet længe i Gensjømheden, vedkjende sig. Hvad er for Exempel Grund til, at Somænd i Almindelighed ere saa religiøse og samvittighedsfulde i al deres Gjerning, hvad andet, end at de saa ofte ere ene med Forrynet og have saa liden Omgang med Landjordens Ugudelighed. Mange, mange Gange har jeg staaet paa Vagt, enten under Æquator eller paa Sydhavet, naar Nætterne vare oplyste af Himlens Ild, og det er just den beleilige Tid, mine Kjære, til at bringe en Mand til Eftertanke og foreholde ham hans Synder. Under saadanne Omstændigheder har jeg remset

mine op for mig og gjentaget dem saalænge, indtil Samvittighedens Banter og Talliereb vare nærved at springe af denne Anstrængelse. Jeg er derfor enig med Eder, Mester Stifinder, har I en ægte religiøs Mand behov, gaa til Soes eller drag hen i Skoven".

"Dnkel, jeg troede, at Somænd i Almindelighed vare ilde anstreyne med Hensyn til deres Erbødighed for Religionen?"

"Alt kun f—t Bagtalelse min Pige! spørg en Somand om, hvad hans virkelige private Mening er om Dine Landsmænd, Præsten og dem alle tilsammen, og Du vil faae et ganske andet Svar. Jeg kjender ingen Mennekkelfase, man har loiet saa meget paa, som Somænd, især hvad dette angaaer, og det kommer af intet andet, end fordi de ei blive hjemme og forsvare sig og betale Klerisiet. De have maafee ikke saa megen Værdom, som nogle paa Landjorden, men med Hensyn til Kristendommens Hovedpunkter staaer Somanden over Landmanden aldeles".

"Jeg vil ei indestaae for alt dette, Mester Cap," tog Stifinder til Orde; "men jeg tør sige, at noget af det, I anfører, kan være sandt. Jeg trænger ei til Torden og Lynild for at minde mig om min Gud, ei heller er jeg saa tilbøielig til at tænke paa Hans Godhed, naar jeg har Kummer og Gjenvordigheder, som jeg kan være det paa

en stille, høitidelig, rolig Dag, i en Skov, naar jeg, i det mindste med mine Dren, fornemmer hans Stemme ligesaa tydeligen i den døde Greens Knagen eller i Fuglens Sang, som den nogensinde høres i Uveir og Kulinger. Hvorledes er det bevendt med Eder Eau-douce; I trodser Orkanerne ligesaa godt som Mester Cap, og burde kjende noget til Jølelserne under en Storm?"

"Jeg er bange for, at jeg er for ung og uerfaren til at kunne sige meget om en saadan Gjenstand," svarede Jasper bestedent.

"Men De har jo ogsaa Jølelser!" sagde Mabel hurtigen. "De kan ikke - ingen kan opleve saadanne Scener uden at føle, hvor megen Tillid man maa have til Gud!"

"Jeg vil ei gjøre min Dydragelse saa stærkt til Skamme, at jeg skulde paaståa, at disse Ting aldrig ligge mig paa Hjerte, men jeg frygter for, at det ei skeer saa ofte eller saa tilberligen, som det var min Pligt."

"Først Vand!" udbrod Cap medynksomt; "Du maa ei vente for meget af den unge Mand, Mabel. Jeg troer De kalder Eder sommetider med et Navn, der skal betegne alt dette. Eau-de-vie, er det ei saa?"

"Eau-douce" svarede Jasper roligere, der, ved at fare paa Søen, havde erhvervet sig Kundskab i Fransk og i flere

indianske Dialekter. „Det er et Navn, Profesjerne have givet mig, for at adstille mig fra nogle af mine Kammerater, som engang have besøgt Havet og nu holde af at fylde de Indsødtes Øren med Historier om deres store Saltvandsseer.“

„Hvad ondt er der i det? Jeg tør nok påstaae, at de ei vil gjøre de Vilde Fortrød. De kan ei civilisere dem, men de gjøre dem dog ikke til større Barbarer, end de før have været. Ja, ja, Eau-douce; der sigtes vist hermed til det hvide Brændeviin, som der i det Hele ei er noget stort ved, og nok kan kaldes deuce^{*)}, thi det er noget Djævelstøi!“

„Eau-douce betyder sødt Vand, eller Vand, der kan drikkes, det er det franske Udtryk paa Færstvand,“ svarede Jasper, der ærgrede sig over Caps Stiklerier, uden at betænke, at han var Onkel til Mabel.

„Men for Ganden hvor faaer De Vandet fra i Eau-indouce, naar det betyder Brændeviin i Eau-de-vie. Det er maaskee fransk Skif heroppe, men det har ei hjemme i Burdur og de andre franske Havne; desuden betyder Eau i Semandsproget stedske Brændeviin og Eau-de-vie Brændeviin af fortrinlig Styrke. Jeg tager Eder Eders Uvidenhed slet ikke ilde op; thi den er en naturlig Følge af Eders Stilling, og det maa man finde sig i. Men vil I tage hjem med

*) Djævelen.

mig og gjøre een eller to Toure paa Atlanterhavet, saa vil
 J have godt af det for Eders øvrige Levetid, og Mabel
 her og alle de øvrige Fruentimre ved Kysten skulle faae be-
 dre Tanker om Eder, om J end bliver saa gammel som
 eet af disse Træer her i Lunden."

„Næ næ," afbrød den oprigtige og ædelmodige Hører
 ham, „Jasper savner ei Venner her i Egnen, det kan jeg
 forsikre Eder, og skjøndt han i sit Jag lige saa godt som
 enhver anden kan have Nytte af at see sig om i Verden,
 ville vi dog ikke have nogen slettere Mening om ham, hvis
 han aldrig forlader os. Kald ham Eau-douce eller Eau-
 de-vie, han er en tapper og ærlig Hyr, og jeg sover stedsse
 lige saa rolig, naar han er paa Vagt, som om jeg selv
 havde været oppe og passet paa, ja endog mere rolig.
 Sergeantens Datter her troer ikke, at Knægten først har
 nødig at fare tilføes, for at blive til en Mand eller for at
 indlægge sig Hæ og Berømmelse."

Mabel svarede ikke paa denne Tilstale, og vendte endog
 Dinene bort mod den vestlige Kyst, skjøndt hun gjerne kunde
 have sparet denne naturlige Bevægelse, da Mørket skjulte
 hendes Ansigt. Men Jasper sølte, at han nødvendigviis maatte
 sige noget. Unglingens og Mandens Stolthed var krænket ved
 Tanken om, at han skulde være i den Stilling, at han ei turde
 gjøre Fordring paa sine Kammeraters Agtelse eller forlange et

Smil af de unge Piger paa hans Alder. Han var alligevel ei tilbøielig til at yttre noget, der kunde støde Mabels Onkel, og hans Selvbeherfskelse var maaſkee mere at roſe end hans Beſtedenhed og Forſtand.

„Jeg tillægger mig ei Ting, ſom jeg ei er i Beſiddelſe af og gjør mig ei til af at kjende Oceanet og Seiladsen paa ſamme. Vi ſtyre efter Stjernerne og Kompaſſet paa diſſe Søer og løbe fra en Pynt til en anden, og da vi kun ſaae lidet trænge til Figurer og Beregninger, gjøre vi ei Brug af dem. Men vi have alligevel Fortjenelſter, ſom jeg ofte har hørt af Folk, der har faret mange Aar paa Havet. For det første ere vi altid nærved Land og for ſtorſte Deſlen med Landet i Læ, og jeg har hyppigen hørt, at ſligt gjør driftige Somænd. Vore Kulinger ere pludſelige og heftige, og vi kan alletider nodes til at løbe ind i vore Havne.

„J har Eders Haandlodder,“ afbrød Cap.

„De ere ei til ſynderlig Nytte, og blive ſjeldent kaſtet ud.“

„Sværlodderne. —“

„Jeg har hørt tale om diſſe Ting, men jeg tilſtaaer aldrig at have ſeet noget lignende.“

„Oh! For Pokker, den ſlemme Syge! En Koffardifarer, og intet Sværlod! Hvorledes, Karl, kan J paaſtaaee at

have noget tilfælles med en Somand? Hvem for Janden hørte nogensinde Tale om en Somand uden Sværlov?"

„Jeg roser mig ei af nogen særegen Dygtighed, Mester Cap“ —

„Undtagen i at styde over Vandfald, Jaspér; undtagen i at styde over Vandfald og Strømninger,“ sagde Stifinder, for at hjælpe ham ud af denne Forlegenhed; „I maa dog tilstaae, Mester Cap, at Jaspér har nogen Færdighed, hvad dette angaaer. Efter mine Tanker maa man tage Hensyn til Mandens Gaver, naar man roser eller dadler ham, og dersom Mester Cap er ubrugbar til at løbe ud af Oswego-faldet, saa søger jeg stedse at huske paa, at han er brugbar, naar han har faaet Landet ud af Sigte; og dersom Jaspér er ubrugbar, naar han ei mere har Landet i Sigte, saa bør jeg ei forglemme, at han har et tro Die og en sikker Haand, naar han styder ned af Vandfaldene.“

„Men Jaspér er ei ubrugbar — kan ei være ubrugbar, naar han ei har Land i Sigte,“ sagde Mabel med Hæftighed og med et saadant Eftertryk, at hendes klare, søde Stemme gjorde dem forstræffet i den høitidelige Stillehed, der var udbredt over denne ualmindelige Scene. „Ingen kan være ubrugbar, som her har udrettet saa meget, skulde jeg mene, skjøndt jeg tør sige, at han ei er saa godt kjendt med Skibe som min Onkel.“

„Ja, I maa endnu hjælpe paa hinanden i Eders Uvidenhed“, svarede Cap spydigen. „Vi Somænd have stedse Fleertallet imod os, naar vi ere ved Landjorden, og man lader os sjældent vederfares Ret, men naar man trænger til Forsvar eller det gjælder Udførelsen af et Handelsforetagende, da er man forlegen nok for os.“

„Men Onkel, Kjobstadsfolkene komme jo ei for at angribe vore Kyster, saa at Somænd blot træffe sammen med Somænd.“

„Atter et Exempel paa Uvidenhed! — Hvor ere alle de Sjender, som have landet her i Egnen, Franskmændene og Engellænderne; svar mig herpaa, lille Niece?“

„Ja vist, hvor ere de henne,“ udbrød Stifinder. „Ingen kan give Eder bedre Bested, end vi, der opholde os i Skovene, Mester Cap. Jeg har ofte forfulgt deres Marschlinie; deres Knokler, Regnen havde blegget, vare mine Federe, og Gravene viste mig deres Spor mange Aar efter at de og deres Stolthed vare forsvundne. Generaler og Gemene, alle laae de spredte om i Landet, saa mange Beviser paa, hvad Menneffene ere, der drives af Lysten til et stort Navn og tragte efter at være mere end deres Medskabninger.“

„Jeg maa tilstaae, Mester Stifinder, I yttre undertiden Meninger, der ere mærkelige nok hos en Mand, som lever af sin Bøsse og sjelden drager Ande uden at lugte

Kruds, eller kommer ud af sin Rede uden for at slaae ned paa en Fjende."

"Troer I, at jeg tilbringer alle mine Dage med at føre evindelig Krig mod min Slægt, saa kjender I hverken mig eller min Historie. Manden, der lever i Skovene eller paa Grændserne, maa finde sig i Tilskikkelserne, som de bæres for ham. Derfor staaer ikke jeg til Ansvar, jeg er kun en simpel og magtesløs Jæger og Speider og Hører. Mit virkelige Kald er at gaae paa Jagt for Armeen, paa dens Marscher og i Fredstider, skjøndt jeg egentligen staaer i en Officeers Tjeneste, der nu er fraværende i Kolonierne, hvorhen jeg aldrig følger ham. Kæ, næ; Blodsudgydelse og Kamp ere ei mine virkelige Gaver, men Fred og Medlidenhed. Alligevel maa jeg holde Stand imod Fjenden, saa godt som Nogen, og, hvad en Mingo angaaer, saa betragter jeg ham, som man betragter en Snog, en Skabning, man sætter Hælen paa, naar en passende Leilighed tilbyder sig."

"Godt, godt; jeg har taget Feil af Eders Kald, som jeg ansaae for fuldt saa frigerst som en Skibskanoneers. Der er nu min Svoger; han har været Soldat fra sit sextende Aar og tænker sig sin Stand ligesaa agtværdig, som den sofarende Mand, et Punkt, jeg næppe holder det for Umagen værd at disputere med ham om."

„Min Fader er bleven opdraget i den Tro, at det var hæderligt at bære Vaaben,“ sagde Mabel, „thi ogjaa hans Fader var Soldat.“

„Ja, ja,“ tog Foreren atter til Orde, „Storstedelen af Sergeantens Gaver ere krigerste, og han betragter de fleste Ting i denne Verden kun over sin Bøssepipe. Een af hans Ideer er den at foretrække et kongeligt Gevær for en regelmæssig, dobbeltlobet, langtsigtende Bøsse. Saadanne Meninger forfalde Menneffene til ved lang Bane, og Fordomme ere maaskee Menneffenaturens sædvanligste Skøbeligheder.“

„Paa Landjorden, det indrømmer jeg,“ sagde Cap, „jeg kommer aldrig hjem fra en Reise uden netop at gjøre den samme Bemærkning. Sidste Gang, da jeg løb ind, fandt jeg næppe en Mand i hele York, der i Almindelighed tænkte om alleslags Ting og Forhold som jeg. Enhver Mand jeg mødte, syntes at have halet alle sine Tanker op i Bindøiet, og naar han faldt af fra sine eensidige Begreber, saa var det gjerne for at bakke rundt og dreie saa flods til Binden som muligt over den anden Boug.“

„Kan De forstaae det, Jasper?“ hvidsfede Mabel med et Smil halvhøit til den unge Mand, der endnu steds holdt sin Kano bedre ved Siden af hende.

„Forskjellen mellem Salt- og Færstvand er ikke saa betydelig, at vi, som tilbringe vor Tid paa dem, ikke skulde forstaae hverandre. Det er ingen stor Fortjeneste, Mabel, at kjende Udtrykkene, der høre til vor Haandtering.“

„Ikke engang Religionen“ vedblev Cay, „er længer fortoiet paa det samme Sted som i mine unge Dage. De slide og hale paa den iland, og det er ikke at undres over, dersom de engang komme i Befneb. Enhver Ting synes at forandre sig, undtagen Kompasset, og ogsaa det har sine Misvitiisninger.“

„See,“ svarede Stifinder, „jeg troede, at Kristendommen og Kompasset stode paa en temmelig fast Grundvold.“

„Det er Tilfældet naar de ere tilføes, Misvitiisningerne fraregnet. Religionen er paa Havet nutildags aldeles som den var, da jeg første Gang puttede min Haand i Tjærebotten. Ingen vil bestride det, som har et gudsfrygtigt Hjerte. Jeg seer ingen Forskjel imellem Religionens Tilstand ombord nu, og dengang jeg var ung Matros. Men saaledes gaaer det ei paa Landjorden. I kan troe mig paa mit Ord, Mester Stifinder, det er vanskeligt at finde en Mand — jeg mener paa Fastlandet — hvis Forestilling herom er aldeles den samme som for fyrgetyve Aar siden.“

„Og alligevel er Gud uforandret; Hans Bærker ere uforandrede; Hans hellige Ord er uforandret, og uforandret

bør ogsaa alt det være, der tjener til Hans Navns Priis og Ære."

„Ikke paa Land. Det er det Værste ved Landjorden; den er, det paaftaaer jeg, bestandig i Bevægelse, skjøndt den har et saa solidt Udseende. Hvis I planter et Træ og forlader det, saa ville I, naar I vender tilbage efter en tre Mars Reise, finde, at det slet ikke mere er saaledes, som dengang I tog afsted. Byerne udvide sig, og nye Gader komme frem, Værsterne blive forandrede, og hele Jordens Overflade faaer en anden Skikkelse. Men et Skib, der kommer hjem efter en tre Mars Reise til Indien er aldeles af samme Bestaenhed, som da det seilede bort, naar man undtager, at det mangler nogen Malning, dets Slitage og nogle smaae Havarier."

„Det er kun altfor sandt, Mester Cap, og er saa meget mere beklageligt. Ak, hvad Folk kalder Fremstribt og Forbedringer gaaer blot ud paa at undergrave og vanstabe Landet. Guds herlige Værker blive dagligen nedbrudt og ødelagt, og Menneftet synes at have løftet sin Haand for at trodse Hans mægtige Villie. Man fortæller mig, at man vesten og sonden for de store Søer finder gruelige Tegne paa hvad vi endnu alle maatte kunne opleve; jeg selv har endnu aldrig besøgt denne Egn."

„Hvad taler I om, Stifinder?" spurgte Jasper bestedent.

„Jeg taler om de Steder, der ere mærkede af Himlens Havn, eller som maaskee blot staae som hoitidelige Advar-
sler for de Tankeløse og Ddsle hos os. Man kalder dem Enge, og jeg har hørt de redeligste Delawarer, jeg nogen-
sinde kjendte, være af den Mening, at Guds Haand laa
saa tungt paa dem, at de vare aldeles trælose. Det er
en rædsom Hjemføgelse for den uskyldige Jord, og Hensig-
ten kan kun være at vise, til hvilke frygtelige Følger en
ubetænksom Ddelæggelsesyge maatte lede.“

„Alligevel har jeg kjendt Nybyggere, som syntes godt
om deslige aabne Pladser, fordi de slap for det Arbejde at
støve dem. Brodet smager Eder, Stifinder, men Hveden
modnes ikke i Skyggen.“

„Men Grlighed gjør det, og simple Ønsker og Kjær-
lighed til Gud, Jasper. Endog Mester Cap vil sige Eder,
at en træløs Slette maa ligne en øde D.“

„Det er som man tager det,“ udbrod Cap. „Øde Der
have ogsaa deres Nytte; de tjene til at rette Bestikket. Spør-
ger man min Smag tilraads, vil jeg aldrig have noget at
indvende imod en Slette, fordi den mangler Træer. Da
Naturen har givet Mennesket Dine til at see sig om med
og en Sol til at lyse, saa kan jeg, hvis det ikke var for
Skibsbyggeriets Skyld og for engang imellem at bygge et

Huus, virkeligen ikke skønne den synderlige Nytté, et Træ har, især naar det hverken har Aker eller Frugt."

Paa denne Bemærkning svarede Reviseren kun med en svag Lyd, der paamindede hans Reisesæller om at være tause. Medens denne afværende Samtale, vi nys have gjengivet, var bleven ført med dæmpet Stemme, drev Raanoerne langsomt ned med Strømmen under den vestlige Breddes dybe Skygge; Pagaierne bleve kun brugte for at beholde den ønskede Kurs og den rigtig Stilling. Der var en betydelig Forskjel i Strømmens Hurtighed. Vandet syntes stille paa nogle Steder, og paa andre Steder var Strømmens Fart to, ja næsten tre Mile. I Snevringerne styrkede det endog frem med en Styrke, der stræmmede det uøvede Dæ. Jasper var af den Mening, at de kunde drive ned med Strømmen til Klodmundingen to Timer efter de havde forladt Kysten, og han og Stifinder vare blevne enige om at lade Raaden flyde af sig selv for en Tid eller i det Mindste saalænge, indtil de havde overstaaet de første Farer af deres nye Kurs. Samtalen var ligeledes af Forsigtighed bleven ført sagte; thi endstjøndt en dyb Tønsomheds Roklighed var udbredt over denne uhyre og næsten grændseløse Skov, saa talte Naturen alligevel med tusinde Tunger Natens veltalende Sprog i en Orken. Luften sukkede igjennem tusinde Træer, Vandet rislede og brusede endog paa enkelte

Steder langs med Bredden, og af og til hørte man en Green eller en Stamme knage, der under bølgeformige Svingninger stødte imod en lignende Gjenstand. Ikke en levende Lyd var at fornemme. Gengang, det er sandt, troede Stifinder at høre fjerne Hyl af Ulve, hvoraf enkelte husede i disse Skove; men det var forbigaaende og tvivlsomme Skrig, der rimeligviis hidrørte fra hans Indbildningskraft. Men da han anmodede sine Rejsefæller at lade være at tale, havde han opsnappet en Lyd, der er eiendommelig for tørrede Dviste, naar de brydes, og som, hvis hans Sandser ikke bedrog ham, kom fra den vestlige Bred. Hvo der kjenner denne eiendommelige Lyd, veed ogsaa, hvor hurtigt man fornemmer den, og hvor let det er at skjelne Trinet, der bryder Dvisten, fra en hvilken som helst anden Stoi i Skoven.

„Der er en Mands Fodtrin paa Kysten,“ sagde Stifinder til Jasper, med en Stemme, der hverken var hviskende eller lydelig nok til at høres i nogen Afstand. „Kunne de fordomte Profesere allerede have sat over Floden, med deres Baaben, og uden at have en Baad?“

„Det er muligviis Delawaren. Han følger os, som man kan tænke, langs med Kysten nedad og veed, hvor han skal finde os. Lad mig styre nærmere til Land og recognoscere.“

„Gaa, min Dreng, men før Pagaien let og vor Dig paa ingen Maade til Bredden paa Lykke og Fromme.“

„Er det forsigtigt?“ spurgte Mabel med en Hefthighed, der lod hende glemme at dæmpe sin yndige Stemme.

„Meget uforsigtigt, dersom De taler saa høit, min Skjonne. Jeg holder af Deres Stemme, der er blid og gjør et behageligt Indtryk, naar man i saa lang en Tid har lyttet til Mændenes Røst; men den maa for Diebliffet ikke høres for meget, eller for frit. Deres Fader, den ærlige Sergeant, vil sige Dem, naar De seer ham, at Tausshed er en dobbelt Dyd paa en Sporgang. Gaa, Jasper, og gjør ikke Din Karakter som forsigtig Mand til Skamme.“

Di ængstelige Minuter paafulgte, efter at Jaspers Kano var forsvunden, der gled saa roligen bort fra Stifinders, at Mørket skjulte den, førend Mabel kunde fatte, at den unge Mand virkelig vilde vove sig ud paa et Foretagende, hendes Indbildningskraft udmalede sig som særdeles farligt. Selskabet vedblev imidlertid at drive med Strømmen, uden at Noget talte, og man kunde næsten sige uden at Noget drog Veir; saa stærkt stod Alles Hu til at opsnappe den ringeste Lyd, der maatte komme fra Kysten. Men den samme høitidelige Tausshed, der havde noget opbøiet ved sig, herskede som før; kun Vandets Squulpen, naar det tordede imod en eller anden ringe Gjenstand, og

Træernes Susen afbrød Skovens Slummer. Det nævnte Tidsrum var forløbet, og man hørte atter svagt Brydningen af tørre Dviste, og Stifinder troede at fornemme Lyden af dampede Stemmer.

„Maaskee jeg tager feil“, sagde han, „thi Tanterne gribe ofte, hvad Hjertet ønsker; men disse Toner ligne Delawarens sagte Stemme“.

„Gaae de Bilde igjen efter Døden?“ spurgte Cap.

„Ja, og de løbe endog paa deres salige Jagtgrunde, men ellers intetsteds. En Røddhud er færdig med Jorden, saasnart Aandedrættet har forladt Legemet. Det hører ikke til hans Gaver at dvæle længere omkring sin Wigwam, naar hans Time har slaæet.“

„Jeg seer en Gjenstand paa Vandet“, hvistede Mabel, der efter Jaspers Forsvinden uafbrudt med megen Anstrængelse havde stirret paa den mørke Maasse.

„Det er Kanoen“, svarede Hørerne, høiligen lettet. „Sagerne maae staae godt, ellers skulde vi have hørt fra Knøsen“.

I det næste Dieblit flød de to Kanoer, der først bleve synlige for Hørerne, da de dreve nær ved hinanden, atter Side om Side, og Jaspers Skikkelse viste sig paa Agterstevenen af hans egen Baad. Man kunde skjelne endnu en Mand, der sad i Bougen, og da den unge Somand styrede

Pagaien saaledes, at Stifinder og Mabel kunde fæste Dinene paa hans Kammerats Ansigt, gjenkjendte de begge Delawaren.

„Chingachgook — min Broder!“ sagde Hørereren, i den Andens Sprog, medens hans rystende Stemme forraadte Styrken af hans Hølelser — „Mohikanernes Høvding! mit Hjerte er meget glad. Ofte gik vor Bei igjennem Blod og Kamp, men jeg frygtede for, at det aldrig skulde blive Tilfældet igjen.“

„Hugh!“ — Mingoerne ere Dvinder! — Tre af deres Skulpe hænge ved mit Bælte. De forstaae ikke at ramme Delawarernes „store Slange.“ Deres Hjerte har ingen Blod, og deres Tonker ere paa Tilbageveien over den store Søes Bænde.“

„Har I været blandt dem, Høvding? og hvad er der bleven af Krigeren, der var i Floden?“

„Han er bleven til Gist og ligger paa Dybet ved Alene! Lad hans Brodre kaste deres Kroge ud efter ham. Stifinder, jeg har talt Hjenden og har berørt deres Nisser.“

„Aa, jeg tænkte nok, han vilde være forvovent!“ udraabte Hørereren paa engelsk. „Bovehalsen har været midt iblandt dem og bringer en heel Beretning med om dem. Tal, Chingachgook, for at jeg kan meddele vore Benner, hvad vi veed“.

Delawaren fortalte nu paa sin sagte og alvorlige Ma-

neer det Bæsentligste af alt, han havde opdaget, siden man sidst havde seet ham kjæmpe med Fienden i Floden. Sin Modstanders Skjæbne berørte han ikke med et Ord mere, da det ei var en Krigers Skik at gjøre sig stor af personlige og lærerige Fortællinger. Saasnart som han havde seiret i denne farlige Dyst, svømmede han til den østlige Bred, steg med Forsigtighed i Land og styrede sin Kurs midt imellem Trokserne, skjult af Mørket, uden at blive opdaget, og, hvad der var det vigtigste, uden endog at henlede nogen Mistanke paa sig. Gengang, det er sandt, blev han tilstalt, men da han svarede, at han var Arrowhead, rettede man ham ingen flere Spørgsmaal til ham. De Udtalelser, han i Forbigaaende hørte, overtydede ham snart om, at Hoben havde det udtrykkelige Formaal at opsnappe Mabel og hendes Onkel, om hvis Stand det var aabenbart, at der var bibragt dem en urigtig Mening. Han erfarede fremdeles nok til at blive styrket i sin Mistanke om, at Arrowhead havde forraadt dem til deres Fiender. Bevæggrunden var for Diebliffet ikke let at udfinde, da han endnu ikke havde saaet Belønningen for sine Tjenester.

Stifinder meddelte sine Reisesæller kun saa meget af denne Efterretning, som han troede kunde tjene til nogenlunde at betage dem deres Frygt, medens han tillige mindede dem om, at det nu gjaldt at bruge deres Kræfter, da

Profejerne endnu ikke aldeles vare komne sig af den Forførdelse, deres Tab havde fremkaldt.

„Vi ville møde dem i Snevringen, det staaer aldeles tydeligt for mig,“ vedblev han; „og da gjælder det enten at slippe forbi dem, eller ogsaa at falde i deres Hænder. Afstanden til Garnisonen vil i saa Fald være saa ringe, at jeg har fattet den Plan, selv at tage i Land med Mabel for at føre hende derhen ad en eller anden Sidevei, medens Kanoerne overlades til deres Skjæbne i Strømmingen“.

„Det vil aldrig lykkes, Stifinder,“ afbrød Jæper ham heftigen. „Mabel er ikke stærk nok til i en saadan Nat at vandre igjennem Skovene. Sæt hende ned i mit Fartoi, og jeg skal miste mit Liv, om jeg ei vil bringe hende velbeholden igjennem Strømmen, saa mørkt det end er.“

„Uden Tvivl vil Du det, min Dreng; Ingen tvivler om Din gode Villie i at gjøre hvad der er muligt for at tjene Sergeantens Datter; men kun Forsynets Vilje, ikke Dit eget, vil være istand til at bringe Dig uskadt over Oswego-Snevringen i en Nat, som denne her.“

„Og naar hun lander, hvem vil da være istand til at føre hende sikkert til Garnisonen? Er Natten ikke ligesaa

mørk paa Kysten, som paa Vandet? eller troer I, at jeg forstaaer mit Kald mindre godt, end I Eders?"

„Det er noget dristigt talt, min Dreng; men om jeg skulde forseile Veien i Mørket -- og jeg troer ikke, at No-gen med Rette kan paaftaae, at Eligt nogensinde er håndtes mig, — men om jeg skulde forseile min Bei, vil hele Ulykken kun være den, at man maa tilbringe en Nat i Skoven, hvorimod et forkeert Naretag eller en Giir med Kanoen vil styrte Eder og det unge Fruentimmer i Floden, af hvilken Sergeantens Datter efter al Rimelighed aldrig vil komme levende op.“

„Jeg vil lade Mabel bestemme det; jeg er vis paa, hun søler sig mere sikker i en Kano.“

„Jeg har stor Tillid til Dem begge,“ svarede Pigen, „og nærer aldeles ingen Tvivl om, at enhver af Dem vil gjøre, hvad der staaer i hans Magt, for at bevise min Fader, hvor dyrebær han er ham; men jeg maae tilstaae, jeg forlader ikke saa gjerne Kanoen, naar vi ere sikke paa at møde saadanne Hjender, som vi have seet i Skoven. Men lad min Onkel bestemme det for mig.“

„Jeg holder ikke af Skovene,“ sagde Cay, naar man har en ryddelig Bei, som her paa Floden. Desuden, Mester Stifinder, for ikke at tale om de Bilde, glemmer I aldeles Haierne.“

„Haier! har man nogensinde hørt om Haier i et Bildnis?“

„Na hvad! Hai eller Bjørn, eller Uls, — ligemeget hvad I kalder sig en Tingest, naar den har Lyft og Magt til at bide“.

„Herren faaer mig hi! Menneſte, frygter I nogen Skabning, ſom findes i Amerikas Skove? Varderer en et farligt Dyr, det indrømmer jeg, men den er ingenting for den øvede Jægers Haand. Tael om Mingoerne og deres Djævelskunſter, ſaa meget I lyfter, men gjør ingen blind Allarm for Bjørne og Uls“

„Ja, ja, Meſter Stifinder, alt dette er godt nok for Eder, der ſandſynligviis kjender Navnet paa ethvert Kræ, I møder. Alt er en Dvæſe, den gjør Manden forvoven, hvor han ellers vilde være ſpagfærdig. Jeg har kjendt ſommand under Equatoren ſvømme hele Timer ad Gangen imellem Haifiſke paa femten til tyve Fod og være ligeſaa ligegyldige ſom Landsbysmanden, naar han med ſit Selſkab en Søndag Eſtermiddag træder ud af Kirkeøren.“

„Det er mageløſt!“ udraabte den troſtyldige Jaſper, der endnu ikke havde tilegnet ſig den væſentlige Deel af ſit Haandværk, Kunſten at ſtibmande. „Jeg har altid ladet mig fortælle, at det var den viſe Død at vove ſig ud i Havet blandt Haifiſke?“

„Jeg glemte at ſige, at Gutterne altid tog Spilbomme

eller Haandspader eller Koebeen med sig for at give Bæsterne et Nap over Næsen, naar de begyndte at falde dem til Besvær. Nei, nei, jeg finder ingen Behag i Bjørne eller Ulve, skjøndt en Hval for mig kun hører til Fiskeflægten, ligesom den tørrede og saltede Sild. Mabel og jeg gjøre bedre i at holde os til Kanoen."

"Det var bedst, at Mabel skiftede Kano, tilføiede Jasper. Min er tom, og endog Stifinder maa tilstaae, at paa Bandet er mit Die sikkrere, end hans."

"Det gjør jeg med Glæde, min Dreng. Bandet hører til Eders Gaver, og Ingen vil nægte, at I have uddannet dem til den største Grad af Fuldkommenhed. I har aldeles Ret, naar I troe, at Sergeantens Datter er bedre beffjærmet i Eders Kano, end i denne her, og skjøndt jeg gjerne vilde have hende i min Nærhed, saa ligger hendes Vel mig dog alt for meget paa Hjerte, at jeg ei skulde give hende et ærligt Raad. Læg an med Kanoen tæt ved Siden af os, og jeg vil give Eder, hvad I maa ansee for en kostbar Skat."

"Det anseer jeg det for," svarede Unglingen, der øieblikkelig efterkom hans Begjæring, medens Mabel steg af den ene Kano ned i den anden og tog Plads paa det Gods, der hidtil havde udgjort dens hele Fragt.

Saa snart som denne Foranstaltning var truffen, skiftes

Kanoerne ad, dog kun i ringe Afstand, og Pagaierne bleve brugte med yderste Baersomhed for at undgaae enhver Støi. Samtalen hørte lidt efter lidt op, og Diebliffets Vigtighed forseilede ikke sin Virkning paa Nogen, da man nærmede sig den frygtede Snevring. At deres Fjender vilde stræbe at komme dem i Forkjæbet med at naae dette Punkt, var næsten sikkert, og der var en saa ringe Sandsynlighed for, at Nogen skulde vove at passere det i det dybe Mørke, der rugede over alt, at Stifinder var fuldt og fast overbevist om, at der paa begge Sider af Floden vare fjendtlige Afdelinger, der haabede at opsnappe dem, saasnart de gik iland. Han vilde ikke være fremkommet med sit Forslag, hvis han ikke havde tiltroet sig Dygtighed nok til at benytte Brokesernes Forventning om et heldigt Udfald som et Middel imod dem, der skulde bringe deres Planer til at strande. Som Sagerne nu stod, beroede alt paa deres Duellighed, der førte Kanoerne; thi skulde een af Baadene støde paa et Skjær, vilde den, om den end ikke splintredes, visnøt sidde fast, og Følgen vilde ikke alene være, at man var udsat for alle Strømmens Tilfældigheder, men man var da tillige sikker paa, at Mabel vilde falde i sine Forsølgere's Hænder. Den yderste Forsigtighed maatte derfor anvendes, og enhver var altfor meget iyselsat af sine egne Tanter

til at han skulde være tilbøielig til at yttre mere, end det kritiske Dieblif gjorde fornødent.

Som Kanoerne gleder langsomt fremad, blev Snevringens Brusen hørlig, og Cap maatte bruge al sin Aandsnærværelse for at blive siddende, medens disse varslende Lyd nærmede sig under et Mørke, der næsten skjulte Konturen af den skovrige Kyst og af den dunkle Hvalving over hans Hoved. Han havde endnu et levende Indtryk af Vandfaldet, og hans Indbildningskraft var ikke seen i at udmale sig Farerne ved Snevringen lig dem, han havde overstaaet ved den stærke Nedfart samme Dag, ja han tænkte sig dem endog større, saa betagen var han af Tvivl og Uvisshed. Heri tog den gamle Sømand imidlertid feil; thi Oswegos Snevring og Oswegos Vandfald ere høist forskellige med Hensyn til deres Eiendommelighed og Voldsomhed, da den første kun er et rivende Banded, der iilsomt skyder frem imellem Grunde og Skjær, medens det sidste i Virkeligheden fortjente det Navn, det havde faaet, som tidligere er blevet viist.

Mabel var vistnok ikke fri for Angst og Frygt; men hele hendes Stilling var saa ny, og hendes Tillid til hendes Fører saa stærk, at hun lagde en Selvbeherkselse for Dagen, der vistnok havde svigtet hende, saafremt hun havde havt klarere Forestilling om, hvorledes Sagerne stode, eller

et rigtigt Begreb om, hvor hjælpeløst Mennesket er, der vover sig i Kamp med den mægtige og majestætiske Natur.

„Er det det omtalte Sted?“ sagde hun til Jasper, da Sneyringens Brusen første Gang frist og lydeligen naaede hendes Øren.

„Ja, og jeg beder Dem at have Tillid til mig. Bort Befjendtskab er kun kort, Mabel; men her i dette Bildnis opleve vi mange Dage paa een. Det forekommer mig allerede, som om jeg havde kjendt Dem i flere Aar!“

„Og jeg føler ikke for Dem, som for en Fremmed, Jasper. Jeg stoler i enhver Henseende paa Deres Dygtighed som og paa Deres Redebonhed i at ville bevise mig en Tjeneste.“

„Vi vil gjøre os Umage, vi vil gjøre os Umage. Stifinder roer for nær ved Midten af Floden, men jeg kan nu ikke gjøre mig forstaaelig for ham. Hold Dem fast til Ranoen, Mabel, og frygt Intet.“

Diebliffet efter havde den raske Strom drevet dem ind i Sneyringen, og i tre eller fire Minuter saae den mere af hellig Grefrygt end af Angest betagne Pige kun siraalende Skumbølger omkring sig, hørte intet Andet end Vandenes Brusen. Tyve Gange syntes Ranoen at støde imod en Kobling eller en stærk Bolge, som man endog kunde kjende i dette Mørke, og ligesaa ofte gled den atter uskadt bort, dreven frem af

den kraftige Arm, der styrede dens Bevægelser. Gengang, men ogsaa kun een Gang syntes Jasper at miste Styrelsen over det strøbelige Fartoi, i hvilket korte Tidsrum det dreiede heelt rundt; men ved en fortvivlet Anstrængelse blev han atter Herre over det, styrede igjen ind i Løbet og blev snart belønnet for af sin Vengstelse, da han sandt, at han roligere flød i det dybe Vand nedefor Rødet udenfor af Fare og uden at have faaet saameget af Elementet, som kunde have tjent til en Drif.

„Alt er overstaaet, Mabel,“ udbrod den unge Mand i fuld Glæde. „Faren er overstaaet, og De tør nu i Sandhed haabe at kunne træffe sammen med Deres Fader endnu i denne Nat.“

„Gud være lovet! Jasper, denne store Lykke skulde vi Dem.“

„Stifinder har ligesaa megen Krav paa Vren for denne Fortjeneste, men hvad er der blevet af den anden Kanoé?“

„Jeg seer Noget nær ved os paa Vandet, er det ikke vore Benner's Baad?“

Gaa Slag med Pagaien bragte Jasper op til Siden af den omspurgte Gjenstand: det var den anden Kanoé, tom og med Bunden opad. Ikke saasnart havde den unge Mand lagt Mærke til denne Omstændighed, førend han strax gav sig ifærd med at søge efter Svømmerne, og til sin store

Glæde opdagede han snart, at Cap drev ned med Strømmen. Den gamle Sømand havde foretrukket Jaren at drukne for den at lande blandt vilde Mænd. Han blev halet op i Kanoen, hvilket ikke var saa ganske let, og Jasper opgav al videre Søgen, saasom han var overtydet om, at Stifinder hellere vilde vade i Land, da der var grundt Banded, end give Slip paa sin kjære Riffel.

Resten af Passagen var kort, skjøndt den tilbagelagdes i Mørke og Usikkerhed. Efter en lille Pause hørte man en svag Brusen, der undertiden lignede Torden, naar den ruller i det Jærne, og da atter Banded skylp. Jasper forkyndte sine Rejsesæller, at han nu hørte Søens Brænding. Foran dem laae lave, frumme Landodder, hvoraf een dannede en Bugt. Ind i denne gled Kanoen og skød nu tykt op imod den sandige Bred. Overgangen skete i en saa styndsom Hast, at Mabel næppe mærkede, hvad der gik for sig. I Løbet af et par Minuter var man kommen forbi Skildvagterne, en Port blev aabnet, og den bestyrkede Pige laa i Armene paa sin Fader, der næsten var bleven hende fremmed.

Ottende Kapitel.

„Paa Gistovsluft og Rys er Landet rigt,
 Ei Sol, ei Maane eller Nat der findes;
 Floden var en forfriskende Strøm,
 Og Lyset en reen himmelsk Straale;
 Det Trollerige, som jeg saae,
 Som Drøm mig altid foresvæver.“ —

Dronningen vaagner.

Paa Udmattelse følger gjerne en sød og dyb Sovn, naar man tillige paa eengang føler sig sikker. Det var Tilfældet med Mabel, der først reiste sig fra sin usle Brix — det seie, en Sergeants Datter kunde gjøre Krav paa i en afhendes Grændsepost — længe efter at Garnisonen paa vanlig Viis var kaldet sammen af Trommen og havde stillet sig til Morgenparaden. Sergeant Dunham, hvis Hverv det var at have Opfigt med denne lave og daglige Tjeneste, havde udført alt sit Morgenarbeide og var allerede ifærd med at tænke paa sin Frokost, da hans Datter forlod sit Værelse og traadte ud i den frie Luft, bestyrtet og tillige henrykt og fuld af Taknemlighed over Nyheden og Sikkerheden i hendes forandrede Stilling.

Oswegoen var paa den Tid, vi skrive om, en af de yderste Grændseposter for de britiske Besiddelser her paa

Fastlandet. Det var ikke ret længe siden, at den var bleven
 besat, og Garnisonen bestod af en Bataillon af et oprinde-
 ligen skotsk Regiment, der imidlertid havde optaget mange
 Amerikanere efter dets Ankomst her i Landet, hvilken nye
 Indretning havde befordret Mabels Fader til hans rigtig-
 nok ringe, men ansvarsfulde Stilling som ældste Sergeant.
 3 Corpset stode ogsaa nogle unge Officerer, der vare fødte
 i Colonierne. Fortet selv var som de fleste Bærker af samme
 Bestaaffenhed bedre skicket til at modstaae et Angreb af Vilde
 end til at udholde en regelmæssig Beleiring; men de store
 Banffeligheder, der vare forbundne med at overføre svært
 Artilleri og andet Tilbehør gjorde en saadan til den Grad
 usandsynlig, at Ingenieurerne, der havde gjort Udkast til
 Forsvarsværkerne, ikke havde fundet det Umagen værdt, at
 tage den med i Beregning. Der vare Bastioner af Jord-
 stubbe, en tør Groft, Pallisader, en Paradeplads af en be-
 tydelig Udstrækning og Hytter af Træstammer, der svarede
 til deres dobbelte Bestemmelse, at tjene til Bolig og Be-
 fæstning. Nogle lette Feltpjecer stode i Fortets Gaard, for
 hurtigen at kunne føres hen til det Sted, hvor man trængte
 til dem, og en eller to svære Jernkanoner ligede frem fra
 Tinderne af de fremspringende Bunkler og mindede den For-
 byrne om at respectere deres Magt.

Da Mabel forlod den for hende passende, men sammen-

lignelsesviis eensomme Sytte, som hendes Fader havde faaet Tilladelse til at indromme hende, og traadte ud i den rene Morgenluft, befandt hun sig ved Foden af en Bastion, der laa indbydende foran hende og syntes at love at ville give hende et Overblik over alt det, den foregaaende Nats Mørke havde skjult for hende. Ligesaa let om Hjertet som let til Fods, hoppede Pigen op ad den græsbebegrøede Høi og stod paa eengang paa et Punkt, hvor hun efter et par hurtige Dietast til forskjellige Sider kunde overse alle de nye Omgivelser i hendes forandrede Stilling.

Mod Syden laa Skoven, gjennem hvilken hun var vandret saa mange maasommelige Dage, og som havde frembudt saa betydelige Farer. Den var skilt fra Palisaderne ved et Bælte aabent Land, hvor man havde fældet Træerne, fornemmeligen i den Hensigt at kunne opføre omkring samme de til Krigen fornødne Bærker. Dette Glaci, thi det var i Sandhed dets militære Bestemmelse, kunde omtrent udgjøre hundrede Acre; med det endte ethvert Spor paa Civilisation. Alt hiinsides var Skov, denne tykke uendelige Skov, med sine skjulte gjennemfigtige Søer, sin mørke rulende Strøm og sin almægtige Natur, hvorom Mabel nu ved Hjælp af sine Erindringer kunde danne sig et Billed.

Da hun vendte Diet bort fra dette Syn, følte vor Feltinde paa sine Kinder en frisk og behagelig viftende Luft-

ning, som hun endnu ikke havde fornemmet, siden hun forlod den meget fjerne Kyst. Her frembød sig af sig selv en ny Scene; skjøndt den ikke var uventet, røbede dog Pigens pludselige Bevægelse og hendes stille Glædesudbrud, hvor meget hendes Dine fortrylledes af dens Skjønheder. Mod Nord og Vst og Vest, i enhver Retning, kørte, over den hele Halvdeel af det nye Panorama laa en Slette af rullende Bunde. Elementet havde hverken den giennemfigtige grønne Farve ved sig, der i Almindelighed er kjendetegnet for de amerikanske Søer, ei heller Oceanets dybe Blaa; det havde tvertimod et svagt ambreagtigt Colorit, der næppe betog det dets Klarhed. Intet Land var at see, med Undtagelse af den nærliggende Kyst, der strakte sig til høire og venstre i en uafbrudt Linie af Skov, med vide Bugter og lave Odder eller Pynter; alligevel var Bredden paa mange Steder høit Land, og det langsomt flydende Vand rullede af og til ind i dens Huler og frembragte en huul Lyd, der lignede en fjern Kanontorden. Intet Seil flimrede paa Overfladen, ingen Hval eller nogensomhelst Jist sprang omkring paa denne Slette, intet Tegn paa nyttig Brug og Syklen belønnede Diet, om det end stirrede nok saa længe og nok saa stærkt paa dens grændseløse Udstrækning. Paa den ene Side saae man Skove, der tilsyneladende vare ubegrænsede, medens en for Blikket uendelig

Bandmasse udbredte sig over den anden. Det syntes, som om Naturen havde fundet en Glæde i at frembringe en storartet Effekt, ved at stille to af sine Hovedbestanddele i dristig Modsatning til hinanden, uden at bryde sig om Enkelthederne; Diet vendte sig med Beundring og Henrykkelse fra det brede Løvtæppe til den endnu bredere Bandslette, fra den uophørligen men blidt brusende Sø til Skovens hellige Fred og poetiske Eensomhed.

Skjøndt Mabel Dunham, som de fleste af hendes Landsmandinder paa den Tid, ikke var sophistisk dannet, men naturlig og aaben, som en Pige med et varmtfølsende Hjerte og et oprigtigt Sind blot kunde være, var hun dog ikke aldeles uden Sands for vor Jords poetiske Skjønhed. Skjøndt man ikke engang kunde sige, at hun havde nydt nogen Opdragelse, da de fleste af hendes Kjøn endnu den Dag idag her i Landet kun faae den simple engelske Uundervisnings Begyndelsesgrunde at kjende, havde hun dog lært mere, end det var almindeligt for Piger af hendes Stand; og i een Betydning gjorde hun vistnok sin Lærdom Være. (Enken efter en Stabsofficeer, der tidligere havde staaet i amme Regiment som hendes Fader, havde taget sig af hende efter hendes Moders Død, og under denne Dames Vejledning havde Mabel erhvervet sig nogen Smag og var bleven beriget med Tanker, der ellers vare blevne frem-

mede for hende. I sin Stilling i Familien havde hun ikke saa meget været et Tjenestetyende, som snarere en simpel Selskabsjomfrue, hvilket hele hendes Paaklædning, hendes Tale, hendes Ansættelser og endog hendes Følelser noksomt røbede, ihvorvel de maaskee aldrig hævede sig til den Høide, der pleier at karakterisere en Dame. Hun havde afslagt de mere raare og mindre flebne Baner og Manerer fra hendes første Hjem, uden aldeles at have naaet det Punkt, der vilde have gjort hende udfikket for den Stilling i Livet, hun paa Grund af sin Fødsel og sine Formuesomstændigheder rimeligviis vilde blive nødt til at udfylde. Alle øvrige Særkender, der vare eiendommelige for hende, hørte til hendes naturlige Karakter.

Under disse Forhold vil Læseren ikke undre sig over, naar han erfarer, at Mabel betragtede det nye Skuespil foran hende med en Glæde, som langt overgik en almindelig Overraskelse. Hun følte vel for dets sædvanlige Skønheder, som de fleste vilde have følt for dem, men hun havde ogsaa Følelse for det Dphøiede i samme — for denne blide Censomhed, denne rolige Storhed og veltalende Fred, der gaaer igjennem alle store Naturscener, der endnu ikke ere blevene forstyrrede af Menneftenes Arbeide og Zdrætter.

„Hvor skjønt!“ udraabte hun uvilkaarligen, da hun stod

paa den eensomme Bastion, medens Søluften blæste hende imøde, og hun følte, hvor stærkt den forfristede baade hendes Legeme og Sjæl. „Saa særdeles skjönt, og alligevel saa simpelt!“

Hendes Ord og Tankegang bleve afbrudte ved at en Finger berørte hendes Skulder; Mabel vendte sig om og ventede at see sin Fader, men fandt Stifinder ved Siden af sig. Han lænede sig roligere paa sin lange Riffel og loe paa sin stille Maade, medens han med sin udstrakte Arm pegede hen paa det hele Land- og Vand-Panorama.

„Her har I begge vore Besiddelser“, sagde han, „Jaspers og mine. Søen tilhører ham, Skovene mig. Knøsen praler undertiden med Bredden af sine Besiddelser, men jeg siger ham, at mine Træer udgjøre en ligesaa bred Slette paa denne vor Jords Overflade som alt hans Vand. Nu, Mabel, I er passende for begge Dele; thi jeg mærker ikke, at Frygten for Mingoerne eller natlige Marscher kan skjæmme Eders smukke Ansigt.“

„Det er en ny Karakter, Stifinder optræder i, idet han siger Komplimenter til en taabelig Pige.“

„Ikke taabelig, Mabel; næ, ikke i mindste Maade taabelig. Sergeantens Datter vilde bringe sin værdige Fader Stam, saafremt hun vilde gjøre eller sige noget, som af ærbare Folk kunde kaldes taabeligt.“

„Da maa hun tage sig ivare og ikke fæste for megen Tid til nogen falsk Smiger. Men Stifinder, jeg glæder mig ved atter at see Dem blandt os; thi skøndt Jasper ei syntes at føle nogen synderlig Uro, frygtede jeg dog for, at et eller andet Uheld kunde være tilstødt Dem eller Deres Ven i denne frygtelige Strømning.“

„Knojen kjenner os begge, og var sikker paa, at vi ikke vilde drukne, hvilket næppe hører til mine Gaver. Det syntes at holde haardt, det er sikkert, at svømme med en langlobet Bøsse i Haanden, og baade paa Bagten, hos de Bilde og hos Franskmændene have Hjortedræber og jeg udført alt for meget i Forening, til at vi med stor Lethed skulde have skillet os ad. Nei, nei, vi vadede iland, da Strømningen paa nogle faa Undtagelser nær, var grund nok, og vi landede med vore Baaben i Hænder. Vi maatte tage os Tid hertil for Profesernes Skyld, det tilstaaer jeg; men saasnart som de lurende Bagabonder lagde Mærke til de Lys, Sergeanten sendte ned efter Eders Kanoer, indsaar vi meget vel, at de vilde bryde op, da et Besøg fra nogle i Garnisonen stod i Vente. Vi behøvede altsaa blot at sidde taalmodige en Timeetid paa Stenene, og al Fare var forbi. Taalmodighed er en Skovbeboers største Dyd.“

„Det glæder mig at høre dette, thi Trætheden kunde

næppe lade mig sove, naar jeg tænkte paa, hvad der kunde være tilfødt Dem."

"Gud velsigne Eders sølsomme lille Hjerte, Mabel! men det er eiendommeligt for Eder alle, blide Skabninger. Paa min Side maa jeg imidlertid sige, at jeg var rigtig glad ved at see Lygterne komme ned til Bandsiden, det vidste jeg var et Tegn paa, at I var frelst. Vi Jægere og Bevisere ere raae Væsner; men vi have vore Følelser og vore Ideer saa godt som nogen General i Armeen. Baade Jasper og jeg vilde hellere have ladet os slaae ihjel, førend I skulde have lidt nogen Fortræd -- ja det vilde vi."

"Jeg takker Dem for alt det, De har gjort for mig, Stifinder; af mit inderste Hjerte takker jeg Dem, og stol paa det, min Fader skal faae det at vide. Jeg har allerede sagt ham saameget, men jeg har endnu en Forpligtelse at opfylde i saa Henseende."

"Eys Mabel! Sergeanten veed, hvad Skovene ere, og hvad Menneffer -- ægte Rødhude ere, det veed han. Det gjøres ikke nødigt, at fortælle ham noget i den Anledning. Naa, da I har truffet Eders Fader, finder I nu i den ærlige gamle Soldat en saadan Person, som I ventede at finde?"

"Han er min dyrebare Fader og modtog mig, som en

Soldat og en Fader skulde modtage et Barn. Har De kjendt ham længe, Stifinder?"

„Biskop, som Folk beregne Tiden. Jeg var netop tolv Aar, da Sergeanten tog mig med paa mit første Speidertog, og det er nu mere end tyve Aar siden. Vi havde lang Tid at døie deraf, og da det skete, førend I kom til Verden, saa vilde I ei have haft nogen Fader, hvis ikke Bøssen havde været een af mine naturlige Gaver."

„Forklar Dem tydeligere."

„Det er alt for simpelt til at bruge mange Ord. Vi bleve overfaldne af et Baghold, og Sergeanten blev haardt saaret, og vilde have mistet sin Skalp, men et Slags medfødt Instinkt drev mig til at gribe til Baabenet. Vi bragte ham saa bort, og en smukkere Haarvæxt, end den, Sergeanten i en saadan Alder endnu bærer paa denne velsignede Dag, er ikke til at finde i Regimentet."

„De har frelst min Faders Liv, Stifinder!" udraabte Mabel, og, sig selv ubevidst, greb hun med Varme een af hans haarde seneifulde Hænder med begge sine.

„Næ, jeg sagde ikke det saa aldeles, skjøndt jeg troer, at jeg frelst hans Skalp. Et Menneſke kan leve sin Skalp foruden, og saaledes kan jeg ikke sige, at jeg frelst hans Liv. Jasper kan sige det i høi Grad med Hensyn til Eder; thi uden hans Die og Arm havde Kanoen aldrig i Siffer-

hed sat over Strømningen i en Nat som den sidste. Dren-
gens Gaver passe for Vandet, mine for Jagten og Spo-
ret. Han er hithenne i Bugten, seer efter Kanoerne og
kaster et Die paa sin kjære lille Rutter. I mine Vine fin-
des der ingen indsigtsfuldere Yngling her i disse Dele, end
Jasper Western."

For første Gang, efter at hun havde forladt sit Bæ-
relse, vendte Mabel Blikket mod Egnen nedenfor hende, og
sik en Overblik over hvad der kunde kaldes Forgrunden til
det mærkelige Maleri, hvori hun havde fordybet sig med
saa megen Lyft. Oswego kastede sit mørke Bælte i Søen
imellem Banker af nogenlunde Høide; den paa den østlige
Side hævede sig noget dristigere og sprang videre frem mod
Nord end den paa den vestlige. Kortet var anlagt paa
den sidste, og lige nedenfor det stode enkelte Hytter af
Træstammer, som, da de ikke stode i Veien for at for-
svare Stedet, vare blevne opreiste langs med Stranden
for at modtage og opbevare de Forraad, der bleve bragte
i Land eller vare bestemte til at indføres til Communica-
tionsstederne imellem de forskjellige Havne paa Ontarios
Bredder. Der vare to lave, frumme Sandpynter, der med
en forbausende Regelmæssighed vare blevne dannet af de
nordlige Bølger og den hurtige Strømnings hinanden mod-
virkende Kræfter, og som midt i Floden dannede to Bugter,

der ydede Beskyttelse mod Søens Storme; den paa den vestlige Kant var dybest indstaaren, og da den tillige havde det dybeste Vand, dannede den, saa at sige, en malerisk lille Havn for Stationen. Langs med den smalle Kyst, der laa imellem Fortets lave Heide og Vandet i denne Bugt, var det, at de raare Bygninger, vi omtalte, vare blevne opførte. Adskillige Joller, Fartøier og Kanoer vare halet op paa Kysten, og i selve Bugten laa den lille Skude, som Jaspers skyldte sit Ry som Skipper. Den var taklet som en Kutter, kunde være omtrent fyrgetyve Tons drægtig, var saa nydelig bygget og malet, at den lignede lidt et Krigsskib, skjondt aldeles uden Gallerie, og derhos var den taklet og forsynet med Reisning med et saa strængt Hensyn til Proportioner og Skjønhed og med saa megen Klogt og Indsigt, at den havde faaet et Udseende, som endog Mabel strax maatte kalde net og somandsmæssigt. Dens Form var beundringsværdig; thi en meget dygtig Arbejder havde sendt Tegningen til den fra England, ifølge den Officeers Begjæring, der havde ladet den bygge. Den var malet mørk, krigerisk og net, og dens Bimpel, der var saa lang som en Pidsk, betegnede den strax som Kongens Eiendom. Navnet paa den var „the Scud”.

„Det er altsaa Jaspers Skib!” sagde Mabel, der

ganste naturlig satte Hørerne af den lille Skude i Forbindelse med Rutteren. „Er der mange andre her paa Søen?“

„Franskmændene have tre: den ene skal, som jeg hører, være et virkeligt Skib, som det er brugeligt paa Oceanet, den anden en Brig, og den tredie er en Rutter, ligesom „Scud“, som de imidlertid i deres Sprog kalde „Egernet“, og som synes at have et medfødt Had til vor skønne Baad; thi Jasper gaaer sjældent ud, uden at „Egernet“ er i Hælene paa ham.“

„Og er Jasper rede til at løbe for en Franskmænd, om han end viser sig i et Egerns Skikkelse, og det til paa Vandet?“

„Til hvad Nytte er Tapperhed, naar man savner Midler til at drage Fordeel af den. Jasper er en modig Karl, det veed Alle her paa Grændsen, men han har intet Styks, undtagen en lille Haubits, og hans hele Mandskab bestaaer desuden kun af to Mand og en Dreng. Jeg var med ham paa een af hans Farter, og Fyren var forvoven nok; thi han bragte os saa nær ved Fienden, at Bøsserne begyndte at tale med; men Franskmændene føre Kanoner og Stykporter med sig og vise aldrig deres Ansigter udenfor Frontenac, uden at have foruden „Egernet“ nogle og tyve Mand

ombord i deres Kutter. Nei, nei, „Scud“ der blev bygget til at kunne flyve, og Majoren siger, at han aldrig nogensinde vil bringe den i Humeur til at flaaes, ved at give den Mandskab og Baaben, for at den ei skal tage ham paa Ordet og faae sine Binger beklippet. Jeg kjender kun lidt til disse Ting, thi mine Gaver ligge aldeles ikke paa den Bei; men jeg seer Grunden til en Ting — jeg seer Grunden, det seer Jasper ikke.“

„Aa, her kommer min Onkel, nok saa raast efter hans Sotour, han vil betragte denne Indso.“

Cap, der havde meldt sit Komme ved at hoste et par Gange stærkt, viste sig nu virkelig paa Bastionen, hvor han, efter at have nikket til sin Niece og hendes Ledjager med en vigtig Mine, gav sig til at bestue den foran ham udstrakte Vandslette. For at kunne gjøre det ret som han lystede, besteg Somanen een af de gamle Jernkanoner, slog Armene overkors paa Brystet og balancerede med sit Legeme, som om han stod paa et slingrende Skib. For at gjøre Billedet fuldstændigt, havde han en kort Pibe i Munden.

„Naa, Mester Cap,“ spurgte Stifinder ustyldigen, thi han lagde ikke Mærke til det foragtelige Udtryk, den Andens Miner lidt efter lidt bar til Skue; „er det ikke en smut Glade, der fortjener at kaldes et Hav?“

„Dette, altsaa det er hvad I kalder Eders Sø?“
spurgte Cap og pegede hen paa den nordlige Horizont med
sin Pibe.

„Bistnok, og hvis man kan gaae efter den Mands Dom,
der har færdeles paa mange andre Søers Bredder, er det
en meget god Sø.“

„Netop som jeg ventede. En Park i Omfang og et
Ransonsfad i Smag. Det er reent spildt Umage at reise
ind i Landet, i Haab om at see Noget, der er fuldbaaret
eller nyttigt. Jeg vidste, at det netop vilde falde ud saa-
ledes.“

„Hvad har I at udsætte paa Ontario, Mester Cap?
Den er bred og smuk at see paa, og behagelig nok at drikke
af for dem, der ikke kan faae Kildevand?“

„Kaldet I det stort,“ spurgte Cap og pegede hen paa Luften
igjen med sin Pibe. „Jeg gad dog spørge Eder, hvad der
er stort ved dette her? Maatte ikke Jasper selv indrømme,
at han kun maaler nogle tyve Mile fra den ene Strand til
den anden?“

„Men, Onkel,“ faldt Mabel ham i Talen, „man seer
jo intet Land, undtagen her paa vor Kyst. For mig har
den aldeles Udseendet af Verdenshavet.“

„Denne Stump af en Park Udseende af Verdenshavet!
Naa, Magnet, af en Pige, som kan opvise virkelige Sø-

mænd i sin Familie, er det reent ud Snak. Hvad er der ved den, jeg beder Dig, der blot har Omridset af en Sø?"

„Hvad, der er Band — Band — Band — Intet end Band, Mile paa Mile — saa langt, som Diet kan see.“

„Og er der ikke ogsaa Band — Band — Band — noget andet end Band, Mile paa Mile i de Floder, Du har befaret med Kanoen? — ja, „og saa langt som Diet kan see“, oven i Kjøbet?"

„Jo, Onkel, men Floderne have Bredder, og der ere Træer langs med disse, og saa ere de smalle.“

„Og er det ikke en Bred, hvor vi staae? kalde Sol-daterne her det ikke Søens Bred? og findes her ikke Træer i tusindevis? og er tyve Mil ikke smalt nok, oprigtig talt? Hvo for Fanden har nogensinde hørt om Oceanets Bredder, med mindre det skulde være Bankerne under Bandet?"

„Men, Onkel, vi kan ikke see tværs over denne Sø, som vi kan see tværs over en Flod?"

„Der er Du paa Bildspor, Magnet. Er ikke Amazonen, Dronoco og La Plata Floder, og kan Du see tværs over dem? Hør, Stifinder, jeg tvivler endog meget, om denne Stribe Band er en Sø, mig forekommer den kun at være en Flod. I tager det paa ingen Maade her i Skoven saa noie med Eders Geographi, det mærker jeg.“

„Der er I paa Bildspor, Nester Cap. Der er en

Flod, og det en anseeligere ved hver Ende af den; men det er gamle Ontario, I har foran Eder, og skøndt det ikke er min Gave at færdes paa en Sø, saa gives der i mine Tanker saa, der ere bedre end denne her."

"Og Dnfel, dersom vi stode paa Kysten af Rockaway, hvad mere skulde vi da see, end hvad vi nu skue? Der er en Strand paa hver en Side, eller Dæmninger der, og Træer tillige, ligesom de, der findes her."

"Det kalder jeg at være haardnaffet, Magnet, og unge Piger skulde styre klart af alt det, der ligner Egenfindighed. For det første har Oceanet Kyster, men ingen Dæmninger, undtagen „the Grand Banks", der, som jeg skal sige Dig, er ude af Sigte paa Land, og Du vil da vel ikke paaataae, at denne Banke ikke kan sees fra Land, eller er skjult under Bandet?"

Da Mabel ikke havde gyldige Grunde at sætte op imod denne hans løierlige Mening, forfulgte Cap sit Emne, og hans Ansigt begyndte at røbe Seiren over hans Held i denne Strid.

"Og dernæst kunne hine Træer slet ikke sammenlignes med disse Træer. Oceanets Kyster have Meierier, Byer og Herregaarde, og i nogle Verdensdele Slotte, Klostre og Tårne — jo, jo — Tårne, vel at mærke, paa dem; ikke en eneste Ting af alt dette seer man her. Nei, nei,

Mester Stifinder, jeg har aldrig hørt om et Ocean, der ikke havde flere eller færre Fyrtaarne, hvorimod her rundt omkring ikke engang er saa meget som en Baake."

"Her findes noget, der er bedre, her findes noget, der er bedre: en Skov og stolte Træer, et ægte Gudstempel."

"Ak! Eders Skov kan være gavnlig for en Indfø, men til hvad Nytte skulde Oceanet være, naar al Jord omkring kun var Skov? Skibe vilde blive overflødige, da Tømret kunde slaades sammen, og al Handel vilde faae en Ende; og hvad betyder en Verden uden Handel? Jeg er af samme Mening som den Philosoph, der siger, at Menneſſenaturen var opfundet for Handelens Skyld. Magnet, det forbauser mig, at Du kan troe, at Vandet her endog blot har Udseende af Søvand! Nu, det tør jeg vel sige, at der ikke er saadan en Tingest som en Hval i hele Eders Sø, Stifinder?"

"Jeg har aldrig hørt om en eneste, det maa jeg tilstaae; men jeg kan ikke dømme om Dyr, som leve i Vandet, med mindre det skulde være Fiskene i Floderne og Bækkene".

"Ikke engang en Nordkaper eller et Marsviin? ikke saa meget som en stakkels Djævel af en Hai?"

"Jeg vil ikke paatage mig det at sige, at der findes

fligt. Mine Gaver føre ei til den Kant, skal jeg sige Eder Mester Cap."

"Ingen Sild, ingen Stormfugl, ingen flyvende Fisk?" vedblev Cap, der holdt sit Die fæstet paa Roreren for at see, hvor vidt han turde gaae. Ikke saadan en Tingest, som kan flyve, tillader jeg mig at spørge?"

"En Fisk, som kan flyve! Mester Cap, Mester Cap, troe bare ikke, at, fordi vi her kun ere simple Kystbeboere, vi ikke have noget Begreb om Naturen og hvad den har fundet for rigtigt at skabe. Jeg veed, at der ere Egerner, som kan flyve —."

"Et Egern flyve! — det var som Fanden, Mester Stifinder. Staaer I i den Formening, at I har en Dreng paa sin første Fart her for Eder?"

"Jeg kjender intet til Eders Farter, Mester Cap, jeg formoder, at de have været saare mange; men hvad Naturen i Skoven angaaer, da tør jeg fortælle, hvad jeg har seet og see Enhver frit i Ansigtet."

"Og vil I virkelig faae mig til at troe, at I have seet et Egern flyve?"

"Hvis I ønsker at lære Guds Almagt at kjende, Mester Cap, da gjør I vel i at troe herpaa og paa mange andre Ting af samme Natur; I kan være aldeles sikker paa, at det er sandt."

„Dg alligevel, Stifinder,“ — sagde Mabel med et saa yndigt og sødt Blik, medens hun berørte Førerens omme Side, at han i sit Hjerte tilgav hende, — „synes De, der taler saa ærbødigen om den guddommelige Almagt, at nære Tvivl om, at en Fisk kan flyve.“

„Det har jeg ikke sagt, det har jeg ikke sagt, og des- som Mester Cap er rede til at bevidne denne Kjendsgjerning, saa vil jeg gjerne forsøge paa at troe, at det er sandt, saa urimelig det end synes. Jeg mener, det er ethvert Mennekses Pligt at troe paa Guds Almagt, hvor vanskeligt det end monne være.“

„Dg hvorfor kan min Fisk ikke ligesaa godt have Vinger, som Eders Egern?“ spurgte Cap med mere Logik, end man kunde vente hos ham. „At Fiske flyve og kunne det, er ligesaa sandt som fornuftigt —“

„Ja det er netop Knuden, hvorfor man vanskelig kan troe denne Fortælling,“ svarede Føreren igjen. „Det synes ufornuftigt at give et Dyr, der lever i Vandet, Vinger, der rimeligviis ei kunne være det til nogen Nytte.“

„Dg troer I, at Fiskene ere saadanne Væser, at de flyve omkring under Vandet, naar de først ere smukt udflyret med Vinger?“

„Ne, jeg forstaaer mig aldeles ikke paa Sagen; men at en Fisk skulde flyve i Luften, synes mig alligevel at være

mere stridende imod Naturen, end at den skulde flyve i sit eget Element — det, hvori den er født og voret op, skulde jeg mene.“

„Hvilke indskrænkede Begreber, Magnet. Fisken flyver op af Vandet for at undløbe sin Fiende i Vandet; her har I ikke alene Sagen, men og Grunden til samme.“

„Jeg formoder nu, at det maa være sandt,“ sagde Hørerens rolig. „Hvor lang en Udsflugt tage de?“

„Ikke ganske saa lang, som Duerne maa skee; men lang nok for at komme i rum Sø. Hvad Eders Egerner angaaer, da ville vi lade dem fare, min gode Stifinder, da jeg formoder, at I kun bragte dem paa Bane som en lille Tilgift til Fiskene, til Gavn for Skoven. Men hvad er det for en Tingest, der er ankret her under Høien?“

„Det er Jaspers Kutter, Onkel,“ sagde Mabel skyndsomt, „og det er, som jeg troer, et meget smukt Fartøi. Navnet paa den er Scud.“

„Na, den kan være god nok til en Indsø, kan være; men det vil ikke sige stort. Gutten har faaet sig et staaende Bugspyd, og har man nogensinde seet en Kutter med et staaende Bugspyd før?“

„Men kunde dette ikke have sin gode Grund, paa en Sø, som denne her, Onkel?“

„Ganske vist — jeg maa huske paa, dette her er ikke Oceanet, skjøndt det ligner det saa meget.“

„O! Onkel, Ontario ligner altsaa Oceanet, naar alt kommer til alt?“

„I Dine Dine, mener jeg, og i Stifinders; ikke i mine, Magnet. Naa, I kunde sætte mig ud histnede, midt i denne Stump Park, og det i den mørkeste Nat, som nogen sinde faldt fra Himlen, og i den mindste Kano, og jeg vilde være istand til at sige Eder, at det kun var en Indsø. Hvad det angaaer, da vilde Dorothea (Navnet paa hans Stib) komme ligesaa hurtig efter det, som jeg. Jeg troer ikke, at Briggen havde nødig at gjøre mere end et Par korte Slag, i det Høieste, for strax at mærke Forstjellen imellem Ontario og det gamle Atlantherhav. Jeg førte den engang ned i en af de store sydamerikanske Bugter, og den var ligesaa feitet som et Dummerhoved i en Kirke blandt stoisende Methodister. Og Jasper fører denne Baad? Jeg maa have et Kryds med Gutten, førend jeg forlader Dig, blot for et Syns Skyld. Det gaaer aldrig an at sige, at jeg fik denne Park i Sigte, og tog afsted uden at have gjort en Afstikker paa den.“

„Godt, godt, I behøver ikke at vente længe paa det,“ svarede Stifinder, „thi Sergeanten er isærd med at indstibe sig med en Afdeling for at afløse en Post paa Tusindøerne;

og da jeg har hørt ham sige, at han agtede at tage Mabel med, saa kan I slutte Eder til Selskabet."

"Er det sandt, Magnet?"

"Ja, jeg troer," svarede Pigen, medens en let Rødmen, der ikke bemærkedes af hendes ledsagere, farvede hendes Kinder, "skøndt jeg har havt saa lidt Leilighed til at tale med min kjære Fader, at jeg ikke er ganske vis derpaa. Men der kommer han, og De maa nu selv spørge ham."

Trods hans lave Rang, var der i Sergeant Dunhams Mine og Karakter noget, der paabød Agtelse: hans høie, imponerende Væxt, hans alvorlige og mørke Sind, hans stränge og bestemte Handle- og Tænkemaade indvirkede saa meget, at ikke engang Cap, saa høymodig og anmassende han end pleiede at være imod sine Landsmænd, turde vove at tillade sig de samme Friheder mod den gamle Soldat, som mod sine andre Benner. Man lagde ofte Mærke til, at Sergeant Dunham nød langt mere virkelig Agtelse hos Duncan af Lundie, den stotste Adelsmand, der kommanderede paa denne Post, end de fleste af hans Undergivne; thi Erfaring og prøvede Tjenester havde ligesaa stort Værd i den gamle Majors Værd, som Fødsel og Penge. Da Sergeanten aldrig nogensinde ventede at sige høiere, holdt han sig selv og sin Stilling saaledes i Ære, at hans Handlemaade altid maatte skaffe ham Agtelse, og den Bane

at omgaaes saa meget med Underordnede, hvis Lidenstaber og Tilbøieligheder, han fandt nødvendig at holde i Tømme ved Tilbageholdenhed og Værdighed, havde givet hele hans Optræden et vist Anstrog, hvis Indflydelse kun Saa vare istand til at modstaae. Medens Kapitainerne behandlede ham venligt og som en gammel Kammerat, vovedede Lieutenanterne sjældent at afvige fra hans militaire Anskuelser, og man bemærkede, at Jændriferne virkelig i den Grad viste ham Agtelse, at den næsten steg til Ærbødighed. Det er da altsaa ikke til at undres over, at Mabels Underretning pludseligen endte den besynderlige Samtale, vi just have meddeelt, ihvorvel man ofte havde gjort den Erfaring, at Stifinder var det eneste Menneſte her paa Grændsen, der, uden at være en Mand af Stand, turde driste sig til at behandle Sergeanten aldeles som sin Ligemand, ja endog med en Vens hjertelige Fortrolighed.

„God Morgen, Broder Cap,“ sagde Sergeanten og hilſede paa militair Viis, da han med værdig og fornem Anſtand beſteg Baſtionen. „Det kunde synes, ſom om min Morgentjeneste havde ladet mig glemme Dig og Mabel; men vi have nu een eller to Timer tilovers til at fornye vort Bekjendſkab i. Mærk Du ikke, Broder, en ſtor Lighed mellem Pigen og hende, vi have miſtet for længe ſiden?“

„Mabel er ſin Moders Billede, Sergeant, det har jeg

altid sagt, og dertil har hun lidt af Din stærkere Bygning; men hvad det angaaer, saa manglede Caperne heller aldrig Styrke og Raskhed."

Mabel kastede et frygtfomt Blik op mod sin Faders alvorlige og strænge Ansyn, som hun altid havde tænkt sig saaledes som et hjærligt Barn gjør sig Forestillinger om sine sømme Forældre, fra hvilke hun er skilt, og da hun saa, at hans Ansigtsmuskler kom i Bevægelse trods det Pedantiske og Stive, der laae i hans Manerer, søgte hun en inderlig Attraa efter at styrte sig i hans Arme og græde af ganske Hjerte. Men han var langt mere kold i sit Ydre, langt mere fornem og fremmed, end hun havde ventet at finde ham, at hun ei engang i Genrum havde fordristet sig til at tillade sig en saadan Frihed.

„Du har havt en lang og møjsommelig Reise, Broder, for min Skyld; vi vil søge at gjøre Dig Opholdet behageligt hos os."

„Jeg hører, Du venter Ordre til at kunne lette Anker, Sergeant og drage hen til en Deel af Verden, hvor man siger, at der en tusind Der."

„Stifinder, det er nok et Stykke af Eders Glemsomhed?"

„Næ, næ, Sergeant, jeg har intet glemt; men det forekom mig ei saa nødvendigt at holde Eders Hensigter saa meget skjult for Eders eget Kjød og Blod."

„Alle militære Bevægelser maae foretages med saa liben Omtale som muligt,“ svarede Sergeanten og gav Føreren et lille venligt men irettesættende Slag paa Skuldren. „J har henlevet alt for mange Dage i Nærheden af Frankmændene, til at J ei skulde vide, hvor vigtigt det er, at være taus. Men det gjør intet; Tingen maa snart blive bekjendt, og det nytter ikke stort at forsøge nu paa at skjule det. Vi skal om kort Tid indskibe en Afløsning til en Station paa Søen, skjøndt jeg ikke kan sige, at det er til Tusindøerne, og at jeg skal med. J saa Jald er jeg bestemt paa at lade Mabel reise med, for at hun kan forestaae mit Kjøkken, og jeg haaber, Broder, at Du vil tage til Takke med Soldaterkosten, een Maaned eller to.“

„Det vil beroe paa, hvorledes J indretter Eders Marschroute. Jeg er ingen Ven af Skove eller Sumpe.“

„Vi skal seile i Scud; og det er rimeligt, at den hele Tjeneste, der ikke er ny for os, vistnok vil more Gen, der er søvant.“

„Ja vant til det salte Vand, om Du saa vil, men ikke til Vand af en Indsø. Har J ingen til at styre denne Stump af en Rutter for Eder, skulde jeg ikke desto mindre have imod at være Eders Skipper paa Dversarten, skjøndt jeg holder det Hele for reent Tidsspilde; thi jeg

anseer det for et Rarrerie at falde det at gaae tilføes, naar man seiler omkring i denne Park."

„Jasper er i enhver Henseende Mand for at haandtere Scud, Broder Cap; og paa den Viis kan jeg ikke sige, at vi trænge til Din Hjælp, men det skal glæde os at see Dig i vort Selskab. Du kan ikke vende tilbage til Planteskederne, førend en Afdeling er bleven sendt derhen, og det vil næppe skee, førend jeg er kommen hjem igjen. Naa, Stifinder, det er første Gang i mit Liv, at jeg veed, der er Høst paa Spor efter Mingoerne, og at I ikke er i Spidsen for dem."

„Dyrigtigt talt, Sergeant," svarede Stifinder paa en lidet ubøslig Maneer, medens hans Ansigt, der var bleven saaeensformig rødt ved det bestandige Liv under aaben Himmel, tydeligen skiftede Farve, „jeg har ikke følt imorges, at det var min Gave. For det første veed jeg meget vel, at Soldaterne af det 55de ikke ere Mand for at opsnappe Profesere i Skoven, og disse Spitsbuber ventede ikke, til man omringede dem, da de vidste, at Jasper havde naaet Garnisonen. Dernæst kan en Mand gjerne tage sig lidt Hvile efter en Sommers drøit Arbeide, og Ingen tør mistænke hans gode Villie. Desuden er Serpenteren ude med dem, og dersom Kjeltringerne blot kunne opsnuses, kan I trygt stole paa hans Fiendskab og Syn; det første er

stærkere og det sidste er næsten, om ikke aldeles, saa godt som mit eget. Han elsker de lurende Landsfrygere ligesaa lidt som jeg, og i denne Henseende maa jeg sige, at mine egne Følelser imod en Mingo ikke ere stort mere end en Delawares Gaver, podede paa en kristen Stamme. Nei, nei, jeg tænkte, jeg vilde dennegang overlade Wren, dersom det kan kaldes en Wre, til den unge Fændrik, som fører an, der, hvis han ikke mister sin Skalp, kan broute med sit Felttog i sine Breve til sin Moder, naar han vender tilbage. Jeg tænkte, jeg vilde spille Lediggængerens, een gang i mit Liv."

"Og Ingen har større Ret, dersom lang og tro Tjeneste giver Nogen Adkomst til Orlov," gjensvarede Sergeanten venlig. "Mabel vil ei synes mindre godt om det, at I foretrækker hendes Selskab for de Vildes Forfølgelse, og vil, det tør jeg sige, føle sig lykkelig ved at dele sin Frokost med Eder, saafremt I har Lyst til at spise. Tro imidlertid ikke, min Pige, at Stifinder er i Vane med at lade Røverne slaae Retraite rundt omkring Fortet uden at de skulde høre Kvaldet af hans Bøsse."

"Tænkte jeg, hun gjorde det, Sergeant, skulde jeg, ihvorvel jeg ikke er meget forelsket i stadselige Parade-Evolutioner, skuldre Hjortedræber og forlade hendes skønne Dine, førend hun fik Tid til at see suurt til mig. Nei, nei,

Mabel kjender mig bedre, skjøndt vort Bekjendtskab er nyt endnu; der har saamæn heller ikke været nogen Mangel paa Mingoer til at oplive den korte Marsch, vi allerede have tilbagelagt i Fællesskab."

„Der maatte behøves en stor Mængde Vidnesbyrd, Stifinder, for at faae mig til at dømme ilde om Dem paa nogen Maade, og endnu mindre paa den Maade, De nævner," svarede Mabel og rødmede med en oprigtig Alvorlighed, hvormed hun stræbte at fjerne fra hans Sind enhver Mistanke om det Modsatte. „Baade Fader og Datter, troer jeg, skulde Dem deres Liv, og De kan troe mig, Ingen af os vil nogensinde glemme det."

„Tak, Mabel, Tak af mit inderste Hjerte. Men jeg vil heller ikke drage nogen Fordeel af begge Eders Uvidenhed, min Pige, og skal derfor sige Eder, at jeg ei troer, at Mingoerne vilde have frummet et Haar paa Eders Hoved, dersom de var kommet lykkelig aasted med deres Djævelskab og Kneb og havde faaet Eder i deres Kloer. Min Skals og Jaspers og Mester Caps hifthenne og ligeledes Serpentens vilde sikkert være bleven roget; men hvad Sergeantens Datter angaaer, da troer jeg ikke, at de vilde have frummet et Haar paa hendes Hoved."

„Og hvorfor skulde jeg antage, at Kjender, der som bekjendt hverken staaene Qvinder eller Børn, vilde udvise

større Barmhjertighed imod mig end imod enhver Anden? Jeg føler, Stifinder, at jeg skylder Dem mit Liv."

„Jeg siger nei, Mabel! de vilde ikke have Hjerte til at gjøre Eder Fortræd. Nei, ikke engang en baltyrig Mingo=Djævel vilde have havt Hjerte til at frumme et Haar paa Eders Hoved. Men hvormeget jeg end tiltroer disse Blodsugere, tiltroer jeg dem dog ikke nogen Ugudelighed af det Slags. De havde vel ønsket, ja tvunget Eder til, at I skulde blive en eller anden Hordings Kone, og det var Plage nok for et ungt kristen Fruentimmer; men videre tænker jeg ikke, at endog Mingoerne selv havde drevet det."

„Nu vel da, saa skylder jeg Dem Befrielse for denne store Ulykke," sagde Mabel og greb hans grove Haand med en Aabenhed og Hjertelighed, der vistnok henrykkede den ærlige Fører. „Døden er for mig ikke saa slem, som at blive en Indianers Kone."

„Det er hendes Gave, Sergeant," udbrød Stifinder og vendte sig om efter sin gamle Kammerat med en Glæde, der var at læse i hvert et Træk af hans ærlige Ansigt, „og den vil have sin Gang. Jeg fortæller Serpente, at ingen Daab nogensinde vil gjøre en Delawarer til en hvid Mand, og ei heller nogen Hujen og Hylen omvende et blegt Ansigt til en Rødhud. Det er et ungt Fruentimmers

Gave, som er født af friske Forældre, og der bør holdes Hævd over den."

„J har Ret, Stifinder, og saa vidt Mabel er interesseret heri, skal der holdes Hævd over den. Men det er paa Tide at bryde Eders Faste, og dersom Du vil følge mig, Broder Cap, skal jeg vise Dig, hvorledes vi stakkels Soldater her har det paa en affides Grændse."

Niende Kapitel.

Nu, mine Brødre og Venner i Landflugtighed,
 har gammel Bane ei gjort os Samlivet mere hårt.
 End al den stakkels Pragt? Ere disse Stove ei
 Mere frie for Fare, end det avindsyge Hof?
 Kun Adams Straf her trynger paa os. —

Som J lyster.

Der laa intet tomt Praleri i Sergeant Dunhams Løfte, som han udtalte med de Ord, hvormed det sidste Kapitel sluttede. Trods Grændsepostens fjerne Beliggenhed, kunde de, der levede her, hyde over et Taffel, som Konger og Fyrster i mange Henseender maatte misunde dem. Paa

den Tid, vor Fortælling falder, og visnok endnu et halvt Aarhundrede efter, udgjorde hele den uhyre Egn, som er bleven kaldet Vesten eller de nye Provindser efter Revolutionskrigen, et sammenlignelsesviis ubefolket og udyrket Land, der havde en rig Overflod paa alle Naturens levende Frembringelser, der egnede sig for dets Klima, med Undtagelse af Mennesker og Huusdyr. De saa Indianere, der streifede omkring i dets Skove, kunde ikke gjøre noget synligt Skaar i den overvættede Mængde Vildt, og de spredte Garnisoner eller tilfældige Jægere, der hist og her viste sig paa denne uhyre Strækning, gjorde ikke mere Skade end Bien paa en Boghvedemark eller Kolibrien paa Blomsten.

Saad vi i vor Tid kun kjende som en Tradition om den vidunderlige Mængde firføddede Dyr, Fugle og Fiske, der dengang i Særdeleshed forefandtes ved Bredderne af de store Indsøer, stadfæstes aldeles af endnu levende Mænds Erfaring, ellers skulde vi betænke os paa at fremkomme med en slig Beretning; og da vi selv have været Dienvidner til denne forbausende Overflod i nogle Rejninger, opfyldte vi vort Kald med den Tillidsfuldhed, som kun egen Overbeviisning formaaer at indgyde. Oswego havde i Særdeleshed en god Beliggenhed til rigeligen at forsyne en Epicuræers Spisefammar. Det myldrede af alle Slags Fisk i Floden, og Fiskeren behøvede blot at kaste sin Line ud for

at hale en Brasen ind eller et andet Medlem af den finnedes Slægt, der dengang lige saa talrige befolkede Vandene, som Insekterne opfyldte Luften over Sumpene i denne frugtbare Bredegrad. Blandt andet var der Laren fra Indsøerne, der varierede noget fra den velbekjendte Art, men næppe stod tilbage for det nordlige Europas kostelige Lar. Paa forskjellige Træfugle, der have hjemme i Skovene og i Vandet, var der en lignende Rigdom; paa hundrede Aarer saae man ofte paa eengang Gæs og Vender i de store Baier, der stjære sig ind i Søens Bredder. Hjorte, Bjørne, Rænnere, Egerner og mange andre firføddede Dyr, hvortil undertiden endnu kom Elødyret eller den amerikanske Hjort, hjalp til at fuldstændiggjøre den naturlige Forsyning, som alle Vosterne mere eller mindre tyede hen til, for at bøde paa de Savn, deres affides Beliggenhed paa Grændsen medførte.

Paa et Sted, hvor man havde saa stor Overskødhed paa Rjødspiser, der ellers pleiede at henregnes til Luxusartiklerne, var Ingen udelukket fra at nyde dem. Den ringeste Mand i Oswego spiste til dagligt Brug Bildt, der vilde have prydet et pariser Taffel, og det var kun en sund Fortolkning af Smagens Nykker og af de menneskelige Lysters Forkeerthed, at netop den Levemaade, der under andre Forhold vilde fremkalde Rid og Misundelse, svækkede Appe-

titen. Hærens grove og regelmæssige Føde, som man nødvendigvis maatte indskrænke paa Grund af den vanskelige Transport, satte den menige Soldat mere og mere Priis paa, og yderlig gjerne havde han til enhver Tid ladet sit Bildt, sine Vænder og Duer og sin Lax i Stikken, for at kunne sluge sin yndige Skinke, sine trevlede Roer og sin selvkogte Kaal.

Sergeant Dunhams Bord opviste, som man let kan begribe, Grændsens Overflod og Luxus, men ogsaa dens Savn. En kostelig stegt Lax røg paa et flygt Fad, dampende Bildbrad duftede indbydende imøde, og forskjellige kolde Retter, der alle bestod af Bildt, vare blevne sat hen for Gæsterne, til Værelse for det nysankomne Besøg som og for at gjøre den gamle Soldats Gæstfrihed Fyldest.

„Du synes ikke at være paa smal Koft, i denne Verdenstrog, Sergeant,“ sagde Cap, efter at han rigtigheden havde indviet sig i de mangfoldige Retters Hemmeligheder. „Din Lax vil en Skotlænder finde Behag i.“

„Det gjør den imidlertid ikke, Broder Cap; thi af to til tre hundrede Karle, som vi have her i Besætningen, er der ikke et halvt Dussin, som jo vilde gjøre deres Sed paa, at Fiske ikke er egnet til at blive spist. Endog enkelte af Tyrene, der aldrig have smagt Bildt undtagen som Kryb-

flytter i deres Hjem, vrænge med Næsen af de fedeste Bøve, vi kunne faae her."

„Ja, det er Kristens-Natur," fremkom Stifinder med, „og jeg maa tilfoie, det er ikke til dens Ære. En Rødhud vrager aldrig, men er altid taknemmelig for den Føde, han faaer, hvad enten den er feed eller mager, Dyresteg eller Bjørn, en vild kalkunst Hanes Bryst eller Bildgaasens Vinge. Med Stam maa man sige, at vi hvide Mænd betragte Betsignelserne uden Tilfredshed, og ansee ubetydelige Onder for Ting af stor Vigtighed."

„Det er saa med det 55de, det kan jeg svare for, skøndt jeg ikke kan sige det samme om deres Kristendom," svarede Sergeanten. „Endog selve Majoren, gamle Duncan af Lundie, pleier undertiden at sværge paa, at en Havremeels Røge er en bedre Kost end Oswegos Aborre og sukke efter at sluges Hvilandenes Vand, medens han, naar han lyster, har hele Ontario til at kvæle sin Tørst med."

„Har Major Duncan Kone og Børn?" spurgte Mabel, hvis Tanker naturligviis sysselsatte sig med hendes eget Køn, i denne hendes nye Stilling.

„Nei, Barn, skøndt man paaftaaer, han er forlovet i sit Hjem. Damen synes at ville hellere vente end udsætte sig for de Møisommeligheder, der følge med Tjenesten i denne vilde Egn, hvilket aldeles ikke, Broder Cap, stemmer med

mine Begreber om en Qvindes Pligter. Din Søster tænkte anderledes, og havde det været Guds Villie at staae hendes Liv, saa havde hun i dette Dieblis siddet paa den samme Feltstol, hendes Datter saa smukt indtager."

„Jeg haaber Sergeant, Du tænker ikke paa at lade Mabel ægte en Soldat,“ svarede Cap alvorligen. „Vor Familie har allerede i saa Henseende givet sin Skjæb, og det er paa høie Tid, at Søen igjen bliver bragt i Erindring.“

„Jeg tænker ikke paa at vælge en Ægtemand for Pigen i det 55de eller noget andet Regiment, det kan jeg love Dig, Broder, skøndt jeg troer, at det vel er paa Tiden, at Barnet bliver anstændigen gift.“

„Fader!“

„Det er ikke deres Gaver at tale om disse Sager saa aabenlyst,“ sagde Foreren; „thi jeg har seet Erfaringen bestyrke det, at den, der vil forfølge Sporet af en Jomfrues Tilboielighed, ikke maa udstyre sine Tanker efter hende. Saa, med Eders Tilladelse ville vi tale om noget ellers.“

„Lad saa være, Broder Cap, jeg haaber at Du holder af et Stykke kold Skinke; det synes, at denne Ret smager Dig.“

„Ja, ja, giv mig civiliseret Kød, dersom jeg skal spise,“ svarede den haardnakkede Somand. „Bilddet er godt

nok for Skipperne paa Eders Indsø, men vi fra Verdenshavet lide mere det, vi kjende."

Her lagde Stifinder sin Kniv og Gaffel tilside og gav sig hjerteligen til at lee, dog paa sin egen stille Maneer; derpaa spurgte han nysgjerrig paa sin Viiis:

"Savner I Huden, Mester Cap? savner I Huden?"

"Dets Troie vilde have flædt Dyret bedre, det tænker jeg, Stifinder, men jeg formoder, det er Stik i Skovene at anrette Griisen paa denne Maade."

"Sandt, sandt, et Menneſte kan gaae Jorden rundt, og alligevel ikke vide alt. Dersom I havde havt Huden af denne Griis, Mester Cap, havde I havt omme Hænder, Dyret er et Pindsviin."

"Hofferen tage mig, om jeg nogensinde tænkte, det var sundt naturligt Fleſk," gjensvarede Cap. "Jeg troede jo rigtignok, at ogsaa en Griis kunde miste nogle af sine gode Egenſkaber her tillands i Skovene. Det forekom mig aldeles i sin Orden, at et Færſkvands-Sviin aldeles ikke kunde falde saa godt ud som et Saltvands-Sviin. Jeg formoder, Sergeant, at det for Dig nu er aldeles eet."

"Dersom bare Flaaningen ikke falder i min Lod, Broder. Stifinder, jeg haaber, at Mabel ikke viste sig ulydig paa Marſchen?"

"Nei langt fra, langt fra. Dersom Mabel blot er

halvt saa godt fornøiet med Jasper og Stifinder, som Stifinder og Jasper ere fornøiet med hende, Sergeant, da skulde vi blive Benner alle vore Levedage."

Da Hørereren talte, vendte han sine Bine mod den blussende Pige med en vis ustyldig Attraa efter at udsritte hendes Mening, og strax derpaa var det, at han med en ham medfødt sin Taft, der robede, hvor høit han var hævet over det lave Dnske at trænge ind i de qvindelige Høielsefs Helligdom, saae ned paa sin Tallerken og syntes at angre sin Driftighed.

„Godt, godt, vi maae huske paa, at Qvinder ikke ere Mænd, min Ven," tog Sergeanten igjen til Orde, „og være tilbørligen overbærende med Naturen og Dydragelsen. En Rekrut er ikke en Veteran. Ethvert Menneske veed, at der hører længere Tid til at blive en god Soldat end til at blive, hvad det skal være; og en ubodelig Tid vilde gaae med for at blive en god Soldaterdatter."

„Det er en ny Lære, Sergeant," sagde Cap lidt opfærende. „Vi gamle Somænd ere tilbøielige til at troe, at man kan danne sex Soldater, ja, og det fortrinlige Soldater, medens een Skipper bliver oplært"

„Na, Broder Cap, jeg kender lidt til de Tanter, Søfarende nære om dem selv," sagde Svogeren og smilede saa blidt, som hans mørke Træk blot tilstødede, „thi jeg stod

i mange Aar i Garnison i en Søhavn. Du og jeg have tidligere behandlet dette Emne, og jeg frygter for, vi blive aldrig enige. Men ønsker Du at lære Forstjellen imellem en ægte Soldat og et Menneske, der endnu, som jeg vilde kalde det, er i sin Naturtilstand, saa behøver Du kun i Eftermiddag at kaste et løseligt Blik paa Bataillonnen af det 55de, naar det trækker op til Parade, og da, naar Du er vendt tilbage til York noie betragte eet af Borgercorpsene, naar det gjør sin yderste Glid."

„Lad gaae, for mit Die, Sergeant, er Forstjellen ikke synderlig stor, ikke større end Du vil finde mellem en Brig og en Snov. For mig see de alle eens ud; alt Skarlagen, Hjer og Krudt og Pibeleer."

„Ja vist, saaledes dommer en Sømand," svarede Sergeanten med Værdighed; „men det er Dig maaskee ikke vitterligt, at et heelt Aar gaaer hen med at lære en rigtig Soldat at spise."

„Desto værre for ham. Militzen forstaaer at spise strax; thi jeg har ofte hørt, at den paa sin Marsch gemeenlig spiser alt hvad den kan faae, naar den ikke bestiller Andet."

„De have deres Gaver, det formoder jeg, lig andre Mennesker," fremførte Stifinder i den Hensigt at opretholde Freden, der øiensynligen stod lidt i Fare for at blive brudt

ved den haardnakkede Forsjærlighed, begge de stridende Parter sølte for deres egen Stand; „og naar et Menneske har sin Gave fra Forsynet, er det i Almindelighed naragtigt at ville søge at arbejde imod den. Det 55de, Sergeant, er et forstandigt Regiment, hvad dets Spisen angaaer, hvorvel jeg tør paaastaae, at der nok kunde findes Borgercorps'er, der ogsaa kunde overgaae det i Bedrifter af den Natur.“

„Unkel,“ sagde Mabel, „dersom De er færdig med Frokosten, vilde jeg gjerne bede Dem om at gaae ud med mig paa Bastionen igjen. Ingen af os har endog kun halvt seet Søen, og det vilde næppe være anstændigt for en ung Pige at gaae ganske ene omkring i Fortet den første Dag efter hendes Ankomst.“

Cap forstod Mabels Bevæggrund, og da han i Grunden bar et hjerteligt Vennskab til sin Svoger, var han rede nok til at opsætte Beviisforelsen, til de havde været længere sammen; Tanken om aldeles at opgive den kunde ikke falde en saa selvstændig og paaastaaelig Mand ind. Han fulgte altsaa med sin Niece og lod Sergeant Dunham blive ene tilbage med sin Ven, Stifinderen. Saasnart som hans Modstander havde slaaet Retraite, vendte Sergeanten, der ikke fuldt saa godt havde forstaaet sin Datters Manøver, sig ene

til sin Selskabsbroder og med et noget triumpherende Smil bemærkede han:

„Armeen, Stifinder, har aldrig endnu været retfærdig imod sig selv og hævdet sine Rettigheder, og skøndt Bessedenhed anstaaer en Mand, hvad enten han er i en rød Kjole eller i en jort, eller, for den Sags Skyld, i sine Skjortearmer, saa holder jeg ikke af at lade en god Leilighed slippe forbi til at lægge et Ord ind til Bedste for den. Nu, min Ven,“ han lagde i det samme sin Haand i Stifinders og trykkede den hjerteligen — „hvorledes kan I lide Pigen?“

„I har Grund til at være stolt af hende, Sergeant, I har Grund til at være stolt af at være Fader til et saa smukt og velordraget ungt Fruentimmer. Jeg har seet mange af hendes Kjon og nogle, der vare store og skønne, men aldrig tilforn har jeg truffet paa nogen, hos hvem Forsynet i mine Tanker saa rigtigheden har afveiet de forffjellige Gaver.“

„Og den gode Mening, det kan jeg sige Eder, Stifinder, er gjensidig. Hun fortalte mig igaar Aftes saa meget om Eders Koldblodighed, Mod og Godhed, — i Særdeleshed om det sidste; thi Godhed sætte Dvinder den største Priis paa — og det første Mode synes at være falden ud til begge Parter Tilfredshed. Børst Uniformen ud og viis

lidt mere Opmærksomhed for det Jdre, Stifinder, og I faaer Vigen med Hjerte og Haand."

"Næ, næ, Sergeant, jeg har ikke glemt noget af hvad I har sagt mig, og fortryder ikke paa nogen fornuftig Anstrængelse for at gjøre mig selv saa behagelig i Mabels Værelse, som hun er bleven det i mine. Jeg har pudset og poleret paa Hjortedraber i Morges, saa tidlig som Solen steg op, og Geværet har efter mit Skjøn aldrig seet bedre ud, end det er Tilfældet i dette Dieblis."

"Ja efter de Begreber, I har som Jæger, Stifinder, men Skyevaaben maae straae og skinne i Solen, og jeg har endnu aldrig kunnet finde noget Skjønt i en mørkaaret Bøssepibe."

"Lord Howe tænkte anderledes, Sergeant, og han ansaaes for en god Soldat."

"Meget sandt; hans Herlighed havde ladet alle Bøssepiber i sit Regiment sværte sort, og hvad Godt kom der ud af det? I kan see hans Vaabenskjold hænge i den engelske Kirke i Albany! Nei, nei, min værdige Ven, en Soldat maa være en Soldat og aldrig nogensinde føle Skam eller Frygt for at føre Tegnene og Sindbillederne paa hans ærlige Haandværk med sig. Havde I nogen stor Samtale med Mabel, Stifinder, da I foer sammen med hende i Kanoen?"

„Leiligheden var ikke synderlig gunstig, og saa følte jeg mig selv at staae saa langt under hende i Tanker, at jeg var bange for at tale om noget, der ikke hørte til mine Gaver.“

„Heri har I tildeels Ret og tildeels Uret, min Ven. Fruentimmer finde Behag i at høre tale om Smaating, ihvorvel de for største Delen selv ville føre Ordet. I kjenner mig jo nu som en Mand, der ikke giver Tungen frit Løb ved enhver flygtig Tanke, og alligevel var der Dage, hvor jeg kunde see, at Mabels Moder ei syntes mindre godt om mig, fordi jeg gav lidt slip paa mit mandige Alvor. Sandt nok, jeg var da to og tyve Aar yngre, end jeg er den Dag idag, og hvad mere er, istedetfor at være den ældste Sergeant i Regimentet, var jeg den yngste. Bærdighed giver Anseelse og er til Nytte, og uden den kommer man ingen Begne i sine Forhold til Mænd; men vil I vinde en Qvindes Agtelse tilbunds, da maa I nødvendigviis af og til være lidt søielig.“

„O Himmel! Sergeant; jeg frygter undertiden, at det aldrig vil lykkes.“

„Hvorfor tænker I saa modløst om en Sag, som jeg troede, vi begge vare paa det Rene med?“

„Vi bleve enige om, saafremt Mabel var saaledes, som I stildrede mig hende, og saafremt Pigen kunde tykkes

om en raa Jægersmand og Jører, at jeg skulde opgive nogle af mine Vandringsveie og prøve paa at blive blid og from imod Kone og Børn. Men siden jeg har seet Pigen, maa jeg tilstaae, at mange Tvivl ere overkommet mig."

„Hvad er det for noget?" afbrød Sergeanten ham alvorligen, „var det ikke Meningen af Eders Tale, at I var afholdt? — og er Mabel et ungt Fruentimmer, som stuffer Forventningen?"

„Ak! Sergeant, det er ikke Mabel, jeg nærer Mistilliden til, det er til mig selv. Jeg er kun en stakkels uvidende Jægersmand, naar alt kommer til alt, og maaskee er jeg i Sandhed ikke saa god, som netop I og jeg maatte tænke."

„Kæster I ingen synderlig Tro til Eders egen Bedømmelse af Eder, saa maa jeg bede Eder om, ikke at drage min egen i Tvivl. Er jeg ikke vant til at bedømme Jolfs Karakter? paaligger dette ikke mig i Særdeleshed? og bliver jeg ofte narret? Spørg kun Major Duncan, hvis I onsker yderligere Bidnesbyrd."

„Men Sergeant, vi have længe været Venner, have over et Dussin Gange kæmpet Side om Side og have gjort hinanden mange Tjenester. Hvor sligt finder Sted, er man tilbøielig til at tænke alt for velvilligen om hinanden, og jeg er bange for, at Sergeantens Datter ikke vil være saa

raast til at see paa en jevn uvidende Jæger i et saa fordeelsagtigt Lys, som hendes Fader gjør det."

„Lys, tys, Stifinder, I kjender Eder ikke selv, Menneſte, og kan derfor aldeles stole paa min Dom. For det første har I Erfaring, og da alle Piger trænge til den, saa vil intet forstandigt Fruentimmer ringeagte et saadant Fortrin. Dernæst hører I ikke til de Spradebadſer, der kneise høit, ſaaſnart de bare ere traadte ind i et Regiment, men I er en Mand, der har ſeet Tjenesten, og ſom bærer Mærkerne af den paa ſin Krop og ſit Anſigt. Jeg tør ſige, I har været i Ilden tredive eller fyrgetyve Gange, naar jeg regner alle de Skjærmydsler og Baghold med, ſom I har ſeet."

„Det er viſt, Sergeant, det er viſt; men hvad hjælper det til at vinde en omtfølende Qvindes Tilbøielighed?"

„Det vil vinde Seiren. Erfaring i Felten er ligesaa nyttig til Kjærlighed ſom til Krig, men I er en ſaa ærligſindet og lojal en Underſaat, ſom Kongen kan roſe ſig af at have, — Gud velſigne ham!"

„Ogsaa det kan være ſandt, ogsaa det kan være ſandt; men jeg frygter for, at jeg er for raa, for gammel, har for meget af en Bildmand til at jeg ſkulde ſvare til de Ideer, en ſaa ung og ſiintfølende Pige, ſom Mabel, har, der ei er oplært til vore Syſler her i dette Bildnis, og ſom maa anſee

Plantestederne for mere stemmende med hendes Gaver og Tilbøieligheder."

„Der faaer I atter nye Betænkkeligheder, min Ven, og det undrer mig, at de ikke paraderede tidligere."

„Fordi jeg maaſkee aldrig kjendte min egen Uſeſelhed, førend jeg ſaae Mabel. Jeg har reist med nogle, der vare ligesaa ſmukke, og jeg har ledet dem igjennem Skoven og ſeet dem i deres Hænder og i deres Blæder, men de ſtode altid ſaa høit over mig, at jeg ikke tænkte mere paa dem, end paa ſaa mange andre ſvage Skabninger, ſom det ſaldt i min Lod at beſtytte og forſvare. Sagen ſtiller ſig nu anderledes. Mabel og jeg ſtaaer hinanden ſaa nær, at jeg nu, da Uſligheden bliver mig indlyſende, føler mig nedtyngtet af en Bægt, jeg ikke mægter at løſte. Jegønſter, Sergeant, at jeg var ti Aar yngre, ſaae tæffeligend ud og var bedre egnet til at vinde et ſmukt ungt Fruentimmers Indeſt."

„Friſt Mob, min brave Ven, og ſtol paa en Faders Kjendſkab til Dvindelſjonnet. Mabel elſker Eder allerede halvt, og en fjorten Dages kjærlig Omgang dernede blandt Verne hiſt vil completere Halvdelen. Pigen har ſaa godt ſom tilſtaaet mig det igaar Aftes."

„Kan det være muligt, Sergeant?" ſagde Veiviſeren, hvis ydmyge og beſtedne Bæſen undſaae ſig ved at betragte

sig selv i et saa gunstigt Lys. „Kan det virkeligen være muligt? Jeg er kun en stakkels Jæger, og Mabel, seer jeg, er stiftet til at blive en Officeers Fru. Tænker I, at Pigen vil samtykke i at opgive alle sine kjære Sysler fra Hjemstavn, sine Besøg, sin Kirkegang, og boe sammen med en simpel Beiviser og Jæger her oppe omkring i Skovene? Vil hun ikke til Slutningen længes efter sine fordums Glæder, og efter en bedre Mand?”

„En bedre Mand, Stifinder, kan vanskeligen opdrives,” gjensvarede Faderen. „Hvad Sædvanerne fra Byerne angaaer, da bringer Skovens frie Liv dem snart i Glemsel, og Mabel har Mod nok til at leve paa Grændsen. Jeg har ikke lagt Planen til dette Ægteskab, førend jeg noie havde over tænkt den, som Generalen sit Felttog. Først tænkte jeg paa at ansætte Eder i Regimentet, for at I kunde blive min Eftermand, naar jeg træder ud, hvilket maa stee tidligere eller sildigere; men ved nærmere Overveielse fandt jeg, at I næppe er stiftet til Tjenesten. Er I nu end ikke en Soldat i alle Ordets Betydninger, saa er I alligevel en Soldat i dets bedste Betydning, og jeg veed, at I nyder enhver Officeers Belvillie i Corpsen. Saa længe som jeg lever, kan Mabel boe hos mig, og I vil altid have et Hjem, naar I vender tilbage fra Eders Spreidertog og Marscher.”

„Det er meget morsomt at tænke sig, Sergeant, naar bare Pigen med Belvillie vil møde vore Duster. Men desværre for mig! det er ikke rimeligt, at Een, som jeg er, nogensinde kan blive behagelig i hendes smukke Vine. Der-
som jeg var yngre og mere takkelig, ja som Jasper Western er for Exempel, saa kunde der være Haab — ja saa i Sand-
hed kunde der være lidt Haab.“

„Det kan Eau-douce faae og enhver af disse Dreng-
e i eller omkring Fortet!“ svarede Sergeanten og knipsede med
Fingrene. „Om I end i Birkeligheden ikke er yngre, saa er
I dog en Mand med et yngre Udseende, ja, og med et
bedre Udseende end Scuds Jører —“

„Hvorledes?“ sagde Stifinder og saae op til sin Kamme-
rat med et Udtryk af Tvivl, som om han ikke fattede hans
Mening.

„Jeg siger, om end ikke i Birkeligheden yngre i Dage
og Aar, saa har I dog et stærkere og seiere Udseende end
Jasper eller nogen af de Andre, og der vil være mere til-
bage af Eder, efter tredive Aars Forlob, end af dem alle
tilsammentagne. En god Samvittighed vil holde Eder fuld-
kommen ung i hele Eders Levetid.“

„Jasper har saa reen en Samvittighed, som nogen
Yngling, jeg kjender, og vil i saa Henseende holde sig saa
godt, som nogen ung Mand i Kolonien.“

„Saa er I min Ven!“ han gav ham et Haandtryk —
„min prøvede, svorne og standhaftige Ven.“

„Ja, vi har været Venner, Sergeant, næsten i tyve Aar — førend Mabel blev født.“

„Sandt nok — førend Mabel blev født, vare vi ægte prøvede Venner, og det kunde aldrig falde Tosen ind at give den Mand Kurven, der var hendes Faders Ven, førend hun blev født.“

„Det veed vi ikke, Sergeant, det veed vi ikke. Lige Børn lege bedst. Ungdommen foretrækker Ingre til Venner, Alderdommen de Eldre.“

„Men ikke til Koner, Stifinder; jeg har nu aldrig kjendt en gammel Mand, som havde noget at indvende mod en ung Kone. Dernæst er I, som jeg allerede har sagt Eder, æret og agtet af enhver Officeer i Fortet, og hun vil i sit Sind føle sig smigret ved at elske en Mand, der er elsket af Alle og Enhver.“

„Jeg haaber, jeg har ingen Andre til Uvenner end Mingoerne,“ gjensvarede Førerens tankesuld og strog Haaret sagte ned. „Jeg har prøvet paa at handle rigtigheden, og det burde skabe Venner, skjøndt det undertiden slaaer feil.“

„Og man kan sige om Eder, at I søger de bedste Kredse; thi endog gamle Duncan af Lundie glæder sig ved

Eders Besøg, og I tilbringer hele Timer i hans Selskab. Af alle Bevisjere fæster han meest Lid til Eder."

„Na, endog større Folk end han have marscheret ved Siden af mig og underholdt sig med mig, som om jeg kunde være deres Broder; men Sergeant, deres Selskab har aldrig gjort mig opblæst; thi jeg veed, at Skovene ofte gjøre Folk til Eigemand, der ikke vilde være det i Plantestederne."

„Og I er kjendt for at være den bedste Riffelskytte, der nogensinde har ført en Bøsse her i Egnen."

„Derfor Mabel kunde lide en Mand for det, da skulde jeg kanstee ikke have synderlig Marsag til at mistvivle; og dog Sergeant, jeg tænker somme Tider paa, at alt dette skyldes ligesaa meget Hjortedrabere som min egen Dygtighed. Det er sikkerligen en underfuld Bøsse, og den kunde vel gjøre ligesaa megen Gavn i en Andens Hænder."

„Her har vi igjen Eders egen ringe Mening om Eder selv, Stifinder, men vi har seet altfor Mange forseile Maalet med det samme Baaben, og I træffer alt for ofte med andre Mands Bøsser, at I maa undskyldes, at jeg ikke kan være enig med Eder. Vi vil see til at faae en Skivefydning om een eller to Dage, hvor I kan vise Eders Færdighed, og Mabel vil saa kunne danne sig en bedre Dom om Eders sande Karakter."

„Kan det være ærligt Spil? Enhver veed, at Hjorte-

dræber sjældent slaaer Klif, og burde vi foretage en Prøve af det Slags, naar vi alle veed, hvad Resultatet maa blive?"

„Stille, stille, Menneſte; jeg forubſeer, jeg maa gaae halvt paa Frieri for Eder. For Een, der i Kampen altid er indenfor Kruttdampen, er I den meeft forſagte Frier, jeg nogensinde har truffet paa. Huſt paa, Mabel nedſtammer fra en modig Slægt, og Pigen vil være ligeſaa rede til at beundre en Mand, ſom hendes Moder i Fordumsdage.“

Der reiſte Sergeanten ſig og fjernede ſig uden nogen Undſkyldning, for at varetage Tjeneften, der aldrig lod ham Riſt eller No; Koreren ſtod med hele Garniſonen paa ſaa god en Fod, at Ingen blev ſtodt over denne Frihed.

Læſeren vil af den nu meddeſte Tale have lært een af de Planer at kjende, Sergeant Dunham havde for Die, da han lod ſin Datter komme til Grændſefæſtningen. Skjøndt han naturligtviis nu var temmelig fremmed for de Kjærtegn og Omheds Udtryk, der havde gjort ham Barnet ſaa dyrebart eet eller to Aar, eſterat han var bleven Enkemand, bar han alligevel endnu ſtedſe en ſtærk, men ſtille Kjærlighed til hende. Bant til at befale og adlyde, uden at blive foreſpurgt eller at foreſpørge ſig hos Andre om Rigtigheden af de udfædte Befalinger, var han maaſkee alt for

tilbøielig til at troe, at hans Datter vilde ægte den Mand, han maatte udvælge, medens han langtfra havde i Sinde at lægge Baand paa hendes Ønster. Det var en Kjendsgjerning, at de Faa, der kjendte Stifinder noie, hemmeligen tillagde ham overordentlige Egenstaber. Altid den samme, trofsyldige, ærlige, aldeles uforfærdede og alligevel forstandige Mand, den Første i alle lovlige Foretagender eller hvad der gjaldt saaledes efter Tidens Mening, og aldrig indviklet i nogen Sag, der kunde bringe hans Kinder til at rødme eller tilføede Daddel over hans Handlemaade, var det ikke muligt længe at leve sammen med dette Bæsen, som, vistnok ikke feilsfri, dog efter hele hans Eiendommelighed var et Slags Forbillede paa Adam, som man kunde tænke sig ham før Syndesaldet, uden at føle en Erbødighed og Beundring for ham, som ikke stod i Forbindelse med hans Livsstillig. Man lagde Mærke til, at ingen Officeer gik ham forbi, uden at hilse ham, som om han kunde have været hans Ligemand; ingen menig Mand, uden at tiltale ham med en Kammerats Tillidsfuldhed og Frimodighed. Hvad der overraskede meest, var den Eiendommelighed hos Manden, at han med fuldkommen Ligegyldighed betragtede alle de Udmærkelser, der ikke beroede paa personlig Fortjeneste. Han var ærbødig imod sine Overordnede af Bane, men ofte havde man været Vidne til, at

han havde dadlet deres Misgreb og revset deres Forseelser med en Frygtløshed, der røbede, hvor megen Priis han satte paa Sandheden, og med en naturlig Dommekraft, som syntes at byde al Lærdom Trods. Kort, hver den som maatte tvivle om, at Menneskeheden uden Underviisningens Hjælp er istand til at skjelne imellem Godt og Ondt, vilde studse over denne Grændsebeboers ualmindelige Karakter. Hans Følelser syntes at bære Præg af Kristheden og Naturen i Skoven, hvori han havde tilbragt sin meste Livetid, og ingen Casuist kunde have fældet klarere Domme i Sager, hvor det gjaldt Ret og Uret; og alligevel havde han sine Fordomme, som, skjøndt de vare faa og havde faaet Kolorit af Individets Karakter og Sædvaner, vare dybt rodfæstede og næsten udgjorde en Deel af hans Væsen. Men det meest fremtrædende Træk i Stifinders sædelige Organisme var hans skjønne og useilbarlige Sands for Retfærdighed. Denne ædle Egenstabs, uden hvilken intet Menneske kan opnaae sand Storhed, og med hvilken ethvert Menneske maa vinde Agtelse, havde sandsynligviis en hemmelig Indflydelse paa Alle, der søgte Omgang med ham. Thi den gemene og samvittighedsløse Skændegjæst i Leiren saae man vende hjem fra et Tog, der var tilbageslagt i hans Selstabs, paavirket af hans Sindelag, formildet af hans Tale og forbedret af hans Exempel. Som man havde kun-

net vente det af en Mand med saa ophøiet et Fortrin, var hans Trostak uroffelig som Klippen: Forræderi hos ham hørte til Umulighederne. Sjelden veeg han tilbage for sine Kjender, og aldrig under nogetsomhelst Paastud lod han Bennen i Stikken. Han stod, hvad der var en Følge af hans Karakter, paa en lige Fod med sine Nærmeste. Hans Omgangsvener og Fortrolige, han mere eller mindre tilfældigen havde faaet, stode i Almindelighed paa det høieste Trin af Moralitet; han syntes nemlig at være i Besiddelse af en Skarpsynethed, der næsten var instinktmæssig for ham, og den ledede ham til, uden at han rimeligviis selv var sig det bevidst, til at slutte sig de Karakterer nærmest, der bedst vilde gjengjælde hans Venstak. Kort en Menneskekjender har sagt om Stifinder, at han var et skønt Exempel paa en rettænkende og pletfri Mand, der ikke fristes af lidenskabelige og ærgjerrige Ønster og i den store Tensomhed og under en ophøiet Nature forædlende Paavirkning kun har sine Jølefer til Rettesnor; aldrig bragt paa Afveje af de Tilløffelser, Civilisationen har ført med sig, og som have forført saa Mange til at begaae flette Handlinger, ei heller nogensinde glemmende det almægtige Væsen, hvis Aand aabenbarer sig i et Bildnis saa godt som i Byerne.

Det var Manden, hvem Sergeant Dunham havde udfaaaret til Mabels Ægtefælle. I at træffe et slikt Valg

havde han ikke saa meget ladet sig lede af en klar og tydelig Forestilling om Individets Fortjenester, som maaskee snarere af sin egen Forkjærlighed for ham. Imidlertid maatte Enhver, der kjendte Stifinder saa noie som han, vistnok altid indrømme ham en høi Grad af Agtelse paa Grund af hans udmærkede Egenstaber. At hans Datter skulde kunne hitte paa alvorlige Indvendinger imod Partiet, frygtede den gamle Soldat ikke for, medens han paa den anden Side i dunkel Perspektiv skimtede mange Fordele for sig selv, der stod i Forbindelse med hans tiltagende Alder og udmalede sig sit Livs Aften, som han skulde tilbringe blandt en Alkom, der var ham lige dyrebar for begge Forældres Skyld. Han havde først gjort Forslaget til sin Ven, der med Glæde havde lyttet til samme, men nu, som Sergeanten troede at mærke, allerede røbede en Tilboielighed til at fremkomme med sine Anskuelser, der stemmede med de Tvivl og Betymringer, hans bestedne Misillid indgav ham.

Tiende Kapitel.

„Tro ei, jeg elsker ham. Skjædt jeg sværger efter ham;
 Han er jo kun et Drengsbarn: — sandt nok, han taler smukt —
 Men skjønn Talemaader jeg ændser ei.“

En Uge gik hen med det sædvanlige Garnisonsliv. Mabel fandt sig i sin Stilling, som i Begyndelsen ikke alene havde syntes hende ny, men endog lidt kjedelig, og Officererne og de Menige, der efterhaanden vare blevne fortrolige med en ung og blomstrende Piges Nærværelse, hvis Klædedragt og Opførsel bar Præget af den fine Bessedenhed, som hun havde tilegnet sig i sin Belynderindes Huus, faldt hende mindre til Besvær ved deres Beundring for hende, som de kun daarligt lagde Dølgemaal paa, medens de visse en Hoiagtelse for hende, som hun i sine Tanter gjerne skrev paa sin Faders Regning, men som i Sandhed snarere skyldtes hendes beskedne og aandrige Væsen end den Uerbødighed, man søgte for den værdige Sergeant.

Bekjendtskaber, som gjøres i en Skov eller under ualmindelige bevægede Forhold, finde snart deres Grændse. En Uges Ophold i Døwago var tilstrækkelig til at oplyse Mabel om, hvem hun kunde vise Fortrolighed, og hvem hun burde søge at undgaae. Den saa at sige neutrale Stilling, hendes Fader beklædte, der ikke var Officeer, medens han

stod langt over den menige Soldat, fjernede hende fra disse to store Militærklasser, formindskede Antallet af dem, som hun var nødt til at kjende og gjorde det sammenlignelsesviis let for hende, at træffe sin Bestemmelse. Hun opdagede imidlertid snart, at der endog blandt dem, der kunde gjøre Krav paa at indbydes til Kammandantens Taffel, vare Enkelte, som, paa Grund af Nyheden at see en smuk Skabning og et kjønt indtagende Ansigt, ikke vare saa aldeles utilboelige til at glemme Underofficerens Hellebarde, og efter to til tre Dages Forløb havde hun endog sine Tilbedere blandt de Fornemmere. Quartiermesteren i Særdeleshed, en middelaldrende Soldat, der alt mere end een Gang havde prøvet den ægteskabelige Lykke, men nu var Enkemand, var siensynligen beredt til at træde i et fortrøligere Forhold til Sergeanten, skjøndt Tjenesten iøvrigt ofte bragte dem i Berøring sammen, og hans yngre Kammerater blandt Officererne undlod ikke at gjøre deres Bemærkninger over, at denne pedantiske Mand, der var en Skotte og heed Muir afslagde langt hyppigere Besøg i sin Undergivnes Quartier, end han tidligere havde været vant til. Deres Vittigheder indskrænkede sig imidlertid kun til en ringe Latter eller Spøg til Værelse for „Sergeantens Datter“, men snart blev „Mabel Dunham“ en Toast, som hverken Fændrik eller Lieutenant undsaae sig ved at udbringe.

Genimod Slutningen af Ugen sendte Duncan af Lundie efter Tappensfregen Bud efter Sergeanten i et Anliggende, han, som det heed sig, personligen vilde forhandle med ham. Den gamle Veteran boede i en bevægelig Felt-hytte, som stod paa Ruller, og som han kunde lade flytte efter Behag, saa at han snart boede paa eet, snart paa et andet Sted paa Terreplainen indenfor Fortet. Denne Gang havde han gjort Holdt nær ved Centrum, og der fandt hans Undergivne ham, der uden Ophold og uden at behøve at oppebie Tiden i Førgemakket blev viist ind til ham. Der var i Sandhed heller ingen stor Forskjel paa de Boliger, der vare indrømmede Officererne, og dem, der vare indrømmede de Menige; de Første havde man kun tilstaaet de rummeligste, og Mabel og hendes Fader boede næsten, om ikke tilfulde saa godt, som selve Kommandanten paa Pladsen.

„Kom nærmere, Sergeant, kom nærmere, min gode Ven,“ sagde gamle Lundie til sin Undergivne, der stod ærbødigen ved Døren af et lille Bog- og Soveværelse, som han var traadt ind i. „Kom nærmere, og sæt Eder her paa Stolen. Jeg har i Aften sendt Bud efter Eder, min Ven, for at tale med Eder om andet end Fleskesteg og Regnskabslisterne. Det er nu mange Aar siden, vi have været Kammerater og „længe siden“ maa gjælde for noget, endog

imellem en Major og hans Ordonnans, en Skotlænder og en Yankee. Sid ned, Menneſke, og gjør ingen Ophævelſer. Det har været et ſmukt Veir idag, Sergeant."

„Det har det i Sandhed været, Major Duncan“, ſvarede den Anden, der ſkjøndt han ſoiede ſig ſaa vidt og tog Plads, var alt for meget erfaren til ikke at kjende den tilbørlige Reſpekt, han efter ſin Stand nødvendigviis maatte overholde; Veiret har været meget ſmukt, Herr Major, og vi kunne vente flere ſaadanne ſmukke Dage paa denne Aarſtid."

„Det haaber jeg, af ganſke Hjerter. Kornet tegner godt, min Ven, og Du vil finde, at det 55de næſten kan oplære ligesaa gode Bønder ſom Soldater. Jeg har aldrig nogensinde ſeet bedre Kartoffler i Skotland, end vi rimeligviis vil ſaae i vort nye Anlæg."

„De love en god Høſt, Major Duncan, og i ſaa Henſeende en behageligere Vinter end ſidſt."

„Livet ſtrider raſt fremad med ſine Behageligheder, men ogſaa med ſin Længſel efter dem. Vi blive gamle, og jeg begynder at tænke, at det er paa Tiden at trække mig tilbage og leve i Ro. Jeg føler, at mine Arbeidsdage næſten ere forbi."

„Kongen, Gud velsigne ham! har endnu en meget god Tjener i Deres Naade."

„Kan være, Sergeant Dunham, ſiær hvis han tilfældig-

viis skulde have en Oberstlieutenants Post i Reserve for mig."

„Det 55de vil føle sig hædret den Dag, Major Duncan saaer en slig Udnævnelse."

„Og Duncan af Lundie vil føle sig hædret den Dag, han modtager den. Men Sergeant, dersom I aldrig har havt en Oberstlieutenants Post, saa har I havt en god Kone, og det er den næste Ting efter Rang, der kan gjøre en Mand lykkelig."

„Jeg har været gift, Major Duncan; men det er nu længe siden jeg har havt Noget, der kunde lokke fra mig den Kjærlighed, jeg bærer til Hs. Majestæt og min Tjeneste."

„Hvad, Menneſke, ikke engang den Kjærlighed, I bærer til Eders lille vevre, buttede, rødmuſſede Datter, som jeg har ſeet i Fortet i de ſidſte par Dage! Skam Eder, Sergeant! ſaa gammel en Karl jeg end er, kunde jeg næſten blive forelsket i denne lille Glut og ſende Oberſtlieutenanten Potter i Vold."

„Vi vide Alle, hvor Major Duncans Hjerter er, det er i Skotland, hvor en ſkøn Dame længes efter ham og vil gjøre ham lykkelig, ſaaſnart ſom hans egen Pligfølelſe maatte tillade ham det."

„Na, Haabet ligger altid i det Hjerne, Sergeant," ſvarede hans Forefatte, medens en Skygge af Tungſindighed

gleed hen over hans barske skotske Træk; „og det lystige Skotland er et Land, der ligger langt borte. Naa, dersom vi ikke har Lyng og Havremeel her i Egnen, saa har vi saameget Bilde, vi vil fange, og ligesaa stort Forraad paa Lax som i Berwick-upon Tweed. Er det sandt, Sergeant, at Mandskabet i den sidste Tid klager over at være blevet født med altfor meget Bilde og altfor mange Duer?”

„Ikke i de seneste par Uger, Major Duncan, thi Hjorte og Fugle er der paa denne Aarstid ikke en saa stor Overskud paa som før. Det har begyndt at lade Laxen blive Gjenstanden for alle dets Bemærkninger, men jeg stoler trygt paa, at vi ville slippe igjennem Sommeren, uden at vi for Fodens Skyld skulde faae alvorlige Bryderier. Skotterne i Bataillonens tale virkelig mere, end klogt er, om Havremelet, de savne, og see af og til suurt til vort Hvedebrød.”

„O! det er Skottens Natur, Sergeant, hans rene ufordærvede Menneftenatur. En Kage af saadant Meel, Mennefte, smager fortræffeligt, og mangen en Stund længes jeg selv stærkt efter en Bid.”

„Dersom Lysten bliver altfor utilbørlig, Major Duncan, hos Mandskabet, mener jeg, min Herre; — thi det kunde ikke falde mig ind at tale med saa liden Verbødighed om Deres Naade — dersom Mandskabet altsaa føler en foruroligende Længsel efter sin sædvanlige Føde, da skulde

jeg i al Idmyghed foreslaae, at noget Havremeel maatte blive indført eller tilberedt for det her i Egnen, og vi skulde da ikke høre mere om denne Sag. En meget lille Dosis vil være tilstrækkelig til Kuren."

„J er en Skjælsmeester, Sergeant; men jeg vil lade mig hænges, om jeg kan sige, at J har Uret. Der gives imidlertid Gjenstande her i Verden, der ere yndigere end Havremeel. J har saaledes en yndig Datter, Dunham."

„Pigen er sin Moders Billed, Major Duncan, og tør nok lade sig see", sagde Sergeanten med Stoltthed. „Begge ere de kun blevne opfødte med ægte amerikansk Meel. Pigen tør lade sig see, min Herre."

„Det tør hun, jeg indsejaaer derfor. Men jeg kan ligesaa gjerne strax skride til Maalet og lade Reserven rykke ud i Fronten. Her er Davy Muir, Quarttermesteren, han onsker at ægte Ederes Datter og har just anmodet mig at aabenbare Eder Sagen, da han frygter for at kompromittere sin Værdighed; og jeg kan ligesaa godt tilføie, at over Halvdelen af de unge Knøse her i Fortet drikke hendes Skaal og tale om hende fra Morgen til Aften."

„Det er meget smigrende for hende, min Herre," svarede Faderen stift, „men jeg stoler paa, at de Herrer snart vil have en dem værdigere Gjenstand at tale om. Jeg haaber

min Herre, at hun inden et par Ugers Forløb skal blive en ærlig Mands Kone."

„Ja Davd er en ærlig Mand, og det er mere end der kan siges om alle i en Dvarteermesters Bestilling, det er min Mening," svarede Lundie med et Smil. „Men maa jeg nu sige til den af Cupido saarede Ungling, at Sagen er saa godt som afgjort?"

„Jeg takker Deres Raade, men Mabel er forlovet med en anden Mand."

„Handen er hun! det vil gjøre Dpfigt i Fortet; det gjør mig alligevel ikke ondt at høre det; for jeg maa tilstaae Eder, Sergeant, jeg er ingen stor Beundrer af ulige Partier."

„Jeg tænker som Deres Raade, og ønsker ikke at see min Datter som Officeers Frue. Kan hun naae saa høit som hendes Moder før hende, maa hun som et fornuftigt Fruentimmer give sig tilfreds."

„Og maa jeg spørge, Sergeant, hvem er den lykkelige Mand, I har bestemt til at være Eders Svigersøn?"

„Stifinderen, Deres Raade."

„Stifinder!"

„Netop ham, Major Duncan, og idet jeg nævner ham for Dem, giver jeg Dem hans hele Historie. Ingen

har et bedre Ry her paa Grændsen, end min ærlige, tappre, oprigige Ven."

„Alt det er sandt nok; men er han, naar alt kommer til Stykket, Mand for at gjøre en tyveaarig Pige lykkelig?"

„Hvorfor ikke det. Deres Raade. Manden er den første i sit Kald. Der gives ingen Veiviser eller Speider ved hele Armeen, der nyder halv saamegen Agtelse som Stifinder, eller som fortjener den halvt saa meget."

„Meget sandt, Sergeant, men er den Agtelse, en Speider nyder en Berømmelse, der kan sængsle en Piges Sind?"

„At tale om Pigers Sind, min Herre, er efter min ydmyge Formening det samme som at tale om Rekruters Dommekraft. Dersom vi vilde tage saadanne keitede Karles Bevæggelser til Reitesnor, kunde vi aldrig formere en anstændig Linie i Bataillonen, Major Duncan."

„Men Eders Datter har intet Reitet ved sig; thi en nydeligere Pige, af hendes Stand at være, kan umuligen findes i selve det gamle Albion. Er hun enig med Eder i denne Sag? — det maa hun vel, siden I siger, at hun er forlovet."

„Vi have endnu ikke talt sammen om dette Anliggende, Deres Raade! men jeg antager at hun saa godt som har bestemt sig, naar jeg skal domme efter adskillige smaae Omstændigheder, jeg kunde anføre."

„Og hvad er det for Omstændigheder, Sergeant?“ spurgte Majoren, hvem Sagen nu begyndte at interessere mere, end det fra først af havde været Tilfældet. „Jeg tilstaaer, jeg er lidt nysgjerrig efter at erfare noget om et Fruentimmers Sind, da jeg, som I veed, selv er en Vebersvend.“

„Ja, Deres Raade, naar jeg omtaler Stifinder for Pigen, seer hun mig altid freidigen i Ansigtet, stemmer i med mig i hver en Smule, jeg siger til hans Roes, og har et saa frit og utilbageholdende Væsen, der saa godt som tyder paa, at hun halvt allerede betragter ham som sin Egtemand.“

„Om — og I troer, Dunham, at disse Tegn ere paalidelige Bidnesbyrd om Eders Datters Tilboielighed?“

„Det skulde jeg mene, Deres Raade; thi de forekomme mig at tale ud af hendes Hjerte. Naar jeg træffer paa en Mand, der seer mig frit i Ansigtet, medens han roser en Officeer — thi Deres Raade maa ikke tage mig det fortrydeligt op, Folkene pleie undertiden at rive ned paa deres Foresatte — naar jeg, som sagt, træffer paa en saadan Mand, der seer mig i de aabne Dine, medens han roser sin Kapitain, anseer jeg det altid for afgjort, at Tyren er oprigtig og mener med hvad han siger.“

„Er der ikke en lille væsentlig Forskjel i Alderen

mellem den paatænkte Brudgom og hans skønne Brud, Sergeant?"

„Det er der rigtigt nok, min Herre; Stifinder nærmer sig stærkt de fyrgetyve, og Mabel har i alle Henseender Udsigt til en Lykke, som er grundet paa Vissheden af at eie en erfaren Mand. Jeg havde ogsaa fyldt mit fyrgetyvende Aar, Deres Naade, dengang jeg ægtede hendes Moder.“

„Men vil Eders Datter være ligesaa rede til at beundre en grøn Jagtskjorte, som vor værdige Beviser er iført i, og en Røvestindshue, som det 55des straalende Uniform?"

„Naastor ikke, min Herre; men hendes Selskabsnægtelse vil da komme hende til Gode, og den gjør altid et ungt Fruentimmer visere og bedre.“

„Og nærer I ingen Frygt for, at hun kunde blive Enke, medens hun endnu var en ung Kone? saaledes som Stifinder stedse færdes med vilde Dyr eller Vildmænd, der ere endnu grummere, kan man sige om ham, at han bærer Livet i sin Haand.“

„Enhver Kugle har sit Maal, Lundie;" saaledes saae Majoren gjerne, at man kaldte ham, naar han engang imellem viste sig nedladende og ikke var selskabsat med militære Sager; „og hver en Mand i det 55de er mere eller mindre udsat for at rammes af en pludselig Død. I saa Henseende vilde Mabel ikke vinde meget ved et andet Valg.

Desuden, min Herre, hvis jeg maa sige min rene uforbeholdne Mening, saa tvivler jeg stærkt, om Stifinder nogeninde falder i Kampen eller bukker under for et pludseligt Uheld i Skoven."

"Hvi saa, Sergeant?" spurgte Majoren og saa paa sin Undergivne, greben af et Slags Hrefrygt, som en Skotte paa den Tid meget mere end nu sølte for mystiske Kræfter. "Han er Soldat, saa vidt som der Tale om Fare, og om han end ikke staaer under nogen Kommando, hvorfor skulde han snarere vente at undslippe end andre?"

"Jeg troer ikke, Deres Naade, at Stifinder antager, at der forestaaer ham en bedre Skjæbne end nogen Anden, men Manden vil aldrig falde for en Kugle. Jeg har saa ofte seet, hvorledes han i den stærkeste Kugleregn og under de misligste Forhold med den største Møjlighed holdt paa sin Bøsse, som det kunde være en Hyrdestav, saa at jeg ikke kan hengive mig til den Tanke, at Forsynet har bestemt, at han skal døe paa den Viis. Er der imidlertid en Mand i Hs. Majestæts Lande, der med Rette fortjener slig en Død, saa er det Stifinder."

"Vi kunne aldrig vide det, Sergeant," svarede Lundie med en alvorlig og takkesfuld Mine, "og jo mindre vi tale herom, desto bedre er det maaskee. Men vil Eders Datter — Mabel synes jeg, I kaldte hende — vil Mabel være Stifinderen, I D.

ligesaa tilbøielig til at indgaae en Forbindelse med en Mand, der kun er en Snyltegjæst ved Hæren, som med Een, der staaer i fast Tjeneste. Forfremmelse kan Foreren ikke vente, gode Sergeant."

„Han indtager allerede den høieste Rang i sit Corps, Deres Raade. Kort, Mabel har fattet sin Beslutning, hvad det angaaer, og da Deres Raade har været saa nedsladende og talt til mig om Hr. Muir, saa tør jeg vel bede Dem om at svare, at Pigen er indkvarteret for hele sin Levetid."

„Naa, naa, det bliver Eders egen Sag, og nu — Sergeant Dunham!"

„Deres Raade," sagde den Anden, reiste sig og hilste som det var Brug.

„J har hørt, at det er min Hensigt at sende Eder for næste Maaned ned til Tusindøerne. Alle de gamle Officerer have havt deres Tjenestetour i dette Qvarteer — alle, som jeg tør stole paa, i det mindste; Naden er nu endelig kommen til Eder. Lieutenant Muir gjør rigtignok sin Ret gjeldende, men da han er Qvarteermester, saa holder jeg ikke af at gjøre Brud paa een Gang for alle indførte Bestemmelser. Er Mandskabet udtaget?"

„Alt er i Orden, Deres Raade. Mandskabet er udtaget, og jeg hørte, at Kanoen, der kom hjem sidste Nat,

bragte den Melding, at Mandskabet dernede allerede venter paa Afsløsningen."

"Det gjorde den, og I maa seile i overmorgen, om ikke imorgen Aften. At seile om Natten vil maaskee være det klogeste"

"Det er netop Jaspers Mening, Major Duncan, og jeg kjender Ingen, hvem man ved sligt et forehavende bedre kunde forlade sig paa, end paa den unge Jasper Western."

"Den unge Jasper Eau-douce!" sagde Lundie, og et let Smil joer over den ellers alvorlige Mandes Læber. "Skal den Knøs tage med Eder, Sergeant?"

"Deres Raade maa hufte paa, at Scud aldrig lægger ud, naar han ikke er med."

"Sandt nok, men alle almindelige Regler have deres Undtagelser. Har jeg ikke seet en Sømand være i Førtet i de sidste Par Dage?"

"Det har De uden Tvivl, Deres Raade; det er Mester Cap, en Svoger til mig, som bragte min Datter herop til mig."

"Hvorfor vil I ikke sætte ham paa Scud for dette Kryds og lade Jasper blive tilbage? Eders Svoger vilde mere sig ved engang til Forandring at kunne gjøre en Hærskvands Tour, og I nyder da endnu mere hans Selskab."

"Jeg havde ifinde at bede Deres Raade om at maatte

tage ham med; men han maa gaa med som Volontær. Jasper er altfor tapper en Gut, til at man uden skjellig Grund skulde berøve ham Kommandoen, Major Duncan, og jeg er bange for at Broder Cap haaner Færstændet alt for meget til at kunne gjøre Tjeneste paa samme."

"J har fuldkommen Ret, Sergeant, og jeg vil lade Eder raade for alt dette. Eau-douce maa beholde sin Kommando, naar jeg tænker mig rigtig om. J har ogsaa ifinde at tage Stifinder med?"

"Saa fremt Deres Raade giver Deres Samtykke. Der vil blive nok at bestille for begge Hørerne, baade for Indianeren og den hvide Mand."

"Jeg troer, J har Ret. Naa Sergeant, jeg ønsker Eder til Lykke med Foretagendet, og husk paa, at Posten skal ødelægges og opgives, naar Eders Kommando er udløben. Den vil til den Tid have gjort sin Nytte, eller ogsaa ville vi aldeles have forfeilet vor Hensigt, og det er en altfor kilden Position, til at forsvare den uden Nødvendighed. J kan gjerne gaae."

Sergeant Dunham hilste paa brugelig militair Viis og dreiede sig om paa sine Hæle, som om det havde været Tapper, og havde næsten allerede faaet Døren trukket til efter sig, da han pludseligen blev kaldt tilbage.

"Jeg har glemt, Sergeant, at de yngre Officerer

have erholdt min Tilladelse til en Skivefydning, og den skal gaae for sig imorgen. Afdgangen til at prøve sin Lykke er aaben for alle og enhver, og de udsatte Priisbelønninger skulle bestaae i et sølvbeslaaet Krudthorn, et Krudthorn af Læder," han læser op af et Stykke Papiir, „som jeg seer her paa Bekjendtgjørelsen, der er affattet i det sædvanlige Gallimathias, og i en Silkehat for en Dame. Den sidste Præmie giver Zeierherren Leilighed til at udvise sit Galanteri, idet han forærer den til hende, han gjør meest af."

„Alt meget morsomt, Deres Raade, i det mindste for den, der har Lykken med sig. Har Stifter Lov til at være med."

„Jeg kan ikke godt indsee, hvorledes man skulde kunne udelukke ham, naar han bestemmer sig til at komme. I den sidste Tid har jeg lagt Mærke til, at han ikke tager nogen Deel i slige Forlystelser, sandsynligviis er han overbevist om, at hans Færdighed ikke finder sin Lige."

„Det er Sagen, Major Duncan; den ærlige Karl veed, at der paa Grændsen ikke er en Mand, der kan gjøre ham Rangen stridig, og han ønsker ikke at forstyrre Glæden for Andre. Jeg troer, min Herre, vi kan i enhver Henseende forlade os paa hans fine Følelse. Maaskee det er ligesaa rigtigt at lade ham følge sit eget Hoved."

„Det maa vi i nærværende Tilfælde, Sergeant. Om

han vil være lige saa heldig i alle andre, vil Folgen vise. Jeg ønsker Eder god Nat, Dunham."

„Sergeanten forsoiede sig nu bort og overlod Duncan af Lundie til hans egne Tanker: at disse ikke vare saa aldeles ubehagelige, kunde man slutte sig til af de Smil, der af og til oplivede hans Ansigt, der i Almindelighed saae barsk og frigerst ud, ihvorvel der vare Momenter, i hvilke det strænge, alvorlige Udtryk fik Overhaanden. En halv Time kunde være forløben, da det bankede paa Døren og der blev svaret at lukke op. En middelsaldrende Mand, klædt som Officeer, men hvis Uniform manglede Standens sædvanlige Stadselighed, traadte ind og blev hilset som Hr. Muir."

„Jeg er kommen, min Herr, ifølge Deres Befaling for at erfare min Skjæbne, sagde Dvarteermesteren i en stærk stotst Accent, efterat have sat sig paa den Stol, der var bleven ham budt. At tilstaae Sandheden, Major Duncan, Pigen anretter ligesaa stor en Vdelæggelse i Garnisonen, som de Franske gjorde foran Ty; jeg har aldrig i mine Dage været Vidne til en saa almindelig Forstyrrelse efter saa kort en Tids Forløb."

„Davy, De har dog vistnok ikke ifinde at indbilde mig, at Deres unge og ufordærvede Hjerte er i Iyr og Flamme efter kun at have glødet en eneste Uge. For,

Menneske, det er en værre Historie end den i Skotland, hvor man fortalte, at den indre Hede var saa heftig, at den endog brændte Hul paa Deres kostbare Legeme, saa at alle de Skjønne kunde tige derigjennem, for at see, hvor meget det sængelige Stof var værdt."

„De vil altid være selvflug, Major Duncan, og Deres Fader og Moder pleiede at være det for Dem, om endog Fienden var i Leiren. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man kan gjøre saa mange Ophævelser af, at unge Mennesker lade sig henrive af deres Ønsker og Tilboieligheder."

„Men, Davy, De har saa ofte ladet Dem henrive af Deres, at jeg nu dog skulde formode, at Nyhedsrusen var overstaaet. Regner jeg Affairen i Skotland med, der stred imod Formen, dengang De endnu var en ung Knøs, saa har De allerede været fire Gange gift."

„Kun tre Gange, Major, saa sandt jeg haaber at faae mig en Kone igjen. Jeg har endnu ikke havt mit Tal, nei, nei, kun tre Gange."

„Jeg troer, Davy, De regner ikke den første Affaire med, jeg omtalte, den, ved hvilken ingen Præst var tilstede?"

„Og hvorledes skulde jeg det, Major? Retten kjendte, at det ikke var noget Ægteskab, og kan et Menneske forlange mere? Fruentimret benyttede sig af min lidt forløjte

Natur, som maaskee kan være en medfødt Svaghed for mig, og forledte mig med sine søde Ord til at indgaae en Kontrakt, der blev funden at være lovsfridig."

„Huster jeg mig ret om, Muir, saa troede man dengang, at Sagen kunde sees fra to Sider?"

„Det maatte være en ligegyldig Sag, min kjære Major, som ikke skulde kunne sees fra to Sider, jeg har kjendt mange, der endog havde tre Sider. Men det stakkels Fruentimmer er død, og Afkom var der ingen af, Historien havde altsaa ingen videre Følger. Dernæst var jeg særdeles uheldig med min anden Kone; jeg siger med min anden, Major, af bare Verbødighed imod Dem og kun under Forsætning af, at jeg eengang i Norgeien havde været rigtig gift; men hvad enten hun nu var min første eller anden, saa var jeg særdeles uheldig med Jeannie Graham, da hun døde i det første Lustrum, uden at efterlade mig noget Dreng- eller Pigebarn. Jeg troer, at naar Jeannie blot var bleven ilive, jeg aldrig skulde have seet mig om efter en anden Kone."

„Men da hun ikke gjorde det, giftede De Dem to Gange efter hendes Død, og har nu isinde at gifte Dem for tredje Gang."

„Mod Sandheden kan man aldrig stride med Rette, Major Duncan, og jeg er altid rede til at anerkjende den.

Jeg troer, Lundie, De er tungfindig paa denne skønne Aften?"

„Nei, Muir, ikke ligefrem tungfindig, men lidt tankfuld, det tilstaaer jeg. Jeg skuede tilbage paa mine Drengesaar, dengang jeg, Abelsmandens Søn og De, Præstens Søn, som lykkelige og sorgløse Drenge streifede om paa Høien i vor Fødestavn, uden synderligen at ændse Fremtiden, og da kom jeg til at tænke paa, hvorledes Fremtiden nu er bleven til Birkelighed, en smertelig Følelse greb mig.“

„De, Lundie, kan dog visseligen ikke klage over den Løb, der er bleven Dem til Deel. De er stegen til Major og vil snart være Oberstlieutenant, saafremt Brevene indeholde Sandhed, medens jeg kun er eet Trin høiere end dengang, da Deres Fader skaffede mig min første Anstættelse, og er en stakkels Djævel af Dvarteermester.“

„Og de fire Roner?"

„Tre, Lundie; kun tre, der vare lovlige, endog efter vore egne frifindede og hjemlede Love.“

„Nu vel da, lad det saa være tre. De veed Davy," sagde Major Duncan, og forfaldt uvilkaarligen til sin Ungdoms Udtale og Dialekt, som det hyppigen skeer med dansende Skotter, naar et Hjertens Anliggende bringer dem i Affekt, — „De veed, Davy, at jeg for længe siden har gjort

mit Balg, og hvorledes Angst og Haab havde tæret paa mig, der længtes efter den lykkelige Stund, i hvilken jeg kunde kalde den Pige, jeg saa længe har elsket, min Hustru, og De har uden Formue, Stand, ædel Byrd eller Fortjeneste, jeg mener uden særegen Fortjeneste —."

„Næ, næ, tal ikke saa, Lundie. Muirerne ere af godt Blod."

„Naa vel da uden andet end Blod, har De giftet Dem fire Gange."

„Jeg sagde Dem, kun tre Gange, Lundie; De svæfter vort gamle Benskab, naar De siger fire."

„Lad det da blive ved Deres Tal, ogsaa dette er mere, end der tilkommer Dem. Vore Livsforhold have været høist forskellige, naar Egteskabet skal være Maalestokken; det maa De dog tilstaae, min gamle Ven."

„Og hvem troer De, Major, er gaaet af med Gevinsten, naar vi skal tale lige saa aabent med hinanden, som dengang vi vare Dreng?"

„Jeg har intet at lægge Dølgemaal paa. Mine Dage ere gaaet hen i opsatte Forhaabninger, medens Deres ere gaaet hen i —"

„Ikke i opfyldte Forhaabninger, det giver jeg Dem mit Ord paa. Major Duncan," afbrød Qvarteermesteren ham. „Ethvert nyt Forsøg tænkte jeg skulde bringe mig

Fordeel, men Skuffelse synes at være Menneſket beſkjæret. Ak! det er en uſſel Verden, vi leve i, Lundie, det maa man tilſtaaе, og det uſleſte i den er netop Egteſkabet."

"Og alligevel tager De ikke i Betænkning at bøie Deres Nakke under Naget for femte Gang?"

"Jeg maa bede, førſt fjerde Gang, Major Duncan," ſagde Dvarteermesteren i en beſtemt Tone, og forandrende vœbliffeligen ſit Anſigts Udtryk tilføiede han med en drengægtig Henrykkelse: — „men denne Mabel Dunham er en rara avis! Vore ſkotte Piger ere ſmukke og behagelige, men det maa man ſige, diſſe Kolonialer overgaaе dem i Inde."

"Det var ikke af Veien, De huſkede paa Deres Stil-ling og Byrd, Davy. Jeg troer, at alle fire af Deres Koner —"

"Jeg onſkede, min kjære Lundie, at De vilde regne lidt mere akkurat. Tre Gange een bliver tre."

"Alle tre da vare, hvad man kunde kalde Fruentimmer af Stand?"

"Netop det, Major. Tre vare, ſom De ſiger, Fruentimmer af Stand, og det vare paſſende Forbindelſer."

"Og da den fjerde var en Datter af min Fadere Gartner var Forbindelſen upaſſende. Men er De ikke bange for Følgerne, at Egteſkabet med en Underofficeers

Datter, der staaer i samme Corps, som De, vil forringe Deres Anseelse i Regimentet?"

„Det har netop været min svage Side hele mit Liv igjennem, Major Duncan; thi jeg har altid indgaaet Ægteskab uden at være betænkt paa Følgerne. Ethvert Menneſte har sin Skjodesynd, og at gifte mig, er jeg bange for, er min. Og efterat vi nu have forhandlet om hvad man kunde kalde Principerne for Forbindelsen, vilde jeg gjerne spørge Dem, om De har været saa artig og talt til Sergeanten om denne Bagatel?"

„Det har jeg, Davy, og det gjør mig ondt for Deres Forhaabninger, at maatte ſige, at De ikke har ſynderlig Udſigt til at ville gjøre Lykke.“

„Ikke gjøre Lykke! En Officeer og en Qvarteermester oven i Kjobet, og ikke gjøre Lykke hos en Sergeants Datter!"

„Det er netop det, Davy.“

„Dg hvorfor ikke, Lundie? Vil De være saa artig at besvare mig dette Punkt?"

„Pigen er forlovet. Haanden er givet, Løftet er gjort, Kjærlighed tilſtaaet, nei, jeg vil lade mig hænge, om jeg troer nogen af Delene; men hun er forlovet.“

„Naa, det er en Hindring, det maa man indrømme, ſkjøndt det ikke har ſtort at ſige, naar Hjertet er frit.“

„Ganſke viſt, og jeg anſeer det for ſandſynligt, at

Hjertet her i dette Tilfælde er frit; thi den tilsigtede Ægte-
mand synes snarere at være valgt af Faderen end af
Datteren."

"Og hvem kan det være, Major," spurgte Dvarteer-
mesteren, der betragtede hele Sagen med en filosofisk
Koldblodighed, han havde lært at tilegne sig. „Jeg mindes
ingen passende Frier, der med Rimelighed kunde staae mig
i Veien."

"Nei, De er den eneste passende Frier paa Grænd-
sen, Davy. Den lykkelige Mand er Stifinder."

"Stifinder, Major Duncan?"

"Hverken mere eller mindre, Davy Muir. Stifinder
er Manden; men det maa kunne berolige Deres Skinsyge
lidt, naar jeg siger Dem, at, efter min Anskuelse i det
mindste, er det snarere Faderen end Datteren, der har søgt
at bringe dette Parti istand."

"Det tænkte jeg nok!" udraabte Dvarteer-
mesteren og drog Beiret dybt, ligesom om han sølte sig lettet; „det er
aldeles umuligt, at med min Erfaring i den menneskelige
Natur —"

"I Særdeleshed i Kvindens menneskelige Natur."

"De vil gjøre Løier, det er godt for den, der vil finde
sig deri. Men jeg troede ikke, at det var muligt, at jeg
kunde tage feil af det unge Fruentimmers Tilbøieligheder,

som jeg dristigen tør paastaae sigte til et høiere Maal, end til Stifinders Stilling. Hvad Individet selv angaaer — naa, Tiden vil vise det."

"Tilstaae mig nu ærligt, Davy Muir," sagde Lundie, idet han standsede i sin Gang og saa den Anden alvorligen i Ansigtet med et saa komisk Udtryk af Forundring, at det var en latterlig Alvor, der spillede i Veteranens Træk — „er De i Birkeligheden af den Formening, at en Pige, som Sergeant Dunhams Datter kan fatte en oprigtig Kjærlighed til en Mand i Deres Alder og med Deres Udseende og Erfaring, skulde jeg sige til?"

"Gaa væk, Lundie, De kjenner ikke til Kjønnet, og det er Grunden til, at De er ugift i Deres fem og fyrgetyvende Aar. Det er en forfærdelig Tid, De har været Pebersvend i!"

"Og hvad kan Deres Alder vel være, Lieutenant Muir, dersom jeg tør vove et saa delikat Spørgsmaal?"

"Syv og fyrgetyve; jeg vil ikke nægte det, og hvis jeg saaer Mabel, saa kommer netop en Rone paa hvert Aarti. Men jeg kunde ikke tænke, at Sergeant Dunham skulde være saa nedrig sindet og drømme om at give denne søde Pige til et Menneſte som Stifinder."

"Det er ingen Drøm, Davy; Manden er ligesaa alvorlig stemt som en Soldat, der skal løbe Spidsrod."

„Godt, godt, Major, vi ere gamle Benner,“ — begge kom de ind i det Skotske eller undgik det, alt eftersom Samtalen nærmere berørte deres Ungdomsaar eller fjernede sig fra dem — „og forstaae at tillade os og at optage en Spøg udenfor Tjenesten. Det er muligt, at den brave Mand ikke har forstaaet mine Bink, ellers skulde han aldrig være falden paa sliq en Tanke. Forskjellen imellem en Officeers Hustru og en Førers Kone er ligesaa uhyre stor, som imellem Skotlands Oldtid og Amerikas Oldtid. Jeg er ogsaa af gammelt Blod, Lundie.“

„Tro mig paa mit Ord, Davy, Deres Oldtid vil ikke komme Dem tilgode i dette Anliggende, og hvad Deres Blod angaaer, da er det ikke ældre end Deres Knokler. Og nok med det, De kjender nu til Sergeantens Svar, og De indseer, at min Indslydelse, som De lagde saa megen Bægt paa, ikke kan udrette noget for Dem. Lad os tømme et Glas sammen, Davy, for gammelt Bekjendtskabs Skyld, og dervaa vil De gjøre vel i at huske paa den Afdeling, der skal marschere imorgen, og glemme Mabel Duncan saa hurtigt, som det vel er Dem muligt.“

„At, Major, jeg har altid fundet det lettere at glemme en Kone, end at glemme den Elskede. Naar et Par er rigtigheden gift, saa er man paa det Rene med Alt undtagen med Døden, som man siger, der til Slutningen skiller os alle

ad, og det synes mig at være rædsomt uærbødigt imod de Hedengangne at forstyrre dem i deres Ro; hvorimod der er saa megen Ængstelse, Haab og Lykke i Gens kjære Forventninger hos Pigerne, at de stedse sysselsætte vore Tanker."

„Det er netop den Forestilling, jeg har gjort mig om Deres Tilstand, Davy; thi jeg formodede aldrig, at De ventede mere Lykke hos nogen af Deres Koner. Jeg har nu rigtignok hørt om Mennesker, der vare saa eenfoldige og søgte at blive lykkelige med deres Koner endog hiinsides Graven. Jeg drikker paa Deres Held eller at De snart maa komme Dem efter dette Anfald, Lieutenant Muir, og jeg advarer Dem at være mere forsigtig i Fremtiden, da et lignende voldsomt Tilfælde let kunde bringe Dem af Dage."

„Takker mange Gange, kjære Major, og en hurtig Ende paa et gammelt Frieri, hvorom jeg veed lidt Besteed. Det er en sand Bjergdug, Lundie, den varmer Gens Hjerte som en Straale fra det gode Skotland. Hvad de Mænd angaaer, De nyligen omtalte, saa kunne de hver for sig kun have havt een Kone, thi har man havt flere, saa ville Konernes Dyrkelse nok bringe Een paa andre Tanker. Jeg troer, at en forstandig Ægtemand maa være tilfreds med at kunne henleve de ham beskiftede Dage med en eneste Kone her i denne Verden og ikke drømme

om uopnaaelige Ting. Jeg er Dem uendelig forbunden, Major Duncan for dette og alle Deres øvrige Venstabsbeviser, og kunde De blot sige eet til endnu, saa skulde jeg troe, at De ikke aldeles havde glemt Deres Legekammerat fra Drengesaarene."

"Nu vel, Davy, dersom det er en rimelig Begjæring, og som den Foresatte tør bevilge, saa kom frem med den, Menneſte."

"Dersom De blot kunde udfinde en lille Tjeneste for mig dernede mellem Tusindøerne, paa en fjorten Dage eller saa omtrent, saa er jeg af den Formening, at Afgjørelsen af denne Sag vilde falde ud til alle Parteris Tilfredshed. Hviſt bare paa, Lundie, at Pigen er det eneste giftefærdige, hvide Fruentimmer her paa Grændsen."

"Der findes altid Tjeneste paa en Post for en Mand i Deres Stilling, hvor ringe den end er; men den dernede kan ligesaa godt besørge af Sergeanten, som af General-Quarttermesteren, og bedre endnu."

"Men ikke bedre end af en Regiments-Officeer. En stor Vdselhed er ikke sjelden blandt Ordonnanſerne."

"Jeg vil tænke paa det, Muir," sagde Majoren leende, "og De skal imorgen faae Svar. De vil imorgen, min Ven, her have en smuk Leilighed til at vise Dem for Damerne; De forstaaer at omgaaes med Bøssen, og Præmier Stjænderen, 1 D.

funne vindes. Beslut Dem til at lægge Deres Hærdighed for Dagen, og hvem veed, hvad der endnu kan stee, førend Scud tager afsted."

„Jeg bilder mig ind, Major, at Størstedelen af de Yngre vil prøve, hvor sikker deres Haand er i denne Bæddekamp?"

„Det vil de og nogle af de Gamle tillige, hvis De giver Møde. For at oplive Deres Mod, Davy, vil jeg selv prøve eet eller to Skud, og De veed, at jeg i saa Henseende ogsaa har erhvervet mig lidt Berømmelse."

„Det kunde vistnok gjøre sin Nytte. Det qvindelige Hjerte, Major Duncan, er modtageligt paa mange forstfælske Maader, og undertiden i en Retning, der strider mod Philosophiens Regler. Nogle fordre, at Frierne saa at sige skal tvinge dem ved en regelmæssig Beleiring og kapitulere først, naar Pladsen ikke længere kan holde sig; Andre holde igjen af at tages med Storm, medens der gives Hjanter, som man for at fange maa narre ind i et Baghold. Den første Fremgangsmaade er maastee den anstændigste og den, som bedst passer sig for en Officeer, men jeg maa reent ud sige, den sidste er den morsomste."

„En Mening, De har dannet Dem af Erfaring, det er ikke at spørge om. Og hvorledes har det sig nu med Stormpartierne?"

„De kunne passe for yngre Mennesker, Lundie,“ svarede Qvarteermesteren, reiste sig og blinkede med Vinene, en Frihed, han paa Grund af sit lange fortrolige Bekjendtskab ofte tog sig imod sin kommanderende Officeer; „enhver Periode i Livet gjør sine Fordringer, og i det syv og syrgende er det rigtigt og tilbørligt at stole lidt paa Hovedet. Jeg ønsker Dem en god og rolig Nat, Major Duncan, Fritagelse for Gigt, og en sød og styrkende Søvn.“

„Det samme ønsker jeg Dem, Mr. Muir, og takker Dem mange Gange. Husk paa Skivefydningen imorgen.“

Qvarteermesteren gik og overlod det til Lundie at anfille Betragtninger i Bibliotheket over det, der nyligen var passeret. Major Duncan var ved lang Omgang bleven saaledes vant til Lieutenant Muir og til alle hans Lader og Rykker, at dennes Dpførsel ikke var ham saa paafaldende, som den maaskee vil være det for Læseren. Det er imidlertid en Sandhed, at medens alle Mennesker handle efter en fælles Lov, der kaldes Naturen, ere deres Anlæg, Anstuelser, Jøleffer og Egenfjærlighed uendeligen forskellige.

Elleve Kapitel.

Du standier ei den vilde Erns Flugt,
 Er Monden oplært ei, den løstrer ei Dit Bud;
 Den Fribaarne Du mægter ei at lænkebinde,
 Den Sørgetvingte et løstigt Sagn at høre Du ei tvinger,
 Spildt var al Din Tid, fra Maalet var Du lige fjern!
 For Kjærlighed er altid Tvangen fremmed.
 Den findes ene der, hvor Hjerterne mødes.

Øvrigheds Speil.

Kun sjældent belønnes Haabet af Rydelsen saa fuldkomment, som de unge Menneſter i Garnisonen Dagen derpaa ſaae deres Ønſker begunſtigede af Veirligeth. Det hører maafkee med til Menneſkets ſædvanlige Forkeerthed, at Amerikanerne ere lidt vante til at ſætte deres Stolthed i Ting, ſom efter dannede Folks Begreber i Virkeligheden kun vilde ſpille en underordnet Rolle, medens de overſee eller undervurdere Fordele, der viſtnok ſætte dem ved Siden af, om ikke over deres øvrige Medſkabninger. Hertil kunne vi henviſe Klimatet, der i det Hele, om end langt fra at være fuldkomment, er uendelig mere behageligt, og aldeles lige ſaa ſundt, ſom i Størſtedelen af de Lande, der lydeligſt roſe ſig af ſamme.

Sommerens Hede følteſe ikke ſtærkt paa den Aarſtid,

vi skrive om; thi Skovens Skygge i Forening med Søens friske Kulinger formindskede Solens Indflydelse saa meget, at Natten altid var kjolig og Dagen sjelden trykkende.

Det var nu September, en Maaned, i hvilken de stærke Kystvinde hyppigen fare hen over Landet lige hen til de store Indsøer, hvor Skipperen undertiden føler den naturlige Indflydelse, der karakteriserer Oceanets Binde, der styrker hans Legeme, opliver hans Sind og hæver hans moraliske Kraft. Paa saadan en Dag var det, at Garnisonen i Oswego forsamlende sig for at være Vidne til hvad Kommandanten i Skjemt havde kaldt „et Ledingsstog“. Lundie var en Lærd, i det mindste i militære Sager, og han følte sig rigtig stolt af at henlede Læsningen og Tankerne af de under hans Kommando staaende unge Mænd paa de mere intellektuelle Fag i deres Kald. For en Mand i hans Stilling var hans Bibliothek baade god og omfattende, og Bøgerne bleve frit udlaaante til Enhver, der ønskede at benytte dem. Til de besynderlige Indfald, der ved slige Hjælpemidler havde faaet Indpas i Garnisonen, hørte ogsaa Smagen for det Slags Forlystelser, den nu var isærd med at hengive sig til, og som Krønikerne fra Riddertiden havde faaet den til at gjøre paraderende og med et romantisk Anstrøg, der egnede sig godt for Soldaternes Karakter og Bedtægter og for den eensomme og øde Post, denne

særegne Garnison holdt besat. Medens man saa ivrig tænkte paa Morstab, glemte alligevel ikke de, hvem Tjenesten paahvilede, at sørge for Garnisonens Sikkerhed. Den, der havde staaet paa Fortets Volde og ladet Diet fare hen over den skinnende Vandmasse, der begrændsede hele Udsigten langs med den nordlige Horizont, og paa den slumrende og tilsyneladende uendelige Skov, vilde have tænkt sig Stedet som Fredens og Sikkerhedens Bolig; men Duncan af Lundie vidste altfor vel, at Skovene hvert Dieblif kunde fremmane Skarer i hundredevis, der tragtede efter at ødelægge Fortet og Alt, hvad det indeholdt, og at endog den forræderiske Indsø frembød en let og tilgængelig Vej, ad hvilken hans mere civiliserede, men næppe mindre forslagne Fjender, Franskmændene, kunde overfalde ham i et ubeleiligt og ubevogtet Dieblif. Detaschementer bleve udsendte under gamle og aarvaagne Officerer, Mand, der ikke brød sig stort om Dagens Glæder, for at udspeide Skoven og et heelt Compagni stod under Gevær og bevogtede Fortet med Ordre til at iagttage en lige saa stræng Narvaagenhed, som om man vidste, at en overlegen Fjende var i Nærheden. Efter disse Forsigtighedsregler overlod Resten af Officererne og Mandstabet sig uden Frygt til sin Bestjæftigelse paa denne Morgen.

Det til Skivestykning udvalgte Sted var et Slags

Esplanade, lidt vestlig fra Fortet og umiddelbar paa Søens Bred. Det var bleven ryddet for Træer og Stubbe, saa at det kunde tjene til Paradeplads, da det besad den Fordeel, at Bag siden var beskyttet af Vandet og een af Flankerne af Fæstningsværkerne. De der exercerede paa samme kunde folgeligen kun angribes fra to Sider, og da der var ryddet et umaadeligt Stykke hen imod Besten og Sonden, vare Hjenderne nødte til at forlade Skoven, førend de tilstrækkeligen kunde nærme sig og blive virkelig farlige.

Skjøndt Regimentets reglementerede Baaben bestod i Musketter, kom alligevel nogle og halvtredsindstyve Rifler tilsyne ved denne Leilighed. Enhver Officer havde een, som en Deel af hans private Forsyning, til sin Fornøielse; mange tilhørte Spejderne og de venstabeligssindede Indianere, hvoraf flere eller færre stedse opholdt sig i Nærheden af Fortet, og desuden havde man et offentligt Dplag af dem til Brug for dem, som gik paa Jagt med det udtrykkelige Formaal at skaffe Proviant. Blandt dem, der førte dette Baaben, var der omtrent fem eller sex, der havde Navn for at forstaae at bruge det med fortrinlig Indsigt — saa fortrinlig, at de i Sandhed havde erhvervet Berømmelse paa Grændsen, — dobbelt saa mange, som ansaaes for langt bedre end almindelige Skytter, og ikke saa saa,

der i enhver anden Stilling, end netop den, hvori de nu skulde vise sig, vilde holdes for dygtige.

Afstanden var en hundrede Alen, og Baabenet skulde bruges uden Anlæg; Maalet, en hvidmalet Skive med de sædvanlige Cirkler, havde et Mærke i Centrum. De første Forsøg paa at lægge deres Dygtighed for Dagen fandt Sted blandt Folk af simplere Stand, der udfordrede hinanden og i en ubelønnet Bæddekamp søgte at vise deres Sikkerhed og Behændighed. Kun de Menige tog Deel i denne Leg, der ikke frembød nogen synderlig Interesse for Tilskuerne, blandt hvilke ingen Officeer endnu var mødt.

De fleste Soldater vare Skotter, da Regimentet for ikke ret mange Aar siden var blevet hvervet i Stirling og i sammes Nabolag, skjøndt, som det var Tilfældet med Sergeant Dunham, mange Amerikanere vare traadt ind i det efter dets Ankomst til Kolonierne. Som man kan tænke sig, vare de fra Provindserne i Almindelighed de meest erfarne Skytter, og efter en halv Times flygtige Prøve maatte man nødvendigviis indrømme, at en Ungling, der var født i Kolonien New-York og som paa Grund af hans hollandske Herkomst bar det vels klingende Navn Van Baltenburg, men sædvanlig kaldes Follock, var den dygtigste af alle dem, der hidtil havde afslagt Beviser paa denne Færdighed. Netop som denne Mening havde gjort sig gjældende, mødte den

ældste Kapitain paa Paradepladsen, ledsaget af de fleste Herrer og Damer i Førtet. Efter dem fulgte nogle og tyve Fruentimmer af ringe Stand, og blandt dem var Mabel Dunham, hvis velbannede Legemsform, udtryksfulde, blomstrende og livlige Ansigt og ziirlige og sømmelige Dragt fængslede Opmærksomheden.

Al Koner, der officielt henregnedes til Damer af Stand, vare der kun tre i Førtet, og alle vare de gifte med Officerer; satte Matroner, i hvis hele Optræden den fremrykkede Alders bramfrie Bæsen paa en besynderlig Maade var blandet med Begreber om deres Stands Overlegenhed, om Kastens Rettigheder og Pligter og Rangens Etikette. De øvrige Koner vare gifte med Underofficerer og Menige, og Mabel var i egentlig Førtet, som Dvarteermesteren havde paa-
staaet, den eneste virkelige Egtteskabs kandidat af hendes Køn. Biskop var der endnu et Dussin andre Piger, men de ansaaes endnu alle for Børn, og ingen af dem kunde paa Grund af Alderen blive Gjenstand for en retmæssig Beundring.

Man havde gjort smaae Forberedelser for at kunne modtage Fruentimmerne paa en nogenlunde passende Maade og anvist dem Plads paa et lavt Brædestillads umiddelbart ved Søens Bred. Paa en Pæl i Nærheden vare Præmierne ophængte. Med megen Omhyggelighed havde man sørget for, at de forreste Pladse forbeholdes de tre Damer og deres

Børn, medens Mabel og Underofficerernes Familier indtog de næste. De Meniges Koner og Døttre bleve stuvede bagved, nogle stod, andre sad, som det bedst kunde skee. Mabel havde paa en besteden Maade allerede faaet Adgang til nogle Underofficererstoners Kredse og tiltrak sig særligelig den forreste Damers Opmærksomhed, der rigtig forstode at vurdere besteden Selvagtelse og fine, høiøst Sæder, hvor megen Priis de end alle satte paa Betydningen af Rang, i Særdeleshed i en Garnison.

Saa snart som denne fornemmere Deel af Tilskuerne havde faaet deres Plads, gav Lundie Befaling til at aabne Bæddekampen paa den Maade, der var bleven foreskrevet i hans foregaaende Ordre. Om trent otte til ti af de bedste Skytter i Garnisonen tog nu deres Stæde og begyndte at skyde efter Rader. Officerer og Menige stode blandede imellem hverandre, og Fremmede, der tilfældigviis vare til Besøg i Fortet, vare ikke udelukkede fra at tage Deel. Som man havde kunnet vente det af Mænd, hvis Forskytelse og behagelige Livstilværelse beroede paa Hærdigheden i at bruge deres Vaaben, saa man meget snart, at de alle vare tilstrækkelig øvede i at træffe Mærket, eller den hvide Plet i Skivens Centrum. Andre, som fulgte efter dem, vare, sandt nok, mindre sikre, idet deres Rugler foer ind

i de forstjellige Cirkler, der omgav Skivens Centrum, uden at berøre dette.

Ifølge Dagens Regler kunde Ingen fremstille sig til den anden Prøve, der ikke havde bestaaet den første, og Pladsadjutanten, der agerede som Ceremonimester eller Marschal, kaldte paa de heldige Eventyrere ved Navn, at de skulde holde sig beredt til det næste Forsøg, medens han bemærkede, at de der havde undladt at møde for at skyde efter Mærket, nødvendigviis vilde blive udelukkede fra de vigtigere Prøver. Netop i dette Dieblis viste Lundie, Dvar-teermesteren og Jasper Eau-douce sig blandt Gruppen paa Skydebanen, medens Stifinder spadserede i Mag hen over Pladsen uden at have sin kjære Riffel ved Siden. Denne for ham saa usædvanlige Maade at optræde paa lod alle de Tilstedeværende tydeligen forstaae, at han ikke betragtede sig som Medbeiler til Dagens Hæder. Alle gjorde Plads for Major Duncan, som i munter Lune nærmede sig Anlægsstedet, tog sin Stilling, sigtede ligegyldigt med sin Bøsse og fyrede. Kuglen forseilede det bestemte Mærke paa nogle Tommer.

„Major Duncan er udelukket fra de øvrige Prøver!“ forkyndte Adjutanten med en saa stærk og tillidsfuld Stemme, at alle de ældre Officerer og Sergeanter godt indsaae, at dette Feilskud var forud aftalt, medens alle de yngre Her-

rer og de Menige paa Grund af den siensynlige Upartisthed, hvormed Kamplovene bleve haandhævede, sølte sig opmuntrede paa ny til at træde frem; thi for de ufordærvede Sjæle er intet saa tillokkende som den strænge Retfærdigheds Tilstedeværelse og intet saa sjældent som dens virkelige Haandhævelse.

„Nu Mester Eau-douce, kommer Touren til Dem,“ sagde Muir, „og naar De ikke slaaer Majoren, saa maa jeg sige, at Deres Haand bedre forstaaer at haandtere en Nare end en Bøsse.“

Jaspers smukke Ansigt blussede, han stred frem paa Banen, kastede et iilsomt Blik paa Mabel, hvis yndige Skikkelse han overtødede sig om bødiede sig forover, som om hun var spændt paa Resultatet — lod sin Bøssespike tilsyneladende med kun ringe Omhu falde i sin venstre flade Haand, rettede Mundingen i Beiret med overordentlig Hasthed og fyrede. Kuglen foer lige igjennem Centrum, de allerbedste Skud denne Morgen, da de andre blot havde berørt Billedet.

„Godt gjort, Mester Cap,“ sagde Muir, saasnart som Resultatet var blevet forkyndt; „og et Skud, som kunde have gjort et ældre Hoved og et mere erfarent Hæder. Jeg kan imidlertid ikke lade være at troe, at Lykken var bedre end Forstanden; thi De var ikke nøyagtig i det Sigte,

De tog. De kan nok være hurtig i deres Bevægelse, Eau-douce, men De er ikke philosophisk, ikke videnskabelig i den Maade, De haandtere Baabenet paa. Nu, Sergeant Dunham, vil jeg være Eder meget forbunden, naar De vil bede Damerne om at vise lidt mere Opmærksomhed end sædvanlig; thi jeg er ifærd med at gjøre den Brug af Bøssen, som man kan kalde den intellectueller. Jasper vilde have dræbt sin Mand, det tilstaaer jeg; men der vilde paa den anden Side ved Modtagelsen af et saadant Skud ikke have været halvt saa megen Tilfredsstillelse, som ved Modtagelsen af eet, der var affyret efter Videnskabens Regler."

I al den Stund gjorde Quarttermesteren Forberedelser til sit videnskabelige Forsøg, men han opsatte sit Sigte, indtil han saae, at Mabel ligesom de øvrige Tilskuere nysgjerrigen fæstede sit Blik paa ham. Da de andre Rivaler af Erbødighed for hans Rang gik til Side for ham, stod kun hans Kommandant nær ved ham, til hvem han nu sagde paa sin fortrolige Maneer:

„De seer, Lundie, at der er noget at vinde ved at vække den qvindelige Nysgjerrighed. Det er en virksom Følelse, denne Nysgjerrighed, og naar den ledes rigtigheden, kan den til Slutningen føre til noget nettere og bedre."

„Meget sandt, Davy; men De lader os alle vente, medens De gjør Deres Forberedelser, og her kommer Sti-

finder, som nærmer sig for at opsnappe Lærdom fra Deres større Erfaring."

„Naa, Stifinder, I er altsaa kommen for ligeledes at faae et Begreb om Skydningens Philosophie. Jeg ønsker ikke at sætte mit Lys under en Skjeppe, og I er velkommen til alt, hvad I vil lære. Er det ikke Eders Agt selv at prøve et Skud, gode Mand?"

„Hvorfor skulde jeg det, Dvarteermester? Jeg trænger ikke til nogen af Præmierne, og hvad Vren angaaer, saa har jeg havt den i rigeligt Maal, saafremt der er nogen Vre i at skyde bedre end I. Jeg er ikke et Fruentimmer til at bære en Galash."

„Meget sandt, men I jo kunde finde et Fruentimmer, der havde Bærd i Eders Dine og kunde bære den for Eder, som —"

„Kom, Davy," afbrød Majoren, „skyd eller træk Dem tilbage. Adjutanten er nær ved at blive utaalmodig."

„Dvarteermesternes Departement og Adjutantens Departement kunne sjældent enes, Lundie; men jeg er beredt; gaar lidt tilside, Stifinder og staae ikke Damerne i Veien."

Lieutenant Muir indtog nu sin Stilling med en i høj Grad Ziirlighed, hævde sin Bøsse langsomt, lod den synke, hævde den atter, gjentog alle disse Manøvrer og skydede.

„Forfeilet hele Skiven!" udraabte Manden, hvis

Hverv det var at mærke Kuglerne, og som ikke havde syndelig Smag for Dvarteermesterens kjedsommelige Bidskabelighed. „Forfeilet Skiven.“

„Det er ikke muligt!“ skreg Muir, og hans Ansigt glødede ligemeget af Harm og Skamfuldhed! „det er ikke muligt, Adjutant; thi saa feitet har jeg endnu aldrig været i mit Liv. Jeg appellerer til Damerens retfærdige Kjendelse.“

„Damerne luffede Vinene, da De fyrede,“ udbrod Regimentets Spøgefugle. „Deres Forberedelser skræmmede dem.“

„Jeg kan ikke tiltroe Damerne en saadan Forhaanelse eller tillade, at min Færdighed saaledes bliver revet ned,“ svarede Dvarteermesteren og gif mere og mere over i den støtste Dialekt, jo mere han blev varm i Hovedet; „det er en Sammensværgelse, der vil berøve en fortjensfuld Mand, hvad der tilkommer ham.“

„Det er et Feilstud, Muir,“ sagde Lundie i Latzer, „og De maa med Rolighed finde Dem i denne Bestjæmmelse.“

„Nei, nei, Major,“ bemærkede endelig Stifinder, „Dvarteermesteren er, naar man asseer fra hans Langsomhed, en god Skytte paa en asmaalt Distance, skjøndt aldeles intet overordentligt til den virkelige Tjeneste. Hans Kugle har dækket Jaspers, som Enhver kan overtøye sig om, naar han vil gjøre sig den Uleilighed at undersøge Skiven.“

Agtelsen for Stifinders Duelighed og for hans Syns Hurtighed og Noiagtighed var saa rodfæstet og almindelig, at i samme Dieblit, som han afgav denne Erklæring, Tilskuerne begyndte at tvivle om deres egne Meninger, og et Dusin styrtede hen til Skiven for at overbevise sig om Kjendsgjerningen. Der saae man tydeligt nok, at Dvar-teermesterens Kugle var fareet igjennem det af Jasper borede Hul, og det var tillige skeet til den Grad af Noiagtighed, at der hørte en skarp Undersøgelse til for at overbevise sig om, at det havde været Tilfældet, hvorom man imidlertid snart kom paa det Rene, da man opdagede den ene Kugle over den anden paa den Pæl, hvorpaa Skiven var anbragt.

„Jeg sagde Dem, mine Damer, at De skulde blive Bidne til den Indflydelse, Videnskaben udøver paa Skyttekunsten,“ sagde Dvar-teermesteren og stred hen til Tribunen, hvorpaa Fruentimmerne havde deres Sæde. „Major Duncan lader haant om, at den mathematiske Idee er anvendelig paa Skiveskydning; men jeg maa sige ham, at Philosophien forstjønner og ophøier og forbedrer og udvider og udvikler hver en Ting, der hører til det menneskelige Liv, hvad enten det er en Skiveskydning eller en Prædiken, med eet Ord, Philosophi er Philosophie, og det er alt hvad man behøver at sige om dette Emne.“

„Jeg er overbevist om, at De ei optoger Kjærligheden med i Katalogen,“ bemærkede en Kapitains Kone, som kjendte Dvarteermesterens Ægteskabs historier og bar et qvindeligt Nag til Manden, der vilde have Monopol paa hendes Kjon, — „det synes mig, at Philosphi og Kjærlighed ikke have meget tilfælles.“

„Det vilde De ikke sige, Frue, dersom Deres Hjerte havde havt mange Anfægtelser. Kun den Mand eller Kvinde, som har havt hyppig Anledning til at forædle sine Tilboieligheder, kan bedst tale med om slige Sager; og De kan troe mig, af alstens Kjærlighed er den philosophiste den varigste, saasom den er den fornustigste.“

„De anbefaler saaledes Erfaringen som et Middel til at forædle Lidenstaben.“

„Deres hurtige Hoved har med eet grebet Ideen. De lykkeligste Ægteskaber, Frue, ere de, i hvilke Ungdom, Skjønhed og Hengivenhed paa den ene Side støtte sig til en ældre — jeg mener en midaldrende — Mands Skarpsindighed, Maadeholdenhed og Klogskab; thi jeg skal aldrig fragaae, at det Tilfælde kan forekomme, at en Ægtemand er for gammel for en Kone. Her er nu Sergeant Dunhams yndige Datter, der vil billige slige Kølelser, det er jeg vis paa; hendes befindige Karakter er allerede almindeligen anerkjendt

i Garnisonen, skjøndt hendes Ophold hos os kun har været saa kort."

„For Sergeant Dunhams Datter er det næppe passende at blande sig i en Samtale imellem Dem og mig, Lieutenant Muir," gjensvarede Kapitainensfruen, idet hun omhyggeligt værnedes om sin egen Værdighed; „og for at slippe dette Emne, hilstenue staaer Stifinder, ifærd med at prøve sit Held"

„Jeg protesterer, Major Duncan, jeg protesterer, —" skreg Muir og ilede med oploftede Arme for at give sine Ord mere Eftertryk tilbage til Anlægsstedet, — „jeg protesterer i den strengeste Form, mine Herrer, imod at Stifinder staaer Afgang til disse Forlystelser med Hjortedræber, der er et Vaaben, som, for ikke at tale om Mandens lange Dvælse med det, her, hvor det gjælder at vise sin Værdighed, aldeles ikke staaer i noget tilbørligt Forhold til Regjeringens Bøsser."

„Hjortedræber er i Hvile, Dyarteermester", svarede Stifinder roligere, „og Ingen tænker paa at forstyrre den. Jeg tænkte ikke selv paa, at jeg idag skulde trykke løs, men Sergeant Dunham har overbevist mig om, at jeg ei tilbørligen vilde ære hans smukke Datter, der kom hertil under min Baretægt, hvis jeg udeblev ved en saadan Leilighed. Jeg

benytter Jaspers Bøsse, Dvarteermester, som I kan see, og den er slet ikke bedre end Eders."

Lieutenant Muir var nu nødt til at give sig tilfreds, og Alles Vne vendte sig imod Stifinder, da han tog den bestemte Distance. Anstanden og Holdningen hos denne berømte Jører og Jæger var overordentlig skøn, da han havde sin ranke Skikkelse og rettede Bøssen, medens han lagde en fuldkommen Selvebeherstelse for Dagen og tillige en noie Rundskab til det menneskelige Legemes og sit Vaabens Styrke. Stifinder var ikke hvad man sædvanligen kalder en smuk Mand, men hans Idre indgjød saa megen Tillid og vaabod Agtelse, hans høie og endog fenesulde Legemsbygning kunde man næsten have anseet for fuldkommen, saafremt den ikke havde savnet alt, der i mindste Maade havde givet et fjødagtigt Udseende. En Vidst var næppe mere stiv, eller til Rød mere boielig end hans Arme og Been; Konturen af hans Legeme var ogsaa snarere for kantet til det Forhold, som især er behageligt for Diet. Imidlertid vare hans Bevægelser fulde af naturlig Ynde, og den Rolighed og Regelmæssighed, der var udbredt over dem, gav ham et Udtryk af Værdighed, der knyttede sig saa skønt til den saa meget fremherskende Tanke om hans Tjenester og personlige Værd. Hans ærlige og aabne Ansigt havde en solbrændt lusebrun Farve, der harmonerede saa godt

med Begrebet om Farer og Mojsommeligheder, medens hans seneifulde Hænder tydede paa Styrke og en saadan Brug af dem, der ikke havde Arbeidets stivnende og vanzirende Virkninger tilfølge. Ihvorvel Ingen mærkede noget til de mere takkelige og indtagende Egenstaber, som formaae at vinde Fruentimrenes Tilbøieligheder, saa var dog, da han hævdede sin Bøsse, intet qvindeligt Die sættet paa ham uden inderligt Velbehag over Friheden i hans Bevægelser og hans mandige Udseende. Tanken var næppe hurtigere end hans Sigte, og da Nogen svævede over hans Hoved, saae man Kolben af Bøssen paa Jorden, Stifinders Haand lænede sig paa Piben, og hans ærlige Ansigt oplyvedes af hans sædvanlige stille hjertelige Latter.

„Hvis jeg maatte spøge lidt ved denne Leilighed,“ raabte Major Dunham, „saa vilde jeg sige, at Stifinder ogsaa havde forseilet Skiven!“

„Nei, nei, Major,“ svarede Føreren tillidsfuldt, „det vilde være en vovelig Paastand. Jeg havde ikke ladet Bøssen og kan ikke sige, hvad der var i den; men saafremt den har været ladet, saa vil I finde, at Kuglen har drevet Dvartermesterens og Jaspers længere ind; hvis ikke, hedder jeg ikke Stifinder.“

En Stemme fra Skiven forkyndte Sandheden af denne Forsikring.

„Det er ikke alt, det er ikke alt, Børn,“ raabte Koren, som nu stred langsomt hen til den af Gruentimrene besatte Tribune; „saafremt I finder, at Skiven i mindste Maade er bleven berørt, saa vil jeg give fortabt. Dvarteermesteren har skaaret i Træet, men I vil ikke finde, at det sidste Sendebud har skaaret i Træet.“

„Meget sandt, Stifinder, meget sandt,“ svarede Muir, der blev ved at dvæle i Mabels Nærhed, ihvorvel han undsaae sig ved at rette nogen særlig Tilfale til hende i Officerernes Koners Nærværelse, „Dvarteermesteren har ud skaaret Træet, og paa den Viis banet en Vej for Eders Kugle, der er faret igjennem det Hul, han har gjort.“

„Godt, Dvarteermester, men nu kommer Sommer, og vi skal faae at see, hvem der formaaer at drive det dybest ind, I eller jeg; thi skjøndt jeg idag ikke tænkte paa at vise hvad en Bøsse duer til, saa vil jeg nu, siden jeg har begyndt, ikke gaae af Veien for en Mand, der staaer i Kong Georgs Sold. Chingachgoof er ikke tilstede, han kunde ellers let have nødt mig til en større Kunstfærdighed; men hvad Eder angaaer, Dvarteermester, hvis Sommer ikke kan stille Eder tilfreds, saa vil Kartofflen gjøre det.“

„I praler altfor meget idag, Stifinder, men I skal finde, at I ikke har nogen Grønffolling, der kommer ganske

raa fra Kolonierne og Byerne, her for Eder, det kan jeg forsikre Eder."

„Det veed jeg meget vel, Quarttermester; det veed jeg meget vel, og jeg skal ikke frakjende Eder Erfaring. I har levet mange Aar ved Grændsen, og jeg har hørt om Eder i Kolonierne og endog blandt Indianerne, det er godt en heel Menneskealder siden."

„Nå, nå," afbrød Muir ham paa sit bredeste Skotsk, „det er en Uretfærdighed, Menneske. Jeg er endnu ikke saa meget gammel, aldeles ikke."

„Jeg vil lade Eder vederfares Retfærdighed, Lieutenant, om I end bliver første Mand i Kartoffelsproven. Jeg siger, I har, for en Soldat at regne, tilbragt en god Menneskealder paa Steder, hvor Riflen dagligen blev brugt, og jeg veed, I er en agtet og findrig Skytte; men alligevel er I ikke nogen ægte Riffelskytte. Hvad Præleri angaaer, haaber jeg, at jeg ikke forfængeligen stryder med mine egne Bedrifter; men et Menneskes Gaver ere hans Gaver, og man byder Forsynet Trods, naar man nægter dem. Sergeantens Datter skal domme os imellem, hvis I har Mod til at underkaste Eder saa smuk en Dommer."

Stifinder havde valgt Mabel til Boldgiftsmand, fordi han beundrede hende, og fordi Rangen havde lidet eller slet intet Værd i hans Dine, men Lieutenant Muir gjøs tilbage

ved en saadan Henviisning, hvor Officerernes Koner vare tilstede. Inderligen gjerne havde han ønsket, at Gjenstanden for hans Haab stadigen havde haft hans Billed for Die og i sin Sjæl, men han var altfor meget paavirket af gamle Fordomme og maaskee altfor klog, til offentlig at optræde som hendes Friar, med mindre han saa noget, der kunde tyde paa et sikkert Held. Major Dunhams Taushed stolede han aldeles paa, og han frygtede ikke for at blive robet fra den Kant; men han indsaar tilfulde, at, dersom det nogensinde skulde rygtes, at han havde faaet en Kuro af en Underofficers Datter, han vilde have stor Vanstielighed i at gjøre noget Tilbud til et andet Fruentimmer, der var af den Stand, som han med Rette kunde gjøre Fordring paa. Mabel saa imidlertid saa smuk ud, hendes Rødmen var saa fortryllende, hun smilede saa sødt og frembød i Alt et saa henrivende Billed paa Ungdom, Aand, Beskedenhed og Skjonhed, at han trods sine Tvivl og sin hemmelige Bekymring fandt det overordentlig fristende, at han fortrinsviis skulde henlede hendes Tanter paa sig og have Leilighed til frit at taltale hende.

„J skal saa det, som J behager, Stifinder,“ svarede han, saasnart som han havde fattet sig efter sine Tvivl; „lad Sergeantens Datter, — hans yndige Datter skulde jeg have kaldt hende, — altsaa være Boldgiftsmand, og hende

ville vi hellige Prisen, som den ene eller anden sikkerligen maa vinde. Stifinder, det mærker De nok, mine Damer, maa være ved eget Lune, ellers skulde vi uden Tvivl have havt den Ære at underkaste os en Kjendelse af een af Deres fortryllende Selskab."

Et Dyrab til de Kamplystne drev nu Dvarteermesteren og hans Modstander bort, og saa Dieblif efter tog den næste Prøve sin Begyndelse. Et almindeligt smeddet Som, hvis Hoved først var blevet oversiroget med Farve, blev løseligen drevet ind i Stiven, og det paalaa Skytten at træffe det, i modsat Fald kunde han ikke mere prøve sin Lykke ved de paafølgende Forsøg. Ingen tilstedeedes Afgang ved denne Leilighed, som allerede havde forseilet Mærket.

Der kunde omtrent være et halvt Dusin, der søgte at stride om Æren ved dette Prøvestykke; een eller to, der i den forrige Kamp kun havde været saa heldige i at berøre den malede Prik, foretrak det ikke at sætte deres Ry paa Spil, overtydede om, at de ei kunde seire nu, hvor det var en vanskeligere Opgave, man havde forelagt dem. De tre første Eventyrere seilede, alle kom de ganske nær ved Mærket, men ingen berørte det. Den fjerde, som fremstillede sig, var Dvarteermesteren, som, efter at have gennemgaaet alle sine sædvanlige Stillinger, var for saavidt heldig, som

han bortskjød en ringe Deel af Sømhovedet og plantede sin Kugle ved Siden af dets Spids. Dette ansaaes ikke for noget overordentligt Skud, men bragte Eventyreren med paa Listen.

„J er kommet heeltstindet derfra, Quarttermester, som man i Plantestederne siger om Dvæget,” raabte Stifinder leende; „men det vilde medtage en lang Tid, skulde man bygge et Hus med en Hammer, der ikke var bedre end Eder. Jasper her skal vise Eder, hvorledes man slaaer et Søm ind, saafremt Gutten endnu har sin faste Haand og sit firkte Die. J havde gjort bedre i, Lieutenant, at have ladet alle disse Soldaterstillinger fare. Skydning er en naturlig Gave og maa udføres paa en naturlig Maade.”

„Det faae vi at see, Stifinder; jeg kalder det et pænt Skud paa et Søm, og jeg tvivler, om det 55de har en anden Hammer, som J kalder det, der netop kan gjøre det samme om igjen.”

„Jasper er ikke i det 55de, men der farer hans Slag hen.”

Medens Stifinder talte, traf Eau-douce's Kugle Sømmet paa Bladen og drev det med Hovedet en Tomme ind i Skiven.

„Stynd Eder nu med at vegne det, Dreng,” skreg Stifinder, og traadte i sin Bens Fodspor, samme Dieblit,

som de bleve frie. „Bryd Eder ikke om et nyt Søm; jeg kan see det, skjøndt Malningen er borte, og hvad jeg kan see, kan jeg træffe paa en hundrede Alen, om det saa kun var en Mosquits Die. Skynd Eder med at vegne det!”

Bøssen knaldede, Kuglen fløi afsted, og Hovedet af Sømmet blev begravet i Træet, og skjult af et fladtslaaet Støkke Bly.

„Naa, Jasper, min Dreng,” vedblev Stifinder, idet han lod Bøsefolben synke ned paa Jorden og gjenoptog Samtalen, som om han slet ikke tænkte paa sin egen Bedrift, „Du forbedrer Dig dagligen. Endnu et par Loure paa Land i Selstab med mig, og den bedste Skytte paa Grændsen maa see sig godt for, naar han vil give sig ikast med Dig. Quartiermesteren er respektabel, men han vil aldrig bringe det videre, hvorimod Du, Jasper, har Gaven og engang i Tiden vil kunne maale Dig med hvilken som helst Skytte.”

„Hoho!” udraabte Muir, „at træffe Hovedet af Sømmet kalder I kun respektabelt, medens det dog er Kunstens Guldkommenhed! Enhver, hvis Høielse kun i mindste Maade er luttret og dannet, veed, at de fine Slag betegne Mesteren, medens Eders Smeddehammerslag tyde paa det Naae og Ufiebne. Hvis det at forseile et Haarsbred er det samme som at forseile en Miil, saa maa det jo i endnu høiere

Grad gjælde om at træffe, hvad enten man saarer eller dræber."

"Den fikkreste Maade," bemærkede Lundie, „at ende dette Rivalskab paa, vil være at anstille en ny Prøve, og det skal skee med Kartofflen. De er en Skotte, Herr Muir, og vilde maaskee være bedre faren, dersom det var en Kage eller Lidsel, men Grændsestikken har udtalt sig for den amerikanske Frugt, og det bliver saaledes Kartofflen."

Da Major Duncan yttrede synlige Tegn til Utaalmodighed, saa havde Muir altfor megen Takt til at opholde Forlystelserne længere med sine lærerige Bemærkninger og søgte derfor klogeligen at være beredt til at møde ved det næste Opraab. At tilstaae Sandheden, saa havde Dvartermesteren liden eller saa godt som ingen Tro til sit Held i den nu forestaaende Prøve, og han vilde heller ikke paa nogen Maade have voyet at fremstille sig i denne Bæddeslamp, havde han havt Anelse om, at en saadan skulde finde Sted. Men Major Duncan, der var en lille Spøgefugl paa sin rolige skotske Maneer, havde hemmeligen paabudt den, da det var hans Hensigt at ydmyge ham; thi Lundie, der selv var en Adelsmand, kunde ikke roligten finde sig i den Tanke, at en Mand, som vilde henregnes til den fornemmere Klasse, skulde nedsætte sin Stand ved at indgaae en saa ulige Forbindelse. Saasnart som alle Forberedelser

vare fæte, blev Muir opfordret til at tage sin Distance, og Kartofflen blev holdt i Beredskab til Kastet. Da Læseren rimeligviis ikke kjender noget til det Kunststykke, vi her omtale, ville vi med et par oplysende Ord nærmere forklare det. En meget stor Kartoffel blev udsøgt og givet til Een, der stod i tyve Alens Distance fra Skydepladsen. I samme Dieblig som Skytten raabte „hiv,“ blev Vegetabiliet med et let Stød kastet i Luften, og det var nu Eventyrerens Opgave, at drive en Kugle igjennem det, førend det faldt til Jorden.

Blandt hundrede Forsøg var det kun eengang lykkedes Qvarteermesteren at udføre dette vanskelige Kunststykke; han prøvede nu atter paa det med et Slags blindt Haab, der var bestemt at faa ham feil. Kartofflen blev kastet paa den sædvanlige Maneer, Bøssen gik af, men den flyvende Skive forblev uberørt; „hoire om og marsch, Qvarteermester,“ sagde Lundie, og smilede over Udfaldet af sin List, — Vren at vinde Silkekalashen*) skulde nu Jasper Eau-douce og Stifinder strides om.”

„Og hvorledes skal Proven endes, Major,“ spurgte den Sidste. „Skal vi have Proven med to Kartoffler, eller gjøre Centrum og Skal Udslaget?“

„Centrum og Skal, saafremt der er nogen kjendelig Forskjel, i modsat Fald maa der følge et dobbelt Skud.“

*) Silkebatten.

„Det er et forfærdeligt Dieblit for mig, Stifinder,“ bemærkede Jasper, da han stred nærmere hen til Skydepladsen, og hans Hølelser overvældede ham i den Grad, at al Farve veeg fra hans Ansigt.

Stifinder stirrede alvorligen paa den unge Mand, og, efterat han havde bedet Major Duncan om at have Taalmodighed et Dieblit, førte han sin Ven tilside, saa at Ingen af de Omkringstaaende kunde høre, hvad han talte.

„I synes at tage Eder denne Sag til Hjerte, Jasper?“ bemærkede Jægeren og holdt sine Vane fæstede paa Ingingens.

„Jeg maa tilstaae, Stifinder, at jeg aldrig nogensinde før følte en saa stærk Længsel efter at gaae af med Seiren.“

„Og I ønsker saa meget at fordunkle mig, en gammel og prøvet Ven? — og det oven i Kjøbet paa min egen Bei? At styde, er min Gave, Dreng, og ingen almindelig Haand kan maale sig med min.“

„Det veed jeg, Stifinder — det veed jeg; men alligevel —“

„Men hvad, Jasper, min Dreng? — tal frit, I taler til en Ven.“

Den unge Mand trykkede Læberne sammen, foer med Haanden over sit Die, blev rød og bleg efter hinanden, som en Pige, der tilstaaer sin Kjærlighed. Derpaa trykkede

han den Andens Haand og sagde roligere, ret som om hans Mandighed var bleven Herre over alle andre Følelser —

„Jeg vilde miste en Arm, for at kunne være istand til at byde Mabel Dunham denne Kalash.“

Jægeren kastede Dinene til Jorden, og medens han gik langsomt tilbage til Banen, syntes han at overveie dybt, hvad han nyligen havde hørt.

„J vil aldrig kunne seire i den dobbelte Prøve, Jasper!“ bemærkede han pludseligen.

„Det er jeg vis paa, og det pincer mig.“

„Hvad er den Dødelige dog for en Skabning! — han græmmer sig over Ting, der ikke ere hans Gave, og Forsynets Velgjerninger behandler han lefsældigen. Lige meget — lige meget. Tag Eders Distance, Jasper, thi Majoren venter — og hør, Dreng, jeg maa berøre Skallen, thi med mindre end det tør jeg ikke lade mit Ansigt see i Garnisonen.“

„Jeg antager, at jeg maa underkaste mig min Skjæbne,“ gjensvarede Jasper, blev rød og skiftede saa atter Farve ligesom før; — „men jeg vil anstrænge mig, om det saa skulde koste mit Liv.“

„Hvad er den Dødelige dog for et Væsen!“ gentog Stifinder og traadte tilbage for at gjøre Plads for sin Ben,

at han kunde tage Sigte — „han overseer sine egne Gaver og er begjærlig efter en Andens!“

Kartofflen blev kastet, Jasper fyrede, og Bisaldsraabet, der fulgte efter, forkyndte den Kjendsgjerning, at han havde drevet sin Kugle igjennem Centrummet, eller dog saa nær, at han fortjente at bedømmes saaledes.

„Her har I en Medbeiler, der er Eder værdig, Stifinder,“ raabte Major Duncan med Henrykkelse, da den Første tog sin Stilling, og vi kunne endnu vente nogle smukke Skud i Dobbeltproven.“

„Hvad er den Dødelige dog for et Bæsen!“ gjentog Jægeren og syntes næppe at lægge Mærke til hvad der foregik omkring ham; i den Grad havde han fordybet sig i sine egne Betragtninger. „Hiv.“

Kartofflen blev kastet, Bøssen knaldede — man bemærkede det netop som den lille sorte Kugle syntes at standse i Luften, thi Skytten viste øiensynligen en usædvanlig Forsigtighed, da han tog sit Sigte, — og stuffet Forventning og Forundring var at læse i alle deres Blik, som greb den faldende Skive.

„Do Huller paa samme Sted?“ raabte Majoren.

„Skallen, Skallen,“ lod Svaret; „kun Skallen!“

„Hvorledes gaaer det til, Stifinder! Skal Jasper Eau-douce gaae herfra med Dagens Priis?“

„Kalachen er hans,“ svarede den Anden, idet han ryfede paa Hovedet og forsoiede sig bort fra Banen. „Hvad er den Dodelige for en Skabning! aldrig tilfreds med sine egne Gaver, men stedse gridst efter det, som Forsynet nægter!“

Da Stifinder ikke havde drevet sin Kugle ind i Kartofflen, men kun gennemskaaet Skallen, blev Prisen uden videre tilskjendt Jasper. Kalashen var i den Sidstes Hænder, da Quartiermesteren nærmede sig og med en raffineret Mine af Hjertelighed ønskede sin heldige Medbeiler til Lykke med hans Seir.

„Kalachen har I nu erholdt, Gut, men den har I ingen Brug for,“ tilfoiede han; „I saaer aldrig et Seil ud af den, ikke engang et Blag. Jeg tænker paa, Eau-douce, I seer vel ikke ugerne at have Værdien for den i godt kongeligt Selskab?“

„Penge kunne ikke kjøbe den, Lieutenant,“ svarede Jasper, hvis Nie straaledede af Seir og Glæde. „At have vundet denne Kalash er mig kjærere, end om jeg havde faaet halvtredsfindstyve nye Sæt Seil til Scud!“

„Ho ho, Gut, I er isjæld med at blive ligesaa tosjet som alle de øvrige. Jeg vilde netop have været at byde Eder en halv Guinee for denne Bagatel, hellere end at den

skulde ligge og blive stødt omkring i Eders Kutters Kabyt og til syvende og sidst blive en Squaws Hovedpynt."

I hvorvel Jasper ikke indsaae, at den snue Dvarteermester ikke havde budt Halydelen af Præmiens virkelige Værdi, hørte han dog med Ligegyldighed paa Forslaget. Han rystede benægtende med Hovedet og skred hen til Tribunen, hvor hans Nærmelse fremkaldte lidt Røre, da Officeersfruerne, hver for sig, havde besluttet at modtage Foræringen, hvis den unge Skipper skulde være saa galant og tilbyde den. Men Jaspers Mistillid til sig selv vilde ligesaa meget som hans Beundring for en Anden have afholdt ham fra at trage efter den Væge at tilslade sig Komplimenter mod dem, der i hans Tanker stode saa langt over ham.

„Nabel," sagde han, „denne Priis er for Dem, med mindre —"

„Med mindre hvad, Jasper?" spurgte Pigen og tabte sin Undseelse, greben af det naturlige og ædelmodige Ønske om at hjælpe ham ud af hans Forlegenhed, skøndt begges Rødmen noksomt røbede Styrken af deres Følelser.

„Med mindre De skulde synes altfor ligegyldigt derom da den bydes af Een, der ikke har Ret til at troe, at hans Gave vil blive modtaget."

„Jeg tager imod den, Zäſper, og den ſkal være mig et Minde om den Fare, jeg har beſtaaet i Deres Selſkab, og om den Erkjendtlighed, jeg føler for Deres Omſorg for mig — for Deres Omſorg og Stiſinders.“

„Tænk aldrig paa mig — tænk aldrig paa mig,“ udbrød den Sidſte; „det er Zäſpers Lykke og Zäſpers Gave: tilſtaa ham juldt og faſt Vren for begge Dele. Touren kan komme til mig en anden Dag, til mig og Dvarteermeſteren, ſom lader til at misunde Drengen Kalafhen; men hvad han kan bruge den til, forſtaaer jeg mig ikke paa, thi han har jo ingen Kone.“

„Og har Zäſper Eau-douce en Kone? eller har I ſelv nogen Kone, Stiſinder? Jeg kan bruge den til at hjælpe mig til at faae en Kone eller ſom Grindring om, at jeg har havt en Kone, eller ſom et Vidneſbyrd om, hvormeget jeg beundrer det ſmukke Kjon, eller fordi det er en Damepynt, eller af en eller anden ligesaa agtværdig Bevæggrund. De, der ikke reflekttere, ere ikke dem, der agtes høieſt af de Taktefulde, og der er ikke noget ſikkrere Tegn paa, at en Mand har været god mod ſin første Egtefælle, det kan I Alle have godt af at høre, end at han hurtigen ſeer ſig om efter en paſſende Efterfølgerſte. Kjærlighed er en ſjøn Gave af Forſynet, og de, der eengang troligen have elſket,

bevise, ved snarest muligt at elske paany, i hvor rigeligt Maal denne Naade er bleven dem tildeel."

"Det kan være — det kan være. Jeg er ikke erfaren i disse Dele, og kan ikke sige imod. Men Mabel her, Sergeantens Datter, vil tilfulde vide at paaafjonne Eders Tale. Kom, Jasper, skøndt vi ikke have noget mere at bestille her, saa lad os dog see paa, hvad de andre Gutter formaae at udrette med Bøssen."

Stifinder og hans Vedsagere trak sig tilbage, da Forslystelserne nu atter skulde fortsættes. Damerne vare imidlertid ikke saa stærkt indtagne for Riffelskydningen, at de ikke skulde have brudt sig om Kalashen. Den gik fra Haand til Haand; man solte paa Silken, kritiserede Faconnen og undersøgte Arbeidet, hvorhos man tillige tilloob sig privat at yttre forskjellige Meninger om, hvorvidt det var passende, at saa smuk en Gjenstand kom i en Underofficers Datters Besiddelse.

"De agter maaskee at sælge denne Kalash, Mabel, naar De i nogen Tid har været i Besiddelse af den?" spurgte Kapitainsfruen. "Bære den, synes det mig, vil De jo aldrig kunne."

"Jeg vil ikke bære den, Frue," svarede vor Heltinde beskedent, "men jeg ønsker derfor alligevel ikke at stille mig ved den."

„Jeg veed meget godt, mit Barn, at Sergeant Dunham langtfra holder Dem saa knapt, at De skulde være nødt til at sælge Deres Klæder, men det er dog at kaste Pengene bort at gemme paa en Pynt, som De aldrig kan bære.“

„Jeg vilde nødigt stille mig ved en Bens Gave.“

„Men selv den unge Mand vil faae langt bedre Tanker om Deres Forstand, naar Dagens Triumph er glemt. Det er en smuk og klædelig Kalash og burde ikke kastes bort.“

„Jeg har ikke isinde at kaste den bort, Frue, og vil, hvis De ikke tager mig det ilde op, hellere beholde den.“

„Som De vil, mit Barn; Viger i Deres Alder oversee ofte deres virkelige Fordele. Høst imidlertid paa, saafremt De bestemmer Dem til at afhænde denne Ting, at jeg har bestilt den, og at jeg ikke vil tage imod den, naar De eengang har sat den paa Deres Hoved.“

„Jo, Frue,“ sagde Mabel med den svageste Stemme, man kan tænke sig, skøndt hendes Dine funklede som Diamanter, og hendes Kinder bleve rosenrøde, da hun et Dieblis holdt den forbudte Pynt over sine velformede Skuldre, retsom om hun vilde prøve, hvorledes den klædte hende, og derpaa tog den bort igjen.

Resten af Kamplegene frembød intet af Interesse. Skydningen gik taalelig godt, men Proverne vare alle ind-

rettede efter en lavere Maalestok end de, vi have omtalt, og Medbeilerne bleve snart overladte til dem selv. Damerne og de fleste Officerer toge derfra, og de øvrige Fruentimre fulgte snart deres Exempel. Mabel vendte hjem langs med de lave Høisletter, der bedækkede Søens Bred, og holdt den smukke Kalasb dinglende i sine endnu smukkere Fingre, da Stifinder mødte hende. Han bar Bøssen, som han paa denne Dag havde betjent sig af; hans Bæsen havde imidlertid ikke den sædvanlige Aabenhed og Frimodighed, hans Die syntes uroligt og mørkt. Efter et par intetsigende Ord om den stolte Bandslette foran dem, henvendte han sig med et meget betydningsfuldt Ansigt til sin Ledfagerinde og sagde —

„Jasper vandt denne Kalasb for Eder, Mabel, uden synderligen at anstrænge sine Gaver.“

„Det var godt gjort, Stifinder.“

„Det er ingen Tvivl om — er ingen Tvivl om. Ruglen foer nok saa nydelig gjennem Kortofflen, og intet Menneſte kunde have gjort mere, men der er Andre, som kunde have gjort ligesaa meget.“

„Men ikke Een gjorde saameget!“ udbrød Mabel med en Livlighed, som hun strax fortrød; thi Hørerens smertelige Blik overtydede hende om, at Bemærkningen havde saaret

ham ligesaa meget som den Følsomhed, hvormed hun yttrede samme.

„Det er sandt — det er sandt, Mabel, Ingen gjorde saa meget; men — der er dog ingen Grund til, at jeg skulde nægte mine Gaver, som komme fra Forsynet — ja, ja; ikke Een gjorde saa meget der paa Stedet, men I skal see, hvad der kan gøres her. Lægger I Mærke til Maagerne, som flyve over vore Hoveder?“

„Bistnok, Stifinder, der ere for mange, til at undgaae Eens Jagttagelse.“

„Her, hvor de krydse hinanden i Flugten,“ tilføiede han, spændte og hævede sin Bøsse; „de to — de to: see nu!“

Geværet var lagt an med Tankens Hurtighed, netop som to af Fuglene kom i een Linie, skjøndt i mange Alens Afstand fra hinanden, Skuddet faldt, og Kuglerne gjennemborede de to Dffres Kroppe. Ikke saasnart vare Maagerne faldne i Seen, førend Stifinder lod Bøsefolken synke til Jorden og loe paa sin eiendommelige Maneer, og enhver Skygge af Mismod og krænket Stoltthed var forsvunden fra hans ærlige Ansigt.

„Det er noget, Mabel! — det er noget, ihvorvel jeg ikke har nogen Kalash at forære Eder. Men spørg Jasper

selv, jeg vil ganske overlade det til Jasper, thi ærligere
Tunge og Hjerte findes ikke i Amerika."

"Det var saaledes ikke ved en Forseelse fra Jaspers
Side, at han vandt Prisen?"

"Det var det ikke. Han gjorde sit Bedste og traf godt.
Som den, der snarere har Bandgaver end Landgaver, er
Jasper ualmindelig dygtig, og en bedre Forsvarer behøver
man ikke at ønske sig, hverken paa Landjorden eller paa
Søen. Men det var ved en Forseelse fra min Side, at
han fik Kalashen, skjøndt det gjør ingen Forskiel — det gjør
ingen Forskiel, thi Tingen er kommen i de rigtige Hænder."

"Jeg troer jeg forstaaer Dem, Stifinder," sagde Mabel
og rødmede uvilkaarlig, "og jeg betragter Kalashen som en
Gave af Dem og Jasper i Forening."

"Det vilde ikke være retfærdigt imod Gutten. Han
vandt Klædningsstykket og havde Ret til at forære det bort.
Det høieste, Mabel, som I tør troe, er, at det var kommet
i de samme Hænder, hvis jeg havde vundet det."

"Jeg skal ikke glemme det, Stifinder, og bestræbe mig
for, at Andre komme til Kundskab om Deres Færdighed,
som De har lagt den for Dagen paa de stakkels Maager,
i min Nærværelse."

"Gud velsigne Eder, Mabel, det er ligesaa overskødigt
her paa Grændsen at rose min Skydning, som at ville tale

om Bandet i Søen eller om Solen paa Himlen. Enhver veed, hvad jeg formaaer at udrette paa den Vej, og Eders Ord vilde være spildte, ligesom Franss vilde være spildt paa en fransk Bjørn."

„Saa antager De vel, at Jaspers vidste, at De tilstod ham denne Fordeel, han paa en saa ussøn Maade har benyttet sig af?" sagde Mabel, og Jarven, der havde givet hendes Dine saa megen Glæde, svandt lidt efter lidt fra hendes Ansigt, der blev alvorligt og tankesfuldt.

„Det siger jeg ikke, nei langtfra. Alle ere vi glemme-
somme, naar vi ere for ivrige i vore Ønsker. Jasper er overbevist om, at jeg ligesaa godt kan skyde een Kugle igjennem to Kartofler, som jeg nu med min Kugle har rammet de to Maager; og han veed, at intet andet Menneske paa Grændsen kan gjøre mig det efter. Men med Kalashen for Dinene og med det Haab, at kunne forære den til Eder, var Gutten maaskee netop i dette Dieblis tilbøielig til at tænke bedre om sig selv end han burde. Nei, nei, der er intet lavt eller mistænkeligt ved Jasper Eau-douce, skjøndt det er en Gave, der er naturlig for alle unge Mænd, at de ønske at udmærke sig i unge smukke Fruentimres Dine."

„Jeg vil forsøge at glemme Alt, men ikke den Godhed, De begge har udviist imod en moderløs Pige," sagde

Mabel og gjorde sig Umage for at betjæmpe de Jølelser, for hvilke hun næppe vidste at angive nogen Grund. „Tro mig, Stifinder, jeg vil aldrig kunne glemme alt det, De allerede har gjort for mig — baade De og Jasper; og dette nye Beviis paa Deres Agtelse er ikke spildt. Her, her er en Bryksnaal, den er af Sølv, og jeg byder Dem den til Minde om, at jeg skylder Dem mit Liv eller min Frihed.“

„Hvad skal jeg gjøre med det, Mabel?“ spurgte Jægeren forvirret, medens han holdt det simple Smykke i Haanden. „Jeg bruger hverken Spænde eller Knapper, jeg bærer kun Læderremme, og af godt Hjortestind. Det er smukt for Diet, men det tager sig endnu langt smukkere ud paa Stedet, det kom fra, end det kan tage sig ud paa mig.“

„Nei vist ikke, stik det i Deres Jagtskjorte, der passer det godt. Husk paa, Stifinder, det er et Tegn paa vort Venkab og et Minde om, at jeg aldrig kan glemme Dem eller Deres Tjenester.“

Mabel tilsmilede ham derpaa et Farvel, hoppede op paa Høien og var snart ude af Sigte bag Fortets Volde.

Colote Kapitel.

See! dunkle Masser udfendeligen jævne
 Længs med den bevæbnede Strøms besatte Kyst.
 Viden's det matte Stjerneløs ei er at skimte
 Igjennem det mørke Taageflor.

Byron.

Et par Timer efter stod Mabel Dunham paa Bastionen, hvorfra man kunde see oder Floden og Soen, tilsyneladende i dybe Tanker. Det var en blid og rolig Aften, og man skulde nu til at afgjøre Spørgsmaalet, om man paa Grund af den fuldkomne Vindstille kunde lade den til Tusindørne bestemte Expedition gaae for sig samme Nat eller ikke. Provianten, Vaabnene og Ammunitionen vare allerede indstibede, og endog Mabels Effekter vare ombord, men de saa Mand, der vare udtagne, vare endnu iland, da der ikke var nogen rimelig Udsigt for, at Kutteren vilde komme under Seil. Jasper havde halet Scud ud af Bugten og saa langt op ad Strømmen, at han kunde passere igjennem Flodens Munding, naar han lystede, men her laa han endnu for et enkelt Anker. Det udtagne Mandskab drev omkring paa Bredden af Bugten, uden at vide, om man vilde roe væk eller ikke.

Morgenens Forlystelser havde efterladt en Rolighed i Garnisonen, der stod i Samklang med det hele skjønne Skue,

og Mabel mærkede Indvirkningen paa sine Følelser, skjøndt hun sandsynligviis var altfor lidt vant til at udgrunde Marsagen til slige Fornemmelser. Alt i hendes Nærhed syntes hende kjærligt og blidt, medens den tause Skovs høitidelige Størhed og Søens rolige Glade havde et Høiheds Præg, som andre Scener næppe kunde opvise. For første Gang mærkede Mabel, at den Indslydelse, Stæderne og Civilisationen havde vundet over hendes Vaner, var svækket, og den varmtfølsomme Pige begyndte at faae Anelse om, at et Liv, tilbragt under slige Forhold, nok kunde blive lykkeligt. Hvorvidt de sidste ti Dages Erfaring kom denne rolige og hellige Aftenstund til Hjælp og bidrog til at fremkalde denne unge Tro, kan kun formodes og ikke paastaaes med Sikkerhed i denne vor Fortællings første Afsnit.

„En fortryllende Solnedgang, Mabel!“ raabte hendes Onkels hjertelige Stemme saa tæt i hendes Øren, at vor Heltinde foer tilbage — „en fortryllende Solnedgang, Pige! for Færkvands = Menneſker, skjøndt vi ikke ændse det stort paa Søen.“

„Og er Naturen ikke den samme tillands eller tilvands, paa en Sø, som denne her, eller paa Oceanet? Skinner Solen ikke lige meget paa Alle, kjære Onkel, og kunne vi ikke her paa denne afjædes Grændse føle en ligesaa inderlig

Tatnemmelighed for Forsynets Goder som i vort eget Manhattan?"

„Vigen er falden over nogle af hendes Moders Bøger — skøndt jeg antog, at Sergeanten næppe anden Gang vilde marschere med slikt Lapperi mellem sin Bagage. Er ikke Naturen i Birkeligheden den samme! — Hør nu, Mabel, kan Du forestille Dig, at Naturen er den samme hos en Soldat som hos en Sømand? Du har Slagtninge i begge Kald og bør være istand til at svare.“

„Men Onkel, jeg mener den menneskelige Natur —.“

„Det Samme gjør jeg, Vige; den menneskelige Natur hos en Sømand og den menneskelige Natur hos een af disse Karle af det 55de, Din Fader ikke engang undtagen. Her have de endog havt en Bæddestydning — Stivestydning skulde jeg sige — og hvor høist forskjellig har den ikke været fra en Stivestydning tilføes! Der skulde vi have givet vort glatte Lag, leget med Rugler hen paa en Gjenstand, der var en halv Miil borte, paa det Nærmeste, og Kartofflerne, dersom der handelsesviis havde været nogle ombord, som slet ikke havde været rimeligt, vilde være blevet i Koffens Robberkjedel. Soldatens Kald kan være ærefuldt nok, Mabel, men en erfaren Faand finder mange Daarskaber og Svagheder ved eet af disse Forter. Hvad denne Stump af en Sø angaaer, saa kjender Du allerede

min Mening om samme, og jeg ønsker ikke at tale ilde om noget. Ingen ægte Semand foragter hvad det saa kan være, men Fanden tage mig, om jeg anseer denne Ontario her, som man kalder den, for andet end saa meget Vand i et Skibs Ransonsfad. See her hen, Mabel; dersom Du ønsker at lære Fjortjellen imellem Oceanet og en Indsø, saa kan jeg gjøre Dig det begribeligt med et eneste Blik: dette her kalder man Havblik, da Du seer, at der aldeles ikke er nogen Bind, men at tilstaae Sandheden, saa troer jeg ikke at Bindstillerne ere saa stille som de, vi have uden for —."

"Onkel, her er ikke den mindste Luftning. Jeg troer ikke det er muligt, at Bladene kunne være mere ubevægelige, end de nu i dette Dieblif ere det over den hele Skov."

"Blade! hvad ere Blade, mit Barn? der er ingen Blade paa Soen. Dersom Du ønsker at vide om det er en død-dam Stille, eller ikke, saa prøv det med et Formelys — Spæddelys slagre for meget — og da skal Du snart komme efter, om der er nogen Bind eller ikke. Dersom Du var under en Bredde, hvor Luften var saa stille, at Du vanskeligen kunde sætte den i Bevægelse ved at aande, saa kunde Du gjøre Dig en Forestilling om Havblik. Paa de stille Bredder er Luften ofte kun paa halv Ration. See nu herhen igjen paa dette Vand. — Det er

ligesom Melk i en Pande og har ikke mere Bevægelse nu, end der er i et fyldt Drehooved, inden Spundset er slaaet fra. Paa Oceanet er Vandet aldrig roligt, lad det end være nok saa stille Veir."

"Oceanets Vand er aldrig roligt, Dnfel Cap? ikke engang i Havblik?"

"Nei, mit velsignede Barn. Oceanet aander som et levende Væsen, og dets Barm hæver sig altid, som Bersmagerne udtrykke sig, om der end ikke er mere Luft, end der findes i en Hævert. Intet Menneſte har nogensinde ſeet Oceanet ſaa roligt, ſom denne Indſø! men det reiſer og ſætter ſig, ſom om det havde Lunger."

"Og denne Sø er ikke aldeles rolig, thi De mærker nok, at der er en lille Kruusning ved Kysten, og De kan jo endog af og til høre Brændingen tørne imod Klipperne."

"Alt f—t Digterfram! Kald en Vandblære en Kruusning, om Du ſaa vil og Badſtning af et Dæk en Brænding, men Ontario-Søen er ikke mere Atlanterhavet end en Powles-Hook Pirogue er en Tredækker. Denne Jaſper er ikke deſto mindre en vakker Gut og mangler blot Lærdom, for at blive til en Mand."

"Tænker De, Dnfel, at han er uvidende," ſvarede Mabel, medens hun paa en nydelig Maade ſatte ſit Haar, hvorved hun var nødt til eller troede at være nødt til at

vende Ansigtet bort. „For mig synes Jasper Eau-douce at vide mere end de fleste unge Mænd af hans Stand. Han har kun læst lidt, thi Bøger er der ikke stort Forraad paa i denne Deel af Verden, men han har tænkt for meget i saa ung en Alder, i det mindste forekommer det mig saaledes.“

„Han er uvidende, han er uvidende, som Alle nødvendigtvis maa være det, som fare paa en Indsø som denne her. Han kan gjøre en Raabaandsknob og et Tømmerstik, det er sandt, men han har ikke mere Begreb om at klæde et Kabeltoug eller hælde to Varp sammen, end Du har om at fattede et Anker. Nei, nei, Mabel; begge staae vi i Gjæld til Jasper og Stifinder, og jeg har tænkt paa, hvorledes vi bedst kan tjene dem, thi at være utaknemmelig anseer jeg for at være Svinets Last. Nogle paastaae, at det er Kongernes Feil, men jeg paastaar, det er Svinets Last; bevært Du Dyret ved Dit eget Bord, og det vil æde Dig til Desfert.“

„Meget sandt, kjære Onkel, og vi bør virkelig gjøre Alt, hvad der staaer i vor Magt for at lægge for Dagen, at vi tilbørligen paastjønne disse to modige Mænds Tjenester.“

„Talt som Din Moders Datter, Pige, og som det gjør Familien Cap Wre. Jeg har nu fundet paa en Ud-

vei, der netop vil være velkommen for alle Parter, og saasnart som vi vende tilbage fra denne lille Expedition nede ved Eoen, hist mellem Tusindøerne, og jeg har gjort mig færdig til at tage hjem, er det min Afgt at foreslaae samme."

„Kjæreste Onkel! det er saa velbetænkt af Dem og vil være saa rigtigt! Maa jeg spørge Dem, hvad De har bestemt Dem til?"

„Jeg seer ingen Grund til at holde det skjult for Dig, Mabel, skjøndt der ikke maa tales derom til Din Fader; thi Sergeanten har sine Forbomme og kunde reise Banstæligheder i Sagen. Hverken Jasper eller hans Ven kunne nogenfinde blive til noget her paa Stedet, og jeg foreslaaer at tage dem begge med mig ned til Kysten, for at faae dem vel tilføes. Jasper vil snart være hjemme ombord, og en tolv Maaneders Reise vilde gjøre ham til en helesbefaren Mand. Skjøndt det maaskee vil tage lidt mere Tid med Stifinder, eller han muligviis aldrig vil blive anseet for en fuldbefaren Matros, saa kunde man dog ogsaa danne ham til noget, i Særdeleshed til Udfig, thi han har usædvanlig gode Dine."

„Onkel, troer De, at Nogen af dem vil gaae ind paa det?" sagde Mabel, smilende.

„Jeg holder dem da ikke for Tøsser? hvilket fornuftigt Bæsen vilde forsømme at komme videre frem? Lad Jasper

være istand til at forfølge sin Bei, og Guttén vil maaſkee
døe ſom Kapitain af en Raafeiler."

„Og ſkulde han da være ſaa meget bedre faren, kjære
Onkel? Er det ſaa meget bedre at være Kapitain af en
Raafeiler end at være Kapitain af en Latinfeiler?"

„Na, ſiger Du det, Magnet? Du er godt ſtiffet til
at holde Forelæſninger over Skibe for eet eller andet hy-
ſteriſt Selſtab, Du veed ikke, hvad Du ſnapper om; lad Du
mig raade i denne Sag, og jeg ſkal ſtyre den til det Bedſte.
D! her er Stifinder ſelv, og jeg gad nok give ham
et Bink om mine velvillige Henſigter med ham. Haabet
holder vor Birkſomhed i Aande."

Cap nikkede med Hovedet og ſtandsede derpaa i ſin
Tale, medens Jægeren nærmede ſig, ikke ſaa freidig og
let, ſom han pleiede, men paa en Maade, der røbede lidt
Forlegenhed, om ikke Tvivl om, hvorledeſ han vilde blive
modtaget.

„Onkel og Niece udgjøre et Familiefelſtab," ſagde
Stifinder, da han var nær ved dem, „og en Fremmed er
maaſkee ikke nogen velkommen Gæſt."

„J er ikke nogen Fremmed, Meſter Stifinder," var
Caps Svar, „og Ingen kan være os mere velkommen,
end J er. Vi talte netop om Eder for et Diebliſt ſiden,

og naar en fraværende Mand omtales af sine Venner, saa kan han giætte sig til, hvad der er blevet sagt."

"Jeg spørger ikke efter Hemmeligheder, jeg spørger ikke efter Hemmeligheder. Ethvert Menneſte har ſine Fiender, og jeg har mine; men til det Tal regner jeg hverken Eder eller den ſmukke Mabel her. Mingoerne vil jeg lade være uomtaſt, ſkjøndt de ikke har nogen retfærdig Grund til at hade mig."

"Det ſvarer jeg for, Stiſinder; thi I ſtaaer for mig ſom en rettænkende og oprigtig Mand. Der gives alligevel en Methode, hvorved I endog kan ſlippe for Mingoernes Fiendſkab, og derſom I ſkulde beſtemme Eder til at gaae ind paa den, vil Ingen med ſtørre Glæde udtyde den for Eder end jeg, uden at mit Raad ſkal paalægge Eder nogen Forpligtelſe."

"Jegønſter ingen Fiender, Saltvand;" ſaaledes havde Stiſinder begyndt at kalde Cap, idet han, uden ſelv at mærke det, havde optaget Udtrykket ved at overſætte det Navn, Indianerne i og omkring Fortet havde givet ham; "jegønſter ingen Fiender. Jeg er rede til at nedgrave min Dre baade med Mingoerne og med Franſkmændene, men I glemmer vel ikke, at det beroer paa Een, der er ſtørre end vi, om han ſaaledes vil omſkabe Sindet, at et Menneſte ikke mere møder nogen Fiende."

„Bed at lette Eders Anker og følge mig ned til Kysten, min Ven Stifinder, naar vi tage hjem fra dette korte Kryds, som vi have bestemt os til, vil I komme udenfor Kamp=raabets Larm og være sikker nok for de indianiske Rugler.“

„Og hvad skulde jeg foretage mig paa det salte Vand? Gaae paa Jagt i Eders Byer? Førfølge deres Spor, som gaae og komme fra Torvet, og ligge i Baghold efter Hunde og Fjederfræ? I er ingen Ven af min Lykke, Mester Cap, dersom I vilde trække mig ud af Skovenes Skygge for at føre mig hen til det ryddede Lands Sol.“

„Det var ikke min Mening at lade Eder blive i Plante=stederne, Stifinder, men bringe Eder tilføes, hvor Menne=sket ene og alene kan siges at aande frit. Mabel kan sige Eder, at det var min Agt, førend jeg endnu lod et Ord falde om denne Gjenstand.“

„Og hvad troer Mabel, at der vilde komme ud af sliq en Forandring? Hun veed, at et Menneske har sine Gaver, og at det er ligesaa unyttigt at stræbe efter andre, som at stride mod dem, der komme fra Forsynet. Jeg er Jæger og Speider eller Veiviser, Saltvand, og det er ikke min Skik at trodse Himlen saa stærkt, at jeg skulde prøve paa at blive noget andet. Har jeg Ret, Mabel eller er I til den Grad et Fruentimmer, at I ønsker, at see en Natur blive forandret?“

„Jeg ønsker ikke at see nogen Forandring hos Dem, Stifinder,“ svarede Mabel med en inderlig Oprigtighed og Aabenhed, der gik Jægeren lige til Hjerte, „og hvor meget end min Onkel beundrer Søen, og hvor store end alle de Goder ere, han troer den kan bringe, saa kunde jeg alligevel ikke ønske at see Skovens bedste og ædlestes Jæger forvandet til en Admiral. Bliv hvad I er, min vakre Ven, og I har ikke noget at frygte andet end Herrens Brede.“

„Hører I det, Saltvand? hører I hvad Sergeantens Datter siger, og hun er altfor oprigtig og ædelsindet og smuk, til at hun ikke skulde mene med hvad hun siger. Saa længe som hun er tilfreds med mig som jeg er, vil jeg ikke byde Forsynets Gaver Trods og stræbe efter at blive noget andet. Her i Garnisonen ansees jeg maaskee for overflodig, men naar vi komme ned til Tusindørne, vil jeg muligviis faae Leilighed til at vise, at en sikker Bøsse undertiden er en Guds gave.“

„De vil altsaa slutte Dem til vort Selskab?“ sagde Mabel og smilede saa frit og saa sødt til Jægeren, at han gjerne havde fulgt hende til Verdens Ende. „Jeg vil være det eneste Fruentimmer med Undtagelse af en Soldats Kone, og jeg skal ikke føle mig mindre tryk, Stifinder, fordi De vil være blandt vore Beskyttere.“

„Sergeanten vilde tage sig af Eder, Mabel, Serge-

anten vilde tage sig af Eder, om I end heller ikke var hans Kjød og Blod. Ikke en Eneste vil oversee Eder. Jeg skulde mene, at Eders Onkel her finder Smag i en Expedition af det Slags, hvor vi komme til at seile og have Udsigt over en Indsø?"

„Eders Indsø har ikke stort at betyde, Mester Stifinder, og jeg venter ikke noget af samme. Jeg tilstaaar imidlertid, at jeg nok gad kjende Hensigten med dette Kryds; thi jeg ønsker ikke at være uvirksom, og min Svoger, Sergeanten, er ligesaa hemmelighedsfuld som en Frimurer. Veed Du, Mabel, hvad alt dette gaaer ud paa?"

„Ikke i mindste Maade, Onkel, jeg vover ikke at spørge min Fader om noget, der berører hans Tjeneste, thi han mener, at sligt ikke vedkommer et Fruentimmer; og alt hvad jeg veed, er at vi skulle seile, saasnart som Vinden tilstøder det, og at vi skulle være en Maaned borte."

„Maaskee Stifinder er istand til at give mig et nyttigt Bink; thi en Reise uden noget Formaal er aldrig morsom for en gammel Sømand."

„Det er ikke nogen stor Hemmelighed, Saltvand, hvad vor Havn og vort Formaal angaaer, ihvorvel det er forbudt at tale for meget om begge Dele i Garnisonen. Jeg er imidlertid ingen Soldat og kan bruge min Tunge som jeg lyfter, skjøndt jeg skulde mene, at jeg ligesaa lidt som

Nogen finder Behag i løs Tale; men da vi snart skulle seile, og I begge vil høre med til Selskabet, saa kan jeg gjerne sige Eder, hvorhen Reisen gjælder. I veed, at der eksisterer saadan noget, som Tusindøerne, det formoder jeg, Mester Cap?"

„Na ja, hvad man kalder saaledes her tillands, skjøndt jeg anseer det for afgjort, at det ikke er rigtige Ver, saadanne som vi møde paa Oceanet, og at Tallet „tusind“ ikke betyder stort mere end to eller tre, som det gaaer med Angivelsen af de Saarede og Dræbte efter et stort Slag.“

„Mine Dine ere gode, og dog have de ofte blandet mig, naar jeg forsøgte paa at tælle disse virkelige Ver.“

„Ja, ja, jeg har kjendt Folk, som ikke vare istand til at tælle ud over et bestemt Tal. Eders virkelige Landfugle kjende aldrig deres egne Neder, især naar de fra Søen af skulde tage Kjending af Land; de kunne aldeles ikke skjelne imellem dem. Hvor mange Gange har jeg seet Kysten og Hufene og Kirkerne, medens Passagererne ikke formaaede at see andet end Vand! Jeg har ingen Idee om, at et Menneske reent kan tabe Landet af Sigte paa Jærstvandet. Denne Ting forekommer mig at være ufornuftig og umulig.“

„I har intet Kjendskab til Søerne, Mester Cap, ellers skulde I ei tale saaledes. Førend vi komme til Tusind-

verne, ville I have faaet andre Tanker om, hvorledes Naturen er bestaaen i dette Billedis."

„Jeg har mine Tvivl, om I eie noget der er en virkelig De, i hele denne Egn. Efter mine Begreber kan Jærstevandet ikke frembringe en bona fide De, ikke hvad jeg kalder en De."

„Vi skal vise Eder dem i hundredevis, ikke netop i tusindvis maaskee, men saa mange, at Diet ikke kan see dem alle, eller Tungen ikke kan tælle dem."

„Og hvad vil det blive for Ting?"

„Land, aldeles rundt omgivet med Vand."

„Ja, men hvad Slags Land, og hvad Slags Vand? Jeg vil vædde paa, at, naar man rigtig skal see sig om, de ikke blive til andet end Halvøer eller Fjorberge eller Fastlande, skjøndt det er Sager, som jeg nok tør sige I kun lidet eller aldeles intet forstaaer Eder paa. Men Der eller ikke Der, hvad er Hensigten med dette Kryds, Mester Stifinder?"

„Naa, siden I er en Svoger til Sergeanten, og den smukke Mabel her er hans Datter, og vi alle skulle tage med, saa kan der ikke være noget Ondt i at give Eder en Smule Idee om, hvad vi skulle tage os for. Som gammel Sømand, Mester Cap, har I uden Tvivl hørt om saadan en Havn som Frontenac?"

„Hvem har ikke det? Jeg vil ikke sige, at jeg nogen-
sinde har været inde i Havnen, men jeg har ofte været i
Sigte deraf.“

„Da vil I komme til at træde paa en bekjendt Jord-
bund, skjøndt jeg ikke forstaaer mig paa, hvorledes I nogen-
sinde kunde være faret derhen fra Oceanet. Disse store
Søer, maae I vide, danne en Kjæde, Vandet løber ud fra
den ene i den anden, indtil det naaer Erie, der er et Stykke
længere herfra mod Vesten og ligesaa stor som selve On-
tario. Vandet løber nu ud af Erie, indtil det naaer
en lav Bjergstrant, passerer Toppen —“

„Jeg gad gjerne vidst, paa hvad Fandens Maade det i
saa Henseende bærer sig ad.“

„Na, det er simpelt nok, Mester Cap“, svarede Sti-
finder leende, „da det kun behøver at falde ned af Høien.
Havde jeg sagt, at Vandet gik op ad Bjergget, vilde det
have været imod Naturen, men at Vandet, det vil sige
det færske Vand, løber ned ad en Høi, ansee vi ikke for
saa meget besynderligt.“

„Nei, nei, men I taler om, at Vandet af en Sø rin-
der ned af en Bjergside, det kalder jeg at haane Jorruustens
Braad, saafremt den har nogen Braad.“

„Godt, godt, vi vil ikke stride om det Punkt; men
hvad jeg har seet, har jeg seet. Om Jorruusten har nogen

Braad, skal jeg lade være usagt, men Samvittigheden har en Braad, og den er skarp. Efter at være flydt ind i Ontario, løber Bandet fra alle Indsøerne igjennem en Flod ind i Søen, og i det smalle Stræde, hvor Bandsletten hverken er nogen Flod eller nogen Indsø, ligge de omtalte Der. Frontenac er nu en fransk Station ovenfor disse Der, og da Garnisonen er længere nede, sendes Proviant og Ammunition opad Floden til Frontenac og føres videre langs med denne og de andre Søers Bredder, for at sætte Fjenden istand til at dreie sit Djævelsspil blandt de Vilde og tage kristne Skalpe."

„Og vil vor Rærværelse forebygge disse gruelige Gjerninger?" spurgte Mabel med Deeltagelse.

„Maaskee, og maaskee ikke, som det behager Forsynet. Lundie, som man kalder ham, han der kommanderer denne Garnison, sendte en Afdeling for at tage Stade paa een af Verne og affjære nogle af de franske Vaade, og denne vor Expedition bliver den anden Afløsning. Endnu har den ikke udrettet stort, skøndt to Fartøier, ladebde med indianer Gods, ere blevne opbragte; men forrige Uge kom et Bud og gjorde saadanne Meddelelser, der have bevæget Majoren til at vove et sidste Forsøg paa at overløbe Kjeltringerne. Jasver kjender Veien, og vi vil være i gode Hænder, thi

Sergeanten er forstandig og den første i sit Slags i et Baghold; ja, han er baade forstandig og aarvaagen."

"Er det alt!" sagde Cap foragteligen; "efter alle disse Forberedelser og al den Equiperen troede jeg, der var en Slags Smugler i Sigte, og at der var en ærlig Skilling at vinde ved at vove sig ud paa Eventyr. Jeg formoder, der steer ingen Fordeling med Eders Færstvands Prispeng."

"Hvorledes?"

"Jeg anseer det for afgjort, at Kongen faaer det hele fra disse Soldatertog og Baghold, som I kalder dem?"

"Det kjender jeg ikke noget til, Mester Cap. Jeg tager min Deel af Bly og Krudt, der maatte falde i mine Hænder og melder intet desangaaende til Kongen. Hvis Rogen kommer bedre fra det, saa er det ikke mig; men det er paa Tiden, at jeg begynder at tænke paa et Huus og Bohave og et Hjem."

Skjondt Stifinder ikke vovede at see paa Mabel, medens han gjorde denne ligefremme Antydning til at forandre sine Livsforhold, havde han gjerne givet hele Verden for at faae at vide, om hun lyttede til hans Tale, og hvorledes Udtrykket var i hendes Ansigt. Mabel havde imidlertid kun en ringe Anelse om hvad der laa i denne Antydning, og hendes Ansigt robede ikke mindste Spor paa Forlegenhed,

da hun vendte Vinene mod Floden og iagttog, at man begyndte at faae travlt ombord paa Scud.

„Jasper bringer Kutteren ud,“ bemærkede Føreren, hvis Blik bleve henbragne til samme Kant, da en tung Gjenstand faldt paa Dækket. „Gutten seer uden Tvivl Tegn paa, at Vinden kommer og ønsker at gjøre sig klar.“

„Na, nu skulle vi faae Leilighed til at lære Sømands-
skab,“ svarede Cap spydigen. „Der er en net Maade at bringe en Skude under Seil, som viser den dygtige Sømand saa godt som noget. Det er ligesom naar Soldaten skal knappe sin Frakke, og man kan da faae at see, om han begynder ovenfra eller nedenfra.“

„Jeg vil ikke paaataae, at Jasper kan maale sig med Eders Sømand derne,“ bemærkede Stifinder, i hvis oprigtige Sjæl uværdige Høiesser, som Rid og Misundelse, aldrig fik Indpas; „men han er en modig Dreng og styrer sin Kutter saa snildt, som man blot kan ønske, i det mindste her paa Indsøen. I fandt ikke, Messer Cap, at han holdt sig tilbage ved Oswegos Vandfald, hvor Færstevandet uden syn-
derlig Banstielighed er istand til at styrte ned ad Høien.“

Cap svarede kun med et Udbrud af Utilfredshed, og nu paafulgte en almindelig Taushed, da Alle paa Bastionen studerede Kutterens Bevægelser med en Deeltagelse, som Tanken om deres tilkommende Ophold paa Hartoiet naturlig-

viis maatte fremkalde. Det var endnu Hærblik, Søens Overflade skinnede bogstaveligen af de sidste Solstraaler. Scud var bleven halet op til et Barpanker, som laa hundrede Alen ovenfor Pynterne ved Udløbet, hvor den havde Plads til at manøvrere i Floden, der dengang dannede Øswegos Havn. Men den fuldkomne Mangel paa Bind hindrede ethvert Forsøg af det Slags, og det blev snart indlysende, at det lette Fartoi maatte bringes igjennem Passagen ved Hjælp af Aarerne. Ikke et Seil blev gjort løs, men saasnart som Barpankeret var halet op, hørte man den tunge Pladsten af Aarerne, medens Rutteren med Forenden imod Strømmen begyndte at giøre hen imod Midten af Floden. Saa snart den naaede derhen, hørte Mandskabet op med at arbejde, og den drev hen imod Mundingen. I det snævre Pas bevægede den sig rask, og i mindre end fem Minuter flød Scud udenfor to lave Pynter af Singel, hvorimod Søens Bølger brødes. Man lod intet Anker falde, men Fartoiets vedblev at styde ud fra Land, indtil man saae det mørke Skrog standse paa Søens skinnende Speil, omtrent en Hjerdingmiil nedenfor den lave Skrænt, der dannede den østlige Grændse af det, der kunde kaldes den ydre Havn eller Red. Her ophørte Virkningen af Strømmen, og Scud laa virkelig stille.

„Den forekommer mig at være meget smuk, Onkel,“

sagde Mabel, der ikke et eneste Minut havde vendt Blikket bort fra Kutteren, medens den saaledes forandrede sin Stilling, „jeg vil tilstaae, at I kan opdage Feil i dens Udsyring og i den Maade, den føres paa, men i mine uvidende Dine synes den at være fuldkommen i begge Henseender.“

„Aa ja, den glider godt nok ned med en Strøm, mit Barn, og det gør et Spaan ogsaa. Men naar man skal see til Rethederne, saa behøver en gammel Ust, som jeg, ikke at tage Briller paa for at udfinde Feilene.“

„Naa, Mester Cap,“ tog Hørerer til Orde, der sjældent hørte paa noget, der var til Jaspers Skade, uden at vise Lyst til at sige imod, „jeg har hørt gamle erfarne Saltvands-Skipere indrømme, at Scud er saa smukt et Fartoi, som kun seiler. Jeg selv forstaaer mig ikke paa saadanne Sager, men man kan have sine Anskuelser om et Skib, om disse Anskuelser end kunde være forkeerte, og der behøvedes mere end eet Bidne til at overbevise mig om, at Jasper ikke holder sit Skib i god Orden.“

„Jeg paastaar ikke, at Kutteren er aldeles daarlig, Mester Stifinder, men den har Feil, og det store Feil.“

„Og hvilke ere de, Onkel? dersom Jasper kjente dem, vilde han rette dem med Glæde.“

„Kævn Dem, Herre, og Stifinder skal omtale dem til sin Ven.“

„Rævne dem? det er ikke saa let en Sag at tælle Stjer-
nerne, af den simple Grund, at de ere saa talrige. Rævne
dem, ja vist! — Naa, min smukke Niece, Frøken Magnet,
hvad synes De nu om denne Storbom? I mine uvidende
Dine er den i det mindste toppet een Fod for meget, og
saa er Bimplen uklar og — og — ja, Fanden tage mig,
om der ikke er en beslaaet Seisling, som hænger løs, — og
det vilde slet ikke undre mig, om der skulde vise sig en
Krænge i dette Kabelstoug, dersom Barpankret skulde falde
i dette Dieblit. Feil, i Sandhed! Enhver Sømmand vil strax
ved første Diekast finde, at den er ligesaa fuld af Feil
som en Tjener, der har begjært sin Afsted.“

„Det kan være meget sandt, men jeg tvivler meget,
om Jasper kjender dem. Jeg kan ikke tænke mig, at Jas-
per vilde taale disse Ting, dersom de først vare blevne
udpeget for ham.“

„Lad Jasper styre sin egen Kutter, Mabel; lad ham styre
sin egen Kutter. Hans Gaver ligge paa den Bei, og jeg skal
svare for, Ingen kan lære ham, hvorledes han skal holde
Scud borte fra Frontenadernes eller deres djævelske Mingo
Renneres Hænder. Hvem bryder sig om Krænger i Barp-
ankre og om Kabelstouge, der ere toppede for meget, Mester
Cap, saa længe som Skuden seiler godt og holder sig fri
for Franskmændene? Jeg sætter min Lid til Jasper, mere

end til alle Kystfarere her oppe paa Søerne, men jeg paa-
staaer ikke, at han har nogen Gave for Oceanet, thi der
har han aldrig forsøgt sig."

Cap smilede nedladende, men ansaa det ikke for nød-
vendigt at drive sine kritiske Bemærkninger videre for Die-
blikket. Hans Mine og Manerer bleve lidt efter lidt mere
høymodige og fornemme, ihvorvel han nu ønskede at synes
ligegyldig ved Forhandling:n om Gjenstande, hvorom een
af Parterne var aldeles uvidende. Paa samme Tid var
Kutteren begyndt at drive alene med Søens Strømme, dens
Forende dreiede i alle Retninger, sjøndt langsomt og uden
at vække synderlig Opmærksomhed. Netop i dette Dieblik
blev Klyveren kastet løs og heist, og strax efter fyldtes Sei-
lene imod Land, omendstjøndt der endnu ikke var noget
Tegn paa Luft at see paa Vandets Overflade. Hvor ube-
tydelig en Kraft end Vinden havde, frængede dog det lette
Skrog, og eet Minut efter saae man Scud skjære tværs
over Strømmen med en Bevægelse, der var saa let og
rolig, at man næppe kunde mærke den. Ude af Strømmen
holdt den inde i et Jilvande og stod ind mod Land under
den fremragende Høi, hvorpaa Fortet stod, da Jasper lod
falde sit Varpanker.

„Ikke ilde gjort," mumlede Cap og talte paa en Maade
ene med sig selv, „ikke saa aldeles ilde endda, stjøndt han

skulde have lagt sit Roer styrbord istedetfor bagbord; thi et Skib bør altid drive med Jorenden fra Landsiden, hvad enten det er en Miil fra Land eller kun en Kabellængde. Der- ved faaer det et pynteligt Udseende, og Udseendet gjelber meget her i Verden."

"Jasper er en behændig Gut," bemærkede pludselig Sergeant Dunham ved sin Svogers Side, „og paa vore Dog sætte vi stor Lid til hans Dygtighed. Men kommer nu alle tilhobe, vi have kun en halv Time Dag endnu til at indstibe os i, og Baadene ville være ligesaa hurtig parate, som vi kunde være det."

Efter denne Meddelelse skiltes hele Selskabet ad, og Enhver søgte at hente de Ubetydeligheder, der endnu ikke vare komne ombord. Et par Trommeslag gav Soldaterne det nødvendige Signal, og i et Minut vare alle paa Be- nene.

Trettende Kapitel.

Nanderne nu drive frækt deres Spil.
 Segene hynde deres Trølleqvad,
 Maren rider det drommende Væsel,
 Og Alferne stode til det paa Engen.

Cotton.

Indstibningen af et saa ringe Antal Menneſter kunde ikke foranledige ſynderlig Opmærksomhed eller Forlegenhed. Den hele Styrke, der var bleven betroet Sergeant Dunham's Kommando, beſtod kun af ti Menige og to Underofficerer, medens Hr. Muir ſkulde ledsage Expeditionen, hvilket man ſnart fik fuldkommen Viſhed om. Quarttermesteren tog imidlertid kun med ſom Volontair og angav ſom Paaskud, ſaaledes ſom han havde aftalt det med ſin Chef, Forretninger, der ſtode i Forbindelſe med hans eget Departement. Stifinder og Cap kom til foruden Jasper og hans Undergivne, af hvilke een var en Dreng. Det hele mandlige Perſonale talte ſølgelig ikke fuldt tyve Mænd og en Knecht paa fjorten Aar. Mabel og en menig Soldats Kone vare de enefte Fruentimmer.

Sergeant Dunham førte ſin Kommando over i en ſtor Baad og vendte ſaa tilbage, for at indhente ſine endelige Ordre og ſørge for, at hans Svoger og Datter bleve or-

dentligen betjent. Efterat have anvist Cap den Zolle, han og Mabel skulde benytte sig af, steg han op ad Høien for at holde sin sidste Sammenkomst med Lundie. Majoren var paa den saa ofte omtalte Bastion, og medens vi lade ham og Sergeanten for en kort Tid ene, ville vi vende tilbage til Bredden.

Det var næsten mørkt, da Mabel besteg Fartøiet, der skulde sætte hende over til Rutteren. Søens Overflade var saa smuul, at det ikke fandtes nødvendigt at bringe Baadene i Floden for at lade dem modtage deres Fragt; thi da den ydre Strandbred var aldeles uden Brænding, og Vandet var saa stille som i en Park, gik de alle der ombord. Som Cap havde sagt var der ingen Dyrning, ingen Arbeiden med de store Lunger, intet Aandedrag som Oceanets, thi Dn-
tario ligner i saa Hensende ikke Atlanterhavet, hvor Storme oprøre Elementet paa eet Sted, medens der er Havblif paa et andet. Distancerne tillade ikke det, og Somænd pleie at bemærke, at Søen reiste sig og lagde sig snarere i alle de store og vestlige Indsøer end i de forskjellige Fjæ-
vande, de kjendte. Da Baaden derfor stødte fra Land, vilde Mabel ikke af nogen Bevægelse, der pleier at finde Sted under saadanne Omstændigheder, have mærket, at hun var paa en større Sø. Hæderne havde næppe Tid til at

gjøre et Dufin Tag, førend Baaden laa ved Siden af Rutteren.

Jasper var klar til at modtage sine Passagerer, og da Dækket paa Scud kun var to til tre Fod over Bandet, havde man ingen Banskkelighed i at komme ombord paa den. Saa snart som dette var skeet, gjorde den unge Mand Mabel og hendes ledsagerinde bekendt med de Bequemmeligheder, der vare indrettede til deres Modtagelse og de benyttede sig strax af dem. Det lille Skib indeholdt fire Lukaser, da Alt imellem Dækkene var bygget i den udtrykkelige Hensigt at tjene til Officerernes og de Meniges samt deres Koners og Familiers Transport. Først i Rangen var den saakaldte Agterkabyt, et Lukas med fire Koier, som havde den Fordeel, at Lysning og Luft kunde trænge ind igjennem dets smaae Vinduer. Den var stadigen bestemt til Fruentimrene, som maatte være ombord, og da Mabel og hendes ledsagerinde vare ene, saa havde de rummelig Plads og Bequemmelighed nok. Hovedkabyten var større og fik Lysning ovenfra. Den skulde nu tjene til Bolig for Dvarteermesteren, Sergeanten, Cap og Jasper, da Stifinder gik omkring i Rutteren, hvor det bedst behagede ham, undtagen i Fruentimrenes Lukas. Korporalerne og de Menige havde deres Dvarteer under Storklugen, hvor man i denne Hensigt havde lagt et Dæk, medens Mandskabet havde de-

res Køier under Vassen. Skjøndt Kutteren næppe var fulde halvtredsindstyve Tons drægtig, var alligevel Officerernes og de Meniges Gods saa ringe, at der var mere end rummeligt for alle ombord, og Plads nok til at indlogere det tredobbelte Antal, om det skulde gjøres fornødent.

Saa snart som Mabel havde taget sin i Sandhed beqvemme og smukke Kahyt i Besiddelse, hvorved hun ikke kunde undlade at hengive sig til den behagelige Tanke, at Jasper havde vist hende en særegen Forekommenhed, gif hun op paa Dækket igjen. Her var for Diebliffet alt i travl Bevægelse, og Mændene sværmede frem og tilbage for at lede efter deres Badsække og øvrige Bagage. Methode og Bane bragte imidlertid snart Orden i Sagerne, og snart paafulgte der en høitidelig Stilhed ombord, der knyttede sig til Tanken om det forestaaende Eventyr og de betydningsfulde Forberedelser.

Mørket begyndte nu at gjøre Gjenstandene paa Kysten utkjendelige, og den hele Landstrækning dannede en formlos sort Kontur af Skovtoppe, der kun vare at skjelne fra Himmelhvælvingerne ved det stærkere Lys. Stjernerne begyndte imidlertid snart at komme frem, een efter den anden, med deres sædvanlige blide og smaae Lys og fremkaldte en Rolighedsfølelse, som gjerne ledsager Natten. Der laa noget formildende og tillige oplivende i denne

Scene, og Mabel, som sad paa Standsen, paavirkedes stærkt i begge Henseender. Stifinder stod nær ved hende og lænede sig, som han pleiede, til sin lange Bøsse, og hun indbildte sig, at hun trods Diebliffets tiltagende Mørke kunde skimte et stærkere Udtryk af Takfulness, end der i Almindelighed var at læse i hans Ansigtstræk.

„En Fart som denne kan dog vel ikke være noget Nyt for Dem, Stifinder,“ sagde hun, „ihvorvel det overraster mig at finde Mandskabet saa tilsyneladende taus og takfuldt.“

„Det lære vi af Krigen imod Indianerne. Eders Militis har meget i Ord og i Almindelighed saa lidt i Gjerning, men Soldaten, der ofte har mødt Mingoerne, lærer at sætte Priis paa en forstandig Tunge. I Skovene er en taus Hær dobbelt saa stærk, og en larmende dobbelt saa svag. Dersom Tunger kunde skabe Soldater, saa vilde Fruentimrene i en Leir i Almindelighed gaae af med Seiren.“

„Men vi ere jo ingen Hær og ere heller ikke i Skovene. I Scud kan der ikke være nogen Fare for Mingoerne.“

„Spørg Jasper, hvorledes han kom til at styre denne Rutter, og I vil finde Eders Mening besvaret. Ingen er sikker for en Mingo, som ikke kjender hans egentlige Natur, og i saa Fald maa han netop handle overeensstemmende

med sin Kundskab og det med Barsomhed. Spørg Jasper, hvorledes han fik Kommandoen over denne Kutter?"

"Og hvorledes kom han til saa Kommandoen?" spurgte Mabel med en Alvorlighed og en Interesse, der henrykkede hendes jævne og trohjertede Pedsager, der aldrig var mere glad, end naar han havde Leilighed til at rose en Ven. "Det er ærefuldt for ham, at han i saa ung en Alder har opnaaet denne Stilling."

"Det er det; men han fortjente det ganske, og endnu mere. En Fregat vilde ikke have været for stor en Besætning for saa meget Mod og saa megen Koldblodighed, dersom der gaves saadan en Ting paa Ontario; men det er nu ikke Tilfældet og vil rimeligviis aldrig blive det."

"Men Jasper — De har endnu ikke fortalt mig, hvorledes han fik Kommandoen over Skonnerten?"

"Det er en lang Historie, og som Eders Fader, Sergeanten, kan fortælle Eder langt bedre, end jeg; thi han var tilstede, medens jeg var ude paa et fjernt Speidertog. Jasper er en Stymper i at fortælle, det maa jeg tilstaae; jeg har hørt ham blive adspurgt om dette Anliggende, og han gav aldrig nogen god Beretning derom, skøndt Enhver veed, at det var en god Sag. Nei, nei, Jasper er en Stymper i at fortælle, det maa hans bedste Venner ind-

rømme. Scud var nær falden i de Franſkes og Mingoernes Hænder, da Jaſper ene og alene frelſte den ved ſin Aandsnærværelſe og ſit driftige Mod. Sergeanten vil kunne give Eder en bedre Underretning, end jeg er iſtand til, og jegønſter, at I engang vilde ſpørge ham derom, naar intet bedre tilbyder ſig. Hvad Jaſper angaaer, ſaa er det til ingen Nytte at plage Gutten, da han ſaa kun vil give Eder en rigtig forſuſket Beretning, thi han duer ſlet ikke til at give en Hiſtorie til Bedſte."

Mabel beſluttede at bede ſin Fader om endnu i denne Nat at give hende en nøiere Underretning om denne Begivenhed, der havde ſat hendes unge Phantaſi i Bevægelse, ſom ikke kunde tænke ſig noget ſkønnere, end at lytte til Lovtaler over et Menneſte, der kun daarligt forſtod at meddele ſine egne Bedrifter.

„Vil Scud forblive hos os, naar vi naae Den?" ſpurgte hun, efter at have betænkt ſig lidt, om Spørgſmaalet kunde være paſſende; „eller ſkulle vi da være os ſelv overladte?"

„Det beroer paa Omſtændighederne. Jaſper holder ikke af at ligge ſtille med Rutteren, naar der er noget at gjøre, og vi kunne vente, at han vil være virkſom. Mine Gaver ſtaaer imidlertid kun lidet i Forbindelſe med Vandet og Skibe i Almindelighed, og naar jeg undtager Strømninger og Vandſald og Kanoer, ſaa gjør jeg ſlet ikke Paa-

stand paa at vide nogen Bested i saa Henseende. Alt vil gaae heldigt af under Jasper, det nærer jeg ingen Tvivl om, thi han kan udfinde et Spor paa Ontario, saa godt som en Delaware kan udfinde eet paa Land."

„Dg vor egen Delaware, Stifinder — Storflangen — hvorfor er han ikke hos os i Nat?"

„Eders Spørgsmaal vilde have været langt naturligere, dersom I havde sagt: hvorfor er I her, Stifinder? — Sergeanten er paa sin Plads, men jeg er ikke paa min. Han er ude med to eller tre til, for at udspeide Søens Bredder, og vil støde til os dernede blandt Verne og bringe os de Efterretninger, han er istand til at samle. Sergeanten er for god en Soldat til at glemme sin Reserve, medens han staaer for Fronten af Hjenden. Det er tusind Gange at beklage, Mabel, at Eders Fader ikke blev født som General, ligesom nogle af Engellænderne, der ere komne over til os; thi det føler jeg mig forvisset om, han skulde ikke lade en Frantsmand blive en Uge i Kanada, dersom han bare turde raade."

„Komme vi til at staae for Fronten af Hjenden?" spurgte Mabel, smilende, og følte for første Gang en let Frygt over Expeditionens Farer. „Er der Sandsynlighed for, at vi stedes i Kamp?"

„Om saa var, Mabel, vil der være Folk nok, rede

til med Glæde at stille sig imellem Eder og Faren. Men I er en Soldats Datter, og, det veed vi alle, har en Soldats Aand. Lad Frygten for et Slag ikke hindre Eders smukke Dine i at sove."

„Jeg føler mig modigere herude i Skovene, Stifinder, end jeg nogensinde følte mig for, paavirket af Stadernes Blodagtighed, skøndt jeg altid bestræbte mig for at huske, hvad jeg skyldte min kjære Fader."

„Ja, saaledes var forhen Eders Moder. — „I vil finde, at Mabel er ligesom hendes Moder, ikke nogen skraalende eller forsagt Pige, der gjør Manden nedslaaet, naar han er fiedet i Mod, men som tvertimod vil opmuntre sin Egtfælle og bidrage Sit til at holde hans Mod opreist, naar Faren truer ham stærkest," sagde Sergeanten til mig, førend jeg nogensinde kastede mine Dine paa Eders smukke Aasyn, — ja det sagde han,"

„Dg hvorledes kom min Fader til at fortælle Dem dette," spurgte Pigen lidt alvorligen. „Han troede maastee, at De vilde fatte bedre Tanker om mig, naar De ikke ansaa mig for en taabelig Kryster, som mit Kjon kan opvise saa mange af."

At være falsk, eller blot lægge Dølgemaal paa en Tanke stemmede saa lidet med Stifinders hele Væsen, at dette simple Spørgsmaal bragte ham i en ikke ringe For-

legenhed. Aabenlyst at tilstaae Sandheden, sagde et eien-
dommeligt Instinkt ham, som han havde havt Bamselighed
ved at gjøre rede for, vilde ikke være passende, og at skjule
den forbød hans Rettsindighed og hans Vaner. I denne
Baande tog han uvilkaarligen sin Tilflugt til en Middelvei,
aabenbarede ikke, hvad han tænkte sig ikke maatte siges, og
fordulgte det heller ikke aldeles.

„I maa vide, Mabel,“ sagde han, „at Sergeanten og
jeg ere gamle Venner og have staaet Side ved Side —
eller, om ikke i Birkeligheden Side ved Side, jeg lidt forud,
som det paalaa en Speider, og Eders Fader med sine
Mænd, som det bedre passede for en kongelig Soldat — i
mangen en haard Dyst og paa mangen en blodig Dag.
Det er egent for os Stridsmænd, at vi ikke tænke synderlig
mere paa Kampen, naar Bøssen har gjort sin Pligt, og
om Ratten, ved vor Bagtilb eller paa vore Marscher, lad-
dre vi om de Ting, vi kunne lide, netop som I unge Fru-
entimre underholde Eder om Eders Drømmerier og Me-
ninger, naar I komme sammen og lee over hinandens Ind-
fald. Nu var det naturligt, at Sergeanten, der har saadan
en Datter, som I er, skulde holde mere af hende end af
alt andet, og oftere skulde tale om hende end om alt andet,
— medens jeg, der ikke har nogen Datter eller Søster
eller Moder eller nogen Ven og Frænde, som jeg kan elske

med Undtagelse af Delawarerne, naturligviis stemmede i med og kom til at elske Eder, Mabel, førend jeg nogensinde saa Eder — ja det gjorde jeg — netop ved at tale saa meget om Eder."

"Og nu, da De har seet mig," svarede den smilende Pige, hvis uforandrede og naturlige Bæsen viste, hvor lidet hun tænkte paa andet end faderlig og broderlig Hengivenhed, „begynder De at indsee, hvor taabeligt det er at knytte Venstab til Folk, naar man ikke kjenner videre til dem, end af Rygte."

"Det var ikke Venstab — det er ikke Venstab, Mabel, som jeg føler for Dem. Jeg er Delawarernes Ven og har været det fra mine Drengenaar, men mine Følelser for dem eller for de bedste blandt dem ere ikke de samme, som dem Sergeanten indgjød mig for Eder, især nu, da jeg begynder at kende Dem bedre. Jeg frygter undertiden for, at det ikke er sundt for Een, som er selselsat saa meget med et mandigt Kald, der er Fører eller Speider eller endog Soldat, at stifte Venstabsforbindelser med Fruentimmer, i Særdeleshed med unge Fruentimmer, da de synes mig at svække Kjærligheden til Foretagender og at drage Følelserne bort fra deres Gaver og naturlige Zdrætter."

"Det er vist ikke Deres Mening, Stifinder, at Venstab til en Pige, som mig, skulde gøre Dem mindre dristig og

mere utilboielig til at møde Franskmændene, end De før har været?"

"Ikke saaledes, ikke saaledes. Med Eder i Hare, for Exempel, frygter jeg for, at jeg muligens kunde blive dumdriftig; men førend vi blev saa fortrolige, som jeg vil falde det, holdt jeg af at tænke paa mine Speidertog og paa mine Marscher, Leiresteder og Kampe, og andre Eventyr, men nu ligge de mig ikke mere saa meget paa Hjerte; jeg tænker mere paa Hytterne og paa Aftenerne, som man henlever i Samtale, og paa Følelser, der ikke kjende noget til Strid og Blodsudgydelser, og paa unge Fruentimmer og deres muntre blide Stemmer, deres behagelige Miner og deres indtagende Baser. Undertiden fortæller jeg Sergeanten, at han og hans Datter ville fordærve en af de bedste og meest erfarne Speidere ved Hæren."

"Det ville de ikke; de ville tvertimod bestræbe sig for at bringe det til Guldkommenhed, som allerede er saa fortrinligt. De kjender os ikke, dersom De troer, at Nogen af os ønsker at see Dem i mindste Maade forandret. Bedbliv at være som hidtil, den samme ærlige, oprigtige, samvittighedsfulde, usorfærdede, indsigtfulde, paalidelige Fører, og hverken min kjære Fader eller jeg vil nogensinde kunne domme anderledes om Dem, end vi nu gjøre."

Det var alt for mørkt for Mabel, til at hun kund

lægge Mærke til Bevægelserne paa hendes Tilhørers Ansigt; hendes yndige Afsyn var vendt imod ham, medens hun talte med ligesaa megen Kraft som Frimodighed og noksom viste, hvor lidet hun var forlegen i sine Tanker, og hvor oprigtigen hun meente det med sine Ord. Hendes Kinder blussede lidt, det er sandt, men det var kun en Følge af det Alvor og den Sandhed, der laa i hendes Kælsker; ingen Nerve zittrede, intet Ledemod rystede, intet Pulsflag gik for stærkt. Kort, hele hendes Adfærd og Optræden vare, som man kunde vente det af en oprigtig og frimodig Pige, der giver een af det andet Køn en saadan Erklæring om sin Belvillie og Agtelse for ham, som hun følte, at hans Tjenester og gode Egenstaber havde Krav paa, uden den mindste Sindsbevægelse, der stadigen ledsager Bevidstheden om en Tilbøielighed, der muligviis kan føre til behageligere Tilstaaelser.

Stifinder var imidlertid altfor uerfaren til at kunne skjelne imellem slige Tilfælde, og de ligefremme og kraftige Ord, han nyligen havde hørt, hjalp kun til at opmuntre hans Bestedenhed. Utillbøielig, om ikke ude af Stand til at sige mere, gik han bort og stod i fulde ti Minuter i dyb Tausked, lænet til sin Bøsse og med Blikket vendt mod Himlen.

Samtidig hermed fandt Lundies og Sergeantens Møde Sted paa Bastionen, hvilket vi allerede før have antydet.

„Ere Mandskabets Tornyestre blevne undersøgte?“ spurgte Major Duncan, efterat han havde kastet Diet paa en freven Rapport, Sergeanten havde overleveret ham, men som det nu var for mørkt at læse.

„Alle, Deres Raade; de ere alle i Orden.“

„Ammunitionen — Vaabnene?“

„Alt i Orden, Major Duncan, og egnet til at gjøre Tjeneste.“

„Har I Mandskabet, som jeg har bestemt til at udtages, Dunham?“

„Uden Undtagelse, min Herre. Bedre Folk ere ikke til at finde i Regimentet.“

„J trænger til vore bedste Folk, Sergeant. Dette Forsøg er nu tre Gange blevet prøvet, bestandig under een af Fjendrikkerne, der have smigret mig med Haabet om et heldigt Udfald, men ligesaa ofte have skuffet mine Forventninger. Efter saamange Forberedelser og Omkostninger holder jeg ikke af, reent at opgive Forhavendet, men det bliver den sidste Anstrængelse, og Resultatet vil hovedsageligen beroe paa Eder og Stifinder.“

„De kan gjøre sikker Regning paa os begge, Major Duncan. Det Hverv, De har overdraget os, overstiger ikke

vore Kræfter og vor Erfaring, og jeg antager, at det vil blive udført. Jeg veed, at Stifinder ikke svigter."

„Det kan man i Sandhed trygt stole paa. Han er en ganske overordentlig Mand, Dunham — En, som jeg i lang Tid ikke forstod mig paa, men som nu, da jeg kender ham, har ligesaa meget Krav paa min Agtelse som nogen General i Hs. Majestæts Tjeneste."

„Jeg nærede det Haab, min Herre, at De endeligen vilde betragte det tilsigtede Ægteskab med Mabel som en Sag, jeg burde ønske og paastrynde."

„Hvad det angaaer, Sergeant, saa maae vi oppebie Tiden," svarede Lundie smilende, medens Mørket ogsaa her skjulte Ansigtets finere Lineamenter; — „et Fruentimmer er undertiden vanskeligere at styre end et heelt Regiment af Mænd. For ikke at glemme det, saa veed I jo, at han, der saa gjerne vilde være Eders Svigersøn, Dvarteermesteren, vil tage Deel i Toget, og jeg venter, at I i det mindste vil tilstaae ham samme Ret til at prøve paa at vinde Eders Datters Smil."

„Hvis Uerbødigheden for hans Rang ikke skulde bevæge mig til at gjøre det, saa vil Deres Raades Ønske i alt Fald være mig nok."

„Jeg takker Eder, Sergeant. Vi have tjent meget sammen og bør have Agtelse for hinanden i vore forffjellige

Stillinger. Forstaa mig imidlertid, jeg forlanger kun samme Ret for David Wair, og forresten ingen Fordeel. I Kjerlighed, som i Krig, maa hver Mand selv tilkjæmpe sig Seiren. Er I sikker paa, at Nationerne ere rigtigheden beregnede?"

„Det vil jeg svare for, Major Duncan; men om det heller ikke var Tilfældet, saa kunne vi ikke lide Nød, naar vi have to saadanne Jægere, som Stifinder og Serpenteu, i Ledetog med os.“

„Det kan aldrig gaae an, Dunham,“ afbrød Lundie strængt, „og det kommer af Eders amerikanske Fødsel og amerikanske Opdragelse. En ægte Soldat venter kun Proviant af sin Magazinforvalter, og jeg ønsker ikke, at nogen Afdeling i mit Regiment skal begynde paa at give det modsatte Exempel.“

„De har kun at befale, Major Duncan, og De skal blive adlydt; alligevel, hvis jeg turde vove, min Herre —“

„Tal frit, Sergeant; I taler til en Ven.“

„Jeg havde blot isinde at sige, at det forekommer mig, at Bildt og Jogle, naar de ere vanskelige at opdrive, smage de stotske Soldater ligesaa godt som Flæsk.“

„Det kan være meget sandt, men at smage eller ikke smage har intet med Systemet at gjøre. En Hær har kun at stole paa sin Proviantforvalter. Provindsialernes Horden har afstedkommet alt for mange Djævelskunster i Kon-

gens Tjeneste at man ikke længere tør see igjennem Fingrene med dem."

„General Braddock, Deres Naade, skulde have taget efter Washingtons Exempel."

„Lad mig være fri for Eders Washington! I ere Provindsialer alle tilhobe, Menneſte, og tage hverandre i Forſvar, ſom om I hørte til et edsvoret Forbund."

„Jeg troer, at hans Majestæt ikke har lojalere Underſaatter, end Amerikanerne ere, Deres Naade."

„I ſaa Henſeende tænker jeg, at I har Ret, Dunham, og at jeg maaskee har været lidt for opfarende. Jeg anſeer imidlertid ikke Eder, Sergeant, for en Provindsialer; I er rigtignok født i Amerika, men en bedre Soldat har aldrig baaret en Muſket."

„Og Oberſt Washington, Deres Naade?"

„Ja — Oberſt Washington kan ogſaa være et nyttigt Subjekt. Han er Amerikanernes Bidunder, og jeg antager, at jeg kan indrømme ham al den Ære, I forlanger. Nærrer I ſlet ingen Tvivl om denne Jasper Eau-douce's Færdighed."

„Drengen er bleven prøvet og fundet dygtig til alt, hvad man kan fordrø af ham."

„Han har et franſt Navn og har tilbragt en ſtor Deel

af sine Drengaar i de franste Kolonier; har han franst Blod i sine Arer, Sergeant?"

„Ikke en Draabe, Deres Naade. Jaspers Fader var en gammel Kammerat af mig, og hans Moder horer til en arbar og lojal Familie her i Provindsen.“

„Hvorledes kom han da saa meget blandt Franskmændene, og hvor har han faaet Navnet fra? Han taler tillige Kanada-Sproget, synes mig.“

„Det er let at forklare. Drengen blev sat i Pleie hos een af vore Somænd i den gamle Krig, og han viste Lyst til Bandet som en And. Deres Naade veed, at vi ikke har paa Ontario nogen Havn, som kan fortjene at kaldes saaledes, og han tilbragte naturligviis største Delen af sin Tid paa den anden Side af Søen, hvor Franskmændene have havt nogle Skibe i de sidste halvtredsindstyve Aar. Han lærte som Følge heraf at tale deres Sprog og fik sit Navn af Indianerne og Kanadierne, der sandsynligviis holde af at opkalde Folk efter deres Egenstaber.“

„En franst Skipper forstaaer sig alligevel kun daarligt paa at opdrage en britisk Matros.“

„Jeg beder at undskyldte, min Herre; Jasper Eau-douce blev oplært af en ægte engelsk Somand, af Een, der havde seilet under Kongens Flag, og kan kaldes en fuldbefaren Matros. Han er saaledes en Undersaat, der er født i

Kolonierne, men er derfor, som jeg haaber, ikke mindre dygtig i sit Fag."

„Maaskee ikke, Sergeant, maaskee ikke; men heller ikke bedre. Denne Jasper stikkede sig forresten godt, dengang jeg gav ham Kommandoen over Scud; ingen Knos kunde have viist sig mere loyal eller bedre."

„Eller mere tapper, Major Duncan. Det gjør mig ondt, min Herre, at see, at De nærer Tvivl om Jaspers Trofskab."

„Det er Soldatens Pligt, hvem en fjern og vigtig Post, som denne her, er betroet, Dunham, aldrig at standse i sin Arvaagenhed. Vi have to Fiender at kjæmpe med, der begge paa deres Viis ere de snedigste, Verden nogensinde har kunnet opvise — Indianerne og Franskmændene, og man maa ikke oversee det Mindste, der kan aarsage Skade."

„Jeg haaber, at Deres Raade nærer saa megen Tillid til mig, at De tør meddele mig de særegne Grunde, der kunne vække Mistanke imod Jasper, siden De dog har turdet betroe mig denne Kommando."

„Det er ikke af Mistillid til Eder, at jeg nødig vil aabenbare alt, hvad jeg hændelsesviis har faaet at vide, men det kommer af, at jeg føler en indre Afsky imod at udbrede et ilde Rygte om et Menneffe, om hvem jeg hid-

indtil har havt de bedste Tanker. I maa have gode Tanker om Stifinder, ellers ønskede I vel ikke at give ham Ederes Datter?"

„For Stifinders Urlighed indestaaer jeg med mit Liv, min Herre,“ svarede Sergeanten med Fasthed og en Værdighed i sin Optræden, der gjorde sin Virkning paa hans Foresatte. „Saadan en Mand kjender ikke noget til Falskhed.“

„Jeg troer, I har Met, Dunham; og alligevel har denne sidste Meddelelse bragt alle mine gamle Meninger til at vavle. Jeg har faaet en anonym Skrivelse, Sergeant, der raader mig til at holde et vaagent Vie med Jasper Western, eller Jasper Eau-douce, som han kaldes. Man underretter mig om, at han er bleven kjøbt af Fienden, og giver mig Grund til at formode, at jeg snart kan vente yderligere og nøiagtigere Meddelelser desangaaende.“

„Brevet uden Underskrift, min Herre, kan man vist næppe tage Hensyn til i Krig.“

„Eller i Fred, Dunham. Ingen kan under sædvanlige Forhold nære en ringere Mening om Forfatteren til et anonymt Brev, end netop jeg; en saadan Handling rober Feighed, Lavhed og Nederdrægtighed og tyder i Almindelighed ligesaa meget paa Falskhed som paa andre Laster. Men under en Krig stiller Sagen sig noget anderledes. Desuden har

man gjort mig opmærksom paa adskillige Omstændigheder, der ere mistænkelige."

"Ere de af den Bestaaffenhed, at en Ordonnans tør høre dem, Deres Naade?"

"Bisnok, Gen, til hvem jeg fæster saa megen Tillid som til Eder, Dunham. Man fortæller, for Exempel, at man blot lod Eders Datter og hendes Ledsagere undslippe Trokeserne, dengang de drog herhen, for at Jasper skulde blive godt anskrevet hos mig. Man siger mig, at Herrerne i Frontenac lægge mere Vægt paa at opbringe Scud med Sergeant Dunham og hans Mandskab og paa at tilintetgjøre vor Indlingsplan, end paa at faae en Pige og hendes Onkels Skalp i deres Hænder."

"Jeg forstaaer dette Vink, men jeg har ingen Tro til det. Jasper har ondt ved at være oprigtig, naar Stifinder er falsk, og hvad den Sidste angaaer, saa kunde jeg ligesaa gjerne fæste Mistillid til Deres Naade, som fæste Mistillid til ham."

"Det skulde man antage; det skulde man i Sandhed antage. Men Jasper er, naar alt kommer til Stykket, ikke Stifinder, og jeg maa tilstaae, Dunham, at jeg skulde have en bedre Tro til Knøsen, hvis han ikke talte Fransk."

"Det er ingen Anbefaling i mine Vine, det kan jeg forsikre Eders Naade; men Drengen er saa at sige bleven

tvungen til at lære det, og, jeg beder Deres Raade at undskyldte mig, vi bør ikke paa Grund af denne Omstændighed være for raske til at bryde Staven over ham. Der-
som han taler Fransk, saa er det ikke hans Skyld."

"Det er et forbandet Kragemaal, og har aldrig bragt noget Held — i det mindste ikke for nogen britisk Under-
saat, og jeg maa vel antage, at Franskmændene dog have eet eller andet Sprog, de indbyrdes tale. Dette Brev har gjort mig urolig, og var der nogen Anden, hvem jeg kunde betroe Rutteren, saa skulde jeg udfinde eet eller andet for at kunne holde ham her tilbage. Jeg har allerede talt til Eder om Eders Svoger, som følger med Eder, og som er Skipper?"

"En ægte Sømand, Deres Raade og lidt indtaget imod Jærskvandet. Jeg tvivler paa, at man kunde formaae ham til at sætte sin Stands Værdi paa Spil paa en Indsø, og jeg er overbevist om, at han aldrig biter Stationen."

"Det Sidste er troeligt nok, og dernæst har Manden ikke tilstrækkelig Kjendskab til denne forræderiske Sø, til at man kunde bruge ham til en saadan Tjeneste. I maa være dobbelt aarvagen, Dunham. Jeg giver Eder uindskrænket Fuldmagt, og skulde I mærke mindste Spor af Forræderi hos Jasper, saa lad ham paa Stand blive et Offer for Retfærdighedens Hævn."

„Da han er i Kronens Tjeneste, Deres Naade, saa hører han hen under Krigsretten —“

„Meget sandt; saa læg ham da i Bolt og Jern fra Top til Taa, og send ham her tilbage i hans egen Kutter. Eders Svoger maa da nok være Mand for at finde hjem igjen, naar han først eengang har faret den Vej.“

„Jeg tvivler ikke paa, Major Duncan, at vi ville være istand til at gribe til alle de Forholdsregler, som maatte blive nødvendige, isald Jasper skulde opføre sig saaledes, som De forud synes at antage, ihvorvel jeg troer, at jeg gjerne kunde indestaae med mit Liv for hans Ærlighed.“

„Eders Tillid er mig kjær — den taler for Karlen: men dette bandsatte Brev. Det har et saadant Udseende af Sandhed, ja det indeholder saa megen Sandhed i andre Punkter —“

„Jeg troer Deres Naade sagde, at Underskriften manglede; en stor Forseelse for en ærlig Mand.“

„Ganske rigtig, Dunham, og kun en Ridning og en feig Ridning oven i Kjøbet vilde skrive et anonymt Brev om private Anliggender. Det er imidlertid en anden Sag i Krigen; man opdigter Depescher og tillader sig i Almindelighed at forsvare List.“

„Militær mandig List, min Herre, om De saa vil,

som Baghold, OVERRUMPLINGER, FINTER, SKINANGREB og endog SPEIDERI; men jeg har endnu aldrig hørt, at en oprigtig Soldat kunde ønske at undergrave en oprigtig Mands Karakter ved slige Midler."

„Jeg har i Løbet af min Erfaring oplevet mange besynderlige Tildragelser og stødt paa Mennesker, der vare endnu langt besynderligere. Men farvel, Sergeant, jeg tør ikke opholde Eder længere. I er nu paa Eders Post, og jeg anbefaler Eder en utrættelig Narvaagenhed. Jeg troer, at Muir med dei Første agter at trække sig tilbage, og skulde I heldigen udføre dette Foretagende, saa kan I gjøre Regning paa min Indskydelse til at skaffe Eder den ledige Plads, hvortil I har saa stor en Afsigt."

„Jeg takker ydmygt Deres Raade," svarede Sergeanten koldt, der i de forløbne tyve Aar manges en Gang var bleven opmuntret paa samme Vis, „og haaber, at jeg aldrig skal nedværdige min Stand, den være, som den vil. Jeg er hvad Naturen og Forsynet have gjort mig til, og jeg troer, at jeg er tilfreds."

„I har ikke glemt Haubitsen?"

„Jasper tog den imorges ombord, Herre."

„Vær forsigtig og stol ikke paa dette Menneske mere end høist nødvendigen. Indvi Stifinder strax i Hemmeligheden; han kan være til Nytte i at opdage de Skurke-

freger, der maatte være i Gjære. Hans simple Ærlighed vil komme hans Jagttagelse tilhjælp, naar han forstaaer at skjule den. Han maa være oprigtig."

„For ham, min Herre, vil jeg svare med mit Liv, eller endog med min Rang i Regimentet. Jeg har alt for ofte seet ham blive prøvet, til at jeg skulde tvivle om ham."

„Af alle ulyksalige Følelser, Dunham, er Mistillid, hvor man er nødt til at vise Tillid, den pinligste. I har dog tænkt paa at have Flintestene i Reserve?"

„En Sergeant besørger punktilig alle saadanne Enkelt-heder, Deres Naade."

„Nu vel da, giv mig Haanden, Dunham. Gud være med Eder, og gid I maa have Lykken med Eder! Muir agter at trække sig tilbage, — for ikke at glemme det, lad Manden have lige Adkomst til Eders Datter, thi det vil hjælpe til at paaskynde Eders fremtidige Førfremmelse. Man trækker sig langt gladere tilbage, naar man har en Hustru som Mabel, end naar man er i glædeløs Enkeltstand og kun har sit eget Jeg at elske — og det et saadant Jeg, som Davy's."

„Jeg haaber, min Herre, at min Datter vil gjøre et forstandigt Valg, og jeg antager, hun allerede saa temmelig har bestemt sig til Fordeel for Stifinder. Alligevel skal

hun have frit Spil, skøndt Ulydighed er en Forbrydelse, der grændser til Dyrer."

"Sørg for, at Ammunitionen bliver nøie efterseet og tæret, saasnart som I kommer iland; den fugtige Solust kunde angribe den: og nu, endnu engang Farvel, Sergeant. Hold Die med denne Jasper og raadsør Eder med Muir i alle vanskelige Tilfælde. I dag om en Maaned venter jeg Eder leierrig hjem."

"Gud velsigne Deres Raade! Dersom en Ulykke skulde tilfælde mig, saa stoler jeg paa, Major Duncan, at De vil værne om en gammel Soldats Ære."

"Stol paa mig, Dunham — I stoler paa en Ben. Vær aarvaagen; husk paa, I vil være i Lovens Svælg: — nei ikke engang i Lovens, men i lumste Tigres Svælg og kan ikke gjøre Regning paa nogen Hjælp. Tæl og prøv Flintestenene imorgen, — og — farvel, Dunham, farvel!"

Sergeanten greb med sømmelig Verbødighed sin Forfattedes udstrakte Haand, og de skiltes endeligen ad; Lundie ilede hen til sin bevægelige Bolig, medens den Anden forlod Fortet, steg ned til Bredden og satte sig i en Baad.

Duncan af Lundie havde ikke sagt mere, end hvad sandt var, da han omtalte Mistillidens pinlige Fornemmelser; af alle den menneskelige Sjæls Følelser gjærer den paa den meest skuffende Maade, den nærmer sig høist sne-

digen og kan ikke holdes i Tømmen af et nok saa ædelt Sindelag. Saalænge som Tvivlen hersker, falder Mistanken paa Alt, Tankerne have ingen bestemte Kjendsgjerninger, der kunne sætte Skranke for deres Flugt, og har Mistilliden engang faaet Indpas, saa er det umuligt at forudsige, til hvad Udstrækning Gissningen kan føre, eller hvorhen Lettroenheden kan bane sig Vej. Hvad der tidligere ansaaes for uskyldig, faaer Udseende af Brode, saasnart som denne urolige Beboer har lagt Beslag paa Tankerne, og over Alt, hvad der siges og foretages, kaste Mistro og Mistænksomhed et vanzirende Kolorit. Naar Eligt gjælder under almindelige Forhold, saa gjælder det dobbelt, naar et svært Ansvar, som omfatter Liv eller Død, tynger paa den Mistænksommes vaklende Sind; — som det er Tilfældet med en militær Befalingsmand eller den, hvem Styrelsen af Sager af stor politisk Interesse er bleven overdraget. Man kan saaledes ikke forudsætte, at Sergeant Dunham, efter at have taget Afsked med sin Chef, var tilbøielig til at glemme Forstriften, han havde faaet. Han havde i det Hele taget høie Tanker om Jasper, men Mistro havde listet sig ind imellem hans forrige Tillid og hans Tjenestepligt; og da han nu hørte, at Alt beroede paa hans egen Narvaagenhed, saa var han i det Dieblig, Baaden lagde til Siden af Scud, i en saadan Sindstemning, at

han vilde agte paa enhver mistænkkelig Omstændighed og forlange Forklaring over enhver usædvanlig Bevægelse, den unge Skipper foretog sig. Som Følge heraf saae han Tingene i det Lys, der stemmede med hans Sjælstilstand, og hans Forsigtighedsregler saavel som hans Mistænkkelighed bare Præg af Mandens Baner, Anstuelser og Dydragelse.

Scuds Varpanter blev lettet, saasnart som man saae, at Baaden med Sergeanten, der var den sidste Mand, man ventede, havde forladt Kysten, og Rutterens Forende blev bragt osterover ved Hjælp af Rarerne. Paa dygtige Tag af de sidste, hvorved Soldaterne gik tilhaande, sendte nu den lette Scud i Strømmekjæret, som kom ud fra Floden, hvorefter man tillod den igjen at drive i Mundingen. Endnu var der ingen Vind, og den lette og næsten umærkelige Luftning fra Søen, der havde blæst lige for Solens Rødgang, havde ganske lagt sig.

Hese den Tid over herskede der en usædvanlig Rolighed i Rutteren. Det syntes, som om de, der vare ombord paa den, følte, at de i Rattens Mørke vovede sig ud paa et usikkert Foretagende, og som om deres Tjeneste, Tiden og Maaden, de reiste paa, gav deres Bevægelser et høitideligt Anstrøg. Krigstugten bidrog ogsaa Sit til at vedligeholde disse Følelser. De fleste vare tause, og de, som talte, talte sjældent og sagte. Paa denne Maade stred

Kutteren sagte ud i Søen, indtil den kom saa langt, som Klodstrømmen drev den, hvorpaa den laa stille og ventede paa den sædvanlige Landbrise. En heel halv Time laa Scud nu ligesaa ubevægelig som en Klob, der flyder paa Vandet. Medens disse smaae Forandringer, vi nu have berørt, foregik i Skibets Stilling, og der i det Hele herskede en almindelig Rolighed, var Samtalen ikke overalt bleven standset. Saaledes var det, at Sergeanten, efter først at have overtydet sig om, at baade hans Datter og hendes Lebsagerinde, vare paa Skandsen, førte Stifinder ned i Agterkabinen, lukkede Dørene med stor Forsigtighed, og saasnart som han havde overbevist sig om, at Ingen i Nærheden kunde lytte til dem, begyndte at tale paa følgende Maade: —

„Det er nu mange Aar siden, min Ven, at I i Ledetog med mig begyndte at prøve Skovenes Moisommeligheder og Farer.“

„Det er det, Sergeant; ja det er det. Jeg frygter undertiden for, at jeg er for gammel for Mabel, der først saae Dagens Lys, da I og jeg allerede som Kammerater kæmpede mod Franskmændene.“

„Vær ikke ængstelig i saa Henseende, Stifinder. Jeg var næsten ligesaa gammel, dengang jeg vandt hendes Moders Hjerte, og Mabel er en sat og forstandig Pige, som

lægger mere Bægt paa Karakteren end paa alt det Øvrige. En Tyr, som Jasper Eau-douce for Exempel, vil ikke gjøre Lykke hos hende, skjøndt han baade er ung og smuk."

"Tænker Jasper paa at gifte sig?" spurgte Føderen ganske eenfaldig, men alvorlig.

"Det skulde jeg ikke haabe — i det mindste ikke, førend han har viist Verden, at han er stiftet til at eie en Kone."

"Jasper er en vacker Dreng, og han har store Gaver paa sin Viis; han har ligesaa megen Ret til at faae sig en Kone, som nogen Anden."

"For at være aaben og ærlig mod Eder, saa førte jeg Eder herved for at tale med Eder om denne unge Knos. Major Duncan har faaet nogle Meddelelser, der have bragt ham paa den Mistanke, at Eau-douce er falsk og staaer i Fiendens Sold; jeg ønsker at høre Eders Mening desangaaende."

"Hvorledes?"

"Jeg siger, Majoren mistænker Jasper for at være en Forræder — en fransk Spion — eller, hvad der er værre, at være underkjøbt til os forraade os. Han har modtaget et Brev af lignende Indhold og har paalagt mig at holde vaagent Øie med Drengens Bevægelser; han frygter for, at vi ville støde paa Fiender, naar vi mindst vente det, og det ved hans Foranstaltning."

„Duncan af Lundie har sagt Eder det, Sergeant Duncan?“

„Ja, Stifinder, det har han; og skøndt jeg ikke har været tilbøielig til at troe noget, der kunde være til Jaspers Skade, saa siger dog en indre Følelse mig, at jeg maa have Mistillid til ham. Troer I paa Anelser, min Ven?“

„Paa hvad, Sergeant?“

„Paa Anelser -- en saa kaldt hemmelig Forudfølelse af Begivenheder, der ville indtræffe. Skotterne i vort Regiment holde stærkt paa disse Dele, og min Mening om Jasper har forandret sig saa hurtig, at jeg begynder at frygte for, at der maa være noget sandt i disse deres Anfølelser.“

„Men det kommer af, at I har talt med Duncan af Lundie om Jasper, og hans Ord have fremkaldt Eders Tvivl.“

„Nei, ikke i mindste Maade; thi medens jeg talte med Majoren, vare mine Tanker ganske anderledes, og jeg bestræbte mig for at overbevise ham om, at han gjorde Drogen Uret. Men det nytter ikke at kæmpe imod en Anelse, det seer jeg; og jeg frygter for, at der dog maa være noget ved denne Mistanke.“

„Jeg kjender intet til Anelser, Sergeant, men jeg har kjendt Jasper Eau-douce, siden han var en Dreng, og jeg

sagua, og mindst af alt imod Een som Jasper. Jeg taler selv Mingo = Dialekten og har lært den, medens jeg var en Fange blandt disse krybende Snoge; men hvem vil paa-
staae, at jeg er deres Ven? Jeg er vistnok ikke deres Fjende efter indianiske Begreber; men jeg er deres Fjende, det tilstaaer jeg, som det stemmer med Kristendommen."

"Ja, Stifinder; — men Jasper fik ikke sit Fransk lært som Fange: han lærte det i sine Drengaar, hvor Sjæ-
len er let modtagelig for Indtryk, der blive varige og rod-
fæstede, hvor Naturen saa at sige har en Anelse om den
Bei, Karakteren rimeligviis vil slaae ind paa."

"En meget rigtig Bemærkning," tilføiede Cap, "thi det er netop i den Periode af Livet, at Katechismussen og alle
de andre moralske Lærdomme blive os indpræntede. Ser-
geantens Sagttagelse viser, at han forstaaer den menneskelige
Natur, og jeg er fuldkommen enig med ham; det er for-
dommeligt, at en ung Matros taler Fransk her oppe, paa
denne lille færske Indsø. Naa, var det nede paa Atlanter-
havet, hvor en Søfarende undertiden har Leilighed til at
tale Sproget med en Lods eller en Sproglærd, saa skulde
jeg ei gjøre saa mange Ophævelser deraf — skjøndt vi altid,
endog der, see med mistænkelige Mine paa en Skibskamme-
rat, som fjender for meget til dette Sprog; men her oppe
daa Ontario holder jeg det for en forargelig Omstændighed."

„Men Jæper er nødt til at tale Fransk med Folkene paa den anden Bred,” sagde Stifinder, „eller ogsaa holde sin Mund, da der kun ere Franskmænd at tale med.”

„J har da vel ikke ifinde, Stifinder, at fortælle mig, at Frankrig ligger derovre paa den modsatte Kyst?” skreg Cap og pegede med Tommelfingren over sin Skulder hen i Retningen til Kanada: „ligger York paa den ene Side af dette lille Stykke Færkvand og Frankrig paa den anden?”

„Jeg har ifinde at fortælle Eder, at dette her er York, og det der Dvrefanada, og at Engelsk og Hollandsk tales paa det første Sted og Indiansk paa det sidste. Endog Mingoerne have optaget mange franske Ord i deres Dialekt, hvorved den just ikke er bleven synderlig bedre.”

„Sandt nok: — og hvad Slags Folk ere Mingoerne, min Ven?” spurgte Sergeanten og berørte den Andens Skulder, for at give sin Bemærkning mere Eftertryk, da den Sandhed, der laa i den, forekom ham saa slaaende, at den tydeligen fik større Betydning i Talerens Dine: „Ingen kender dem bedre end J, og jeg spørger Eder, til hvad Menneffeklasse høre de?”

„Jæper er ingen Mingo, Sergeant.”

„Han taler Fransk, og kunde ligesaa godt være det i dette Punkt. Broder Cap, kan J ikke mindes nogen Ma-

nøver hos denne ulyksalige unge Mand, medens han skulde udføre sit Hverv, der kunde synes at tyde paa Forræderi?"

„Ikke tydeligen, Sergeant, skjøndt han er gaaet bagvendt frem den halve Tid. Det er sandt, at han med den ene Haand skød en Ende op mod Solen, og det kaldte han oven i Kjobet „at skyde en Ende op i Skiver“, da jeg spurgte ham, hvad han tog sig for, skjøndt jeg nok troer, at Franskmændene skyde Halvdelen af deres løbende Ender op den gale Wei, og de kan gjerne kalde det „at skyde op i Skiver“, for den Sags Skyld. Dernæst gjorde Jasper selv Enden af Alhyveren fast til en Klampe i Taffelagen istedetfor at gjøre den fast i Masten, hvor den hører hjemme, i det mindste blandt britiske Sømænd.“

„Jeg troer nok, at Jasper, der har opholdt sig saa meget paa den anden Side, har faaet nogle kanadiske Begreber om Maaden at styre sin Skude paa“ — fremførte Stifinder; „men at opsnappe en Idee eller et Ord, er endnu ikke Forræderi. Jeg fik undertiden en Idee af Mingoerne, men mit Hjerte var altid hos Delawarerne. Nei, nei, Jasper er oprigtig, og Kongen kunde betro ham sin Krone, saa godt som han kunde betro den til sin ældste Son, der skal bære den engang og folgelig vil være den Sidste til at stjæle samme.“

„En nydelig Tale, en nydelig Tale!“ sagde Cap og

reiste sig for at spytte ud af Rahylsvinduet, som Jost pleie at gjøre, naar de føle deres store moralske Overlegenhed og hændelsesviis bruge Straatobak; „en særdeles nydelig Tale, Mester Stifinder, men forbandet lidt Logik. For det Første kan hans Kgl. Majestæt ikke udlåane sin Krone, da det strider imod Rigets Lov, der paabyder, at han til hver en Tid skal bære den, for at hans hellige Person kan være kjendt, netop som Solvaaren er nødvendig for en Sheriffs Officeer, der gaaer ombord. For det Andet er det ifølge Loven Høiforræderi, naar Hs. Majestæts ældste Søn nogen- sinde tragter efter Kronen eller har et Barn udenfor lovligt Ægteskab, da begge Dese vilde forstyrre Successionen. I seer saaledes, min Ven Stifinder, at, for at kunne tale rigtig fornøftig, maa man see at komme under Seil over den rette Bø. Lov er Fornøft, og Fornøft er Philosophi, og Philosophi er et sikkert Dræg, og heraf følger, at Kronerne ere afhængige af Lov, Fornøft og Philosophi.“

„Jeg forstaaer mig kun lidt paa alt dette, Mester Cap, men jeg maa see og føle det, førend Nogen faaer mig til at troe, at Jaafer Western er en Forræder.“

„Deri har I atter Uret, Stifinder, thi der gives en bedre Maade at bevise en Ting paa, hvorved man kommer til et langt følgerigtigere Resultat end ved at see og føle

eller ved begge Dele tillige: og det skeer ved Hjælp af Omstændigheder."

"Det kan være saa i Plantestederne; men det er ikke saaledes paa dette Strog."

"Det er saaledes i Naturen, der udstrækker sit Herredømme over Alt. Ifølge vore Sandser er den unge Kaundouce nu i dette Dieblis paa Dækket, og naar vi gaae op, kan enhver af os see og føle ham, men skulde det senere rygtes, at de Franske netop i dette Dieblis have faaet en Meddelelse, og at denne Meddelelse ene kunde været kommen fra Jasper, ja, saa vare vi nødte til at antage, at denne Omstændighed indeholdt Sandhed, og at vi have ladet os stusse af vore Dine og Kingre. Enhver Retslærd vil være af den Mening."

"Det er næppe rigtigt," sagde Stifinder; "ei heller er det muligt, da vi see, det strider imod Virkeligheden."

"Det er meget mere end muligt, min værdige Fører, det er Lov, Kongens uforanderlige Lov i Riget, og bør saaledes agtes og adlydes. Jeg vilde hænges min egen Broder paa slikt et Vidnesbyrd, uden at tage mindste Hensyn til Familien, Sergeant."

"Gud maa vide, hvorledes alt dette er anvendeligt paa Jasper, skøndt jeg troer, at Mester Gay har Ret, hvad Loven angaaer, Stifinder. Omstændigheder have ved slige

Leiligheder langt mere Betydning end Sandserne. Vi maae alle være paa vor Post og ikke oversee det Mindste, der kunde være mistænkeligt."

"Jeg husker nu," vedblev Cap, idet han atter benyttede Binduet, „der var en Omstændighed, netop som vi laften kom ombord, som er høist mistænkelig, og som strax kan gjøre Udslaget imod denne Gut. Jasper gjorde Kongens Flag fast med sine egne Hænder, og medens han lod, som om han var opmærksom for Mabel og Soldaterkronen og gav Ordre til at anvise dem Plads hernede og saa fremdeles, halede han Unionsflaget ned!"

"Det kan have været tilfældigt," svarede Sergeanten, „thi saadan en Ting er ogsaa hændtes mig; forresten farer Falbet igjennem en Blok, og Flaget vilde have valet rigtigt eller omvendt, alt eftersom Gutten havde heist det."

"En Blok!" udbød Cap, med megen Uregrelse; „jeg ønskede, Sergeant Dunham, at jeg kunde formaae Dig til at bruge de rigtige Udtryk. En Flagfalbs-Blok er ikke mere en Tallie, end Din Hellebarde er en Entrepik. Det er sandt, at, naar man heiser den ene Deel op, maa den anden gaae i Beiret, men siden Du nu har meddeelt mig Din Mistanke, saa vil jeg betragte hele denne Historie med Flaget som en Omstændighed og overtænke Sagen. Jeg

stoler paa, at man ikke glemmer Aftensmaden, om end hele Lasten var fuld af Forrædere."

"Den skal rigtig blive besørget, Broder Cap, men jeg gjør Regning paa, at Du vil hjælpe os med at føre Scud, naar eet eller andet skulde indtræffe, der maatte bevæge mig til at arrestere Jasper."

"Jeg skal ikke svinge Dig, Sergeant, og i saa Fald vil Du sandsynligviis lære, hvad denne Kutter i Virkeligheden kan udrette; thi hidindtil troer jeg, at det for største Dele kun er reent Gjætteværk."

"Naa, hvad mig angaaer," sagde Stifinder og drog et dybt Suk, "jeg holder fast ved Haabet om Jaspers Ustylhed og anbefaler en aabenlys Fremgangsmaade, man spørge Drengen selv uden videre Dmssøb, om han er en Forræder, eller ei. Jeg holder paa Jasper Western imod alle Anelser og Omstændigheder i Kolonien."

"Det kan aldrig gaae an," gjensvarede Sergeanten. "Mig paahviler Ansvarer for dette Anliggende, og jeg maa bede og paalægge Enhver ikke at sige noget uden mit Biddende. Vi ville alle have et vaagent Die og tage tilbørligt Hensyn til Omstændighederne."

"Ja, ja! Omstændighederne, dem kommer det i det Hele taget an paa," gav Cap til Svar. "En Omstændighed opveier halvtredsfindstyve Kjendsgjerninger. Det er, saa-

vidt jeg veed, Kongerigets Lov. Mangen en Mand er bleven hængt paa Grund af Omstændigheder."

Samtalen endte nu, og efter et kort Ophold gik hele Selskabet op paa Dækket igjen, Enhver af dem i den Hensigt at iagttage den mistænkte Jaspers Opførsel paa den Maade, der bedst stemmede med hans Vaner og Karakter.

Fjortende Kapitel.

Saa svag, saa modløs saae vel Manden ud,

Saa sløv, saa dødsensbleg, saa forrigsuld,

Der i den morderiske Nat sig nærmed Priamus's Leie,

Og meldte ham, at Trojas halve By var brændt.

Shakspeare.

At den Stund gik Sagerne iøvrigt deres sædvanlige Gang. Jasper syntes ligesom Veiret og hans Skib at oppebie Landbrisen, medens Soldaterne, der vare vante til at staae tidlig op, Mand for Mand opsogte deres Brøder i Storlasten. Kun Mandskabet af Kutteren, Hr. Muir og de to Fruentimre forbleve paa Dækket. Kvarteermesteren

bestræbte sig for at gjøre sig behagelig for Mabel, medens vor Heltinde ikke lagde synderlig Bægt paa hans Artigheder, som hun tildeels tilskrev Soldatens almindelige Galanteri og tildeels sit smukke Ansigt, men frydede sig ved Scenens og Stillingens Eiendommeligheder, der for hende vare nye og rige paa Skjønheder.

Seilene vare heist, men endnu rørte sig ikke et Bind-pust, og det var saa stille og roligt paa Søen, at man ikke mærkede til den ringeste Bevægelse i Rutteren. Den var drevne med Strømmen paa Floden i en Afstand af lidt over en Fjerdingvei fra Land, og der laa den, skjønt i Symmetri og Form, men ligesom fast muret. Den unge Jasper stod paa Skandsen, nær nok til leilighedsviis at høre den Samtale, der førtes, men altfor besteden i sit Bæsen og altfor meget optagen af sin Tjeneste, til at han skulde vove at blande sig i samme. Mabels skjønnne blaae Vine fulgte hans Bevægelser med spændt Forventning, og Ovar-teermesteren maatte mere end eengang gjentage sine Komplimenter, førend hun hørte dem; saa opmærksom var hun paa de smaa Begivenheder paa Skibet, og, vi kunde tilføie, saa ligegyldig var hun for sin Reisesælles Betsalenhed. Tilslidst blev endog Hr. Muir taus, og der herskede en død-dam Stilhed paa Bandet. Pludselig faldt et Aareblad ned i en Baad nedenfor Fortet, og man

fornam Lyden saa tydeligen paa Kutteren, som om den var opstaaet paa Dækket. Snart efter kom en sagte Susen, lig Rattens Sus, en Slingren i Seilene, en Knagen i Bommen og et Slag af Klyveren. Paa disse velbekjendte Lyd fulgte en let Krængen af Kutteren og en Bugning af Seilene.

„Her er Binden, Anderson,“ raabte Jasper til den ældste Matros; „tag Roeret.“

„Denne korte Ordre blev adlydt, Roeret blev lagt op, Kutteren faldt af, og et Par efter Minuter hørte man Vandet ripple under Jorenden, og Scud løb igjennem Søen med en Fart af fem Knob i Timen. Alt dette gik for sig i dyb Taushed, hvorpaa Jasper igjen gav Ordre til at fire lidt med Skjoderne og holde langs Land.“

Det var netop i dette Dieblis, at Selskabet fra Agterkahytten atter viste sig paa Skandsen.

„J har vel ikke til Hensigt, min Gut, at vove Eder altfor nær ved vore Naboer, Franskmændene,“ bemærkede Muir, der greb Leiligheden til at paabegynde Samtalen. „Naa, naa, Eders Klogskab skal jeg aldrig drage i Tvivl; thi jeg holder ligesaa lidt af Kanadierne, som J muligvis kan holde af dem.“

„Jeg kniber altid op under Kysten, Hr. Muir, paa Grund af Binden. Landbrisen er altid stærkest nær ved Land, naar

3 blot ikke er saa nær, at Træerne tage Binden borti. Vi have Mexico-Bai at løbe tværs over, og ved vor nærværende Kurs vil det give os Høide nok."

"Jeg er ret glad ved, at det ikke er Bugten af Mexico," tog Cap til Orde, "thi den er en Del af Verden, som jeg hellere vilde lade være at besøge i een af Eders indenlands Skuder. Er Eders Kutter luvgjerrig, Mester Eau-douce?"

"Den er let paa Roeret, Mester Cap, men kniber op i Binden ved tiltagende Kuling, naar den løber Fart."

"Jeg antager, at 3 har saadan noget som Reeb, ihvorvel 3 næppe kan have Leilighed til at bruge dem."

Mabels straalende Dine lagde Mærke til Smilet, der kun et Dieblisk glimtede paa Jaspers smukke Ansigt, men Ingen ellers saae dette Udtryk af Forundring og Foragt, der strax forsvandt.

"Vi have Reeb og have ofte Leilighed til at bruge dem," gav den unge Mand ærligen til Svar. "Førend vi løbe ind, Mester Cap, vil der nok gives Anledning til at vise Eder Maaden, vi bære os ad paa, thi der er Østenvind i Farvandet, og Binden kan ikke engang paa Oceanet selv springe hurtigere om, end den flyver omkring paa Dn-tario-Søen."

"Det viser, at 3 ikke forstaaer Eder bedre paa det!"

Jeg har seet Binden paa Atlanterhavet flyve omkring som et Kæretbjul, saa at Seilene luvende en heel Time, og Skibet blev fuldkommen ubevægelig, da det ikke vidste, til hvad Kant det skulde vende sig."

"Slige pludselige Forandringer have vi ikke her, det er vist," svarede Jasper blidt, „men vi troe at være udsatte for ganske uventede Vindspring. Jeg haaber imidlertid at beholde denne Landbrise lige til de første Der, hvorefter vi ville løbe mindre Fare for at blive seet eller forfulgt af Baadene, der ere paa Udkig fra Frontenac."

„Troer I, Jasper, at Franskmændene holde Speidere ude paa Søen?" spurgte Stifinder.

„Vi veed, at de gjør det; een var ved Oswego sidste Mandag Nat. En Barkkanoe kom tæt ind ved den østre Pynt og satte en Indianer og en Officeer iland. Havde I denne Nat ligget ude som sædvanlig, saa skulde vi have bemærktiget os een af dem, om ikke begge."

Det var for mørkt, til at man kunde see den Rødme, der farvede Førerens solbrændte Ansigtstræk endnu stærkere; han følte ved sig selv, at han var skyldig, fordi han havde nølet denne Nat i Fortet, i hvilken han havde lyttet til Mabels Stemmes søde Toner, medens hun sang Ballader for sin Fader, og havde stuet paa et Nafsyn, der for ham var rigt paa straalende Jøde. Ærlighed i Tanker og Hand-

ling var den fremtrædende Egenstabs i denne overordentlige Mands Karakter; han følte, at hans Læbhed ved den omstaaende Leilighed nødvendigviis maatte være en Skjæbnel for ham, og at forsøge paa at besmykke eller nægte sin Forsømmelighed vilde være den sidste Tanke, der kunde falde ham ind.

„Jeg tilstaaer det, Jasper, jeg tilstaaer det,“ sagde han ydmygt. „Havde jeg været ude denne Nat, — og jeg kjender nu ingen fyldestgjørende Grund, hvorfor jeg ikke var det, — kunde det vistnok være gaaet til, som I siger.“

„Det var den Aften, De tilbragte hos os, Stifinder,“ bemærkede Mabel i sin Ufskyldighed; „En, som henlever saa meget af sin Tid i Skoven lige for Fronten af Hjenden, kan vistnok undskyldes, naar han skænker en gammel Ven og hans Datter et par Timer af sin Tid.“

„Næ, næ, jeg har ikke været stort andet end Lediggjænger, siden vi naaede Garnisonen,“ svarede den Anden, sukkende; „og Knøsen har Ret, at han foreholder mig det: Lediggjængerens trænger til en Irettesættelse — ja, han trænger til en Irettesættelse.“

„Irettesættelse, Stifinder! jeg drømte aldrig om at sige noget ubehageligt, og mindst af alt skulde jeg tænke paa at irettesætte Eder, fordi en enkelt Speider og en Indianer

eller to ere undslupne os. Nu, da jeg veed, hvor I har været, synes det mig, at Eders Fraværelse er at forklare paa den naturligste Maade i Verden."

"Jeg bryder mig ikke om det, Jasper; jeg bryder mig ikke om hvad I sagde, siden det var fortjent. Vi ere alle Mennesker, og alle begaae vi Uret."

"Det er ikke venstabeligt, Stifinder."

"Giv mig Eders Haand, Dreng, giv mig Eders Haand. Det var ikke Eder, der gav mig en Paamindelse; det var Samvittigheden."

"Godt, godt," afbrød Cap, "siden nu denne Sag er afgjort til alle Parters Tilfredshed, saa er I vel saa god og forklarer os, hvorledes man tilfældigviis kom til Kundskab om, at der nyligen vare Spioner i vor Nærhed. Det har en forbausende Lighed med en Omstændighed."

Da Sømanden yttrede den sidste Sætning, trykkede han sin Fod lidt paa Sergeantens og stødte med Albuen til Føreren, medens han tillige blinkede med Vinene, skjøndt dette Tegn gik tabt i Mørket.

"Man kom til Kundskab om det, da deres Spor Dagen efter blev fundet af Serpenteren, og det bestod i en Soldaterstøvle og en Moccasins. Desuden saae een af vore Jægere Morgenen derpaa Kanoen styre henimod Frontenac."

"Førte Sporet tæt op til Garnisonen, Jasper," spurgte

Stiftinder med saa svag og underdanig en Stemme, som om det kunde være en irettesat Skoledreng, der talte. „Hørte Sporet tæt op til Garnisonen, min Dreng?“

„Det antog vi ikke, og som Følge heraf heller ikke at det gik tværs over Floden. Vi forfulgte det lige ned til den østre Pynt ved Flodmundingen, hvor man kunde see, hvad der gik for sig i Havnen; men det gik ikke tværs over, saa vidt som vi kunde opdage.“

„Og hvorfor saaæ J ikke til at komme under Seil, Mester Jasper,“ spurgte Cap „og gjorde Jagt? J Tirsdags Morges var der en god Kuling, i hvilken denne Rutter vilde have løbet ni Knob.“

„Det kan gaae an paa Oceanet, Mester Cap,“ tog Stiftinder til Orde, „men det vilde ikke gaae an her. Vandet efterlader intet Spor, og Handen maa forfølge en Mingo eller en Fransmand.“

„Hvem savner et Spor, naar Seileren kan sees fra Dækket, som Jasper her sagde var Tilfældet med denne Kanoe? og det gjorde intet til Sagen, om der end vare tyve Mingoer eller Fransmand, naar der var et godt engelsk-bygget Skrog i deres Kjolvande. Jeg vil vædde paa, Mester Eau-douce, at havde J taget mig med paa Raad denne Tirsdag Morgen, saa skulde vi have overhalet disse lumpne Karle.“

„Jeg troer nok, Mester Cap, at et Raad af en saa gammel Sømand, som I er, ikke kunde have skadet en ung Skipper som mig, men det er en lang og haabløs Jagt, at sætte efter en Barkkanoe.“

„Hvorfor forte I ikke flere Seil og satte den paa Land?“

„Paa Land, Mester Cap! I forstaaer Eder aldeles ikke paa Seiladsen paa vor Sø, dersom I holder det for en let Sag at drive en Barkkanoe hen til Kysten. Saa snart som de finde dem haardt jagede, pagaie disse Hæggskaller lige op i Vindøiet, og førend I seer Eder om, er I en Miil eller to ret i Lø af dem.“

„I vil da vel ikke faae mig til at troe, Mester Jasper, at Nogen bryder sig saa lidt om at drufne, at han begiver sig ud paa denne Sø i een af disse Røddeskaller, naar der er nogen Vind?“

„Jeg har ofte løbet tværs over Ontario i en Barkkanoe, om der end har været en dygtig Sø. Naar de styres godt, ere de de tørreste Fartøier, vi endnu have kjendt.“

Cap tog nu sin Svoger og Stifinderen tilside og forfikkede dem, at Jaspers Tilstaaelse angaaende Spejderne var „en Omstændighed“ og det „en vægtig Omstændighed,“ og fortjente som saadan hans modne Overveieelse; hans Betretning om Kanoerne forekom ham saa usandsynlig, at den

havde Udseende af at ville gjøre Nar af Tilhørerne. Jas-
 per havde udtalt sig med stor Sikkerhed om de to Indivi-
 der, der vare landede, og dette ansaae Cap for et meget
 stærkt Beviis paa, at han kjendte mere til dem, end han
 ved et simpelt Spor havde været istand til at opsnappe.
 Hvad Moccasinerne angik, saa paastod han, at de i denne
 Verdensdeel bleve baarne ligesaa godt af hvide Mænd som
 af Indianere, og Støvler, det var vitterligt nok, vare ikke
 et særligt Kjendetegn paa en Soldat. Stjøndt meget af
 denne Logik var spildt paa Sergeanten, forseilede den allige-
 vel ikke sin Virkning aldeles. Det forekom ham selv lidt
 besynderligt, at man skulde have opdaget Speidere saa nær
 ved Fortet, og at han ikke havde faaet nogen Bested des-
 angaaende, ei heller troede han, at det var en Kundskabs-
 green, der i Særdeleshed hørte til Jaspers Sphære. Det
 var sandt, at Scud een eller io Gange var bleven sendt
 over Soen for at sætte Folk med lignende Hverv i Land
 eller bringe dem videre, men Jasper spillede da, efter hans
 tilforladelige Kundskab, en aldeles underordnet Rolle, og
 Kutterens Fører var ligesaa uvidende som nogen Anden
 om Formaalet for deres Reise, som han havde ført frem
 og tilbage; ei heller var det ham klart, hvorfor han alene
 blandt de Tilstedeværende skulde kjende noget til det sidste
 Besøg. Stifinder saae Sagen i et andet Lys, han gjorde

fig Vebreibdelfer for at have forfømt fin Pligt, og den Kundskab, han var gaaet glip af, — hvad han betragtede fom en grov Forføelfe hos et Menneffe, hvem det paalaa at være i Befiddelfe af den, — tilregnede han nu Zasper fom Fortjenefte. Han fandt det aldeles ikke paafaldende, at Zasper kjendte noget til det, han havde meddeelt dem, men han følte, at det var noget ufædvanligt, for ikke at fige vanærende for ham, at fligt nu forft flulde komme ham for Dren.

„Hvad Moccasiner angaaer, Mefter Cap,“ fagde han, da en lille Pause gav ham Anledning til at yttre fin Mening, „da kunne de vifnok ligesaa godt bæres af Rødhuderne fom af de blege Anfigter, men de efterlade aldrig det samme Spor paa den Enes Fod fom paa den Andens. Enhver, der har færdebes i Stovene, kan ftjelne en Indianers Fodtrin fra en hvid Mands Fodtrin, hvad enten det er fat af en Støvle eller af en Moccasin. Jeg maa have et bedre og tydeligere Beviis, førend man faaer mig til at troe, at Zasper er uredelig.“

„I indrømmer vel, Stifinder, at her gives noget faadant i Verden, fom kaldes Forræderi?“ bemærkede Cap fpidsfindigen.

„Jeg har aldrig kjendt en ærligfindet Mingo — een, fom man kunde have Tro til, naar Friftelfen paakom ham,

at føre Folk bag Lyset. At bedrage synes at være deres Gave, og jeg tænker undertiden paa, at man snarere af den Grund maa ynkes over dem end forfølge dem."

"Hvorfor kan I saa ikke troe, at denne Jasper muligvis har den samme Svaghed? Et Menneſte er et Menneſte, og den menneſkelige Natur er undertiden kun af ringe Betydning, hvad jeg kjenner af Erfaring, — jeg kan gjerne ſige, kjenner noie af Erfaring, — i det mindſte taler jeg efter min egen menneſkelige Natur."

Dette var Begyndelſſen til en ny vidtloſtig og afverlende Samtale, i hvilken Sandsynligheden af, om Jasper var ſkyldig eller uſkyldig, blev drøftet frem og tilbage, indtil baade Sergeanten og hans Svoger næſten havde raiſonneret ſig til en fuld og faſt Overbeviisning om, at det Forſte var Tilfældet, medens deres Reifeſælle blev driffigere i at forſvare den Anklagede og endnu mere beſtemt i ſin Mening om, at det var uretſfærdigt at beſtylde ham for Forræderi. Det var aldeles naturligt eſtet Tingenes ſædvanlige Gang, thi der gives ingen ſikkrere Maade, paa hvilken man tilegner ſig en ſæregen Anſkuelse, end netop ved at paatage ſig Forſvaret, og til vore meeſt rodfæſtede Meninge kan man i Almindelighed henføre dem, der ere en Følge af Underſøgeſſer, i hvilke vi tiſſyneladende ſtræbe efter Sandheden, men ene og alene end mere beſtyrke os i

vore Fordomme. Sergeanten var imidlertid kommen i en Sindsstemning, der gjorde ham tilbøielig til at see med mistænkelige Øine paa hver en Handling, den unge Skipper foretog sig, og han blev snart enig med sin Paarørende i, at Jaspers særegne Kundskab med Hensyn til Spejderne, en Underretning, der vistnok laa udenfor hans sædvanlige Kalds Omraade, maatte betragtes som en Omstændighed.

Medens man forhandlede dette Anliggende nær ved Hæftebrættet, sad Mabel taus ved Agtertrappen; Hr. Muir var gaaet ned for at sørge for sine personlige Bequemmeligheder, og Jasper stod lidt affides, med Armene overkors, og lod Blikket fare fra Seilene op til Skyerne, fra Skyerne hen til Kystens dunkle Omrids, fra Kysten til Søen og fra Søen tilbage igjen til Seilene. Vor Heltinde begyndte nu ogsaa at underholde sig med sine egne Tanker. Det stærke Indtryk af den sidste Reise, Tildragelserne, der betegnede Dagen for hendes Ankomst i Fortet, Mødet med en Fader, der strængt taget var en Fremmed for hende, Nyheden af hendes kort i Forveien indtagne Stilling i Garnisonen og hendes nuværende Reise dannede for Sjælens Døie et Prospekt, som, naar hun stuede tilbage, syntes at ligge hele Maanedes fjernt i Tiden. Hun havde Banffelighed ved at hengive sig til den Tanke, at hun først nyligen havde taget Afsted med Byen og det civiliserede Livs Bedtægter, og i

Særdeleshed undrede hun sig over, at de Hændelser, der havde tilbraget sig under Rejsarten ad Oswego, havde gjort et saa ringe Indtryk paa hendes Sjæl. Allfor uerfaren til at vide, at Begivenheder, naar de rigeligen afløse hinanden, virke som Tiden, eller at den hurtige Afverling af nye Forhold, som møde os paa Reisen, forhøier Gjenstandene og gjør dem til betydningsfulde Begivenheder, søgte hun at huske sig om efter Dagene og Datoerne for at komme til Bished om, at hun ikke havde kjendt Jasper og Stifinder og sin Fader stort mere end fjorten Dage. Mabel var snarere en Pige med Hjerte end med Phantasi, kjendte hun paa ingen Maade manglede den sidste, og hun kunde ikke let gjøre sig rede for, hvor stærke hendes Følelser vare imod dem, der for ikke ret længe siden havde været aldeles fremmed for hende; hun var ikke tilstrækkeligen vant til at analysere sine egne Fornemmelser, for at kunne bedømme Betsaffenheden af den Indflydelse, vi netop have berørt. Endnu var imidlertid hendes rene Sjæl fri for Mistænkelighedens giftige Braad, og hun havde ingen Anelse om nogen af hendes Frieres Hensigter, og den sidste Tanke, der kunde være falden hende ind og uden fremmed Tilskyndelse have rokket hendes Tillid, vilde have været Formodningen om, at det var muligt at nogen af hendes Vedsagere var en Forræder imod sin Konge og sit Fædreland.

Amerika udmærkede sig paa den Tid, vi skrive om, ved sin Hengivenhed for den tydske Slægt, som dengang sad paa den britiske Throne. Det er nemlig Tilfældet med alle Provindsler, at hvad Smiger og Klogskab i Nærheden af Magtens Midtpunkt udbasune som Dyder og fortrinlige Egenheder, bliver i Afstanden for den lettroende og uvidende Hob en Deel af dens politiske Troesbekjendelse. Denne Sandhed træder ligesaa tydeligen frem nu tilbids med Hensyn til Republikens Stormænd, som dengang med Hensyn til de fjerne Herstere, hvis Fortjenester det altid var raadeligt at høre til Stjerne, og hvis Lyder det var Høiforræderi at afføre. Som en Folge af denne aandelige Afhængighed er den offentlige Mening i høi Grad en Spillebold for Rænker, og hvormeget end Verden gjør sig til af sin Kundskab og sine Fremstridt, maa den alligevel finde sig i, at den angaaende alle de Sager, der berøre Magthavernes og Styrernes Interesser, faaer sin Belæring igjennem et sligt Mellemled, og kun igjennem et sligt Mellemled, der kan tjene til at fremme deres Bihensigter, som sætte Maskineriet i Gang. Indsluttede som de vare af Franskmændene, der dengang omgav de britiske Kolonier med et Bælte af Forter og Plantesteder, der aldeles fikrede dem Forbundet med de Vilde, vilde man have havt Vanskelighed ved at sige, om Amerikanerne elskede Engellænderne mere end de havde Franskmændene, og den Tids Mennesker vilde rimeligviis have holdt den Alliance, som tyve Aar senere fandt Sted imellem de cis-atlantiske Underaatter og den britiske Krones gamle Rivaler, for en Begivenhed, der laa ganske udenfor Sandsynlighedens Beregning. Med eet Ord, ligesom Moderne overdrives i en Provinds, saaledes gaaer det ogsaa med Meninger, og den Lojalitet, der i London kun udgjorde en Deel af det politiske System, forherligedes

i New-York til en Tro, der næsten kunde have flyttet Bjerget. Utilfredshed med Regjeringen var derfor en sjelden Last, og at begaae Forræderi til Fordeel for Frankrig eller Frankmændene, vilde i Provindsialernes Dine have været den meest forhadte Ting i Berden. Det Sidste, Mabel kunde tiltroe Jasper, var netop den Forbrydelse, hvorfor han nu stod hemmeligen anklaget, og om end Andre i hendes Nærhed plagedes af Mistanke, saa var hun i det mindste gjenstrængt af en Dvindes ædle Hengivenhed. Endnu var intet Rygte kommet hende for Dren og havde forstyrret den Tillidsfuldhed, hvormed hun fra Begyndelsen af havde betragtet den unge Skipper, og en lignende Tanke kunde umuligen af sig selv være opstaaet i hendes Sjæl. Billederne af det Forbigangne og det Nærværende, der saa hurtigen fremstillede sig for hendes virksomme Indbildningskraft, formørkedes derfor ikke af en Skygge, der kunde kaste et ufordeelagtigt Lys paa Nogen, for hvem hun sølte Deeltagelse, og inden hun endnu et Kvarteerstid paa den omtalte Maade havde hengivet sig til sine Drømmerier, frembød hele Scenen hende kun en ublandet Glæde i rigeligt Maal.

Aarstiden og Natten vare vistnok egnede til at forhøje de Fornemmelser, som Ungdom, Sundhed og Lykke pleie at forene med nye Forhold. Veiret var varmt, hvilket ikke altid er Tilfældet i denne Egn, ikke engang om Sommeren, medens de svage Luftstrømninger, som kom fra Land, bragte Kjærlighed og Bellugt med sig fra Skoven. Det var langt fra at blæse en stiv Kulning, men der var Vind nok til at drive Scud rask afsted og til muligviis at holde Dymærsomheden ilive under den Usikkerhed, der mere eller mindre ledsager Mørket. Jasper syntes imidlertid at betragte den med Tilfredshed, hvilket fremgik af det, han fremførte i

den korte Samtale, der nu begyndte at finde Sted imellem ham og Mabel.

„Paa denne Maade, Eau-douce,“ sagde vor unge Heltinde, thi saaledes havde Mabel allerede lært at kalde den unge Skipper, „kan det ikke vare længe, førend vi naaer vort Bestemmelsessted.“

„Har Deres Fader da sagt Dem det, Mabel?“

„Han har ikke sagt mig noget; min Fader er alt for meget en Soldat og er alt for lidet vant til at have sin Familie om sig, til at han skulde berøre slige Sager. Er det forbudt at tale om, hvorhen Rejsen gaaer?“

„Der vil ikke medgaae lang Tid, naar vi styre i denne Retning, tredsfindstyre til halvfjerdsfindstyre engelske Mile vil bringe os i St. Lawrence, som Franskmændene kunde gøre os for heed, og ingen Fart paa denne Sø kan være langvarig.“

„Saaledes taler min Onkel Cay, men for mig, Jasper synes Ontario og Oceanet næsten at være temmelig eens.“

De har altsaa været paa Oceanet, medens jeg, der giver mig ud for en Skipper, endnu aldrig har seet Saltvandet. De maa i Deres Hjerte, Mabel Dunham, føle en inderlig Foragt for Somænd af mit Slags?“

„Mit Hjerte kjender just ikke til sligt, Jasper Eau-douce. Hvad Ret har jeg, en Pige uden Erfaring og Kundskab til at lade haant om Nogen, end sige om en Mand, der nyder Majorens Tillid, og som fører Kommandoen over et Skib som dette? Jeg har aldrig været paa Oceanet, men jeg har seet det; og jeg gjentager, jeg kan ikke øine nogen Forskjel imellem denne Sø og Atlanterhavet.“

„Heller ikke paa dem, der fare paa begge? Jeg frygtede for, Mabel, at Deres Onkel havde i saa høi en Grad

talt ilde om os Færstvandsfippere, at De havde begyndt at troe, vi ikke vare stort andet end Strydere?"

"Bær kun aldeles rolig i saa Henseende, Jasper; jeg kjender min Onkel, og han har ligesaa meget at sige imod dem, der leve paa Land, naar han er i York, som han nu har at sige imod dem, der fare paa Færstvandet. Stulde min Onkel Cap sige sin Hjertens Mening, saa vil man faae at høre, at han netop har ringere Tanker om en Soldat end om en Skipper, der aldrig har seet Havet."

"Men Deres Fader, Mabel, foretrækker Soldater for alt andet i Verden? Han ønsker, at De maatte blive en Soldats Kone?"

"Jasper Eau-douce! — Jeg, en Soldats Kone! Min Fader ønsker det! Hvorfor stulde han ønske sigt? Hvad er det for en Soldat i Garnisonen, som jeg kunde ægte — som han kunde ønske, at jeg stulde ægte?"

"Man kan elske en Stand saa høit, at man indbilder sig, at den vil skjule tusinde Ufuldkommenheder."

"Men det er ikke rimeligt, at Nogen stulde elske sin Stand saa høit, at han paa Grund deraf stulde ringeagte alt andet. De siger, at min Fader ønsker, at jeg skal ægte en Soldat, og alligevel er der ingen Soldat i Oswego, hvem han rimeligviis vilde give mig til. Jeg er i en mislig Stilling; thi medens jeg ikke er god nok til at blive gift med en Gentleman i Garnisonen, saa troer jeg, at De, Jasper, dog maa indrømme, at jeg er alt for god til at blive gift med en menig Soldat."

Da Mabel talte saa frimodigen, rødmede hun uvilkaarligen, hvilket hendes Selskabsbroder ikke kunde lægge Mærke til paa Grund af Mørket, og udbrød i en svag latter, rejsom om hun sølte, at, hvor delikat end dette Emne kunde være, det dog fortjente at drøftes paa en ærlig og op-

rigtig Maade. Jasper havde imidlertid, som det syntes, en aldeles forskiellig Anskuelse med Hensyn til hendes Stilling.

„Det er sandt Mabel,” sagde han, „De er ikke hvad man kalder en Dame, i Ordets gjængse Betydning —“

„Ikke i nogensombest Betydning, Jasper,” afbrød den ædelsindede Pige ham med Livlighed; „i saa Henseende haaber jeg ikke, at man bestylder mig for Forsængelighed. Forsynet har gjort mig til en Sergeants Datter, og jeg er tilfreds med at forblive i den Stand hvori jeg er født.”

„Men Alle forblive ikke i den Stand, hvori de ere født,” Mabel; Nogle hæve sig over den, Andre synke endnu dybere. Mange Sergeanter ere blevne Officerer — endog Generaler; og hvorfor skulde Sergeantsdøttre ikke kunne blive Officcersruer?”

„Med Hensyn til Sergeant Dunhams Datter kan jeg ikke anføre nogen bedre Grund end den Kjendsgjerning, at ingen Officcer efter al Rimelighed ønsker at tage hende til Kone,” svarede Mabel, leende.

„De tænker maastee saaledes, men der gives dem i det 55de, som vide bedre Bested. Der er vistnok een Officcer i dette Regiment, Mabel, som ønsker at tage Dem til Kone.”

Saa hurtigt som Lynet foer Mabels hurtige Tanker hen over de fem eller sex subalterne Officerer i Corpsen, der isølge deres Alder og Tilboieligheder sandsynligst maatte nære et lignende Ønske; og vi ville maastee gjøre hele hendes Personlighed Uret, hvis vi fortaug, at hun et Dieblit følte en stærkt inderlig Glæde i sin Barm ved Tanken om at blive hævet over en Stilling, som hun nok mærkede, at hun, hvor maadeholdne hendes Ønsker end kunde være, var altfor godt ordragen til at kunne udfylde med Tilfredshed. Men denne Sindsbevægelse var forsvunden lige-

saa hurtigen, som den var opstaaet, thi Mabel Dunham var en Pige med altfor rene qvindelige Jølesser, at hun skulde betragte den ægtefabelige Forbindelse fra en saa verdslig Side og lade sig lede af en simpel jordeelagtig Stilling. Den forbigaaende Bevægelse var en Udtalelse af paatvungne Anstuelser, medens den bestemtere Mening, der fik Overhaand, skyldtes Natur og Grundsætninger.

„Jeg kender ingen Officeer i det 55de eller i noget andet Regiment, som vilde være tilbøielig til at begaae en sliig Daarstab, ei heller troer jeg, at jeg selv skulde begaae en sliig Daarstab og ægte en Officeer.“

„Daarstab! Mabel.“

„Ja, Daarstab, Jasper. De veed ligesaa godt, som jeg kan vide det, hvorledes Verden pleier at domme i saa Henseende, og det skulde gjøre mig ondt, meget ondt, naar jeg i Tiden maatte erfare, at min Ægtefælle angrebde paa at have ladet sig henrive af et Ansigt eller et Ydre og ægtet en Sergeants Datter, der stod saa langt under ham i Rang.“

„Deres Mand, Mabel, vil sandsynligviis ikke saa meget tænke paa Faderen, som han vil tænke paa Datteren.“

Vigen havde talt med Lune, ihvorvel det var tydeligt, at hendes Udtryk ikke manglede Jølesse; hun standsede næsten et Minut, efterat Jasper havde gjort den sidste Bemærkning, førend hun svarede. Derpaa vedblev hun paa en mindre spøgesfuld Maade, der for en opmærksom Tager røbede lette Spor af Melankoli: —

„Fader og Datter maae leve saaledes, at de ikke have to Hjærter eller to forskellige Maader at føle og tænke paa. Fælles Interesse for Alt anseer jeg for en ligesaa nødvendig Betingelse for Mandens og Konens som for de øvrige Familielemmers Lykke. Fremfor alt maa hverken Manden eller Konen have nogen usædvanlig Grund til et uslykkeligt

Samliv, hvortil Verden af sig selv giver saa hyppig Anledning."

"Skal jeg altsaa slutte heraf, at De vilde undslaae Dem ved at ægte en Officeer, ene og alene paa Grund af, at han var Officeer?"

"Har De nogen Ret til at opfaste sligt et Spørgsmaal, Jasper?" sagde Mabel, smilende.

"Ikke anden Ret, end den, mit inderlige Ønske om at see Dem lykkelig, maatte give mig, og den kan i det Hele ikke være synderlig stor. Jeg blev mere og mere ængstelig, da jeg handelsesviis erfarede, at det var Deres Faders Agt at overtale Dem til at ægte Lieutenant Muir."

"Min kjære, kjære Fader kan ikke nære saa latterlig en Tanke, saa grusom en Tanke!"

"Vilde det altsaa være grusomt at ønske, at De blev Dvarteermesterens Kone?"

"Jeg har sagt Dem, hvorledes jeg dommer i saa Henseende og kan ikke udtale mig tydeligere. Da jeg har svaret Dem saa oprigtig, Jasper, saa er jeg berettiget til at spørge Dem om, hvorledes De er kommen efter, at min Fader har sligt ifinde?"

"At han har udseet en Mand til Dem, veed jeg af hans egen Mund, thi han har sagt mig det under vore hyppige Samtaler, da han havde Tilsynet med Proviantens Indstibning; og at Hr. Muir agter at frie til Dem, veed jeg fra Officeren selv, der har meddeelt mig det. Ved at bringe disse to Ting i Forbindelse med hinanden, er jeg kommen til den Mening, jeg har udtalt."

"Kan ikke min kjære Fader, Jasper," — Mabels Ansigt glødede som Ild, medens hun talte, hendes Ord undslap hende langsomt og fremstødtes næsten uvilkaarligen, — "kan ikke min kjære Fader have tænkt paa en Anden? Man

kan ikke slutte af hvad De siger, at han har tænkt paa Hr. Muir."

"Er det ikke sandsynligt, Mabel, efter alt det, der er gaaet forud? Hvad driver Dvarteermesteren hid? Han har aldrig nogensinde før anseet det for nødvendigt at ledsage Expeditionerne, der have taget her ned; han ønsker Dem til Kone, og Deres Fader har besluttet, at De skal blive det. Det maa dog være Dem klart, Mabel, at Dvarteermesteren følger med for Deres Skyld?"

Mabel gav intet Svar. Hendes qvindelige Instinkt havde allerede sagt hende, at hun var Gjenstanden for Dvarteermesterens Beundring, skøndt hun næppe havde formodet det i den Grad, som Jasper troede, og hun havde tilslige af Samtalen med sin Fader ubledet saa meget, at det var hans alvorlige Ønske at faae hende gift; men ved intet Tankeexperiment kunde hun nogensinde være kommet til den Slutning, at Hr. Muir skulde være Manden. Hun troede det ikke nu og var langt fra at ane Sandheden. Det var vistnok hendes Mening, at disse hendes Faders tilfældige Bemærkninger, der havde været hende paaafaldende, overhovedet snarere udgik fra et Ønske om at see hende forsynet, som fra en Stræben efter at faae hende forenet med noget bestemt Individ. Disse Tanker holdt hun imidlertid skjult; thi Selvagtelse og qvindelig Tilbageholdenhed viste hende det Upassende i at drøfte dem nærmere med hendes nærværende Reisesælle. For at give Samtalen en anden Retning, sagde hun derfor, efterat Pausen havde været længe nok til at sætte begge Parterne i Forlegenhed: —

"En Ting kan De være sikker paa, Jasper; og det er alt det, jeg ønsker at sige om denne Gjenstand: — Lieutenant Muir vil, om han end var Oberst, aldrig blive Ma-

bel Dunhams Egtefælle. Og fortæl mig nu om Deres Reise — naar vil den være endt?"

„Det er uvist. Gengang paa Soen, ere vi givne til Priis for Vinde og Vølger. Stifinder kan sige Dem, at den der begynder at jage efter Hjorten om Morgenene, ikke veed, hvor han vil sove til Natten."

„Men vi jage ikke efter en Hjort, ei heller er det Morgen; Stifinders Moral er saaledes spildt."

„Jage vi end ikke efter en Hjort, saa ere vi efter det, der maastee er ligesaa vanskeligt at fange. Jeg kan ikke sige Dem mere, end jeg allerede har sagt Dem; det er vor Pligt at holde Tand for Tunge, om noget beroer hervaa eller ikke. Jeg frygter imidlertid for, at jeg ikke skal beholde Dem længe nok ombord paa Scud for at vise Dem, hvad den til Nød formaaer at udrette."

„Jeg troer, det Fruentimmer handler uflogt, der nogen- sinde tager en Skipper til Mand," sagde Mabel pludseligen og næsten uvilkaarligen.

„Det er en besynderlig Mening; hvorfor antager De det?"

„Fordi en Sømands Kone er sikker paa at have en Medbeilelse i hans Skib. Min Onkel siger ogsaa, at en Sømand aldrig burde gifte sig."

„Han mener Saltvands-Skipper," svarede Jasper, leende. „Troer han ikke, at Konerne ere gode nok for dem, der fare paa Oceanet, saa tænker han vel, at de netop ere passende for dem, der fare paa Søerne. Jeg haaber, Mabel, De lader Dem ikke bestemme i Deres Meninger om os Færsvands-Sømand af alt det, Mester Cap fremkommer med."

„En Seiler, hei!" udbød Individet, de netop talte om; „eller en Baad, hei! vilde være Sandheden nærmere."

Jasper løb forud, og man skjelnede tydeligt nok en lille Gjenstand omtrent en hundrede Alen forud for Rutteren og næsten under Læbov. Ved første Blik saa han, at det var en Barkkanoe; thi skjøndt det paa Grund af Mørket var umuligt at kjende Farverne, saa kunde alligevel et Die, der var blevet vant til Ratten, adskillige Formerne i en nogenlunde ringe Afstand; og et Die, der, som Jaspers, længe havde været fortroligt med det, der rørte sig paa Vandet, havde let ved at opdage de nødvendige Konturer for at komme til det omtalte Resultat.

„Det kan være en Fjende,“ bemærkede den unge Mand; „og det kan være rigtigt at overhale ham.“

„Han pagaier af al Magt, Gut,“ gjorde Stifinder opmærksom paa, „og haaber at gaae Eder foran om og komme til Luvart af Eder, hvorefter I da ligesaa godt kunde jage paa Sneestoe efter en fuldvoren But!“

„Lad den luve!“ skreg Jasper til Manden ved Roret. „Luf, indtil Seilene leve, — retsaa, stød det, og hold det.“

Manden ved Roret ablød, og da Scud nu kastede Vandet rast tilside, saa var Kanoen eet eller to Minuter efter saa langt fra dem i Læ, at den umuligen kunde slippe dem. Jasper sprang nu selv hen til Roret og ved en forstandig og varsom Styring kom han den Jagebe saa nær, at han kunde gribe den med en Baadshage. Efter givne Ordre steg de to Personer, der vare i Kanoen, ud af samme, og de havde ikke saasnart naaet Dækket af Rutteren, førend man gientjendte Arrowhead og hans Rone.

Ende paa første Deel.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Eethundrede og treoghalvtredsfindstyvende til eethundrede
og seroghalvtredsfindstyvende Hefte.

Kjobenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1854.

1899

Samuel Butler

Contents of Volume I.

Introduction by the Editor

Appendix

Notes on the Text

1899

Stifinderen.

Roman

af

James Fenimore Cooper

Oversat fra Engelsk

ved

J. A. Meyer.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1854.

Stillinger

Stamm

in

Stamm und Stamm

Stamm und Stamm

Stamm und Stamm

Stamm und Stamm

Stamm und Stamm

Stamm und Stamm

Stamm und Stamm

Første Kapitel.

Modet med Indianeren og hans Kone opvakte ingen Forundring hos Storfeparten af dem, der vare nærværende ved denne Leilighed; men Mabel og alle dem der kjendte den Maade, paa hvilken denne Anfører havde stilt sig fra Caps Selskab, nærede eenstemmig en Mistanke, som det var langt lettere at føle, end med nogenlunde Sikkerhed at kunne bevise. Stifinderen, som var den eneste, der var istand til at tale med Fangerne, thi som saadanne maatte de nu betragtes, tog Arrowhead til Siden og havde en lang Samtale med ham angaaende de Grunde, han kunde have havt til at opgive det Hverv, der havde været overdraget ham, samt om hvorledes han senere havde været beskæftiget.

Tuskaroraen imødegik disse Spørgsmaal og fremførte sine Svar med en Indianers Stoicisme. Med Hensyn til Adskillelsen vare hans Undskyldninger meget simple, og de forekom at være ret sandsynlige. Da han mærkede, at Selskabet var bleven opdaget i dets Skjulested, søgte han naturligtviis at firkte sig selv, hvilket lykkedes ham ved at drage ind i Skoven; thi han tvivlede ikke om, at hvem dette ikke lykkedes, vilde blive myrdet paa Stedet. Han var med eet Ord løben sin Vej for at frelse sit Liv.

„Det er godt,“ svarede Stifinderen, der lod som han fæstede Lid til den Andens Undskyldninger; „min Broder handlede viseligen; men hans Kone fulgte ham?“

„Følge ikke de blege Ansigters Røder deres Mænd? Vilde Stifinder ikke have vendt sig om for at see, om Den han elskede, fulgte ham?“

Dette Spørgsmaal blev forelagt Beiviseren i et Dieblik, hvori han høiligen var stemt for at indromme dets Styrke; thi Mabel og hendes smigrende Tale og Standhaftighed vare Billeder, der begyndte at blive fortrolige med hans Tanker. Omendkjøndt Tuskaroraen ikke var istand til at udforske Grunden, saae han dog, at hans Undskyldning blev antaget, og han ventede med rolig Værdighed paa det næste Spørgsmaal.

„Dette er fornuftigt og naturligt,“ svarede Stifinder

paa Engelsk, idet han uden selv at vide det gik over fra det ene Sprog til det andet, ligesom hans Følelser eller Baner tilfagde ham det; „dette er naturligt og kan være sandt. Det er rimeligt, at Konen vil følge den Mand, hun har stænket sin Tro; thi Mand og Kone er eet Kød og Blod. Mabel vilde vistnok have fulgt Sergeanten, hvis han havde været tilstede og havde trukken sig tilbage paa denne Maade, det kan aldrig feile; den varmtfølende Pige vilde have fulgt sin Mand. Du taler ærligt, Tuscarora," sagde Stifinder, idet han slog over i den Andens Tunge-maal. „Du taler ærligt, netop efter mit Sind, og rigtigt. Men hvorfor har min Broder været saa længe borte fra Fortet? Hans Venner have ofte tænkt paa ham, men de have ikke seet ham."

„Naar Naaen følger Naabukken, bør Bukken da ikke følge Naaen?" svarede Tuscarora smilende, idet han betydningsfuldt lagde en Finger paa den Spørgendes Skulder. „Arrowheads Kone fulgte Arrowhead; det var ret af Arrowhead at følge sin Kone. Hun foer vild, og de gjorde hende til Kof i en fremmed Bigvam."

„Jeg forstaaer Dig, Tuscarora. Fruentimmeret faldt i Mingoernes Hænder, og Du fulgte deres Spor."

„Stifinder kan indsee en Aarsag ligesaa let, som han kan see Mossen paa Træerne. Saaledes er det."

„Og hvor længe er det siden, Du fik Fruentimmeret tilbage, og hvorledes gik det til?“

„To Sole. Dew-of-June var ikke seen til at komme, da hendes Mand havde tilhviist hende Veien.“

„Godt, Godt, alt dette synes naturligt og overensstemmende med Hgteskab. Men, Tuscarora, hvorledes fik Du den Canoe, og hvorfor roede Du mod St. Lawrence, istedenfor til Garnisonen?“

„Arrowhead kjender sit eget fra Andres. Denne Canoe er min; jeg fandt den paa Strandbredden ved Fjortet.“

„Det lyder ogsaa troligt nok; thi Canoen tilhører Manden, og en Indianer vilde ikke gjøre mange Ophævelser over at tage den. Det er alligevel forunderligt, at vi ikke faae noget til denne Karl og hans Kone; thi Canoen maa have forladt Floden før vi.“

Denne Idee, der pludseligt paatrængte sig Beviseren, blev nu fremsat for Indianeren i Skikkelse af et Spørgsmaal.

„Stifinder veed, at en Indianer kan sole Skamfuldhed. Faderen vilde have spurgt mig om sin Datter, og jeg kunde ikke overgive ham hende. Jeg sendte Dew-of-June efter Canoen og Ingen talte til Fruentimmeret. En Tuscaroragvinde vilde ikke være aabenhjertig naar hun talte med Fremmede.“

Alt dette var ogsaa sandsynligt og passede for en Indianers Charakter og indianiske Skikke. Arrowhead havde, som det pleiede at være Skik, modtaget Halvdelen af sin Løn førend han forlod Mahawk; og det at han afholdt sig fra at forlange Resten, var et Beviis paa den Villighedsfølelse om gjensidige Rettigheder, der ligesaa ofte udmærker en Vilds Moralitet, som en Christens. Ifølge Stifinders Mening, der selv var saa retsskaffen, havde Arrowhead handlet med Hiinhed og paa en passende Maade, skjøndt det vilde have svaret bedre til hans egen ligefremme Natur, at have mødt Faderen og holdt sig til den simple Sandhed. Da han alligevel var fortrolig med Indianernes Sædvaner, saae han ikke noget Usædvanligt i den Fremgangsmaade, den Anden havde fulgt.

„Dette løber ligesom Vand, der flyder ned ad en Bakke, Arrowhead,“ svarede han efter lidt Betænkning, „og Sandheden nøder mig til at indrømme det. Det var overeensstemmende med en Rødhuds Gaver at handle paa denne Maade, skjøndt jeg ikke troer det var et blegt Ansigts Gave. Du vilde ikke være Vidne til den unge Piges Faders Sorg?“

Arrowhead boiede Legemet i Tausched, som for at tilkjendegive sit Samtykke.

„En Ting endnu vil min Broder meddele mig,“ ved-

blev Stifinder, „og der vil ikke være nogen Sky mellem hans Wigwam og Jangefernes Fort. Dersom han ved sin Aande kan bortveire denne Smule Taage, vil hans Venner betragte ham som naar han sidder ved sin egen Ild, og han kan betragte dem, som om de lægge deres Baaben til Side og forglemme at de ere Krigere. Hvorfor styrede Arrowheads Canoe mod St. Lawrence, hvor der ikke findes Andre end Hjender?”

„Hvorfor styrede Stifinder og hans Venner den samme Vej?” spurgte Tuscarora roligt. „En Tuscarora kan have de samme Hensigter som en Jangeese.”

„Nu, for at tilstaae Sandheden, Arrowhead, ere vi ude for at speide — det vil sige for at seile; — med andre Ord, vi ere ude i Kongens Tjeneste, og vi have Net til at være her, skjøndt vi ikke have Net til at sige hvorfor vi ere her.”

„Arrowhead saae den store Canoe, og han holder af at see Eau-douces Ansigt. Han gif om Aftenen mod Solen, for at søge sin Wigwam; men da han fandt, at den unge Somand gif den anden Vej, vendte han for at gaae i samme Retning. Eau-douce og Arrowhead vare sammen paa det sidste Spor.”

„Dette kan altsammen være sandt, Tuscarora, og Du er velkommen. Du skal spise af vort Bødt og derpaa maa

vi stilles ad. Den nedgaaende Sol er bag ved os og vi bevæge os begge hurtigt; min Broder vil fjerne sig alt for langt fra det han søger, med mindre han vender om."

Stifinder vendte nu tilbage til de Andre og meddeelte dem Udfaldet af Examinationen. Han lod til selv at troe paa Sandheden af Arrowheads Beretning, skjøndt han indrømmede, at Forsigtighed vilde være klogt mod En, der var saa ilde anseet; men hans Tilhørere, Jasper undtagen, syntes mindre tilbøielige til at fatte Tillid til hans Forklaringer.

"Denne Knekt maa strax lægges i Jern, Broder Dunham," sagde Cap, saasnart Stifinder havde endt sin Fortælling; "han maa afleveres til Justitssergeanten, dersom der findes en saadan Officiant paa Færkvand, og han bør sættes under Krigsret, saasnart vi naae Havn."

"Jeg anseer det for klogest at holde denne Karl tilbage," svarede Sergeanten; "men det er ikke nødvendigt at lægge ham i Jern, saalænge han er ombord i Rutteren. Imorgen tidlig skal vi tale nærmere om denne Sag."

Arrowhead blev nu kaldet, og det, som var bleven afgjort, blev forkyndt ham. Indianeren lyttede med Alvor og gjorde ingen Indvendinger. Han underkastede sig tvertimod med den rolige og forbeholdne Værdighed, med hvilken det er bekjendt at Amerikas Urbeboere underkaste sig

Skjebnen, og medens han stod adskilt fra de Andre, var han en opmærksom men rolig Jagttager af hvad der foregik. Jæper lod Kutterens Seil fylde og lod the Scud atter indtage sin Cours.

Det var nu nær ved den Tid, at Bagten skulde opsættes, og da det var sædvanligt at søge Ro for Ratten. De fleste af Selskabet gik ned, idet de ikke efterlodte Andre paa Dækket end Cap, Sergeanten, Jæper og to af Mandskabet. Arrowhead og hans Kone trak sig ogsaa tilbage, idet den Første stod i nogen Afstand stolt og taus, og den Sidste viste ved hendes Stilling og lidende Bæsen den sagtomme Ydmyghed, som karakteriserer et indianers Fruentimmer.

„Du vil finde en Plads for Din Kone nede om Læ, Arrowhead, hvor min Datter vil vise hende tilrette,“ sagde Sergeanten venligt, idet han var iværk med at forlade Dækket; „hvist henne ligger et Seil, paa hvilket Du selv kan sove.“

„Jeg takker Dig, Fader. Tuscaroraerne ere ikke fattige. Fruentimmeret vil finde mine Tæpper i Canoen.“

„Som Du vil, min Ven. Vi finde det nødvendigt at holde Dig tilbage, men ikke at indeslutte eller mishandle Dig. Send Din Squaw ned i Canoen efter Tæpperne, og Du kan selv følge med og lange os Narerne op. Da der

maaskee kunde findes en eller anden søvrig Knos ombord i the Scud, Eau-douce," tilføiede Sergeanten i sagte Tone, „vil det være sikkert at forvare Aarerne."

Jasper samtykkede, og Arrowhead og hans Kone, hos hvem Modstand syntes at være aldeles udenfor Spørgsmaalet, opfyldte roligt hans Befalinger. Indianeren udstødte nogle faa skarpe Irettesættelser mod sin Kone, medens begge vare beskæftigede i Kanoen, hvilke den Sidste modtog med rolig Underkastelse, da hun øieblikkeligen raadede Bod paa en Feil, hun havde begaaet, ved at lægge det Teppe tilside, hun havde taget, idet hun søgte efter et andet, der var mere efter hendes Tyrans Smag.

„Kom nu, skynd Dig lidt, Arrowhead!" sagde Sergeanten, der stod paa Relingen og oversoaae de Tvendes Bevægelser, der forekom den utaalsmodige og søvnige Mand at være altfor langsomme; „det er allerede seent paa Aftenen, og vi Soldater have Noget, som kaldes Reveille — tidligt tilfængs og tidligt op."

„Arrowhead kommer," var Svaret, da Tuscaroraen gik henimod Stævnen af sin Canoe.

Et Slag af hans skarpe Kniv overhuggede Touget, der holdt Baaden, og derefter stød Kutteren overstævn, efterladende den lette Boble af Bark, der strax tabte den Bart, den var i, og blev liggende ubevægelig paa eet Sted.

Denne Manoeuvre blev udført saa pludseligt og saa behændigt, at Canoen var paa the Scuds Læ Vaaring førend Sergeanten blev Lysten vaer, og ret i dens Kjølvand førend han fik Tid til at underrette sine Kammerater derom.

„Haardt i Læ!“ raabte Jasper, idet han med egen Haand affirede Klyverskjøde, da Rutteren løb hurtig op i Binden, med alle Seilene levende, eller løb op i Bindøiet, som Sømænd kalde det, indtil det lette Fartoi var hundrede Fod til Luvart af sin forrige Stilling. Hurtig og behændig som denne Bevægelse var, og paa rede Haand som Midlet havde været, var det ikke hurtigere eller mere paa rede Haand end Tuscaroraens. Med en Kyndighed, der røbede nogen Kjendskab til Skibe, havde han greben Aaren og før hen ad Bandet, hjulpen ved hans Kones Anstrængelser. Den Retning, han tog, var sydvestlig eller ret op imod Binden og Kysten, medens det ogsaa holdt ham saa langt borte fra Rutteren, at han undgik den Fare, at denne sidste kunde naae ham, naar den fyldte over den anden Boug. Hurtig som the Scud var løbet op i Binden, og langt som den havde stude op, vidste Jasper at det var nødvendigt at gaae overstag førend den ganske havde tabt sin Fart, og det var ikke to Minutter efter den Tid at Roret var bleven lagt ned, førend det villige lille Fartoi havde baf

Forsell, og faldt hurtig af, saa at Seilene fyldte over den anden Bøug.

„Han vil undkomme!“ sagde Jasper i det Dieblig han havde overbeviist sig om Rutterens og Canoens gjensidige Stilling mod hinanden. „Den listige Knegt roer ret op til Luvart, og the Scud vil ikke være istand til at indhente ham!“

„De har en Canoe!“ raabte Sergeanten med den samme Iver, som en Dreng vilde vise for at tage Deel i Jagten; „lad os sætte den i Vandet og jage ham!“

„Det vil ikke nytte til noget. Dersom Stifinder havde været paa Dækket, kunde der have været noget Haab; men nu er der intet. At sætte Canoen i Vandet vilde have medtaget tre eller fire Minutter, og den Tid tabt vil være tilstrækkelig for at fremme Arrowheads Hensigter.“

Baade Cap og Sergeanten indsaae det Sande heri, hvilket endog vilde have været aabenbart for En, der ikke kjendte noget til Skibe. Kysten var mindre end en halv Dvartmiil fjernet fra dem, og man saa allerede Canoen glimte i dens Skygger, og den løb med en Fart, der overbeviste dem om, at den sandsynligviis vilde naae Land inden dens Forsølgere kunde naae den halve Afstand. Canoen selv kunde de have saaet, men den vilde have været en unyttig Prise; thi naar Arrowhead først var i Skovene,

var der mere Rimelighed for, at han vilde naae den modsatte Kyst uden at blive opdaget, end om han endnu var i Besiddelse af Midlerne til at vove sig ud paa Søen igjen; ihvorvel det kunde være og sandsynligviis vilde være forbunden med større legemlig Anstrængelse for ham. The Scuds Nor blev, ihvorvel nødigt, lagt op, og Rutteren køvendte og kom som af Instinkt op til sin Cours over den anden Boug. Alt dette udførte Jasper i fuldkommen Tausshed, da hans Medhjælpere forstod hvad der udfordredes, og ydede deres Hjælp med en Slags mekanisk Efterligning. Medens disse Manoeuvrer bleve udførte, tog Cap Sergeanten ved en Anap og førte ham hen imod Kahytens dør, hvor han ikke kunde overhøres, og begyndte at udlosse sine Tanker.

„Hør en Gang, Broder Dunham,“ sagde han med en betydningsfuld Mine, „dette er en Sag, der udfordrer megen Overveielse og megen Forsigtighed.“

„En Soldats Liv, Broder Cap, er idel Tanken og Forsigtighed. Dersom vi paa disse Grændsesteder vilde oversee nogen af Delene, vilde vore Scalper blive tagne af vore Hoveder under den første Søvn.“

„Men jeg anseer den Omstændighed, at vi have fanget Arrowhead, for at have Betydning, og jeg kan gjerne sige

det samme om hans Flugt. Det maa blive denne Jasper Færskvands Sag."

"Begge ere virkelig Omstændigheder af Betydning, min Broder; men de kan betragtes fra to Sider. Dersom det, at Indianeren undkom, er en Omstændighed, der taler mod Knosen, saa er den Omstændighed, at han først blev taget ved Bingebeinet, til hans Fordeel."

"Ja, ja, men to Omstændigheder hæve hinanden ikke ligesom to Negativer. Dersom Du vil følge en gammel Sømands Raad, Sergeant, saa spild intet Dieblis i at tage de nødvendige Forholdsregler til Skibets og alle deres Sikkerhed, som ere ombord i det. Kutteren løber nu med en sex Mils Fart, og da Distancerne ere saa korte paa denne Smule Dam, kunne vi Alle befinde os i en fransk Havn inden Morgen, og i fransk Fangenskab inden Aften."

"Deri kan Du have fuldkommen Ret; hvad vilde Du da raade mig til at gjøre, Broder?"

"Efter min Mening skulde Du diebliffeligen arrestere denne Mester Færskvand, sende ham ned om Læ under Bevogtning af en Skildvagt, og overgive Commandoen over Kutteren til mig. Alt dette staaer det i Din Magt at udføre, da Fartøiet hører til Armeen, og Du er den Officier, der har Commandoen over de herværende Tropper."

Sergeant Dunham grundede mere end en Time over dette Forslag; thi omendstjondt han pleiede at handle med tilstræffelig Hurtighed, naar han først havde fattet en Beslutning, var han dog sædvanligviis estertænsksom og forsigtig. Da han var vant til at føre Overopsynet med den personelle Disciplin i Garnisonen, havde han lært at lægge Mærke til de forskjellige Charakterer, og han havde altid været tilbøielig til at tænke godt om Jasper. Mistante, denne snedige Gift, havde alligevel faaet Indpas i hans Sjæl, og de Franskes List og Intriguer vare saameget frygtede, at advaret, som han var bleven af sin Chef, var det ikke til at undres over, at Erindringen om flere Aars god Tjeneste maatte vige for Indflydelsen af den Mistillid, der var saa indtrængende og forekom saa sandsyndlig. I denne Forlegenhed raadførte Sergeanten sig med Quarttermesteren, hvis Mening han som dennes Underordnede folte sig forpligtet til at respectere, ihvorvel han i dette Dieblis var aldeles uafhængig af ham. Det er en uheldig Begivenhed for En, der er i Knibe, at søge Raad hos en Anden, der gjerne vil staae sig godt hos ham, da man næsten kan være overbevist om, at den Part, der bliver spurgt tilraads, gjør sig Flid for at tænke paa samme Maade, som den, der søger Raad. I dette Tilfælde var det lige uheldigt, med Hensyn til en redelig Betragtning af Sagen, at Cap

istedenfor Sergeanten selv foredrog denne; thi den alvorlige gamle Somand undlod ikke at lade sin Tilhører mærke, til hvilken Side han ønskede at Dvarttermesteren skulde helde. Lieutenant Muir var altfor høflig til at fornærme den Piges Onkel og Fader, hvem han haabede og ventede at vinde, om der ogsaa virkelig var opstaaet Tvivl hos ham i denne Sag; men ifølge den Maade, paa hvilken Omstændighederne bleve fremstillede for ham, heldede han stærkt til den Mening, at det vilde være rigtigt for Diebliffet at underlægge the Scud Caps Commando, som en Forsigtighedsregel mod Forræderi. Denne Mening bragte Sergeanten til at fatte en Beslutning, og han gav sig strax iværk med de nødvendige Midler til at sætte den i Udførelse.

Uden at indlade sig paa nogen Forklaring, underrettede Sergeant Dunham simpeltvæk Jasper om, at han ansaae det for sin Pligt foreløbig at fratage ham Commandoen over Kutteren, og at overdrage den til sin Svoger. Et naturligt og ufrivilligt Forundrings = Udbrud, der undslap den unge Mand, blev besvaret med den rolige Bemærkning, at han maatte erindre, at den militære Tjeneste ofte var af den Natur, at den udfordrede Hjemmeligholdelse, og at den nærværende Tjeneste var af en saadan Charakter, at dette særegne Arrangement var bleven uundgaaeligt. Om-

endstjøndt Jaspers Forbauselse forblev uformindstet, — da Sergeanten meget forsigtig afholdt sig fra at gjøre nogen Betydning til hans Mistanke, — var den unge Mand vant til at adlyde med militairist Underkastelse; og han samtykkede roligt, idet han selv forkyndte den lille Besætning, at de, indtil en anden Forandring indtraf, havde at modtage deres Ordre fra Cap. Men da det blev sagt ham, at Tilfældet fordrede, at ikke alene han, men hans første Assistent, der paa Grund af hans lange Kjendskab til Indsoen sædvanligviis blev kaldt Lødsen, ogsaa skulde forblive nede om Læ, foregik der en Forandring i hans Ansigt og i hans Bæsen, der tydede paa heftige Følelser, stjøndt de bleve saa godt beherskede, at endog den mistantssomme Cap forblev uvis om deres Betydning. Men da der nu en Gang var opvaakt Mistanke, varede det naturligviis ikke længe, inden den blev udtydet paa den værste Maade.

Saa snart Jaser og Lødsen vare nede, fik Skildvagten ved Eugen Ordre til at holde et vaaget Væ med dem begge; ikke at tillade nogen af dem at komme op paa Dækket igien, uden siebliffeligen at give Melding til den, der havde Commandoen paa Dækket, og at overholde, at den Paagjeldende hurtigst muligt gik ned igien. Denne Forsigtighedsregel var isvrigt aldeles oversflødig, da baade Jaser og hans Assi-

stent begge fastede sig paa deres Madratser, som ingen af dem forlod den Nat.

„Og nu, Sergeant," sagde Cap, saasnart han saae, at han var Herre over Dækket, „maa Du have den Godhed at opgive mig Coursen og Distancen, at jeg kan drage Om-
sorg for, at Fartøiet stævner den rette Bei."

„Jeg kjender ikke noget til nogen af Delene, Broder Cap," svarede Dunham, ikke lidet forlegen over dette Spørgs-
maal. „Vi maa stynde os det bedste vi kan til Stationen blandt de tusind Der, hvor vi skal lande, afløse det Mand-
skab, der er derude og indhente Underretning for vor videre Fremgangsmaade. Saaledes lyder næsten Ord til andet vore skriftlige Ordre."

„Men Du maa jo have et Kaart, noget om Courserne og Distancerne, for at jeg kan see, hvad Cours jeg skal styre?"

„Jeg troer aldrig at Jasper har havt noget saadant at rette sig efter."

„Intet Kaart, Sergeant Dunham!"

„Ikke engang eet, der er fradjet med en Pen. Vore Søfolk beseile denne Indsø uden Hjælp af Kaart."

„De gjør vel Ganden heller! De maa være sande Jahooks. Og troer Du, Sergeant Dunham, at jeg kan udfinde een D blandt tusind, uden at vide dens Navn eller

dens Beliggenhed, endog uden at hverken Cours eller Distance er opgivet?"

"Hvad Navnet angaaer, Broder Cap, da behøver Du ikke at bryde Dig meget derom; thi ikke en eneste blandt dem alle tusind har et Navn; Du kan altsaa ikke godt tage Feil i den Henseende. Hvad Beliggenheden angaaer, kan jeg ikke sige Dig noget derom, da jeg aldrig selv har været der; heller ikke troer jeg, at dens Beliggenhed har noget at betyde, naar vi kun finde Stedet. Maaſkee een af Følſkene paa Dækket kan sige os Veien."

"Stop, Sergeant — stop et Øieblik, om Du ſaa behager, Sergeant Dunham. Derſom jeg ſkal commandere dette Fartoi, maa det, om Du ſaa behager, ſkee uden at holde Krigsraad med Koffen eller Kahytſdrengen. En Skibsfører er en Skibsfører, og han maa have ſin egen Mening, om den ogſaa er feil. Jeg formoder, at Du kjen-der ſaa meget til Tjenesten, at Du veed, at det er bedre at den Commanderende begaaer en Feil, end at han ſlet intet foretager ſig. I ethvert Tilfælde kunde Lord Storamiralen ikke commandere en Følge med Værdighed, naar han, hver Gang han vilde gaae i Land, raadførte ſig med Dvarteermesteren. Nei, Sir, derſom jeg gaaer tilbunds, gaaer jeg tilbunds! men jeg vil være fordomt, om jeg ikke gaaer tilbunds ſom en Sømand og med Værdighed."

„Men Broder Cap, jeg har slet ikke lyst til at gaae tilbunds, med mindre det skulde være paa Stationen blandt de tusind Der, hvorhen vi er bestemt.“

„Godt, godt, Sergeant! Hellere end at spørge om Raad, det vil sige directe, ligefrem Raad, hos en Matros, eller hos nogen Anden end en Officier, vilde jeg løbe rundt om dem alle tusind og undersøge dem een efter een, indtil vi fandt den rette Havn. Men man kan ogsaa komme til en Mening uden at lægge Uvidenhed for Dagen, og jeg vil paatage mig at liste ud af disse Folk alt hvad de veed, og imidlertid faae dem til at troe, at jeg propper dem fuld af min egen Erfaring. Tilføes ere vi undertiden nodte til at bruge Riffertex, naar der Intet er i Sigte, eller at hive Loddet længe førend vi ere komne paa Loddskud. Jeg formoder, Sergeant, at I i Armeen vide, at den næste Ting efter at vide hvad man ønsker at have Kundskab om, er at lade som om man veed Bæst med det Hele. Medens jeg var ung, gjorde jeg to Reiser med en Mand, der navigerede sit Skib noget nær overeensstemmende med det sidste Princip, og det svarer undertiden til Hensigten.“

„Jeg veed, at vi for Dieblicket styre den rette Cours,“ svarede Sergeanten; „men om nogle faa Timers Forløb skal vi være oppe under en fremstaaende Pynt af Landet, hvor vi maa søle os frem med mere Forsigtighed.“

„Lad mig om at pumpe Manden, der staaer til Rors, Broder, og Du skal see, at jeg skal slaae ham læns i nogle faa Minutter.“

Cap og Sergeanten gik nu agterud, indtil de kom til Manden, der stod til Rors, idet Cap paatog sig en sikker og rolig Mine, som En, der ganske stoler paa sin egen Magt.

„Det er en frisk Lust, min Gut,“ bemærkede Cap, som om det var ganske tilfældigt, og paa en Maade, som en Overordnet ombord i et Skib undertiden nedlader sig til bruge mod en begunstiget Undermand. „Den blæser naturligviis saadan ud fra Landet hver Nat.“

„Paa denne Aarstid, Sir,“ svarede Manden, idet han tog til Hatten af Verbødighed for sin nye Chef og Sergeant Dunhams Bekjendt.

„Jeg antager det samme er Tilfældet mellem de tusind Der? Binden vil naturligviis blive staaende, men vi ville da have Land paa alle Sider af os.“

„Naar vi komme længer østlig, Sir, vil Binden sandsynligviis forandre sig; thi der kan ikke være nogen særegen Landbrise.“

„Ja, ja, det er nu paa Grund af Eders Færskvand! Det har altid nogle Streger, der er tvertimod Naturen. Rede mellem de vestindiske Der er man nu ligesaa sikker

paa at have Landbrise som Søvind. I den Henseende er der ingen Forskiel, skjøndt det er ganske ifølge Reglen, at det skulde være forskjelligt heroppe paa denne Færskvandspyt. Du veed naturligviis god Betsed, min Gut, med disse omstalte tusind Der?"

"Gud velsigne Dem, Master Cap! Der er intet Menneske, der veed Alt eller endog nogen Ting om dem. De ere et Virvar for de ældste Søfolk paa Indsøen, og vi gjøre ikke engang Paastand paa at kjende deres Navne. For den Sags Skyld har de fleste af dem ikke mere Navn end det Barn, der døer forend det er dødt.

"Er Du en romersk Catholik?" spurgte Sergeanten skarpt.

"Nei, Sir, og heller ikke nogen anden Ting. Jeg er Generalister*), og besværer mig ikke med det, som ikke besværer mig."

"Hm! en Generalister, det er udentvivl en af de nye Secter, der plage Landet!" mumlede Mr. Dunham, hvis Bedstefader havde været en New-Jersey-Dværf, hans Fader en Presbyterianer, og han var selv gaaet over til den engelske Kirke, da han var traadt ind i Armeen.

"Jeg antager, John," begyndte Cap atter, "Dit Navn er Jack, troer jeg?"

*) En, der ikke hører til noget af de bestaaende Religionspartier.

ud af saa ringe en Ting. Jeg har ganske vist ofte læst om, at de have opdaget Ver."

"Det har Du, Broder, det har Du; og denne Opdagelse vilde blive den største af dem alle; thi det vilde ikke alene være at opdage een *D*, men een *D* mellem to finde. Gammel som jeg er, vilde jeg være istand til at plukke en enkelt Naal op paa dette Dæk; men jeg tvivler meget om, at jeg kunde pille een ud af en Høstak."

"Søfolkene paa Indsøen have alligevel en Maade, paa hvilken de vide at finde de Steder, hvorhen de onste at gaae."

"Derfor jeg har forstaaet Dig ret, Sergeant, holdes denne Station eller dette Blokhuus meget hemmeligt"

"Det gjør den i Sandhed; der er draget den yderste Omsorg for at forhindre, at Fjenden kommer til Kundskab om dens Beliggenhed."

"Og Du troer, at jeg, en Fremmed paa Din Indsø, skal kunne finde Stedet uden Kaart, Cours, Distance, Brede, Længde eller Lodstod, ja, gale mig, uden Talg! Tillad mig at spørge, om Du troer, at en Sømand løber efter Næsen, ligesom en af Stifinders Hunde?"

"Nuvel, Broder, Du kan endnu erfare Noget ved at udspørge den unge Mand, der staaer til Rors; jeg kan

neppe troe, at han er saa uvidende, som han foregiver at være."

"Hm! — dette seer ud som en anden Omstændighed. For den Sags Skyld begynder Sagen at blive saa fuld af Omstændigheder, at man neppe veed, hvorledes man skal finde en Opklaring. Men vi skal snart faae at vide, hvor meget Knekten veed."

Cap og Sergeanten vendte nu tilbage til deres Plads ved Roret, og den Første fornyede sin Udfritten.

"Skulde Du handelsessviis vide, paa hvilken Brede og Længde den omtalte Ø ligger, min Gut?" spurgte han.

"Hvilket, Sir?"

"Nu, Bredden og Længden, — een af Delene eller begge; det er mig ligegyldigt hvilken, da jeg kun spørger derom for at see, hvorledes man opdrager unge Menneſter paa denne Fjerſvandsøpyt."

"Jeg bryder mig ikke stort om nogen af Delene, Sir, og desuden veed jeg egentlig ikke hvad De mener."

"Ikke hvad jeg mener! Du veed da hvad Brede (latitude) er?"

"Nei, det veed jeg ikke," svarede Manden betænksomt, "skjøndt jeg troer det er Fransk paa den øverste Deel af Indsøen."

"Xi—u—v!" fløite Cap, idet han udholdt Ande=

draget som et Orgels afbrudte Standsning; — „Brede, Frankt paa den øverste Deel af Indsøen! Hør engang, unge Mand, veed Du hvad Længde betyder?”

„Det troer jeg at jeg veed, Sir; — det er fem Fod, sex Tommer, den reglementerede Høide for Soldater i Kongens Tjeneste.”

„Der er Længden udfunden for Dig, Sergeant, og det i en Haandevending.”

„Du har vel nogen Idee om Grader, Minutter og Secunder, haaber jeg?”

„Ja, Sir; Grader betyde mine Overmænd, og Minutter og Secunder bruges til den lange og korte Logline. Disse Ting vide vi tilhøbe ligesaa godt som Saltvandsfolkene.”

„Jeg vil være fordomt, Broder Dunham, om jeg troer, at endog Troen kan komme nogen Vel paa denne Indsø, ihvorvel man siger, at den kan flytte Bjerge. Vel, min Gut, Du kan da regne Din Azimuth og maale Din Distance, og kan vel opregne alle Compassfregerne efter Orden?”

„Hvad det Første angaaer, Sir, da kan jeg ikke sige, at jeg forstaaer det. Distancerne kjende vi alle, og vi maale dem fra Punkt til Punkt; og hvad det angaaer at opregne Compassfregerne, da stikker jeg ikke op for nogen

Admiral i Hans Majestæts Flaade. Nord, Nord til Ost, Nord=Nord=Ost, Nord=Ost til Nord, Nord=Ost, Nord=Ost til Ost, Ost=Nord=Ost, Ost til Nord, Ost. -"

"Det er nok, det er nok. Du vil faae Binden til at springe om, dersom Du bliver ved paa den Maade. Jeg seer det tydeligt, Sergeant," sagde han, idet de atter fjer-nede dem, „af den Knos er der Intet at haabe. Jeg vil endnu fortsætte denne Cours i to Timer, saa ville vi dreie til og lodde, hvorefter vi ville lade os lede af Omstændig-hederne."

Herimod gjorde Sergeanten, som, for at lave et nyt Ord, var en Idiosyncranist, ingen Indvendinger; og da det loiede noget af, hvilket gjerne er Tilfældet ud paa Ratten, og der ikke var nogen vieblikkelige Hindringer for Seilladsen, lavede han sig en Roie af et Seil paa Dækket, og faldt snart i en Soldats trygge Søvn. Cap vedblev at vandre frem og tilbage paa Dækket; thi hans Jerncon-stitution trodsede al Anstrængelse, og ikke en eneste Gang den Nat lukkede han et Die.

Det var høilys Dag, da Sergeant Dunham vaag-nede, og det Forundringsudraab, der undslap ham, da han kom paa Benene og saa sig om, var stærkere end det var sædvanligt at høre hos En, der var saa godt dresferet. Han fandt, at Veiret havde aldeles forandret sig; man saa

ikke Andet end forbidrivende Disighed, der indskrænkede Synskredsen til en Cirkel af en Dvartmiils Diameter; Indsøen var i Dyrer og bedækket med Skum, og the Scud lagde bi. En kort Samtale med Svogeren gjorde ham bekendt med Hemmeligheden ved denne pludselige Forandring.

Ifølge Mester Caps Beretning var Kulingen omtrent ved Midnat døet hen til Stille, netop paa den Tid han havde i Sinde at dreie til for at lodde; thi man begyndte at faae Der i Sigte forud. Kloffen Et om Morgenens begyndte det at blæse fra Nord=Øst, ledsaget af Smaaregn, og han stod Nordvest over, da han vidste, at New-Yorks Ryst laae i den modsatte Retning. Kloffen Et en halv bjergede han Jageren, rebede Storseilet og lissede Bonnetten fra Klyveren. Kloffen To var han nødt til at tage andet Reeb i Storseilet, og Kloffen To en halv havde han taget Diagonalrebet ind i Storseilet og dreiede bi.

„Jeg kan ikke sige andet end at Hartoiet teer sig godt, Sergeant,“ tilføiede den gamle Sømand, „men det blæser frygteligt. Jeg har ikke havt nogen Idee om, at der kunde være saadanne Luftstrømninger her oppe paa denne Emule Færskvand; men jeg bryder mig ikke mere derom end om et knobet Kabelgarn, da Eders Indsø nu har et nogenlunde naturligt Udseende, og —“ idet han udspytter en

Klat Fraade, der netop havde vædet hans Ansigt — „og dersom dette fordomte Vand havde den ringeste salte Smag ved sig, kunde man have det ganske hyggeligt.“

„Hvorlænge har Du lagt denne Cours an, Broder Cap?“ spurgte den forsigtige Soldat; „og hvad Fart løbe vi vel omtrent?“

„Nu, maaskee to eller tre Timer, og hun løb som en Hest i de første to. Oh! vi ere nu et godt Stykke tilføes; thi naar jeg skal tilstaae Sandheden, fandt jeg ikke megen Smag i de omtalte Pers Naboskab, omendstjondt de ere til Luvart; jeg tog derfor selv Roret og holdt hende een eller to Miil rumstjods hen. Jeg vil nok indestaae for, at vi ere et godt Stykke i Læ af dem; — jeg siger i Læ; thi omendstjondt man kunde ønske at være godt til Luvart af een D, eller endog et halvt Dousin; saa er det dog, naar det kommer til tusinde, det retteste paa Gengang at opgive dem, og at løbe i Læ af dem, saa hurtigt som muligt. Nei, nei, hist henne ere de, og der kan de blive, uden at Charles Cap skal bryde sig videre om dem.“

„Da den nordlige Kyst kun ligger fem eller sex Mile borte fra os, Broder, og jeg veed, at der er en stor Bugt i den Egn, vilde det da ikke være rigtigt at vi raadsføre os med nogle af Folkene angaaende vor Stilling, om vi ikke

kaldte Jasper Eau-douce op og beordrede ham at føre os tilbage til Oswego? thi det er ganske umuligt, at vi nogenfinde kan naae op til Stationen med denne Vind, der er lige i Næsen paa os."

"Der er adskillige alvorlige kaldsmæssige Grunde, Sergeant, der tale imod alle Dine Forslag. For det Første vil Indrømmelse af Uvidenhed hos den Commanderende ødelægge Disciplinen. Har ikke noget at betyde, Broder! Jeg forstaaer nok hvad Du mener med Din Rysten paa Hovedet; men der er Intet, der fordærver Disciplinen saa meget, som Uvidenhed. Jeg kjendte engang en Skibsfører, der en heel Uge styrede en feil Cours, hellere end at han vilde indrømme, at han havde taget feil; og det var paa-faldende, hvormeget han steg i sit Mandstabs Dømmelse, netop fordi de ikke kunde begribe ham."

"Det kan lade sig gjøre paa Saltvand, Broder Cap; men det vil neppe gaae an paa fersk. Jeg vil snarere ansee det for en Pligt at tage Jasper ud af Arresten, end at lide Skibbrud paa Canadas Ryst."

"Og lande i Frontenac. Nei, Sergeant, the Scud er i gode Hænder, og skal nu lære noget Sømandskab. Vi ere i en tilstrækkelig Afstand fra Land, og Ingen uden en gal Mand vilde vove sig ind paa en Ryst i en Storm, som denne. Jeg vil førende hver Bagt, og da ville vi

være sikkert for enhver Fare, undtagen den, som Afdriften medfører, hvilken, i et letseilende Fartoi, som dette, der ligger saa lavt paa Vandet, og hvis Rejsning ikke har synderlig Vindfang, er for Intet at regne. Overlad det Altsammen til mig, Sergeant, og jeg stiller Charles Caps Charakter i Borgen for, at Alt vil gaae godt."

Sergeant Dunham var villig til at give efter. Han havde stor Tillid til sin Slægtnings koldsmæssige Dygtighed, og haabede, at han vilde retfærdiggjøre denne Tillid, ved med Omhyggelighed at tage vare paa Kutteren. Paa den anden Side nærede han saa stor Frygt for Forræderi, at han hellere vilde lade enhver Anden end Jasper drage Omfjorg for hele Selskabets Skjebne. Sandheden nøder os ydermere at indrømme en anden Bevæggrund. Den særegne Tjeneste, hvori han nu var sendt, skulde med Rette have været overdraget til en virkelig Officier; og Major Duncan havde opvakt en ikke ringe Misfornøielse blandt Garnisonens Subaltern-Officierer, ved at betro den til En i Sergeantens underordnede Stilling. Denne følte derfor, at naar han vendte tilbage, uden endog at have naaet sit Bestemmelsessted, vilde han stille sig blot paa en Maade, som han ikke kunde raade Bod paa, og dette vilde ganske sikkert lede til, at en Anden blev indsat i hans Sted.

Andet Kapitel.

Som Dagen stred frem kom de forskjellige Personer der vare ombord, og hvem denne Frihed var tilladt, op paa Dækket. Der var endnu ikke meget høi Sø, som Folge af at Rutteren endnu var i Læ af Verne, men det var tydeligt for alle dem der kjendte noget til Indsøen, at de vilde komme til at føle en af hin Regions svære Høststorme. Der var intetsteds Land at see, og Horizonten frembød trindt om hint mørke Vde, der meddelede alle store Vandmasser noget hemmelighedsfuldt og ophøiet; Søerne eller som Landboerne kalde dem, Bolgerne, vare korte og krusede, da de nødvendigvis brød tidligere end Oceanets længere Søer; medens Elementet selv istedetfor at frembyde den yndige Farve der kappes med den sydlige Himmels dybe Stjær, saae grønt og vredt ud, skjøndt det manglede den Glands der hidrører fra Solens Straaler.

Soldaterne havde snart nok af dette Syn, og den ene forsvandt efter den anden, indtil der ikke var andre paa Dækket end Mandskabet, Sergeanten, Cap, Stifinder, Dvartermesteren og Mabel. Der var en Skygge over den sidste Dienbryn, thi hun var bleven underrettet om Sagernes rette Sammenhæng, og hun havde uden Held indlagt et

Ord for at Commandoen igien blev overdraget til Jasper. En Nats Ro og en Nats Eftertanke syntes ogsaa at have bestrykt Stifinder i hans Mening om den unge Mand's Ufskyldighed, og ogsaa han havde indlagt et vægtigt Ord til Gunst for hans unge Ven, skøndt med samme flette Held.

Flere Timer forgik, Stormen tiltog gradviis, og der begyndte at sætte saa svær Sø, at Rutterens Bevægelse nødte Mabel og Dvarteermesteren til ogsaa at gaae ned. Cap lovedte flere Gange, og det var nu oienfynligt at the Scud drev ud i en bredere og dybere Deel af Indsoen, da Søen brød over den paa en Maade, som intet uden et Skib af en udmærket Bygning og Construction, længe kunde have modstaaet. Alt dette gjorde alligevel ikke Cap urolig; men ligesom en Jæger der spidser Dren ved Hornets Lyd, eller Stridshesten der straber i Jorden og pruster af Glæde over at høre Trommens Larm, vækkede denne Scene hans hele Mandighed, og istedetfor den trættefjære, hovmodige og dogmatiske Critiker, der skjendtes om enhver Bagatel og overdrev uvæsentlige Ting, begyndte han at udvise den haardføre og erfarne Sømands Egenheder, hvilke han egentlig var i Besiddelse af. Hølkene fik snart Agtelse for hans Dristighed, og skøndt de undrede dem over at deres gamle Chef og Løbsen ikke lode sig see, hvorfor der ikke var give,

dem nogen Grund, saa underkastede de sig snart med blind og villig Lydigheid den nye.

„Naar alt kommer til alt finder jeg dog, Broder Dunham, at der er nogen Tyrighed i denne Smule Fjerksvand,“ raabte Cap omtrent ved Middagstid, idet han gned Hænderne af lutter Glæde over atter at befinde sig i Kamp med Elementerne. „Kulingen synes at være en ærlig gammelbuds Storm, og Søen har en paafaldende Lighed med den i Gulffstrømmen. Jeg kan nok lide dette, Sergeant, jeg kan nok lide det, og jeg vil saa nogen Agtielse for Eders Indsø, dersom det vil holde fire og tyve Timer ved, paa den Maade, som det er begyndt.“

„Land forud!“ raabte den Mand der stod paa Bassen. Cap skyndte sig forud, og ganske rigtig var Landet synligt igjennem Smaaregnen, i omtrent en halv Dvart-mils Afstand og Rutteren styrede lige imod det. Den gamle Sømands første Tanke var at give Ordre til at gjøre klar til at vende for Veiret; men den koldblodige Soldat holdt ham tilbage.

„Bed at løbe noget nærmere ind,“ sagde Sergeanten, „vil nogle af os maasse kunde gjenkjennde Stedet. De fleste af os kjenner den amerikanske Kyst i denne Deel af Indsøen, og det vil være noget vundet at lære vor Stilling at kjennde.“

„Meget sandt, meget sandt; dersom der er nogen Sandsynlighed derfor, vil vi holde gaaende. Hvad er dette her paa vor luv Boug? det seer ud som en lav Landpynt.“

„Garnisonen, ved Jupiter!“ udbrød den anden, hvis vante Die snarere gjenkjendte de militaire Linier, end hans Slægtnings mindre stikkede Eyner vare istand til.

Sergeanten tog ikke fejl. Fortet laae der, det var ganske rigtig, skøndt det saae noget dunkelt og utydeligt ud gjennem den fine Regn, som om man saae det i Tusmørket eller i Morgentaagen. De lave med Græstovr be-
dækkede Volde, de mørke Palisader, nu mørkere end sæd-
vanlig fordi de vare vaade, Taget af et eller to Huse, den høie enestaaende Flagstang med dens Flagline, der blæste ud i en krum Linie, der saae ud som en ubevægelig Streg i Luften, kom snart til Syne, skøndt intet levende Væsen kunde opdages. Endog Skildvagten var gaaet i Huus og i Førfstningen troede man, at intet Die vilde opdage deres eget Stibs Nærværelse. Men en aarvaagen Grændsegarnisons useete Paapassenhed slumrede ikke, et af Udskiftene gjorde rimeligviis den vigtige Opdagelse; en Mand eller to bleve seete paa et ophøiet Standpunkt, og snart efter var hele Volden nær ved Indsoen opfyldt af menneskelige Væsener. I den hele Scene blev det ophøiede paa en særegen Maade understøttet af det maleriske. Stormens Raseri

havde en vedholdende Charakter, der gjorde det let at forestille sig, at dette kunde være et vedvarende Udseende af Stedet. Stormen hylede uden Ophør og det oprørte Vand svarede til dens tunge men voldsomme Anstrængelser, med den hvissende Graade, en truende Svalpen og tvære Søer. Ruskregnen dannede en Mellemting for Diet, der ganske lignede en Disfighed, idet den mildnede og kastede et mystisk Skor over de Gjenstande den lod komme til Syne, medens den høitidelige Følelse, der pleier at ledsage en Storm paa Søen, bidrog til at understøtte Diebliffets mildere Indvirkning. Den mørke uendelige Skov hævede sig op over Mørket, stor, dunkel og slaaende, medens de eensomme, eiendommelige og maleriske Glimt af Liv, som opfangedes i og omkring Fortet dannede et Hvilepunkt for Diet, naar det var anstrængt af Naturens mere imponerende Gjenstande.

„De seer os,“ sagde Sergeanten, „og troer at vi ere vendte tilbage formedelst Stormen, og ere komne i Lø af Havnen. Ja der er Major Duncan selv, paa den nordøstlige Bastion, jeg kan kjende ham paa hans Høide og paa Officererne der er samlet om ham.“

„Sergeant, det vil nok være Umagen værd at presse lidt paa, dersom vi kunde naae ind i Floden og komme sikkert til Ankers. I dette Tilfælde kunde vi ogsaa sætte denne Master Eau-douce i Land og rense Fartøiet.“

„Det vilde det i Sandhed; men saa daarlig en Sømand, som jeg er, veed jeg at det ikke kan lade sig gjøre. Ingen der besejler denne Indsø, er istand til at vinde op til Luvart imod saadan en Storm; og der er ikke nogen Ankerplads udenfor i et Veir som dette.“

„Jeg veed det, jeg seer det, Sergeant; og ihvorvel dette Syn er behageligt for Eder Landsfolk, maa vi forlade det. Hvad mig angaaer, da er jeg aldrig saa vel tilfreds i haardt Veir, som naar jeg er vis paa at Landet er bagved mig.“

The Scud var nu løben saa langt ind at det blev uundgaaeligt nødvendigt at vende ud fra Land, og de nødvendige Ordre bleve givne. Stormstagsseilet blev tilsat, Gafflen firet ned, Roret lagt op og det lette Fartoi, der syntes at lege med Elementerne, som en And, faldt lidt af, skød derpaa raft over Stævn, lystrede Roret og fløi snart afsted paa Toppen af Søerne plat for Veiret. Medens den gjorde denne hurtige Flugt blev Fortet og den ængstelige Gruppe af Tilskuere opslugte af Disigheden, skøndt Landet endnu var i Sigte paa bagbords Boug. Derpaa fulgte de nødvendige Manoeuvrer for at bringe Rutterens Stævn op imod Binden, da den igjen begyndte at arbejde sig langsomt frem mod den nordlige Strandbred.

Timer forløb nu inden der blev foretaget nogen For-

andring og Rulingen tiltog i Styrke, indtil endog den dogmatiste Cap villigen indrømmede, at det blæste en fuldkommen Storm. Omtrent ved Solens Nedgang vendte the Scud igjen, for at holde klar af den nordlige Strandbred, medens det var mørkt, og omtrent ved Midnat, da den temporaire Skibsfører, ved paa en indirecte Maade at spørge Mandskabet, havde faaet et almindeligt Begreb om Indføens Størrelse og Form, troede han sig at være omtrent midtvejs mellem de to Strandbredde. Søernes Hvide og Længde bekræftede denne Tro og det bør tilføies, at Cap paa denne Tid begyndte at føle nogen Respect for Færkvand, hvilket han for fire og tyve Timer siden vilde have ugleet som en Umulighed. Ud paa Natten blev Stormens Hestighed saa voldsom, at han fandt det umuligt længer at lægge bi, da Vandet styrte ned paa Dækket af det lille Fartoi i saadanne Masser, at det rystede i alle dets Dele, og skjøndt det var et Fartoi der besad alle mulige gode Egenskaber, trueede det med at blive begravet under dets Bægt. The Scud's Mandskab bekræftede, at de aldrig før havde været ude i saadan en Storm, dette var ogsaa sandt; thi da Jasper besad fuldkommen Kundskab om alle Floderne, Landpynterne og Havnene, vilde han for længe siden have bragt Kutteren i Sikkerhed paa een eller anden god Ankerplads. Men Cap, som endnu foragtede at raadføre sig med den

unge Mæster, der forblev nede om Læ, havde fattet den Beslutning at handle, som en Sømand, paa det vide Ocean.

Klokken var eet om Morgenen da Stormstagsseilet atter blev tilsat, Gafflen nedfired, og der blev holdt af for Beiret. Omendstjøndt det Seil der nu var tilsat egentlig kun var en Læp, saa fyldestgjorde dog det lille Fartøi det Navn det bar, paa en hæderlig Maade. I otte Timer kendsede det i Sandhed, og det næsten med samme Hurtighed som Strandmaagerne der vildt tumlede sig ovenover det i Stormen, tilsyneladende frygtsomme for at vove sig ned i Indsøens sydende Kjedel. Dagens Frembrud medførte kun liden Forandring; thi der blev ikke nogen anden Horizont synlig, end den lille Omkreds af dryppende Skyer og Vand, der allerede er beskrevet, i hvilken det syntes, som om Elementerne kæmpede i en Slags caotist Forvirring. Kutterens Mandskab og Passagerer vare nødvendigviis passive i hele denne Tid, Jasper og Lodsens forbleve om Læ; men da Fartøiets Bevægelser vare blevne noget roligere, vare næsten alle de andre paa Dækket. Frostens var indtaget i Stilhed og det ene Blik mødte det andet, som om man i stum Betragning spurgte hinanden, hvad Enden paa disse Elementernes Kamp vilde blive. Cap var alligevel fuldkommen fattet og hans Ansigt opklaredes, hans Skridt bleve fastere og hans hele Mine

blev mere tillidsfuld, efterhaanden som Stormen tiltog og gjorde større Fordringer paa hans kalbsmæssige Dygtighed og personlige Mod. Han stod paa Bakken med forslagde Arme, og holdt med en Sømands Instinkt Legemet i Ligevægt, medens hans Dine betragtede Toppene af Søerne, idet de brød og fore forbi den tumlende Rutter, i saa hurtig Bevægelse, som om det var Bladstregu der foer forbi en Sky. I dette opspilede Dieblis udstødte en af Folkene det uventede Raab: „En Seiler!“

Der var saa meget af den vilde og øde Charakter ved Ontarios Vde, at man neppe ventede at træffe en Seiler paa dens Overflade. The Scud lignede, for dem der vare ombord i den, en Mand der ene vandrede om i Skoven, og Mødet lignede to enkelte Jægere, under det udstrakte Bladtag, som den Gang bedækkede mange Millioner Acres paa Amerikas Fastland. Veirets særegne Beskaffenhed tjente til at forøge Begivenhedens romantiske, ja næsten overnaturlige Udseende. Alene Cap betragtede det med vante Dine, og endog han folte sine Jernnerver ryste, under de Jølelser der vare vækkede ved Scenens vilde Udseende.

Det fremmede Skib var omtrent to Cabellængder forud for the Scud, staaende bidevind tværs for dens Boug og styrede en Cours, der vilde gjøre det sandsynligt, at den

sidste vilde passere i nogle faa Yards Afstand fra den. Det var et fuldtakket Skib; og seet igjennem Stormens Disighed kunde det meest erfarne Die ikke finde nogen Usuldkommenhed i dets Reising eller Construction. De eneste Seil det havde til var flodsrebet Storemersseil og to smaa Storm=Stagseil, det ene for, det andet agter. Stormens Voldsomhed havde alligevel en saadan Magt over det, at det hev over til Barkholet, undtagen i de Diebliske naar Straaget reiste sig, derved at en Sø kom ind under dets Læ. Hele dets Reising var omhoug, og at domme efter den Fart det løb, der vel kunde anslaaes til fire Knob i Timen, var det tydeligt at det flørede lidt.

„Den Karl maa kjende sin Stilling godt,“ sagde Cap, medens Rutteren foer ned imod Skibet, med næsten ligesaa megen Fart som Stormens, „thi han staaer dristig syd efter, hvor han venter at finde Ankerplads eller Havn. Ingen ved sine fulde fem vilde fløre affted paa den Maade, der ikke, ligesom vi, vare nødte til at lendse, naar han ikke med Guldkommenhed vidste hvorhen han gik.“

„Vi har løbet en forfærdelig Strækning, Capitain,“ svarede Manden til hvem denne Bemærkning var bleven henvendt. „Det er den franske Konges Skib. Lee-mycalm (Le Montcalm) og den staaer ind imod Niagara,

hvor dens Eier har en Garnison og en Havn. Vi har løbet en forfærdelig Strækning."

„Ja, saameget desværre for ham! Det ligner en Franskmænd, han skjuler sig i en Havn, saasnart han seer en engelsk Seiler."

„Det vilde være godt for os om vi kunde følge ham," svarede Manden, idet han modfalden rystede paa Hovedet, „thi vi nærme os Enden af Bugten heroppe ved Hovedet af Indsøen, og det er tvivlsomt om vi nogensinde slippe ud af den igjen!"

„Bah, Bah! Mand. Vi har Sorem nok og et godt engelsk Skraag under os. Vi ere ikke Johnny Crapaud der skjule sig bagved en Pynt eller et Kort, for et Blafs Skyld. Vas paa ved Roret!"

Denne Ordre blev givet paa Grund af Forbisartens truende Udseende. The Scud stævtede nu lige mod Franskmændenes Bøug, og da Distancen mellem de to Skibe nu var bleven formindsket til et Hundrede Yards, var det for Diebliket tvivlsomt om der var Plads nok til at passere.

„Bagbord! Bagbord!" raabte Cap. „Bagbord med Roret og løb agten om ham!"

Man saa Franskmændens Besætning samle sig til Lu-vart og nogle saa Vuffetter blive lagt an, som om det var i den Hensigt at befale Mandskabet i the Scud at

holde af. Man saa Gesticulationer; men Søen var alt for vilb og truende, til at de sædvanlige frigerste Forberedelser kunde iversættes. Vandet drev ned ad Mundingerne paa to eller tre smaa Canoner ombord paa Skibet, men der var ingen der tænkte paa at surre dem løs for at gjøre dem brugelige i saadan en Storm. Skibets sorte Sider glimrede og saa vredsladne ud, naar de dukkede op af Søerne, men Stormen hylede gjennem Reisingen, idet den sloitede et Skibs tusinde Toner, og de Raab og Skrig, som saa redebon undslipper en Fransmand, vare ikke til at høre.

„Lad ham praie sig hæs!“ brummede Cap. „Dette er ikke noget Veir til at hviffe Hemmeligheder. Bagbord! bagbord med Roret!“

Manden ved Roret ablod og den paafølgende Sø drev the Scud ned paa Skibets Laaring, saa nær at selv den gamle Sømand sprang et Skridt tilbage, i den uvisse Forventning om den næste Sø ikke vilde drive Bougen lige ind i det andet Skibs Planker. Men dette håndtes dog ikke; idet Kutteren hævede sig af den krøbblende Stilling hvori den var kommen, ligesom en Panther der vil gjøre sit Spring, stød den overstævn og strøg forbi Hjendens Agterende, idet Kutterens Raa æven strabede klar af Rokken paa Skibets Mesansbom.

Den unge Franskmand, som commanderede the Montcalm sprang op paa Hæftebrættet, og med den fine Høflighed, som altid komme hans Landsmænds værste Handlinger til Undsætning, tog han Huen af og tilsmilede en Hilsen, idet the Scud strøg forbi. Der var Bonhomie og god Smag i denne Høflighedsbeviisning, da Omstændighederne ikke tillod nogen anden Communication; men den var spildt paa Cap, der med et Instinkt som er hans Race egen, truede med knyttet Næve og mumlede for sig selv.

„Ja, ja, det er bandsat heldig for Dig at jeg ingen Armatur har ombord, thi ellers skulde jeg sende Dig en Hilsen, saa at Du skulde faae Grund til at anskaffe Dig nogle nye Kæbtsvinduer. Sergeant, han er en Bindboitel.“

„Det var høfligt, Broder Cap,“ svarede den anden, idet han lod Haanden synke efter den militaire Hilsen, som hans Stoltthed som Soldat havde bragt ham til at give, „det var høfligt og det er saameget, som Du kan vente af en Franskmand. Hvad han virkelig meente dermed, kan der ingen sige.“

„Han er heller ikke ude paa denne Søe uden i en eller anden Hensigt. Vel, lad ham løbe ind om han kan; vi ville holde os ude paa Søen, som ægte engelske Søfolk.“

Dette klang nu smukt nok, men Cap saae med Misundelse paa the Montcalms sorte glindsende Skraag, dens

bugnende Mersseil, og det taageagtige Omrids af dens Rundholster, medens den blev mindre og mindre tydelig og endelig forsvandt i Smaaregnen, i Skikkelse af en Skygge. Med Glæde vilde han have fulgt i dens Kjølvand, om han havde turdet; thi for at tilstaae Sandheden bragte Udsigten til at tilbringe endnu en stormfuld Nat paa den vilde oprørte Sø, kun liden Trost. Han besad aligevel for megen kalbsmæssig Stolthed til at forraade nogen Uro, og de der havde anbetroet sig til ham stolede paa hans Kundskaber og Hjælpemidler, med den fuldkomne og blinde Tillid, som de Uvidende pleie at føle."

Nogle faa Timer forløb og Mørket indfandt sig atter for at forøge the Scuds Farer. En Smule Aftagen i Stormens Hestighed havde aligevel bevæget Cap til igjen at dreie under Vinden, og hele Natten lagde Kutteren bi, idet den nu og da vendte for at være klar af Landet. Det er ikke nødvendigt at dvæle ved denne Nats Begivenheder, der i eet og alt lignede dem der foresalde i en Storm. Skibet davede, Vandet sydede, Fraaden slog ind over Fartøiet, Stødene truede med at tilintetgjøre det lille Fartoi, naar det stampede i Søerne, Stormen hylede uden Dphør og Kutterens Drift var ikke til at beregne. Den sidste var den alvorligste af alle Farerne, thi omendstjondt den var ludgjerrig naar den førte Seil, og ikke havde nogen Bo-

venreisning, var the Scud saa let, at naar den var paa Toppen af Søerne, syntes det undertiden, som om den blev faldet ned ad Læ til, med ligesaa stor en Fart som Søerne selv havde.

Denne Nat sov Cap trygt i flere Timer. Det begyndte netop at dages, da han sølte at man rystede ham i Skulderen; og da han vaagnede fandt han at Stifinder stod ved hans Side. Under Stormen havde Beviseren ikkun været lidet paa Dækket; thi hans naturlige Beskedenhed tilfagde ham, at Sømand alene skulde det overlades at tage vare paa Skibet, og han ønskede at vise samme Tillid til dem der havde Comandoen over the Scud, som han ventede at de, der fulgte ham igjennem Skovene, skulde vise mod hans Dygtighed; men han troede sig nu retsfærdiggjort, ved at give sin Mening tilkjende, hvilket han gjorde paa hans uhyklede og eiendommelige Maade.

„Sønnen er sød, Master Cap,“ sagde han, saasnart den Sidstes Dine vare heelt aabnede, og han var ved sin fulde Bevidsthed; — „Sønnen er sød, det veed jeg af Erfaring; men Livet er endnu sødere. See Jer om og stig om dette er den passende Tid for en Chef, til ikke at være paa sin Post.“

„Hvad nu! hvad nu Mester Stifinder!“ brummede Cap i hans gjenvakte Egners første Dieblif. „Bliver I nu

ogsaa til en Knurrepotte? Medens vi vare i Land beundrede jeg Ederes Skarpsindighed i at løbe over de grundeste Steder uden Compas, og medens vi have været tilfjøs har Deres Sagtmodighed og Underkastelse været ligesaa behagelig, som Deres Tillidsfuldhed, medens I var paa Ederes egen Grund. Jeg ventede kun lidet en saadan Tiltale af Eder."

„Hvad mig selv angaaer, Master Cap, føler jeg at jeg har mine egne Gaver, og jeg troer ikke de vil komme i Strid med nogen anden Mands; men det er en ganske anden Sag med Mabel Dunham. Hun har ogsaa sine Gaver, det er sandt, men de ere ikke raa som vore; men blide og qvindelige, som de bør være. Det er paa hendes Begne jeg taler og ikke paa mine egne."

„Ja, ja, jeg begynder at forstaae det. Det er en god Pige, min værdige Ven, men hun er en Soldats Datter og en Sømands Niese, og bør ikke være altfor tam eller altfor qvindelig i en Storm. Viser hun nogen Frygt?"

„Nei, det gjør hun ikke! det gjør hun ikke! Mabel er et Fruentimmer, men hun er fornuftig og rolig. Jeg har ikke hørt et Ord af hende angaaende vore Foretagender; skjøndt jeg troer, Master Cap, at hun vilde holde mere af at Jasper Eau-douce blev indsat i sin rette Stilling, og at

gaae iland om en Time eller to. Jeg vil haabe at deres Frygt er ugrundet?"

Cap svarede ikke, men han stirrede paa Landet med bedrøvet Afsyn, og derpaa saae han til Luvart med et vildt Blik, som om han med Glæde vilde have flamredest med Beiret.

„Det vilde være godt, Broder,“ vedblev Sergeanten, „at kalde paa Jasper, og tage ham paa Raad om hvad vi have at gjøre. Vi have ingen Franskmænd her at frygte for, og dersom der er Mulighed deri, vil Knøsen i alle Tilfælde frelse os fra at drukne.“

„Ja, ja, det er disse fordomte Omstændigheder der have forarsaget hele Ulykken. Men lad Karlen komme, lad ham komme; jeg vil svare for at nogle saa vel anbragte Spørgsmaal skal faae Sandheden ud af ham.“

Denne Indvilligelse var neppe erholdt af den dogmatistiske Cap førend der blev sendt Bud efter Jasper. Den unge Mand indfandt sig strax, hans Mine, Ansigt og Væsen udtrykte Fortrydelighed, Ydmygelse, og som Tilskuere troede, straffet Bedrageri. Da han først kom paa Dækket, kastede Jasper et hurtigt angsteligt Blik rundt om sig, som om han var nysgjerrig efter at lære Rutterens Stilling at kjende, og det syntes, som om dette Blik var tilstrækkeligt til at afløre den hele Fare hvori den befandt sig. Først

saae han til Luvart, hvilket er sædvanligt hos enhver Sømand, derpaa saae han Horizonten rundt, indtil hans Øie opfangede Synet af Horizonten i Læ, og den hele Sandhed laae paa Gengang aabenbar for ham.

„Jeg har ladet Dem kalde, Master Jasper,“ sagde Cap, idet han solbede Armene over Brystet og vedligeholdte sit Legems Ligevægt med en Sømands Værdighed, „for at erfare noget om Havnen i Læ. Vi antage det for afgjort at De ikke nærer saameget Had til os, at De ønsker at drukne os alle sammen, især Fruentimmerne, og jeg formoder at De besidder Duelighed nok til at hjælpe os med at løbe Kutteren ind paa en sikker Ankerplads, indtil denne Smule Storm har afblæst?“

„Jeg vilde hellere selv dø end at der skulde tilføje Mabel Dunham noget ondt,“ svarede den unge Mand alvorligt.

„Det veed jeg! det veed jeg!“ raabte Stifinder, idet han klappede Jasper venligt paa Skulderen, „Knøsen er saa trofast, som det bedste Compas der nogensinde fandtes paa Grændsen, eller bragte en Mand ud fra et feil Spor. Det er en dødelig Synd at troe andet.“

„Dem!“ udbrød Cap, „især Fruentimmerne! som om de i Særdeleshed var i nogen Fare. Bryd dem aldrig om det, unge Mand; vi vil forstaae hinanden naar vi tale

som to ligefremme Sømand. Kender De nogen Havn i Læ af os?"

„Ingen. Der er en stor Bugt i denne Ende af Indsøen; men den er ukjendt for os alle og ikke let at komme ind i."

„Og jeg formoder at denne Kyst i Læ har ikke noget særegent ved sig til at anbefale den?"

„Det er en Ørken indtil De naaer Mundingen af Niagara i den ene Retning, og Frontenac i den anden. Man har sagt mig, at i Nord og Vest er intet andet end Skov og Sletter i en Strækning af tusinde Mile."

„Saa kan der, Gud være lovet, ingen Franskmand være. Er der mange Bilde heromkring i Landet?"

„Man kan finde Indianere i alle Retninger, skøndt de ingensteds ere meget talrige. Vi kan hændelsesviis finde et Parti paa ethvert Punkt af Kysten, og vi kunde ogsaa tilbringe Maaneder der, uden at see en eneste."

„Vi maa altsaa tage det som det kan falde sig, med Hensyn til de Skurke, men naar vi skal tale ligefrem, Master Western, dersom denne lille ubehagelige Historie om Franskmandene ikke var indtruffen, hvad vilde De da nu have foretaget Dem med Rutteren!"

„Jeg er meget yngre Sømand end De, Master Cap," sagde Jæper bestedent, „og er neppe skiftet til at give Dem Raad."

„Ja, ja, det vide vi alle. Maaskee ikke i et almindeligt Tilfælde. Men dette er et usædvanligt Tilfælde, og en Omstændighed, og paa denne Smule Færsvand, har det hvad man kan kalde sine Særegenheder, og naar vi tage alle Hensyn kan De endog være istand til at give Deres egen Fader et godt Raad. I ethvert Tilfælde kan De tale og jeg kan ifølge min egen Erfaring dømme om Deres Mening.“

„Jeg troer Sir, at inden to Timer ere forløbne, maa Kutteren ankre.“

„Ankre! da ikke her ude i Jandsøen?“

„Nei, Sir, men hist inde, nær ved Landet.“

„Det er da ikke Deres Mening, Master Eau-douce, at ville gaae til Ankers paa en læ Ryst i en Storm.“

„Naar jeg vilde frelse mit Skib, saa er det netop det jeg vilde gjøre Master Cap.“

Fi-i-u! det smager temmelig meget af Færsvand! Hør Engang, unge Mand, jeg har været en søfarende Skabning, Dreng og Mand i eet og fyrgetyve Aar, og jeg har endnu aldrig hørt noget lignende. Jeg vilde før hvide mine Anker-touge overbord, end at gjøre mig skyldig i saa jammerlig en Handling.“

„Saaledes bærer vi os ad paa denne Jandsø,“ svarede Jasper bestedent, „naar vi ere haardt i Knibe. Jeg vil

gjerne indrømme at vi kunde handle fornuftigere, naar vi havde lært det bedre."

"Det kunde De i Sandhed! Nei, der skal intet Menneske forlede mig til at begaae en Synd imod min egen Dydragelse. Jeg turde aldrig mere lade mit Ansigt see igjen inden for Sandy Hook, dersom jeg havde begaaet en saadan Uvidenheds-Synd. Der er mere Somandskab i Stifinder her, end der kommer ud af dette. De kan gaae ned igjen, Master Eau-douce."

Jasper bukkede roligt og trak sig tilbage; endnu da han steg ned af Trappen, bemærkede Tilskuerne at han kastede et dvælende ængstligt Blik paa Horizonten til Vøst, og paa Landet i Væ, og derpaa forsvandt han, idet Befymring var stærkt udtrykt i ethvert af hans Ansigtstræk.

Credie Kapitel.

Da Soldatens Kone laae syg i sin Køje, var Mabel Dunham den eneste Person i den ydre Kbhpt, da Jasper

vendte tilbage til den; thi ved Sergeantens Raade var det bleven ham tilladt at indtage sin sædvanlige Plads i den Deel af Skibet. Vi maatte tilskrive vor Heltindes Charakter altfor megen Genfoldighed, dersom vi sagde, at hun ikke havde følt nogen Mistillid til den unge Mand, som Følge af hans Arrest; men vi vilde ogsaa være uretfærdige mod hendes varme Følelser og ædelmodige Sindslag, om vi ikke tilføiede, at denne Mistillid var intetsigende og forbigaaende. Da han nu tog Plads i Nærheden af hende og hele hans Ansigt var overstygget af den Uro, han følte angaaende Rutterens Stilling, forsvandt enhver Ting, der lignede Mistillid, fra hendes Sjæl, og hun saae i ham kun den forurettede Mand.

„De lader denne Sag hvile altfor tungt paa Deres Sind, Jasper,” sagde hun ivrigt, eller med den Selvforglemmelse, med hvilken de Unge af hendes Køn pleie at forraade deres Følelser, naar en stærk og ædel Interesse har faaet Overherredømmet; „nei, Ingen, der kjender Dem, kan troe eller troer Dem skyldig. Stifinder siger, at han med sit Liv vil indestaae for Dem.“

„Og De, Mabel,” gjensvarede Inglingen med ildfulde Ord, „anseer mig ikke for den Forræder, som Deres Fader synes at antage mig for?“

Min kjære Fader er Soldat, og er nødt til at handle

i denne Egenstabs. Min Faders Datter er det ikke, og vil tænke om Dem, som hun bør tænke om en Mand, der allerede har gjort saameget for at tjene hende."

"Mabel, jeg er ikke vant til at tale med en Kvinde som De, eller udtale Alt hvad jeg tænker og føler for Noget. Jeg har aldrig havt nogen Søster, og min Moder døde medens jeg var et Barn, saa at jeg ikke veed, hvad Eders Kjøn meest holder af at høre — —"

Mabel vilde have givet en Berden for at vide, hvad der laae bagved de betydningsfulde Ord, som Jasper betænkte sig paa at udtale; men qvindelig Mistillids uforklarlige og hemmende Sands bragte hende til at betvinge sin qvindelige Nysgjerrighed. Hun ventede i Stilhed paa at han skulde forklare sin Mening.

"Jeg ønskede at sige, Mabel," vedblev den unge Mand efter en Pause, der var foruroligende nok for ham, "at jeg er ukjendt med en saadan Kvindes Væsen og Meninger, som De, og at De maa forestille Dem Alt, hvad jeg vilde tilføie."

Mabel havde tilstrækkelig Indbildningskraft til at forestille sig enhver Ting; men der gives Ideer og Følelser, som hendes Kjøn foretrækker at blive udtrykte, førend de overgive dem alle deres Sympathier, og hun havde en svag Bevidsthed om, at Jaspers passende kunde henføres under

denne Klasse; hun foretrak derfor med en Rasthed, der er hendes Kjon egen, at forandre Samtalen, for at fortsætte den længer, paa en saa ubehændig og utilfredsstillende Maade.

„Sig mig een Ting, Jasper, og jeg vil være tilfreds,“ sagde hun, idet hun nu talte med en Hasthed, der vidnede om Tillid, ikke alene til sig selv, men til hendes Tilhører; „De fortjener ikke denne grusomme Mistanke, som hviler paa Dem?“

„Nei, det gjør jeg ikke, Mabel!“ svarede Jasper, idet han saae hende ind i de store blaa Dine med en Grimodighed og Ustydighed, der maatte have rystet en stærkere Mistro. „Saa sandt jeg haaber Medlidenhed hisset, jeg er ustyldig!“

„Jeg vidste det, jeg turde have svoret derpaa!“ gjen- svarede Pigen med Varme. „Og dog troer min Fader; — men lad ikke denne Sag forstyrre Dem, Jasper.“

„Der er saameget mere Grund til Frygt fra en anden Kant, netop nu for Diebliffet, at jeg neppe tænker derpaa.“

„Jasper!“

„Jeg vilde nødig forstrække Dem, Mabel; men dersom Deres Onkel kunde overtales til at opgive Commandoen over the Scud, og dog er han saa meget ældre og har

saameget mere Erfaring end jeg, at han maaskee bør have mere Tillid til sin egen Dommekraft end til min."

"Anseer De Rutteren for at være i nogen Fare?" spurgte Mabel, hurtigt som Tanken.

"Jeg frygter derfor; idetmindste vilde vi paa Indsøen ansee den for at være i stor Fare. Maaskee en gammel Sømand fra Oceanet kan have sine egne Midler til at tage vare paa den.."

"Jasper, Alle ere enige om, at De besidder Dygtighed til at tumle med the Scud. De kjender Indsøen, De kjender Rutteren, De maa være den, der bedst kan bedømme vor sande Stilling."

"Min Omsorg for Dem, Mabel, kan maaskee gøre mig mere frygtsom end jeg ellers er, men oprigtig talt seer jeg kun et Middel til at frelse Rutteren fra at lide Skibbrud i Løbet af de paafølgende to eller tre Timer, og dette vil Deres Onkel ikke gribe til. Men naar Alt kommer til Alt, kan dette maaskee ligge i min Uvidenhed; thi, som han siger, er Ontario kun Fjerskvand."

"De kan ikke troe, at dette kan gøre nogen Forskel. Tænk paa min kjære Fader, Jasper! Tænk paa Dem selv, paa alle de Liv, hvis Frelse beroer paa et betimeligt Ord fra Dem."

"Jeg tænker paa Dem, Mabel, og det er mere, meget

mere end alle de Andre tilsammen!" svarede den unge Mand med en Styrke i Udtrykket og et Alvor i Blikket, der sagde uendelig meget mere end Ordene selv.

Mabels Hjerte slog hurtigt, og et Glimt af taknemmelig Tilfredshed foer over hendes Ansigt; men Frygten var altfor levende og altfor alvorlig til at give Rum for lykkeligere Tanker. Hun forsøgte ikke paa at undertrykke et taknemmeligt Blik, og derpaa vendte hun tilbage til de Kælelser, som saa naturligt vare de fremherstende.

"Min Døds Gjenstridighed maa ikke have Lov til at afstedkomme saa stor en Ulykke. Gaa endnu engang op paa Dækket, Jasper, og bed min Fader komme ned i Kabinen."

Medens den unge Mand ablød denne Begjæring, sad Mabel og lyttede til Stormens Hyl og Vandets Pladsen mod Rutteren, med en Frygt, for hvilken hun hidtil havde været fremmed. Af Naturen fortræffeligt skicket for Solivet, som Passagerer pleie at udtrykke sig, havde hun tidligere ikke tænkt paa nogen Fare, og havde siden Stormens Begyndelse forslaaet Tiden med saadanne qvindelige Sysler, som passede sig for hendes Stilling; men nu, da Frygten for Alvor var vakt, kunde hun ikke undlade at lægge Mærke til, at hun aldrig før havde været paa Søen i saadan en Storm. De saa Minutter, der forløb førend

Sergeanten kom, forekom hende en Time, og hun var neppe istand til at drage Aande, da hun saa ham og Jaspers følges ad ned af Trappen. Saa hurtigt som Sproget formaaede at udtrykke hendes Mening, tilfjendegav hun Faderen Jaspers Ansæelse om deres Stilling, og besvør ham, dersom han elskede hende, eller havde nogen Agtelse for sit eget Liv og hans Mandstabs, at tale med hendes Onkel, og at overtale ham til igjen at overdrage Commandoen over Rutteren til dens rette Ejer.

„Jasper er trofast, Fader,“ tilføiede hun med Alvor, „og dersom han var falsk, kunde han ikke have nogen Bevæggrund til at lade os lide Skibbrud i denne fjerne Deel af Indsøen og sætte alle vore Liv saavelsom hans eget i Fare. Jeg indestaaer med mit eget Liv for hans Trofasthed.“

„Ja det er nu godt nok for et ungt Fruentimmer, der er bange,“ svarede den mere slegmatiske Fader; „men det kunde maaskee ikke være saa klogt eller undskyldeligt hos den, der commanderer Expeditionen. Jasper kan maaskee ansee den Sandsynlighed, der er for at drukne ved at blive kastet paa Land, fuldkommen erstattet ved den Sandsynlighed, der er for at han kan undslippe, saasnart han har naaet Landet.“

„Sergeant Dunham!“

„Fader!“

Disse Udraab stete i samme Dieblis, men Tønen, de bleve yttrede i, udtrykte forstjellige Følelser. Hos Jasper var Forbauselse den fremherskende, hos Mabel Bebreidelse. Men den gamle Soldat var alligevel altfor vant til at behandle Underordnede paa en ligefrem Maade, til at bryde sig om Noget af dem, og efter et Dieblis Eftertanke vedblev han, som om Ingen af dem havde talt:

„Det er heller ikke rimeligt, at Broder Cap er den Mand, der har Lyst til at lade sig lære Noget ombord i et Skib.“

„Men, Fader, naar alle vore Liv ere i den største Fare!“

„Saa meget desto værre. Godtveirsgasten har ikke stort at betyde; det er, naar alle Ting ere os imod, at den bedste Officier viser sig i det rette Lys. Det er neppe rimeligt, at Charles Cap vil slippe Roret, fordi Skibet er i Fare. Desuden, Jasper Eau-douce, siger han, at Eders Forslag har noget mistænkeligt ved sig, og smager mere af Forræderi end af Forstand.“

„Det kan maaskee være hans Mening; men lad ham falde Lødsen og høre hvad han siger. Det er noksom be- kjendt, at jeg ikke har seet Manden siden igaar Aftes.“

„Dette lyder fornuftigt, og Forsøget skal blive foretaget. Følg da med mig op paa Dækket, at Alt kan gaae arligt og aabenlyst for sig.“

Jasper adlød, og Mabels Interesse var saa levende, at endog hun vovede sig saa langt, som til Kahytssnedgangen, hvor hendes Klæder vare i tilstrækkelig Beskyttelse mod Stormens Hestighed og hendes Person mod Sotstank. Uvindeligen Betsedenhed formaaede hende til at forblive der, hvor hun med stor Interesse var Vidne til, hvad der foregik.

Lodsen kom snart, og det bekymrede Blik, han kastede ud over Scenen, saasnart han var i det Fri, kunde ikke mistydes. Det er vel sandt, at et eller andet Rygte om the Scuds Stilling havde fundet Vej ned om Læ; men i dette Dieblis havde Rygtet formindsket istedenfor at forstørre Faren. Det blev tilladt ham at see sig om i nogle faa Minutter, og derpaa blev det Spørgsmaal forelagt ham, hvilken Forholdsregel han ansaae det for klogeft at følge.

„Jeg seer intet andet Middel til at fresse Rutteren, end at gaae til Ankers,“ svarede han ligesrem og uden at betænke sig.

„Hvad! her ude i Indsøen?“ spurgte Cay, ligesom han tidligere havde spurgt Jasper.

„Nei, men længer inde; netop ved den yderste Linie af Brændingerne.“

Birkningen af denne Yttring paa Cap var, at der ikke blev nogen Tvivl tilbage hos ham om at der jo eksisterede en hemmelig Dreereenskomst mellem Jasper og Lodsen om at forlise the Scud, sandsynligviis i Haab om derved at iværksætte deres Flugt. Han behandlede derfor den Sidstes Mening med den samme Ligegyldighed, som han tidligere havde lagt for Dagen mod den Førstes.

„Jeg siger Dig, Broder Dunham,“ sagde han til Svar paa Sergeantens Forestillinger mod at lufte Dret for den dobbelte Forestilling, „at ingen ærlig Sømand vilde tilkjendegive en saadan Mening. At gaae til Ankers paa en læger Val i en Storm, vilde være en Daarskab, som han under ingen Omstændigheder kunde forsvare for Assurandeurerne, saalænge det var muligt at føre en Pjalt Seil; men at ankre i Nærheden af Brændinger, vilde være Galskab.“

„Hans Majestæt er the Seuds Assurandeur, Broder, og jeg er ansvarlig for min Commandos Liv. Disse Fjolle ere bedre bekendte med Ontariosøen end vi muligen kunne være, og jeg antager, at det, at de Begge yttre een og samme Mening, berettiger dem til at blive troet.“

„Dnkel!“ sagde Mabel alvorligt; men et Bink af Jasper bevægede Pigen til at tilbageholde sine Følelser.

„Vi drive med en saadan Fart ned imod Brændingerne," sagde den unge Mand, „at der ikke er meget at sige om Tingen. Om en halv Time vil det Hele være afgjort, enten paa den ene eller paa den anden Maade; men jeg advarer kun Master Cap om, at den Mand iblandt os, der staaer støttest paa sine Been, vil ikke være istand til et Dieblisk at holde Gudsfæste paa Dækket af dette lave Fartoi, dersom det først kommer indenfor dem. Jeg tvivler virkelig slet ikke om, at vi fylde og synke, førend den anden Række Brændinger er passeret."

„Og hvad kunde det hjælpe at gaae til Ankers?" spurgte Cap heftig, som om han følte, at Jasper var ansvarlig for Virkningerne af Stormen, saavel som for den Mening, han nylig havde ytret.

„Det vilde idetmindste ikke gjøre nogen Skade," svarede Jasper mildt. „Bed at bringe Rutterens Stavn imod Søen vilde det formindste dens Drift; og om vi ogsaa rippebe igjennem Brændingerne, vilde det være med den mindst mulige Fare. Jeg haaber, Master Cap, at De vil tillade Lodsen og mig at gjøre Ankrene klare, siden den Forsigtighed, at gaae til Ankers, kan være til Gavn, og ikke kan gjøre nogen Skade."

„Overhaal Deres Ankertouge, om De lyster, og gjør Deres Ankre klare, for mig gjerne. Vi ere nu i en Stil-

ling, der ikke kan paavirket meget af saadanne Foranstaltninger. Sergeant, maa jeg tale et Ord med Dem her agterude!"

Cap førte sin Svoger saa langt bort, at de ikke kunde overhøres, og derpaa aabnede han sit Hjerte med Hensyn til deres sande Stilling med mere menneskelig Følelse i Stemmen og Manerer, end han var vant til.

"Dette er en sørgelig Affaire for stakkels Mabel," sagde han, idet han tørte sin Næse og med en let Skjælven i Stemmen. "Du og jeg, Sergeant, ere gamle Karle og vant til at være Døden nær, om ikke virkelig døende; vor Haandtering gjør os fortrolig med saadanne Scener; men stakkels Mabel, hun er en kjærlig og godmodig Pige, og jeg havde haabet at see hende vel forsorget og Moder, førend min Tid var omme. Nuvel, vi maae tage det Onde med det Gode paa enhver Reise, og den eneste alvorlige Indvending, en gammel søfarende Mand med Villighed kan gjøre mod saadan en Hændelse, er, at den skulde stee paa denne fordoimte Jerstbrandsøpyt."

Sergeant Dunham var en tapper Mand, og havde viist sit Mod i Scener, der saae langt mere nedslaaende ud end denne; men ved alle saadanne Leiligheder havde han selv været istand til at tage sine Forholdsregler mod Fienden, medens han her blev truet af en Fiende, mod

hvem han ingen Midler havde til at forsvare sig. Han brød sig langt mindre om sig selv, end om sin Datter, da han følte noget af den Fortrøstning til sig selv, der sjelden forlader en Mand med en fast Charakter og en god Helbred, og som har været vant til personlige Anstrængelser i Farens Diebliske; men med Hensyn til Mabel saae han ingen Midler til at undslippe, og med en Faders Omhed besluttede han, at hvis Noget var fordømt til at omkomme, maatte han og hans Datter omkomme sammen.

„Troer Du, det vil komme dertil?“ spurgte han Cap i en bestemt Tone, men meget bevæget.

„Om tyve Minutter ville vi være i Brændingerne; og see selv, Sergeant, hvad Haab kan der være for den Dristigste iblandt os i denne sydende Kjedel der i Lø?“

Synet var i Sandhed kun lidet stiftet til at indgyde Haab. Paa denne Tid var the Scud mindre end en Dvartmiil fra Kysten, mod hvilken Stormen blæste tværs ind, med en Voldsomhed, der forbød at føre endog den mindste Stump Seil, i den Hensigt, at arbejde sig ud fra Land. Den lille Trehuf af Storseilet, der rigtignok var tilsat, og som kun tjente til at holde the Scuds Bøug op imod Vinden, for at forhindre Søerne i at bryde tværs over den, slog saa voldsomt, som om det stærke Redskab, der tjente til at holde den complicerede Bygning sammen,

hvert Dieblif skulde sønderrives. Regnen var ophørt, men Luften, eet Hundrede Fod over Indsøens Overflade, var opfyldt med blændende Sødunster, der ikke var ulig en glimrende Disighed, medens Solen ovenover skinnede herligt paa den skyfri Himmel. Jasper havde lagt Mærke til dette Tegn og havde forudsagt, at det forkyndte en snar Ende paa Stormen, skjøndt den næste Time, eller to, maatte afgjøre deres Skjæbne. Imellem Rutteren og Strandbreden var Synet endnu mere vildt og truende. Brændingerne udstrakte sig næsten over en halv Dvartmiil, medens Bandet indenfor deres Linie var hvidt af Skum, Luften ovenover dem var saavidt opfyldt med Dampe og Sødunster, at Landet bagved dem blev indhyldet i Taage og utydeligt. Dog kunde man endnu see, at det sidste var høit — ingen sædvanlig Ting for Ontarios Strandbredder — og at det var dækket med Skovens uendelige grønne Teppe.

Medens Sergeanten og Cay tause stirrede paa denne Scene, var Jasper og hans Mandskab ivrigen bestræftigede paa Bakken. Ikke saasnart havde den unge Mand faaet Tilladelse til at overtage sine gamle Forretninger, førend han bad nogle af Soldaterne om at hjælpe sig, og da han havde faaet fem eller sex Assistenten, tog han med Jverfat paa at udføre den Pligt, som altfor længe var bleven

forholdt ham. I dette snevre Farvand ere Ankrene aldrig lagt ind paa Relingen, eller de Ankertouge, der ere bestemte til at bruges, udstukne af Ankrene, og Jasper blev sparet for meget af det Arbeid, der vilde have været nødvendigt paa et Søflib. Begge Kranankrene vare snart klare til at falde, Bugter af Tougene laae slangede klare paa Dækket, og Mandsskabet standsede med Arbeidet for at see sig om. Ingen Forandring til det bedre var indtruffen; men Kutteren drev langsomt ind, og med hvert Dieblif blev det mere afgjort, at den ikke kunde vinde en Tomme op til Luvart.

Efter et langt alvorligt Overblif over Indsøen, gav Jasper nye Ordre paa en Maade, der vidnede om, hvor meget han troede at det hastede. To Barpankere bleve bragte op paa Dækket og Kabeltounge istukne, den inderste Part af Kabeltougene blev fattet til Krydsfæt af hver sit Krananker, og Alt blev gjort klart til at kaste dem overbord, naar det paasende Dieblif kom. Da disse Forberedelser vare fuldendte, forandrede Jaspers Bæsen sig fra Anstrængelsens exalterede Tilstand til Omsorgens rolige men bestemte Mine. Han forlod Bassen, hvor Søen styrtede ind hver Gang Fartøiet duvede, da den Tjeneste, der nylig er omtalt, var bleven udført, idet Mandsskabets Legeomer hyppigen bleve overstyllede af Vand, og gif til et

tørre Sted agterude paa Skibet. Her traf han paa Stifinder, der stod i Nærheden af Mabel og Dvarteermesteren. De fleste Personer ombord, med Undtagelse af de Individer, som allerede særligen ere blevne omtalte, vare nede, idet Nogle søgte Tilflugt for deres legemlige Lidelser paa deres Madratser, og Nogle af dem tænkte i Ro over deres Synder. Sandsynligviis for første Gang efter at the Scud havde dyppet sin Kjøl i Ontarios klare Vand, blev Stemmer, oplostet i Bøn, hørt ombord i den.

„Jasper,“ begyndte hans Ven Bevidseren, „jeg har ikke været til nogen Nytte i denne Morgenstund, thi mine Gaver ere, som I veed, for Intet at regne ombord i et Skib, som dette; men skulde det behage Gud at lade Sergeantens Datter naae Strandbredden levende, kan mit Kjendskab til Skovene endnu bringe hende igjennem dem i Sikkerhed til Garnisonen.“

„Der er farlig langt dertil, Stifinder!“ gjensvarede Mabel, da Selskabet var saa nær samlet, at Alt hvad der blev sagt til den Ene, kunde overhøres af de Andre. „Jeg frygter for, at Ingen af os ville leve og naae Fortet.“

„Det vilde blive en vovelig og kroget Sti, Mabel, skøndt Nogle af Eders Kjøn have udholdt endog mere end Vandringen gjennem denne Ørken. Men, Jasper, enten I eller jeg, eller vi Begge, maae gaae i denne

Barkcanoe; den eneste Udvei for Mabel er at sætte gien-
nem Brændingen i den."

"Jeg vilde med Glæde gjøre enhver Ting for at frelse Mabel," svarede Jasper med et sørgmodigt Smil, "men, Stifinder, ingen menneffelig Haand kunde bringe den Canoe gjennem hine Brændinger i en Storm, som denne. Jeg sætter alligevel mit Haab til Ankrene; thi en Gang før har vi frelst the Scud i en farlig Stilling, der næsten var ligesaa slem, som denne."

"Derfor vi skal ankre, Jasper, hvorfor da ikke ligesaa godt gjøre det strax? Hver God, vi drive nu, vilde komme os til Gode i den Distance, vi sandsynligviis vil rippe, naar Ankrene ere faldne."

Jasper gik nærmere hen til Sergeanten og greb hans Haand, idet han trykkede den alvorligt og paa en Maade, der forraadte stærke Følelser, som han neppe var istand til at beherske.

"Sergeant Dunham," sagde han høitideligt, "De er en god Mand, skjøndt De har behandlet mig haarde i denne Sag. De elsker Deres Datter?"

"Derom kan De ikke tvivle, Eau-douce," svarede Sergeanten tørt.

"Vil De give hende — give os Alle — det eneste Middel i Hænde til at frelse Livet?"

„Hvad vil De, jeg skal gjøre, min Gut? Hvad vil De, jeg skal gjøre? Jeg har hidtil handlet overeensstemmende med min Overbeviisning, — hvad vil De, jeg skal gjøre?“

„Understøt mig mod Master Cap i fem Minutter, og Alt, hvad et Menneſte er iſtand til at udrette, for at frelſe the Scud, ſkal blive gjort.“

Sergeanten betænkte ſig; thi han vaagede for ſtrengt over Disciplinen til at gjøre Brud paa den ſædvanlige Orden. Han kunde heller ikke lide at have Udſeende af Bankelmodighed, og dertil havde han en dyb Agtelſe for ſin Slægtningſ Søndſkab. Medens han grundede herover, kom Cap fra det Steb, han nogen Tid havde indtaget, hvilket var ved Siden af den Mand, der ſtod til Rors, og nærmede ſig Gruppen.

„Master Eau-douce,“ ſagde han, ſaaſnart han var nær nok til at blive hørt, „jeg kommer for at ſpørge, om De kjenner noget Steb her i Nærheden, hvor vi kan løbe Rutteren paa Land? Det Diebliſ er kommen, da vi ere nøbte til at tye til dette haarde Alternativ.“

Denne diebliſſelige Balle hos Cap ſikrede Jaspers Triumph. Idet han ſaae paa Sergeanten, modtog den unge Mand et Nif, der tilſikrede ham Alt, hvad han for-

langte, og han spildte ikke en eneste af de Minutter, der nu begynte at blive saa kostbare.

„Skal jeg tage Roret?“ spurgte han Cap, „og forsøge at naae en lille Vig, der ligger i Læ?“

„Gjør det, gjør det,“ sagde den Anden, idet han rømmede sig; thi han følte sig nedtrykt ved en Ansvarlighed, der tyngede saa meget mere paa hans Skuldre, paa Grund af hans Uvidenhed. „Gjør det, Eau-douce; thi naar jeg skal være ærlig, indseer jeg ikke, at vi kan gjøre noget bedre. Vi maae enten løbe paa Land, eller synke.“

Jasper forlangte intet mere; idet han sprang agterud, havde han snart selv fat paa Rorpinden. Lødsen var forberedt paa, hvad der skulde følge efter, og ved et Tegn fra hans unge Chef, blev den Stump Seil, som saa længe havde været til, bjerget. I det Dieblik passede Jasper Tiden og lagde Roret op; den øverste Deel af et Forstagsseil blev gjort løs, og det lette Fartoi faldt af, som om det var sig bevidst at være under vante Hænders Styrelse, og var snart i Huulningen mellem Søerne. Dette farefulde Dieblik var godt overstaaet, og strax efter saaes det lille Fartoi fare ned imod Brændingerne med en Fart, der truede med øieblikkelig Udelaggelse. Distancen var bleven saa kort, at fem til sex Minutter vare tilstrækkelige til Alt hvad Jasper ønskede; han lagde Roret ned igjen, og the Scuds

Boug kom, uagtet Søens frygtelige Oprør, op mod Vinden med ligesaa megen Ynde, som en And forandrer sin Cours paa den speilblanke Dam. Et Tegn fra Jæper satte Alt i Bevægelse paa Bakken, og et Barpanker blev hevet ud fra hver Boug. Driftens farefulde Natur var nu tydelig, endog for Nabels Dine; thi de to Kabeltoug løb ud som to Liner. Saasnart de begyndte at strive, lod man begge Kranankrene falde, og der blev stukken ud paa dem begge næsten til Lamp. Det var ikke saa vanskeligt en Sag at faae saa let et Fartoi til at synge op uden voldsomme Ryk, med Ankertoug, der vare af en bedre Qualitet end sædvanligt; og i mindre end ti Minutter fra det Dieblis Jæper tog Roret, red the Scud med Næsen mod Søen i begge sine Toug, der viste stivt forud ligesom to Jernstænger.

„Dette er ikke smukt gjort, Master Jæper!“ udbød Cap i Brede, saasnart han opdagede det Puds, der var bleven spillet ham; „dette er ikke smukt gjort, Sir; jeg befaler Dem at kappe og løbe Rutteren paa Land, uden et Dieblis Nølen.“

Der var alligevel Ingen, der syntes oplagt til at lystre denne Ordre; thi saalange Eau-douce fandt for godt at commandere, vare hans egne Folk tilbøielige til at adlyde. Da Cap fandt, at Folkene forholdt sig rolige, uagtet

han troede, at de vare i den største Fare, vendte han sig i Forbittrelse mod Jæper og fornære sine Forestillinger.

„De styrede ikke mod den foregivne Vig,“ tilføiede han, efter at have betjent sig af en Deel Skjeldsord, som vi ikke ansee det for nødvendigt at gjentage; „men De styrede mod det Høiland, hvor hver Sjæl vilde have drufnet, dersom vi vare løbne paa Land.“

„Og De ønsker, at vi skal kappe og smide hver Sjæl iland netop paa det Sted!“ svarede Jæper noget tørt.

„Giv et Lod ud, og lad os overbevise os om Driften!“ raabte Cap nu til Folkene forude. Et Tegn fra Jæper understøttede denne Ordre, og den blev strax adlydt. Alle, der vare paa Dækket, samlede sig om Stedet, og ventede med næsten aandeløs Interesse Resultatet af dette Experiment. Lodet havde ikke saasnart naaet Bund, førend Linen viste stift forud, og efter omtrent to Minutters Forløb saaes det, at Rutteren havde drevet sin egen Længde ret ned imod Høilandet. Jæper saae alvorlig ud; thi han vidste godt, at Intet formaaede at holde Skibet, naar det kom indenfor Svælget af Brændingerne, hvis første Linie kom tilsynne og forsvandt omtrent en Kabellængde ret agterud.

„Forsvæd!“ udbrød Cap, truende den unge Chef med Fingeren, men Breden standsede det øvrige. „De skal svare

med Deres Liv for dette," tilføiede han efter en kort Pause.
 „Derksom jeg commanderede denne Expedition, Sergeant, vilde jeg hænge ham op under Rokken af Storbommen, hvis han undgaaer at drukne."

„Modereer Dine Følelser, Broder; jeg besværges Dig, vær lidt mere maadeholden. Det forekommer mig, at Jasper har gjort Alt i den bedste Hensigt, og Sagerne staae maastee ikke saa slet, som Du troer."

„Hvorfor styrede han ikke ind mod Vigen, som han omtalte? Hvorfor har han bragt os hertil, ret til Luvart af Hoilandet, og til et Sted, hvor endog Brændingerne kun ere halv saa brede som de almindelige, som om han ret havde Hastværk med at drukne os allesammen?"

„Jeg stævnedes mod Hoilandet netop af den Grund, at Brændingerne ere saa smalle paa dette Sted," svarede Jasper mildt, skøndt hans Stemme forkyndte, at han var faaret ved det Sprog, den Anden førte.

„Vil De indbilde en gammel Somand, som mig, at Rutteren kunde vage i saadanne Brændinger?"

„Nei, Sir, det vil jeg ikke. Jeg troer, vi vilde fylde og synke, naar vi kom ind i den første Række af Brændingerne; jeg er vis paa, at vi ikke vilde naae Strandbredden paa Rutterens Bund, naar vi først vare komne ind i dem. Jeg haaber at holde hende fuldkommen klar af dem."

„Naar vi drive Skibets Længde ind imod dem hver Minut?“

„De fattede Ankere vidne rigtignok endnu ikke derom; heller ikke troer jeg, at Fartøiet fuldkommen vil synge op i dem.“

„Hvad har De da at stole paa? At forløbe et Fartøi for og agter i Tro, Haab og Kjærlighed?“

„Nei, Sir; jeg stoler paa Grunddynningen. Jeg stavede ind imod Heilandet, fordi jeg vidste, at den paa det Punkt var stærkere end paa noget andet, og fordi vi kunde komme nærmere ind under Land, uden at naa Brændingerne.“

Dette blev sagt med Fyrighed, skøndt uden noget særdeles Tegn paa Brede. Dets Virkning paa Cap var paafaldende, da Forundring tydeligt nok var den fremherskende Følelse hos ham.

„Grunddynning!“ gjentog han; „hvem Djævlens hørte nogensinde, at Grunddynning frelst et Skib fra at gaae iland?“

„Det er maaskee ikke Tilfældet paa Oceanet, Sir,“ svarede Jasper bekedent; „men vi vide, at det har været Tilfældet her.“

„Knøsen har Ret, Broder,“ kaldt Sergeanten ind; „thi ihvorvel jeg ikke forstaaer det, har jeg ofte hørt Soffolkene

paa Indsøen tale om noget Saadant. Vi vil gjøre bedst i at stole paa Jasper i denne Anibe."

Cap knurrede og bandte; men da der ikke var andet for, maatte han finde sig deri. Da Jasper nu blev kaldet, for at forklare, hvad han meente med Grunddønning, gav han følgende Forklaring derover. Vandmassen, der for medelst Stormen blev drevet op paa Strandbredden, maatte ifølge Naturens Love igjen søge den vaterpasse Stilling ved at løbe tilbage i Søen ad en eller anden skjult Wei. Dette kunde ikke skee paa Overfladen, hvor Vinden og Søerne bestandig tvang det ind imod Land, og det dannede sandsynligviis et Slags lavere Vand, hvorved det flød tilbage igjen til dets gamle og rette Seng. Denne underordnede Strømning havde faaet Navn af Grunddønning, og da den nødvendigviis maatte virke paa Bunden af et Fartoi, der stak saa dybt, som the Scud, stolede Jasper paa, at denne tilbagevirkende Kraft skulde hjælpe til at forhindre Ankertougene i at springe. Den øvre og nedre Strømning vilde fortsagt paa en Maade balancere hinanden.

Simpel og findrig som denne Theori var, var der dog endnu kun lidet Tegn til, at den vilde stadfæste sig i Praxis. Driften vedblev, skøndt den, efterhaanden som de

tilskattede Kabeltunge stivnede, tydeligen astog. Endelig forkyndte Manden ved Loddet den glædelige Efterretning, at Ankrene havde ophørt at rippe, og at Fartøiet laae stot. I dette Dieblis var den første Række Brændinger omtrent Hundrede Fod agten for the Scud, idet de endog syntes at komme meget nærmere, da Skummet forsvandt og vendte tilbage paa de rasende Søer. Jasper sprang forud, og da han kastede et Blik ud over Bougen, smilede han triumpherende, idet han glædedrukken pegede paa Ankertougene. Istædetfor som før at ligne udspændte Jernstænger, hang de nu i Bugt nedest, og for en Sømands Del var det tydeligt, at Kutteren red paa Søerne med samme Lethed, som et Skib i Strømsfarvand, naar Kulingens Styrke bliver modvirket af Vandets Tryk.

„Det er Grunddynningen!“ udbød han glad, idet han dandsede hen ad Dækket, for at støtte med Roret, for at Kutteren kunde ride endnu roligere. „Forsynet har filllet os ret i dens Strømning, og der er ikke længer nogen Fare.“

„Ja, ja, Forsynet er en god Sømand,“ brummede Cap, „og hjælper ofte en Klodrian ud af en Knibe. Grunddynning eller Overdynning, Stormen er aftaget, og til Lykke for os Alle har Ankrene faaet fat i god Holddebund.

Dette fordomte Færskvand har desuden noget Unaturligt ved sig."

Menneffet er sjældent tilbøieligt til at flamres, naar Lykken er dem med; men det er i Rodens Stund at de blive høitalende og dablende. De fleste ombord vare tilbøielige til at troe, at de vare blevne frelst fra at lide Skibbrud ved Jaspers Dygtighed og Kundskab, uden at tage Hensyn paa Caps Meninger, hvis Bemærkninger Ingen tog Notice af.

Man var rigtignok i en halv Time i Uvished og Tvivl, i hvilken Tid der med spændt Opmærksomhed blev passet paa ved Loddet, og dernæst overkom en Sikkerhedsfølelse dem Alle, og de Trætte sov, drømmende om vieblikkelig Død.

Fjerde Kapitel.

Nær Middag loiede det af, og nu aftog Stormens Styrke ligesaa pludseligt, som dens Voldsomhed var opstaaet. I mindre end to Timer efter at det var begyndt at loie, var Søens Overflade, ihvorvel den endnu

var oprørt, ikke længer bedækket med Skum, og efter døbelst saa lang Tids Forløb, frembød den hele Overflade den sædvanlige Scene af Vand, der er i Bevægelse, uden at være brudt af Stormens Fæstighed. Søerne kom alligevel endnu uophørligt rullende ind imod Strandbredden, og Brændingen vedblev, skjøndt Søstænket var ophørt, Søernes Toppe vare mere udjernede, og alt hvad der var tilbage af Voldsomhed, hidrørte fra den Storm, der nu var aftaget.

Da det var umuligt at arbejde sig op imod den Sø, der endnu gik, med den labre Brise af østlig Vind, bleve alle Tanker om at komme under Seil den Eftermiddag opgivne. Jasper, der nu ganske havde gjenerholdt Commandoen over the Scud, beskæftigede sig alligevel med at hive op under Ankerne, der bleve lettede det ene efter det andet. Barpankerne, som vare fattede til dem, bleve lettede, og Alt gjort klar til at seile, saasnart som Veiret vilde tillade det. De, som ikke havde nogen Deel i disse Pligter, søgte imidlertid saadanne Midler til at more sig, som deres særegne Omstændigheder vilde tillade.

Som det pleier at være Tilfældet med dem, der ikke ere vant til at være indesluttede i et Skib, stirrede Mabel tankefuld paa Strandbredden; det varede heller ikke længe, førend hun yttrede det Dnsse, om det var

muligt, at komme i Land. Stifinder stod den Gang i Nærheden af hende, og han forsikrede, at Intet vilde være lettere, da de havde en Barkcanoe paa Dækket, som var det bedste Befordringsmiddel til at sætte igjennem Brændingerne med. Efter den sædvanlige Tvivl og Vatslen, blev Sergeanten abspurgt, og da det viste sig, at han var gunstig stemt for Sagen, bleve de nødvendige Forberedelser til at udføre den vieblikkelige Iværksættelse.

Det Selstøb, som skulde lande, bestod af Sergeant Dunham, hans Datter og Stifinder. Bant til Canoen tog Mabel med megen Hastighed Sæde midt i den, hendes Fader fik Plads i Bogen, medens Veiviseren paatog sig den Forretning, at styre i Agterenden af Fartøiet. Det var kun lidet nødvendigt at drive Canoen frem ved Hjælp af Pagaier, thi Brændingerne skød den frem med en Hestighed, der bod ethvert Middel til at styre dens Bevægelser Trods. Mere end een Gang førend de naaede Strandbredden fortrød Mabel sin Forrovenhed; men Stifinder opmuntrede hende, og lagde virkelig saa megen Selvbeherksomhed, Koldblodighed og Armsstyrke for Dagen, at endog et Fruentimmer kunde have betænkt sig paa at lade sin Ungstuelighed faae Overhaand. For Heltinde var ingen Kujon, og medens hun følte det uvante i sin Stilling, ved at landsætte gjennem Brændingen, følte hun tillige i passende Forhold

den vilde Glæde, det medførte. Enkelte Dieblifte sad virkelig hendes Hjerte i hendes Hals, da denne Boble af en Baad fløi hen paa Toppen af Brændingerne, og syntes at skumme hen over Vandet ligesom en Svale, og hun rødmede og lo, naar de, forladt af det glindjende Element, syntes at vige tilbage, som om de skammede sig over at være blevene overgaaede i den hovedfulds Fart. Denne exalterede Tilstand varede dog kun nogle faa Minutter; thi omendstjondt Distancen mellem Rutteren og Land var noget over eet Tusind Alen, blev det mellemliggende Rum passeret i meget faa Minutter.

Da de kom i Land, kysede Sergeanten sin Datter kjerligt; thi han var saameget Soldat, at han altid folte sig mere hjemme, naar han var paa Terra firma, end naar han var paa Soen; og idet han greb sin Bøsse, erklærede han, at han havde i Sinde at tilbringe en Time med at søge Bildt.

„Stifinder vil blive i Nærheden af Dig, min Pige, og han vil uden tvivl fortælle Dig nogle Traditioner om denne Deel af Verden, eller nogle af de Erfaringer, han har gjort blandt Mingoerne.“

Beiviseren lo, lovede at have Omsorg for Mabel, og faa Minutter efter var Faderen steget op af en steil Skraaning og forsvandt i Skoven. De Andre tog en anden

Retning, der efter nogle faa Minutters Opstigen af en anden steil Skraaning bragte dem paa en smal, nøgen Pynt af et Fjorbjerg, hvor Diet overskuede et udstrakt og meget særegent Panorama. Her satte Mabel sig paa et Fragment af en omslyrtet Klippe, for at gjenvinde Aandedraget og samle Kræfter, medens hendes Vedsager, paa hvis Sener ingen legemlig Anstrængelse syntes at have nogen Indflydelse, stod ved hendes Side i sin eiendommelige, ikke ugratiøse Stilling, lænende sig paa sin lange Riffel. Flere Minutter forløb uden at Nogen af dem talte, da Mabel især var tabt i Beundring over Udsigten.

Den Stilling, de To havde indtaget, var tilstrækkelig ophøiet til at frembyde en vid Udsigt over Indsøen, der strakte sig henimod Nordost i en uendelig Flade, glimrende under Eftermiddagsolen, og endnu forraadende Resterne af det Dyr, som den havde været underkastet, medens den blev omtumlet af den sidste Storm. Landet begrænsede den i en betydelig Afstand, idet det forsvandt i det Fjerne imod Sydøst og Nord. Saalangt som Diet kunde række, var der intet andet end Skov synligt, da ikke saameget som et eneste Tegns paa Civilisation afbrød Naturens store og eensformige Herlighed. Stormen havde dreven the Scud forbi den Linie af hine Fjorter, med hvilke Franskmændene den Gang bestræbte sig for at omgive de engelske

nordamerikanſke Beſiddelſer; thi, følgende Communications-Kanalerne mellem de ſtore Indſøer, var deres Poſter paa Niagaras Banker, medens vore Eventyrere havde naaet et Punkt mange Mil vefen for hiint berømte Pas. Kutteren red for et enkelt Anker udenfor Brændingerne, og lignede et eller andet ſmukt og med Omhu fuldbendt Legetoi, der ſnarere var beſtemt til at ſættes under en Glasklokke, end til at udfættes for en Kamp med Elementerne, ſom den, den nylig havde udftaaet, medens Canoen laae paa den ſmalle Strandbred, netop ſaa høit oppe, at Søerne, ſom kom bruſende op paa Land, ikke kunde naae den, ſom en Plet paa Rulleſtenene.

„Vi ere her langt fra menneſkelige Boliger!“ udbrød Mabel, efter at hun længe og eftertænksomt havde betragtet Scenen, og dens ſæregne Eiendommeligheder havde gjort Indtryk paa hendes levende og altid glimrende Indbildningskraft. „Dette kan man i Sandhed kalde at være paa en Grændſe.“

„Har I ſmukkere Scener end denne, i Nærheden af Havet og omkring de ſtore Byer?“ ſpurgte Stiſunder med en Interesſe, ſom han pleiede at lægge for Dagen for ſaa-danne Gjenſtande.

„Det vil jeg ikke ſige; der er mere, ſom minder En

om sine Medmenneſter, end her; mindre maatte, der minder En om Gud."

"Ja, Mabel, det er hvad mine egne Følelſer ſige mig. Jeg er kun en ſtakkels Jæger, veed jeg nok, uden Lærdom og Underviisning; men Gud er mig nær i dette mit Hjem, ſom han er nær Kongen paa hans ophoiede Trone."

"Hvem kan tvivle derom?" gjensvarede Mabel, idet hun vendte Blikket fra Udsigten og ſaae op paa ſin Ledſagers ſkarpptegnede men ærlige Anſigt, ſkjønt ikke uden nogen Forundring over den Kraft, der laa i hans Bæſen. "Man føler ſig Gud nærmere paa ſaadant et Sted, troer jeg, end naar Sindet er adſpreedt af Gjenſtandene i Byerne."

"J ſiger netop Alt hvad jeg ſelv vilde ſige, Mabel; men med ſaa langt tydeligere Ord, at J ſaaer mig til at ſtamme mig over at ønske, at lade Andre vide hvad jeg føler ved ſaadanne Gjenſtande. Jeg har været rundt om denne Indſøes Kyst for at ſøge om Skind, før Krigen, og har allerede været her; ikke netop paa dette Sted, thi vi landede hiſt henne, hvor De kan ſee den viſnede Eg, der ſtaaer over den Klynge Skarntyde."

"Hvorledes, Stiſinder, kan De erindre alle diſe Vagateller ſaa nøiagtigt?"

„Disse ere vore Gader og Huse, vore Kirker og Paladser. Ja, i Sandhed erindrer jeg dem! Jeg traf engang en Aftale med Storflange, at møde Kloften Tolv om Middagen nærved Stammen af en vis Pinie, efter sex Maanedes Forløb, da Ingen af os var mindre end tre Hundrede Mile borte fra Stedet. Træet stod og staaer endnu, med mindre Forsynet ogsaa har forkyndt sin Dom over det, midt i Skoven, halvtredsindstyve Mile fra nogensombest Colonie, men i en ganske overordentlig Nærhed for Bæverne.“

„Og De mødtes paa det rette Sted, til den bestemte Time?“

„Staaer Solen op og gaaer den ned? Da jeg kom til Træet, fandt jeg Slangen, lænende sig mod Stammen, med sonderrevne Been og tilsolede Moccasiner. Delawarereren var kommen i en Sump, og det kostede ham ikke lidet Umag at finde ud af den igjen; men som Solen, der kommer over de østlige Høie om Morgenens og gaaer ned bag de vestlige om Aftenen, var han trofast mod mig og Stedet. Frygt aldrig for Chingachgook, naar der enten er en Ben eller en Fiende med i Spillet. Han er lige sikker for dem begge.“

„Og hvor er Delawarereren nu? Hvorfor er han ikke med os idag?“

„Han støver om paa Mingsporet, hvor jeg ogsaa burde have været, dersom det ikke var for en stor menneskelig Svagheds Skyld.“

„De synes at staae over, paa hiin Side, ophøiet over al Svaghed, Stifinder; jeg har endnu aldrig truffen paa en Mand, der saalidet syntes at lade sig anfægte af Naturens Svagheder.“

„Dersom I mener med Hensyn til Helbred og Styrke, Mabel, har Forsynet været mig god; skjøndt jeg troer, at den friske Luft, en virksom Speiden, Livet i Skoven og den Søvn, en god Samvittighed medfører, altid maa holde Docterne borte. Men naar Alt kommer til Alt, er jeg et Menneske; ja, jeg finder endog, at jeg er meget menneskelig i nogle af mine Følelser.“

Mabel saa meget forundret ud, og det vilde ikke være mere end at tegne hendes Kjønns Charakteer, dersom vi tilføiede, at hendes søde Ansigt ogsaa udtrykte en god Deel Nysgierlighed, skjøndt hendes Tunge var mere discret.

„Der er noget Fortryllende i dette Deres vilde Liv, Stifinder!“ udbrød hun, idet et Anstrog af Enthusiasme farvede hendes Kinder. „Jeg føler, at jeg er stærkt paa Vej til at blive en Grændsepige, og begynder at elske denne Skovens ophøiede Stilhed. Byerne forekomme mig sørgelige, og da min Fader sandsynligviis vil tilbringe sine øv-

rige Dage her, hvor han allerede har levet saa længe, begynder jeg at føle, at jeg vilde være lykkelig ved at forblive hos ham, og ikke vende tilbage til Søfarten."

"Skovene ere aldrig tavse, Mabel, for dem, som forstaae deres Mening. Hele Dage har jeg vandret om i dem alene, uden at føle Savnet af Selstab, og hvad Samtale angaaer, saa er der ikke Mangel paa fornuftig og lærerig Samtale for dem, der forstaae deres Sprog."

"Jeg troer, De føler Dem lykkeligere, naar De er ene, Stifinder, end naar De er sammen med Deres Medskabninger?"

"Det vil jeg ikke sige, det vil jeg just ikke sige. Jeg har levet den Tid, da jeg troede, at Gud var mig nok i Skoven, og at jeg ikke forlangte mere end hans Godhed og hans Forsorg. Men andre Følelser have faaet Overhaand, og jeg formoder, at Naturen fordrer sin Ret. Alle andre Skabninger parre sig, Mabel, og det blev bestemt, at Mennesket skulde gjøre ligesaa."

"Og har De aldrig tænkt paa at finde Dem en Kone, Stifinder?" spurgte Pigen med den Ligefremhed og Ustyldighed, som de Kene af Hjertet og de Oprigtige ere meest tilbøielige til at lægge for Dagen, og med den Hengivenhed, som er hendes Kjon medfødt. "Det forekommer mig, at De ikkun mangler et Hjem at ty til fra Deres Van-

dringer, for at gjøre Deres Liv fuldkommen lykkelig. Dersom jeg var en Mand, vilde det være min største Glæde at streife omkring i disse Skove, efter Hjertenslyst, eller at seile paa denne yndige Indsø."

"Jeg forstaaer Eder, Mabel, og Gud velsigne Eder, fordi I vil tænke paa Menneffers Belsærd, der ere saa ydmyge, som vi ere. Vi have vore Glæder, det er en Sandhed, saavelsom vore Gaver; men vi kunde være lykkeligere, ja, jeg troer at vi kunde være lykkeligere."

"Lykkeligere! i hvilken Henseende, Stifinder? I denne rene Luft, med denne kjølige, skyggesfulde Skov at vandre omkring i, denne yndige Indsø at see paa, med en reen Samvittighed og Overflødighed paa alle Livets Fornødenheder, bør Menneffene være intet mindre end saa fuldkomment lykkelige, som deres Ufuldkommenheder ville tillade dem at være det."

"Enhver Skabning har sine Gaver, Mabel, og Menneffet har sine," svarede Beiviseren, idet han stottedes til sin yndige Ledsagerste, hvis Kinder blussede og hvis Dine skinnede under de varme Kælelser, der vare opvakte ved Nyheden af den gribende Stilling, hvori hun befandt sig; "og alle maa følge dem. Seer I hin Due, der netop daler ned paa Strandbredden — her, i Linie med det omfyrte Castanietræ?"

„Ganste vist; det er den eneste levende Stabning, foruden os selv, der er synlig i denne uhyre Ørken.“

„Ikke saaledes, Mabel, ikke saaledes; Forsynet har ikke skabt noget levende Væsen i den Hensigt, at det skulde leve ene. Her er Magen, netop iværk med at høre sine Binger; den har søgt sin Føde i Nærheden af den anden Strandbred, men vil ikke længe være adskilt fra sin Kammerat.“

„Jeg forstaaer Dem, Stifinder,“ svarede Mabel med et sødt Smil, men med ligesaa megen Rolighed, som om hun samtalede med sin Fader. „Men en Jæger kan endog i disse vilde Regioner finde en Mage. De indianiske Piger ere hengivne og tro, veed jeg; thi saaledes var Arrowheads Kone mod en Husbond, der hyppigere var vred end han smilede.“

„Det lader sig aldrig gjøre, Mabel, og der vil aldrig komme noget Godt ud af det. Art maa knytte sig til Art, og Land til Land, dersom man skulde finde Lykkeligbed. Kunde jeg finde En som Eder, der vilde samtykke i at være en Jægers Kone, og som ikke vilde foragte min Uvidenhed og Naahed, da vilde i Sandhed alle forudgangne Besværligheder forekomme mig som et ungt Dyr's Leg, og alt det Tilkommende som Solstin.“

„En som jeg! En Pige, der er saa ung og ubesindig,

som jeg, vilde ikke være en passende Fedsagerste for den driftigste Speider og den dygtigste Jæger i disse Skove."

"Ah! Mabel, jeg frygter for, at jeg har blandet en Rødhuds Gaver med et blegt Ansigts Natur. En saadan Charakter vilde gjøre en Kone sikker i en indianers Landsby."

"Sikkerlig, sikkerlig, Stifinder, vilde De ikke tænke paa at tage En, der er saa uvidende, saa ubetydelig, saa forfængelig og saa uerfaren som jeg, til Deres Kone?" Mabel vilde have tilføiet: "og saa ung"; men Høllsen af at burde være skaansom undertrykte Ordene.

"Og hvorfor ikke, Mabel? Dersom I er uvidende om Stikkene paa Grændserne, saa kjenner I bedre end alle vi Andre morsomme Anecdoter og Bystikke; hvad Ubetydeligheden angaaer, saa veed jeg ikke, hvad det betyder; men dersom det betyder Skjønhed, af, da frygter jeg for, at det ikke er nogen Feil i mine Dine. Forfængelig er I ikke, hvilket sees deraf, at I er saa god at lytte til al min eenfoldige Snak om Speiden og Spor, og hvad Erfaringen angaaer, da vil den komme med Aarene. Desuden, Mabel, frygter jeg for, at Mandene tænke meget lidt paa disse Sager, naar de vil tage dem en Kone, det gjør jeg."

"Stifinder, Deres Ord, — Deres Blik, — men sikkerligen, De siger alt dette i Spøg; De skjemter?"

„For mig er det altid behageligt at være nærved Eder, Mabel, og jeg vilde sove tryggere i denne velsignede Nat, end jeg har sovet i den sidste Uge, dersom jeg turde troe, at I fandt saadan Tale ligesaa behagelig, som jeg.“

Vi ville ikke paastaae, at Mabel Dunham ikke havde anseet sig for at være yndet af Beiviseren; hendes hurtige, qvindelige Skarpsindighed havde tidlig opdaget dette, og maaskee hun Leilighedsviis havde troet, at der med hans Agtelse og Benftab havde blandet sig noget af den mandige Omhed, som Manden i Sandhed maatte være raa for ikke ved given Leilighed at føle for det blidere Kjon; men den Tanke, at han ønskede sig hende til Kone, havde aldrig faldet den modige og skarpsindige Pige ind. Nu paatrængte der sig alligevel hendes Indbildningskraft et Glimt af Noget, der lignede Sandheden, mindre maaskee ved hans Ord end ved hans Bæsen. Idet Mabel saae alvorligt paa Speiderens rynkede, ærlige Ansigt, bleve hendes egne Træk bekymrede og alvorlige, og da hun igjen talte, var det med en Bliidhed i hendes Bæsen, der drog ham end mægtigere til hende, end Ordene selv vare beregnede paa at vise ham tilbage.

„De og jeg burde forstaae hinanden, Stifinder,“ sagde hun med oprigtig Alvor, „og der bør ikke være nogen Sky mellem os. De er altfor oprigtig og ligefrem til at imøde-

kommes med Andet end Oprigtighed og Eigefremhed. Alt dette har ganske sikkert ikke Noget at betyde, — staaer ikke i nogen anden Forbindelse med Deres Høiesser, end et saadant Venstreb, som En med Deres Wiisdom og Charakter naturligen kunde føle for en Pige, som mig?"

"Jeg troer det er Altsammen naturligt, Mabel; ja jeg gjør. Sergeanten siger mig, han havde saadanne Høiesser for Deres egen Moder, og jeg troer jeg har seet noget Lignende hos de unge Folk, jeg fra Tid til anden har ført igjennem Skovene. Ja, ja, jeg tør sige, det er naturligt nok, og det er det, der har bragt mig til at tale, og det er en stor Trøst for mig."

"Stifinder, Deres Ord gjør mig urolig. Tal tydeligere eller lad denne Gjenstand fare for bestandig. De troer ikke, De kan ikke mene at — De kan ikke ønske at jeg skal forstaae —" endog den modige Mabels Tunge flammede, og hun krympede sig med jomfruelig Undseelse ved at tilføie hvad hun saa alvorligt ønskede at sige. Idet hun samlede sit Mod og besluttede at vide Alt saa snart og saa tydeligt som muligt, vedblev hun efter et Dieblis Betænkning: — "Jeg mener, Stifinder, at De ikke ønsker jeg skal forstaae det saaledes, at De for Alvor tænker paa, at jeg skulde være Deres Kone?"

„Det gjør jeg, Mabel; det er det, det er netop det; og De har sat Sagen i et langt klarere Lys end jeg, med mine Skovgaver og Grændseveie nogensinde vilde være istand til. Sergeanten og jeg har afgjort Sagen, dersom det maatte være Dem behageligt, hvilket han antager nok kunde være Tilfældet; skøndt jeg tvivler om min egen Evne til at behage Een, der fortjener den bedste Huusbond, som Amerika kan fremvise.“

Mabels Ansigt gik over fra Urolighed til Forundring, og derpaa verlede det endnu hurtigere fra Forundring til Smerte.

„Min Fader!“ udbød hun — „min kjære Fader har tænkt paa, at jeg skal blive Eders Kone, Stifinder?“

„Ja han har, Mabel, det har han i Sandhed, han har endog troet at dette kunde være Eder behageligt, og har næsten opmuntret mig til at troe at det kunde være sandt.“

„Men De selv, — De kan dog sikkerligen ikke bryde Dem noget om, om denne besynderlige Formodning nogensinde vil blive realiseret eller ikke?“

„Hvorledes?“

„Jeg mener, Stifinder, at De har talt om dette Parti, mere for at føie min Fader, end for nogensomhelst anden Ting, at Deres Høiester ikke ere med i Spillet, lad saa end mit Svar blive som det vil.“

Stifinderen betragtede alvorlig Mabels yndige Ansigt,

hvis Farve var forhoiet ved hendes Iver og det uvante i hendes Golelser, og det var ikke muligt at misforstaae den store Beundring, der forraadte sig i hvert Træk af hendes oprigtige Ansigt.

„Jeg har ofte troet mig lykkelig, Mabel, naar jeg paa en heldig Jagt gennemstreifede Skovene, indaandede den friske Luft paa Hoiene, og følte mig fuld af Kraft og Sundhed; men nu veed jeg, at det altsammen har været Tomhed og Forsængelighed i Sammenligning med den Glæde det vilde forvoide mig at vide, at De tænkte bedre om mig, end De tænker om de fleste andre.“

„Bedre om Dem! — Jeg tænker i Sandhed bedre om Dem, Stifinder, end om de fleste andre, jeg er ikke stifter paa om jeg ikke tænker bedre om Dem, end om nogen anden; thi Deres Trofasthed, Ærlighed, Ægteskabsfærdighed og Mod findes der neppe Mage til paa denne Jord.“

„Ah! Mabel, dette ere søde og opmuntrende Ord af Dem og naar alt kommer til alt havde Sergeanten ikke saa meget Uret, som jeg frygtede.“

„Nei Stifinder, ved alt hvad der er helligt og retfærdigt, lad os ikke misforstaae hinanden i en Sag, der er af saa megen Bigtighed. Medens jeg ærer, agter, ja har Ærbødighed for Dem i næsten ligesaa høi Grad som for

min Fader, er det umuligt at jeg nogensinde skulde kunne blive Deres Kone — at jeg — —“

Forandringen i hendes Ledsagers Ansigt var saa pludselig og saa stor, at Mabel, i det Dieblit Birkningen af hvad hun havde sagt blev synlig i Stifinders Ansigt, standsede sin Tale, uagtet hendes levende Ønske at være tydelig, da den Utillbøielighed hun følte til at forvolde Smerte, i sig selv var tilstrækkelig til at bringe hende til at tie. Ingen af Dem talte i nogen Tid, da den Skygge af feilslagen Haab, der overfoer Jægerens furede Ansigt, nærmede sig saa meget til den bitterste Smerte, at det forfærdede hans Ledsagerste, medens den qvælende Jøselse blev saa stærk hos Stifinder, at han virkelig greb til sin Strube, ligesom Een der søger Lægehjælp mod legemlig Smerte. Den convulsiviste Maade, paa hvilken hans Fingre arbejdede, slog den forfærdede Pige med Rædsel.

„Nei, Stifinder,“ tilføiede Mabel ivrigt, saasnart hun var bleven Herre over sin Stemme; — „jeg har maaskee sagt mere end jeg meente; thi alle Ting af denne Natur ere mulige, og Dvinderne, siger man, vide aldrig ret hvad de selv ville. Hvad jeg ønskede at De skulde forstaae er, at det ikke er rimeligt at De og jeg nogensinde skulde tænke paa hinanden, som Mand og Kone bør tænke paa hinanden.“

„Jeg tænker ikke, og skal ikke oftere tænke paa den

Maade, Mabel" fremstønnede Stifinder, der syntes at høre disse Ord som Een, der befrier sig fra Trykket af en eller anden qvælende Gjenstand. „Nei, nei, jeg skal aldrig tænke mere paa Dem eller nogen Anden paa den Maade."

„Stifinder, kjære Stifinder, forstaae mig, læg ikke mere Mening i mine Ord end jeg selv gjør; et Parti som dette vilde være uklogt, maaske unaturligt."

„Ja unaturligt, — imod Naturen, og det sagde jeg Sergeanten; men han vilde have det anderledes."

„Stifinder! O! dette er værre end jeg kunde have forestillet mig det; tag min Haand, fortreffelige Stifinder, og lad mig see at De ikke hader mig. For Guds Skyld, smil til mig igjen."

„Hade Dem, Mabel! Smile til Dem! af!"

„Nei giv mig Deres Haand; Deres stærke, trofaste, mandige Haand — begge — begge, Stifinder! thi jeg vil ikke være rolig, førend jeg er overbevist om at vi igjen ere bleve Venner, og at alt dette har været en Bildfarelse."

„Mabel!" sagde Beiviseren idet han alvorlig betragtede den ædelmodige livlige Piges Ansigt, medens hun holdt hans to haarde og solbrændte Hænder med sine nydelige fine Fingre, og idet han so paa hans eiendommelige rolige Maade, medens Smerten hvilede over Træk, som syntes ude af Stand til at bedrage, endog medens de vare

bevægede af saa stridende Kælelser, „Mabel, Sergeanten havde Uret.“

De tilbagetvungne Kælelser kunde ikke længere hemmes, og Taarerne løb som Regn ned ad Speiderens Kinder. Hans Jingre arbejdede igjen convulsivt ved hans Strube, og hans Bryst hævede sig, som om det havde en Beboer for hvem det ønskede at befries ved en fortvivlet Anstrængelse.“

„Stifinder! Stifinder!“ udraabte Mabel, „alt; men ikke dette. Tal til mig, Stifinder! smil igjen; sig et hjærligt Ord til mig, hvilkensomhelst Ting der kan overbevise mig om at De har tilgivet mig.“

„Sergeanten havde Uret,“ udbød Veiviseren, idet han lo midt i al sin Kummer, paa en Maade, der forfærdede hans Ledsageres ved den naturlige Blandning af Dval og Letfindighed. „Jeg vidste det, jeg vidste det, og sagde det; ja, Sergeanten havde Uret, naar alt kommer til alt.“

„Vi kan være Benner, omendstjondt vi ikke kan blive Mand og Kone,“ vedblev Mabel, næsten ligesaa forstyrret, som hendes Ledsager, medens hun næppe vidste hvad hun sagde; „Vi kunne og ville altid være Benner.“

„Jeg troede nok at Sergeanten tog feil,“ vedblev Stifinderen, da han med stor Anstrængelse var bleven Herre over sig selv; „thi jeg troede ikke at mine Gaver vare saadanne, som vilde behage en Piges Smag der var opdraget

i Byerne. Det vilde have været bedre, Mabel, dersom han ikke havde overtalt mig til en anden Mening, og det kunde ogsaa have været bedre, dersom De ikke havde været saa livlig og fortrolig; ja det vilde."

"Dersom jeg troede at nogen Feil hos mig havde opvakt falske Forhaabninger hos Dem, Stifinder, ihvorvel de vare ufrivillige fra min Side, vilde jeg aldrig kunne tilgive mig det; thi tro mig, jeg vilde hellere at mine egne Følelser, end at De, skulde lide."

"Det er netop det, Mabel, det er netop det. Disse Talemaader og Meninger, udtalte med saa blid en Stemme, og paa en Maade hvortil jeg er saa uvant i Skovene, har gjort mig Fortred. Men jeg seer nu tydeligt, og begynder bedre at forstaae Forskjellen mellem os, og vil kæmpe for at undertvinge mine Følelser, og vandre ud igjen, som jeg pleiede at gjøre, for at see mig om efter Vildt og Fjender. Af Mabel, jeg har i Sandhed været paa et falskt Spor, siden vi traf sammen."

"Men De vil nu følge det rette. Om en kort Tid vil de glemme alt dette, og tænke paa mig, som en Veninde, der stylder Dem sit Liv."

"Dette kan maaske være Maaden i Byerne; men jeg tvivler om at det er naturligt i Skovene. Hos os er Dødt, naar det seer et elstelig Syn, tilbøielig til at holde det

og dersom det stod til mig at afgjøre, vilde jeg hellere følge Eder til een eller anden Hytte i Skovene, og dele Eders Skjebne, hvad enten den maatte være god eller slet, end at gaae inden for nogen Officiers Dør jeg kjender, i den Hensigt at forblive der som hans Kone."

„Mabel, dette er ikke som Lundie haaber, eller Lundie tænker."

„Og hvad bryder jeg mig om Lundie? han er Major ved det 55de og kan commandere sine Folk til at gøre omkring eller marschere ligesom han lyst, men han kan ikke tvinge mig til at ægte den høieste eller laveste af hans Selskab; hvad kan De desuden vide noget om Lundies Duster med Hensyn til denne Gjenstand?"

„Af Lundies egen Mund. Sergeanten havde sagt ham, at han ønskede mig til Svigersøn, og da Majoren er en gammel og oprigtig Ven, samtalede han med mig angaaende denne Gjenstand, han spurgte mig reent ud, om det ikke vilde være mere ædelmodigt af mig, at overlade denne Lykke til en Officier, end at tragte efter at faae Dem til at dele en Jægers Lykke. Jeg indrømmede Sandheden, det gjorde jeg, og det var, at jeg troede at det nok kunde være Tilfældet; men da han fortalte mig at Quartiermesteren var hans Valg, vilde jeg ikke høre videre om Vilkaarene. Nei, nei Mabel, jeg kjender Davy Muir godt,

og skjøndt han kan gjøre Dem til Frue, kan han dog aldrig gjøre Dem til en lykkelig Kvinde, eller sig selv til en Gentleman. Jeg siger dette ærligt, det gjør jeg; thi jeg seer nu tydeligt at Sergeanten har Uret."

„Min Fader har feilet storligen, dersom han har sagt eller gjort noget der kunde forvolde Dem Sorg, Stifinder, og min Agtelse for Dem er saa stor, og mit Benskab saa oprigtigt, at dersom det ikke var for een — jeg mener at intet Menneſte behøver at frygte for Lieutenant Muirs Indskydelse paa mig — vilde jeg hellere forblive som jeg er, til min Dødsdag, end at blive Frue paa de Vilkaar at blive hans Kone."

„Jeg troer ikke at De vilde ſige noget, ſom De ikke føler, Mabel," gjensvarede Stifinder alvorlig.

„Ikke i et ſaadant Dieblis, om en ſaadan Gjenſtand, og for Alting ikke til Dem. Nei Lieutenant Muir maa finde ſig Koner hvor han kan — mit Navn ſkal aldrig faae Plads i hans Katalog."

„Jeg takker Dem, jeg takker Dem for det altſammen, Mabel; thi ſkjøndt der ikke længer er noget Haab for mig, kunde jeg aldrig føle mig lykkelig, om De tog Dvarteermesteren. Jeg frygtede for at hans Rang kunde have nogen Bægt, gjorde jeg, og jeg kjender Manden. Det er ikke Skinsyge der faaer mig til at tale ſaaledes, men Sandhed;

thi jeg kjender Manden. Skulde De nu finde Behag i en for-
tjenstfuld Ungling, for Exempel en som Jasper Western —

„Hvorfor altid nævne Jasper Eau-douce, Stifinder? han kan ikke have noget at bestille med vort Venstab; lad os tale om Dem og den Maade paa hvilken De vil tilbringe Vinteren.“

„Ak! jeg har ikke meget at betyde, Mabel, med mindre det skulde være paa et Spor, eller med Riffen; og endnu mindre nu, da jeg har opdaget Sergeantens Feiltagelse. Det er derfor ikke værd at tale om mig. Det har været meget behageligt for mig at være saa længe i Deres Nærhed, og endog at indbilde mig at Sergeanten havde Ret; men det er nu altsammen forbi. Jeg vil gaae ned ad Jndsoen med Jasper, og der vil nok være noget der kan beskæftige os, og det vil holde unyttige Tanker ude af Sindet.“

„Og De vil glemme dette, glemme mig — nei ikke glemme mig, Stifinder; men De vil tage fat paa Deres gamle Beskæftigelse og ophøre med at troe, at en Pige er af tilstrækkelig Bigtighed til at forstyrre Deres Fred.“

„Jeg har aldrig vidst det før, Mabel; men Piger ere af mere Bigtighed i dette Liv, end jeg kunde have troet. Førend jeg kjendte Dem, kunde det nysødte Barn ikke søve roligere og sødere end jeg pleiede at kunne det; ikke saasnart havde jeg lagt mit Hoved paa en Rod, eller en

Steen, eller maaſtee paa et Skind, førend hele min Bevidsthed var borte, med mindre jeg om Natten, ligesom i en Drøm, kunde gjenneſmaa Dagens Begivenheder, og der laae jeg til det var paa Tiden at ſætte ſig i Bevægelse, og Svalerne kunde ikke være mere ſikre paa at have ſpredt Deres Vinger ved Daglyſets Komme, end jeg paa at være paa Venene, i det Diebliſt jeg onſtede at være det. Alt dette ſyntes at være en Gave, og kunde endog findes midt i en Mingoleir, thi jeg har i ſin Tid endog ligget ude i diſſe Bagabonders Landsbyer."

„Og alt dette vil komme tilbage til Eder, Stiſinder; thi Een der er ſaa retſkaffen og redelig, vil ikke forſpilde ſin Lykſalighed, blot for en Idees Skyld. De vil igjen drømme om Deres Jagter, om de Dyr De har dræbt, og om de Bævere De har fanget."

„Alt, Mabel, jeg onſter aldrig at drømme igjen! før vi mødtes, fandt jeg en Slags Glæde, ved i Tanken at gjenneſmaa min Hården paa Jagterne, og endog at forfølge Irokeſernes Spor, ja, jeg har været i Skjærmyſler og Baghold, ligesom i Tankerne, og fundet Fornøiſſe deri, overeensſtemmende med mine Gaver; men alle diſſe Ting har tabt deres Trylleri, ſiden jeg har ſluttet Bekjendſkab med Dem. Nu tænker jeg ikke længer paa noget ſaa raat i mine Drømme; men endnu den ſidſte Nat, vi var i Gar-

nisonen, drømte jeg at jeg havde en Hytte i en Lund af Suffer-Balsbirt (maples) og ved Roden af hvert Træ var der en Mabel Dunham, medens Fuglene der sad paa Grenene sang Valader. istedetfor de Toner Naturen gav dem, endog Daadpyrene standsede for at lytte. Jeg forsøgte at flyde en Kalv, men Hjortefælder klippede, og Dyret lo mig op i Vinene, ligesaa behageligt, som en ung Pige leer i sin Overgivenhed, og derpaa satte det afsted, idet det saae sig om, som om det troede at jeg skulde følge efter."

"Ikke mere derom, Stifinder, vi vil ikke tale mere om disse Ting," sagde Mabel, idet hun tørrede Taarene af Vinene, thi den simple og alvorlige Maade, paa hvilken denne haardsføre Skovmand forraadte det dybe Indtryk hun havde gjort paa hans Høiesser, var næsten for meget for hendes ædle Hjerte. „Lad os nu see efter Fader, han kan ikke være langt borte da jeg hørte, hans Bøsse meget nær herved."

"Sergeanten havde Uret, — ja, han havde Uret, og det nytter ikke til noget, at forsøge paa at faae Duen til at søge Selskab med Ulven."

"Der kommer min kjære Fader," afbrød Mabel, „lad os see muntre og lykkelige ud, Stifinder, som saadanne gode Venner bør see ud, og tie med hinandens Hemmeligheder."

En Pause paafulgte; man hørte hvorledes Sergeant-

tens Fodder knusede de tørre Grene nær ved dem, og derpaa kom han tilsyne, idet han stød de nærmeste Buske og Grene tilside. Da den gamle Soldat kom ud paa den aabne Plads, saa han forstende paa sin Datter og hendes ledsager, og sagde i en godmodig Tone:

„Mabel, Du er ung og let til Veens, mit Barn, see at finde en Jugl jeg har studt, som faldt lige nedenfor den Tykning af unge Skarntyder, der paa Strandbredden, og da Jasper gjør Tegn til at han har i Sinde at lette, skal Du ikke gjøre Dig den Uleilighed at klavre op ad denne Bakke igjen, men vi vil om et Par Minutter møde Dig ved Stranden.“

Mabel adløb, idet hun sprang ned ad Bakken med en ung og karst Piges elastiske Fjed. Men uagtet hendes Skridt vare lette, var Hjertet tungt, og ikke saasnart var hun ffrjst af Tykningen, førend hun kastede sig ned ved Roden af et Træ, og græd, som om hendes Hjerte skulde brikte. Sergeanten holdt med en Faders Stolthed Die med hende, indtil hun forsvandt, og derpaa vendte han sig til sin ledsager, med et Smil saa venligt og fortroligt, som hans Sædvaner vilde tillade ham at vise mod nogenksomhelt.

„Hun besidder sin Moders Lethed og Activitet, min Ven, med noget af hendes Faders Kraft,“ sagde han. „Hendes Moder var ikke fuldt saa smuk, saavidt jeg troer; men

og Naturlighed; et Indtryk der alligevel snart blev forjaget, ved at opdage Følelser, der vare saa smertelige og saa dybe, at de endog syntes at sønderrive hans Sjel. I denne Henseende kunde Stifinderen virkelig betragtes, som et Barn; ukjendt ved Verdens Løb, havde han ikke noget Begreb om at skjule nogensomhelst Tanke, og hans Sjel optog og betragtede enhver Sindsbevægelse med denne Livsalders Smidighed og Medebonhed, da Barnet neppes hengiver sin Indbildningskraft til de forbigaaende Indtryk, med større Fethed end denne Mand, der var saa ligesom i alle hans personlige Følelser, saa alvorlig, stoisst, mandig og streng i alt, hvad der angik hans sædvanlige Bandel.

„De taler Sandhed, Sergeant,“ svarede Stifinder, „en Feiltagelse hos en Person, som De, er en alvorlig Sag.“

„De vil til Slutningen finde Mabel oprigtig og ærlig, giv hende kun lidt Tid.“

„Ak Sergeant!“

„En Mand med Deres Fortjenester vilde gjøre Indtryk paa en Klippe, giv hende Tid, Stifinder.“

„Sergeant Dunham, vi ere gamle Feldtkammerater, det vil sige, som Feldtlivet er her i Orkenerne, og vi have bevist hinanden saa mange Venstabsjensester, at vi maa være oprigtige mod hinanden, — hvad har bragt Dem til

at troe at en Pige, som Mabel, nogenfinde kunde fatte Godhed for En, der er saa raa som jeg?"

"Hvad? — Nu, en Mængde Grunde, og gode Grunde ovenikjøbet, min Ven. Maaskee disse samme Benstabsstjerner og Feldttogene, De omtaler; ydermere er De min svorne og prøvede Kammerat."

"Alt dette klinger godt nok, forsaavidt som det angaaer Dem og mig; men det vedgaaer ikke deres smukke Datters Sag. Hun kan troe, at netop disse Feldttog have ødelagt den Smule Tæffelighed, som jeg nogenfinde kan have været i Besiddelse af, og jeg er ikke ganske sikker paa, at det, at være en gammel Ven af hendes Fader, vilde indgive nogen ung Piges Sjæl nogen særlig Godhed for en Veiler. Lige søger Lige, siger jeg Dem, Sergeant, og mine Gaver ere ikke ganske Mabel Dunhams Gaver."

"Dette er nogle af Deres gamle bestedne Skrupler, Stifinder, og vil ikke gavne Dem hos Pigen. Fruentimmer have Mistillid til Mænd, som ikke have Tillid til sig selv, og hænge ved Mænd, som ikke have Mistillid til Noget. Bestedenhed er en Hoveddyd hos en Rekrut, det indrømmer jeg, eller hos en ung Subaltern, der nylig er kommen til Regimentet; thi det forhindrer at han gennemgænger Underofficererne, førend han veed hvad han skal gennemgænge; jeg er ikke sikker paa, om den er paa urette

Sted hos en Commissarius eller en Præst; men den er Djæveln og Alt, naar den faaer Magt over en virkelig Soldat eller en Elsker. Hav saalidet som muligt at gjøre med den, naar De vil vinde et Fruentimmers Hjerter. Hvad Deres Grundsætning angaaer, at Lige søger Lige, er den saa falsk som mulig, i Sager af denne Art. Dersom Lige elskede Lige, vilde Fruentimmer elske hinanden og Mænd ogsaa. Nei, nei, Lige elsker Ulighed," — Sergeanten var egentlig kun Fældt-Student — „og De har intet at frygte af Mabel i den Henseende. See paa Lieutenant Muir; den Karl har allerede havt fem Koner, siger man, og der er ikke mere Bestedenhed hos ham, end der er i en Kat")."

„Lieutenant Muir vil aldrig blive Mabel Dunhams Mand, lad ham saa kruse sine Fjæder saa meget han vil."

„Det er en fornuftig Bemærkning af Dem, Stifinder; thi jeg har besluttet at De skal være min Svigersøn. Dersom jeg selv var Officier, kunde Lieutenant Muir have noget Haab; men Tiden har sat et Stillium mellem mit Barn og mig, og jeg har ikke i Sinde at der ogsaa skal komme en Rangspersons."

„Sergeant, vi maae lade Mabel gaae efter sit eget Hoved, hun er ung og munter, og Gud forbyde, at noget-

*) Et Strafferedskab, til Stibs.

somhelst af mine Ønster skulde lægge Bægten af en Hæder paa et Sind, der nu er luttet Munterhed, eller tage en eneste Lyksalighedslyd bort fra hendes Latter!"

"Har De talt aabent med Pigen?" spurgte Sergeanten hurtigt og med nogen Barskhed.

Stifinder var altfor ærlig til at nægte en Sandhed, der var saa ligefrem, som den Svaret fordrede, og dog altfor høihjertet til at forraade Mabel, og udsætte hende for Ens Brede, som han godt vidste var barsk, naar han var fortornet.

"Vi have aabnet vore Hjerter for hinanden," sagde han; „og skøndt ethvert Menneſte maatte finde Behag i at betragte Mabel, saa troer jeg, Sergeant, at der kun er liden Grund til at tænke det samme om mig selv."

"Pigen har dog ikke turdet vove at give Dem et Afslag, — at give hendes Faders bedste Ven et Afslag?"

Stifinder vendte Ansigtet til Side, for at skjule den Smerte, som han var sig bevidst det maatte udtrykke; men han fortsatte Samtalen i hans rolige, mandige Tone.

"Mabel er altfor kjerlig til at afflaae Noget, eller endog til at tale haardt til en Hund. Jeg har ikke fremsat Spørgsmaalet paa en Maade, at det ligefrem kunde afflaaes, Sergeant."

"Og ventede De da, at min Datter skulde kaste sig i

Deres Arme førend De beilede til hende? Hun vilde ikke have været sin Moders Datter, dersom hun havde gjort noget lignende; heller ikke troer jeg, hun vilde have været min. Dunhams holde af ærlig Færd, saavelsom Kongens Majestæt; men de ere ikke Springere. Overlad mig at ordne denne Sag for Dem, Stifinder, og der skal ikke blive nogen unødvendig Tøven. Jeg vil endnu i denne Aften tale til Mabel, og Deres Navn skal være det væsentlige i denne Affaire."

"Det ønsker jeg ikke, det ønsker jeg ikke, Sergeant. Overlad Sagen til Mabel og mig, og jeg tænker, at Alt vil komme i Rigtighed til Slutningen. Unge Piger ere ligesom frygtfomme Fugle; de finde ikke synderlig Smag i at blive tvungne eller i haard Tiltale. Overlad Sagen til Mabel og mig."

"Det vil jeg paa eet Bilskaar, min Ven, og det er, at De ved en Speiders Vre lover mig, at De vil tale reent ud til Mabel, ved første passende Leilighed og uden videre Omsvøb."

"Jeg vil spørge hende, Sergeant — ja, jeg vil spørge hende, paa det Bilskaar, at De lover mig ikke at blande Dem i Sagen — ja, jeg vil love Dem at jeg vil spørge Mabel om hun vil have mig, om hun endog leer mig lige op i Dinene, naar jeg gjør det, paa det Bilskaar."

Sergeant Dunham gav det forlangte Løfte meget vil-
 ligen; thi han havde sat sig det fuldt og fast i Hovedet, at
 den Mand, han agtede og ærede saa meget, maatte være
 hans Datter behagelig. Han havde ægtet et Fruentimmer,
 der var langt yngre end han selv, og han saa intet Upas-
 sende i Forskiellen mellem det bestemte Pærs respective Al-
 der. Mabels Opdragelse stod desuden saa langt over hans,
 at han i den Henseende ikke mærkede Forskiellen mellem
 Faderen og Barnet; thi det er et af de ubehageligste Træk
 i Forbindelsen mellem Kundskab og Uvidenhed, Smag og
 Spidsfindigheder, Forfinelse og Naahed, at de høiere Egen-
 skaber nødvendigviis ofte blive underkastede deres Dom,
 som egentlig ikke har noget Begreb om deres Tilværelse.
 Sergeant Dunham var folgelig ikke stiftet til at sætte Priis
 paa sin Datters Smag, eller at danne sig nogen rimelig
 Mening om hvilken Retning hine Følelser vilde tage, som
 oftere beroe paa Indtryk og Lidenstaber, end paa Forstand.
 Dog feilede den værdige Soldat ikke saa meget i at troe,
 at Gudsfinder kunde blive den Lykkelige, som det i Forstnin-
 gen maa synes. Da han godt kjendte alle Mandens ypper-
 lige Egenskaber, hans Sanddrubhed, hans Forehavenders
 Reenhed, hans Mod, Guds frygt, Uegenksjerlighed, var det
 langt fra at være usornstigt at troe, at Egenskaber, som
 disse, vilde frembringe et dybt Indtryk paa ethvert qvinde-

ligt Hjerte, hvor der var Veilighed til at erholde Kundskab om deres Tilværelse; men Faderen feilede væsentligen i at troe, at Datteren kunde vide, ligesom ved Bestuelse, hvad han selv havde lært, ved flere Aars Samliv og Hændelser.

Medens Stifinder og hans militaire Ven steg ned ad Høien til Indsøens Strandbred, sagtnedes Samtalen ikke. Den Sidste vedblev at overtøge den Første om, at ene hans Mistillid hindrede ham i et fuldkomment Held hos Mabel, og at han kun behøvede at holde ved for at vinde Seir. Stifinder var af en altfor beskeden Natur, og havde faaet et altfor tydeligt, skøndt staaansomt Afslag i den nylige Sammenkomst, til at troe alt hvad han hørte; Faderen brugte alligevel saamange Beviisgrunde, der syntes rimelige, og det var saa behageligt at indbilde sig, at Datteren endnu kunde blive hans, at Læseren ikke vil blive forundret, naar han erfarer, at dette uforsfaldte Bæsen ikke saae Mabels seneste Adfærd ganste i det Lys, som han selv maa være tilbøielig til at see det i. Han fæstede ikke Lid til alt hvad Sergeanten sagde ham, det er vel sandt; men han begyndte at troe, at jomfruelig Undseelighed og Uvidenhed om hendes egne Høiesser kunde have forledet Mabel til det Sprog, hun brugte.

„Dvarteermesteren er ikke nogen Yndling,” sagde Sti-

finder til een af hans Kammerats Bemærkninger. „Mabel vil aldrig betragte ham anderledes end som En, der allerede har havt fire eller fem Koner.“

„Hvilket er mere end der tilkommer ham. En Mand kan gifte sig to Gange uden at støde an mod god Moral eller Sømmelighed, det indrømmer jeg; men fire Gange er strafftyldigt.“

„Jeg skulde endog troe, at gifte sig een Gang er hvad Master Cap kalder en Omstændighed,“ kaldt Stifinder ind, idet han lo paa sin rolige Viis; thi paa denne Tid havde hans Aand gienerholdt noget af sin Elasticitet.

„Det er det i Sandhed, min Ven, og ovenikjøbet en meget høitidelig Omstændighed. Dersom det ikke var fordi Mabel skulde være Deres Kone, vilde jeg raade Eder til at forblive ugift. Men her er Pigen selv, og Klogskab er løsenet.“

„Åh! Sergeant, jeg frygter at I tager feil.“

Sjette Kapitel.

Mabel ventede paa Strandbredden og Canoen var snart sat i Vandet. Etifinder bragte Selskabet ud igiennem Brændingen med samme Dygtighed, som han havde ført dem ind, og skjøndt Mabels Farve forhoiedes af Begeistring, og hendes Hjerte ofte syntes at vilde flyve ud af hendes Mund, naaede de paa Siden af the Scud, uden endog at have faaet saameget som en Draabe Sostænk ind.

Ontario er ligesom en tilfindet Mand, hurtig til at komme i Dyrer og ligesaa snart beroliget. Soen havde allerede lagt sig, og skjøndt Brændingerne endnu løb ind paa Strandbredden, saa langt som de kunde række, var det kun i lyse Linier, der kom tilsyne og forsvandt, ligesom de tilbagevendende Kruksninger, der fremkomme, naar man kaster en Steen i en Dam. The Scuds Ankertoug var neppe synligt over Vandet, og Jasper havde allerede heist sine Seil, klar til at gaae, saasnart den forventede Landbrise vilde fylde Seilene.

Solen var netop ved at gaae ned, da Skutterens Storseil fyldte, og den begyndte at flyde overstævn. Det var en lader sydlig Kuling, og der blev styret langs med Kysten, i den Hensigt hurtigst muligt at komme øster efter

igjen. Den paafølgende Nat var rolig, og de, der vare til Kois, nød en tryk og rolig Søvn.

Der opstod vel nogen Banskelihood med Hensyn til hvem der skulde commandere Fartøiet, men Sagen blev endeligen afgjort ved en venstabelig Overeenskomst. Da den Mistillid, man nærede til Jasper, langt fra var bleven hævet, beholdt Cap en overordnet Magt, medens det blev overladt den unge Mand at navigere Fartøiet, dog altid undergivet den gamle Sømands Control. Heri samtykkede Jasper, da han foretrak dette for længer at udsætte Mabel for de Farer, deres nærværende Stilling medførte; thi nu, da Elementernes Rasen var ophørt, vidste han godt, at the Montcalm vilde søge efter dem. Han var alligevel saa forsigtig ikke at aabenbare denne Frygt; thi hændelsesviis vare netop de Midler, han ansaae for at være de bedste til at undgaae Fienden, af den Bestaafenhed, at de vare meest stikkede til at vække ny Tvivl om hans Ærlighed hos dem, i hvis Magt det stod at gjøre hans Hensigter magtesløse. Med andre Ord, Jasper troede, at den tappre unge Fransmand, der commanderede det fjendtlige Skib, vilde forlade sin Ankerplads under Fortet ved Niagara, og seile op ad Indsøen, saasnart Kulingen var aftaget, for at overtøpe sig om the Seuds Skjæbne, idet han vilde holde midtvaters mellem de to Strandbredder, for at have det

bedste Udfik; og at det fra hans, Jaspers, Side vilde være klogest at knibe op langs med den ene eller den anden Kyst, ikke alene for at undgaae et Møde, men for at tilveiebringe en Sandsynlighed for at han kunde passere, uden at blive opdaget, derved, at hans Seil og Rundholter vilde sammenblandes med Gjenstandene paa Land. Han foretrak den sydlige Kyst, fordi den var den suv, og fordi han troede at Fjenden mindst vilde antage ham at være der, skjøndt det nødvendigviis førte i Nærheden af hans Colonier og lige ud for en af de stærkeste Poster, han holdt i den Deel af Verden.

Om alt dette var Cap alligevel lykkel'gviis uvidende, og Sergeantens Sind var altfor meget beskæftiget med Detaillen af hans militaire Hverv, til at indlade sig paa disse Subtiliteter, der horte til en ganske anden Haandtering. Der blev altsaa ikke gjort nogen Indsigelse, og førend Morgenens havde Jasper tilsyneladende overtaget hele sin vante Myndighed, idet han frit uddeelte sine Ordre og mødte Lydighed uden Betænkning eller Indvendinger.

Da det blev Dag, kom Alle ombord igjen op paa Dækket, og som det er sædvanligt for Eventyrere paa Søen, undersøgte de med Nysgjerrighed Horizonten, ligesom Gjenstandene traadte ud af Mørket, og Panoramaet oplystes af det tiltagende Lys. I Vst, Vest og Nord var der intet

synligt uden Vandet, der glimrede under den opgaaende Sol; men imod Syd udstrakte den uendelige Skov sig, og meddeelte Ontarioen sin grønne Farve. Pludselig saaes en Aabning forude, og dernæst de massive Mure af et Huus, der lignede et Slot, med Udenværker, Bastioner, Blokhuse og Palisader, truende paa en Landspids, der begrænsede Udløbet af en bred Strøm. Netop idet Førtet blev synligt, hørvede en lille Skib sig op over det, og Frankrigs hvide Flag saaes vaie fra en høi Flagstang.

Cap fremstødte et Udraab, da han saa dette ubehagelige Syn, og han kastede et hurtigt, mistænkeligt Blik til sin Svoger.

„Den skidne Borddug er hængt op for at tørres, saa sandt mit Navn er Charles Cap,“ mumlede han, „og vi klynge os op til denne fordømte Kyst, som om det var vor Kone og vore Børn vi mødte ved Hjemkomsten fra en Indiereise! Før engang, Jasper, søger I efter en Ladning Brøer, siden I holder Eder saa flods ind til dette nye Frankrig?“

„Jeg kniber flods under Land, Sir, i Haab om at passere det fjendtlige Skib uden at blive seet; thi jeg formoder at det maa være et Sted her nede i Læ.“

„Ja, ja, dette klinger godt nok, og jeg haaber at det

ogsaa vil vise sig saaledes. Jeg stoler paa, at her ikke er nogen Grunddynning?"

"Vi ere paa en luv Rygt nu," sagde Jasper smilende, "og jeg formoder at De vil indrømme, Master Cay, at man rider godt i en svær Grunddynning; vi ere alle denne Jndsøes Grunddynning vort Liv skyldige."

"Franskt Havregrød!" brummede Cay, skjøndt han ikke brød sig om at Jasper skulde høre det. "Giv mig et ægte, ærligt engelsk-amerikansk Drag eller Dynning, hvad I kalde det, over Borde og over Bandet tillige, dersom jeg i det Hele skal buxeres, og ingen af Eders lumste Drift, som er under Bandets Overflade, hvor man hverken kan see eller føle. Jeg turde nok sige, naar Sandheden kom for Dagen, at denne vor sidste Frelse var lutter Dypspind."

"Vi have i det mindste nu en god Leilighed til at recognoscere Hjendens Post ved Niagara, Broder; thi det antager jeg dette Kort for at være," kaldt Sergeanten ind. "Lad os alle bruge vore Dine godt, medens vi passere, og erindre, at vi ere lige ud for Hjenden."

Dette Sergeantens Raad trængte ikke til at bestyrkes; thi Interessens og Nyheden ved at passere et Sted, besat af menneskelige Væsener, var i sig selv tilstrækkelig til at tiltrække sig denne øde og forladte Naturs Scene en dyb Dymærksomhed. Der var nu saameget Lust, at the Scud

løb en raff Fart, og Jasper lagde Roret lidt ned, da Flo-
den blev aaben, og luvede til, næsten ind i Mundingen af
det stolte Stræde, eller Flod, som den kaldes. En dump,
fjern men heftig Brusen kom ned mellem Abningen i Ban-
kerne, baaren paa Luftstrømmene, ligesom de dybere Toner
af et uhyre Orgel, og syntes nu og da at bringe selve
Jorden til at skjælve.

„Det ligner Brændingen paa en vidtudskraft vilde
Kyst!“ udbrod Cap, da en Lyd, dybere end sædvanlig,
naaede hans Øren.

„Ja, det er en saadan Brænding, som vi have den i
denne Deel af Verden,“ svarede Stifinder. „Der er ingen
Grunddrag, Master Cap; men alt det Vand, der styller
ned ad Klipperne, staaer stille der, og gaaer ikke tilbage
igjen. Det er gamle Niagara, I horer, eller denne ædle
Strøm, der styrter ned af et Bjerg.“

„Der er vel Ingen, der vil være saa uforfæmmet at
paastaae, at denne smukke brede Flod styrter ned over hine
Fjæle!“

„Jeg gjør det, Master Cap, jeg gjør det, og altsam-
men af Mangel paa Trapper eller en anden Landevei til
at komme ned ad. Dette er Natur, saaledes som vi have
den her, skjøndt jeg nok tør sige, at I overgaaer os nede
paa Oceanet. Ak! Mabel, det vilde være behagelige Timer,

naar vi kunde vandre paa denne Strandbred, en ti til femten Mile op til Strommen, og betragte alt hvad Gud har skabt der."

"De har altsaa seet dette berømte Bandsald, Stifinder?" purgte Vigen ivrigt.

"Det har jeg, — ja, det har jeg, og et forfærdeligt Syn var jeg paa samme Tid Vidne til. Storslange og jeg vare ude at speide om Garnisonen der, da han sagde mig, at hans Folks Traditioner berettede om et mægtigt Bandsald der i Nærheden, og han bad mig om at afvige lidt fra Marschlinien, for at see paa dette Vidunder. Jeg havde hørt nogle Vidunderligheder om Stedet, af Soldaterne af det 66de, der er mit egentlige Corps, og ikke det 55de, ved hvilket jeg har opholdt mig saa længe i den senere Tid, men der er saa mange frygtelige Løgnere i alle Regimenterne, at jeg neppe troede det Halve af hvad de havde fortalt mig. Godt, vi gik, og skøndt vi ventede at vore Øren skulde lede os, og at vi skulde høre noget af den forfærdelige Brusen, som vi høre idag, bleve vi skuffede; thi Naturen talede ikke den Gang i Torden, som den gjør i denne Morgen. Saaledes er det i Skovene, Master Cap; der ere Dieblikke, da Gud synes at være paafærde i sin hele Magt, og derpaa er der igjen Stille overalt, som om hans Aand laae roligt over Jorden. Godt, vi kom

pludseligt til Strømmen, et kort Stykke ovenfor Bandsalbet, og en ung Delawarer, som var i vort Selskab, fandt en Barkcanoe, og han vilde støde den ud i Strømmen, der ligger lige i Midtpunktet af denne Forvirring og Strid. Vi gjorde ham opmærksom paa hans Daarskab, gjorde vi, og vi foreholdt ham, hvor flet det var at friste Forsynet ved at søge Farer, uden det er nødvendigt; men Inglin=gerne blandt Delawarerne ere noget nær ligesom Inglin=gerne blandt Soldaterne, forvovne og forsængelige. Alt hvad vi kunde sige, forandrede ikke hans Beslutning, og Knøsen fulgte sit eget Hoved. Mig forekommer det, Mabel, at naar en Ting virkelig er stor og mægtig, har den noget roligt og majestætisk ved sig, som er ganske ulig Smaatings brusende og flammende Væsen, og saaledes var det med Strømningerne. Neppe var Canoen kommen ind i dem, førend den stak ned, ligesom om En kunde have seilet gjennem Luften over Jorden, og den unge Delawarers Færdighed var ikke istand til at modstaae Strømmen. Og dog kæmpede han mandigt for sit Liv, idet han brugte Pa=gaien til det Sidste, ligesom Dyret, der svømmer for at undgaae Hundene. Først skød han tværs over Strømmen med saadan en Fart, at vi troede det vilde lykkes ham; men han havde gjort feil Regning paa Afstanden, og da

han blev sin Bildfarelse vaer, styrede han op imod Strømmen og kæmpede paa en Maade, der var frygtelig at være Vidne til. Jeg kunde have havt Medlidenhed med ham, om han endog havde været en Mingo; thi i nogle Dieblikke vare hans Anstrængelser saa rasende, at han endog vandt Seier over Bandsaldets Magt; men Naturen har fine Grændser, og eet famlende Slag med Pagaien forarsagede, at han kom i Drift, og derpaa sakkede han Fod for Fod, Tomme for Tomme, indtil han kom i Nærheden af det Sted, hvor Floden saae jevn og grøn ud, og som om den var sammensat af Millioner Bandtraade; her bøiede Alt sig over en stor Klippe, da han skød baglænds ned, ligesom en Piiil, og forsvandt, indtil Bougen af Canoen kom saa meget tilsynne, at vi kunde see hvad der var bleven hans Skjebne. Jeg mødte en Mohauk, nogle Aars senere, som havde været Vidne til hele Affairen, fra Flodsengen nedenunder, og han fortalte mig, at Delawareren vedblev at pagaie i Luften, indtil han forsvandt i Bandsaldets Taage."

"Og hvad blev der af den stakkels Ulykkelige?" spurgte Mabel, der havde været høiligen interesseret i Fortællerens naturlige Veltalenhed.

"Han gik uidentvivel til sit Folks lykkelige Sagtegne; thi Skjæbnet han var forvoven og forsængelig, var han tillige

redelig og tapper. Ja, han døde som en Hæd; men Rødhudernes Manitou har Medlidenhed med sine Skabninger, ligesaa fuldt som de Christnes Gud."

En Kanon blev i dette Dieblif affyret fra et Blokhuus i Nærheden af Fortet, og en Kugle af en lille Kaliber kom pibende over Rutterens Mast, en Advarsel om ikke at komme nærmere. Jasper var til Rors, og han holdt af, idet han smilede, som om han ikke søgte nogen Brede over denne uhosflige Hilsen. The Seud var nu i Strømmen, og dens Retning ud fra Land bragte snart Fartøiet saa langt i Væ, at der ikke var nogen Fare forbunden med Gjengælsen af Skuddet, hvorpaa det igjen fortsatte sin Cours langs med Landet. Saasnart Floden var fuldkommen aaben, forvissede Jasper sig om, at the Montcalm ikke laae til Ankers i den, og en Mand, der var sendt tilveirs, kom ned med den Melding, at der ikke var nogen Seiler at see hele Horizonten rundt. Der var nu godt Haab om at Jaspers List var lykkedes, og at den franske Chef havde løbet feil af dem, ved at holde midt ude i Indsøen, medens han styrede mod dens øverste Ende.

Hele den Dag saldt Binden sydlig, og Rutteren fortsatte sin Cours i omtrent en Miils Afstand fra Land, idet den løb med sex til otte Miles Fart i fuldkommen smalt Vand. Omendstjondt Scenen havde eet eensformigt An-

strog, den lange Række af uafbrudt Skov, var den dog interessant og behagelig. Man saa forskellige Landpynter, og idet Rutteren løb fra den ene til den anden, passerede den forbi Bugter, der vare saa dybe, at de næsten fortjente Navn af Havbugter. Men intetsteds mødte Diet Tegn til Civilisation; Floder udgjød nu og da deres Tribut i Indsøens store Reservoir; men deres Bredder kunde spores milelangt ind i Landet, ved den samme Linie af Træer, og endog store Bugter, som vare omgivne af Skov, og stod i Forbindelse med Ontario ved snævre Udløb, kom tilsynne og forsvandt, uden at medføre et eneste Spor af menneskelige Boliger.

Alf Alle ombord betragtede Stifinder Scenen med den meest ublandede Glæde. Hans Dine frydede sig over den uendelige Række Skov, og omendstjændt han fandt det saa behageligt at være nær Mabel, lytte til hendes herlige Stemme, og idetmindste i Julelsen gjentage hendes glade Latter, længtes hans Sjæl mere end een Gang den Dag efter at vandre under Sukker=Valbirkens, Egens og Lindens høie Buer, hvor hans Sædvaner havde bragt ham til at indbilde sig, at kun sand og varig Glæde fandtes. Cap betragtede Prospectet med andre Dine; mere end een Gang udtrykte han sit Mishag over, at der ikke var noget Tårn, Kirke, Baafe eller Rhede med deres Skibe.

Mage til denne Kyst, paaastod han, sandtes ikke i Verden, og da han tog Sergeanten til Side, forsikrede han ham alvorlig, at denne Region ikke kunde blive til noget, da Havnene var forsmittede, Floderne havde et forladt og unyttigt Udseende, og at endog Brisen havde en Skovlugt ved sig, der ikke talte til Gunst for dens Egenskaber.

Men de forskjellige Individuers Lune ombord i the Seud standsede ikke dens Fart; da Solen var ved at gaane ned, havde den alt tilbagelagt hundrede Dvartmil af Veien til Oswego, i hvilken Flod Sergeant Dunham nu troede det sin Pligt at løbe ind, for at modtage hvilken som helst Communicaton, det maatte behage Major Duncan at meddele ham. For at iværksætte denne Hensigt, vedblev Jasper at løbe langs med Kysten hele Natten, og skjøndt Binden om Morgenens begyndte at løse af, varede den dog længe nok til at bringe Kutteren op til et Punkt, som man vidste var kun een eller to Mil fra Fortet. Her mødte dem en laber Brise af nordlig Bind, og Kutteren styrede lidt ud fra Land, for at have tilstrækkeligt Sorum, dersom det skulde blæse op, eller Binden igjen skulde falde østlig.

Da det gryede ad Dag, havde Kutteren Oswego godt i Læ, i en Afstand af omtrent en halv Mil, og i det Dieblit Bagtskuddet blev affyret fra Fortet, gav Jasper Ordre til at fire paa Skjoderne og at holde af mod Havnen.

I det Dieblit drog et Raab fra Bassen Alles Vine mod Pynten paa den østre Side af Udløbet, og der, netop udenfor Skudvidde af de lette Kanoner paa Udenværkerne, laae the Montcalm, med saa saa Seil til, at den netop kunde holde sig paa sin Plads, tydeligt nok ventende paa at de skulde komme tilsyne.

At passere den var umuligt; thi ved at fylde sine Seil kunde det franske Skib have afftaaret dem i saa Minutter; og Omstændighederne fordrede en hurtig Beslutning. Efter en kort Raadslagning forandrede Sergeanten igjen sin Plan, idet han beslattede at stynde sig det bedste han kunde til Stationen, hvortil han fra Begyndelsen havde været bestemt, da han stolede paa, at the Scuds overlegne Seilevner skulde bringe Sjenden saa langt agterud, at deres egne Bevægelser vilde blive skjulte for ham.

Rutteren dreiede sølgelig uden Ophold til Binden, med alt sat hvad trække kunde. Der blev skudt fra Fortet, Klage heistes og Boldene vrimsede igjen af Mennesker. Men Sympathi var alt hvad Lundie kunde yde sit Parti, og the Montcalm, der ogsaa fyrede fire eller fem Udfordringsstød og heiste flere af Frankrigs Bannere, jagede snart under Pres af Seil.

I flere Timer skød de to Fartøier gjennem Vandet saa hurtig som muligt, idet de gjorde korte Slag til Lu-

vart, tilsyneladende i den Hensigt at holde Havnen under Læ, den ene for om muligt at løbe ind, og den anden for at afstjære den i Forsøget.

Ved Middag var Franskmandens Skrog under Vandet, ret nede i Læ, da Usligheden i Bidevind-Seillads var meget stor, og der var nogle Der i Nærheden, bag hvilke Jasper sagde at det vilde være muligt for Kutteren at skjule sine fremtidige Bevægelser. Omendstjondt Cap og Sergeanten, og især Lieutenant Muir, saavidt man kunde dømme efter dennes Sprog, endnu nærede megen Mistillid til den unge Mand, og Frontenac ikke var langt borte, blev dette Raad fulgt, thi det var et knebent Dieblis, og Dvarteermesteren bemærkede klogeligen, at Jasper ikke godt kunde forraade dem, uden at løbe aabenlyst ind i Fjendens Havn, et Skridt, som de til enhver Tid kunde forhindre, da den eneste Krydser af nogen Styrke, som Franskmandene for Dieblisset besad, var i Læ af dem og ikke i en Stilling til at gjøre dem nogen diebliffelig Skade.

Overladt til sig selv viste Jasper snart hvad der virkelig boede i ham. Han gik til Luvarf af Verne, passerede dem, og da han kom ud østen for dem, holdt han plat af, uden at have noget i Sigte i hans Kjølvand eller i Læ. Ved Solens Nedgang var Kutteren igjen oppe ved den første af de Der, som ligge i Indsøens Udløb, og før det

var mørkt, løb den igjennem de snævre Canaler paa Beien til den lange søgte Station. Klokken Ni paaastod alligevel Cap, at de skulde gaae til Ankers, da den Mæsse af Der bleve saa indviklede og utydelige, at han frygtede for at Selstabet, ved enhver Aabning, skulde befinde sig under et fransk Forts Kanoner. Jasper samtykkede muntert, da det var en Deel af hans staaende Instrux, at nærme sig Stationen under saadanne Omstændigheder, der vilde forhindre Mandstabet i at erholde nogen meget noiagtig Kundskab om dens Beliggenhed, for at ikke en Deserteur skulde forraade den lille Garnison for Fienden.

The Scud blev bragt til Ankers i en lille affides Bugt, hvor det vilde have været vanskeligt at finde den ved Dagen, og hvor den var fuldkommen skjult om Natten, hvorpaa Alle, undtagen en eneste Skildvagt paa Dækket, begav sig til Hvile. Cap var bleven saa udmattet i de foregaaende otte og fyrgetyve Timer, at hans Søvn var lang og dyb; heller ikke vaagnede han af sit første Blund, førend det netop begyndte at dages. Neppe havde han alligevel aabnet Vinene, førend hans nautiske Instinct sagde ham, at Rutteren var let. Da han sprang op, fandt han, at den igjen løb mellem Verne, med ingen Andre paa Dækket end Jasper og Lodsen, med mindre man undtager Skildvagten, der ikke havde gjort ringeste Indvending mod de

Bevægelser, som han havde enhver Grund til at troe vare ligesaa regelmæssige, som de vare nødvendige.

„Hvorledes er dette, Master Western?“ spurgte Cap, med tilstrækkelig Glubstthed ved denne Leilighed; „løber De os endelig ind til Frontenac, medens vi alle sove om Næ, som ligesaa mange Marinere, der vente paa et 'Løser af!'“

„Dette er ifølge Ordre, Master Cap, da Major Duncan har befaleet, at jeg aldrig maa nærme mig Stationen, uden i et Dieblis, hvor Folkene ere nede; thi han ønsker ikke at der skal være flere Løbser i dette Farvand end Kongen behøver.“

„Hi—u—ø! jeg skulde have gjort et net Stykke Arbeid ved at løbe ned mellem disse Buske og Klipper, uden at have en Mand paa Dækket. En regulair Yorkschire-Løbs kunde ikke engang have bragt noget ud af denne Kanal.“

„Jeg tænkte altid, Sir,“ sagde Jasper smilende, „at De vilde have gjort bedre i at overlade Rutteren i mine Hænder, indtil den sikkert havde naaet sit Bestemmelsessted.“

„Det skulde vi have gjort, Jasper, det skulde vi have gjort, dersom det ikke havde været for en Omstændigheds Skyld; disse Omstændigheder ere meget alvorlige Ting, og ingen klog Mand vil overse dem.“

„Godt, Sir, jeg haaber at de nu ere forbi. Dersom

Binden bliver staaende, vil vi naae vor Bestemmelse i mindre end en Time, og da vil De være sikket for enhver Omstændighed, som jeg kunde finde paa."

"Hm!"

Cap maatte falde til Føie, og da Alt rundt om ham havde Udseende af at Jasper var ærlig, havde han ikke megen Banskelfighed ved at give efter. Det vilde i Sandhed ikke have været let for en Person, der var nok saa sølsom med Hensyn til Omstændighederne, at troe, at the Scud paa nogen Maade skulde være i Nærheden af en Havn, der saa længe havde eksisteret og var saa vel bekendt paa Grændserne, som Frontenac. Derne vare maaskee ikke bogstavelig tusind i Tallet, men de vare saa talrige og smaa, at de forvirrede Beregningen, skjøndt man nu og da passerede een, der var større end almindeligt. Jasper havde forladt hvad man kunde kalde Hovedkanalen, og løb med en frisk Ruling og begunstiget af Strømmen igjennem Pas, der undertiden vare saa snævre, at der ikkun syntes at være tilstrækkelig Plads for the Scuds Rundholter at gaae klar af Træerne, medens han til andre Tider stød tværs over smaa Bugter og begravede Rutteren igjen midt imellem Klipper, Skove og Buske. Vandet var saa gien-nemfigtigt, at der ikke var Brug for Loddet, og da Dybden var meget jevn, løb man virkelig kun liden Fare, skjøndt

Cap med sine maritime Vaner var i en bestandig feberagtig Tilstand, af Frygt for at løbe paa.

„Jeg opgiver det, jeg opgiver det, Stifinder!“ udbrød endelig den gamle Somand, da det lille Hartoi i Sikkerhed kom ud af det tyvende af disse snævre Indløb, gennem hvilke den saa dristigen havde været ført. „Dette er at byde selve Somandskabets Natur Trods, og sende alle dets Love og Regler Handen i Bold!“

„Nei, nei, Saltvand, dette er Kunstens Fuldkommenhed. I seer, at Jasper aldrig vakler, men ligesom en Hund med en god Næse løber han med Hovedet høit i Beiret, som om han havde en god Fært. Jeg sætter mit Liv paa, at Knøsen til Slutningen bringer os rigtig ud, ligesom han havde gjort fra Begyndelsen af, dersom vi havde givet ham Lov dertil.“

„Ingen Lods, ingen Lod, ingen Baaker, Boier eller Fyrtaarne, ingen —“

„Spor,“ afbrød Stifinder; „thi dette er for mig den meest mystiske Deel af Forretningen. Vand efterlader intet Spor, som Alle og Enhver veed, og dog løber Jasper her saa dristig frem, som om han havde Mærker af Moccasfinerne i Lovet foran sine Vine, ligesaa tydeligt, som vi kan see Solen paa Himlen.“

„Jeg vil være fordømt, om jeg troer, at der endog er et Kompas!“

„Klar ved Rlyver Redhaler!“ raabte Jasper, der kun smilede over den Andens Bemærkninger. „Hal ned Rlyveren! Styrbord med Roret — haardt Styrbord — Ret saa, — spring nu iland med Trossen, min Gut, — nei hix; der er nogle af vore Folk klar til at tage imod den!“

Alt dette skete saa hurtigt, at Tilskueren kun fik Tid til at bemærke de forskjellige Evolutioner, inden the Scud var løbet i Binden, indtil Storseilet levede, og efter en Bevægelse med Roret, løb den dristig op paa Siden af en naturlig Klippefai, hvor den øieblikkelig blev fortoiet i forsvarelige Landtonge. Med eet Ord, Stationen var naaet, og Folkene af det 55de bleve hilste af de ventende Kammerater, med den Fryd, som Afløsning i Almindelighed medfører.

Mabel sprang iland med en Glæde, som hun ikke søgte at lægge Skjul paa, og hendes Fader førte sine Folk efter hende med en Jil, der viste, hvor kjed han var bleven af Rutteren. Stationen, som Stedet sædvanligviis kaldtes af Soldaterne af det 55de, var i Sandhed et Sted, der kunde vække Forhaabninger om Nydelse hos dem, der i saa lang Tid havde været stuvet sammen i et Fartoi af the Scuds

Dimensioner. Ingen af Verne vare høie, skøndt de vare fuldkommen sunde og sikke. Alle havde de mere eller mindre Skov, og det største Antal var den Gang beklædt med den somfruelige Skov. Den D, som Soldaterne havde valgt til Opholdssted, var lille, da den indeholdt omtrent tyve Acres Land, og ved en eller anden af Orkenens Tilfældigheder var den tildeels bleven berøvet sine Træer, sandsynligviis Aarhundreder førend den Periode, om hvilken vi skrive, og en lille græsbedækket Plaine udgjorde næsten Halvdelen af dens Overflade. Det var den Officiers Mening, der havde udvalgt dette Sted til en militair Post, at et glimrende Bæld nær ved, tidligere havde tiltrukket sig Indianernes Opmærksomhed, og at de hyppigen havde besøgt dette Sted paa deres Jagttoure, eller naar de fiskede Lax, en Omstændighed, der havde forhindret Træerne i at vore op paa ny, og givet det naturlige Græs Tid til at fæste Rod, og at faae Overherredømmet over Jordbunden. Lad Marsagen være hvad den vil, Birkningen var, at gjøre denne D langt smukkere, end de fleste af de andre rundt om den, og at give den et Anstrøg af Civilisation, der den Gang manglede saameget i dette Lands store Regioner.

Stationøens Strandbredder vare fuldkommen omfransede af Buske, og der havde været anvendt megen Omhu for at vedligeholde dem, da de tjente som en Skjerm til

at skjule de Personer og Ting, der befandt sig indenfor deres Omkreds. Begunstiget af dette Ly og noget Understov, var der bleven opført sex eller otte lave Hytter, for at bruges som Qvarteer for Officieren og hans Mandsskab, til at indeholde Forraad, og at tjene til Kjøkken, Hospital &c. Disse Hytter vare byggede af Træstammer, paa den sædvanlige Maade, og vare tækkede med Bark, hidbragt fra et fiernere Sted, for at ikke Tegnene, som Afbarkningen medførte, skulde tiltrække sig Opmærksomhed, og da de nu havde været beboede i nogle Maaneder, vare de saa hyggelige, som Bygninger af den Slags sædvanligviis nogeninde kan blive.

Paa Dens østlige Spidse var der alligevel en lille med Stov tætbegroet Halvø, med en Understov, der var saa tæt sammenslynget, at det næsten var en Umulighed at see igjennem den, saalænge der var Blade paa Træerne. Nær ved den smalle Strimmel, der forbandt den med den øvrige Deel af Den, var et lille Blokhuus bleven opført, med nogle Hensyn paa dets Modstandsmidler. Træstammerne vare kuglefaste, firkanthugne og sammenføiede med en Omhu, saa at der ikke blev noget forsvarsløst Punkt; Binduerne var Skydehuller, Døren massiv og lille, og Taget, ligesom den øvrige Deel af Bygningen, var dannet af tilhugget Tømmer, godt tækket med Bark, for at holde

Regnen ude. Det underste Bærelse indeholdt som sædvanligt Forraad og Proviant; her opbevarede Besætningen alle deres Kornødenheder; andet Stokværk var bestemt til Beboelsesleilighed, saavel som til Citadel, og en lav Dvift var afdeelt i to eller tre Bærelser, og kunde rumme Senge til ti eller fjorten Personer. Hele Arrangementet var overordentlig simpelt og billigt, men det var tilstrækkeligt til at beskytte Soldaterne mod Virkningerne af en Overrump-ling. Da hele Bygningen var betydelig mindre end fyrge-type Fod høi, var dens Tinde skjult af Trærnes Toppe, undtagen for deres Vine, der havde naaet det Indre af Den. Paa den Side var Udsigten fri fra de øverste Skydehuller, skjøndt Buste meer eller mindre skjulede Træ-taarnets Basis.

Da Hensigten kun var Forsvar, var der bleven draget Omsorg for at anbringe Blokhuset saa nær ved en Abning i Kalksteensklippen, som dannede Dens Basis, at en Spand kunde sænkes ned i Vandet, for at være istand til at for-syne sig med denne væsentlige Artikel, i Tilfælde af Be-leiring. For at lette denne Operation, og for at kunne besejre Bygningens Basis, ragede de øverste Stokværk flere Fod ud over de underste, hvilket i Almindelighed er Tilfældet med Blokhuse, og Træstykker udfyldte Abningerne, der vare skaarne i Gulvbjelkerne, som vare bestemte til

Skjæbhueller og Lemme. Forbindelsen mellem de forskjellige Stokværk stete ved Trappestiger. Naar vi tilføie, at disse Blokhuse vare bestemte til Citadeller, til hvilke Garnisonen eller Colonistene kunde trække sig tilbage, naar de bleve angrebne, vil Læseren i Almindelighed erholde en tilstrækkelig tydelig Idée om det Arrangement, som det er vort Ønske at forklare.

Men selve Dens Beliggenhed udgjorde dens væsentligste Fortjeneste, som en militair Position. Da den laae imellem tyve andre, var det ikke nogen let Sag at finde den; thi Baade, der passerede tæt forbi vilde, ved de Glimt de opfangede gennem Abningerne, antage denne D for en Deel af een af de andre. Canalerne mellem de Der, som laae rundt om den ene vi have beskrevet, vare saa snævre at det endog var vanskeligt at sige, hvilke Dele af Landet der stod i Forbindelse, eller hvilke der vare adskilte, om man endog stod i deres Centrum, i den ubtrykkelige Hensigt at forvisse sig om Sandheden. Den lille Bugt i Særdeleshed, som Jasper brugte som Havn, var saa tæt omgivet med Buske, og indesluttet af Der, at da Kutterens Seil vare bjergede, havde dens eget Mandskab ved en Leilighed søgt i flere Timer, førend de kunde finde the Scud, da de kom tilbage fra en kort Excursion i de tilstødende Canaler, for at fange Fisk. Stedet var, kort

sagt, udmærket godt flittet til dets nærværende Hensigt, og dets naturlige Fordele vare saa findrigt forbedrede, som Deconomie og en Grændsepostis indskrænkede Midler nogenlunde vilde tillade.

Den Time der paafulgte the Scuds Ankomst var fuld af Forvirring og Begeistring. Den sidste Besætning havde ikke udført noget der var værd at bemærke, og kjede af deres Afsondring, vare de alle begierlige efter at vende tilbage til Osvego. Sergeanten, og den Officier han kom for at afløse, havde ikke saasnart gjennemgaaet den lille Ceremoni at overlevere Commandoen, førend den sidste skyndte sig ombord i the Scud, med hans hele Afdeling, og Jasper der med Glæde vilde have tilbragt Dagen paa Den, blev anmodet om strax at gaae under Seil, da Vin- den gav Haab om en hurtig Passage op ad Floden og over Indsøen. Førend de stiftes ad havde alligevel Lieutenant Muir, Cap og Sergeanten en hemmelig Samtale med Jænderiksen, som var bleven afløst, i hvilken den sidste blev gjort bekendt med den Mistanke der var opstaaet mod den unge Sømands Drosskab. Efter at have lovet paasende Forsigtighed, indstibede Officieren sig, og efter mindre end tre Timers Forløb, fra den Tid Kutteren var ankommet, var den igjen paa Farten.

Mabel havde taget Besiddelse af en Hytte, og med Stifinderen, 2. D.

qvindelig Raskhed og Færdighed foretog hun alle de smaa huslige Indretninger, som Omstændighederne vilde tillade, ikke alene til hendes men ogsaa til hendes Faders Beqvemmeligheder. For at spare Arbeid blev et Messebord forberedt i en Hytte, der til denne Ende stod for sig selv, hvor hele Detachementets Personale skulde spise, idet Soldatens Kone udførte det nødvendige Arbeid. Sergeantens Hytte, der var den bedste paa Den, og saaledes blev befriet fra enhver af en Husholdnings simplere Tjeneste, tilod Pigen at udfolde saa megen qvindelig Smag, at hun for første Gang siden hendes Ankomst til Grændsen, følte sig stolt af sit Hiem. Saasnart som disse vigtige Pligter vare opfyldte, streifede hun omkring paa Den, idet hun fulgte den Vej der førte gjennem den smukke aabne Plaine, og bragte hende til det eneste Punkt der ikke var bedækket med Buske. Her stod hun og betragtede det klare Vand, der flød ved hendes Fod, uden at frembyde saameget som en Rynke paa dets Overflade, idet hun grundede over den uvante Stilling hvori hun nu var kommen, og da hun erindrede sig de Scener hun saa nylig havde været Vidne til, og gjettede sig til dem der endnu laae skjulte i Fremtiden, sneg der sig en behagelig og dyb Begeistring ind i hendes Følelser.

„De er en yndig Stikkelse, paa et yndigt Sted, Miss

Mabel," sagde David Muir, idet han pludselig stod ved hendes Side, „og jeg vil ikke indestaae for, at De ikke er den smukkeste af de to."

„Jeg vil ikke sige, Mr. Muir, at jeg er ganske ligegyldig for Complimenter angaaende min Person; thi man vilde vel neppe fæste Lid til mine Ord," svarede Mabel med Fryghed; „men jeg vilde sige, at dersom De kunde nedlade Dem til at henvende nogle Bemærkninger til mig af en anden Natur, saa har jeg Grund til at troe, at De vil antage at mine Evner ere tilstrækkelige til at forstaae dem."

„Ha! Deres Aand, yndige Mabel, den er netop lige saa poleret som Lobet paa en Soldatermuffet, og Deres Conversation er kun altfor betænksum og viis for en statfæls Dævel som jeg, der nu i fire Aar har tykket Drøv her paa Grændserne, istedenfor at samle nyttige Kundskaber. Men jeg antager at De ikke er bedrøvet, unge Dame, over at De atter har sat Deres smukke Fod paa Terrasirna."

„Det troede jeg for to Timer siden, Mr. Muir, men the Scud seer saa yndig ud, som den der seiler forbi Abningerne mellem disse Træer, at jeg næsten fortryder at jeg ikke længer er een af dens Passagerer."

Da Mabel holdt op at tale, vinkede hun med sit Lomme-tørklæde, til Svar paa Jaspers Hilsen, der holdt sine Dine fæstede paa hendes Skikkelse, indtil Rutterens hvide Seil

dreiede om en Pynt og næsten forsvandt bag dens grønne Bladdække.

„Der gaaer de, og jeg vil ikke sige gaae med Glæde; men gid de maa vende lykkelig tilbage; thi uden dem staae vi færdige for at tilbringe Vinteren paa denne Ø; med mindre vi have det Alternativ at komme til Quebec Castel. Sin Jasper Eau-douce er en landsfrygeragtig Karl, og der gaaer Rygter om ham i Garnisonen, som det skærer mig i Hjertet at høre. Deres værdige Fader og næsten ligesaa værdige Onkel, have just ikke den bedste Mening om ham.“

„Det gjør mig ondt at høre, Mr. Muir; jeg tvivler alligevel ikke om at Tiden vil bortrydde al deres Mistro.“

„Dersom Tiden kun vilde bortrydde min, smukke Mabel,“ gjensvarede Quartiermesteren i en sletst Tone, „skulde jeg ikke misunde den Højscommanderende. Jeg tænker at dersom jeg var i en saadan Stilling at jeg kunde trække mig tilbage, vilde Sergeanten træde i mit Sted.“

„Dersom min kjære Fader er værdig til at træde i Deres Sted, Mr. Muir,“ gjensvarede Pigen med ondskabss fuld Glæde, „er jeg vis paa at Dueligheden er gjensidig, og at De i enhver Henseende er værdig til at træde i hans Sted.“

„Fanden staaer i Barnet! De vil dog vel ikke reducere mig til en Officier uden Bestalling, Mabel?“

„Nei, Sir, jeg tænkte i Sandhed slet ikke paa Armeen, da De talte om at trække Dem tilbage. Mine Tanter vare mere egoistiske, og jeg tænkte paa hvormeget De mindede mig om min kjære Fader, med Deres Erfaring, Visdom, og Skikkethed til at indtage hans Plads, som Hovedet for en Familie.“

„Som dens Brudgom, smukke Mabel, men ikke som dens Fader eller naturlige Befalingsmand. Jeg seer nok hvorledes De har det, De holder af at give hurtige Svar og at glimre med Deres Bid. Nu vel, jeg kan godt lide at der er Fyrighed i en ung Pige, men ikke en Skændegjæsts Fyrighed. Denne Stifinder er noget extraordinair, naar man skal sige Sandheden.“

„Man skal enten sige Sandhed om ham, eller slet intet. Stifinder er min Ven — min intime Ven, Mr. Muir, og der skal ikke blive sagt noget ondt om ham, i min Nærværelse, uden at jeg vil modsiges det.“

„Jeg skal ikke sige noget ondt om ham, det kan jeg forsikre Dem, Mabel; men imidlertid tvivler jeg dog om at der kan siges noget til hans Fordeel.“

„Han forstaaer i det mindste at bruge sin Nissel med

Færdighed," gjensvarede Mabel smilende. "Det kan De ikke nægte."

"Lad ham have al den Fortieneste som De vil, i den Retning; men han er ligesaa ulærd som en Mohawk."

"Han forstaaer vel ikke Latin; men hans Kundskab i Brokesernes Sprog overgaaer de fleste Menneskers, og af disse to Sprog er det det nyttigste i denne Verdensdeel."

"Dersom Lundie skulde afæste mig min Mening om hvad jeg beundrer meest, Deres Person eller Deres Bid, yndige og spydige Mabel, vilde jeg være i Forlegenhed for et Svar. Min Beundring er saa lige deelt for dem begge, at jeg snart troer at det er den ene, som vinder Palmen, og snart den anden! Ah! den afdøde Mrs. Muir var ogsaa et Monster i den Henseende."

"Den sidst afdøde Mrs. Muir, sagde De, Sir?" spurgte Mabel, idet hun betragtede sin Ledsager med en ustyldig Mine.

"Aa — aa! Det er nogle af Stifinders Bagtalelser. Jeg tør nok paaftaae at den Karl har forsøgt paa at overtale Dem til at tro, Mabel, at jeg allerede har haft mere end een Kone."

"I det Tilfælde vilde han have spildt sin Tid, Sir, da ethvert Menneſte veed, at De har været saa lykkelig at have haft fire."

"Kun tre, saa sandt, som mit Navn er David Muir.

Den fjerde er en Scandale eller hun er snarere, smukke Mabel, endnu in petto, som man siger i Rom; og som i Kjærlighedsfager betyder: i Hjertet min kjære."

"Nu, da er jeg glad, at jeg ikke er denne fjerde Person, in petto, eller i hvilken som helst anden Ting, da jeg ikke holder af at være en Scandale."

"Frygt ikke derfor, fortryllende Mabel; thi naar De var den fjerde, vilde alle de andre være glemte, og Deres beundringsværdige Skjønhed og Fortjeneste vil paa een Gang have Dem til at være den første. Frygt ikke for at blive den fjerde i nogen som helst Ting."

"Der er Trost i den Forsikring, Mr. Muir," sagde Mabel leende, "hvad der saa end maa være i Deres andre Forsikringer, thi jeg tilstaaer, at jeg endog foretrækker at være en Skjønhed af fjerde Rang, for at være en fjerde Kone."

I det hun sagde dette bortffjernede hun sig, overladende det til Qvarteermesteren at grunde over sit Held. Mabel var bleven bevræget til at benytte sig med denne Frihed af sine qvindelige Forsvarsmidler, deels fordi hendes Veiler i den senere Tid havde været saa paatrængende, at han fortjente et temmelig alvorligt Afslag, og deels paa Grund af hans Hentydninger mod Jasper og Stifinderen. Skjøndt hun var fuld af Aand og Forstand, saa var hun dog ikke af Naturen fremfusende; men ved nærværende Leilighed

mel. Men dersom I havde hørt, hvad Mabel nylig har sagt om Eder, vilde I ikke et Dieblit længer tænke paa at gjøre Eder til for den nærvise og lidet lovende Tæste."

Stifinder saae alvorligt paa Lieutenanten, thi det var umuligt andet end at han maatte føle Interessé for hvad Mabels Dømmeme kunde være; men han havde formegget af en Gentlemans medfødt og sande Følelse, til at spørge om hvad en anden havde sagt om ham. Muir lod sig alligevel ikke anfægte af denne Selsfornægtelse og Følelse for det passende, thi da han troede at han havde med en meget sanddru og ensfoldig Mand at gjøre, besluttede han at benytte sig af hans Lettroenhed, som et Middel til at befrie sig for ham, som Medbeiler. Han fortsatte derfor Gjenstanden, saasnart han mærkede at hans Kammerats Selsfornægtelse var større end hans Nysgjerrighed.

"I bør kjende hendes Mening, Stifinder," vedblev han, "og jeg troer at ethvert Menneſte bør høre hvad hans Venner og Bekjendtere sige om ham; og for at bevise min egen Agtelse for Eders Charakteer og Følelser, vil jeg sige Eder det med saa saa Ord, som muligt. I veed at Mabel har noget ugudeligt og ondskabsfuldt i sit Blik, naar hun vil gaae Gens Følelser paa Klingen."

"For mig, Lieutenant, ere hendes Ord altid forekommet indtagende og blide, skjøndt jeg vil indrømme at de

undertiden lee; ja, jeg har seet dem lee, og det ret hjerte-
ligt og med aabenbar Belvillie."

„Godt, det var da netop det, hendes Dine lo af al
Magt; og midt i al hendes Lystighed, brød hun ud i føl-
gende Ord, — jeg haaber det ikke vil saare Eders Ømsfin-
dighed, Stifinder?"

„Det vil jeg ikke sige, Dvarteermester, det vil jeg ikke
sige. Jeg lægger mere Magt paa Mabels Mening om mig,
end paa de fleste andres."

„Saa vil jeg ikke sige Eder det, men være taus om
denne Gjenstand, og hvorfor skulde en Mand fortælle en
anden hvad hans Venner sige om ham; især naar det træf-
fer sig at de siger noget, som ikke er behageligt at høre.
Jeg vil ikke sige et eneste Ord til denne Meddelelse."

„Jeg kan ikke tvinge Eder til at tale, Dvarteermester,
naar I ikke har Lyst dertil, og maaske er det bedst for
mig ikke at vide Mabels Mening, da I synes at antage,
at den ikke er til Gunst for mig. Al! dersom vi kunde
være hvad vi ønskede at være, istedenfor kun at være hvad
vi ere, vilde der være en stor Forskjel i vor Charakter og
i vor Viden og i vort Væsen. Man kan være raa og
ubehøvlet og uvidende, og dog lykkelig naar man ikke veed
det; men det er haardt at see vore egne Mangler i det

stærkeste Lys, naar vi netop ikke ønskede at høre det ringeste om dem."

"Det er netop det rationale ved Sagen, som franskmændene sige, og det sagde jeg Mabel, da hun forlod mig og løb sin Vej. Sagde I Mærke til den Maade paa hvilken hun hoppede affted, da I nærmede Eder?"

"Det var meget tydeligt," svarede Stifinder, idet han drog et dybt Suk, og knugede om Løbet paa sin Riffel, som om han vilde knuge Fingrene ind i Jernet.

"Det var meer end tydeligt, det var flagrant, det er netop det rette Ord og et Lexicon vilde ikke kunde forsyne med et bedre, efter en Times Sagen. Godt, I maa vide Stifinder, thi jeg kan fornustigviis ikke nægte Eder den Tilfredsstillelse at høre dette, I maa altsaa vide, at Tafflen foretrak at springe affted paa denne Maade, for at høre hvad jeg havde at sige, til Eders Retfærdiggjørelse."

"Og hvad kunde I finde at sige til min Gunst, Dvar-teermester?"

"Nu, forstaaer I, min Ven, jeg blev ledet af Omstændighederne, og vovede mig ikke uforsigtig ind i almindelige Omstændigheder, men forberedte mig paa at imødegaa særegne Omstændigheder, saa at sige med særegne Omstændigheder. Dersom man havde anseet Eder for vild, halv-vild, eller af en Grændseformation, kunde jeg sige hende,

som I veed, at det kom af det vilde og halvvilde Grandselsio I havde ført, og alle hendes Indvendinger maatte have ophørt paa Engang, eller ogsaa vilde der være en Slags Misforstaaelse med Forsynet."

"Og sagde I hende dette, Qvarteermester?"

"Jeg vil ikke sværge paa at det var de selv samme Ord; men Ideen var den fremherskende i min Sjæl, forstaaer I nok. Pigen var utaalmodig og vilde ikke høre Halvdelen af hvad jeg vilde sige, men bort hoppede hun, som I saae med Eders egne Dine, Stifinder, som om hun havde fattet en fast Beslutning, og ikke brød sig om at lytte længer. Jeg frygter for at hun har fattet sin Beslutning."

"Det frygter jeg i Sandhed Qvarteermester, og hendes Fader har, naar alt kommer til alt, taget feil. Ja, ja, Sergeanten har været i en sørgelig Bilsfarelse."

"Nu, Mand, hvorfor vil I klage, og nedrive den store Berømmelse, som I i saa mange besværlige Aar har været om at opbygge? Tag Riflen paa Skulderen som I veed at bruge saa godt, og ud i Skoven med Eder; thi der aander ikke det Fruentimmer, der er værd at man skulde plage sig en Minut for hende, det veed jeg af Erfaring. Tro en Mand som kjender Kjønnets, og har havt to Koner, at Fruentimmerne, naar alt kommer til alt, ikke ere de Skabninger, som vi antage Dem for at være. Dersom

J nu virkelig vilde ydmyge Mabel, er her lige saa ærefuld en Leilighed som nogen afflaaet Elsker kunde ønske sig."

"Det sidste Ønske jeg har, Lieutenant, vilde være at ydmyge Mabel."

"Gode, J vil ikke destomindre til Slutningen komme dertil, thi det er Menneskenatur, at forvolde dem ubehagelige Følelser, som skaffe os dem. Men en bedre Leilighed til at faae Eders Benner til at elske Eder, har aldrig tilbudt sig, end den J kan have i dette Dieblis, og det er den rette Maade til at faae vore Gjender til at misunde os."

"Dvarteermester, Mabel er ikke min Gjende, og om hun ogsaa var det, vilde den sidste Ting jeg kunde ønske være at forarsage hende et eneste Dieblis Uro."

"Det siger J, Stifinder, det siger J, og jeg tør sige at J tænker saaledes; men baade Fornuften og Naturen er imod Eder, som J nok vil see til Slutningen. J har hørt den Talemaade, elst mig, elst min Hund; nu vel, det betyder læst bagvendt, elst ikke mig, elst ikke min Hund. Hør nu hvad der staaer i Eders Magt at gjøre. J veed at vi besætte en overordentlig farlig og usikker Stilling her, som om det kunde være lige i Lovens Gab!"

"Mener J Franskmændene med Loven, og denne D med dens Gab, Lieutenant?"

„Kun metaphorist, min Ven, thi Franskmændene ere ikke Løver, og denne D er intet Gab — med mindre den vil vise sig at være, hvad jeg meget frygter for, et Ufæls Kjævebeen.“

Bed disse Ord udstødte Qvarteermesteren en spottende Latter, der tilfjendegav enhver anden Ting, end Agtelse og Beundring for hans Ven Lundies Skarpsindighed, i at udsee dette særegne Sted til hans Operationer.

„Posten er saa godt valgt, som nogen jeg forhen har betraadt,“ sagde Stifinder, idet han saae sig om, som om han betragtede et Maleri.

„Det vil jeg ikke nægte, det vil jeg ikke nægte. Lundie er en stor Soldat i en lille Maalestok, og hans Fader var en stor Herremand af samme Betskaffenhed. Jeg blev født paa Eiendommen og har fulgt Majoren saa længe, at jeg har saaet Uerbødighed for alt hvad han siger og gjør; det er netop min Svaghed, maa I vide, Stifinder. Godt, denne Post maa nu være en Ufæls eller en Salomons-Post, som man helst vil; men den ligger meget farligt, hvilket fremgaaer tydeligt nok af alle Lundies Forsigtighedsregler og Befalinger. Der ere Bilde ude, som gjennemfløve disse tusind Der og Skovene, netop for at opsoge dette Sted, hvilket ifølge visse Esterretninger er Lundie bekendt, og den største Tjeneste I kan vise det 55de, er at

opdage deres Spor og lede dem paa en falsk Fært. Ulykkeligtvis har Sergeant Dunham her faaet den Idee, at Færen er at befrygte oppe fra Strømmen, fordi Frontenac ligger ovenfor os, hvorimod al Erfaring siger os, at Indianerne komme fra den Side der er meest imod al Fornuft, og folgelig kan ventes nede fra. Tag derfor Eders Kanoer og gaae ned ad Strømmen, blandt Verne, for at vi kan blive underrettede om der venter os nogen Fare fra den Side. Dersom I saae Eder om, nogle Mile nede paa Fastslandet, især paa Yorksiden, vilde den Esterretning I bragte tilbage, være saa meget mere nøiagtig, og folgelig saa meget vigtigere."

"Storflange er paa Udkik paa den Kant, og da han godt kjender Stationen, vil han uden tvivl give os betimelig Advarsel, dersom nogen skulde ønske at narre os i den Retning."

"Han er kun en Indianer, naar alt kommer til alt, Stifinder, og dette er en Affaire, der udfordrer en hvid Mand's Kundskab. Lundie vil være den Mand uendelig taknemlig, der vil hjælpe dette lille Foretagende til at fuldføres med flyvende Fæner. For at sige Eder Sandheden, min Ven, veed han at det aldrig burde have været forsøgt; men der er alt for meget af den gamle Herremands Stivsinthed i

ham, til at vedgaae en Feil, omendstjøndt den er saa klar som Morgenstjernen."

Ovarteermeesteren vedblev derpaa at raisonnere med sin Pedsager, for at overtale ham til at forlade Den uden Dphold; da han brugte saadanne Argumenter, som først faldt ham ind, modsigde han sig undertiden, og anførte ikke sjelden det ene Dieblif en Bevæggrund, som i det næste blev giendreven af en anden. Eenfoldig som Stifinder var, opdagede han dog disse Feil i Lieutenantens Philosophie, stjøndt det var langt fra at han nærede den Mistanke, at det hidrørte fra det Ønske, at klare Kysten for Mabels Veisler. Han imødegif flette Grunde med gode, modstod enhver Overtalelse der ikke stemmede overeens med hans noiagtige Kundskab til hans særegne Pligter, og var, som sædvanlig, blind for enhver Bevæggrunds Indflydelse, der ikke kunde udholde Ærlighedens Prøvesteen. Han havde vel ikke nogen bestemt Mistanke om Muirs hemmelige Hensigter, men det var langt fra at han var blind for hans Skingrunde. Resultatet blev at de to, efter en lang Samtale, skiltes ad, uoverbeviste og mistroiske med Hensyn til hinandens Bevæggrund, stjøndt Veiviserens Mistanke hidrørte, ligesom alt hvad der stod i Forbindelse med Manden, fra hans egen ærlige, uinteresserede og frimodige Natur.

En Raadslagning, som snart efter fandt Sted, mellem Sergeant Dunham og Lieutenanten, medførte flere Følger. Da den var endt, blev der uddeelt hemmelige Ordre til Mandskabet, Blokhuset blev besat, i Hytterne var der Travshed, og den der var vant til at see Soldatens Bevægelser, kunde have udfundet, at man havde en Expedition i Sinde. Netop da Solen var ved at gaae ned, kom Sergeanten, der havde været meget beskæftiget ved hvad han kaldte Haven, ind i sin egen Hytte, fulgt af Stifinder og Cap, og da han tog Plads ved det nette Bord, som Mabel havde beredt for ham, aabnede han sit Kundskabs Forraad.

„Det lader til, at Du vil blive til nogen Nytte her, mit Barn,“ begyndte den gamle Soldat, „hvilket denne betimelige og velordnede Aftensmad kan bevidne, og jeg stoler paa, at Du, naar det passende Dieblif kommer, vil vise, at Du er en ægte Decendent af dem, der vide at see Sjænden lige ind i Dinene.“

„Du venter da ikke, kjære Fader, at jeg skal spille Jeanne d'Arc, og føre Folkene i Slag?“

„Spille hvem, Barn? Hørte I nogenfinde den Person omtale, Stifinder, som Mabel nævner?“

„Nei, Sergeant; men hvad om det? Jeg er uvidende og mangler Opdragelse, og det er mig en altfor stor Glæde

at lytte til hendes Stemme og at høre hendes Ord, til at bryde mig om Personer."

"Jeg kjender hende," sagde Cap afgjort; „hun løb som Raper ud fra Morlaise i sidste Krig, og gjorde nogle gode Krydstogter."

Mabel rødmede over at hun usforvarende havde gjort en Hentydning, som gik udenfor hendes Faders Læsning, ikke at tale om hendes Onkels Dogmatisme, og maastee lidt over Stifinders simple frimodige Ridfærhed; men desuagtet kunde hun ikke bare sig for at smile.

"Nu, Fader, man venter da ikke at jeg skal følges med Folkene, og hjælpe til at forsvare Den?"

"Og dog har Fruentimmer ofte gjort noget lignende i denne Deel af Verden, mit Barn, som vor Ben her, Stifinder, vil kunne fortælle Dig. Men for at Du ikke skal blive forundret, ved ikke at see os imorgen, naar Du vaagner, er det påseende, at jeg siger Dig, at vi asmarschere i Løbet af Natten."

"Vi, Fader! og lade mig og Jennie blive ene tilbage paa denne D?"

"Nei, min Datter, ikke saa ganske umilitairist, som saa. Vi vil efterlade Lieutenant Muir, Broder Cap, Corporal M'Kub og tre Mand til at udgjøre Garnisonen i vor

Graværelse. Jennie vil forblive hos Dig i denne Sytte, og Broder Cap vil indtage min Plads."

"Og Mr. Muir?" sagde Mabel, halv ubevidst hvad hun yttrede, skjøndt hun forudsaae en heel Deel ubehagelig Overhæng i dette Arrangement.

"Nu, han kan gjøre Cour til Dig, om Du kan lide det, min Pige; thi han er en forlobt Yngling, og da han allerede har erpederet fire Koner, er han utaalsmodig efter at vise, hvor høit han ærer deres Minde, ved at tage den femte."

"Dvarteermeesteren fortæller mig," sagde Stifinder i al Ufskyldighed, "at naar en Mands Høiesser ere blevne harvede ved saa mange Tab, er der intet klogere Middel til at mildne dem, end ved at oppløse Jordbunden paa ny, saaledes at der ikke bliver noget Spor tilbage af hvad der tidligere er gaaet over den."

"Ja det er netop Jorstsjellen mellem Pløining og Harvning," gjensvarede Sergeanten med et bittert Smil. "Men lad ham sige Mabel hvad der ligger ham paa Sinde, og saa vil Tingen faae en Ende. Jeg veed meget godt, at min Datter aldrig vil blive Lieutenant Muirs Kone."

Dette var saa meget, som at erklære, at ingen Datter af ham nogensinde skulde blive den omhandlede Persons Kone. Mabel havde rødmet, skjælvte, halvveis leet og

halvveis seet urolig ud; men da hun igjen havde fattet sig, sagde hun i en Tone, der var saa munter, at den fuldkommen skjulte hendes Bevægelse:

„Men, Fader, vi gjør bedre i at vente til Mr. Muir kundgjør det Ønske, at Eders Datter vil have ham, eller rettere det Ønske, at ville have Eders Datter, for at man ikke skal kaste os Tæblen om de sure Druer i Næsen.“

„Og hvad er det for en Tæbel?“ spurgte Stifinder ivrig, der var alt undtagen klog i de hvide Folks almindelige Lærdom; „fortæl os det paa Eders eiendommelige smukke Maade; jeg tør nok sige, at Sergeanten aldrig har hørt det.“

Mabel gjentog den velbekjendte Tæbel, og, som hendes Beiser havde ønsket, paa hendes eiendommelige smukke Maade, der foraarssagede, at hans Vine vare fæstede paa hendes Ansigt, og over hele hans ærlige Ansyn var der udbredt et Smil.

„Det kunde ligne en Ræv!“ raabte Stifinder, da hun havde endt, „ja, og ligne en Mingo tillige, listig og grusom, det er begge disse Krybs Manerer. Hvad Druerne angaaer, da ere de sure nok i denne Deel af Landet, endog for dem, der kan naae dem, skjøndt jeg nok tør sige, at der er Aarstider og Steder, hvor de ere endnu surere for

dem, der ikke kunne naae dem. Jeg vil nu antage, at min Scalp er meget suur i Mingoernes Vine."

"De sure Druer vil være paa den anden Side, mit Barn, og det vil blive Mr. Muir, der vil komme til at beklage sig. Du vil aldrig ægte den Mand, Mabel?"

"Det vil hun ikke," faldt Cap ind; "naar alt kommer til alt, er den Karl jo kun halv Soldat. Historien om disse Druer er jo næsten en Omstændighed."

"Jeg tænker kun lidet paa at ægte Nogen, kjære Fader og kjære Onkel, og om De saa synes, vilde jeg gjerne at vi skulde tale mindre derom. Men dersom jeg i det Hele taget tænkte paa at gifte mig, saa troer jeg, at en Mand, hvis Kiærlighed allerede er bleven prøvet af tre eller fire Koner, neppe vilde blive mit Valg."

Sergeanten nikkede til Beiviseren, som om han vilde sige, I seer hvordan Landet ligger; men han tog saa meget Hensyn til sin Datters Følelser, at han forandrede Gjenstanden for Samtalen.

"Hverken Du, Broder Cap, eller Mabel," vedblev han, "kan have nogen lovmæssig Myndighed over den lille Gar-nison, jeg lader blive tilbage paa Den; men Eders Raad kunde have Indflydelse. Strængt taget vil Corporal M'Nab være den commanderende Officier, og jeg har forsøgt paa at indskræpe ham Følelsen af hans Værdighed, for at han

ikke formeget skal underkaste sig Lieutenant Muirs høiere Rang, som, da han er en Frivillig, ikke kan have nogen Ret til at blande sig i Tjenesten. Jeg ønsker at Du vil understøtte Corporalen, Broder Cap; thi skulde Quartiermesteren een Gang gjøre Brud paa Expeditionens Orden, kan han gjøre Fordring paa at commandere mig, ligesaa godt som M'Nab."

"I Særdeleshed dersom Mabel skulde lade ham rage i Drift medens Du er borte. Jeg antager det som en Selvfølge, Sergeant, at Du overlader alt hvad der kan flyde paa Vandet til min Omsorg? Der er kommen den meest fordømte Forvirring ud af Misforstaaelser mellem den Høistcommanderende tilføes og iland."

"I een Henseende, Broder; men i Almindelighed taget er Corporalen den Høistcommanderende. Historien siger os, at en deelt Commando medfører Banffeligheder, og jeg skal søge at undgaae den Fare. Corporalen skal commandere; men Du kan uforbeholdent give ham Raad, i Særdeleshed med Hensyn til alt hvad der henhører til Vaadene, af hvilke jeg skal lade een blive tilbage for at sikke Eders Retraite, dersom Noget skulde tilstøde. Jeg kender Corporalen godt! han er en tapper Mand og en god Soldat, og man kan stole paa ham, naar man blot kan holde ham fra Rumflasken. Men dertil er han en Skotlænder, og vil

lade sig paavirke af Dvarteermesteren, hvorimod jeg raader
baade Dig og Mabel at være paa Ederes Post."

"Men hvorfor lade os blive tilbage, kjære Fader?
Jeg har reist saa langt for at være Dig til Trost, hvorfor
skal jeg da ikke nu gaae videre?"

"Du er en god Pige, Mabel, og har meget af Dun-
hams i Dig; men Du maa blive her. Vi forlade Den
imorgen for Dagen gryer, for ikke at blive seet af noget
speidende Vie, naar vi komme ud af vort Skjul, og vi
medtage de to største Baade, idet vi efterlade Eder den
tredie og en Barkcanoe. Vi vil løbe ind i den Kanal, der
benyttes af Franskmændene, hvor vi maaſtee ville forblive
en Uge, for at afſkjære deres Baade med Forraad, som
passere den opad, paa Veien til Frontenac, lade med en
betydelig Deel indianſt Gods."

"Har Du noie efterseet Dine Instructioner, Broder?"
spurgte Cap ængsteligt; "Du veed naturligviis, at en Op-
bringelse i aaben So er Sørøveri, med mindre Din Baad
er forsynet med et lovsformeligt Raperbrev, enten som of-
fentlig eller privat armeret Krydser."

"Jeg har den Ære at være i Besiddelse af Oberstens
Udnævnelse som Sergeant-Major af det 55de," gjensvarede
den Anden, idet han rettede sig med Værdighed, "og det

vil være tilstrækkeligt endog for den franske Konge. Hvis ikke, saa har jeg Major Duncans skriftlige Ordre."

"Altsaa ingen Papirer for en Orlogskrydser?"

"Disse maa være tilstrækkelige, Broder, da jeg ikke har andre. Det er af stor Bigtighed for Hans Majestæts Interesser i denne Deel af Verden, at de omhandlede Vaade blive tagne og opbragte til Osvego. De indeholde Pepper, Risler, Vegetoi, Ammunition, kort sagt, alle de Varer, hvormed Franskmændene bestikke deres fordømte vilde Allierede til at udøve deres vanhellige Handlinger, idet de byde vor hellige Religion og dens Forstrifter, Menneſkelighedens Love og alt hvad der er Menneſket helligt og kjær, Trods. Ved at affjære disse Forraad, vil vi forstyrre deres Planer, og vinde Tid fra dem; thi Gjenstandene kan ikke atter blive sendte over Havet i dette Efteraar."

"Men, Fader, bruger Hans Majestæt ikke ogsaa Indianere?" spurgte Mabel med nogen Nysgjerrighed.

"Ganske vist, min Pige, og han har Ret til at bruge dem — Gud velsigne ham! Det er en ganske forskjellig Ting, om en Engelskmand eller en Franskmand bruger Bilde, hvilket Enhver vil kunne forstaae."

"Det er tydeligt nok, Broder Dunham; men jeg seer ikke ligesaa megen Tydelighed med Hensyn til Skibspapirerne."

„En Udnævnelse af en engelsk Oberst bør overbevise enhver Franskmand om min Autoritet, og hvad der er endnu mere, Broder, den skal.“

„Men, Fader, jeg indseer ikke Forskjellen mellem at en Engelskmand og en Franskmand bruger Vilde i Krig.“

„Enhver tænkelig Forskiel, mit Barn, skøndt Du ikke er istand til at indsee dem. For det første er en Engelskmand af Naturen menneskelig og betænksom, medens en Franskmand af Naturen er vild og frygtløs.“

„Og Du kan tilføie, Broder, at han vilde dandse fra Morgen til Aften, isald Du vil give ham Lov dertil.“

„Meget sandt,“ svarede Sergeanten alvorligt.

„Men, Fader, jeg kan ikke indsee, at alt dette forandrer Sagen. Derksom det er Uret hos en Franskmand at leie Vilde til at slaaes med hans Fjender, vilde det synes at være ligesaa urigtigt hos en Engelskmand. Det vil De vist indrømme, Stifinder?“

„Det er fornuftigt, det er fornuftigt, og jeg har aldrig været blandt dem, der har straalet over at Franskmændene gjorde det samme, som vi gjøre. Dog er det værre at søge Selskab med en Mingo end med en Delawarer. Derksom der var nogen af denne trofaste Stamme tilbage, vilde jeg ikke ansee det for nogen Synd at sende dem ud imod Fjenden.“

„Og dog ihjelslaae og skalpere de baade Unge og Gamle, Fruentimmer og Børn!“

„De have deres Gaver, Mabel, og bør ikke dadles fordi de følge dem; Natur er Natur, skjøndt de forskjellige Stammer viser den paa forskjellig Maade. Hvad mig angaaer, da er jeg hvid, og bestræber mig for at vedligeholde hvide Høielser.“

„Dette er mig altsammen ganske uforstaaeligt,“ svarede Mabel. „Hvad der er Ret for Kong George, forekommer mig ogsaa at burde være Ret for Kong Louis.“

„Kongen af Frankrigs rette Navn er Caput,“ bemærkede Cap spydigt. „Jeg havde engang en Passageer, der var en stor Lærd, og han sagde mig, at disse Ludvig den Trettende, Fjortende og Femtende var lutter Hjernespind, og at Mændenes rette Navn var Caput, der paa Fransk betyder Hoved, hvilket skulde betyde, at de burde sættes ved Foden af Trappesigten, indtil de vare færdige til at stige op for at blive hængt.“

„Nu, dette ligner at hengive sig til Skalpering som en naturlig Gave,“ bemærkede Stifinder med samme Forundring som En, hos hvem der opstaaer en ny Idee, „og jeg skal gjøre mig mindre Samvittighedsnag af at tjene mod disse Bantro, end nogenfinde for, skjøndt jeg ikke kan

fige, at jeg nogenfinde sølte nogen, som det var værd at omtale."

Da alle Parter, med Undtagelse af Mabel, syntes at være tilfreds med den Bending, Samtalen havde taget, var der Ingen, der troede det nødvendigt at fortsætte Gjensigten. Triumviratet af Mænd lignede virkelig i denne Henseende den store Masse af deres Medskabninger, som sædvanligviis bedømme Charakterer, uden Kundskab og uden Retfærdighed, saa at vi ikke kunde have troet det nødvendigt at optegne Samtalen, dersom den ikke stod i Forbindelse med Fortællingens Begivenheder, og de forskjellige Charakterers Meninger og Bevæggrunde.

Aftensmaaltidet var ikke saasnart endt, førend Sergeanten affædigele sine Gjæster, og havde derpaa en lang og fortrolig Samtale med sin Datter. Han var kun lidet tilbøielig til at give efter for de blidere Høvelser, men Nyheden i hans nærværende Stilling vakte Høvelser, til hvilke han var uvant. Saalænge Soldaten eller Matrosen handler under deres Føresattes umiddelbare Tilsyn, tænker han kun lidet paa de Fare, han udsætter sig for; men i det Dieblit, han søger Ansvarligheden i at commandere, begynde alle Farerne ved hans Foretagende at forene sig i hans Sind, med Sandsynlighederne for Held eller Uheld. Medens han maaskee tænker mindre paa sin personlige Fare,

end naar denne er hans væsentligste Betragtning, har han en mere levende almindelig Følelse af alle Farerne, og underkaster sig mere Indflydelsen af de Følelser, som Tvivlen opvækker. Dette var nu Tilfældet med Sergeant Dunham, der istedetfor at betragte Seiren som vis, ifølge hans sædvanlige Skik, begyndte at føle Muligheden af, at han kunde stilles fra sit Varn for bestandig.

Aldrig før var Mabel forekommet ham saa smuk, som hun forekom ham den Aften. Muligen havde hun aldrig udsoldet saa mange indtagende Egenstaber for Faderen; thi Befymring paa hans Begne havde begyndt at blive virksom i hendes Bryst, og dernæst mødte hendes Medfølelse usædvanlig Opmuntring ved de Følelser, som saalænge havde været indesluttede i Veteranens alvorligere Varn. Hun havde aldrig befundet sig ret i sit Es hos Faderen, da den store Overlegenhed i hendes Opdragelse havde fremkaldt en Slags Spalte, der var bleven udvidet ved den militære Strængheid i hans Væsen, som han havde tilegnet sig ved saa længe og saa intimt at omgaaes med Mennesker, der kun kunde holdes i Lydighed ved stræng Disciplin. Ved nærværende Leilighed, eller efterat de vare blevne ene, blev Samtalen mellem Fader og Datter alligevel mere fortrolig end sædvanlig, indtil Mabel med Glæde fandt, at den lidt efter lidt blev kjærlig, noget, den varmtfølende

Vige i Stillehed forgiæves havde længtes efter, siden hendes Ankomst.

„Moder var altsaa paa min Høide?“ sagde Mabel, medens hun holdt den ene af Faderens Hænder i begge sine, og saa ham i Ansigtet med fugtige Øine. „Jeg havde troet at hun var høiere.“

„Saaledes er det med de fleste Børn, som ere vant til at tænke med Uerbødighed paa deres Forældre, indtil de troe dem større og smukkere end de virkelig ere. Din Moder, Mabel, var saa nær af samme Høide som Du, som to Fruentimmer kan være det.“

„Og hendes Øine, Fader?“

„Hendes Øine lignede ogsaa Øine, mit Barn; blaa, blide og indbydende, dog ikke slet saa leende.“

„Mine vil aldrig lee mere, kjæreste Fader, dersom Du ikke er omhyggelig for Dig selv paa denne Expedition.“

„Taf, Mabel — hm — jeg takker Dig, Barn; men jeg maa gjøre min Pligt. Jeg vilde ønske jeg havde seet Dig godt gift førend vi forlod Oswego; jeg vilde da være roligere.“

„Gift! — med hvem, Fader?“

„Du kjender Manden, hvem jeg ønsker Du skulde elske. Du kan træffe mangan en lystigere, og mangan En, der er

finere klædt; men Ingen med trofastere Hjerter og rebeligere Sind."

"Ingen, Fader?"

"Jeg kjender Ingen; i disse Henseender har idetmindste Stifinder ingen Lige."

"Men jeg behøver slet ikke at gifte mig. Du er ene, og jeg kan blive hos Dig og pleie Dig."

"Gud velsigne Dig, Mabel! jeg veed at Du vilde det, og jeg vil ikke sige, at denne Følelse ikke er rigtig; thi jeg troer at den er det; og dog troer jeg at der er en anden, som er det endnu mere."

"Hvad kan vel være rigtigere end at ære sine Forældre?"

"Det er netop ligesaa rigtigt at ære sin Mand, mit Barn."

"Men jeg har ingen Mand, Fader!"

"Tag Dig da een saasnart som muligt, at Du kan have en Mand at ære. Jeg kan ikke leve bestandig, Mabel, men maa ifølge Naturens Love gaae bort inden lang Tid, dersom jeg ikke bliver bortreven i Krigen. Du er ung og kan endnu leve længe, og det er passende at Du skulde have en mandlig Bestytter, der kan sørge for Dig gjennem Livet og have Omsorg for Dig i Din Alderdom, ligesom Du vil have Omsorg for mig."

„Dg troer Du, Fader,“ sagde Mabel, idet hun med sine smaa Hænder legede med hans senefulde Fingre, og saa ned paa dem, som om de vare Gjenstanden for hendes spændte Opmærksomhed, skøndt hendes Læber frummede sig til et lille Smil, idet Ordene undslap dem; „og troer Du, Fader, at Stifinder netop er den Mand, der kan udrette dette? Er han ikke paa ti eller tolv Aar nær ligesaa gammel som Du?“

„Hvad gjør det? Han har ført et maadeholdent og virksomt Liv, og man skal tage mindre Hensyn paa Alderen, Pige, end paa Constitutionen. Kjender Du nogen Anden, der var bedre skikket til at være Din Beskytter?“

Det gjorde Mabel ikke, idetmindste ikke Nogen, der havde sagt hende, at han ønskede det, hvad hun saa end kunde haabe og ønske.

„Nei, Fader, vi tale ikke om nogen Anden end Stifinderen,“ svarede hun undvigende. „Dersom han var yngre, troer jeg, at det vilde være mere naturligt at tænke paa ham til Husbond.“

„Jeg siger Dig, Alt beroer paa Constitutionen, Barn; Stifinder er yngre end Halvdelen af vore Subalterne.“

„Han er vistnok yngre end een, Sir — Lieutenant Muir.“

Mabel lo lystigt og med et let Hjerte, som om hun netop den Gang ikke følte nogen Betyrning.

„Det er netop det, ung nok til at være hans Sønnesøn; han er endog yngre i Alder. Gud forbyde, Mabel, at Du nogensinde skulde blive en Officiersfrue, idetmindste ikke før Du er en Officiers Datter.“

„Det er kun lidet at befrygte, Fader, dersom jeg ægter Stifinder,“ gjensvarede Pigen, idet hun saae skjelmst paa Sergeanten.

„Maaskee ikke med kongeligt Patent, skøndt Manden allerede nu er Generals Ben og Ledfager. Jeg troer jeg kunde dø lykkelig, Mabel, dersom Du var hans Kone.“

„Fader!“

„Det er en alvorlig Ting at gaae i Slag, naar Tanken om en ubeskyttet Datter tynger paa Ens Hjerte.“

„Jeg vilde give en Verden til at jeg kunde lette Byrden af Dit, min kjære Fader.“

„Det kunde skee,“ sagde Sergeanten, idet han saae kjærligt paa sit Barn, „ihvorvel jeg ikke kunde ønske at lægge en Byrde paa Dit, for at opnaae det.“

Stemmen var dyb og skjælvende, og aldrig før havde Mabel seet sin Fader lægge saa megen Kjærlighed for Dagen. Mandens sædvanlige Barskhed gav hans Følelser

en Interesſe, ſom de ellers vilde have manglet, og Datterens Hjerte følte medlidende Trang til at lette Faderens Sind.

„Stig Din Mening reent ud, Fader!“ raabte hun hulkende.

„Nei, Mabel, det vilde maaskee ikke være rigtigt; Dine og mine Ønſter kan være meget forſkjellige.“

„Jeg har ingen Ønſter — veed ikke hvad Du mener. Vilde Du tale om mit tilkommende Giſtermaal?“

„Derſom jeg kunde ſee Dig forlovet med Stiſinder, — vidſte at Du vilde blive hans Kone, troer jeg at jeg kunde dø lykkelig, i hvad min Skjebne maa blive. Men jeg vil ikke forlange noget Loſte af Dig, mit Barn, jeg vil ikke tvinge Dig til Noget, Du kunde komme til at fortryde. Kys mig, Mabel, og gaae i Din Seng.“

Harde Sergeanten afvunget Mabel det Loſte, ſom han virkelig onſtede ſaa meget, vilde han have mødt en Modſtand, ſom han kunde have fundet det vanſkeligt at overvinde; men ved at lade Naturen følge ſit Løb, ſikrede han ſig en mægtig Allieret, og den varmtfølende, ædelmodige Mabel var langt mere rede til at give efter for ſin Kjærlighed, end Tvang nogensinde kunde have bragt hende dertil. I dette gribende Dieblif tænkte hun blot paa ſin Fader, ſom nu ſkulde forlade hende, maaskee for beſtandig,

og al den brændende Kjærlighed til ham, som muligviis ligesaa meget var næret ved Indbildningskraften, som ved nogen anden Ting, men som var bleven lidt rystet ved de sidste fjorten Dages tilbageholdne Omgang, vendte nu tilbage med en Styrke, der blev forstørret ved reen og heftig Kjølelse. Hendes Fader forekom hende nu, at være hendes Alt, og for at gjøre ham lykkelig, var der ikke nogen passende Opoffrelse, som hun jo var rede til at gjøre. En smertefuld, lynsnar, næsten vild Tanke paatrængte sig Pigen, og hendes Beslutning vaklede; men da hun bestræbte sig for at efterspore Kilden til det glædelige Haab, hvorpaa den var grundet, fandt hun intet afgjort, der kunde understøtte den. Opdraget som Dvinde, til at undertvinge sine meest brændende Kjølelser, vendte hendes Tanker tilbage til hendes Fader, og til de Velsignelser, som ventede det Barn, der gav efter for en Faders Ønsker.

„Fader,“ sagde hun med en næsten hellig Ro, „Gud velsigner den lydige Datter.“

„Det vil han, Mabel; det siger den hellige Skrift os.“

„Jeg vil ægte hvem Du ønsker.“

„Nei, nei, Mabel, Du kan selv have valgt.“

„Jeg har intet Valg, det vil sige, der er Ingen, der har tilbudt mig at vælge, undtagen Stifinder og Mr. Muir,

og imellem dem vil Ingen af os betænke os. Nei, Fader, jeg vil ægte hvem Du finder for godt."

"Du kender mit Balg, elskede Barn; Ingen kan gjøre Dig saa lykkelig, som den høihjerte Beiviser."

"Godt da, dersom han ønsker det, dersom han igjen spørger mig; — thi, Fader, Du vil da ikke have at jeg skal selv tilbyde mig, eller at nogen Anden skulde gjøre det for mig," og Blodet foer op i Mabels blege Kinder, medens hun talte; thi høie og ædelmodige Beslutninger havde drevet Livsstrømmen tilbage til hendes Hjerte; "Ingen maa tale til ham derom, men dersom han igjen begjærer mig, og da han veed alt hvad en retskaffen Pige bør sige den Mand hun ægter, han da ønsker at jeg skal være hans Kone, vil jeg være hans."

"Gud velsigne Dig, Mabel! Gud i Himlen velsigne Dig, og belønne Dig, som en gudsfrygtig Datter fortjener at belønnes!"

"Ja, Fader, berolige Dit Sind; gaa med et let Hjerte paa denne Expedition, og stol paa Gud. For mig behøver Du nu ikke at være bekymret. Til Foraaret — jeg maa have lidt Tid, Fader; — men til Foraaret vil jeg ægte Stifinder, dersom denne ædelsindede Jæger til den Tid ønsker det."

"Mabel, han elsker Dig, som jeg elskede Din Moder.

Jeg har seet ham græde som et Barn, naar han talte om sine Søstres for Dig."

"Ja, jeg troer det, jeg har seet nok til at overtøye mig om, at han tænker bedre om mig, end jeg fortjener, og der lever vistnok ikke den Mand, for hvem jeg har mere Agtelse end for Stifinder; ikke engang for Dig, kjære Fader!"

"Det er som det bør være, mit Barn, og Foreningen vil blive velsignet. Maa jeg sige Stifinder noget herom?"

"Jeg ønskede hellere Du lod det være, Fader. Lad det komme af sig selv, komme naturligt. Manden skulde søge Kvinden, og ikke Kvinden Manden." Det Smil, som oplyste Mabels smukke Ansigt, var engleligt, hvilket endog hendes Fader troede, omendstjødnt En, der var bedre øvet i at opdage de forbigaaende Sindsbevægelser, som de forraade sig i Ansigtet, vilde have sporet noget vildt og unaturligt deri. "Nei, nei, vi maa lade Tingene gaae deres egen Gang, Fader. Du har mit høitidelige Løfte."

"Det er nok, det er nok, Mabel; kys mig nu. Gud velsigne og bevare Dig, Barn! Du er en god Pige!"

Mabel kastede sig i sin Faders Arme, det var første Gang i hendes Liv, og hulkede som et Barn ved hans Barm. Den barste Soldats Hjerte var smeltet, og begges

Taarer blandedes; men Sergeant Dunham tog sig sammen, som om han skammede sig over sig selv, og idet han blidt fjød sin Datter fra sig, bød han hende Godnat og søgte sit Leie. Mabel gik hulkende til den tarvelige Krog, der var beredt til at modtage hende, og saa Minutter efter blev Hyttens Ro kun afbrudt af Veteranens tunge Aandedrag.

Sjette Kapitel.

Det var ikke alene høils Dag, da Mabel vaagnede; men Solen havde virkelig været oppe i nogen Tid. Hendes Søvn havde været rolig, thi hun hvilede med en god Samvittighed, og Anstrængelse bidrog til at gjøre den sød, og ikke en Lyd af dem, der havde været saa tidlig i Bevægelse, havde forstyrret hendes Ro. Da hun sprang op og flædte sig hurtig paa, indaandede Pigen snart den liflige Morgen i den fri Luft. For første Gang var hendes nærværende Opholdssteds særegne Skjønheder, saavelsom dets dybe Tønsommelighed, hende paafaldende. Det var een af disse herlige Høstdage, der ere sædvanlige for et Klima, som er

mere bagtalt end stattet, og dens Indflydelse var i enhver Henseende opmuntrende og eiendommelig. Denne Omstændighed kom Mabel til Nytte, da det forekom hende at hendes Hjerte var nedtrynget paa Grund af de Fæxer, for hvilke en Fæder, hvem hun nu begyndte at elske, saaledes som Qvinder elske, naar Fortroligheden er opstaaet, var ubsat.

Men Den syntes fuldkommen forladt. Den foregaaende Aften havde Tummelen ved Ankomsten givet Stedet et Udseende af Liv, som nu var ganske forsvunden; og vor Heltinde havde kastet Blikket paa de fleste Gjenstande, der vare tilsynne, førend hun fik Die paa et eneste mennefkeligt Bæsen, der kunde bortrydde Tanken om fuldkommen Ensomhed. Derpaa saae hun alle de, der vare blevne tilbage, samlet i en Gruppe rundt om en Ild, der kunde siges at høre til en Leir. Hun gjenkjendte sin Onkel og hun undersøgte de Dvrige med en Nysgjerrighed, der var naturlig for hendes Stilling. Foruden Cap og Qvarteermesteren var der Corporalen, de tre Soldater og Konen, som togte Mad. Hytterne vare tomme og den lave men taarndannede Linde af Blokhuset hævede sig over Bustene, hvoraf det var halvt skjult, i malerist Skjønhed. Solen flinnede netop gjennem de aabne Steder paa Plainen, og Svælvingen over hendes Hoved svævede i det blaa Døes blide Høihed. Ikke en Sky var synlig, og hun nærede den Tanke, at denne Om-

stændighed kunde betragtes som en Forløber paa Fred og Sikkerhed.

Da hun opdagede, at alle de Andre vare beskæftigede med dette den menneskelige Naturs store Anliggende — en Frokost, gik Mabel ubemærket til den anden Ende af Den, hvor hun formedelsk Træer og Buste var fuldkommen udelukket fra de Andres Syn. Her indtog hun en Plads lige ved Randen af Vandet, ved at tvinge de lave Grene tilside, og stod og betragtede de neppe synlige Smaaabølger, der, idet de rullede frem og tilbage, vaskede Strandbredden, et Slags physisk Echo af det Dyr, der herskede paa Indsøen, halvtredsfindstyve Mile ovenfor dette Sted. De Glimt af naturlige Forandringer, som frembød sig for Øiet, vare blide og behagelige, og vor Heltinde, der havde et hurtigt og tro Øie for alt hvad der var yndigt i Naturen, var ikke seent til at opfatte de meest slaaende Sider af Landskabet. Hun skuede gjennem de forskjellige Udsigter, der dannedes ved Abningerne mellem Verne, og troede at hun hidtil aldrig havde seet noget saa elskeligt.

Medens Mabel var saaledes beskæftiget, blev hun pludselig foruroliget, da hun indbildte sig at hun saae et Glimt af et menneskeligt Bæsen mellem Bustene, der omkransede Strandbredden paa den Ø, der laae ligeoverfor hende. Afstanden tværs over Vandet var ikke hundrede Yards, og

skjøndt hun kunde tage fejl, og hendes Fantasi var i Bevægelse, da Skiffelsen passerede forbi hendes Syn, troede hun dog ikke at hun var bleven bedraget. Da hun vidste, at hendes Kjon ikke vilde beskytte hende mod en Risselkugle, ifald en Trokeser fik hende at see, trak hun sig instinktmæssig tilbage, idet hun sørgede for at skjule sin Person saameget som muligt bag Løvet, medens hun vedblev at holde Die med den modsatte Strandbred, og ventede forgjeves nogle Diebliske at see den Fremmede. Hun var iværk med at forlade sin Stilling mellem Buxtene, og skynde sig til sin Onkel, for at underrette ham om sin Mistanke, da hun saae at en Ellegreen blev skudt frem over Buxtebegnet paa den anden D, og at der paa en betydningsfuld Maade blev vinket med den over imod hende, hvilket hun forestillede sig som et Tegn paa Venstab. Dette var et aandeløst og prøvelsesfuldt Dieblisk for En, der var saa uvidende om den Maade, paa hvilken Grændsekrigene bleve førte, som vor Heltinde, og dog følte hun, hvor nødvendigt det var for hende at beholde sin Føtning, og at handle med Standhaftighed og Forsigtighed.

Det var een af Særegenhederne ved de Farer, for hvilke de, der boede paa Amerikas Grændser, vare udsatte, at udvikle Dvinderens Egenstaber til en Grad, som de selv, under andre Omstændigheder, vilde have været umuligt at

bringe dem til, og Mabel vidste godt, at Grændseboerne i deres Legender holdt af at dvæle ved den Landsnærværelse, Standhaftighed og Kyrrighed, som deres Koner og Søstre havde lagt for Dagen, under de meest prøvelsesfulde Omstændigheder. Hendes Rappelyst var bleven vækket ved hvad hun havde hørt om saadanne Gjenstande, og det faldt hende ind, at nu var Diebliffet for hende at vise, at hun virkelig var Sergeant Dunhams Datter. Grenens Bevægelse var saadan, som hun troede betydede Venkab, og efter et Dieblifs Betænkning afbrød hun en Dvift, befæstede den til en Rjep, og idet hun stød den frem igjennem en Abning, vinkede hun til Gjengjæld og efterlignede saa godt som muligt den Andens Manerer.

Dette stumme Epil varede to eller tre Minutter paa begge Sider, da Mabel opdagede, at Bussene ligeoverfor bleve standse forsigtigen tilside, og et Mennekses Ansigt kom tilsynne i en Abning. Et Blik var tilstrækkeligt til at lade Mabel see, at det var en Rodhuds og et Fruentimmers Ansigt. Det næste og tydeligere Blik overtydede hende om, at det var Dew-of-June, Arrowheads Kones Ansigt. I den Tid hun havde reist i Selvkab med denne Kone, var Mabel bleven indtaget af det blide Væsen, den sagtmødige Genfældighed og den Blanding af Vrefrygt og Hengivenhed, hvormed hun betragtede sin Mand. Een eller to Gange

i Reisens Løb forekom det hende, at Tuscaroraen havde viist en ubehagelig Grad af Opmærksomhed mod hende selv, og ved disse Leiligheder havde det været hende paa-faldende, at hans Kone udviste Sorg og Idmyggelse. Da Mabel alligevel havde mere end vederlagt enhver Smerte, hun paa denne Maade, imod sin Villie havde forarsaget sin Vedsagerste, ved hendes Godhed og Opmærksomhed, havde Konen viist megen Hengivenhed for hende, og de vare stillet ad med den Overbeviisning hos vor Heltinde, at hun i Dew-of-June havde mistet en Veninde.

Det nytter ikke noget at forsøge paa at analysere alle de Beie, ad hvilke det menneskelige Hjerte bliver ledet ind i et Fortrolighedsforhold. En saadan Følelse havde alligevel den unge Tuscaroraqvinde vækket i vor Heltindes Bryst, og da denne Sidste nærrede den Tro, at denne overordentlige Bisit havde hendes eget Bel til Formaal, ønskede hun heller end gjerne at bringe en fortrolig Sammenkomst istand. Hun betænkte sig ikke langer paa at lade sig see udenfor Bussene, og blev ikke utilfreds ved at see, at Dew-of-June efterlignede denne Tillid, ved frygtløs at træde frem af sit Skjul. De to Piger, thi omdøbt Tuscaroraen var gift, var hun dog yngre end Mabel, verlede nu aabenlyst Venstabsstegn, og den Sidste bad sin Veninde om at nærme sig, skjøndt hun ikke selv vidste, paa hvad

Maade dette skulde iværksættes. Men Dew-of-June var ikke seen med at aabenbare, at det stod i hendes Magt; thi efterat hun et Dieblif var bleven usynlig, kom hun dog snart tilsyne igjen i en Barkcanoe, hvis Boug hun havde draget til Randen af Bussene, og hvis Skraag endnu laae i en Slags skjult Vig. Mabel vilde netop bede hende om at sætte over, da hendes eget Navn blev høit udraabt af hendes Onkels Stentorstemme. Idet Mabel hurtig gjorde en Gesticulation til Tuscaraoragvinden, at hun skulde skjule sig, sprang Mabel ud af Bussene, løb over Plainen mod Lyden, og opdagede at det hele Selskab netop havde sat sig til Frokaasten, da Cap kun havde holdt sin Appetit i Tømmelse for at kalde paa hende. At dette var det heldigste Dieblif for Sammenkomsten, var det strax Mabel iøienfaldende; og da hun undskyldte sig med, at hun ikke var forberedt paa Maaltidet, løb hun tilbage til Tøknungen, og fornøede snart sin Sammenkomst med den unge Indianerinde.

Dew-of-June havde en hurtig Gatteevne, og efter et halvt Douzin lydlose Strog med Pagaien, var Canoen skjult imellem Stationøens Buske. Et Dieblif efter greb Mabel hendes Haand og førte hende gjennem Understoven mod hendes egen Hytte. Denne var lykkeligviis saaledes beliggende, at den var fuldkommen skjult for dem, som vare ved Ilden, og de kom begge useete ind i den. Idet

Mabel, saa godt hun kunde, i en Hast havde forklaret sin Gjest, hvor nødvendigt det var, at hun maatte forlade hende for en kort Tid, førte hun Dew-of-June ind i sit eget Bærelse, forvissede sig om, at hun ikke vilde forlade det før hun kom tilbage, gik hen til Ilden og tog Plads mellem de Andre med al den Fatning, det stod i hendes Magt at opbyde.

„Seent kommen, seent betjent, Mabel,” sagde Onklen mellem to Mundfulde ristet Lax; thi skøndt Kogekunsten kunde være meget uforfalsket paa den affidesliggende Grændse, var dog Kjødet i Almindelighed delicat; „seent kommen, seent betjent; det er en god Regel, og holder Rølerne til deres Arbeid.”

„Jeg er ikke nogen Røler, Onkel, thi jeg har næsten været en Time paa Benene og vandret omkring for at besee Den.”

„De vil ikke faae meget ud deraf, Miss Mabel,” kaldt Muir ind; „den er af Naturen lille. Lundie, eller det vilde være rigtigere at kalde ham Major Duncan i dette Selskab,” — dette blev sagt med Hensyn til Corporalen og de Menige, skøndt de indtog deres Maaltid lidt affides — „det vilde være bedre at kalde ham Major Duncan i dette Selskab, har ikke føiet et Keiserdømme til Hans Majestæts Besiddelser, ved at tage denne D i Besiddelse, der i Re-

venuer og Fordelse har megen Lighed med den berømte Sanchos, om hvem De, Master Cap, upaatvivlelig ofte har læst i ledige Timer, især i Stille og naar der ellers ikke har været noget at tage vare."

"Jeg kjender Stedet, De mener, Dvarteermester; Sanchos D — Coral-Klippe, af ny Formation, og saa slet et Land at andue i en mørk Nat og en haard Kuling, som en Synder kunde ønske sig at holde sig klar af. Det er et berømt Sted for sine Kokusnødder og sit bitter Vand, den Sanchos D."

"Den er just ikke meget berømt for Middagsmad," gjensvarede Muir, idet han undertrykte det Smil, der spillede paa hans Læber, af Verbødighed for Mabel; "helder ikke troer jeg, at der vilde være stor Forskiel mellem dens og dette Steds Revenuer. Efter min Mening, Master Cap, er dette en meget umilitairisk Position, og det skulde ikke undre mig, om her skeer en eller anden Ulykke, seent eller tidligt."

"Vi maa haabe, at det ikke vil skee før vor Tid er omme," bemærkede Mabel. "Jeg føler ingen Lyst til at studere det franske Sprog."

"Vi maa prise os lykkelige, om Ulykken ikke vil hidrøre fra Profeserne. Jeg har talt med Major Duncan om Occupationen af denne D; men en egenfindig Mand

vil have sin Billie. Min første Hensigt med at ledsage dette Parti, var at bestræbe mig for at gjøre mig behagelig og nyttig for Deres smukke Niece, Master Cap, og den anden var at optage en saadan Forretning over det Forraad, som hører til mit særegne Departement, der ikke skal lade nogen Tvivl tilbage i det omtvistede Spørgsmaal, med Hensyn til Værdien, hvis Fienden skulde tage dem fra os."

"Anseer De Tingen for saa alvorlig?" spurgte Cap, idet han virkelig ophørte at tygge en Mundfuld Kjød (thi han var blede, som en moderne élégant, fra Fisk til Kjød og omvendt) i den Interesse, med hvilken han ventede paa Svaret. "Er Faren overhængende?"

"Det vil jeg just ikke sige, og jeg vil heller ikke sige det modsatte. Der er altid Farer i Krig, og der er flere af dem paa de fremrykkede Poster, end i Hovedleiren. Det burde derfor ikke vække nogen Forundring, naarsomhelst vi fik et Besøg af Franskmændene."

"Og hvad Djævelen er der at gjøre i det Tilfælde? Sex Mand og to Fruentimmer vilde kun lidet forslaae til at forsvare et Sted som dette, dersom Fienden skulde overfalde os, da de uden tvivl paa Franskmændenes Maneer vilde sørge for at her kom en betydelig Styrke."

"Det kan vi stole paa — ikke ringere end en betydelig

Styrke. Det er udenfor al Tvivl, at der kunde gjøres en militair Disposition for at forsvare Den, overeensstemmende med Krigskunsten, skøndt vi sandsynligviis vilde mangle den fornødne Styrke til at udføre Hensigten paa en forsvarlig Maade. For det første skulde der sendes et Detachement ud til Strandbredden, med Ordre til at forurolige Fjenden ved Landgangen; en stærk Afdeling burde strax besætte Blokhuset som Citadel, thi dertil vilde naturligviis alle Afdelingerne falde tilbage, som Tilflugtssted, ligesom de Franske avancerede; og en fremstødt Leir burde lægges rundt om Fæstningen, da det vilde være meget umilitairist at lade Fjenden komme saa nær til Foden af Murene, at han kunde underminere dem. Spaniske Ryttere vilde holde Kavalleriet i Skaf, og med Hensyn til Artilleriet skulde Redouter opkastes i Skjul af hine Skove. Stærke Streifpartier vilde ydermere være overordentlig tjenlige til at sinke Fjendens Fremrykken, og naar disse Hytter bleve tilstrækkelig forsynede med Piqueter og Grave, vilde de blive omdannede til meget udvalgte Positioner til dette Viemed."

"Si—u—v, Quartiermester! og hvem Djævelen skulde finde alle Folkene til at udføre denne Plan?"

"Kongen, uden al Tvivl, Master Cap. Det er hans

Strid, og det er netop ham, der skulde bære Byrderne af den."

"Og vi ere kun sex! Det er lutter smukke Talemaader. De kunde blive sendt ned til Strandsbredden for at forurolige Landgangen; Mabel kunde gjøre Streifpartier, idetmindste med Tungen; Soldatens Kone kunde agere spanske Ryttere for at opholde Kavalleriet; Corporalen kunde commandere den fremskudte Leir, hans tre Mænd kunde besætte de fem Pytter, og jeg vilde tage Blokhuset. Fi—u—v! De beskriver godt, Lieutenant, og skulde have været Maler istedetfor Soldat."

"Ja, jeg har været meget omstændelig og oprigtig i min Exposition af Sagen. At der ikke er nogen større Magt her til at udføre Planen, er Hans Majestæts Ministeres Feil og ikke min."

"Men dersom Fienden virkelig skulde komme," spurgte Mabel med mere Interesse, end hun kunde have viist, dersom hun ikke havde erindret Gjesten i Pytten, "hvilke Forholdsregler bør vi da tage?"

"Mit Raad vilde være at forsøge paa at udføre det, smukke Mabel, som med saa megen Ret gjorde Xenophon saa berømt."

"Jeg formoder De mener et Tilbagetog, skjøndt jeg kun halvt gjætter Deres Hentydning."

„De har giættet min Mening, da De er i Besiddelse af en stærk medfødt Forstand, unge Dame. Jeg veed, at Deres værdige Fader har udpeget for Corporalen visse Midler og Forholdsregler, ved hvilke han troer at denne D kan blive holdt, dersom Franskmændene skulde opdage dens Beliggenhed; men skjøndt den fortræffelige Sergeant er Deres Fader, og saa god en Mand i sin Tjeneste, som nogeninde svang et Korsegevær, er han dog ikke den store Lord Stair, eller endog Hertugen af Marlborough. Jeg vil ikke nægte Sergeantens Fortjenester, i hans særegne Sphære, skjøndt jeg ikke kan ophoie Egenstaber, ihvorvel fortræffelige, hos dem, som i nogle ubetydelige Henseender er hans Overmænd. Sergeant Dunham har taget sit Hjerte, og ikke sit Hoved paa Raad, i at beslutte sig til at udfæde saadanne Ordre; men dersom Fortet falder, vil Dablen hvile paa ham, der gav Ordre til at det skulde occuperes, og ikke paa ham, hvis Pligt det var at forsvare det. Hvilkesombest den Sidstes Beslutninger monne være, i det Tilfælde at Franskmændene og deres Allierede skulde gjøre Landgang, saa maa en god Befalingsmand aldrig forsumme at gjøre de nødvendige Forberedelser, til at iværksætte et Tilbagetog, og jeg skulde raade Master Cap, som er vor Marines Admiral, at have en Baad i Beredskab, for at rømme Den, naar det kommer til det yderste. Den første

Baad, som er ladet tilbage, fører et meget stort Seil, og ved at forhale den herhen og fortoie den under hine Buske, vil der være en beqvem Plads for en iilsom Indstibning; og dernæst vil De see, smukke Mabel, at der neppe er halvtredstindstyve Yards, førend vi vil være i Kanalen mellem to andre Der, og skjulte for deres Syn, som handelsviis maatte være paa denne."

"Alt hvad De der siger kan være meget sandt, Mr. Muir; men kan de Franske ikke komme fra den Kant? Der- som den er stikket for en Retraite, er den ligesaa godt stikket til et Angreb."

"De vil ikke have Forstand paa at foretage saa fornuftig en Ting," gjensvarede Muir med et stjaalent og lidt uroligt Blik rundt om sig, "de vil ikke have Forstand nok dertil. Eders Franskmænd er en fremfusende Nation og lade sig gjerne lede af Tilfældet; vi maa altsaa, om de i det Hele taget komme, holde Udkik efter dem paa den anden Side af Den."

Samtalen blev nu meget afværlende, men dreiede sig ifkedestomindre dog i Særdeleshed om Sandsynligheden for et Angreb, og de bedste Midler til at imødegaae det.

Det meste af dette skienkede Mabel kun liden Opmærksomhed, skiondt hun følte nogen Forundring over at Lieutenant Muir, hvis Rygte for Tapperhed var bekjendt, skulde

aaenbart anbefale at forlade, hvad der forekom hende en dobbelt Pligt, da hendes Faders Charakter stod i Forbindelse med Dens Forsvar. Hendes Sind var alligevel saa meget befaet med hendes Gjest, at hun greb det første gunstige Dieblit til at forlade Bordet, og var snart igjen i sin egen Hytte. Efter omhyggeligen at have luftet Døren og seet efter at det simple Gardin var trukket for det eneste lille Bindue, førte Mabel Dew-of-June, eller June, som hun i Fortrolighed blev kaldet af dem, der talte Engelsk med hende, ind i det ydre Værelse med Tegn paa Venstak og Fortrolighed.

„Det glæder mig at see Dig, June,“ sagde Mabel med et af hendes sødeste Smil, og paa hendes eiendommelige indtagende Maade; „det glæder mig meget at see Dig; hvad har fort Dig herhen, og hvorledes opdagede Du Den?“

„Tal langsomt,“ sagde June, idet hun gjengjældte Smil med Smil, og trykkede den lille Haand, hun holdt i sin egen, der neppe var større, skøndt den var bleven hærdet ved Arbeide; „mere langsomt — altfor hurtigt.“

Mabel gjentog Spørgsmaalet, idet hun gjorde sig Flid for at bekæmpe sine Følelsers Hestighed, og det lykkedes hende at tale saa tydeligt, at hun blev forstaaet.

„June, Ven,“ gjensvarede Indianerinden.

„Jeg troer Dig, June — af mit inderste Hjerte troer jeg Dig; hvad har dette at gjøre med Dit Besøg?“

„Ben kommer for at see Ben,“ svarede June igjen, smilende ærligt ind i den Andens Vine.

„Der maa være en anden Grund, June, ellers vilde Du ikke udsætte Dig for denne Fare, og alene. Du er ene, June?“

„June hos Dig, ellers ingen. June kom ene, pagaie Canoe.“

„Jeg haaber det, jeg troer det — ja jeg veed det. Du vilde ikke være en Forræder mod mig, June?“

„Hvad Forræder?“

„Du vilde ikke forraade mig, Du vilde ikke overgive mig til de Franske, til Prokeferne, til Arrowhead?“ June ryttede alvorlig paa Hovedet — „Du vilde ikke sælge min Scalp?“

Nu slyngede June sin Arm hjærtligt om Mabels smækkre Liv, og trykkede hende med en Omhed og Kjærlighed til sit Hjerte, der bragte Taarer i vor Heltindes Vine. Dette skete med en Qvindes blide og hjærtegnende Bæsen, og det var neppe muligt at det ikke skulde blive anseet for Oprigtighed af en ung og forstandig Person af samme Kjon. Mabel gjengjældte Kjærtegnen, derpaa holdt hun den Anden

lidt ud fra sig, saa hende stift ind i Dinene og fortsatte sine Spørgsmaal.

„Derksom June har noget at sige sin Ven, saa lad hende tale tydeligt,“ sagde hun. „Mine Dren ere aabne.“

„June bange Arrowhead dræbe hende.“

„Men Arrowhead vil aldrig faae det at vide.“ Bloth fleg op i Mabels Lindinger, da hun sagde dette; thi hun følte at hun fristede en Kone til at være en Forræder mod sin Mand. „Det vil sige, Mabel vil ikke fortælle ham det.“

„Han begrave Tomahawk i Junes Hoved.“

„Det maa aldrig skee, kjære June; saa ønsker jeg heller at Du ikke skal sige mere, end at udsætte Dig for den Fare.“

„Blothuus godt Sted at sove, godt Sted at være.“

„Mener Du at jeg vil frelse mit Liv ved at blive i Blothuset, June? Arrowhead vil sikkerligen ikke dræbe Dig for at have sagt mig det. Han kan ikke ønske mig nogen Ulykke, thi jeg har aldrig gjort ham noget Ondt.“

„Arrowhead ønsker ingen Ulykke over smuk blegt Ansigt,“ gjensvarede June, idet hun bortvendte sit Ansigt, og skjøndt hun altid talte med en indianers Piges bløde og blide Stemme, lød dens Toner nu saa sagte, at de fik et

melankolsk og frygtsomt Ansigts Pige."

Mabel rødmede, hun vidste ikke hvorfor, og et Dieblit tilbagetvang medfødt Delicatesse hendes Spørgsmaal. Men det var nødvendigt at vide mere; thi hendes Frygt var bleven levende opvakt, og hun fortsatte sine Spørgsmaal. "Arrowhead kan ikke have nogen Grund til at elske eller hade mig," sagde hun. "Er han i Din Nærhed?"

"Husbond altid nær Kone, her," sagde June, idet hun lagde sin Haand paa Hjertet.

"Fortræffelige Skabning! Men sig mig, June, bør jeg blive i Blokhuset idag — denne Morgen — nu?"

"Blokhuus meget godt, godt for Dvinder. Blokhuus faaet ingen Skaly."

"Jeg frygter for at jeg kun forstaaer Dig altfor godt, June. Ønster Du at see min Fader?"

"Ikke her; gaaet bort.

"Det kan Du ikke vide, June; Du seer at her er fuldt af hans Soldater paa Den."

"Ikke fuldt, gaaet bort," — her rakte June fire Fingre i Beiret — "saa mange Rødtjoler."

"Og Stifinder? kunde Du ikke ønske at see Stifinder? Han kan tale med Dig i det irokessiske Tungemaal."

„Tunge gaaet med ham,” sagde June leende; „beholdt Tunge i sin Mund.”

Der var noget saa sødt og smilende i den indianse Piges barnlige Latter, at Mabel ikke kunde bære sig for at lee med, uagtet hendes Frygt i høi Grad var vækket ved alt hvad der var foregaaet.

„Du synes at vide, eller troe at vide Alt om os, June. Men om Stifinder ogsaa er borte, saa kan Eau-douce ogsaa tale Fransk. Du kjender Eau-douce, skal jeg løbe for at bringe ham hen og tale med Dig?”

„Eau-douce ogsaa gaaet, alt undtagen Hjerte; det der.” Da June sagde dette, lo hun igjen, saa sig om i forskjellige Retninger, som om hun nødig vilde forvirre den Anden, og lagde sin Haand paa Mabels Barm.

Bor Helinde havde ofte hørt om Indianernes beundringsværdige Skarpsindighed og om den overraskende Maade, paa hvilken de lagde Mærke til enhver Ting, medens de ikke syntes at have Tanke for noget; men hun var neppe forberedt paa den Retning, Samtalen saa besynderligt havde taget. Da hun gjerne ønskede at forandre den, og tillige var meget ængstelig for at erfare, hvor stor den Fare var, som truede dem, reiste hun sig fra den Sælstol, paa hvilken hun havde siddet, og ved at indtage en Stilling, der vidnede om mindre kjærlig Fortrolighed, haabede hun at høre

mere af det hun virkelig ønskede at erfare, og at undgaae Hentydninger paa det, der gjorde hende saa forlegen.

„Du veed, hvor meget eller hvor lidet Du bør fortælle mig, June,” sagde hun, „og jeg haaber at Du holder saa meget af mig, at Du meddeler mig den Esterretning, jeg bør vide. Min kjære Onkel er ogsaa paa Den, og Du er, eller bør være hans Ven, saavel som min, og vi ville begge erindre Din Opførsel, naar vi komme tilbage til Oswego.“

„Maaskee aldrig komme tilbage; hvem veed?“ Dette blev sagt tvivlende, eller som En, der gjør et usikkert Forslag; men ikke spydigt, eller i den Hensigt at forurolige.

„Ingen uden Gud veed hvad der vil hændes. Vort Liv er i hans Haand. Jeg troer alligevel at Du er det Redskab, hvorved han vil frelse os.“

Dette overgik Junes Hættevne, og det var tydeligt at hun ikke fattede Meningen, skjøndt det ikke kunde omtvivles, at hun ønskede at være til Nytte.

„Blokhuus meget godt,” gjentog hun, saasnart hendes Ansigt ophørte at udtrykke Uvisshed, idet hun lagde stærkt Estertryk paa de to sidste Ord.

„Godt, dette forstaaer jeg, June, og vil sove i det i

Nat. Jeg maa naturligviis fortælle Onkel, hvad Du har sagt?"

Dew-of-June foer sammen, og det var aabenbart at hun blev meget urolig over dette Spørgsmaal.

"Nei, nei, nei!" svarede hun med en Jil og en Hef-tighed, der var en Efterligning af Canadas Franskmænd, "ikke godt at fortælle Saltvand. Han taler meget, har lang Tunge. Troer Skov altsammen Vand, forstaaer ingen Ting. Fortælle Arrowhead, og June døe."

"Du gjør min kjære Onkel Uret, thi han vilde saa lidet som Nogen forraade Dig."

"Ikke forstaae. Saltvand faaet Tunge, men ingen Vine, ingen Dren, ingen Næse — ikke andet end Tunge, Tunge, Tunge."

Skjøndt Mabel ikke ganske hældede til denne Mening, saa hun at Cap ikke besad den unge Indianerindes Tillid, og at det ikke vilde være at tænke paa, at hun skulde samtykke i at han deltog i deres Sammenkomst.

"Det lader til at Du troer at kjende vor Stilling meget godt, June," vedblev Mabel; "har Du forend dette Besøg været her paa Den?"

"Nylig kommen."

"Hvoraf veed Du da, at det Du siger er sandt? Min Fader, Stifinder og Eau-douce kunde alle være saa nær,

at de kunde høre min Stemme, hvis jeg havde Lyst til at kalde paa dem."

"Alle borte," sagde June bestemt, idet hun tillige smilede godmodigt.

"Nei dette er mere end Du kan sige med Bished, da Du ikke har været Den rundt for at undersøge den."

"Saaet gode Vine; seet Baad med Folk gaae bort — seet Skib med Eau-douce."

"Du har altsaa i nogen Tid holdt Die med os. Jeg troer alligevel at Du ikke har talt dem, der ere tilbage."

June lo, rakte sine fire Fingre op igjen, og viste der-
 efter paa sine to Tømmefingre; idet hun lagde en Finger
 over de første, gjentog hun Ordene: "Rød-Kjoler", og
 idet hun berørte de sidste, tilføiede hun: "Saltvand, Qvar-
 teermester." Dette var altsammen meget nøiagtigt, og
 Mabel begyndte for Alvor at nære Tvivl om det vilde
 være rigtigt af hende, at tillade sin Gæst at forlade hende,
 uden at forklare sig tydeligere. Det fired alligevel saa
 meget mod hendes Følelser at misbruge den Tillid, som
 det var aabenbart, at denne blide og hengivne Skabning
 havde til hende, at Mabel ikke saasnart havde givet den
 Tanke Rum, at tilkalde sin Onkel, førend hun opgav den,
 som hende selv uværdig og uretfærdig mod hendes Veninde.
 Overbeviielsen om at June intet vilde meddele, men

tage sin Tilflugt til haardnaffet Taushed, dersom der blev gjort noget Forsøg paa at tvinge hende, kom ogsaa denne gode Beslutning til Hjælp.

„Du troer da, June,“ vedblev Mabel, saasnart disse Tanker havde krydset hendes Sind, „at jeg gjorde bedst i at boe i Blokhuset?“

„Godt Sted for Dvinde. Blokhuus ikke faaet nogen Skaly. Bjælker er tykke.“

„Du taler med Tillid, June, som om Du havde været inde i det og maalt dets Mure.“

June lo, og syntes vel underrettet, skjøndt hun ikke sagde noget.

„Er der Andre end Dig selv, der veed at finde denne D? Har nogen af Profeserne seet den?“

June saae bedrøvet ud, og hun saae sig forsigtig om, som om hun befrygtede en Lurer.

„Tuscarora overalt, — Oswego, her, Frontenac, Mohawk — overalt. Dersom han seer June, dræbe hende.“

„Men vi troede at Ingen kjendte denne D, og at vi ikke havde nogen Grund til at frygte for vore Fjender, medens vi vare paa den.“

„Profeser, meget Vie.“

„Dinene ere ikke altid tilstræffelige, June. Dette Sted

er skjult for det almindelige Syn, og der er endog kun faa af vore egne Folk, der veed at finde det."

„Een Mand kan fortælle; nogle Jangeese tale Fransk."

Mabel sølte et Stik i sit Hjerte. Al Mistanken mod Jæper, som hun hidtil havde foragtet at nære, samlede sig i een Masse i hendes Tanker, og den Høielse, den medførte, var saa pinefuld, at hun et Dieblisk frygtede for at falde i Asmagt. Idet hun fattede sig, og erindrede det Løfte, hun havde givet sin Fader, reiste hun sig og gik nogle Minutter frem og tilbage i Hytten, indbildende sig at Jæpers Forbrydelser vare hende uvedkommende, skjøndt hun af sit Hjertes Underste nærrede det Ønske at troe ham uskyldig.

„Jeg forstaaer Din Mening, June," sagde hun derpaa, „Du ønsker at jeg skal vide, at een eller anden forræderisk har sagt Eders Folk, hvor og hvorledes de skulde finde Den?"

June lo, thi i hendes Mene var Lisi i Krig snarere en Fortjeneste end en Forbrydelse; men hun var sin egen Stamme altfor tro til at sige mere end Leiligheden udfordrede. Hendes Viemed var at frelse Mabel og ene Mabel, og hun saae ikke tilstrækkelig Grund til „at arbejde udenfor Protocollen", som Sagsførerne udtrykte sig, for at udrette noget mere.

„Blege Ansigt veed nu," tilføiede hun, „Blothuus godt for Pige, intet betyde for Mand og Krigere."

„Men det har meget at betyde for mig, June, thi een af disse Mænd er min Onkel, hvem jeg elsker, og de andre ere mine Landsmænd og Benner. Jeg maa sige dem hvad der er foregaaet."

„Saa June blive dræbt," gjensvarede den unge Indianerinde roligt, skøndt det var tydeligt at hun talte med Bekymring.

„Nei, de skal ikke vide at Du har været her. De kan endnu være paa deres Post, og vi kan alle gaae ind i Blokhuset."

„Arrowhead veed, seer alting, og June bliver dræbt. June komme at fortælle unge blege Ansigt, Ben, ikke fortælle Mænd. Enhver Krigers passer paa sin egen Skalp. June Dvinde, og fortælle Dvinde; ikke fortælle Mand."

Mabel var meget uløkkelig over denne hendes vilde Benindes Erklæring; thi det var nu tydeligt, at den unge Skabning meente, at hendes Meddelelse ikke maatte gaae videre. Hun vidste ikke hvorvidt disse Folks Tressølelse, naar Tælen var om at tie, var med i Spillet, og meest af alt, var hun ude af Stand til at sige, hvorvidt nogen Indiscretion fra hendes egen Side, virkelig kunde fælde June og sætte hendes Liv i Fare. Alle disse Betragtninger

frømmede ind paa hende, og jo mere hun grundede derpaa, jo smerteligere blev deres Indskydelse. Det var ogsaa tydeligt at June betragtede Sagen som alvorlig, thi hun begyndte at opsamle de forskjellige smaa Artikler, hun havde tabt, idet hun tog Mabels Haand, og forberedte sig paa at gaae. At forsøge paa at holde hende tilbage, kunde der ikke være Tale om, og at skilles fra hende, efter alt hvad hun havde vovet for at tjene hende, stred mod alle vor Følelseres retfærdige og venlige Følelser.

„June,” sagde hun ivrigt, idet hun slyngede sine Arme om den blide men udannede Skabning, „vi ere Venner. Af mig har Du intet at frygte, thi intet Menneske skal vide at Du har været her. Dersom Du kunde give mig et eller andet Signal, netop før Faren kommer, et eller andet Tegn, naar jeg skulde gaae ind i Blokhuset for at skjule mig.”

June standsede, thi det havde for Alvor været hendes Hensigt at gaae, og derpaa sagde hun roligt:

„Bring June Due.”

„En Due! Hvor skal jeg finde en Due at bringe Dig?”

„Næste Hytte, bring den gamle. June gaae til Canoe.”

„Jeg troer jeg forstaaer Dig, June; men var det ikke

bedre at jeg fulgte Dig til Bussene, for at Du ikke skal møde nogle af Mændene?"

„Gaae ud først, tæl Mænd, een, to, tre, fire, fem, sex" — her rakte June sine Fingre i Beiret og lo — „alle ude af Beien — godt, alle uden een, kald ham tilside. Syng saa og hent Due."

Mabel smilede over Pigens Færdighed og Skarpsindighed, og forberedte sig paa at udføre hendes Forlangende. Ved Døren standsede hun alligevel, og saae bønfuldende tilbage paa den unge Indianerinde.

„Er der intet Haab om, at Du vil fortælle mig mere, June?" sagde hun.

„Veed alt nu, Blokhuns godt. Due fortælle, Arrowhead dræbe."

„De sidste Ord gjorde Udslaget, thi Mabel kunde ikke forlange flere Meddelelser, naar hendes Ledsagerste selv sagde hende at hendes Aabenbaringer kunde medføre, at hendes Husbond dræbte hende. Idet hun aabnede Døren gjorde hun et Afskedstegn til June og forlod Hytten. Mabel fulgte den unge Indianerindes simple Raad, for at forvisse sig om de forskellige Individuers Stilling paa Den. Ifterdenfor at see sig om for at gjenkende Ansigter og Klæde- dragter, talte hun dem blot, og fandt at tre endnu vare ved Ilden, medens to vare gaaede til Baaden, den ene af

dem var Mr. Muir. Den sjette Mand var hendes Onkel, og han ordnede ganske rolig nogle Medesnøre, ikke langt fra Ilden. Fruentimmeret gik netop ind i sin egen Hytte, og dette udgjorde hele Selskabet. Da Mabel nu lod som hun havde tabt noget, vendte hun tilbage i Nærheden af den Hytte hun nylig havde forladt, idet hun sang en Arie, standsede, som for at tage noget op af Jorden og skyndte sig til den Hytte som June havde nævnt. Dette var en forfalden Bygning, og den var af Soldaterne bleven omdannet til en Slags Forraadshuus for deres levende Kreaturer. Blandt andre Ting indeholdt den nogle faa Doussin Duer, der gjorde sig tilgode paa en Spand med Hvede, der var bleven bragt med fra een af de plyndrede Forpagtergaardene paa Canadas Kyst. Mabel havde ikke stor Bælselighed ved at fange en af disse Duer, omendstjondt de slagrede og sløi omkring i Hytten med en Stoi, som om der sloges paa Trommer, og da hun skjulede den under sine Klæder, stjal hun sig tilbage med Prisen, henimod sin egen Hytte; den var tom, og efter at have kastet et Blik ind af Døren, skyndte hun sig ned til Strandbredden. Hun havde ingen Bælselighed i at undgaae at blive opdaget, thi Træerne og Buskene skjulede hende ganske. Ved Canoen fandt hun June, som tog Duen, satte den i en Kurv, flettet med hendes egne Hænder, og idet hun gjentog Ordene

„Blokhuus godt,“ gled hun ud fra Bustene, og tværs over det snevre Løb, ligesaa lydløst, som hun var kommen. Mabel ventede nogen Tid, for at opfange et Afsteds- eller Venstabs- Tegn, efter at hendes Veninde var stegen i Land, men intet blev givet. De omliggende Der vare uden Andtagelse, saa rolige, som om ingen nogensinde havde forstyrret Naturens ophøiede Ro, og som Mabel den Gang troede, kunde der ingensteds opdages noget Tegn eller Symptom, der kunde antyde den Slags Farers Nærhed, hvorefter June havde advaret.

Da Mabel vendte tilbage fra Strandbredden, var en lille Omstændighed, som i en sædvanlig Stilling ikke vilde have tiltrukket sig Opmærksomhed, hende alligevel paafaldende og, som nu, da hendes Mistanke var bleven vækket, ikke undgik hende. Et lille Stykke rødt Haardug, saadant som bruges til Klage, vaiede fra den nederste Green af et lille Træ, befæstet saaledes at det kunde vaie frit ud, ligesom Bimpen ombord i et Skib.

Nu da Mabels Frygt var vækket, kunde June ikke have vist større Hurtighed i at analysere denne Kjendsgjerning, der, som hun troede, kunde bevirke Selstabs Sikkerhed. Hun saae strax at denne Lav Haardug kunde bemærkes fra den tilstødende D; at den laae saa nær den Linie mellem hendes egen Hytte og Canoen, at der ikke kunde være no-

gen Tvivl om at June havde passeret tæt forbi den, om ikke lige under den, og at den kunde være et Signal til at meddele nogle vigtige Omstændigheder, der stod i Forbindelse med Angrebsmaaden, for dem der sandsynligviis laae i Baghold i Nærheden af dem. Idet hun rev den lille Strimmel Haardug af Træet, skyndte Mabel sig videre, idet hun neppe vidste hvad hendes Pligt dernæst vilde foredre af hende. June kunde være faldt mod hende; men hendes Bæsen, hendes Blik, hendes Hengivenhed, og hendes Sindelag, saaledes som Mabel havde kjendt det paa Reisen, forbød hende denne Tanke. Dernæst kom Hentydnin-gen til Arrowheads Beundring af det blege Ansigts Skjønheder, nogle svage Erindringer om Tustaroraens Blik, og en smertelig Bevidsthed om, at kun faa Koner vare istand til at betragte den med Velvillie, der havde tiltrukken sig Egtemandens Kjærlighed. Ingen af disse Forestillinger vare tydelige eller klare, men de streifede snarere forbi vor Heltindes Sind, end de havde sættet Sæde i det, og de bragte hendes Puls til at slaae hurtigere, ligesaavel som de fornede hendes Skridt, uden at medføre den hurtige og tydelige Bestemthed, der sædvanligviis efterfølger Overlæg. Hun havde skyndt sig henimod den Hytte, der blev afbenyttet af Soldatens Kone, i den Hensigt sieblikkeligen at flytte til Blokhuset med Truentimmeret, om hun ikke kunde overtale

nogen anden til at følge, da hendes fremstyndede Gang blev standset ved Muirs Stemme.

„Hvorhen saa hurtig, smukke Mabel,“ raabte han, „og hvorfor hengiver De Dem saa meget til Eensomhed? den værdige Sergeant vil gjøre min Opdragelse latterlig, naar han hører at hans Datter tilbringer Morgenerne ene og uden ledsagelse, skjøndt hun godt veed at det er mit ivrige Ønske at være hendes Slave og ledsager, fra Aarets Begyndelse til dets Ende.“

Mabel standsede pludselig sin Gang og sagde, „De maa sikkerligen have nogen Myndighed her, Mr. Muir. En Corporal vilde i det mindste laane en Mand af Deres Rang Vren?“

„Det veed jeg ikke, det veed jeg ikke,“ afbrød Muir med en Utaalmodighed og tilsyneladende Ilro, der til en anden Tid kunde have tiltrukken sig Mabels Opmærksomhed. „Commando er Commando; Disciplin, Disciplin; og Myndighed, Myndighed. Deres gode Fader vilde blive meget fortrydelig, dersom jeg blandede mig i at besmitte, eller berøve ham de Laurbær han er iværk med at vinde, og jeg kan ikke commandere Corporalen, uden ligeledes at commandere Sergeanten. Det vil være klogest at forblive i et privat Individ's Mørke i dette Foretagende; og saa-

ledes er det at alle Parterne, fra Lundie og nedester, for-
 staaer Forhandlingen."

"Det veed jeg, og det kan være godt, heller ikke vil
 jeg give min kjære Fader nogen Grund til at klage; men De
 maa kunne indvirke paa Corporalen til hans eget Bedste."

"Det vil jeg ikke sige," gjensvarede Muir, paa hans
 snu skotske Maneer, "det vilde være langt sikkrere at love
 at indvirke paa ham til hans Skade. Menneftet, smukke
 Mabel, har sine Særegenheder, og at indvirke paa et Med-
 mennefte til hans eget Bedste, er et af den menneskelige
 Naturs vanskeligste Foretagender, medens det modsatte netop
 er det letteste. De vil ikke forglemme dette, min Kjære;
 men erindre det til Deres Opbyggelse og Efterlevelse; men
 hvad er det De indeslutter mellem deres fine Fingre, lige-
 som man kan sige at De indeslutter Hjerter?"

"Det er ikke andet end en Lap Haardug — et Slags
 Flag — en Bagatel, der neppe er vor Opmærksomhed
 værd i dette alvorlige Dieblis — dersom —"

"En Bagatel! det er ikke saa stor en Bagatel, som
 De maafee forestiller Dem, Miss Mabel," sagde han, idet
 han tog Haardugen fra hende og udbredte det til dets fulde
 Længde, med begge Armene udstrakte, medens hans Ansigt
 blev alvorligt og hans Øie speidende. "De vil da ikke
 have fundet det, Mabel Dunham, i Frostøien?"

Mabel underrettede ham simpelt hen om Stedet hvor, og paa hvad Maade, hun havde fundet denne Stump Dug. Medens hun talte, var Quartiermesterens Die ikke roligt et Secund, idet han saae fra Lappen til vor Heltindes Ansigt og dernæst igjen tilbage til Lappen. Det var let at see, at hans Mistanke var vækket, og det varede heller ikke længe, førend han tilskjendegav hvad Retning hans Tanter havde taget.

„Vi ere ikke i en Deel af Verden, hvor vore Flag og Pynt bør spredes ud for Vinden, Mabel Dunham!“ sagde han med en betydningsfuld Hovedrysten.

„Det samme troede jeg, Mr. Muir, og medtog det lille Flag, for at det ikke skulde blive Middelet til at forraade Kienden vor Nærværelse her, om der endog intet har været tilsigtet med at vise det. Bør ikke min Onkel gøres bekendt med denne Omstændighed.“

„Jeg indseer ikke Nødvendigheden deraf, smukke Mabel; thi, som De ganske rigtig anmærker, er det en Omstændighed, og Omstændigheder plage undertiden den værdige Sømand. Men dette Flag, om det kan kaldes saaledes, hører til en Sømands Bartoi. De kan see at det er dannet af hvad man kalder Haardug, og det er en Slags Dug der kan bruges til den Ende ombord i Skibe, da vore Flag ere af Silke, som De nok kan forstaae, eller af malet Lær-

red. Det ligner paafaldende Flugten af the Scuds Flag. Og nu erindrer jeg at have seet, at der netop af det Flag er skaaret et Stykke."

Mabel følte sit Hjerte synke, men hun havde Herredømme nok over sig selv, til ikke at forsøge paa at svare.

"Det maa undersøges," vedblev Muir, "og naar alt kommer til alt, tænker jeg at det vil være bedst at holde en kort Raadslagning med Master Cap, thi en mere loyal Undersaat end han, findes ikke i det brittiske Kongerige."

"Jeg anseer denne Advarsel for saa alvorlig," gjensvarede Mabel, "at jeg har i Sinde at flytte til Blokhuset og at tage Fruentimmeret med mig."

"Jeg seer ikke noget klogt deri, Mabel. Blokhuset vil være det første Sted, som bliver angrebet, dersom der virkelig skeer et Angreb, og De maa indrømme, at det ikke er godt forsynet for en Beleiring. Dersom jeg turde raade ved saa delicat en Anledning, vilde jeg anbefale Dem at søge Tilflugt i Baaden, der, som De nu kan see er anbragt særdeles gunstigt for et Tilbagetog gennem Canalen lige overfor, hvor alt hvad der er i den vil, efter een eller to Minutters Forløb blive skjult af Verne. Vandet efterlader intet Spor, som Stifinder saa passende udtrykker sig, og der lader til at være saa mange forskellige Passager i denne Egn, at der vilde være stor Sandsynlighed for at

undkomme. Jeg har altid været af den Mening at Lundie voxede for meget, ved at occupere en saa langt fremskudt, og saa meget udsat Post, som denne."

"Det er forseent at beklage dette nu, Mr. Muir, og vi bør kun tage Hensyn paa vor egen Sikkerhed."

"Og Kongens Vre, smukke Mabel. Ja hans Majestæts Baaben og hans hæderlige Navn maa ikke oversees ved nogen Leilighed."

"Da tænker jeg det var det bedste at vi alle vendte vore Dine mod det Sted, som er bleven bygget for at opretholde dem, istedenfor Baaden," sagde Mabel smilende, „og derfor Mr. Muir, holder jeg paa Blokhuset, i den Hensigt der at afvente min Faders og hans Parties Tilbagekomst. Han vilde for Alvor blive fortrydelig, naar han ved sin Tilbagekomst fandt at vi vare flygtede, efterat han selv havde været heldig og havde den Tillid til os at vi havde været vore Pligter tro, ligesom han havde været sine tro."

"Nei, nei, for Himlens Skyld, misforstaae mig ikke, Mabel," afbrød Muir, noget bevæget, „det er langt fra min Mening at andre end Fruentimmerne skulde søge Beskyttelse i Baaden. Den Pligt der paahviler os Mand, tvivler jeg ikke om er tydelig nok, og min Beslutning har fra Begyndelsen været at staae eller at falde med Blokhuset."

„Og troede De da, Mr. Muir, at to Fruentimmer skulde kunne roe den tunge Baad, med saa megen Dygtighed, at de kunne undsøye en indianers Barkcanoe?“

„Ah! min smukke Mabel, Kjerlighed er sjelden en god Logiker, og dens Frygt og Ahnelser ere ofte tilbøielige til at tage dens Evner paa Slabetoug. Jeg saa kun Eders elskelige Person i Besiddelse at Midlerne til Sikkerhed, og oversaae Manglen paa Evne til at benytte dem; men I vil dog ikke være saa grusom, elskelige Skabning, at ansee min levende Vengstlighed for Eders Sikkerhed som en Feil.“

Mabel havde hørt nok, hendes Sjæl var saa opfyldt med hvad der var foregaaet denne Morgen, og med Frygt, til at hun længer kunde ønske at lytte til Kjerligheds-Erklæringer, som hun i sine gladeste og muntreste Dieblitke, vilde have fundet ubehagelige. Hun tog hurtig Afsked med sin Vedsager, og vilde netop gaae hen til det andet Fruentimmers Hytte, da Muir standsede hende ved at lægge Haanden paa hendes Arm.

„Et Ord, Mabel,“ sagde han, inden I forlader mig. „Dette lille Flag kan, eller kan ikke have en særegen Betydning, dersom det har en saadan; nu da vi veed at det er bleven viist, var det da ikke bedre at vi hang det tilbage igjen, medens vi holde vaagent Væge med om der skulde blive viist noget Svar, der kunde forraade Sammen-

sværgelsen; og dersom det intet har at betyde, nu, saa vil der intet følge paa."

"Dette kan altsammen være rigtigt, Mr. Muir, skjøndt hvis det hele skulde være tilfældigt, kunde Flaget give Anledning til at Fortet blev opdaget."

Mabel opholdt sig ikke længer, og hun var snart ude af Sigte, idet hun løb i Retningen mod den Hytte hvorhen det først havde været hendes Agt at begive sig.

Qvarttermesteren blev staaende paa det samme Sted, og i den samme Stilling i hvilken hun havde forladt ham, i næsten een Minut, idet han først betragtede Pigens dansende Skabning og dernæst den Stump Haardug, som han endnu holdt for sig, paa en Maade der forraadte Ubeslemthed. Hans Blikken varede alligevel kun denne Minut; thi han stod snart efter under Træet hvor han igjen befæstede Flaget til en Green, skjøndt han af Uvidenhed om det nøiagtige Sted hvorfra Mabel havde taget det, lod det vaie ud fra en Deel af Egen, hvor det var endmere udsat for at sees af en Forbifarende paa Floden, skjøndt det var mindre synligt fra selve Den.

Syvende Kapitel.

Det forekom Mabel besynderligt, medens hun gik for at finde sin qvindelige Ledsagerste, at andre skulde være saa fattede, medens hun selv folte, som om Ansvarligheden for Liv og Død hvilede paa hendes Skuldre. Mistillid til Junes Bevæggrunde blandede sig rigtignok med hendes Forubsigelser; men naar hun erindrede sig den unge Indianerindes hengivne og naturlige Bæsen, og alle de Beviser paa Tillid og Dyrtighed, som hun havde seet i hendes Adfærd, under deres fortrolige Samværen paa Reisen, forkastede hun med et ædelt Sindelags Uvillie, Tanken om at tiltroe en anden noget ondt. Hun indsaae alligevel at hun ikke kunde bringe sine Ledsagere til at være tilstræffelig paa deres Post, uden at meddele dem sin Sammenkomst med June, og hun fandt sig tvungen til at handle med Forsigtighed og Overlag, hvortil hun var uvant, i Særdeleshed i Sager af saa stor Bigtighed.

Det blev betydet Soldatens Kone at bringe alt det nødvendige ind i Blokhuset, og hun blev mindet om ikke til nogen Tid paa Dagen at fjerne sig for langt fra det. Mabel medeelte hende ikke sine Grunde. Hun anførte kun, at ved at gaae omkring Den havde hun opdaget nogle

Tegn, som bragte hende til at frygte at Fienden havde mere Kundskab om dens Position, end man tidligere havde troet, og at i det mindste de to vilde gjøre vel i at være rede til at søge Tilflugt ved første Barsel. Det var ikke vanstelig at opvække denne Persons Frygt, der skøndt hun var et modigt skotsk Fruentimmer, var rede nok til at lytte til enhver Ting, der bestyrkede hendes Rædsel for indianers Grusomheder. Saa snart Mabel troede at hendes Ledsagerste var tilstrækkelig skræmmet til at gjøre hende forsigtig, lod hun nogle Bink falde om det utidige i at lade Soldaterne blive bekendt med deres egen Frygts Omfang. Dette skeete i den Hensigt at forhindre Discussioner og Spørgsmaal, som kunde sætte vor Heltinde i Forlegenhed; da hun havde i Sinde at gjøre sin Onkel, Corporalen og hans Folk, mere forsigtige, ved at følge en anden Fremgangsmaade. Ulykkeligviis kunde den brittiske Armee ikke have afgivet en værre Person, til den særegne Tjeneste der nu fordreides af ham at varetage, end Corporal M'Nab, det Indvid til hvem Commandoen var overdraget, under Sergeant Dunhams Gravværelse. Paa den ene Side var han resolut, punktlig, fortrolig med alle Soldaterlivets Enkeltheder, og vant til Krig; paa den anden Side var han høymodig, med Hensyn til Provindsbeboerne, paastraaelig med Hensyn til enhver Gjenstand, der stod i Forbindelse

med hans kalsdmæssige Dvellers snævre Grændser, da han var meget tilbøielig til at indbilde sig, at det brittiske Kongerige var Midtpunktet af alt hvad der er fortræffeligt i Verden, og Skotland Brændepunktet, i det mindste for al Fortræffelighed i Kongeriget. Han var fortsagt et kort Begreb, skjøndt i en Maalestok passende til hans Rang, af de Egenskaber der vare saa egne for de af Kronens Tjenere, der bleve sendte til Colonierne, da disse Tjenere sølte sig ophøiede over Landets Indfødt, eller med andre Ord, de betragtede Amerikaneren som et Dyr ringere end Fædreneracen, og ansaae i Særdeleshed alle hans Begreber om militair Tjeneste, som usfordøiede og absurde. Braddock selv var ikke mindre tilbøielig til at lade sig raade af en Provindsialist, end hans ydmyge Efterligner, og det var bekjendt at han ved flere end een Leilighed, havde sat sig op mod to eller tre af Corpsofficerernes Ordre, ene af den Grund at de hændelsesviis vare fødte Amerikanere, idet han til samme Tid, med sand skotsk Forsigtighed iagttog, ikke at gjøre sig straffskyldig ved aabenbar Ulydighed. Mabel kunde derfor ikke have truffen paa noget mere ubøieligt Subject, med Hensyn til hendes Forhavende, og dog sølte hun hvor nødvendigt det var, ikke at spille et Dieblis i at iværksætte sin Plan.

„Min Fader har overladt Eder en ansvarfuld Com-

mando, Corporal," sagde hun, saasnart hun havde faaet M'Nab lidt til Side fra de andre Soldater; „thi dersom Den skulde falde i Fjendens Hænder, vilde ikke alene vi blive tagne; men det Parti, som nu er ude, vilde efter al Sandsynlighed ogsaa blive deres Fanger."

„Man behøver ikke at gjøre en Rejse fra Skotland til dette Sted for at komme til den Overbeviisning," gjensvarede M'Nab tørt.

„Jeg tvivler ikke om at I forstaaer det, saavelsom jeg, Mr. M'Nab; men jeg frygter for at I Veteraner, vante som I ere til Færd og Slag, ere lidt tilboielige til at oversee nogle af de Forsigtighedsregler, der kunde være nødvendige i en saa eiendommelig Stilling som vor."

„De sige at Skotland ikke er noget erobret Land, unge Fruentimmer, men jeg tænker der maa være en eller anden Feiltagelse i den Henseende, da vi, dets Børn ere saa dorste og tilboielige til at lade os overfalde naar vi mindst vente det."

„Nei, min gode Ven, I misforstaaer min Mening. For det første tænker jeg slet ikke paa Skotland; men paa denne D, og dernæst er det langt fra at jeg tvivler om Eders Aarvaagenhed, naar De anseer det for passende at anvende den; men jeg frygter storligen for at der kan være Færd, for hvilke Eders Mod vil gjøre Eder ligegyldig."

„Mit Mod, Miss Dunham, er uidentivst af en meget daarlig Bessaffenhed, da det ikke er andet end stotst Mod; Ederes Faders er Yankee=Mod, og var han her blandt os skulde vi uden al Tvivl see andre Forberedelser. Godt, det er en forkeert Tid at leve i, naar Fremmede erholde Commandoen og bærer Hellebard i et stotst Corps, og det undrer mig ikke at Slag blive tabte, og at det gaaer forkeert ved Feldttog.“

Mabel var næsten fortvivlet; men Junes rolige Advarsel havde gjort alt for levende et Indtryk paa hendes Sind, til at hun vilde opgive Sagen. Hun forandrede derfor sin Operationsplan, da hun endnu hang ved det Haab, at faae hele Partiet ind i Blokhuset, uden at være nødt til at forraade Kilden, hvoraaf hun havde hentet Tanken om hvor nødvendigt det var at være aarvaagen.

„Jeg tør sige I har Ret, Corporal M'Nab,“ bemærkede hun, „thi jeg har ofte hørt om Ederes Lands Helte, der have været blandt de første i den civiliserede Verden, desom det, man har fortalt mig om dem er sandt.“

„Har De læst Skotlands Historie, Miss Dunham,“ spurgte Corporalen, idet han for første Gang saae ind i hendes smukke Ansigt, med noget der lignede et Smil i hans haarde og frastødende Træk.

„Jeg har læst lidt af den, Corporal; men jeg har hørt

meget mere. Der flød stoft Blod i Aarerne paa den Dame som opdrog mig, og hun yndede denne Gjenstand meget."

"Jeg skal love for at Sergeanten havde travlt med at omtale det Lands Berømmelse, hvorfra hans Regiment var kommen?"

"Min Fader har andre Ting at tænke paa, og det li= det jeg veed hidrører fra den Dame jeg omtalte."

"Hun vil ikke have glemt at fortælle Eder om Wallace?"

"Om ham har jeg endog læst en heel Deel."

"Og om Bruce, og Bannockburn Affairen?"

"Ogsaa om den, saavel som om Culloden=muir."

Den sidste var een af den nyere Tids Begivenheder, da endog vor Heltinde kunde mindes dette Slag, men hendes Erindring om det var rigtig nok saa forvirret, at hun neppe kunde bedømme den Virkning, som hendes Hentydning kunde frembringe hos hendes Ledsager. Hun vidste det havde været en Seir, og havde ofte hørt Gjesterne hos hendes Opdrageresse omtale den med Hæder, og hun ind= bildte sig at deres Jøllelser vilde finde en sympathetisk Streng i enhver brittisk Soldats Jøllelser. Ulykkeligviis havde M' Rab fægtet den ulykkelige Dag paa Prætendentens Side, og et dybt Ar som siirede hans Ansigt, havde en tydelig Soldats Sabel, i Huset Hanovers Tjeneste efterladt der. Det forekom ham, som om hans Saar blødte paa ny, ved

Mabels Hentydning, og vist er det at Blodet foer til hans Ansigt i Strømme, som om det vilde styrte ud gjennem Huden over hans Stramme.

„Hei, hei, væk,“ brølede han, „med Eders Culloden og Sherrif-Muir's, unge Fruentimmer; De forstaaer Dem slet ikke paa saadanne Ting, og det vil baade være klogt og bestedent af Dem, at tale om Deres eget Land og dets mange Brøst. Kong George har nogle loyale Uundersaatte i Colonierne, derom er ingen Tvivl; men det vil vare længe førend han seer eller hører noget godt af dem.“

Mabel var forundret over Corporalens Hestighed; thi hun havde ikke den ringeste Idee om hvor Skoen trykkede; men hun havde besluttet ikke at opgive sit Forsæt.

„Jeg har altid hørt at Skotlænderne have to af en Soldats gode Egenskaber,“ sagde hun, „Mod og Forsigtighed, og jeg føler mig overbevist om at Corporal M'Rab vil opretholde National Berømmelsen.“

„Spørg Deres egen Fader, Miss Dunham, han kjen-der Corporal M'Rab, og han vil ikke være seen med at fortælle hans Feil. Vi have været i Bataille sammen, og han er min Overordnede, og har en Slags officiel Ret til at anbefale sine Underordnede.“

„Min Fader har gode Tanker om Dem, M'Rab, ellers vilde han ikke have anbetroet Dem Den og alt hvad den

indeholder, hans egen Datter iberegnet. Blandt andet veed jeg, at han stoler meget paa Deres Forsigtighed. Han venter især at der bliver givet noie Agt paa Blokhuset."

"Dersom han ønsker at forsvare det 55des Vre bag ved Træbuller, burde han selv have beholdt Commandoen; thi, naar jeg skal tale reent ud, da strider det imod en Skotlænders Blod og Meninger, at blive slagen af Marken endog før han er angreben. Vi ere Krigere med brede Sværd og holde af at staae Hjenden Fod mod Fod. Denne amerikanske Maade at føre Krig paa, som kommer saa meget i Mode, vil ødelægge Hans Majestæts Armees Rygte, om ikke dens Aand."

"Ingen sand Krieger foragter Forsigtighed. Endog Major Duncan er berømt for sin Omhu for Folkene, og der findes dog ingen taprere end han."

"Lundie har sine Svagheder, og glemmer næsten Sværdet og de aabne Heder, i hans Skov- og Riffel-Jægtninger. Men Miss Dunham, troe en Soldat der har naaet sit fem og halvtredstindstyvende Aar, naar han siger Dem, at der ikke er nogen sikkrere Maade til at opmuntre sin Hjende, end naar man lader som man frygter ham, og at der ikke er nogen Fare ved disse indianiske Krige, som Eders Amerikaneres Fantasi og Indbildning ikke har forøget og forstørret, indtil de see en Bild i enhver Buft. Vi Skotter

komme fra en nogen Region, og behøve ikke, og finde end mindre Smag i Skjul, og det vil De faae at see Miss Dunham —"

Corporalen gav et Hov op i Luften, saldt næsegruus ned, og rullede om paa Ryggen. Det Hele foregik saa pludseligt, at Mabel neppe havde hørt det skarpe Knald af den Riffel, som havde sendt en Kugle gennem hans Legeme. Bor Heltinde udstødte ikke noget Skrig, — skjælvede ikke engang; thi Begivenheden var altfor pludselig, altfor rædselsfuld og altfor uventet til at give Svagheden Tid til at yttre sig; hun tren tvertimod hurtigt frem, i den naturlige Tilskyndelse, at hjælpe sin Vedsager. Der var netop tilstrækkelig Liv tilbage hos M'Rab, til at forraade at han var sig fuldkommen bevidst hvad der var foregaaet. Hans Ansigt bar det vilde Udtryk, som En hvem Døden uventet har overrasket, og det forekom Mabel i hendes roligere Diebliske, at det udtrykte en egenfindig og haardnakket Synders forfildige Anger.

„Skynd Dem alt hvad De kan, ind i Blokhuset,“ hvidskede M'Rab, da Mabel lænede sig over den Døende for at opfange hans Ord.

Bor Heltinde var sig nu sin hele Stilling fuldkommen bevidst, og hun indsaae, at det var nødvendigt at handle. Hun kastede et hurtigt Blik til Legemet ved hendes Fødder,

saae at det havde ophørt at aande, og flygtede. Veien til
 Blokhuset var tilbagelagt i saa Minutter, da Mabel netop
 havde naaet Døren, blev den med Voldsomhed slaaet til
 lige for hendes Næse, af Jennie, Soldatens Kone, som i
 blind Skræk kun tænkte paa sin egen Sikkerhed. Knaldene
 af fem eller sex Rifler høstes, medens Mabel raabte for at
 indlades; og den forøgede Skræk som de indjog, forhindrede
 Fruentimmeret i hurtig at aabne Skodden, som hun saa
 behændig havde stude for. Efter en Minuts Tøven fandt
 Mabel alligevel at Døren villigen gav efter for hendes
 stadige Tryk, og hun tvang sit smekke Legeme ind igjennem
 Aabningen, saasnart den var stor nok til at give Plads for
 det. Mabels Hjerte ophørte nu at slaa voldsomt, og hun
 vandt saa meget Herredomme over sig, at hun kunde handle
 med Fatning. Istedeffor at deeltage i hendes Vedsagerstes
 frampagtige Anstrængelser for at lukke Døren igjen, holdt
 hun den længe nok aaben, til at overbevise sig om at ingen
 af hendes eget Parti var i Sigte, eller at der var Næ-
 lighed for at nogen af dem vilde bestræbe sig for at komme
 ind, da først tillod hun at Døren blev lukket. Hendes Be-
 sselinger og Foretagender blev nu mere rolige og fornuftige.
 Men en enkelt Skodde blev kun stude for, og Jennie blev
 anvist at holde sig i Beredskab til at styde denne fra, om
 en Ven skulde forlange at blive indladt. Hun steg derpaa

op af Trappen til Bærelset ovenover, hvor hun ved Hjælp af et Skydehul, blev sat i Stand til at faae en god Udsigt over Den, saalangt, som de omgivende Buske vilde tillade det. Idet hun opmuntrede sin Vedsagereske underneden til at være fast og standhaftig, undersøgte hun Omgivelserne saa nøiagtigt, som hendes Stilling vilde tillade det.

Til Mabels store Forundring kunde hun i Fjersningen ikke see en levende Sjæl paa Den, hverken Ven eller Fjende. Hverken Fransmand eller Indianer var synlig, skjøndt en lille hvid Strimmel Sky, der svævede for Vinden, antydede hende i hvilken Retning hun skulde see efter dem. Riffelne vare blevne affyrede i Retningen mod den D hvorfra June var kommen; men om Fjenden var paa den D, eller de virkelig vare landede paa hendes egen, kunde Mabel ikke sige. Da hun gik til det Skydehul, hvorfra hun kunde see det Sted hvor Mr Nab laae, standsede Blodet i hendes Aarer ved at opdage alle tre Soldater at ligge, tilsyneladende livløse, ved hans Side. Disse Folk vare løbne til det fælleds Midtpunkt ved den første Alarm, og vare næsten i eet og samme Dieblis blevne nedskudte af den usynlige Fjende, hvem Corporalen havde affecteret at foragte.

Hverken Cap eller Lieutenant Muir var at see. Med bankende Hjerter undersøgte Mabel hver Aabning mellem Træerne, og steg endog op til det øverste Stokværk eller

Ovisten paa Blokhuset, hvor hun havde en fri Udsigt over hele Den, saavidt som dens Træer vilde tillade det; men uden bedre Held. Hun havde ventet at see sin Onkels Legeme nedstrakt paa Grønsværet, ligesom Soldaternes, men han var intetsteds synlig. Da Mabel vendte sig mod det Sted hvor Baaden laae, saa hun at den endnu var gjort fast ved Strandbredden, og hun formodede da at Muir, ved en eller anden Omstændighed, var bleven forhindret fra at iværksætte sit Tilbagetog i den Retning. Der var kort sagt stille og roligt paa Den, som i Graven, og Soldaternes døde Legemer gjorde Scenen ligesaa rædselsfuld, som den var overordentlig.

„For Gud i Himlens Skyld, Miss Mabel,“ raabte Fruentimmeret underneben; thi skøndt hendes Frygt havde faaet saameget Herredomme over hende, at det var hende umuligt at forholde sig taus, saa lagde dog vor Heltindes høiere Dannelsse, meer end hendes Faders Stilling i Regimentet, Vaand paa hendes Adfærd mod hende — „for Guds Skyld! Miss Mabel, siig mig om nogen af vore Venner ere i Live? Det forekommer mig at jeg hører Suk der blive svagere og svagere, og jeg frygter for at de alle ville blive scalperede.“

Mabel erindrede nu at een af Soldaterne var dette Fruentimmers Mand, og hun skjælvede ved Tanken om den

oieblittelige Virkning af hendes Sorg, hvis hun pludselig blev bekendt med hans Død. Sufferne gave ogsaa lidet Haab, skøndt hun frygtede at de kunde komme fra hendes Dunkel, der laae skjult for hende.

„Vi ere i hans hellige Baretægt, Jennie,“ svarede hun. „Vi maae sætte vor Lid til Forsynet, medens vi ikke forglemme noget af dets kjærlige Midler til at beskytte os. Vær omhyggelig for Døren; luk den under ingen Betingelse op uden mit Samtykke.“

„D! siig mig, Miss Mabel, om De nogetsteds kan see Sandy? Naar jeg blot kunde lade ham vide at jeg er i Sikkerhed, saa vilde han føle sig mere beroliget, enten han saa er fri eller fangen.“

Sandy var Jennies Mand, og han laae død ligeud for det Skydehul, hvorfra vor Heltinde den Gang saae ud.

„De siger mig ikke om De seer Sandy,“ gjentog Konen nedenunder, utaalmodig over Mabels Taushed.

„Der ere nogle af vore Folk samlede omkring M'Nabs Lig,“ var Svaret; thi det var i hendes Dine vanhelligt at sige en directe Usandhed, i den rædselsfulde Stilling hvori hun befandt sig.

„Er Sandy blandt dem?“ spurgte Fruentimmeret med indtrængende Stemme.

„Det er han vistnok; thi jeg seer een, to, tre, fire og alle flædt i Regimentets røde Uniform.“

„Sandy!“ raabte Fruentimmeret i Fortvivlelse, „hvorfor sørger Du ikke for Din egen Sikkerhed, Sandy? Kom i Diebliffet herhen Mand, og deel Din Kones Skjebne i Bel og Bee. Der er ikke et Dieblif at spille paa Eders tossede Disciplin og forsængelig-hæderlige Ideer om Ære! Sandy! Sandy!“

Mabel hørte at Skodden blev skudt fra, og dernæst knirkede Døren paa sine Hængsler. Forventning, for ikke at sige Rædsel holdt hende fængslet til Skydehullet, og hun saae snart Jenny styrte gjennem Bustene i den Retning hvor den døde Klynge laae. Det varede kun et Dieblif at naae det uheldsvangre Sted. Slaget havde været saa pludseligt og uventet, at hun i sin Skræk ikke syntes at fatte dets Bægt. Nogle vilde og halv affindige Ideer om et Bedrageri besværede hendes Fantasi, og hun troede at Mændene skjemtede med hendes Frygt. Hun tog sin Husbonds Haand, og den var endnu varm, medens hun troede at et lønligt Smil spillede om hans Læber.

„Hvorfor vil Du naragtig sætte Dit Liv paa Spil, Sandy?“ raabte hun idet hun trak ham i Armen. „Du vil blive myrdet af disse fordomte Indianere, dersom Du

ikke tyer til Blokhuset, som en fornuftig Soldat! bort! bort!
og spild ikke de kostbare Diebliske."

I hendes rasende Anstrængelser drog hun saaledes i sin Mands Legeme, at Hovedet dreiede heelt rundt, da det lille Hul i Tindingen, der var bevirket af Riffelkuglen, og nogle faa Draaber Blod, som flød ned over Huden, aabenbarede Meningen med hendes Mands Tausshed. Da den frygtelige Sandhed i sin fulde Styrke opklarede hendes Sind, slog Fruentimmeret Hænderne sammen, udstødte et Skrig, der gjennemtrængte de aabne Rum, paa alle de nærmeste Ver, og hun faldt endelig ned over Soldatens døde Legeme. Gjennemtrængende og hjertefstjærende, som dette Skrig var, var det dog Bøllid mod det, som saa pludselig vaafulgte, da det blandede sig med dets Lyd. Det skrækindjagende Krigsskrig hørvede sig fra Dens Skjul, og nogle og tyve Bilde, frygtelige i deres Maling, og de andre Tegn paa indianer Dyrindfærd, styrtede frem, begjerlige efter at fiske sig de attraaede Skælper. Arrowhead var forrest, og hans Tomahawk knuste Hjernen paa den bevidstløse Jennie, og hendes rige Haarvæxt hang, efter mindre end to Minutters Forløb, efterat hun havde forladt Blokhuset, som et Seierstegn ved hans Bælte. Hans Ledsgædere vare lige saa virksomme, og M'Nab og hans Soldater frembød ikke

længer det rolige Udseende af Folt der slumre. De vare tilbagefaldte i deres Blod som slagtede Kroppe.

Alt dette skete i langt kortere Tid, end der har været udfordret til at fortælle det, og Mabel var Bidne til det alt-sammen. Hun havde staaet fastnaglet til Stedet, betragtede den hele rædsomme Scene, som om hun var lænket fast ved et Trylleri, heller ikke paatvang sig Ideen om hende selv, eller hendes egen Fare, et eneste Dieblisk hendes Tanker. Men ikke saasnart opdagede hun Stedet hvor Foltene vare faldne, bedækket med Bilde, jublende over deres Overrump-lings heldige Udfald, førend det faldt hende ind, at Jenny havde ladet Døren til Blokhuset staae aaben. Hendes Hjerte bankede voldsomt; thi ene dette Forsvar stod mellem hende og viedliffelig Død, og hun sprang hen mod Trappen, i den Hensigt at gaae ned og sikkre Døren. Hendes Fod havde alligevel endnu ikke berørt Gulvet i andet Stokværk, førend hun hørte Døren knirke paa dens Hængsler, og hun anstaae sig nu, som fortabt. Idet hun sank ned paa sine Knæ, bestræbte den forfærdede, men modige Pige, sig for at belave sig paa Døden, og at hæve sine Tanker til Gud. Livsdriften var alligevel for stærk til at hun kunde bede, og medens hendes Læber bevægede sig, bevogtede de skinsyge Tanker enhver Lyd nedenunder. Da hun hørte Skodderne, der hang paa Stabler, og vare sikkrede til Dørens Midte,

falde ned i Hagerne, ikke een, som hun selv havde foreskrevet, i den Hensigt at indlade hendes Onkel, isald han skulde komme, men alle tre, sprang hun igien op, da al aandelig Betragtning forsvandt, i hendes virkelige, timelige Tilstand, og det syntes, som om alle hendes Evner vare sammentrængte i Hørelses-Sandsen.

Tankerne ere virksomme i saa farefulde Diebliske. I Førstningen troede Mabel at hendes Onkel var kommen ind i Blokhuset, og hun vilde til at gaae ned af Stigen og kaste sig i hans Arme; dernæst standsede den Idee hendes Skridt, at det var en Indianer, der havde stænget for Døren, for at udelukke Paatrængende, medens han i god Ro plyndrede. Den dybe Stillehed underneden lignede ikke Eas dristige, rastløse Bevægelser, og det syntes at have mere Lighed med en Fjendes Kunstgreb; dersom det i det Hele var en Ben, kunde det kun være hendes Onkel, eller Dvarteermesteren; thi den frygtelige Overbeviisning paatvang sig nu vor Heltinde, at hele Partiet pludselig var bleven reduceret til disse to og hende selv, om de to virkelig endnu levede. Denne Betragtning holdt Mabel i Skaf, og næsten to Minutter endnu herskede der en dyb Tausshed i Bygningen. Pigen stod imidlertid ved Foden af den øverste Stige, eller ved den Lem, som førte til den underste Abning paa den modsatte Side af Gulvet. Mabels Pine vare fastheftede

til dette Sted; thi hun ventede nu hvert Dieblif at see det frygtelige Syn af en Bils Ansigt i Lugen. Denne Frygt blev snart saa levende, at hun saa sig om efter et Skjulested. Forhalingen af den Catastrophe, som hun nu ventede, var hende kjærkommen, om den end kun varede et Dieblif. Bærelset indeholdt adskillige Koustager, og Mabel frøb bag ved to af dem, idet hun kikkede ud gjennem en Aabning, hvorved hun kunde holde Die med Lemmen. Hun gjorde atter et Forsøg paa at bede; men Diebliffet var for rædselsfuldt. Hun troede ogsaa at hun hørte en svag Raalen, som om Een steg op af den anden Trappe, bestræbende sig for ikke at forraade sig, derpaa fulgte en Knagen, som hun var overbevist om hidrørte fra eet af Trappetrinene, der havde gjort den samme Støi under hendes egen lette Bægt, da hun steg op. Dette var et af hine Diebliffe, hvori Jøelserne af Aars sædvanlig Tilværelse vare sammentrængte. Liv, Død, Evighed og uhyre legemlige Lidelser, frembævede sig alle dristigt, i Modsætning af Hverdagslivets jevne Begivenheder, og hun kunde i dette Dieblif været antaget for en yndig, bleg Fremstilling af sig selv, uden Bevægelse og uden Liv. Men medens Skikkelsens ydre Udseende var saaledes, havde der aldrig været et Dieblif i hendes korte Levetid, da Mabel hørte tydeligere, saa klarere, eller sølte mere levende. Endnu var der Intet synligt ved Lemmen;

men hendes Dren, der vare blevne overordentlig pirrelige ved heftig Jølelse, underrettede hende tydeligere om at Een eller Anden kun var nogle faa Tommer fra Abningen i Gulvet. Dernæst fulgte hendes Vines Bidnesbyrd, der saae en Indianers mørke Haar hæve sig saa langsomt gjennem Abningen, at Hovedets Bevægelser kunde lignedes med et Uhrs Minutviser, derpaa kom den mørke Hud og de vilde Træk, indtil hele det mørke Ansigt var hævet over Gulvet. Det menneskelige Ansigt viser sig sjelden til sin Fordeel, naar det tildeels er skjult, og Mabel forestillede sig mange flere Rædsler, da hun først saae de sorte speidende Vine, og det Udtryk af Bildhed, som det indianste Ansigt, saa at sigesomme for Tomme, aabenbarede. Men da hele Hovedet var hævet over Gulvet, overbeviste det næste og bedre Blik vor Feltinde om, at hun saae Junes blide, ængstlige og endog smukke Ansigt.

Ottende Kapitel.

Det vilde være vanskeligt at sige hvem der tilkjendegav størst Tilfredshed, da Mabel sprang op, og viste sig midt i

Bærelset, vor Heltinde ved at finde at hendes Gæst var Arrowheads Kone og ikke Arrowhead selv, eller June ved at opdage, at hendes Aad var bleven fulgt, og at Blofhuset indeholdt den Person, hun saa ængstlig og næsten haabløs søgte. De omfavnede hinanden og den usorfskede Tuskarora-Dvinde lo med hendes søde Tone, idet hun holdt sin Beninde lidt fra sig, for at overbevise sig om at det virkelig var hende.

„Blofhuus godt,” sagde den unge Indianerinde, „ikke faaet Skalp.“

„Det er det i Sandhed, gode June,” svarede Mabel, idet hun gyste og bedækkede Vinene, som for at unddrage dem Synet af de Rædsler hun saa nylig havde været Vidne til. „Sig mig, for Guds Skyld, dersom Du veed det, hvad er der bleven af min kjære Onkel; jeg har seet efter ham i alle Retninger, uden at opdage ham.“

„Ikke her i Blofhuus?” spurgte hun med nogen Nysgjerrighed.

„Nei, det er han virkelig ikke; jeg er ganske ene paa dette Sted, da Jennie, det Fruentimmer som var hos mig, var løben ud for at søge sin Mand, maatte døe for sin Uklogskab.“

„June veed, June see; meget slet, Arrowhead ikke føle for nogen Kone; ikke føle for sin egen.“

„Ah! June, Dit Liv er dog idetmindste sikkert?“

„Beed ikke, Arrowhead dræbe mig, om han vide alt.“

„Gud velsigne og bevare Dig, June; han vil velsigne og beskytte Dig for denne Menneffelighed. Siig mig hvad der er at gjøre, og om min stakkels Onkel endnu lever?“

„Beed ikke. Saltvand har Vaad, maaskee gaaet paa Flod.“

„Vaaden er endnu paa Strandbredden; men hverken min Onkel eller Dvartteermesteren er nogensteds at see.“

„Ikke dræbt, eller June vilde seet. Skjult! Rød Mand skjule, ingen Skam for blege Ansigt.“

„Det er ikke Skammen, men Leiligheden jeg frygter for. Eders Angreb flete frygtelig hurtigt, June.“

„Tuscarora!“ gjensvarede den anden smilende og overordentlig glad over sin Mands Behændighed. „Arrowhead stor Kriger!“

„Du er alt for god og blid, for saadant et Liv, June; Du kan ikke føle Dig lykkelig ved saadanne Scener.“

Junes Ansigt blev mørkt, og det forekom Mabel at der var noget af en Anførers vilde Id i hendes Miner, da hun svarede:

„Jengeese alt for graadig, borttage al Jagtgrund; jage sex Nationer fra Morgen til Aften; slem Konge, slem Folk. Blege Ansigt meget slem.“

Mabel vidste, at endogsaa den Gang var der megen Sandhed i denne Mening, ihvorvel hun var altfor godt underrettet, til at hun ikke skulde forstaae at Monarken i dette, som i tusind andre Tilfælde, blev dadelst for Handlinger, hvori han sandsynligviis var uskyldig. Hun felta derfor det Rejsfardige i Bebreidelsen, altfor meget, til at forsøge paa at svare, og hendes Tanker vendte naturligviis tilbage til hendes egen Stilling.

„Og hvad skal jeg gjøre, June?“ spurgte hun. „Det kan ikke vare længe, inden Dine Folk ville angribe denne Bygning.“

„Blokhuset godt — ikke faaet Skalp.“

„Men de vil ogsaa snart opdage at det ikke har nogen Garnison, om de ikke allerede veed det. Du fortalte mig selv hvor stort et Antal Folk her var paa Den, og uden Tvivl har Du erfaret det af Arrowhead.“

„Arrowhead veed,“ svarede hun, idet hun rakte sex Fingre op for at tilfjendegive Antallet af Mænd. „Alle røde Mænd veed. Fire allerede mistet Skalp; to har dem endnu.“

„Tal ikke derom, June; den rædsomme Tanke bringer mit Blod til at isne. Eders Folk kan ikke vide at jeg er ene i Blokhuset; men maa troe at min Onkel og Kvartiermesteren er hos mig, og de kunne sætte Ild paa Bygningen

for at drive dem ud. Man har sagt mig at Ilden er den første Fare saadanne Steder ere udsatte for."

"Ikke brænde Blokhuus," sagde June rolig.

"Det kan Du ikke vide, min gode June, og jeg besidder ingen Midler til at holde dem borte."

"Ikke brænde Blokhuus. Blokhuus godt; ikke faaet Skalp."

"Men sig mig hvorfor, June; jeg frygter for at de vil brænde det."

"Blokhuus vaadt, — megen Regn — Stammer grønne — ikke let brænde. Rød Mand vide — god Ting — alt-
saa ikke brænde det for at fortælle Jengeese at Trokees været her. Fader komme tilbage, savne Blokhuus, ikke finde. Nei, nei, Indianer altfor klog, ikke røre nogen Ting."

"Jeg forstaaer Dig, June, og haaber at Din Forudsigelse vil blive sand; thi dersom min kjære Fader skulde undkomme — maaskee er han allerede død eller tagen til Fange, June?"

"Ikke røre Fader — veed ikke hvor gaaet hen, Vand ikke faaet noget Spor — Rød Mand kan ikke følge. Ikke brænde Blokhuus; Blokhuus god; ingen Skalp."

"Troer Du at det er muligt for mig at forblive her i Sikkerhed, indtil min Fader kommer tilbage?"

„Beed ikke; Datter bedst vide naar Fader kommer tilbage.“

„Mabel sølte sig urolig ved Udtrykket i Junes mørke Dye, da hun yttrede dette; thi den ubehagelige Mistanke opstod, at hendes Ledsagerste bestræbte sig for at opdage en Omstændighed, der kunde være nyttig for hendes egne Folk, medens den vilde føre til hendes Faders og hans Parties Undergang. Hun vilde til at give et undvigende Svar, da et haardt Stød mod den ydre Dør pludselig drog alle hendes Tanker hen paa den siebliffelige Fare.“

„De komme!“ udbrød hun, — „maaskee June, at det er min Onkel eller Dvarteermesteren. Jeg kan ikke udelukke endog Mr. Muir i et Dieblif som dette.“

„Hvorfor ikke see, Skydehuller nok, gjort med Billie.“

„Mabel greb dette Bink, og da hun gik hen til et af de nedadvendte Skydehuller, der var bleven skaaren ud mellem Stammerne, der hang ud over Fundamentet, hørvede hun forsigtig den lille Stamme, der sædvanligviis udfyldte det lille Hul, og fik et Glimt af hvad der foregik ved Døren. Det studsende og verlende Ansigt sagde hendes Ledsagerste, at nogle af hendes egne Folk vare underneden.“

„Røde Mænd,“ sagde June, idet hun løftede en Finger for at advare om Forsigtighed.

„Fire, og frygtelige i deres Maling og blodige Trophæer. Arrowhead er iblandt dem.“

June havde flyttet sig hen i en Krog, hvor adskillige Bahre-Rifler vare hensatte, og havde allerede taget den ene i Haanden, da hendes Husbonds Navn syntes at standse hendes Bevægelser. Det varede alligevel kun et Dieblit, thi hun gik strax til Skydehullet, og var netop iværk med at bringe Riflens Munding ud igjennem det, da en Hølelse af naturlig Affsky bevægede Mabel til at gribe hendes Arm.

„Nei, nei, nei, June!“ sagde den Sidste, „ikke mod Din egen Husbond, om jeg ogsaa med mit Liv skal bøde derfor.“

„Ikke skade Arrowhead,“ gjensvarede June med en let Gysen, „slet ikke skade røde Mænd, blot skræmme.“

Mabel forstod nu Junes Hensigt og modsatte sig ikke længer. Den Sidste stød Riflens Munding ud igjennem Skydehullet, og iagttog at gjøre Støi nok til at vække Opmærksomhed, hvorpaa hun brændte løs. Bøssen var ikke saasnart affyret, førend Mabel gjorde sin Beninde Bebrejdelser for den Handling, hvormed hun tilsigtede at tjene hende.

„Du erklærede, at det ikke var Din Hensigt at fyre,“ sagde hun, „og Du kan have dræbt Din egen Husbond.“

„Alle løb bort før jeg stød,“ svarede June leende,

idet hun gik hen til et andet Skjudehul, for at bevogte sine Benners Bevægelser, leende endnu hjerteligere. „See! krybe i Skjul — alle Krigere. Troe Saltvand og Dvarteermester her. Tage sig godt i Agt nu.“

„Himlen være lovet! Og nu haaber jeg, June, at jeg et Dieblisk kan samle mine Tanker til Bøn, at jeg ikke skal døe som Jennie, ene tænkende paa Livet og de verdslige Ting.“

June lagde Riflen tilside og kom hen og satte sig ved den Kiste, hvorpaa Mabel var sunken ned under den physiske Reaction, der ligesaavel ledsager Glæde, som Sorg. Hun betragtede ufravendt vor Heltindes Ansigt, der troede at hendes Træk udtrykte Strængheid blandet med Omhu.

„Arrowhead stor Kriger,“ sagde Tuscaroras Kone. „Alle Stammens Piger see meget paa ham. De blege Ansigtets Skjønheid har ogsaa Dine?“

„June! — Hvad betyder disse Ord — dette Blik? Hvad er det Du vil sige?“

„Hvorfor Du saa bange June skyde Arrowhead?“

„Bilde det ikke have været rædselsfuldt at see en Kone dræbe sin egen Husbond? Nei, June, for vilde jeg selv være bleven dræbt.“

„Meget sandt, det alt?“

„Det var alt, June, saa sandt Gud er min Dommer

— og vissefælgelig det var nok. Nei, nei! der har været Rædsler nok idag, vi behøve ikke at forøge dem med en Daad som denne. Hvilken anden Bevæggrund kunde Du formode?"

"Beed ikke. Stakkels Tuscarorapige meget naragtig. Arrowhead stor Anfører og seer alt rundt om sig. Taler i Søvn om blege Ansigtets Skjønhed. Stor Anfører holder af mange Koner."

"Kan en Anfører have flere end een Kone, June, blandt Ederes Folk?"

"Have saamange han kan holde. Stor Jæger gifte sig ofte. Arrowhead har kun June nu; men han seer for meget, tænker for meget, taler for meget om Pige med blege Ansigt."

Dette vidste Mabel, og det havde forvoldet hende megen Betyrrelse paa deres Reise; men det var hende paa-faldende at høre denne Hentydning, som det nu var Tilfældet, af Konens egen Mund. Hun vidste at Sædvaner og Meninger gjorde en stor Forskjel i saadanne Anliggender; men i Forening med den Smerte og Idmyggelse, hun følte, ved imod sin Villie at være en Konens Rival, nærmede hun tillige Frygt for, at Skinsyge kun vilde være en daarlig Borgen for hendes personlige Sikkerhed, i hendes nærværende Stilling. Et skarper Blik paa June beroligede

hende, thi medens det var let i dette uforslede og uforfalskede Bæsen at spore krænkets Kjærligheds Smerte, kunde ingen Mistillid have martret hendes ærlige Ansigts alvorlige Udtryk, til Forræderiets eller Hadets.

„Du vil ikke forraade mig, June?“ sagde Mabel, idet hun trykkede den Andens Haand og hengav sig til en ædel Tillid. „Du vil ikke offere En af Dit eget Kjon til Tomahawken?“

„Ingen Tomahawt røre Dig. Arrowhead ikke tillade det. Dersom June skal have Søster = Kone, holde af at have Dig.“

„Nei, June; min Religion, mine Følelser forbyde det begge; og dersom jeg i det Hele skulde være en Indianers Kone, vilde jeg aldrig indtage den Plads, der er Din, i Din Wigwam.“

June svarede ikke, men hun saa tilfreds og endogsaa taknemmelig ud. Hun vidste at saa, maaskee ingen indianer Pige af Arrowheads Bekjendtskab, kunde sammenlignes med hende i personlige Fortrin; og skjondt det kunde være hendes Husbonds Vnske at ægte et Doulin Kone, kjendte hun ingen uden Mabel, hvis Indflydelse hun virkelig kunde frygte. Hun havde alligevel følt en saa levende Interesse for vor Heltindes Skjønhed, indtagende Bæsen, Godhed og qvindelige Blidhed, at naar Skinspyge kjolnede disse Følel-

ser, havde den snarere givet denne Interessee Styrke, og havde, under dens gjenstridige Indflydelse, virkelig været een af de stærkeste af de Bevæggrunde, der havde formaaet hende til at vove saa meget, for at frelse hendes indbildte Rival for Følgerne af det Angreb, som hun saa godt vidste vilde finde Sted. Med eet Ord, June havde, med en Dvindedes skarpe Fatterevne, opdaget Arrowheads Beundring for Mabel, og istedenfor at føle den qvalfulde Skinsyge, der kunde have gjort hendes Rivalinde forhadet, hvilket rimeligviis vilde have været Tilfældet hos et Fruentimmer, der ikke var vant til at underkaste sig det stærkere Kjønns høiere Rettigheder, havde hun studeret den blege Skjønheds Blik og Charakter, indtil hun, da hun ikke mødte noget, der kunde gjendrive hendes egne Følelser, men alt til at opmuntre dem, var kommen til at nære en Beundring og Kjærlighed for hende, som, skjøndt den vistnok var meget forskjellig, neppe var mindre stærk, end hendes Husbonds. Arrowhead selv havde sendt hende, for at advare Mabel om den kommende Fare, skjøndt han var uvidende om at hun havde staalet sig over paa Den, bag efter de Angribende, og at hun nu var indesluttet i Citadellet i Forening med Gjenstanden for deres fælles Omsorg. Han troede tværtimod, som hans Kone havde sagt, at Cap og Muir vare i Blokhuset med Mabel, og at Forsøget paa at drive

ham og hans Kammerater bort, var bleven udført af Mændene.

„June bedrøvet, Lilien,“ thi saaledes havde Indianerinden i sit poetiske Sprog kaldt vor Helteinde — „June bedrøvet, Lilien ikke ægter Arrowhead. Hans Wigwam stor, og en stor Anfører maa have Koner nok til at fylde den.“

„Jeg takker Dig, June, for dette Fortrin, der ikke stemmer overeens med de hvide Dvinders Begreber,“ gjensvarede Mabel smilende, til Trods for den farlige Stilling, hvori hun befandt sig; „men sandsynligviis gifter jeg mig aldrig.“

„Maa have god Mand,“ sagde June; „ægte Eau-douce, om ikke vil have Arrowhead.“

„Dette er ikke nogen passende Gjenstand, June, for en Pige, der neppe veed, om hun lever den næste Time eller ikke. Jeg vilde, dersom det var muligt, erholde nogen Underretning om min kjære Onkel er i Live og i Sikkerhed.“

„June gaae og see.“

„Kan Du? vil Du? — vilde det være sikkert for Dig at blive seet her paa Den? veed Krigerne noget om Din Nærværelse? og vilde de være tilfredse ved at finde et Fruentimmer paa Krigsstien med dem?“

Alle disse Spørgsmaal fulgte raft efter hinanden, da Mabel frygtede for at Svaret ikke skulde blive, som hun ønskede det. Det havde forekommet hende paafaldende, at June skulde udgjøre En af Partiet, og usandsynligt, som det forekom, havde hun dog troet, at June skjult havde fulgt Trokeserne i hendes egen Canoe, og var kommen dem i Forkjøbet, kun for at give hende den Advarsel, der sandsynligviis havde frelst hendes Liv. Men i alt dette tog hun feil, hvilket June paa hendes ufuldkomne Maade nu fandt Midler til at lade hende vide.

Skjøndt Arrowhead var Anfører, var han i Banære hos sit eget Folk, og stod nu i Forbindelse med Trokeserne, rigtignok temporairt, men dog ifølge en formelig Overeenskomst. Vel havde han en Wigwam, men var sjelden i den; da han foregav Benstab for Englænderne, havde han tilsyneladende tilbragt Sommeren i deres Tjeneste, medens han i Birkeligheden handlede for Franskmændene, og hans Kone fulgte med ham paa hans mange Udflugter, idet den største Deel af Beien tilbagelagdes i Canoe. Hendes Nærværelse var med eet Ord ingen Hemmelighed, da hendes Husbond sjelden reiste uden hende. Det lykkedes June at lade den Anden vide tilstrækkeligt heraf til at gjøre Mabel saa dristig, at hun ønskede at hendes Veninde skulde gaae ud, for at forviise sig om Onklens Stjæbne, og det

var snart afgjort mellem dem, at Indianerinden i denne Hensigt skulde forlade Blokhuset, saasnart et gunstigt Øieblik tilbød sig.

De undersøgte først Den saa noiagtigt, som deres Stilling vilde tillade det, fra de forstjellige Skydehuller, og fandt, at de, der havde overrumplet dem, gjorde Tilberedelser til et Maaltid, da de havde lagt Haand paa Englændernes Provisioner og plyndret Hytterne. Det største Forraad var i Blokhuset; men der blev funden nok udenfor det til at erstatte Indianerne et Angreb, der havde været ledsaget af saa liden Fare. En Afdeling havde allerede bortskaffet de døde Legemer, og Mabel saae, at deres Baaben var filllet i Hob i Nærheden af det Sted, der var udseet til Banketten. June formodede af nogle Tegn, hun havde bemærket, at de Døde vare bragte ind i en Dylning, og enten begravne eller skjulte for Synet. Ingen af de iøiefaldende Gjenstande paa Den vare alligevel blevene forstyrrede, da det var Seierherrernes Ønske, at lede Sergeantens Parti i et Baghold, ved dets Tilbagekomst. June gjorde sin Ledsagerste opmærksom paa en Mand i et Træ, et Udlik, som hun sagde, for at give betimelig Underretning om Baadens Ankomst; omendstjondt Expeditionens Afreise var saa hemmelig, kunde intet, uden en eller anden uventet Begivenhed, med Rimelighed bringe den saa snart tilbage.

Det lod ikke til, at man strax havde i Sinde at angribe Blokhuset; men saavidt June kunde skjonne, tydede snarere Alting paa, at Indianerne vilde holde det beleiret, indtil Sergeantens Parti kom tilbage, for at Tegnene paa et Overfald ikke skulde være et saa øvet Die, som Stifinders, paafaldende. Baaden var alligevel bleven sikket, og flyttet hen til det Sted, hvor Indianernes Canoeer vare skjulte i Buskene.

June tilkjendegav nu sin Hensigt at forene sig med sine Venner, da Diebliffet var særdeles gunstigt for hende til at forlade Blokhuset. Mabel sølte nogen Mistillid til hende, da de steg ned af Stigen, men i næste Dieblit stammede hun sig over denne Høielse, som uretfærdig mod hendes Ledfagerste, og hende selv uværdig, og hendes Tillid var gjenvundet, da de stod paa Jorden. Døren blev aabnet med den yderste Barsomhed, og da den sidste Skodde var færdig til at flydes fra, stillede June sig paa det Sted, som nødvendigviis maatte blive aabent. Skodden blev netop løftet op af Hagen, Døren blev iffun aabnet saameget, at der var Plads for hendes Legeme at komme igjennem, og June gled ud gjennem Aabningen. Mabel lukkede Døren igjen med en frampagtig Bevægelse, og da Skodden var paa sin Plads, bankede hendes Hjerter lydeligt. Hun sølte sig nu sikker, og de to andre Skodder bleve

satte for med mere Besindighed. Da alt igjen var fast, steg hun op paa det første Gulv, hvorfra hun ene kunde faae et Overblik af hvad der foregik udenfor.

Lange og piinlig sorgfulde Timer forløb, i hvilke Mabel ikke hørte noget fra June. Hun hørte de Bilses Hyl, thi Brændevinen havde gjort dem uforsigtige; nu og da opfangede hun et Glimt af deres vilde Drgier gennem Skydehullerne, og bestandig var hun sig deres farlige Nærhed bevidst, ved Lyd og Syn, der maatte have bragt Blodet til at stivne i Aarerne paa En, der ikke havde været Vidne til Scener, der vare saa langt mere frygtelige. Genimod Middag troede hun at hun saae en hvid Mand paa Den, skjøndt hans Dragt og vilde Udseende i Fjersningen bragte hende til at antage ham for en nyligen ankommen Bild. Et Blik paa hans Ansigt, der skjøndt det af Naturen var mørkt og brunet ved at være udsat for Solen, lod ingen Tvivl tilbage om at hendes Gisning var rigtig, og det forekom hende, som der nu var En, der havde mere Lighed med hende, nærværende, og En, til hvem hun kunde henvende sig om Hjælp i den yderste Nød. Ak, Mabel vidste kun lidet, hvor ubetydelig den Indskydelse var, som de Hvide udøvede over deres vilde Allierede, naar de sidste havde begyndt at smage Blod, eller hvor ubetydelig deres Tilboielighed virkelig var til at afvende deres Grusomheder.

Dagen forekom Mabel en Maaned, og den eneste Tid hun ikke mærkede, var de Minutter hun tilbragte i Bøn. Nu og da søgte hun Tilflugt i denne, og ved hver ny Bestræbelse blev hendes Sjæl stærkere, hendes Sind mere roligt og hendes Resignation mere bestyrket. Hun forstod Junes Grunde, og troede det høist sandsynligt, at Blokhuset vilde blive uantastet, indtil hendes Faders Tilbagekomst, for at lokke ham i et Baghold, og hun følte selvsagen langt mindre Frygt for dødelig Fare. Men Fremtiden gav kun liden Grund til at haabe, og hun havde allerede begyndt at tænke sig Sandsynligheden af et Fængsel. I saadanne Diebliske udfyldte Arrowhead og hans fornærmende Beundring et fremstaaende Sted i Baggrunden; thi vor Heltinde vidste godt at Indianerne sædvanligvis bortførte til deres Byer saadanne Fanger, som de ikke vilde dræbe, i den Hensigt at adoptere dem; og at mange Tilfælde vare forefaldne, i hvilke Individer af hendes Køn havde tilbragt Resten af deres Liv i Seierherrernes Wigwammer. Saadanne Tanker, som disse, bragte hende bestandig til at knæle og til at opløstes i Bøn.

Saa længe det var lyst, var vor Heltindes Stilling foruroligende nok; men da Aftenens Skygger efterhaanden samlede sig over Den, blev den frygtelig. Paa denne Tid vare Indianerne formelig blevne rasende; thi de havde sat

fig i Besiddelse af alt Englændernes Brændeviin, og deres Søl og Gesticulationer vare saadanne, som om de kunde have været besat af onde Aander. Alle de Bestræbelser, som deres franske Anførere anvendte for at berolige dem, vare frugtesløse, og han havde klogeligen trukken sig tilbage til en nærliggende D, hvor han havde en Slags Bibouak, for at han kunde være i tilbørlig Afstand fra Benner, der vare saa tilbøielige til at hengive sig til saadanne Excesser. Førend denne Officier forlod Stedet, var det dog lykkedes ham, med stor Fare for hans eget Liv, at slukke Ilden, og at fikke sig de sædvanlige Midler til at antænde den paany. Denne Forsigtighedsregel iagttog han, for at Indianerne ikke skulde brænde Blokhuset, hvis Bevarelse var nødvendig for hans fremtidige Planer. Han vilde ogsaa med Glæde have bortskaffet alle Baabnene; men dette fandt han uiværksætteligt, da Krigerne hang ved deres Knive og Tomahawker, med samme Haardnaffethed, som Mænd holde paa deres Væ, saalænge de endnu besidde Eyne dertil, og at føre Riflerne bort og lade de Baaben blive tilbage, som i Almindelighed brugtes ved saadanne Leiligheder, vilde kun have været et unyttigt Foretagende. Ildens Slutning viste sig at være den klogeste Forholdsregel; thi ikke saasnart havde Officieren vendt dem Ryggen, førend een af Krigerne virkelig foreslog at fikke

3ld paa Blokhuset. Arrowhead havde ogsaa trukken sig tilbage fra Drukkenboltene, saasnart han mærkede at de vare berusede, og havde taget en Hytte i Besiddelse, hvor han havde kastet sig ned paa Straaet og søgt den Hvile, som to gjennemvaaagede Nætters Anstrengelse havde gjort nødvendig. Det fulgte af sig selv, at der ikke var efterladt nogen af Indianerne for at passe paa Mabel, om man i det Hele vidste at hun var tilstede; og Drukkenboltens Forslag blev modtaget med Glædeshyl af otte til ti Andre, der vare ligesaa drukne og brutale som han selv.

Dette var det farlige Wieblit for Mabel. Indianerne vare i deres nærværende Tilstand ligegyldige for enhver Rissel, som Blokhuset kunde indeholde, skjøndt de endnu havde en dunkel Erindring om, at det indeholdt levende Væsener, hvilket endnu mere tilskyndede dem til deres Foretagende, og de nærmede sig dets Fod, huiende og springende som onde Dæmoner. Endnu vare de exalterede, ikke overmandede af det Brændeviin, de havde drukken. Det første Forsøg skete paa Døren, mod hvilken de samlede gjorde et Anløb; men den solide Sammensætning, der bestod af lutter Stammer, bød deres Anstrengelser Trods. Hundrede Mandes Anløb, i den samme Hensigt, vilde have været frugtesløst. Dette vidste Mabel alligevel ikke, og Hjertet forekom hende at sidde i Halsen, da hun hørte de heftige Stød, ved hver

fornyet Anstrengelse. Da hun tilsidst fandt, at Døren modstod disse Angreb, som om den var af Steen, da den hverken rystede eller gav efter, og hun derved forraabte at den ikke var en Deel af Muren, at den raslede lidt paa de tunge Hængsler, levede hendes Mod op paa ny, og hun greb det første Dieblis, der var Stilstand, til at kikke ned gennem Skydehullet, for om muligt at udforske Farens Omfang. En Stilhed, der ikke var let at gjøre Rede for, fremstyndede hendes Nysgjerrighed; thi der er intet mere foruroligende for dem, som ere sig bevidst at en uhyre Fare er nær, end ikke at være istand til at spore dens Nærmelse.

Mabel fandt at to eller tre af Profeferne havde gennemraget Emmerne, hvor de havde fundet nogle Smaakul, og med disse forsøgte de paa at antænde en Ild. Den Iver, hvormed de arbejdede, Haabet om at ødelægge, og Banens Magt satte dem i Stand til at handle med Klogskab og i Forening, medens de havde dette grusomme Foretagende for Sie. En hvid Mand vilde i Fortvivlelse have opgivet at antænde en Ild med Kul, der blev taget ud af Asten, ikke større end Junker; men disse Skovens Born havde mange Midler, der vare Civilisationen ubekjendte. Ved Hjælp af nogle faa tørre Blade, som kun de vidste at finde, fik de antændt en Flamme, og da nogle faa lette

Dviste blev tilføiet, bleve de snart overbeviste om den Fordeel, de havde opnaaet. Da Mabel bøiede sig ned over Skydehullet, lagde Indianerne en Stabel af Riis imod Døren, og medens hun stirrede paa deres Foretagender, saae hun Grenene fænge, Flammen skyde sig fra Green til Green, indtil hele Stablen knagede og bragede i klar Lue. Indianerne udstødte nu et jublende Hyl og vendte tilbage til deres Kammerater, sikkre paa, at Vdelæggelsesværket var begyndt. Mabel vedblev at see ned, neppe istand til at rive sig bort fra Stedet, saa stor og gripende var den Interesse, hun folte ved Ildens Fremgang. Da hele Stablen var i Brand, steg Flammerne alligevel saa nær imod hendes Dine, at hun blev nødt til at trække sig tilbage. I det Dieblis hun naaede den modsatte Side af Bærelset, hvorhen hun i sin Angst var tyet, skjød Flammen op gennem Skydehullet, hvis Lem hun havde ladet staae aaben, og oplyste det simple Bærelse, tilligemed Mabel og hendes Ensomhed. Vor Heltinde troede nu ganske naturligt at hendes Time var kommen; thi Døren, det eneste Middel til Frelse, var bleven spærret af Dvisten og Ilden, med djævelsk Dypsindsomhed, og, som hun troede, henvendte hun sig for sidste Gang til Gud i Bøn. Hendes Dine vare lukkede, og i mere end een Minut var hendes Sind for-

virret, men de verbøslige Interesser havde altfor stor en Deel i hendes Følelser, til at hun skulde være fuldkommen sonderknuust, og da hun atter ufrivillig aabnede Vinene, opdagede hun, at Flammens Tunge ikke længer blussede i Bærelset, skjøndt Træet rundt om den lille Aabning var antændt, og Flammen hævede sig langsomt under den Luftstrøms Indvirkning, der trak ind i Bærelset. I en Krog af Bærelset stod der en Tønde Vand, og Mabel, der handlede mere af Instinct end ifølge Eftertanke, greb et Kar, fyldte det, og idet hun med skjælvende Haand gjød det over Træet, lykkedes det hende at slukke Ilden paa det Sted. Noget forhindrede hende i atter at see ned, i et Par Minutter; men da hun gjorde det, slog hendes Hjerte lydeligt af Glæde og Haab, da hun fandt at den opstablede Riiishob var omstyrlet og adsplittet, og at der var bleven gydt Vand paa Dørens Stammer, der endnu røg, skjøndt de ikke brændte.

„Hvem er der?“ sagde Mabel med Munden ved Stydehullet. „Hvilken venlig Haand har det medlidende Forsyn sendt til min Frelse?“

Et let Fodtrin hørtes nedenunder, og et af hine lempelige Stød mod Døren blev hørt, der netop var istand til at bevæge de massive Hængsler paa Stablerne.

„Hvem ønsker at komme ind? Er det Dig, kjære, kjære Onkel?“

„Saltvand ikke her. St. Lawrence ferst Vand," var Svaret. „Nabn hurtig; onsker at komme ind."

Mabels Skridt havde aldrig været lettere, eller hendes Bevægelser hurtigere og naturligere, end medens hun fleg ned af Stigen og bortdrog Skodderne; thi alle hendes Bevægelser vare nidkjære og levende. Denne Gang tænkte hun kun paa at undkomme, og hun aabnede Døren med en Hurtighed, der ikke tillob hende at anvende Forsigtighed. Hendes første Tilskyndelse var at styrte ud i den fri Luft, i det blinde Haab, at forlade Blokhuset; men June modsatte sig Forsøget, og idet hun traad ind, stængede hun koldblodig for Døren, førend hun tog Notice af Mabels ivrige Bestræbelser for at omfavne hende.

„Gud velsigne Dig, Gud velsigne Dig, June!" raabte vor Heltinde med megen Iver; „Forsynet har sendt Dig som en beskyttende Engel!"

„Ikke omfavne saa haardt," svarede Tuscaroraqvinden. „Blege Ansigtets Qvinder, har Graad, eller har Latter. Lad June lukke Dør."

Mabel blev mere fornøftig, og efter saa Minutters Forløb sad de igjen begge, som før, Haand i Haand, da enhver Følelse af Skinsyge eller Had var forjaget, paa den ene Side ved Overbeviisningen om de modtagne Gunst-

bevistninger, og paa den anden ved Beridskeden om de ydede Tjenester.

„Siig mig, June,“ begyndte Mabel, efter at de havde omfavnet hinanden, „har Du seet eller hørt noget til min Onkel?“

„Beed ikke. Ingen seet ham; Ingen hørt ham; Ingen vide noget om ham. Saltvand løben i Blod, tænker jeg; thi jeg ikke finde ham. Dvarteermester ogsaa gaaet. Jeg saae og saae og saae; men ikke see ham, hverken den Ene eller den Anden, ingensteds.“

„Gud være lovet! De kan være undkomne, uagtet vi ikke kende Midlerne. Jeg troede at jeg saae en Fransmand paa Den, June?“

„Ja, fransk Capitain kom, men han gaaet ogsaa. Mange Indianere paa D.“

„Oh, June, June! er der ingen Midler til at forhindre, at min elskede Fader falder i Fjendens Hænder?“

„Beed ikke; tænker at Krigere vente i Baghold, og Nangeese maa miste Skalp.“

„June, Du som har gjort saameget for Datteren, vil vissest ikke nægte at hjælpe Faderen?“

„Kjender ikke Fader, holder ikke af Fader. June hjælpe sine egne Folk, hjælpe Arrowhead — Husband holde af Skalp.“

„June, dette ligner Dig ikke.“ Jeg kan ikke, vil ikke troe at Du ønsker at see vore Folk myrdede.“

June vendte sine mørke Dine roligt mod Mabel, og et Dieblif var hendes Blik bistert, skøndt det snart gik over til at udtrykke sørgmodig Medlidenhed.

„Lilie, Hangeese-Pige?“ sagde hun spørgende.

„Ja visseelig, og som en Hangeesepige vilde jeg frelse mine Landsmænd fra at myrdes.“

„Meget godt, naar kan. June ingen Hangeese; June Tuscarora — faaet Tuscarora=Mand — Tuscarora=Hjerte — Tuscarora=Hølelser — altjammen Tuscarora. Lilie vilde ikke løbe og sige Fransmand, at hendes Fader kom for at vinde Seier?“

„Maastee ikke,“ gjensvarede Mabel, idet hun trykkede Haanden mod Isen, som om hun følte sig forvirret, — „maastee ikke; men Du har tjent mig, hjulpen mig, har frelst mit Liv, June! Hvorfor har Du gjort dette, naar Du blot føler som en Tuscarora?“

„Føler ikke alene som Tuscarora, føler som Pige, føler som Squaw. Elsker smukke Lilie, og sætter den paa min Barm.“

Mabel henslød i Taarer, og trykkede det hengivne Bæsen til sit Hjerte. Det varede næsten en Minut førend hun var istand til at fornye Samtalen, men derpaa lyfke-

des det hende at tale med mere Rolighed, og mere sammenhængende.

„Lad mig vide det værste, June,“ sagde hun. „I Nat holde Eders Folk Gilde, hvad har de i Sinde at gjøre imorgen?“

„Beed ikke; frygter for at see Arrowhead, frygter for at spørge, troer skjult, til Yangeese komme tilbage.“

„Vil de ikke forsøge noget mod Blokhuset? Du har seet, hvorledes de kan true, naar de vil.“

„Altfor meget Rum, Arrowhead sove, ellers ikke turde; franskt Capitain gaaet bort, ellers ikke turde. Alle gaaet at sove nu.“

„Og Du troer at jeg er sikker, idetmindste for denne Nat?“

„Altfor meget Rum. Dersom Lillie var som June, kunde gjøre meget for hendes Folk.“

„Jeg er som Du, June, dersom Dnket om at tjene mine Landsmænd kan udgjøre Sammenligningen med En, der er saa modig, som Du.“

„Nei, nei, nei,“ mumlede June i en lav Tone; „ikke faaet Hjerte, og June heller ikke vilde lade Dig, om faaet. Junes Moder een Gang fange, og Krigere bleve fulde; Moder tomahawfed dem alle. Saadan Rødhud = Dvinder gjøre, naar Folk i Fare og mangle Skalp.“

„Det er sandt hvad Du siger,“ gjensvarede Mabel, idet hun gyste og ubevidst slap Junes Haand. „Det kan jeg ikke gjøre. Jeg har hverken Kraft, Mod eller Villie til at dyppe mine Hænder i Blod.“

„Troer det ogsaa; da blive hvor Du er — Blothuus godt, har ikke faaet Skalp.“

„Du troer altsaa at jeg er sikker her, idetmindste til min Fader og hans Folk komme tilbage?“

„Beed det. Ingen tør røre Blothuus om Morgenens. Hør! alt stille nu — drikke Rum til Hoved falde ned, og sove som Træstamme.“

„Kunde jeg ikke undkomme? er der ikke adskillige Ca- noer paa Den? — kunde jeg ikke faae een, at jeg kunde gaae og give min Fader Underretning om hvad der er foregaaet?“

„Beed hvordan pagaie?“ spurgte June, idet hun fastede et stjaalent Blik paa sin Ledsfagerste.

„Maastee ikke saa godt, som Du; men nok til at komme ud af Sigte før Morgenens.“

„Hvad gjøre saa? — kunde dog ikke pagaie sex til otte Mil!“

„Det veed jeg ikke; jeg vilde gjøre meget for at ad- vare min Fader, og den fortræffelige Stifinder, og alle de Andre, for den Fare vi ere i.“

„Holde af Stifinder?“

„Alle, som kjende ham, holde af ham — Du vilde ogsaa holde af ham, ja elske ham, dersom Du blot kjendte hans Hjerte!“

„Slet ikke holde af ham. Altfor god Riffel — altfor godt Die — altfor meget styde Trokeser og Junes Følk. Maa faae hans Skalp, om kan.“

„Og jeg maa frelse den, om jeg kan, June. I denne Henseende ere vi altsaa ikke enige. Jeg vil gaae og finde en Canoe, naar de sove alle, og forlade Den.“

„Ikke kan, June vil ikke lade Dig det. Kalde Arrowhead.“

„June, Du vilde ikke forraade mig — Du kunde ikke forsale mig, efter alt hvad Du har gjort for mig!“

„Retop det,“ gjensvarede June, idet hun gjorde en Bevægelse med Haanden og talte med en Barme og Alvor, som Mabel hidtil ikke havde været Vidne til. „Kalde Arrowhead med høi Røst. Et Raab af Kone vække Kriger. June ikke vil lade Lillie hjælpe Fjende — ikke lade Indianer skade Lillie.“

„Jeg forstaaer Dig, June, og føler det naturlige og retfærdige i Dine Anskuelser, og naar alt kommer til alt, var det bedre, om jeg blev her, thi jeg har sandsynligvis overvurderet min Styrke. Men siig mig een Ting, dersom

min Onkel kommer i Nat og forlanger at blive indladt, vil Du da lade mig aabne Døren paa Blothuset, for at lufte ham ind?"

„Bistnok. — Han fange her, og June holde mere af fange end af Skaly; Skaly god for Vre, fange god for Jølesser. Men Saltvand skjult saa godt, han ikke selv veed hvor er.“

Her lo June paa hendes barnlig overgivne Maade; thi hun var altfor fortrolig med voldsomme Scener, til at de skulde efterlade noget Indtryk, der var tilstrækkelig dybt, til at forandre hendes naturlige Charakter. En lang Samtale paafulgte nu, i hvilken Mabel bestræbte sig for at erholde et tydeligere Begreb om sin Onkels Stilling, i det svage Haab, at hun muligen kunde blive sat istand til at benytte nogle af de Oplysninger hun fik, til sin Fordeel. June besvarede ligesrem alle hendes Spørgsmaal, men med en Forsigtighed, der fuldkommen viste, at hun skjelnede mellem hvad der var uvæsentligt, og det, som kunde sætte hendes Benneres Sikkerhed i Fare, eller forstyrre deres fremtidige Operationer. Vor Heltinde var ikke istand til at forsøge paa at lægge nogen Snare for sin Lebsagerste, skjøndt hun tydeligt mærkede, at om hun kunde have gjort sig skyldig i en saadan Lavhed, vilde hun have fundet Foretagendet overordentlig vanstelig. June behøvede alligevel

kun med Klogskab at vælge hvad hun vilde meddele, og det væsentligste af Underretningen var omtrent følgende.

Arrowhead havde længe staaet i Forbindelse med Franskmændene, skjøndt dette var den første Leilighed, ved hvilken han nogeninde ganske havde afkastet Masken. Han havde ikke længer i Sinde at vove sig blandt Englænderne, thi han havde mærket Spor af Mistanke, i Særdeleshed hos Stifinder, og med indianers Skryderi ønskede han nu snarere at udbasune end at skjule sit Forræderi. Han havde anført den Afdeling Krigere ved Angrebet paa denne D, dog underlagt den omtalte Franskmands Overcommando; skjøndt June undslod sig for at sige, om han havde været Midlet til at opdage Stedets Beliggenhed, som man havde troet at være saa fuldkommen skjult for Fjenden. Angaaende dette Punkt vilde hun ikke sige noget; men hun indrømmede, at hun og hendes Husbond havde passet paa the Scuds Afreise, paa den Tid de bleve indhentede og tagne af Kutteren. Franskmændene havde først ganske nylig erfaret Stationens nøiagtige Beliggenhed, og Mabel følte et Stik, som af et skarpt Instrument, gjennembore hendes Hjerte, da hun troede at Indianerindens Tale indeholdt skjulte Hentydninger, der skulde tilkjendegive, at Underretningen hidrørte fra et blegt Ansigt, der stod i Duncan af Lundies Tjeneste. Dette blev der alligevel snarere hentydet til, end

det blev sagt, og da Mabel havde Tid til at overtænke sin Fedsageresses Ord, og at erindre hvor korte og afbrudte hendes Sætninger vare, opstod det Haab, at hun havde misforstaaet hende, og at Jasper Western endnu vilde staae udenfor Sagen, befriet for enhver fornærmelig Bestyldning.

June betænkte sig ikke paa at tilstaae, at hun var bleven sendt til Den, for at forviise sig om det nøiagtige Antal af dem, der vare blevene tilbage paa Den, og hvad deres Bestæftigelse var, skjøndt hun ogsaa paa sin naive Maade forraadte, at Ønsket om at tjene Mabel, væsentlig havde bidraget til at hun kom. Ifølge hendes Beretning, og Kundskab, der paa anden Maade var indhentet, kjendte Fienden nøiagtig den Styrke, der kunde stilles imod dem. De vidste ogsaa Antallet paa de Folk, som vare gaaede med Sergeant Dunham, og vidste hvad han havde til Hensigt, skjøndt de vare uvidende om Stedet, hvor han ventede at møde de franske Vaade. Det vilde have været interessant, at bemærke begge disse to oprigtige Dvinders ivrige Begjærlighed, efter at forviise sig om alt, hvad der kunde være af Bigtighed for deres respective Venner, og dog den medfødt Delicatesse, hvormed Enhver af dem afholdt sig fra at forcere den Anden, til at aabenbare noget, som vilde have været upassende, — saavelsom den Omhyggelighed, hvormed Enhver undgik at sige noget, der

kunde have skadelige Følger for hendes egen Nation. Med Hensyn til deres indbyrdes personlige Forhold, var der fuldkommen Fortrolighed; med Hensyn til deres respective Folk, fuldkommen Trost.

June var næsten ligesaa begjærlig, som Mabel i andre Henseender kunde være det, efter at vide hvor Sergeanten var gaaet hen, og naar han ventedes tilbage; men hun afholdt sig fra at opkaste Spørgsmaalet, med en Delicatesse, der vilde have gjort den høieste Dannelses Hæder. Heller ikke fremkom hun en eneste Gang med noget andet Spørgsmaal, der indirecte kunde lede til at forraade den høiligheds attraaende Underretning i dette Punkt, skjøndt hun, naar Mabel af egen Tilskyndelse berørte een eller anden Ting, der muligen kunde kaste et Lys over Gjenstanden, lyttede med en Begjærlighed, der næsten frandsede Aandens draget.

Paa denne Maade gik Timerne ubemærket hen, thi Begges Interesse var formeget vækket, til at tænke paa Hvile. Naturen krævede alligevel sin Ret henimod Morgen, og Mabel lod sig overtale til at lægge sig hen paa een af Soldaternes Straasenge, hvor hun snart faldt i en dyb Søvn. June laa i Nærheden af hende, og der herstede en saa dyb Ro over den hele D, som om dens Skov aldrig var bleven betraadt af noget Menneske.

Da Mabel vaagnede, strømmede Solens Lys ind igjennem Skydehullerne, og hun fandt at Dagen var betydelig fremrykket. June laae endnu nær ved hende, sovende saa trygt, som om hun hvilede paa — vi vil ikke sige Dun, thi vor egen Tidsalders ophoiede Civilisation trækker paa Smilebaandet — men paa en fransk Madrasse, og saa trygt, som om hun aldrig havde følt Betyrning. Mabels Bevægelser vaagnede alligevel snart hende, der var saa vant til Narvaagenhed, og derpaa undersøgte de begge hvad der foregik omkring dem, ved Hjælp af de ventlige Aabninger.

Niende Kapitel.

Dagens Bevægelser lignede den foregaaende Nats Rolighed. Skjøndt Mabel og June gik til ethvert Skydehul, var der ikke et eneste Tegn til levende Bøfeners Nærværelse paa hele Den, at see i de første Diebliske, dem selv undtagne. Der var antændt en dæmpet Ild paa det Sted, hvor M'Nab og hans Kammerater havde fogt, som om

Røgen, der steg op fra den, var bestemt til Løftemad for de Gravværende. Mabel foer usfrivilligt sammen, da hendes Dine endelig faldt paa en Gruppe af tre Mænd, klædt i det 55des røde Uniformer, siddende i Græsset, i magelige Stillinger, som om de sladdrede i skjodesløs Sikkerhed, og hendes Blod stivnede, da hun, ved nøiere at betragte dem, sporede de Dødes blege Ansigter og glasagtige Dine. De vare ganske nær ved Blokhuset, ja saa nær, at de ved den første ivrige Undersøgelse vilde være blevne overseete, og der var en stoffende Frihed i deres Stillinger og Lader, thi deres Legemer vare blevne stivnede i forskellige Stillinger, beregnet paa at efterligne Levende, der oprørte Sjelen. Dog rædsomme som disse Gjenstande vare for dem, der vare nær nok til at opdage den frygtelige Forfæls mellem deres paatvungne og virkelige Charakter, var Arrangementet udført med saa megen Kunst, at det vilde have stoffet en skjodesløs Tilfuer, i et hundrede Yards Afstand. Efter at June omhyggeligen havde undersøgt Strandbredderne, udpegede hun den fjerde Soldat for sin Ledsagerisse. Han var sat, med Fødderne hængende ud over Vandet, Ryggen fastbunden til et ungt Træ, og holdende en Medestang i Hænderne. Det skælperede Hoved var bedækket med en Hue, og alle Spor af Blod var omhyggeligen vasket af hans Ansigt.

Mabels Hjerte blev sygt ved dette Syn, der ikke alene i saa høi Grad oprørte hendes Følelse for det Sømmelige, men, som i sig selv var saa vederstyggeligt, og de naturlige Følelser saa ganske modstridende. Hun trak sig tilbage til et Sæde, og i flere Minutter skjulte hun Ansigtet med sit Forklæde, indtil et svagt Raab af June atter kaldte hende til Skydehullet. Den Sidste udpegede nu Jennies Legeme, der tilsyneladende, i Hyttens Dør, lænende sig forover, som om hun saae paa Mændenes Gruppe; hendes Hovedstøi slagrede for Binden, og i Haanden holdt hun en Kof. Afstanden var for stor til noiagtigen at kunne skjelne Trækkene; men det forekom Mabel, som om Kjæbebenet var tvunget ned, som for at fordreie Munden til en Slags rædsom latter.

„June! June!“ udbød hun, „dette overgaaer alt hvad jeg nogensinde har hørt, eller tænkt mig muligt, af Eders Folks forræderiske Kunster.“

„Tuscarora meget listig,“ sagde June paa en Maade, der viste, at hun snarere bifaldt end fordømte den Brug, hvortil de døde Legemer vare blevne anvendte. „Gjør Soldat ingen Skade nu, gjør Trokees godt; faaet Skalp først, nu Legeme gjøre Nytte. Om nogen Tid brænde dem.“

Denne Tale viste Mabel, hvor stor Forskjel der var

mellem hendes og Benindens Charakteer, og det varede flere Minutter, inden hun igien var istand til at tale til hende. Men denne vieblikkelige Afsty mærkede June ikke, der gif iværk med at tilberede deres simple Frokost, paa en Maade, der viste, hvor lidet hun deelte den Andens Følelser, hvilke hendes egne Sædvaner lærte hende at for-
 kaste. Mabel spiste kun lidt, hendes Ledsagerske derimod som om intet var forefaldet. Derefter havde de igien Tid til at eftertænke, og til fremdeles at undersøge Den. Omendstiondt vor Heltinde sølte en feberagtig Attraa efter bestandig at være ved Skydehullerne, gif hun dog sjelden til dem, uden hun strax med Afsty forlod dem, ihvorvel hendes Frygt drev hende til, efter saa Minutters Forløb, at vende tilbage til dem igien, idet hun blev hidkaldt ved Bladenes Raslen eller Bindens Suk. Det var i Sandhed høitideligt at betragte dette øde Sted, befolket med Døde i de Levendes fulde Rustning, og henkastede i Stillinger, der betegnede sorgløs Munterhed og raa Nydelse. Birkningen paa vor Heltinde lignede meget den hun vilde have følt, om hun havde været Vidne til Dæmonernes Lystigheder.

Hele den lange Dag saaes ikke en Indianer eller Fransmand, og Ratten luffede sig over den frygtelige, men rolige

Masserade, med den stadige og uforanderlige Fremgang, hvormed Jorden adlyder dens Love, ligegyldig for de smaa Acteurer og smaa Scener, som dagligen ere i Bevægelse, og daglig foregaae paa dens Barm. Ratten var endnu langt roligere end den foregaaende, og Mabel sov med forøget Tryghed, thi hun følte sig nu overbevist om, at hendes egen Skjebne ikke vilde blive afgjort, førend hendes Faders Tilbagekomst. Den paafølgende Dag ventedes han alligevel, og da vor Heltinde vaagnede, løb hun begjærlig til Skydehullerne, for at forviise sig om Veirets Tilstand og Skyernes Udseende, saavelsom om Dens Tilstand. Der døsede den rædsomme Gruppe i Græsset, Histeren hang endnu ud over Bandet, tilsyneladende ivrig beskæftiget med sin Fangst, og Jennies fordreiede Ansigt stirrede ud fra Hytten i en frygtelig Skikkelse. Men Veiret havde forandret sig; det blæste frisk af sydlig Vind, og skøndt Luften var mild, var den opfyldt af Stormens Bestanddele.

„Dette bliver vansteligere og vansteligere at udholde, June,“ sagde Mabel, da hun forlod Abningen. „Jeg kunde endog foretrække at see Hjenden, for længer at see denne frygtelige Opstilling af de Døde.“

„Tys! der komme de. June troede høre et Skrig, lig en Krigers Raab, naar han tage Skalp.“

Stifinderen, 2. D. 11. 18

„Hvad mener Du? Der er ikke mere Slagteri, der kan ikke være mere.“

„Saltvand!“ udbød June, idet hun lo medens hun kikkede ud af Skydehullet.

„Min kjære Onkel! Gud være lovet! Han lever da! Oh, June! June! Du vil ikke tillade dem at gøre ham Fortred?“

„June stakkels Squaw. Hvad tænke Kriger om hvad hun siger? Arrowhead bringe ham her.“

Nu var Mabel ved Skydehullet, og ganske rigtig, der var Cap og Qvarteermesteren i Indianernes Hænder, af hvilke otte eller ti førte dem til Foden af Bloshuset; thi ved denne Gangst vidste Hjenden nu godt, at der ikke kunde være nogen Mand i Bygningen. Mabel aandede neppe, førend hele Selfabet stod ordnet lige udenfor Døren, da hun havde den Glæde at see, at den franske Officier var iblandt dem. En sagte Samtale paafulgte, i hvilken baade den hvide Anfører og Arrowhead talte alvorligt til Jangerne, hvorpaa Qvarteermesteren raabte saa høit, at hun kunde høre det:

„Smukke Mabel! smukke Mabel! see ud af et af Skydehullerne, og hav Medlidenhed med vor Stilling. Vi blive truede med vieblikkelig Død, dersom De ikke aabner Døren for Seierherrerne. Giv derfor efter, eller vi vil ikke bære

vor Skalp længere en halv Time efter dette velsignede Dieblif."

Mabel troede at der var Gjæfferi og Letfindighed i denne Anmodning, og den Maade, paa hvilken den blev fremført, bestyrkede snarere end svækkede hendes Beslutning, at holde Pladsen saa længe som muligt.

"Dal til mig, Onkel," sagde hun med Munden ved Aabningen, "og sige mig, hvad jeg bør gjøre."

"Gud være lovet! Gud være lovet!" udbrod Cap; "Lyden af Din søde Stemme, Magnet, letter mit Hjerte for en svær Byrde; thi jeg frygtede for at Du havde deelt i stakkels Jennies Skjebne. I de sidste fire og tyve Timer har det været, som om et Bjerg har hvilet paa mit Bryst. Du spørger mig hvad Du bør gjøre, Barn, og jeg veed ikke hvorledes jeg skal raade Dig, skjøndt Du er min egen Søsters Datter! Det høieste jeg kan sige, min stakkels Pige, er af Hjertet at forbande den Dag, Du eller jeg saae denne Smule først Vand."

"Men, Onkel, er Dit Liv i Fare — troer Du at jeg bør aabne Døren?"

"Et Rundtørn og to Halvstik er en forsværgelig Tilfæstning, og jeg vilde ikke raade Nogen, der er ude af disse Djevles Hænder, at aabne nogen Ting, for at falde i dem. Hvad Dvarteermesteren og jeg selv angaaer, da ere vi

begge ældre Mænd, og der ligger ikke meget Magt paa os, for Mennefteslægten i Almindelighed, som ærlige Stifinder vilde fige, og det kan omtrent være ham ligegyldig, om han dette eller næfte Aar opgjør Balancen i Proviantforvalterens Bog, og hvad mig selv angaaer, nu, dersom jeg var ombord, faa vidste jeg hvad jeg havde at gjøre; men her oppe i denne vandagtige Drken, kan jeg kun fige, at dersom jeg var bagved den Stump Bulværk, vilde det medtage en stor Deel indianst Logik at faae mig ud derfra."

"De maa ikke bryde Dem om alt hvad Deres Onkel figer, smukke Mabel," faldt Muir ind, „thi det er tydeligt at Noden har forstyrret hans Evner, og det er langtfra at han beregner alle Omftændighederne i denne Rod. Vi ere her i Hænderne paa meget betænkfomme og gentlemanmæssige Personer, det maa jeg indrømme, og man har kun liden Grund til at befrygte ubehagelige Boldsomheder. De tilfældige Hændelser, som ere foresaldne, er Krigens almindelige Medfø, og kan ikke forandre vort Omdomme om Hjend, thi det er langtfra at de tilstjendegive, at der vil blive udøvet nogen Urettfærdighed mod Fangerne. Jeg er vis paa at hverken Mafter Cap eller jeg har nogen Grund til at klage, siden vi selv har overgivet os til Arrowhead, der ved hans Dyder og Maadehold minder mig om en Romer eller Spartaner; men De vil erindre at Stikke forandre

fig, og at vore Skalpe kan være et lovmæssigt Offer for de faldne Hjenders Manes, med mindre De vil frelse dem ved at capitulere.

„Jeg vil handle klogere i at forblive i Blokhuset, til Dens Skjæbne er afgjort," gjensvarede Mabel. „Vore Hjender kan ikke føle nogen Bekymring for mig, da de vide at jeg ikke kan gøre dem nogen Skade, og jeg foretrækker meget at blive her, da det er meest passende for mit Kjøn og min Alder.

„Derjom det ikke angik andet end Eders Bequemmelighed, Mabel, skulde vi alle med Glæde samtykke i Eders Ønske; men disse Gentlemen troe, at Stedet vil understøtte deres Operationer, og de ønske meget at være i Besiddelse deraf. Naar jeg skal være ærlig tilstaaer jeg, da jeg finder at jeg og Deres Ønske ere i en ganske særegen Stilling, har jeg, for at forebygge Følgerne, paataget mig den Myndighed, der følger med hans Majestæts Udnævnelse, og har indgaaet en verbal Capitulation, hvorved jeg har lovet at overgive Blokhuset og hele Den. Det er Krigens Luner, og dem maa vi underkaste os, aabn derfor strax Døren, smukke Mabel, og betro Dem til dem, som vide hvorledes de skulde behandle Dyd og Skjønhed i Nød. Der er ingen Hofmænd i Skotland, der er høfligere end

denne Ansører, eller som er mere fortrolig med Belan-
stændighedens Love."

"Ikke forlade Blokhuus," mumlede June, der stod ved
Mabels Side, og opmærksom lyttede til alt hvad der fore-
gik. „Blokhuus godt, ikke saaet Skalp."

For Heltinde kunde have overgivet sig, dersom denne
Advarsel ikke var kommen; thi det begyndte at forekomme
hende, at den klogeste Udsæd vilde være, at vinde Fienden
ved Eftergivenhed, istedenfor at forbitte ham ved Modstand.
De maatte vide at Muir og hendes Onkel vare i deres
Magt, at der ikke var nogen Mand i Bygningen, og hun
tænkte sig at det kunde lykkes dem, at slaae Døren ind,
eller ogsaa ved Hjælp af Drer at bane dem en Vej ind i
Huset, isald hun haardnakket nægtede dem fredelig Ind-
gang, da der ikke længer var Grund til at frygte Risten.
Men Junes Ord bragte hende til at betænke sig, og hen-
des Ledsagerstes varme Haandtryk og bønkelige Blik bestyrkede
en Beslutning, som var iværk med at vaksle.

"Ikke Fange endnu," hviskede hun, „lad dem gjøre Fange
inden de tage Fange — tale store Ord; June styr dem."

Mabel begyndte nu at tale med mere Kædhed til Muir,
thi hendes Onkel syntes tilbøielig til at berolige sin Sam-
vittighed ved at tie, og hun erklærede reent ud at det var
hendes Hensigt ikke at overgive Bygningen.

„De glemmer Capitulationen, Miss Mabel,“ sagde Muir; „een af hans Majestæts Tjeneres Hæder er med i Spillet, og hans Majestæts Hæder ved Tjeneren. De maa erindre al den Delicatesse og Finesser der staaer i Forbindelse med Militair Hæder.“

„Jeg veed nok, Mr. Muir, til at forstaae, at De ikke har noget at befale i denne Expedition, og kan derfor ikke have nogen Ret til at overgive Blokhuset, og jeg erindrer ydermere at have hørt min kjære Fader sige, at saalænge en Mand er Fange har han tabt al sin Autoritet.“

„Lutter Sophistierie, smukke Mabel, og Forræderi mod Kongen, saavel som Vanære mod hans Udnævnelse, og Foragt for hans Navn. De vil ikke fremture i Deres Hensigter, naar De har havt Ro til bedre Eftertanke, og overveier Sagerne og Omstændighederne bedre.“

„Ja,“ faldt Cap ind, „dette er en Omstændighed, og Fanden tage ved den!“

„Ikke bryde om hvad Onkel sige,“ udbrød June, der var beskæftiget i en fjern Krog af Bærelset. „Blokhuus godt, ikke faaet Skalp.“

„Jeg agter at blive hvor jeg er, Mr. Muir, indtil jeg har faaet Efterretning fra min Fader. Han vil vende tilbage i Løbet af de paafølgende ti Dage.“

„Ah! Mabel, dette Kunstgreb vil ikke flusse Fienden;

der ved Midler, som vilde være ubegribelige, dersom ikke vor Mistanke, med al for megen Sandsynlighed, hvilede paa en ulykkelig ung Mand, der er fortrolig med alle vore Handlinger og Planer, og veed godt at Solen ikke vil gaae ned, førend den værdige Sergeant og hans Følge vil være i deres Magt. Giv derfor efter, thi at underkaste sig Forsynets Billie er en sand Christens Pligt!"

"Det lader til Mr. Muir, at De er i Bidsfarelse med Hensyn til dette Forts Styrke, og at De anseer det for svagere end det er. Ønsker De at see hvad jeg er istand til at udføre for at forsvare det, naar det er min Agt?"

"Det bryder jeg mig ikke videre om," svarede Quartermesteren.

"Hvad tænker De da om denne? See op til Skydehullet i anden Etage."

Saa snart Mabel havde talt, vare alles Bine vendt opad, og saae Mundingen af en Riffel, forsigtigen stude ud af et Hul; da June igjen havde taget Tilflugt til en Vist, der allerede før havde viist sig saa heldig. Udsaldet stussede ikke Forventningen. Ikke saasnart fik Indianerne Die paa det truende Baaben, førend de sprang til Side, og i kortere Tid end en Minut havde de alle søgt Skjul. Den franske Officier holdt Die med Riffelens Munding, for at overbevise sig om, at den ikke netop pegede paa ham, og han tog

ganske rolig en Prise Tobak. Da hverken Muir eller Cap havde noget at frygte fra den Kant, som truede de andre, blev de staaende.

„Vær klog, min smukke Mabel, vær klog!“ udbød den første, „og væk ikke unødvendig Trætte. I alle Konger af Albions Ravn, hvem har De luffet ind hos Dem, i det Trætaarn, der synes at være saa blodtørstig? Der er Trolddom med i Spillet, og vi kunne alle blive indviklede i Forklaringen.“

„Hvad synes De om at have Stifinder til Garnison paa saa stærk en Post! Mr. Muir,“ raabte Mabel, idet hun tog sin Tilflugt til en Tvetydighed, som Omstændighederne gjorde meget undskyldelig. „Hvad vilde alle Eders franske og indianske ledsagere synes om, at Stifinders Riffel peger paa dem?“

„Far lempelig med de Ulykkelige, smukke Mabel, og forvær ikke Kongens Tjenere -- Gud velsigne ham og hele hans kongelige Slægt! -- med Kongens Kjender. Dersom Stifinder virkelig er i Blokhuset, saa lad ham tale, og vi vil underhandle directe med ham. Han kjender os som Benner, og vi frygte intet Ondt fra hans Haand, og mindst af alle jeg; thi en ædelmodig Sjæl er tilbøielig til baade at agte og elske sin Medbeiler, da Beundring for den samme

Dvinde beviser en Overeensstemmelse i vore Følelser og vor Smag."

Fortrøstningen til Stifinders Benstab udstrakte sig al-
 ligevel ikke længer, end til Dvarteermesteren og Cap; thi
 endog den franske Officier, der hidtil saa godt havde holdt
 Stand, gjøs tilbage ved det frygtelige Navn. Saa nødig
 syntes i Sandhed dette Individ, en Mand med Jernnerver,
 der saa længe var vant til den særegne Krigsføring, hvori
 han tog Deel, at ønske at være udsat for Hjortedræberens
 Angreb, hvis Rygte var ligesaa godt grundet overalt paa
 Grændserne, som Marlboroughs i Europa, at han ikke for-
 agtede at søge et Skjul, idet han paaastod at hans to Fanger
 skulde følge ham. Mabel var altfor glad over at være
 bleven sine Fjender qvit, til at beklage Vennernes Bort-
 gang, skjøndt hun kysede paa Fingeren ud igjennem Skyde-
 hullet til Cap, og talte kjærligt til ham, idet han langsomt
 og uvilligt fjernede sig.

Fjenden syntes nu bestemt paa at opgive alle Forsøg
 paa Blokhuset for Nutiden, og June, der var steget op til
 en Lem i Taget, hvorfra man havde det bedste Udskik, be-
 rettede, at hele Partiet havde samlet sig for at spise, paa
 en fjern og skjult Deel af Den, hvor Muir og Cap rolig
 deeltog i Nydelsen af de gode Sager, der vare for Haan-
 den, som om intet nedtyngede deres Sind. Denne Efter-

retning glædede Mabel meget, og hendes Tanker vendte atter tilbage til Midlerne til at iværksætte sin Flugt, eller idetmindste til at advare sin Fader om de Farer, der truede ham. Man ventede Sergeanten tilbage om Eftermiddagen, og hun vidste, at et Dieblig vundet eller tabt kunde afgjøre hans Skjebne.

Tre eller fire Timer forløb. Den var igjen nedsunken i dyb Ro, Dagen gik hen, og endnu havde Mabel ikke fattet nogen Beslutning. June var i det underste Rum for at tilberede deres tarvelige Maaltid, og Mabel var stegnet op til Taget, hvilket var forsynet med en Lem, der satte hende istand til at gaae ud paa det øverste af Bygningen, hvorfra hun bedst kunde overse de omgivende Gjenstande, som Den frembød; dog var den begrændset og meget afbrudt af Trætoppene. Den ængstelige Pige vovede ikke at lade sin Person komme tilsyn, da hun godt vidste, at en eller anden Vilts ustyrlige Lidenstaber kunde bevæge ham til at sende hende en Kugle gjennem Hjernen. Hun holdt derfor kun Hovedet ud af Lemmen, hvorfra hun, i Løbet af Eftermiddagen, tog ligesaa mange Overblik af de forskjellige Kanaler omkring Den, som „Anna, Søster Anna“, tog over Kastellet Blac Beards Omegn.

Solen var gaaet ned, man havde ingen Efterretning fra Baadene, og Mabel steg op til Loftet for at tage det

sidste Overblik, da hun haabede at Partiet vilde komme tilbage i Mørkningen, hvilket idetmindste vilde forhindre Indianerne i at gøre deres Baghold saa farligt, som det ellers kunde blive, og som muligen kunde sætte hende istand til at give et eller andet tydeligere Signal, ved Hjælp af Ild, end det ellers vilde være hende muligt. Hendes Dine havde omhyggeligt undersøgt hele Horizonen, og hun vilde netop til at trække sig tilbage, da en Gjenstand, der forekom hende ny, tiltrak sig hendes Opmærksomhed. Derne vare saa tæt grupperede, at sex eller otte Kanaler, eller Passager mellem dem, vare synlige, og i een af de meest dækkede og forstørstedelen skjult af Bussene paa Strandbredden, laae, saavidt hun kunde see, en Barkcanoe. Den indeholdt et menneskeligt Væsen, det var udenfor al Tvivl. I den Forvisning, at hendes Signal, hvis det var en Hjende, ikke kunde gøre nogen Skade, og at det, om det var en Ben, kunde være til Gavn, vinkede den ivrige Pige med et lille Flag, som hun havde paa rede Haand til Fæderen, mod den Fremmede, idet hun iagttog, at det ikke kunde sees fra Den.

Mabel havde forgjeves gjentaget Signalet otte à ti Gange, og hun begyndte at tvivle om at det vilde blive bemærket, da der blev givet et Tegn til Gjengjæld, ved at vinke med Pagaien, og Manden led sig see saameget,

at hun opdagede at det var Chingachgook. Her var da endelig en Ven, og det ydermere en Ven, som var paalidelig, og som hun ikke tvivlede om var beredvillig til at hjælpe hende. Fra dette Dieblis gjenoplivedes hendes Mod og hendes Geist. Mohikaneren havde seet hende, maatte have gientjendt hende, da han vidste, at hun var med Afdelingen, og der var ingen Tvivl om, at han, saasnart det var tilstrækkelig mørkt, vilde foretage de nødvendige Skridt for at frelse hende. Det var tydeligt af den store Forsigtighed, han iagttog, at Fjendens Nærværelse var ham bekendt, og hun havde den største Tillid til hans Klogskab og Snildhed. June udgjorde nu den største Vanskelighed; thi Mabel havde seet for mange Prøver paa hendes Trostab mod hendes eget Folk, uagtet hendes Sympathi for Mabel, til at troe, at hun vilde samtykke i at en fjendtlig Indianer kom ind i Blokhuset, eller at hun forlod det, i den Hensigt at kuldkaaste Arrowheads Planer. Den halve Time, der fulgte efter Opdagelsen af Storflanges Nærværelse, var den pinligste i Mabel Dunhams Liv. Hun saa saa at sine Midlerne til at iværksætte alt hvad hun ønskede, ligge aabenlyst for sig, og dog var hun ikke istand til at gribe dem. Hun kjendte tilfulde Junes Bestemthed og Koldfindighed, uagtet al hendes Blidhed og qvindelige Høflighed, og endelig kom hun, ihvorvel ugjerne, til den Slutning, at der ikke

var nogen anden Udvei til at opnaae sin Hensigt, end ved at bedrage sin prøvede Ledsagerste og Beskytter. Det var oprørende for et Bæsen, der var saa oprigtig og naturlig, saa reen af Hjertet og saa meget hengiven til Frimodighed, som Mabel Dunham, at udøve Svig mod en Veninde, som June; men hendes egen Faders Liv var paa Spil, der vilde ikke vederfares hendes Ledsagerste nogen positiv Ulempe, og der vare Høiesser og Interesser, som stode i saa nær Forbindelse med hende selv, som vilde have overvunden større Betænkeligheder.

Saa snart det var bleven mørkt, begyndte Mabels Hjerte at banke med fornyet Boldsomhed, og hun fattede og forandrede sine Hensigter, idetmindste et Dusin Gange, i Løbet af en eneste Time. June var altid Kilden til hendes største Forlegenhed; thi for det første indsaae hun ikke godt, hvorledes hun skulde faae at vide, naar Chingachgook var ved Døren, hvorhen hun ikke tvivlede om at han snart vilde komme, og dernæst hvorledes hun skulde lufte ham ind, uden at hendes aarvaagne Veninde mærkede det. Det var imidlertid et afgjørende Dieblis; thi Mohikaneren kunde komme og gaae igjen, naar hun ikke var rede til at modtage ham. Det vilde være altfor uoveligt af Delawareren at forblive længe paa Den, og det blev en absolut Nødvendighed at fatte en bestemt Beslutning, om den endog

var uforsigtig. Efter at have overtænkt flere Midler, gif Mabel derfor til sin Vedsagerste og sagde, med saamegen Rolighed, som hun var istand til at opdrive:

„Frygter Du ikke, June, at Dit Folk, nu da de troe, at Stifinder er i Blokhuset, vil komme og prøve paa at afbrænde det?“

„Ikke tænke saadan noget. Ikke brænde Blokhuus. Blokhuus godt, ikke saaet Skalsp.“

„Det kan vi ikke vide, June. De skjulte sig, fordi de troede hvad jeg sagde dem, at Stifinder var hos os.“

„Troer frygte. Frygt komme snart, gaae snart. Frygt faae til at løbe bort; Forstand bringe tilbage. Frygt gjøre Kriger til Nar, saavelsom unge Pige.“

June brast derpaa i Latter, som hendes Kjon pleier at lee, naar noget særdeles snurricht falder dem ind.

„Jeg er meget urolig, June, og ønsker at Du igjen vilde gaae op paa Taget og see ud over Den, for at overbevise Dig om, at de ikke have noget for imod os; Du kan bedre skjønne af de forskjellige Tegn, hvad Eders Folk have i Sinde, end jeg.“

„June gaae, naar Lillie ønsker, men veed meget godt, at Indianer sove; venter paa Fader. Krigere spise, drikke, sove altid, naar ikke slaaes og gaae paa Krigssti. Da aldrig sove, spise, drikke — aldrig føle. Krieger sove nu.“

„Gud give det maatte være saaledes! men gaae op, kjære June, og see Dig godt om. Faren kan komme naar vi mindst vente den.“

June stod op og vilde til at stige op til Taget; men hun standsede med Foden paa det første Trin af Stigen. Mabels Hjerte slog saa voldsomt, at hun frygtede for at dets Slag skulde kunde høres, og hun troede at Beninden havde opdaget noget af hendes Hensigt. Hun havde tildeels Ret, da Indianerinden virkelig var standsset, for at overtænke, om der var noget uforsigtigt i, hvad hun var i Begreb med at gjøre. I Fjersningen faldt den Mistanke hende ind, at Mabel havde i Sinde at undslye; derpaa forkastede hun den, af den Grund, at det blege Ansigt ikke havde noget Middel til at komme bort fra Den, og at Blokhuset var det allersikreste Sted hun kunde finde. Den næste Tanke var, at Mabel havde opdaget et eller andet Tegn, paa hendes Faders nære Ankomst. Denne Tanke varede ogsaa kun et Dieblis; thi June nærede omtrent saadanne Tanker om hendes Ledsageresses Evne til at forstaae saadanne Tegn — Tegn som vare undgaaede hendes egen Skarpsindighed — som et Fruentimmer af den finere Dannelsen, nærer om sin Piges Fuldkommenheder. Da der ikke faldt hende mere ind af denne Slags, begyndte hun langsomt at stige op af Trappen.

I det Dieblif hun naaede det øverfte Gulv, opstod der en lykkelig Tanke hos vor Heltinde; og ved at udtale den skyndsomt, men paa en naturlig Maade, vandt hun en stor Fordeel til at udføre sin forehavende Plan.

„Jeg vil gaae ned,“ sagde hun, „og lytte til Døren, June, medens Du er oppe paa Taget; og vi ville begge paa een og samme Tid være paa vor Post, oppe og nede.“

Skjøndt det forekom June, som om dette smagte af alt for megen Forsigtighed, da hun godt vidste at ingen kunde komme ind i Bygningen, uden at blive hjulpen indvendig fra, og at der heller ikke trueede dem nogen væsentlig Fare udenfra, uden at give dem tilstrækkelig Varsel, saa tilfremt hun forslaget Mabels Uvidenhed og Frygt; og da det blev gjort med tilsyneladende Aabenhjertighed blev det optaget uden Mistanke. Vor Heltinde var herved sat istand til at stige ned til Døren, medens hendes Veninde steg op til Taget; og June følte ingen usædvanlig Tilskyndelse til at bevogte hende. Afstanden mellem de to var nu for stor til at Samtalen kunde vedligeholdes, og i tre eller fire Minutter, var den ene beskæftiget med at see sig om, saa godt som Mørket vilde tillade det, og den anden med at lytte til Døren, med saa megen Opmærksomhed, som om alle hendes Sandser vare sammentrængte i den ene Ende, Hørelsen.

June opdagede intet fra sit ophoiede Standpunkt, da Mørket næsten forhindrede i at udrette noget i dette Die-
med; men det vilde ikke være let at beskrive den Jolesie
der overkom Mabel, idet hun troede at mærke et let og
varsomt Stød imod Døren. Frygtfuld for at alt ikke
skulde være, som hun ønskede det, og bekymret for at lade
Ehingachgoot vide at hun var nær, begyndte hun, ihvorvel
med skælvende og dæmpet Stemme, at synge. Roligheden
var i dette Dieblif saa dyb, at den skælvende Lyd steg op
til Loftet, og June begyndte strax at stige ned. Et sagte
Slag paa Døren hørtes strax efter, Mabel var forvirret,
thi der var ingen Tid at spille. Haabet viiste sig at være
større end Frygten, og med usikker Haand begyndte hun at
tage Skodderne fra Døren. Junes Mokkafin hørtes paa
Gulvet ovenover hende, da kun den første Skodde var
skudt fra. Den anden var frataget da hendes Stikkelse
var naaet halvveis ned af den underste Trappe.

„Hvad gjør Du!“ udbrod June heftig. „Løb bort —
affindig — forlade Blokhuset? Blokhuset godt.“ Begges
Hænder havde fat paa den sidste Skodde, og den vilde
have været løftet ud af Hagen, dersom der ikke var bleven
trykket haardt paa udvendig fra. En kort Strid paa-
fulgte, skjøndt begge vare uwillige til at øve Boldsomhed.
June vilde rimeligviis have seiret, hvis ikke et andet, og

endnu voldsommere Tryk udvendig fra, havde tvungen Skodden ud af den ubetydelige Hindring, der holdt den, og Døren aabnedes. En Mands Stikkelse saaes komme ind, og begge Pigerne styrtede op af Trappen, som om de lige meget frygtede for Følgerne. Den Fremmede stængede for Døren, og efter at han først havde undersøgt det nederste Rum med megen Omhyggelighed, steg han forsigtig op af Trappen. Saa snart det var bleven mørkt, havde June lukket Skydehullerne i Hovedetagen, og tændt et Lys. I denne dunkle Belysning stod de to Piger nu i spændt Forventning, for at overbevise sig om hvem deres Besøger var, hvis varstomme Opstigen af Trappen tydelig hørtes, om endstjondt den skeete med tilstrækkelig Forsigtighed. Det vilde ikke være let at sige hvem der var meest forbauset, da den Fremmede var kommen op gennem Lemmen, ved at finde at Stifinder stod for dem.

„Gud være lovet!“ udbrod Mabel, thi den Tanke at Blokhuset vilde være uindtageligt, med saadan en Garnison, var Mabel strax isinesaldende. „O! Stifinder, hvad er der bleven af min Fader?“

„Sergeanten er endnu i god Behold og seierrig. Stjondt det ikke er givet noget Menneffe at sige hvad Enden kan blive. Er det ikke Arrowheads Kone, der lurar der henne i Krogen?“

„Tal ikke med Foragt om hende, Stifinder; jeg skylder hende mit Liv, min nærværende Sikkerhed. Sig mig hvorledes er det gaaet min Faders Afdeling — hvorfor De er her, og jeg skal meddele Dem alle de rædselsfulde Begivenheder, som ere forefaldne paa denne D.“

„Der behøves kun faa Ord til det sidste, Mabel; thi Een der er vant til indianiske Djævelskunster, behøver kun liden Forklaring over saadanne Gjenstande. Alt angaaende Expeditionen faldt ud efter vort Ønske; thi Storslangen var paa Udkik, og han bragte os al den Underretning, som vi kunde ønske os. Vi overraskede tre Baade, fæstede Franskmændene ud af dem, toge dem i Besiddelse og nedskændte dem, ifølge Ordre, i den dybeste Deel af Kanalen, og de Bilde i øvre Canada vil kun være slet forsynede med indianisk Gods, i denne Vinter. Endog Krudt og Rugler vil der være knappere Tid paa blandt dem, end flinke Jægere og active Krigere kunde ønske sig det. Vi have ikke mistet en eneste Mand, og ingen har faaet det ringeste Saar, heller ikke troer jeg at Fienden har lidt noget, der er værd at tale om. Kort sagt, Mabel, det har netop været en saadan Expedition, som Lundie holder af, megen Skade for Fienden og liden Skade for os selv.“

„Ah, Stifinder, jeg frygter for at naar Major Dun-

can erfarer den hele sørgelige Historie, vil han finde Grund til at fortryde, at han nogensinde foretog Affairen."

„Jeg veed hvad I mener, jeg veed hvad I mener; men ved at fortælle min Historie ligesvem, vil I bedre forstaae mig. Saa snart Sergeanten fandt at han havde været heldig, sendte han mig og Storflange bort i Canoer, for at sige Eder hvorledes Sagerne vare faldne ud, og han følger med de to Baade, der, da de ere saa meget tungere, ikke kan komme førend i Morgenstunden. Jeg skiftes fra Chingachgook i Formiddags, da vi vare komne overeens om at han skulde følge een Kanal og jeg en anden, for at see om Stien var reen. Senere har jeg ikke seet Anføreren."

Mabel forklarede nu paa hvilken Maade hun havde opdaget Mohikaneren, og hendes Forventning at han nu vilde komme til Blokhuset.

„Han ikke, han ikke, en ordentlig Speider gaaer aldrig bag Mure eller Træstammer, saalænge som han kan holde sig i det Fri og finde nyttig Bestæftigelse. Jeg var ikke kommen selv, Mabel, men jeg lovede Sergeanten at troste Eder og at sørge for Eders Sikkerhed. Ak! det var med et tungt Hjerte jeg gjenstaae Den denne Formiddag; og det var et bittert Dieblit da jeg forestillede mig at I kunde være blandt de Dræbte."

„Bed hvilken lykkelig Hændelse blev De forhindret i at pagaie dristig op til Den, og fra at falde i Hjendens Hænder?“

„Bed saadan en Hændelse, Mabel, som Forsynet bruger til at sige Hunden hvor han skal finde Dyret, og Dyret hvorledes det skal slippe fra Hunden. Nei, nei! Disse Kunst- og Djevlelsfaber med de døde Legemer kan bedrage Soldaterne af det 55de, og Kongens Officierer; men de ere alle spildte paa Folk, som have tilbragt deres Dage i Skovene. Jeg kom ned ad Kanalen lige imod den foregivne Fisser, og skjøndt dette Kryb har opstillet den Stakkel med Kunst, var det dog ikke snildt nok til 'at flusse et øvet Die. Medestangen blev holdt for høit, thi det 55de har lært at fiske paa Oswego, om de ikke har vidst det før, og dertil var Manden altfor rolig, for Een der hverken saar Fængst eller Bid. Men vi gaae aldrig blindt hen ind mod en Post; og jeg har ligget en heel Nat udenfor en Garnison, fordi de havde forandret deres Skildvagter og deres Maneer at staae paa Post. Det er ikke rimeligt at hverken Storflange eller jeg vilde lade os narre af disse plumpe Paasund, der sandsynligviis meest vare beregnede paa Skotterne, der ere snilde nok i nogle Henseender, skjøndt de ere langt fra at være Herremestere, naar indianst Dpfindsomhed er med i Spillet.“

„Troer De at min Fader og hans Folk endnu kunne blive bedragne,“ spurgte hun hurtig.

„Ikke isald jeg kan forhindre det, Mabel. I siger ogsaa at Storflange er paa Udkik, der er altsaa en dobbelt Sandsynlighed for at det vil lykkes os at underrette ham om Faren, skjøndt det paa ingen Maade er afgjort, gennem hvilken Kanal Afdelingen vil komme.“

„Stifinder,“ sagde vor Heltinde høitideligt, thi de frygtelige Scener hun havde været Vidne til, havde isørt Døden usædvanlig Rædsel. „Stifinder, De har erklæret at De elsker mig, og at De ønsker jeg skulde blive Deres Kone?“

„Jeg vovede at tale om den Gjenstand, Mabel, og Sergeanten har endog nylig sagt at I er venlig stemt mod mig; men jeg er ikke den Mand der forfølger den Ting jeg elsker.“

„Hør mig, Stifinder — jeg har Erbødighed for Dem, jeg ærer, jeg agter Dem — frels min Fader fra denne frygtelige Død, og jeg kan tilbede Dem. Her er min Haand, som et helligt Pant for min Tro, naar De kommer og forlanger den.“

„Gud velsigne Eder, Gud velsigne Eder, Mabel, dette er mere end jeg fortjener — mere frygter jeg, end jeg skal vide at drage Fordeel af som jeg bør. Det var aligevel ikke nødvendigt for at bringe mig til at tjene Sergeanten.

Vi ere gamle Kammerater og skyldte hinanden vort Liv; men jeg frygter Mabel at det, at være en Faders Kammerat, ikke altid er den bedste Anbefaling hos Datteren."

"De behøver ikke nogen anden Anbefaling end Deres egne Handlinger, Deres Mod og Deres Trost. Alt hvad De gjør og siger, Stifinder, bisalder min Forstand, og Hjertet vil, jeg skal følge."

"Dette er en Lyksalighed jeg kun lidet ventede i Aften; men vi ere i Guds Haand og han vil beskytte os, som han bedst finder det tjenligt. Dette er søde Ord, Mabel, men de behøvedes ikke for at faae mig til at gjøre alt hvad jeg formaaer, under nærværende Omstændigheder; de ville heller ikke formindske mine Bestræbelser."

"Nu da vi forstaae hinanden, Stifinder," tilføiede Mabel, lad os ikke spille eet af de kostbare Diebliske der kan være af uberegnelig Værdie. Kan vi ikke gaae i Eders Canoe og gaae ud for at møde Fader?"

"Det er ikke den Forholdsregel jeg vilde tilraade. Jeg veed ikke ad hvilken Kanal Sergeanten vil komme, og der er tyve; stol paa at Storflange vil snue sig gjennem dem alle. Nei, nei, mit Raad er at blive her. Stammerne i dette Blokhuus ere endnu grønne, og det vil ikke være let at fiske Ild paa dem, og jeg kan forsvare Stedet og slukke Ilden med en heel Stamme. Trokeserne ere ikke istand til at

drive mig ud af dette Fort, saa længe vi kan holde Flammerne borte fra det. Sergeanten kamperer nu paa een eller anden D, og vil ikke komme tilbage førend Morgenens. Dersom vi holde Blokhuset, kunne vi give ham betimelig Advarsel, for Exempel ved at affyre Rifler, og dersom han skulde beslutte sig til at angribe de Bilde, hvilket nok kan ligne en Mand af hans Temperament, vil Besiddelsen af denne Bygning være af stor Betydning i Affairen. Nei, nei, min Dømmekraft tilfiger mig at blive, naar Hensigten er at tjene Sergeanten, skjøndt det ikke vilde være nogen vanskelig Sag for os to at undkomme."

"Bliv," sagde Mabel, "bliv, for Guds Skyld Stikker; Alt, Alt for at frelse min Fader!"

"Ja, det er Natur. Det glæder mig at høre Eder sige dette, Mabel; thi jeg tilstaaer, det er mit Ønske at Sergeanten skal blive eftertryffeligt understøttet. Saaledes som Sagerne nu staae har han indlagt sig Hæder, og kunde det en Gang lykkes ham, at bortjage disse Vantro, og gjøre et hæderligt Tilbagetog, idet han lagde Pytterne og Blokhuset i Aske, er der ingen Tvivl om, at Lundie vilde erindre det og tjene ham til Gjengæld. Ja, ja, Mabel, vi maa ikke alene frelse Sergeantens Liv; men vi maa frelse hans Rygte."

„Der kan ikke hvile nogen Dabel paa min Fader, angaaende at Den blev overrasket.“

„Det kan der Ingen sige, det kan der Ingen sige; militair Hæder er en meget usikker Ting. Jeg har seet Delawarere drevne paa Flugt, naar de have fortjent mere Bærommelse end de til andre Tider have fortjent, naar de ere gaaede af med Seieren. Man maa i intet Tilfælde sætte sin Lid til Lykken, og mindst af alt til Krigslykken. Jeg kjender kun lidet til Colonierne, eller til de Meninger Følsene i dem have; men endogsaa heroppe omkring vurdere Indianerne en Krigers Charakter efter hans Lykke. Den væsentligste Ting for en Soldat, er aldrig at blive slagen; heller ikke, troer jeg at Menneffeslægten dvæler længe ved Betragtningen over hvorledes Dagen blev tabt eller vunden. Hvad mig angaaer Mabel, har jeg gjort mig det til Regel, naar jeg staaer ligeoverfor Sjenden, at banke ham saa godt jeg kan, og at gjøre mig Flid for at være saa maadeholden som muligt, naar jeg har Overmagten. Hvad det angaaer, at vi skal være maadeholdende i vore Følelser, efter et Nederlag, behøves der kun at siges lidet om den Ting, da en Lufing er een af de meest ydmygende Ting i Naturen. Præsterne prædike om Ydmyghed i Garnisonerne; men dersom Ydmyghed skulde gjøre Folk til Christne, burde de kongelige Tropper være Helgene, thi de have i denne Krig kun ud-

rettet lidet, undtagen at tage Lektioner af Franskmændene, idet de begyndte ved Fort de Duesne og endte ved Ty."

„Min Fader kunde ikke have troet at Dens Position var Fjenden bekendt," gjensvarede Mabel, hvis Tanker dvælede ved Virkningen af Sergeantens sidste Hændelser.

„Det er sandt, og heller ikke kan jeg godt indsee, hvorledes Franskmændene har funden den. Stedet er godt valgt, og det er ikke nogen let Sag at finde det, endog for dem der have tilbagelagt Veien frem og tilbage. Jeg frygter for at der har været Forræderi, ja, ja, der maa have været Forræderi."

„O, Stifinder! kan det være muligt!"

„Intet er lettere, Mabel, thi Forræderi er ligesaa naturligt for somme Menneſter, som at spise. Finder jeg nu en Mand, hvis Tale bestaaer af lutter glatte Ord, seer jeg nøie paa hans Handlinger; thi naar Hjertet er som det skal være, og virkelig vil det Gode, er det sædvanlig tilfreds med at lade Handlingen tale, istedetfor Tungen."

„Jasper Western er ikke een af disse," sagde Mabel heftigt. „Ingen Ungling kan være mere oprigtig i sit Bæsen, eller mindre stiftet til at lade Tungen handle for Hovedet."

„Jasper Western! baade Tunge og Hoved ere begge som de skal være hos den Knøs, stol paa det Mabel, og den Idee som Lundie har faaet, og Qvarteermesteren og

Sergeanten, og Eders Onkel med, er lige saa falsk, som det vilde være at troe, at Solen stinnede om Natten og Stjernerne om Dagen. Nei, nei, jeg vil svare for Jasper Eau-douces Retsfærdighed med min egen Skalp, eller om det skulde behøves med min egen Riffel."

"Gud velsigne Dem, Gud velsigne Dem, Stifinder!" udbrod Mabel idet hun rakte ham Haanden, og trykkede sin Lebsagers Zernsingre under Jølelser, hvis Styrke langt overgik hendes egen Bevidsthed. "De besidder alt hvad der er ædelmodigt, alt hvad der er ædelt; Gud vil lønne Dem derfor."

"Ah! Mabel, jeg frygter for at hvis dette var sandt, skulde jeg ikke begjære en saadan Kone, som Eder; men overlod Eder til en af Garnisonens Gentlemen, som det tilkommer Eders Fortjenester."

"Lad os ikke tale mere herom i Aften," svarede Mabel med en Stemme der var saa dæmpet, at den næsten syntes qvælt. "Vi maa for Dieblicket tænke mindre paa os selv, Stifinder, og mere paa vore Venner. Men jeg er hjertelig glad over at De troer Jasper er uskyldig. Lad os nu tale om andre Ting, burde vi ikke løsgive June?"

"Jeg har tænkt paa hende; thi det vilde ikke være sikkert at lukke vore Dine og lade hendes være aabne, paa denne Side af Blokhøjets Dør. Dersom vi satte hende op

i det øverste Bærelse og tog Stigen fra hende, vilde hun idetmindste være en Fange."

"Jeg kan ikke behandle den saaledes, som har frelst mit Liv. Det vilde være bedre at lade hende gaae, thi jeg troer at hun holder for meget af mig, til at ville gjøre noget der kunde skade mig."

"J kjender ikke den Race, Mabel, J kjender ikke den Race. Vel er hun ikke en fuldblods Mingo, men hun holder til med disse Bagabonder, og maa have lært nogle af deres Kneb. — Hvad er det?"

"Det lyder ligesom Ararer; een eller anden Baad passer gennem Kanalen."

Stifinder lukkede Lemmen der førte til det underste Rum, for at forhindre June i at undslippe, slukkede Lyset og skyndte sig til Skydehullet, idet Mabel saa over hans Skulder i aandeløs Rysgjerrighed. Disse forskjellige Bevægelser medtog en Minut eller to, og da Speiderens Vie havde faaet et dunkelt Overblik over Tingene udenfor, vare to Baade roede forbi, og stød op mod Strandbredden, paa et Sted der var nogle og halvtredssindstyve Yards fra Blokhuset, hvor der var et regelmæssigt Landingssted. Mørket hindrede i at der saaes mere, og Stifinder hvisttede til Mabel, at det var ligesaa rimeligt at de Nykomne vare Hjender, som Benner; thi han troede det ikke muligt, at hendes Fader

kunde være kommen saa snart. Et Antal Folk saaes nu forlade Baadene, og derpaa fulgte tre hjertelige engelske Hurraraab, som ikke længer efterlod nogen Tvivl om Partiets Charakter. Stifinder sprang til Lemmen, løstede den op, gled ned ad Stigen og begyndte at tage Skodderne fra Døren, med en Iver, der viste hvor kritisk han ansaae Diebliffet for at være. Mabel havde fulgt efter ham; men hun snarere hindrede end hjalp hans Anstrængelser, og kun een eneste Skodde var endnu for, da en heftig Riffelsalve hørtes. De stode endnu i den aandeløse Forventning, da Krigshylet ringede gjennem alle de omgivende Tjfninger. Døren var nu aaben, og baade Stifinder og Mabel styrtede ud i det Frie. Alle menneskelige Lyd vare ophørte. Efter at have lyttet i en halv Minut, troede Stifinder alligevel at han hørte nogle saa qvalte Suk, nær ved Baadene; men det blæste saa friskt, og Bladenes Raslen blandede sig saa meget med Luftstrømmens Susen, at han var langt fra at være vis i sin Sag. Men Mabels Jølelser rev hende med sig og hun foer forbi ham, idet hun rettede sine Skridt henimod Baadene.

„Det gaaer aldrig an, Mabel,“ sagde Speideren i en alvorlig men dæmpet Tone, idet han greb hendes Arm, „det gaaer aldrig an. Den visse Død vilde følge og det uden at tjene Nogen. Vi maa vende tilbage til Blokhuset.“

„Fader! min stakkels, kjære, myrdede Fader,“ sagde Yngen vildt, skjøndt tilvant Forsigtighed, endog i dette Provvelsens Dieblif, bragte hende til at tale sagte. „Stifinder, dersom De elsker mig, saa lad mig gaae til min kjære Fader.“

„Det gaaer aldrig an, Mabel. Det er besynderligt at Ingen taler; Ingen fra Baadene besvarer Ilden, og jeg har ladet Hjortefælder blive i Blokhuset! men til hvad Nytte vilde en Riffel være, naar der Ingen er at see?“

I det Dieblif opfangede Stifinders skarpe Die, som, medens han fastholdt Mabel; aldrig havde ophørt at streife over den dunkle Scene, et fjernt Blik af fire eller fem mørke krybende Stikkelfer, der bestræbte sig for at snige sig forbi ham, udentvivl i den Hensigt at afstjære hans Tilbagetog til Blokhuset. Idet han tog Mabel under den ene Arm, som om hun var et spædt Barn, anstrængte den senerige Skovmand sine Kræfter til det yderste, og det lykkedes ham at komme ind i Bygningen. Hans Forsølgeres Fodslag syntes at følge ham lige i Hælene. Idet han lod sin Byrde falde, vendte han sig, lukkede Døren og havde skudt en Skodde for, da et Anløb mod den solide Mæsse truede med at tvinge den af sine Hængsler. At sikkre de to andre Skodder var et Dieblifs Arbeide.

Mabel steg nu op i første Etage, medens Stifinder blev som Skildvagt nedenunder. Vor Heltinde var i den Tilstand, hvori Legemet anstrænger sig, tilsyneladende uden Sjælens Medvirkning. Hun tændte mekanisk atter Lysen, som hendes Ledfager havde ønsket, og gik ned med det, hvor han ventede hende. Ikke saasnart var Stifinder i Besiddelse af Lysen, førend han omhyggeligt undersøgte Stedet, for at forvisse sig om at der ikke var Noget skjult i Fæstningen, idet han steg fra det ene Stokværk til det andet, og overbeviste sig om at der ingen Fjende forblev bag ved ham. Resultatet var Overbevisningen om at Blokhuset nu ikke indeholdt Andre end Mabel og ham selv, da June var flygtet. Da han var fuldkommen sikker i dette væsentlige Punkt, samlede Stifinder med vor Heltinde i Hovedværelset, idet han satte Lysen fra sig, og undersøgte Jængerudtet paa Hjortefælder, førend han tog Sæde.

„Det vi frygtede meest er indtruffen!“ sagde Mabel, for hvem de sidste fem Minutters Sjæls- og Sindsbevægelse forekom at indeholde et heelt Mars Bevægelse. „Min elskede Fader, og hele hans Parti ere dræbte eller fangne!“

„Det vide vi ikke, Morgenen vil sige os det, jeg troer ikke at Affairen er saa afgjort som saa, thi ellers vilde vi høre disse Landstryger=Mingoer udhyle deres Triumf rundt om Blokhuset. Een Ting kan vi være sikker paa, dersom

Kjenden virkelig har faaet Overmagten, vil det ikke vare længe inden han forlanger at vi skal overgive os. Squawen vil meddele ham Hemmeligheden om vor Stilling, og da de godt veed, at de ikke kan stifte Ild paa Bygningen om Dagen, saalænge Hjortefælder vedbliver at fortjene sit Rygte, kan De stole paa, at de ikke vil undlade at gjøre deres Forsøg medens Natten begunstiger dem."

„Jeg hører ganske vist Suk!"

„Det er Indbildning, Mabel, naar Sjælen begynder at blive syg, især Fruentimmernes Sjæl, forestiller den sig ofte Ting, som ikke ere virkelige. Jeg har kjendt dem der troede at der var Sandhed i Drømme."

„Nei, jeg bedrager mig ikke, der er ganske vist Een underneden som lider."

„Stifinder blev nødt til at indrømme, at Mabels hurtige Sandser ikke havde bedraget hende. Han advarede hende alligevel om at undertrykke sine Følelser, og mindede hende om at det var de Vilbes Sædvane, at gribe til ethvert Kunstgreb for at naae deres Maal, og at intet var rimeligere end at Sukkene vare forstillede, i den Hensigt at lokke dem ud af Blokhuset, eller idetmindste til at forføre dem til at aabne Døren."

„Nei, nei, nei!" sagde Mabel skyndsomt, der er ingen

Bedrageri i hine Lyd, og de hidrøre fra legemlig Smerte, om ikke fra Sjælequal: de ere frygtelig naturlige."

"Godt, vi skal faae at vide om det er en Ben eller ikke. Skjul Lyset igjen, Mabel, og jeg vil tale med Personen, ud igjennem Skydehullet."

Overeensstemmende med Stifinders Dommetraft og Erfaring var det nødvendigt at anvende megen Forsigtighed, endog ved at udføre denne simple Handling; thi han vidste at de Skjodesløse vare blevene dræbte, fordi de ikke havde taget tilbørligt Hensyn, til hvad der forekom dem overflødige Sikkerhedsmidler. Han anbragte ikke Munden ved selve Skydehullet, men saa nær ved det, at han kunde blive hørt, uden at høre Stemmen, og den samme Forsigtighed blev iagttaget med Hensyn til Dret.

"Hvem er dernede!" spurgte Stifinder, da han havde faaet Alt indrettet efter sit Hoved. "Er der Noget i Vaande? Dersom det er en Ben saa tal dristigt og stol paa vor Hjælp."

"Stifinder!" svarede en Stemme, som baade Mabel og den tilstalte Person strax vidste var Sergeantens. "Stifinder, sig mig i Guds Navn, hvad er der bleven af min Datter?"

"Fader, jeg er her! ufsadt og sikker, o! gid jeg vidste at det samme var Tilfældet med Dig!"

Det Udbrud af Taksigelse der fulgte, var tydeligt nok for de To; men det var ogsaa tydeligt nok blandet med Smertesuk.

„Mine værste Ahnelser ere indtrufne!“ sagde Mabel, med en Slags fortvovlet Rolighed. „Stifinder, Fader maa bringes ind i Blokhuset, om ogsaa vi vove Alt for at udføre det.“

„Dette er Natur, og det er Guds Lov. Men vær rolig, Mabel, og bestræb Eder for at være fattet. Alt hvad den menneskelige Ofindelseseyne er istand til at opbyde skal blive iværksat for at frelse Sergeanten. Jeg beder Eder blot om at være fattet.“

„Det er jeg, det er jeg, Stifinder. Jeg har aldrig i mit Liv været roligere, mere fattet, end i dette Dieblis. Men husk hvor farligt ethvert Dieblis kan være, for Himlens Skyld, hvad vi end gjøre, saa lad os gjøre det strax.“

Mabels bestemte Tone var Stifinder paafaldende, og maaskee blev han ført noget bag Lysen, af den tvungne Rolighed og Selvbeherfskelse, hun havde paataget sig. I alle Tilfælde antog han ikke, at der behøvedes videre Forklaringer; men steg ned og begyndte at styde Skodderne fra Døren. Denne kildne Sag blev udført med den sædvanlige Forsigtighed; men da han varligen tillod den svære Tømmermasse at dreie sig paa sine Hængsler, følte han et

Tryk imod den, der nær havde bragt ham til at lufte den igjen. Men da han gjennem Aabningen opdagede Morsagen, blev Døren aabnet, da Sergeant Dunham's Legeme der har stemmet imod den, tildeels faldt ind i Blokhuset. At trække Benene ind og sikkre Døren, medtog kun et Dieblit for Stifinder, og nu var der intet der hindrede dem i at offere den saarede Mand deres udeelte Dymærksomhed.

Mabel teede sig under denne prøvelsesfulde Scene med den Slags unaturlig Energie, som hendes Kjon, naar den bliver vækket, er saa tilbøielig til at lægge for Dagen. Hun bragte Lyset, førte Vand til Faderens brændende Læber, og hjalp Stifinder med at rede en Straaseng til Leie for ham, og en Bylt Klæder tjente til Hovedpude. Alt dette blev udført med Nidkjærhed og næsten uden at tale, heller ikke udgjød Mabel en eneste Taare, førend hun horte Faderens Betsignelser fremmumlede over hendes Hoved, for denne Omhed og Omhu. Hele denne Tid havde Mabel kun gjettet sig til Faderens Tilstand; men Stifinder havde viist Sergeantens physiske Fare mere Dymærksomhed. Han havde overbeviist sig om, at Kuglen var gaaet gennem den saarede Mands Legeme, og han var tilstræffeligen bekiendt med Saar af denne Natur, til at han var vis paa, at Sandsynligheden for at at han vilde overleve Saaret, var meget ringe, om der i det Hele var nogen.

Tiende Kapitel.

Sergeant Dunhams Dine havde ikke ophørt at følge sin Datters yndige Skikkelse, fra det Dieblig Lyset blev bragt. Dernæst undersøgte han Blokhuseis Dør, for at overbevise sig om at den var sikket; thi han var forbleven i det nederste Rum, da der ikke vare de tilstrækkelige Midler til at bringe ham op til det øverste Gulv. Derpaa søgte han Mabels Ansigt; thi ligesom Livet flygter hurtig bort, vinder Kjærligheden i Styrke, og vi begynde at statte det høist, som vi føle at vi ere iværk med at tabe for bestandig.

„Gud være lovet! mit Barn, Du idetmindste har undgaaet deres morderiske Rifler,” sagde han; thi han talte med Kraft, og tilsyneladende uden at føle Smerte. „Meddeel mig Beretningen om denne sorgelige Begivenhed, Stifinder.”

„Ak! Sergeant, den har været sorgelig, som I siger; at der har været Forræderi, og at Dens Beliggenhed er bleven forraadt, er nu efter min Mening ligesaa sikkert, som at vi endnu ere i Besiddelse af Blokhuset. Men —”

„Major Duncan havde Ret,” afbrød Dunham, idet han lagde Haanden paa den Andens Arm.

„Ikke saaledes, som I mener, Sergeant, — nei, ikke

saaledes, aldrig! idetmindste ikke efter min Overbeviisning. Jeg ved at Naturen er svag — den menneskelige Natur mener jeg — og at der ingen af os skulde prale af vore Gaver, hverken Røde eller Hvide, men jeg troer ikke at der lever en trofastere Knos end Jasper Western."

"Gud velsigne Dem! Gud velsigne Dem derfor, Stifinder," udbrod Mabel af sit fulde Hjerte, medens en Taarstrøm skaffede hendes Høvelser, der vare ligesaa omverlende, som de vare stærke, Luft. "O! Gud velsigne Dem, Stifinder, Gud velsigne Dem! De Brave skulle aldrig svigte de Brave — de Ærlige skulle understøtte de Ærlige."

Faderens Mine vare ængsteligen fæstede paa hans Datters Ansigt, indtil den sidste bedækkede det med sit Jorflæde, for at skjule sine Taarer; og derpaa vendte de sig spørgende til Beiviserens haarde Træk. De sidste bar kun deres sædvanlige Udtryk af Grimodighed, Oprigtighed og Ligefremhed; og Sergeanten vinkede til ham at han skulde vedblive.

"J kender det Sted hvor Storflange og jeg forlod Eder, Sergeant," fortsatte Stifinder, "og jeg behøver ikke at omtale hvad der foregik før den Tid. Det er nu for seent at fortryde hvad der er skeet; men jeg troer, at dersom jeg var bleven ved Baadene, vilde dette ikke have håndtes. Andre kan være ligesaa gode Beivisere, jeg tvivler

ikke om at de ere det; men Naturen uddeler sine Gaver, og nogle maa være bedre end andre. Jeg tør nok sige, at stakkels Gilbert, der indtog min Plads, har lidt for sin Feiltagelse."

"Han faldt ved min Side," sagde Sergeanten i en lav, men sørgelig Tone. "Vi har i Sandhed Alle lidt for vor Feiltagelse."

"Nei, nei, Sergeant, jeg meente ikke nogen Bebreidelse mod Eder; thi aldrig er noget Mandskab blevet bedre anført end Eders paa denne Expedition. Jeg saa aldrig nogen smukkere Flantering; og den Maade paa hvilken I førte Eders Baad mod Fjendens Haubits, kunde have lært Lundie selv en Lectie."

Sergeantens Mine bleve klarere, og hans Ansigt fremviste endog Udtrykket af militair Triumf, skøndt kun i en Grad, der passede sig til den ydmyge Daad, hvori han havde været Deeltager.

"Det var ikke slet gjort, min Ben," sagde han, "og vi tog deres lange Brostværn med Storm."

"Det var hæderligt udført, Sergeant, skøndt jeg frygter for, at naar hele Sandheden kom for Dagen, vil det findes, at disse Landstrygere have saaet deres Haubits tilbage igjen. Godt, godt, fat Mod i Mands Hjerte, og prøv paa at glemme Alt hvad der er ubehageligt, og kun at erindre den

behagelige Deel af Sagen. Det er Eders bedste Philosophi, ja og tillige Eders bedste Religion. Derfom Hjenden har faaet Haubitsen igjen, har de kun faaet hvad der tilhørte dem i Forveien, og hvad vi ikke kunde forhindre dem i at faae. De har endnu ikke faaet Blokhuset, heller ikke er det rimeligt at de vil faae det, med mindre de i Mørket stikke Ild paa det. Godt, Sergeant, Storflange og jeg skiltes ad omtrent ti Mile nede ad Floden; thi vi troede det klogest ikke at nærme os en venstabelig Veir, uden med den sædvanlige Forsigtighed. Hvad der er bleven af Chingachgoof kan jeg ikke sige, skjøndt Mabel siger mig at han ikke er langt borte, og der er ingen Spørgsmaal om, at den ædle Delawarer gjør sin Pligt, skjøndt han ikke nu er synlig for os. Læg mærke til hvad jeg siger, Sergeant, førend denne Sag er tilendebragt vil vi høre fra ham i et eller andet krittisk Dieblis, og det paa en Maade der vil gjøre ham Ure. Ah! Storflange er i Sandhed en klog og dygtig Anfører, og enhver hvid Mand kunde misunde ham hans Gaver, skjøndt hans Riffel ikke er slet saa sikker som Hjortefælde, det maae man indrømme. Godt, da jeg kom nærmere mod Land savnede jeg Røgen, og dette bragte mig paa min Post; thi jeg vidste at Folkene af det 55de ikke vare snilde nok til at skjule dette Tegn, uagtet alt hvad der er sagt dem om dets Farer. Dette gjorde mig mere for-

figtig, indtil jeg kom i Sigte af denne forlorne Fisser, som jeg nylig har sagt Mabel, og da laae alle deres infernalste Kunster ligesaa tydelige for mig, som om jeg havde seet dem paa et Landfort. Jeg behøver ikke at sige Eder, Sergeant, at min første Tanke var Mabel, og da jeg fandt at hun var i Blokhuset, kom jeg her hen for at leve eller dø med hende."

Faderen saae tilfreds paa Datteren, og Mabel følte sit Hjerte synke paa en Maade, hun ikke havde troet muligt i et saadant Dieblis, da hun gjerne vilde troe at alle hendes Tanker vare beskæftigede med Faderens Tilstand. Da den sidste rakte hende Haanden, tog hun den i sine og kyssede den. Deryaa knælede hun ved hans Side og græd, som om hendes Hjerte skulde bryde.

"Mabel," sagde han roligt, "Guds Villie maa stee. Det nytter ikke noget at ville bedrage enten Dig eller mig selv; min Time er kommen, og det er mig en Trøst at dø som en Soldat. Lundie vil lade mig vedfarens Retfærdighed; thi vor gode Ven Stifinder vil sige ham hvad der er foregaaet, og hvordan alt er gaaet til. Du har ikke glemt vor sidste Samtale?"

"Nei, Fader, min Time er sandsynligviis ogsaa kommen," udbød Mabel, hvem det nu forekom, som om det vilde være en Lykke at dø. "Jeg kan ikke haabe at undslippe, og

Stifinder vilde gjøre vel i at forlade os, og vende tilbage til Garnisonen med de sørgelige Nyheder, saalænge det endnu staaer i hans Magt."

"Mabel Dunham," sagde Stifinder bebreidende, fjøndt han greb hendes Haand med Venlighed, "dette har jeg ikke fortjent. Jeg veed at jeg er vild, usleben og uindtagende --"

"Stifinder!"

"Godt, godt, vi vil glemme det; I meente det ikke, I kunde ikke tænke det. Det nytter ikke noget, nu at tænke paa at undslippe; thi vi kan ikke faae fat paa Storflange og Blokhuset maa forsvares, det koste hvad det vil. Maaskee Lundie vil faae Esterretning om vor Ulykke, og sende en Afdeling for at hæve Beleiringen."

"Stifinder, — Mabel!" sagde Sergeanten, der havde krympet sig af Smerte indtil den kolde Sved stod paa hans Pande, "kom begge hen til mig, jeg haaber at I forstaae hinanden."

"Tal ikke derom, Fader; det er alt som Du ønsker."

"Gud være takket! Giv mig Din Haand, Mabel, her Stifinder, tag den. Jeg kan ikke gjøre mere end at give Eder Pigen paa denne Maade. Jeg veed at I vil være hende en kjærlig Husbond. Bent ikke, paa Grund af min Død; men der vil være en Kapellan i Fortet førend Aars-tiden er endt, og lad ham vie Eder strax. Derjom min

Broder lever, har han i Sinde at vende tilbage til sit Stib, og saa vil Barnet ingen Bessytter have. Mabel, Din Husbond har været min Ven, og det haaber jeg vil være Dig til nogen Trøst."

"Overlad dette til mig, Sergeant," kaldt Stifinder ind, "overlad det Altsammen i mine Hænder, som Eders døende Forlangende, og stol kun paa at Alt vil gaae som det bør."

"Det gjør jeg, jeg har al mulig Tillid til Eder, min trofaste Ven, og bemyndiger Eder til at handle, som jeg selv kunde have handlet i enhver Henseende. Mabel, mit Barn — ræk mig Bandet — Du vil aldrig fortryde denne Nat. Gud velsigne Dig, min Datter! Gud velsigne Dig, og holde sin Faderhaand bestjærmende over Dig!"

Denne Omhed var uudsigelig rørende for Mabels Følelser; og det forekom hende i det Dieblis, som om hendes tilkommende Forening med Stifinder havde erholdt noget høitideligt, som ingen Kirkens Ceremonie kunde gjøre mere hellig. Dog hvilede der endnu en Bægt, som af et Vjerg paa hendes Hjerte, og hun betragtede det som en Lyksalighed at døe. Nu fulgte en kort Pause, hvorefter Sergeanten i afbrudte Sætninger korteligen fortalte hvad der var foregaaet, siden han skiltes fra Stifinder og Delawareren. Vin- den var bleven gunstigere, og istedenfor at følge den oprinde-

lige Plan, at kampere paa Den, havde han besluttet at fortsætte, og naae Stationen den Nat. Han troede deres Nærmelse vilde være bleven ubemærket, og en Deel af Ulykken undgaaet, dersom de ikke havde stødt paa Grund paa Pynten af Naboen, hvor Fjellenes Arm ved at faae Baaden af Grund, uidentviøt forraadte deres Nærmelse, og satte Fjenden istand til at være beredt paa at modtage dem. De vare landede uden at have den ringeste Mistanke om Fare, ihvorvel de vare forundrede over ikke at finde en Skildvagter, og havde virkelig efterladt deres Baaden i Baaden, da de havde i Sinde først at sikke deres Randsler og Provisioner. Ilden havde været saa tæt, at den, Mørket uagtet, havde været meget dræbende. Hver Mand var falden, skjøndt to eller tre efterhaanden reiste sig og forsvandt. Fire eller fem af Soldaterne vare blevne dræbte, eller vare Døde saa nær, at de kun overlevede i saa Minutter, uagtet Fjenden, af en eller anden Grund, ikke gjorde det sædvanlige Anløb for at faae Skalper. Sergeant Dunham faldt med de Andre, og han havde hørt Mabels Stemme, da hun styrtede ud af Blothuset. Hendes fortvivlede Raab havde vækket alle hans faderlige Følelser, og satte ham istand til at krybe saa langt, som hen til Bygningens Dør, hvor han havde hævet sig op mod Stammerne, paa den Maade, som allerede er anført.

Efter at have givet denne simple Forklaring, var Sergeanten saa svag, at han trængte til Ro, og hans ledsagere lod nogen Tid hengaae i Tausshed, medens de sørgede for hans Mangler. Stifinder greb Leiligheden til at recognoscere fra Skydehullerne og Taget, og han eftersaae Riflerne, hvoraf der var et Douzin i Bygningen, da Soldaterne havde brugt deres Regimentsmusketter paa Expeditionen. Men Mabel forlod ikke sin Faders Side et eneste Dieblis, og naar hun af hans Aandedrag sluttede sig til at han sov, bøiede hun sine Knæ og bad.

Den halve Time der paafulgte var frygtelig, høitidelig og rolig. Ovenover hørtes kun Stifinders Moccasiner, og nu og da Lyden af en Riffelskolbe sat imod Gulvet, thi han var beskæftiget med at undersøge Baabnene, for at forsikre sig om at deres Ladninger og Fængkrudt var i Orden. Foruden dette hørtes ingen høiere Lyd, end den saarede Mands Aandedrag. Mabels Hjerte længtes inderligt efter at tale med den Fader, hun saa snart skulde miste, og dog vilde hun ikke forstyrre hans tilsyneladende Ro. Men Dunham sov ikke; han var i den Tilstand i hvilken Verden taber sine Tilløkkelser, sine Illusioner og sin Magt; og det Ube kjendte Tilkommende opfylder Sjælen med dets Gisninger, dets Aabenbarelser, og dets Uendelighed. For en Mand i hans Livsskilling, havde han været en Mand af Moral; men

han havde kun tænkt lidet paa dette saare vigtige Dieblif. Havde Slagets Larm runget i hans Dren, vilde hans eien-
dommelige Iver have holdt ud til det sidste; men der, i
det næsten øde Blokhuses Stilhed, hvor der ikke var nogen
Lyd der kunde opmuntre ham, intet der kunde oplive hans
Hølelser, intet Haab om Seier, begyndte Tingene at vise
sig for ham i deres sande Farve, og denne Tilværelse at
bedømmes efter dens sande Værd. Han vilde have offret
Skatte for religiøs Trost, og dog vidste han ikke hvorhen
han skulde vende sig, for at søge den. Han tænkte paa Sti-
finder, men han tvivlede om hans Kundskab. Han tænkte
paa Mabel, men for en Fader at henvende sig til Datteren
om saadan Hjælp, forekom ham det samme, som at vende
op og ned paa Naturens Orden. Nu søgte han tilfulde
den faderlige Charakters hele Ansvarlighed, og havde nogle
klare Overblik over den Maade, paa hvilken han selv havde
opfyldt sine Pligter, mod det moderløse Barn. Medens
Tanker som disse fremstillede sig for hans Sjæl, horte
Mabel, der bevogtede den ringeste Forandring i hans Ande-
drag, en varsom Banken paa Døren. Da hun troede det
kunde være Chingachgook, reiste hun sig, tog de to af Skod-
derne fra Døren og holdt den tredie i Haanden, da hun
spurgte hvem det var. Det var hendes Onkel der svarede,
og han bad om øieblikkeligen at blive lukket ind. Uden at

betænke sig et Dieblif skjød hun Skodden fra og Cap traadte ind. Neppe var han kommen gjennem Abningen, førend Mabel lukkede Døren, og sikrede den som før, thi Dølle havde gjort hende slink i Udførelsen af denne Deel af hendes Pligter.

Den djerve Somand var, da han havde overbevist sig om sin Svogers Tilstand, og at Mabel, saavel som han selv vare sikke, næsten blodgjort til Taarer. Hans egen Tilstedeværelse forklarede han ved at sige, at han var bleven skjodesloft bevogtet, da man troede at han og Dvarteer-mesteren sov trygt, under Indvirkningen af det Brændevin, hvormed man havde trakteret dem, for at holde dem rolige under det forventede Angreb. Han havde forladt Muir sovende, eller tilsyneladende sovende, og var løben ind i Bustene under Alarmen ved Angrebet, og da han havde funden Stifinders Canoe, var det lykkedes ham i det Dieblif at komme over til Blokhuset, alene i den kjærlige Hensigt at undfly til Bands med sin Niece. Det er neppe nødvendigt at sige, at han forandrede sin Plan, da han erfarede Sergeantens Tilstand, og hans nærværende Opholdssteds tilsyneladende Sikkerhed.

„I det værste Tilfælde, Master Stifinder,” sagde han, „maa vi stryge, og det vil berettige os til at faae Dvarteer. Vi skyldte vor Mandhaftighed at holde ud i passende lang

Tid, og os selv at stryge Flaget saa betimeligt, at vi kan betinge os betryggende Vilkaar. Jeg bad Master Muir gjøre det samme hos disse Knegte, som I kalder Landstrygere, da vi bleve tagne til Fange, og dette Navn fortjene de virkelig, thi værre Landstrygere findes der ikke paa Jordens Overflade."

"I har lært deres Charakter at kjende?" afbrød Stifinder, der altid var lige saa rede til at rive ned paa Mingoerne, som til at rose sine Benner. "Var I nu falden i Hænderne paa Delawarerne, vilde I have lært noget ganske modsat."

"Godt, mig forekomme de tilhobe at være de allerstørste Skurke baade for og agter, bestandig med Undtagelse af vor Ven Storflange, der er en Gentleman, af en Indianer at være. Men da disse Vilde angreb os, og dræbte Corporal M'Nab og hans Folk, som om de havde været ligesaa mange Kaniner, søgte Lieutenant Muir og jeg Tilflugt i et af denne Des Huller, af hvilke der er saa mange mellem Klipperne — regelmæssige, geologiske, underjordiske Kaninhuller, dannede af Vandet, som Lieutenanten siger — og der forbleve vi henstuvende, ligesom to Læggerser i et Skibs Last, indtil vi maatte ud, af Mangel paa Føde. Man kan med Rette sige at Føde er den menneskelige Naturs Grundlov. Jeg bad Quarttermesteren om at gjøre Betingelser,

men det afflog han af den Grund, at Anegtene ikke vilde holde Ord, om nogen af dem bleve saarede, og saa kunde det ikke hjælpe at spørge dem. Jeg samtykkede af to Grunde i at stryge, for det første, fordi man kunde sige at vi allerede havde frøget, thi naar man løber ned om Læ ansees det for at man har opgivet Skibet, og for det andet havde vi en Fjende i vore Mæder, der i sine Angreb var frygteligere end den paa Dækket. Hunger er en fordømt Omstændighed, hvilket ethvert Menneſte, der har tørret paa den i otte og fyrgetyve Timer, vil indrømme."

"Onkel," sagde Mabel i en sorgfuld og bekymret Tone, "min stakkels Fader er haardt, haardt saaret!"

"Sandt, Magnet, sandt, jeg vil sidde hos ham og gjøre mit Bedste for at trøste ham. Ere Skodderne godt sat for, Pige? Thi ved saadan en Leilighed skulde Sindet være roligt og uforstyrret."

"Jeg troer vi ere sikke for Alt, undtagen for dette, Forspynets haarde Slag."

"Godt da, Magnet, gaae Du op paa Gulvet ovenover og fersøg at fatte Dig, medens Stifinder løber op paa Stængelsahlingen, paa Udkik. Din Fader kan have noget at sige mig under fire Vine, og det er bedst at lade os være ene. Dette er hoitidelige Scener, og uerfarne Folt, som jeg, holde ikke af at alt hvad de sige bliver overhørt."

Omendstjændt den Tanke aldrig havde paatvungen sig Mabel, at hendes Onkel skulde yde religiøs Trost ved hendes Faders Dødsleie, troede hun dog der kunde være noget Særegent i dette Forlangende, hvormed hun var ukiendt, og hun samtykkede folgelig. Stifinder var allerede steget op til Taget for at holde Udkik, og Svogrene vare nu ene sammen. Cap sad sig ved Sergeantens Side, og over-tænkte med Alvor den sørgelige Pligt der nu paalaa ham. Flere Minutters Stilhed paafulgte, i hvilket korte Tidsrum Semanden grundede over Indholdet af den tilsigtede Samtale.

„Jeg maa sige, Sergeant Dunham,“ begyndte endelig Cap paa sin eiendommelige Maade, „at der paa en og anden Maade er begaaet Feilgreb, ved denne ulykkelige Expedition, og da dette er en Leilighed hvor der bør tales Sandhed, og intet uden Sandhed, føler jeg det min Pligt at sige saameget uden Forbehold. Kortfagt, Sergeant, i dette Punkt kan der ikke godt være to Meninger; thi Semand, som jeg er, og ikke Soldat, kan jeg selv see flere Feil, som der ikke behøves Opdragelse for at opdage.“

„Hvad vil Du, Broder Cap!“ svarede den anden med svag Stemme; „hvad steet er, det er steet, og det er nu for seent at raade Bod derpaa.“

„Meget sandt, Broder Dunham, men ikke til at fortryde det, den hellige Skrift siger os, det er aldrig for seent at

fortryde; og jeg har altid hørt at dette er det kostbare Die-
blif. Dersom der er Noget der tynger paa Dit Sind,
Sergeant, saa løs det kun frit ud, thi Du veed at Du
fortroer Dig til en Ven. Du var min egen Søsters Mand,
og stakkels lille Magnet er min egen Søsterdatter, og enten
levende eller død, skal jeg altid betragte Dig som en Broder.
Det er en stor Ulykke at Du ikke dreiede bi med Baaden,
og sendte en Canoe forud for at recognoscere, i hvilket Til-
fælde Din Commando vilde have været fæstet, og denne
Ulykke vilde ikke være kommen over os Alle. Godt, Ser-
geant, vi ere Alle dødelige, det er nogen Trøst, det tvivler
jeg ikke om, og om Du gaaer lidt forud, nuvel, vi Andre
maa følge efter. Ja, det maa give Dig Trøst."

"Det veed jeg Altsammen, Broder Cap, og haaber at
jeg er beredt paa at imødegaae en Soldats Skjebne —
der er stakkels Mabel —"

"Ja, ja, jeg veed det er noget der tynger haardt; men
Du vilde dog ikke tage hende med, om Du kunde, Sergeant,
og derfor er det bedst at gjøre Afstillelsen saa let, som
mulig. Mabel er en god Pige, og det var hendes Moder
for hende; hun var min Søster, og jeg skal drage Omsorg
for at hendes Datter faaer en god Mand, dersom vore Liv
og Skælper blive skaanede; thi jeg troer neppe at Nogen

vilde flytte om at indlade sig med en Familie, der ingen Skaly havde."

"Broder, mit Barn er forlovet, hun vil blive Stifinders Kone."

"Godt, Broder Dunham, hver Mand har sin Mening og sin Maade at see Tingene paa, og efter min Mening vil dette Parti blive alt andet end behageligt for Mabel. Jeg har ikke noget at indvende mod Mandens Alder, jeg er ikke af dem, der troe at det er nødvendigt at være en Dreng, for at gjøre en Pige lykkelig; men jeg foretrækker overhovedet en Mand paa Halvtreds til Egtemand; men dog bør der ikke være nogen Omstændighed mellem Parterne, for at gjøre dem ulykkelige. Omstændigheder sviller Djævlens i Egteskaber, og jeg anfører den som een, at Stifinder ikke veed saa meget som min Niece. Du har kun seet lidet til Pigen, Sergeant, og kjender ikke til hendes Kundskaber, men lad hende aabenbare dem, som hun ved noiere at kjendes vil gjøre, og Du vil kun finde saa Skole-mestere, som kunde holde Loven med hende, naar det kom an paa en Prove."

"Hun er et godt Barn, et kjært, godt Barn," mumlede Sergeanten, idet hans Vine fyldtes med Taarer, "og det er min Ulykke at jeg har seet saa lidet af hende."

"Hun er i Sandhed en god Pige, og veed næsten alt-

for meget for stakkels Stifinder, som paa sin Maade er en fornuftig og erfaren Mand; men som ikke har mere Fegreb om Hovedsagen, end Du har om den sphæriske Geometrie, Sergeant."

"Ah! Broder Cap, havde Stifinder været med os i Baaden, var denne sørgelige Omstændighed maaskee ikke hændtes."

"Det er rimeligt nok; thi hans værste Fjende vil indrømme, at Manden er en god Veiviser; men, Sergeant, naar jeg saa skal følge Sandheden, har Du ledet denne Expedition meget skjodesløst. Du burde have dreiet bi udenfor Din Havn, og som jeg sagde Dig før, sendt en en Baad ind for at recognocere. Det er noget, Du maa fortryde, og jeg siger Dig det, fordi Sandheden i et saadant Tilfælde bør siges."

"Jeg har bødet haardt for min Feil, Broder, og jeg frygter at stakkels Mabel vil blive den Lidende. Jeg troer alligevel at Ulykken ikke vilde have rammet, dersom der ikke havde været Jorræderi. Jeg frygter, Broder, at Jasper Eau-douce har spillet et falskt Spil med os."

"Det er netop min Mening; thi dette Ferskvandsliv maa tidligere eller senere underminere en Mands Moralitet. Lieutenant Muir og jeg talte om denne Sag, medens vi laae i en Emule Hul herude paa denne Ø, og vi kom

begge til den Slutning, at intet uden Jaspers Forræderi kunde have bragt os Alle i denne infernalste Knibe. Godt, Sergeant, Du gjorde bedre i at fatte Dig, og tænke paa andre Ting; thi naar et Skib skal til at løbe ind i en fremmed Havn, er det bedre at tænke paa Ankerpladsen indenfor, end at overhale alle de Hændelser, der er forefaldet paa hele Reisen. Der er nu Logbogen, der udtrykkelig er indrettet til at notere alle disse Sager i, og hvad der staaer i den, maa danne den Række Figurer, der vil blive opstillet for eller imod os. Hvad nu, Stifinder! er der noget paasærde, siden I kommer ned af Stigen, som en Indianer i Kjolvandet af en Skalp?"

Beiviseren hævede en Finger til Tegn paa Tausked, og derpaa bad han Cap stige op af den første Trappe, og at lade Mabel indtage hans Plads ved Sergeantens Side.

"Vi maa være kloge, og vi maa tillige være forsigtige," sagde han med dæmpet Stemme. "Krybene have for Alvor i Sinde at stifte Jld paa Blokhuset; thi de vide nu, at der er intet at vinde ved at lade det staae. Jeg hører denne Landstryger Arrowheads Stemme iblandt dem, og han overtaler dem til at iværksætte deres døvelske Hensigt endnu i denne Nat. Vi maa være aarvaagne, Saltvand, og handle tillige. Lykkeligviis er der fire eller fem Tønder Vand i Blokhuset, og dette er noget mod en Beleiring.

Dg dersom jeg ikke gjør feil Regning, skal vi ogsaa høste nogen Nytte af, at den ærlige Karl Storflange er i Frihed."

Cap ventede ikke paa en anden Indbydelse, men idet han listede sig bort, var han snart i det øvre Værelse hos Stifinder, medens Mabel indtog hans Plads ved Siden af Faderens ydmyge Leie. Stifinder havde aabnet et Skydehus, da han havde skjult Lyset saa meget, at det ikke kunde udsætte ham for et forræderisk Skud, og da han ventede at blive tiltalt, stod han med Ansigtet nær ved Hullet, færdig til at svare. Roligheden blev endelig afbrudt ved Muirs Stemme.

"Master Stifinder," raabte Skotlænderen, "en Ben ønsker at tale med Dem. Kom kun dristig til et af Skydehullerne; thi De har intet at frygte, saalænge De taler med en Officier af det 55de."

"Hvad ønsker I, Qvarteermester? Hvad vil I? Jeg kjenner det 55de, og troer at det er et tappert Regiment, skjøndt jeg foretrækker det 60de som min Favourit, og Delawarerne fremfor alle; men hvad vil I, Qvarteermester? Det maa være et presserende Grinde, der bringer Eder under et Blokhuses Skydehus, paa denne Tid af Natten, med Vissheden om at Hjortefælder er indeni det."

"Oh! De vil ikke skade en Ben, det er jeg vis paa,

Stifinder, og det er min Sikkerhed. De er en Mand med Dømmekraft og har paa disse Grændser vundet for stort et Navn for Tapperhed, til at føle en naragtig Mandhaftighed nødvendig, for at erhverve Dem en Charakter. De vil meget godt kunde fatte, min gode Ven, at der er ligesaa megen Berømmelse ved en hæderlig Underkastelse, naar Modstand bliver umulig, som tværtimod Krigsbrug, haardnasket at staae imod; Hjenden er os altfor stærk, min tapper Kammerat, og jeg kommer for at raade Dem til at opgive Blokhuset, under den Betingelse, at blive behandlet som Krigsfange."

"Jeg takker Eder for dette Raad, Quartiermester, der er saameget mere modtageligt, da det intet koster; men jeg troer ikke at det hører til mine Gaver at overgive et Sted som dette, saalænge Jøde og Vand varer."

"Godt, Stifinder, jeg vilde være den sidste til at anbefale noget, der stred imod saa tapper en Beslutning, dersom jeg kunde indsee Midlerne til at forsvare det. Men De vil erindre at Master Cap er falden."

"Han ikke, han ikke," brolede det omhandlede Individ gennem et andet Skydehul, „saa langt derfra, Lieutenant, at han er steget op til denne Fortifications Høide, og har ikke ifinde atter at give sit Hovedhaar i Hænderne paa saadanne Barbere, saalænge han kan undgaae det. Jeg

betrakter dette Blokhuus som en Omstændighed, og jeg har ikke ifinde at bortkaste den."

"Derfom det er en Levendes Stemme," gjensvarede Muir, „saa glæder det mig at høre den; thi vi troede Alle, at Manden var falden i den sidste frygtelige Forvirring. Men uagtet De nyder Deres Ben Caps Selskab, Master Stifinder, og jeg veed at det er en stor Glæde, efter to Dages og een Nats Erfaring, som vi tilbragte i et Hul i Jorden, saa have vi mistet Sergeant Dunham, der er falden, med alle de tappre Mænd, han anførte paa den sidste Expedition. Lundie vilde nu have det saaledes, skiondt det vilde have været fornuftigere og mere passende at sende en Officier, som den Commanderende. Dunham var ikke desto mindre en tapper Mand, og hans Minde skal vederfares Retfærdighed. Kort sagt, vi have Alle gjort vort Bedste, og det er saa meget som der kunde siges til Gunst for Prinds Eugene, Hertugen af Marlborough og den store Greve af Stair selv."

"J tager igjen feil," Quarteermester, "J tager igjen feil," svarede Stifinder, idet han tog sin Tilflugt til en List, for at forøge sin Styrke. „Sergeanten er ogsaa sikker i Blokhuset, hvor man kan sige at hele Familien er samlet."

"Godt, det glæder mig at høre det, thi vi havde afgjort regnet Sergeanten blandt de Døde. Derfom den

smukke Mabel endnu er i Blokhuset, saa lad hende for Himlens Skyld ikke tøve et Dieblis med at forlade det; thi Fienden vil stikke Ild paa det. De kender hint Elements frygtelige Magt, og De vil handle mere i Overeensstemmelse med den Charakter, De saa almindelig har erhvervet Dem, som en klog og erfaren Kriger, i at overgive Stedet, som De ikke kan forsvare, end ved at nedkalde Udelæggelse over Dem selv og Deres ledsagere."

"Jeg kender Ildens Magt, som I kalder det, Qvar-teermester, og man behøver ikke at fortælle mig, saa gammel jeg er, at den kan bruges til andet end til at koge Middagsmad ved. Men jeg tvivler ikke om, at I har hørt om Hjortefælbers Magt, og den Mand, der forsøger paa at lægge et Bundt Qvas imod disse Stammer, vil smage dens Magt. Hvad Pile angaaer, da er det ikke deres Gave at sætte Ild paa denne Bygning, thi vi har intet Spaanetag, men gode solide Stammer med grøn Bark, og for Resten Vand i Overflodighed. Taget er desuden, som I selv veed, Qvar-teermester, saa fladt, at vi kan gaae paa det; altsaa er der ingen Fare fra den Kant, saalænge vi har Vand. Jeg er fredelig nok findet, naar jeg er ene; men den, som prøver paa at ville brænde dette Blokhuis af over mit Hoved, vil finde Branden udsuget med hans eget Blod."

„Dette er forfængelig og romantisk Tale, Stifinder, og De vil ikke udføre den, naar De kommer til at overtænke Deres virkelige Stilling. Jeg haaber at De ikke modsiges det 55des Trostab og Mod, og jeg føler mig overbeviist om, at et Krigsraad vilde finde det passende at overgive Stedet strax. Nei, nei, Stifinder, naragtig Mandshastighed har ikke mere Lighed med Wallaces og Bruces Tapperhed, end Albany ved Hudson ligner den gamle By Edingburg.“

„Da hver af os synes at have taget sin Beslutning, Quarttermester, ere flere Ord unyttige. Dersom Krybene i Eders Nærhed have ifinde at udføre deres djævelske Gjerning, saa lad dem kun begynde strax. De kan brænde Træ, og jeg vil brænde Krud. Dersom jeg var en Indianer bunden til Væsen, troer jeg at jeg kunde prale saa godt som de øvrige af dem; men da baade mine Gaver og min Natur ere hvide, saa holder jeg mere af at handle end af at tale. I har allerede sagt nok, naar man tager Hensyn til Eders kongelige Bestalling, og skulde vi Alle blive brændte, er der Ingen af os der vil bære Nag til Eder.“

„Stifinder, De vil ikke udsætte Mabel, smukke Mabel, for saadan en Ulykke!“

„Mabel Dunham er ved sin saarede Faders Side, og Gud vil vaage over et fromt Barns Sikkerhed. Der skal

ikke frummes et Haar paa hendes Hoved, saalænge min Arm og mit Syn forblive mig tro, og skjøndt I kan stole paa Mingoerne, Master Muir, saa har jeg ingen Tillid til dem. I har en slyngelagtig Tuscarora i Eders Selskab der, som besidder Lumskhed og Ondskab nok til at fordærve enhver Stammes Charakter, med hvem han holder til, skjøndt jeg frygter for at han allerede fandt Mingoerne fuldt fordærvede, da han stødte til dem. Men der er talt nok. Lad nu hvert Parti benytte sig af sine Midler og sine Gaver."

Under hele denne Dialog havde Stifinder holdt sit Legeme skjult, for at ikke et forræderisk Skud skulde sigtes efter Skydebullet, og han anmodede nu Cap om at stige op til Taget, for at være rede til at møde det første Angreb. Omendskjøndt den Sidste anvendte tilstræffelig Flid, fandt han ikke mindre end ti flammende Pile hængende i Barken, medens Luften var opfyldt af Hjendens Krigshyl. En hurtig Riffelsalve paafulgte, og Ruglerne kom hvinende gennem Skydehullerne, paa en Maade, som viste at Striden virkelig var begyndt for Alvor.

Dette var alligevel Løb, der hverken tilstalte Stifinder eller Cap, medens Mabel var altfor opfyldt af Sorg til at føle Uro. Hun havde ogsaa Indsigt nok til at fatte Forsvarets Natur og til at fatte dets Bigtighed. Hvad

hendes Fader angik, da oplivede den fortrolige Larm ham, og det smertede hans Barn i et saadant Dieblit at see, at hans glasagtige Dine begyndte at funkse, og at Blodet vendte tilbage til den Kind, det havde forladt, da han lyttede til Tummelen. Det var først nu at Mabel opdagede, at hans Forstand begyndte at forvirres.

„De lette Compagnier skal marschere op,“ mumlede han, „og lad Grenadererne give Ild! Tor de vove at angribe os i vort Fort? Hvorfor aabner ikke Artilleriet Stykkerne mod dem?“

I det Dieblit hørtes det svære Knald af en Kanon, og det splintrede Træ hørtes knage, da en svær Kugle søndersplittede Stammerne i Rummet oven over, og hele Blokhuset rystede ved en Bombes Magt, som var trængt ind i Træværket. Stifinderen undgik med Nød og Neppe det frygtelige Slag, da den trængte ind; men da den sprang, kunde Mabel ikke undertrykke et Skrig; thi hun troede, at Alt over hendes Hoved, enten det var besjelet eller ikke, var ødelagt. Tor at forøge hendes Rædsel, raabte hendes Fader med vanvittig Røst: „Fyr!“

„Mabel,“ sagde Stifinder med Hovedet ved Lugen, „dette er rigtig Mingo- Arbeid, mere Støi end Skade. Landstrygerne have faaet Haubitsen, vi tog fra Franskmændene, og have affyret den mod Blokhuset; men lykkelighvis

have de affyret den eneste Bombe vi havde, og der er ikke mere Brug for den for Diebliffet. Der er lidt Forvirring mellem Forraadet oppe paa dette Loft, men Ingen er saaret. Eders Onkel er endnu paa Taget, og hvad mig selv angaaer, da har jeg kastet Handsken til altsfor mange Rifler, til at bryde mig om saadan en Ting, som en Haubits, og det ovenikjøbet i Indianernes Hænder."

Mabel fremmumlede sin Tak og forsøgte paa at henvende sin Opmærksomhed paa sin Fader, hvis Anstrængelser for at reise sig, kun blev modvirket af hans Kraftløshed. I de frygtelige Dieblikke, som paafulgte, var hun saameget beskæftiget med at have Omsorg for Invaliden, at hun neppe mærkede Tummelen rundt om sig. Oprøret var i Sandhed saa stort, at dersom hendes Tanker ikke havde været anderledes beskæftigede, vilde Gvnerens Forvirring, snarere end Frygt, sandsynligviis have været Følgerne.

Cap vedligeholdte beundringsværdig sin Koldblodighed. Han havde en dyb stigende Respect for Indianernes Magt, og endog for det fjerste Bands Majestæt, det er sandt, men hans Frygt for de første hidrørte mere fra Frygten for at blive skælperet og martret, end fra nogen umandig Frygt for Døden, og da han nu var paa et Huses Dæk, om ikke paa et Skibs Dæk, og vidste at der kun var liden Fare

for en Entring, bevægede han sig med en Frygtløshed, og udsatte sin Person med saamegen Rækhed, at Stifinder, om han havde vidst det, vilde have været den første til at fordomme den. Ifledetfor at holde sit Legeme skjult, overeensstemmende med Skiffene i indianer Krigsføring, kunde han sees paa ethvert Sted af Taget, idet han øfede Band til Høire og Venstre, tilsyneladende med samme Stadighed og Omhu, som han vilde have viist, dersom han havde havt med Seilenes Regjering at bestille under et Søslag. Synet af ham var een af Marsagerne til det overordentlige Raab mellem Angriberne, der uvante med at see deres Fjender saa ligegyldige, gif løs paa ham med Munden, som et Kobbet Hunde, der har faaet Ræven at see. Det forekom endog som om hans Liv var fortryllet; thi skøndt Ruglerne hvinede rundt om ham paa alle Sider, og hans Klæder paa flere Steder var stød i Laster, var han dog ikke bleven faaret. Da Bomben gif igjennem Stammerne nedenunder, kastede den gamle Sømand sin Spand, svingede med Hatten og gav tre Hurraraab; med hvilken heltemodige Handling han var befastiget, da det farlige Projectil sprang. Denne karakteristiske Bedrift frelst formodentlig hans Liv; thi fra det Dieblis ophørte Indianerne at fyre paa ham, ja endog at affhyde deres brændende Pile mod Taget, da de eenstemmigen havde fattet den Idee, at Saltvand var

gal, og deres Stormodighed forbød dem nogensinde at løfte Haand mod dem, som de troede vare Forstanden berøvede.

Stifinders Afsærd var heel forskjellig; enhver Ting, han foretog sig, var ordnet ifølge den nøiagtigste Beregning, Resultatet af lang Erfaring og tilsvant Eftertænkksomhed. Han holdt sig omhyggelig ud af Linie med Skydebullerne, og det Sted, han valgte til sit Ildfisk, var udenfor al Fare. Denne berømte Reiviser havde ledet Foretagender, som maatte ansees for at være fortrivlede; han havde een Gang været bunden til Pælen, martret ved hele den indianiske Opfindsomheds vedvarende Grusomheder, Spot og vilde Roldsomhed, og Fortællinger om hans Foretagender, Roldblodighed og Mod kunde høres overalt paa hiin udstrakte Grændse, eller hvorsomhelst der boede og færdedes Mennesker. Men ved denne Leilighed kunde den, der ikke kjendte hans Historie og Charakter, have troet, at hans foregæder Omhu og udtænkte Opmærksomhed for at beskytte sig, hidrørte fra en uværdig Bevæggrund. Men den, der demte saaledes, vilde ikke have forstaaet hvad han havde til Hensigt; Stifinder tænkte paa Mabel og hvad der muligen kunde blive Følgerne for den stakkels Pige, dersom noget skulde tilstøde ham. Men Befindelsen skærpede snarere hans Forstand, end den forandrede hans sædvanlige Forsigtighed. Han var virkelig een af dem, der kjendte saa lidet til

Frygt, at han aldrig tænkte over hvad Andre kunde domme om hans Dpforsel. Men medens han i Karens Diebliske handlede med Storflangens Blisdom, handlede han tillige med et Barns Ustyldighed.

I de første ti Minutter af Angrebet hævede Stifinder ikke sin Riffelkolbe fra Gulvet, undtagen naar han stiftede Plads; thi han vidste godt, at Fjendens Rugler vare bortvdslede paa Bygningens svære Stammer, og da han havde været med at erobre Haubitsen, var han vis paa, at de vilde ikke havde andre Bomber end den, der fandtes i den, da den blev tagen. Der var derfor ingen Grund til at befrygte Fjendens Ild, undtagen naar en Kugle tilfældig maatte finde Vej gennem Skydehullerne. Een eller to Gange var dette ogsaa Tilfældet; men Ruglerne kom ind i en Vinkel, hvor der ikke var nogen Sandsynlighed for at de kunde gjøre nogen Skade, saalænge Indianerne vare saa nær ved Blokhuset, og naar de vare affyrede i en Afstand, var der neppe Mulighed i, at een af hundrede vilde ramme Abningerne. Men da Stifinder hørte Trin af Moccasiner og Raslen af Dvas ved Foden af Bygningen, vidste han, at man igjen vilde forsøge paa at opreise et Baal mod Stammerne. Han kaldte nu Cap ned fra Taget, hvor al Fare virkelig var ophørt, og anviste ham at

staae rede med Band ved et Hul, der var lige over det angrebne Sted.

En, der var mindre fortrolig med Omstændighederne, end vor Helt, vilde ogsaa have mere Hastværk med at tilbageslaae dette farlige Forsøg, og vilde i Altid have skredet til Arbejdet; men det var ikke Tilfældet med Stifinder. Det var ikke alene hans Hensigt at slukke Ilden, for hvilken han kun søgte liden Frygt; men at give Fienden en Læctie, der vilde gjøre ham forsigtig den øvrige Deel af Natten. For at iværksætte den sidste Hensigt, blev det nødvendigt at vente til Lysningen af den paatænkte Brand kunde lede hans Sigte, da han godt vidste, at en ringe Prøve paa hans Dygtighed vilde være tilstrækkelig. Det blev tilladt Irokskerne at samle deres Dyrge af tørre Ørste, at stable dem op mod Blokhuset, at tænde Ild i dem og at vende tilbage til deres Skjul, uden at blive foruroligede. Alt hvad Stifinder vilde tillade Cap at gjøre, var at rulle en Lønde Band hen til Hullet lige over Stedet, færdig til at bruges i det passende Dieblif. Dette Dieblif kom alligevel, efter hans Mening, ikke førend Flammen oplyste de omgivende Buske, og der havde været Tid for hans skarpe og øvede Øie, til at opdage Stikfælskerne af tre eller fire lurende Bilde, der holdt Die med Flammernes Fremmskriden, med den rolige Ligegyldighed, som Mennesker,

der ere vante til at betragte menneskelig Elendighed med
 Jolesløshed. Men da lod han ogsaa høre fra sig.

„Er I færdig, Ben Cap?“ spurgte han. „Heden be-
 gynder at fryge giennem Sprækkerne, og skjøndt disse
 grønne Stammer ikke ere af nogen hidsig Natur, kunne de
 dog af en Ildesindet blive sat i Flamme, om man pirrer
 dem for meget. Er I færdig ved Tønden? See til at
 den er rigtig stillet og at intet af Vandet bliver spildt.“

„Alt er klart,“ svarede Cap, paa den Maade, som
 Sømand pleie at besvare et saadant Spørgsmaal.

„Bent da paa Ordet. Vær ikke altfor utaalmodig i
 kritiske Diebliske, heller ikke dumdriftig forvoven i Bataille.
 Bent paa Ordet.“

Medens Stifinder gav disse Anviisninger, gjorde han
 tillige sine egne Forberedelser; thi han saae at det var Tid
 at handle. Hiortefælder blev betænksomt hævet, lagt an og
 affyret. Den hele Proces medtog omtrent en halv Minut,
 og da Riffen blev draget ind, satte Skytten Diet til
 Pullet.

„Der er eet Kryb mindre,“ mumlede Stifinder for sig
 selv. „Jeg har seet den Landsfryger før, og veed at han
 var en ubarmhjertig Djævel. Godt, godt, Manden hand-
 lede overeensstemmende med sine Gaver. Endnu een af

disse Knegte, og det vil være nok for denne Nat. Naar Dagen græser, kan vi faae varmere Arbeide."

Imidlertid var en anden Riffel gjort færdig, og da Stifinder var færdig, var en anden Bild falden. Dette var i Sandhed tilfrækkeligt, thi da de ikke havde Lyst at vente paa en tredje Hjemføgelse fra denne Haand, sprang den hele Bande, der havde skjult sig i Bustene rundt om Blokhuset, uvidende om hvem der var og hvem der ikke var udsat for at sees, bort fra deres Skjul, og flygtede til forskjellige Steder for at finde Sikkerhed.

"Lad nu løbe, Master Cap," sagde Stifinder, "jeg har mærket Slyngherne, og vi vil ikke faae flere Brandstiftelser i Nat."

"Lad gaae!" raabte Cap, idet han dreiede Tønden med en Omhyggelighed, der paa eengang fuldkommen udslukkede Flammen.

Saaledes endte dette mærkværdige Sammenstød, og den øvrige Deel af Natten hengik roligt. Stifinder og Cap stiftedes med at holde Vagt, men ingen af dem kunde siges at have sovet. Sønnen syntes dem virkelig næsten uendærlig, thi begge vare vant til fortsat Baagen, og der var Aarstider og Tider, da den Første, i Ordets egentlige Forstand, syntes at være ufølsom for Hungerens og

Tørstens Jordringer og hærde mod Virkningerne af Anstrængelser.

Mabel vaagede ved sin Faders Leie, og begyndte at føle, hvormeget vor Lyksalighed i denne Verden afhænger endog af indbildte Ting. Hidtil havde hun virkelig levet uden nogen Fader, da hendes Forbindelse med den efterlevende af hendes Forældre snarere var indbildt end virkelig; men nu, da hun skulde miste ham, troede hun for Diebliffet, at Verden, efter hans Død, vilde blive et Dde, og at hun aldrig mere kunde blive lykkelig.

Elleve Kapitel.

Da Dagslyset vendte tilbage, steg Stifinder og Cap igjen op til Taget, i den Hensigt endnu engang at recognoscere Tilstanden paa Den. Denne Deel af Blokhuset havde et lavt Brystværn rundt om det, der forskaffede en betydelig Beskyttelse for dem, der stode i dets Centrum, da Hensigten havde været at sætte Skytter istand til at ligge bag ved det, og at skyde ud over dets Rand. Ved derfor at gjøre

passende Brug af dette ringe Forsvar — ringe med Hensyn til Hviden, skjøndt høit nok for det Sted, hvor de stode — havde de to Udkiksmænd en temmelig god Udsigt over Den, dens Skjul undtagne, og over de fleste Kanaler, som førte til Stedet.

Det blæste endnu friskt fra Syd, og der vare Steder i Floden, hvor dens Overflade saae grøn og vredebladen ud, skjøndt Kulingen neppe havde Styrke nok til at bringe Vandet til at stumme. Den lille Des Form var næsten oval og dens største Længde var fra Ost til Vest. Bed at holde i de Kanaler, som befyldte den, vilde det, ifølge deres forskellige Courser og Bindens Retning, have været muligt for et Skib at løbe langs med Den, paa begge dens længste Sider, og bestandig at holde Binden meget nær tværs. Det var de Kjendsgjerninger, som Cap først bemærkede og forklarede sin Kammerat; thi begges Haab grundede sig nu paa den Sandsynlighed, der var for, at saae Hjælp fra Oswego. I det Dieblif, de saaledes stode og saae dem ængstelig om, raabte Cap paa sin sædvanlige lystige, hjertelige Viis: „En Seiler i Sigtel!“

Stifinder vendte sig hurtig i den Retning, hans Kammerat saae, og der var ganske rigtig den Gjenstand synlig, som havde fremkaldt hans Kammerats Udbrud. Hviden satte de To istand til at oversee det lave Land af flere af

de omliggende Der, og et Hartois Seil saaes igiennem Bustene, der omfrandsede Strandbredden af en D, der laae i Sydvest. Den Fremmede gik for hvad Somænd kalde Smaaseil, men Kulingens Hestighed var saa stor, at deres hvide Contour saaes flyve forbi Abningerne mellem Træerne, med samme Hurtighed, som en Hest i stærk Trav — lignende en Sky, der driver afsted paa Himlen.

„Det kan ikke være Jasper,“ sagde Stifinder stuffet; thi han gjenkjendte ikke sin Bens Kutter i den hurtig hensfarende Gjenstand. „Nei, nei, Knøsen kan ikke være saa vidt, og det er et eller andet Hartoi, som Franskmændene have sendt deres Benner, de fordomte Mingoer.“

„Denne Gang er J ude af Eders Bestik, Ven Stifinder, om J aldrig før har været det,“ gjensvarede Cap, i en Tone, som det Kritiske i deres Stilling ikke havde bragt til at tabe noget af det Dogmatiske. „Herskvand eller salt, det er det øverste af the Scuds Storseil; thi det er skaaren med mindre Binge end det sædvanlig er Skif, og dernæst kan J see, at Gaslen er bleven skaalet, meget net gjort, det indrømmer jeg, men skaalet.“

„Jeg kan ikke see noget af dette, det tilstaaer jeg,“ svarede Stifinder, for hvem endog Kammeratens Terminæ var græft.

„Ikke? godt, jeg tilstaaer det forundrer mig; thi jeg troede at Eders Dine kunde see enhver Ting! Nu, for mig

er intet tydeligere, end den Binge og den Staalning, og jeg maa sige min ærlige Ven, at jeg i Eders Sted vilde frygte for at mit Syn begyndte at tabe sig."

"Dersom Jasper virkelig kommer, frygter jeg kun lidt. Vi kan holde Blokhuset mod hele Mingonationen i de næste otte eller ti Timer, og med Eau-douce til at dække Tilbagetoget, vil jeg ikke fortvivle over noget. Gud give at Knosen ikke maa løbe paa den Sandbanke, og falde i et Baghold, som det gif Sergeanten!"

"Ja deri stikker Faren. Der burde have været indrettet Signaler og en Ankerplads afbøiet, ja endog en Quarantaine-Anstalt og et Lazareth vilde have været nyttigt, dersom vi kunde have faaet disse Mingoer til at respectere Lovene. Dersom Knosen tørner, som I siger, et eller andet Sted i Nærheden af denne Ø, kan vi ansee Kutteren for tabt. Og naar alt kommer til alt, Stifinder, bør vi ikke ansee denne samme Jasper for en hemmelig Allieret af Frankmændene, snarere end for en Ven af os? Jeg veed, at Sergeanten seer Sagen i dette Lys, og jeg maa sige, at hele denne Affaire smager af Forræderi."

"Vi vil snart faae det at see, vi vil snart faae det at see, Master Cap; thi der kommer i Sandhed Kutteren klar ud fra den anden Ø, og fem Minutter maa afgjøre Sagen. Det vilde imidlertid ikke være mere end billigt, om vi kunde

give Rutteren et eller andet Tegn til Advarsel. Det var ikke ret, om han skulde falde i en Snare, uden at blive advaret om at den er bleven lagt."

Engstlighed og Tvivl forhindrede dem alligevel begge i at gøre noget Signal. Det var vistnok ikke let at indsee, hvorledes det skulde blive gjort; thi the Scud kom strygende gennem Kanalen til lavvart af Den, med en Fart, der neppe levede den fornødne Tid. Heller ikke var der noget Menneſke synligt paa dens Dæk, til hvem man kunde gøre Signal; endog dens Ror syntes at være forladt, skjøndt dens Cours var ligesaa stadig, som dens Fremgang var hurtig.

Cap. henfaldt i stum Beundring over det usædvanlige Syn. Men ligesom the Scud kom nærmere, opdagede hans øvede Øie, at Roret bevægedes ved en Ratline, skjøndt Personen, der styrede, var skjult. Da Rutteren havde Standsklæder af nogen Hoide, var Hemmeligheden forklaret; thi der kunde ikke være nogen Tvivl om, at dens Folk laae bagved de sidste, for at være beskyttet mod Fjendens Rifler. Da denne Omstændighed viste, at ingen Styrke, foruden Rutterens lille Mandſkab, kunde være ombord, modtog Stifinder sin Kammerats Forklaring med en betydningsfuld Hovedrysten.

„Dette beviser, at Storſlange ikke har naaet Oswego,“ sagde han, „og at vi ikke kan vente Hjælp fra Garnisonen.

Jeg haaber at Lundie ikke har faaet det Indfald at afløse Knosen; thi Jasper Western vilde være hans Krigsbør i et Stræde som dette. Vi tre, Master Cap, bør udgjøre en mandhaftig Krigsmagt; I, som Somand, for at vedligeholde Samqvem med Rutteren, Jasper som Indsomand, der kjender til alt det, som der nødvendigviis skal udføres paa Vandet, og jeg, med Gaver, der ere ligesaa gode som nogen blandt Mingoerne, lad mig saa være hvad jeg er i andre Henseender. Jeg siger, vi bør udgjøre en mandhaftig Krigsmagt til Gunst for Mabel."

"Det bør vi, og det vil vi," svarede Cap hjerteligt; thi han begyndte at faae mere Tillid til sin Skalps Sikkerhed, nu, da han igjen saae Solen. "Jeg onsker the Scuds Ankomst som en Omstændighed, og Sandsynligheden for Oh-deuce's Uerlighed, som en anden. Denne Jasper er en ung forsigtig Mand, som I seer, thi han holder sig i tilstrækkelig Afstand, og synes bestemt paa at vide, hvorledes Sagerne staae paa Den, førend han vover at dreie bi."

"Jeg har det! jeg har det!" udbrød Stifinder med Begeistring. "Der ligger Storflanges Canoe paa Rutterens Dæk, og Anføreren er kommen ombord og har uden tvivl givet en tro Beretning om vor Stilling; thi ulig en Mingo, kan man være vis paa, at en Delawarer fortæller en Historie rigtig, eller ogsaa tier han stille."

Stifinders Tilbøielighed til at tænke godt om Dela-
warerne, og ondt om Mingoerne, maa nu være Læseren
tydelig. For de Førstes Sanddrubed nærede han den høieste
Agtelse, medens han tænkte om de Siofte, som de mere
iagttagende og intelligente Klasser i dette Land, temmelig
almindelig begynde at tænke om visse Skriblere iblandt
os, der ere bekjendte for saa længe at have været vante
til Falskhed, at man troer de ikke længer ere istand til at
sige Sandhed, om de endog alvorlig bestræbe sig derfor.

„Den Canoe tilhører maastee ikke Kutteren,“ sagde den
trættekjære Somand. „Oh-deuce havde een ombord, da
vi seilede.“

„Meget sandt, Ben Cap; men naar I kjender Eders
Seil og Master paa deres Binger og Skaaler, saa kjender
jeg mine Canoer og Stier af Grændseerfaring. Naar I
kan see ny Dug i et Seil, kan jeg see ny Bark i en Canoe.
Det er Storflanges Baad, og den hæderlige Karl er gaaet
til Garnisonen, saasnart han fandt at Blokhuset var be-
leiret; har trussen paa the Scud, og efter at have fortalt
sin Historie, har han bragt Kutteren herved, for at see hvad
der kunde udrettes. Gud give at Jasper Western endnu
maa være ombord paa den!“

„Ja, ja, det kunde ikke være saa galt; thi Forræder
eller loyal, er Knøsen flink i en Storm, det maa man lade ham.“

„Dg i at sætte over Bandsald!“ sagde Stifinder, idet han puffede sin Kammerats Ribbeen med Albuen, og lo paa sin stille, hjertelige Maade. „Vi vil lade Knøsen vederfares Rejsfærdighed, om han ogsaa med egen Haand skal perer os alle.“

The Scud var nu saa nær, at Cap ikke gav noget Svar. Scenen var netop i det Dieblis saa eiendommelig, at den fortjener en særegen Beskrivelse, hvilken ogsaa vil tjene til at danne Læseren et tydeligere Begreb om det Maleri, vi nu vil fremstille.

Det blæste endnu haardt. Mange af de mindre Træer boiede deres Toppe, som om de vare færdige til at kysse Jorden, medens Bindens Susen gennem Trærnes Grene lignede Rumlen af fjerne Vogne.

Lusten var opfyldt med Blade, som i denne sene Aars-tid letteligen bleve revne fra deres Grene, og fløi fra Ø til Ø, som Fugleslokke. Med Undtagelse heraf syntes Stedet roligt og majestætisk. At de Bilde endnu vare der, kunde sees deraf at Canøerne tillige med Baadene, som hørte til det 55de, laae i en Gruppe i en lille Vig der var bleven valgt til Havn. Forøvrigt var der ikke et Tegn paa deres Nærvarrelse at opdage. Omendstjondt de vare fuldkom-men overraskede af Rutteren, hvis pludselige Tilbagekomst var ganske uforudseet, var deres Baner og Forsigtighed

medens de vare paa Krigsstien, saa overeensstemmende og saa indgroede, at enhver af dem, i det Dieblif der blev givet Alarm, var af Instinkt tyet til sit Skjul, og havde med en Rævs Listighed søgt sit Hul. Den samme Stillehed herskede i Blokhuset; thi skøndt Stifinder og Cap havde Udsigt over Canalen, iagttog de de nødvendige Forsigtighedsregler for at ligge skjulte. Den usædvanlige Fraværelse af alt hvad der kunde ligne animalsk Liv, ombord i the Seud, var endnu mere mærkværdig. Da Indianerne bemærkede dens tilsyneladende frivillige Bevægelser, fik en Høielse af Gru Indvirkning hos dem, og nogle af de dristigste blandt dem begyndte at fatte Mistillid til Udsaldet af en Expedition, der var begyndt saa lovende. Endog Arrowhead, vant som han var til Samkvem med de Hvide, paa begge Sider af Indsøen, troede at der var noget varselssfuldt i dette ubemandede Skibs Nærværelse, og han vilde den Gang med Glæde have havt Foden paa Fastlandet.

Rutterens Fremgang var imidlertid stadig og hurtig. Den holdt midt i Canalen, nu frængende over for Bygerne og nu reisende sig igjen, ligesom Philosophen der bøier sig under Livets Besværligheder og atter, naar de ere svundne, indtager sin oprette Stilling; men bestandig optaarnende Bandet i Skummasser foran Bogen. Uagtet den gik for Smaaseil var dens Fart betydelig, og der kunde ikke være

forløben ti Minutter mellem den Tid, da dens Seil først blev seet fare forbi Træer og Buske i det Fjerne, og det Dieblif den var tværs for Blokhuset. Cap og Stifinder boiede sig forover, da Kutteren kom nedenunder Brystværnet, ibrige for at faae et bedre Overblik af Dækket, da til begges Glæde, Jasper Eau-douce sprang op og gav tre Hurraraab. Ringeagtende alle Farer, sprang Cap op paa Træstamme-Brystværnet, og giengjældte Hilsenen med Hurra for Hurra. Lykkeligvis frelste Fjendens Politif den sidste; thi de laae endnu rolig og ikke een Riffel blev affyret. Paa den anden Side havde Stifinder det nyttige for Die, idet han ikke i ringeste Grad tog Hensyn paa den dramatiske Deel af Krigen. I det Dieblif da han saae sin Ven Jasper, raabte han til ham med Stentorstemme.

„Staae os bi min Gut, og Dagen er vor! giv dem en Dosis i hine Buske, og I vil jage dem op, som en Flok Agerhøns.“

Endeel heraf naaede Jaspers Dren, men største Parten drev over i Lø paa Bindens Binger. Paa den Tid det blev pttret var the Scud løben forbi, og i næste Dieblif var den skjult for Synet, af den Trægruppe hvori Blokhuset tildeels var skjult.

To Minutter fulde af Angst paafulgte, men da dette

forte Tidsrum var forløbet, saaes Seilene igjen mellem Træerne, da Jasper havde kovenet, gibbet Storseilet og dreiet til i Læ af Den, over den anden Boug. Binden var, som allerede forklaret, rum nok til at denne Manoeuvre kunde udføres, og da Kutteren fik Strømmen under Læ Boug luvede den saaledes op til sin Cours, at det var tydeligt at den vilde komme ud igjen til Luvart af Den, uden nogen Banffelighed. Denne hele Evolution blev udført med den største Lethed, ikke et Skjode blev rørt da Seilene satte sig selv kant, og det allene var Roret der styrede den beundringsværdige Maskine. Hensigten syntes kun at være en Recognoscering. Dog, da the Scud havde omseilet hele Den og igjen havde indtaget sin Stilling til Luvart, i den Kanal gennem hvilken den først havde nærmet sig, blev Roret lagt ned og den stagvendte. Den Stoi Storseilet gjorde medens det levede og fyldte, klobsrebet som det var, lod ligesom Knaldet af en Kanon, og Cap skjælvede af Frygt for at Raadderne skulde skjøre.

„Hans Majestæt leverer godt Seildug, det maa man indrømme,“ mumlede den gamle Sømand, „og det maa ogsaa indrømmes at Knosen haandterer sit Fartoi som en ægte Sømand! Guden skal tage mig, Master Stifinder, om jeg troer, efter alt hvad der er sagt om denne Sag, at

denne Mafter Dh=Deuce har faaet fin Dydragelse paa denne Smule Jerftvand."

"Det har han, ja det har han. Han har aldrig seet Oceanet, og har heelt og holdent erhvervet fin Dygtighed her oppe paa Ontario. Jeg har ofte troet at han har en naturlig Gave, med Hensyn til Skonnerter og Slupper, og har som Følge deraf havt Agtelse for ham. Hvad Forræderi, Løgn og nedrige Laster angaaer, Ben Cap, er Jaspers Western lige saa fri, som den dydigste Delavarefriger; og naar I ønsker at see en rigtig ærlig Mand, maa I gaae til den Stamme for at opdage ham."

"Der kommer han rundt!" udbrod Cap fornøiet, da the Scud i dette Dieblif fyldte over den oprindelige Boug, "og nu skal vi see hvad Knosen har for, han kan ikke have i Sinde at løbe op og ned i denne Kanal, ligesom en Pige der træder en Contredands."

The Scud har saa meget af, at de to Tilskuere paa Blokhuset, et Dieblif frygtede for, at Jasper havde i Sinde at dreie til, og de Vilde kikkede fra deres Skjul ud paa den, med en overvættets Glæde, som man kan tænke sig den lurende Tiger føler, naar han seer det umistænksomme Bytte nærme sig hans Leie. Men Jasper havde ingen saadan Hensigt, fortrolig med Strandbredden og kjendt med Vandets Dybde, paa ethvert Sted omkring Den, vidste han

godt at the Scud let kunde støde paa Banken og han vovede sig frygtløs saa nær, at han, da han passerede gennem den lille Vig, rev de to af Soldaternes Baade løs fra deres Fortøining og tvang dem ud i Canalen, idet han buxerede dem med Rutteren. Da alle Canoerne vare gjort fast til Dunham-Baadene, vare de Bilde, ved dette dristige og heldige Forsøg, paa Gengang berøvede Midlerne til at forlade Den, undtagen ved at svømme, og det lod til at de snart bleve denne Omstændighed var. Idet de stod op i Masse, opfyldte de Luften med Hyl, og gav Ild uden at forarsage nogen Skade. Medens de vare oppe i denne ubevogtede Stilling bleve to Rifler affyrede af deres Modstandere. En fra Tinden af Blokhuset og en Profeser styrtede død til Jorden med gennemskudt Hjerne. Den anden kom fra the Scud. Den sidste var Delavarerens Riffel; men mindre sikker end Bennens, mærkede den kun en Fjende for Livstid. Folkene i the Scud jublede, og de Bilde sank, een og hver, som i Jorden.

„Det var Storflanges Stemme,” sagde Stifinder, „saa snart den anden Bøsse var affyret. „Jeg kender ligesaa godt Knaldet af hans Riffel, som jeg kender Hjortefælders, det er et godt Lob, men dræber ikke sikkert. Godt, godt, med Chingachgook og Jasper paa Vandet, og I og jeg i Blokhuset, Ben Cap, skulde det være haardt om vi ikke lærte disse Mingoer Rimelighed.“

The Scud var imidlertid bestandig i Bevægelse. Saa snart den havde naaet Enden af Den, lod Jasper sine Priser gaae i Drift, og de gik ned for Vinden, indtil de strandede paa en Pynt en halv Miil i V. Herpaa k vendte han og kom, idet han stærkede Strømmen, tilbage gennem den anden Passage. De som vare paa Blokhusets

Tinde, kunde nu opdage at der var noget i Bevægelse paa the Scuds Dæk, og til deres store Glæde blev, netop som Rutteren kom tværs for Hovedrigen, paa det Sted, hvor de fleste af Fienderne laae, Houbitsen, der dannede deres eneste Bevæbning, demasteret og en Hagl af Kartesker blev sendt ind imellem Bustene. En Flok Bagtler kunde ikke have reist sig hurtigere, end denne uventede Jernhagl fik Profeserne paa Benene, da en anden Profeser faldt for Hjortefælders Sendebud, og en anden humpede bort formodedt et Besøg fra Chingachgooks Riffel. Ny Skjul bleve alligevel siebliffeligen fundne, og begge Partier syntes at forberede sig paa at fornye Striden i en anden Skikkelse. Men da June kom til Syne, bærende et hvidt Flag og ledsaget af den franske Officier og Muir, standsede alle, da dette var Forsøberen paa en Parlementering.

De Underhandlinger der fulgte bleve holdte nedenfor Blokhuset, og saa nær ved det, at det paa een Gang udsatte dem, der ikke vare i Skjul, for Stifinders aldrig feilende Sigte. Jassper ankrede tværs ud for Stedet, og Houbitsen var ogsaa stillet mod Underhandlerne, saa at de Beleirede og deres Benner, med Undtagelse af Manden ved Lunten, ikke behøvede at tage i Betænkning at udsætte deres Personer. Chingachgook var den eneste der laae i Baghold, dog mere af Bane end af Mistillid.

„J har triumpheret, Stifinder,“ raabte Dvarteermesteren, „og Capitain Sanglier er kommen i egen Person for at tilbyde Vilkaarene. J vil ikke nægte en tapper Fiende et hæderligt Tilbagetog, naar han har slaaedes ærlig og gjort sin Konge og sit Fædreland Ære. J er selv en alt for loyal Undersaat, til at hjemsoge Loyalitet med en haard Dom. Jeg er paa Fiendens Begne bemyndiget til at tilbyde Dens Rømning, en gjensidig Udverling af

Janger, og Tilbageleveringen af Skafper. Medens Artillerie og Bagage ere borte, er der kun lidet mere at gjøre."

Da Samtalen naturligtviis maatte føres høit, baade paa Grund af Rulingen og Afstanden, blev alt hvad der blev sagt hørt ligesuldt af dem i Blokhuset, og af dem i Kutteren.

"Hvad siger I dertil, Jasper?" raabte Stifinder. "I hører Forslaget, skal vi lade Landsfrygterne løbe? eller skal vi mærke dem, ligesom de mærke Haar i Colonierne, for at vi kunde kjende dem igjen?"

"Hvad er der bleven af Mabel Dunham?" spurgte den unge Mand, idet hans smukke Ansigt antog et saa biskert Udseende, at det endog var tydeligt for dem i Blokhuset. "Dersom der er krummet et Haar paa hendes Hoved, saa vil det times den hele Profeserstamme ilde."

"Rei, nei, hun er i Sikkerhed underneden og pleier sin døende Fader, som det stikker sig for hendes Njon. Vi bør ikke bære noget Nag i Anledning af Sergeantens Død, der kun er en Følge af Krigsbrug, og hvad Mabel angaaer —"

"Der er hun!" udbrod Pigen, der var steget op til Taget, saasnart hun havde mærket hvad Retning Sagerne toge. "Der er hun, og i vor hellige Religions Navn, og i den Guds Navn hvem vi tilsammen dyrke, lad der ikke blive udgydt for meget Blod! Der har allerede flydt nok, og naar disse Folk vil gaae bort, Stifinder — dersom de vil gaae fredeligt, Jasper — oh! da hold ikke een af dem tilbage. Min stakkels Fader nærmer sig sit Endeligt, og det var godt om han kunde drage sit sidste Aandedræt i Fred med Verden. Gaa, gaa, Franskmænd og Indianere, vi ere ikke længer Eders Kjender, og vil ikke skade nogen af Eder."

"Bah, bah, Magnet," faldt Cap ind, "dette klingerer

maaſkee religiøſt eller ſom en poetiſt Bog, men det lyder ikke ſom almindelig Menneſkeforſtand. Kjenden er netop rede til at ſlaae til, Jaſper er anſret ſaa at hans glatte Lag bærer, og uden al Tvivl med Spring paa Kæbelouget; Stiſinders Haand og Die er ligesaa trofaſt ſom Magnetnaalen, og vi vil ſaae Priſpenge, Penge for hvert Hoved og hvert Dre ovenikſøbet, om Du ikke vil lægge Dig derimellem i den næſte halve Time."

"Godt," ſagde Stiſinder, "jeg helder til Mabels Tante-maade. Der er bleven udgydt Blod nok for at ſvare til vort Diemed, og for at tjene Kongen, og hvad Vren angaaer, ſaa vil den paſſe bedre for unge Jænderitter og Reſkrutter, end for rolige iagttagende Chriſtne Menneſker. Der er Vre i at gjøre hvad der er ret og Banære i at gjøre hvad der er uret, og jeg troer det er urigtigt at berøve endog en Mingo Livet, uden at tilſigte noget nyttigt dermed, gjør jeg, og rigtigt at høre Fornuftgrunde til enhver Tid. Lad os derfor, Lieutenant Muir, vide hvad Eders Benner Frantſmændene og Mingoerne have at ſige for dem ſelv."

"Mine Benner!" ſagde Muir ſtudsende, "I vil da ikke kalde Kongens Jænder mine Benner, Stiſinder, fordi Krigens Luner har kaſtet mig i deres Hænder? Nogle af baade Fortidens og Nutidens ſtørſte Krigere have været Krigsfanger, og hiſt er Maſter Cap, der kan bevidne om vi ikke gjorde Alt hvad Menneſket formaaer at udrette, for at undſky denne Ulykke."

"Ja, ja," ſvarede Cap tort; "undſky er det rette Udtryk. Vi løb ned og ſkulte os, og det ſaa forſigtigt, at vi kunde have forblevet i Hullet til denne Time, derſom det ikke havde været fordi vi vare blevene nødt til at ſtøve Brødkamrene paany. De krøb ved denne Leilighed, ligesaa

behændigt i Kaninhullet, Dvarteermester, som en Ræv, og hvor Djævelen De saa behændigt vidste at finde Stedet undrer mig endnu. En rigtig Krumboltsgast ombord i et Skib, lister sig ikke mere behændig agterud, naar Klyveren skal beslaaes, end De smuttede ind i bemeldte Hul."

"Og fulgte De ikke efter? Der gives Diebliske i det menneffelige Liv, da Forstanden stiger ned til at blive Instinkt."

"Og Menneffer stige ned i Huller," afbrød Cay, idet han lo paa sin stoiende Maade, medens Stifinder istemmede paa sin eiendommelige Viis. Omendstjondt Jasper var opfyldt af Betymring for Mabel, kunde endog han ikke bare sig for at smile. "Man siger at Janden kunde ikke blive Matros naar han ikke saa tilveirs, og nu synes det at han ikke kan blive Soldat, naar han ikke seer neodad!"

Stjondt dette Udbrud af Munterhed var alt andet end behageligt for Muir, saa bidrog det dog betydeligt til at vedligeholde Freden. Cay troede at han havde sagt noget usædvanligt godt, og det bevægede ham til at give efter i Hovedpunktet, saalænge han stod i den Formening, at hans Vedsagere ansaae ham for et vittigt Hoved. Efter en kort Discussion bleve alle de Bilde paa Den samlede i en Klynge, uden Baaben, i et hundrede Yards Afstand fra Blothuset, og under the Scuds Kanon, medens Stifinder steg ned til Blothusets Dør, og afgjorde de Vilkaar, under hvilke Den endelig skulde rømmes af Fjenden. Naar der toges Hensyn til alle Omstændigheder, vare Vilkaarene ikke synderlig værende for nogen af Parterne. Indianerne bleve nødte til at afgive alle deres Baaben, endog til deres Knive og Tomahawker, som en Forsigtighedsregel, da deres Styrke endnu var fire Gange saa stor som deres Fjendes. Den franske Officier, Monsieur Sanglier, som han sædvanligt kaldtes, og som han fandt for godt at kalde sig selv, remon-

frerede mod denne Handling, der kunde ansees som mere vanærende for hans Commando, end nogen anden Deel af Affairen; men Stifinder, der havde været Vidne til to eller tre indianiske Blodbad, og vidste hvor værdiløse Gidsler bleve, naar de kom i Modsatning med Interesser, hvor de Vilde vare med i Spillet, var haardnakket. Den anden Bestemmelse var næsten af lige saa stor Bigtighed, den tvang Capitain Sanglier til at frigive alle sine Fanger, der blev holdt, vel bevogtede, i det samme Hul eller Hule, hvori Cay og Muir havde søgt Tilflugt. Da disse Folk bleve førte frem, fandtes det, at fire af dem vare uskadte, de vare kun faldne for at fresse deres Liv, et sædvanligt Kunstgreb i den Slags Krig, og af de øvrige vare to saa let saarede, at de ikke vare sat ud af Stand til at gjøre Tjeneste. Da de bragte deres Muffetter med dem blev Stifinder beroliget ved denne Korogelse af hans Styrke; thi da han havde samlet alle Hændens Baaben i Blokhuset, beordrede han disse Folk at tage Blokhuset i Besiddelse, idet han posterede en Skildvagt ved Døren. De øvrige Soldater vare døde, da de haardt saarede strax vare bleve erpederede for at erholde de saa meget eftertragtede Skælper.

Saa snart Jasper blev underrettet om Billaarene og Preliminairerne vare bragte saa vidt istand, at hans Fraværelse ikke kunde være farlig, lettede han med the Scud og løb ned til Pynten hvor Baadene vare strandede; han tog dem igjen paa Slæbetoug og efter at have gjort nogle faa Slag, bragte han dem ind i den læ Passage. Her indstibede alle de Vilde sig strax, da Jasper for tredje Gang tog Baadene paa Slæbetoug, og efterat være løben ned for Binden, lod han dem gaae i Drift, omtrent en Miils Afstand i læ af Ven. Indianerne havde kun en eneste Aare i hver Baad til at styre med, da den unge Somand godt

vidste at de ved at holde for Binden, vilde lande paa Canadas Kyst i Løbet af Morgenens.

Kun Capitain Sanglier, Arrowhead og June forbleve tilbage, efterat denne Disposition var tagen med de øvrige af Partiet; da den Første havde visse Papirer at opsætte og undertegne i Forening med Lieutenant Muir, der i hans Dine besad de Dyder, der følge med et Officierspatent, og den Sidste foretrak, af visse Grunde, ikke at afgaae i Selskab med hans sidste Venner, Irofeierne. Candoer vare tilbageholdt til disse tre Personers Afreise, naar det passende Dieblis dertil vilde indtræffe.

Medens the Scud løb ned med Baadene paa Slæbetoug, bekræftigede Stifinder og Cap med passende Assistance, sig med at tilberede en Frokost, da de fleste af Selskabet ikke havde spist i de sidste fireogtyve Timer. Det korte Tidsrum der forløb paa denne Maade, førend the Scud kom tilbage, blev kun lidet afbrudt af Samtale, skjøndt Stifinder fandt Leilighed til at aflægge et Besøg hos Sergeanten, for at sige Mabel et Par venlige Ord, og for at give saadanne Anviisninger, som han troede kunde lindre den døende Mands Vortgang. Hvad Mabel angik, da paaflød han at hun skulde indtage lidt let Forfriskning, og da der ikke længer var nogen Nødvendighed for at holde Vagt der, fjernede han Skildvagten fra Blokhuset, for at der ikke skulde være Datteren Nogen til Hinder, i at vise Faderen sin Opmærksomhed. Da disse smaa Arrangements vare fuldendte, vendte vor Helt tilbage til Jlden, omkring hvilken han fandt alle de andre af Selskabet forsamlede, Jasper inclusive.

Tolvte Kapitel.

Folk der ere fortrolige med Krige, som den vi have be-
 streven, ere ikke meget tilbøielige til at hengive sig til de
 blidere Jølesser, medens de endnu ere i Felten. Deres
 Sædvaner uagtet, var alligevel mere end eet Hjerte hos
 Mabel i Blokhuset, medens de Begivenheder vi ere i Værk
 med at fortælle foregik, og endog det uundværlige Maal-
 tid blev nydt med mindre Velbehag, af de meest hærdede
 blandt Soldaterne, end det vilde være bleven, dersom ikke
 Sergeant Dunham havde været sit Endeligt saa nær.

Da Stifinder kom tilbage fra Blokhuset, mødte han
 Muir, der tog ham tilside for at have en privat Samtale
 med ham. Der var i Qvarteermesterens Bæsen denne
 overflodige Fæstighed, som næsten uadstillelig betegner List;
 thi medens Phynognomit og Phrenologie i det høieste kun
 ere haltende Videnskaber, og maastee lede til ligejaa mange
 falske som rigtige Slutninger, antage vi at der ikke er
 noget useilbarligere Vidnesbyrd paa falske Hensigter, aaben-
 bare Handlinger undtagne, end et Ansigt der smiler naar
 der ingen Anledning er dertil, og en Tunge der er over-
 maade glat. Muir havde sædvanligviis meget af dette
 Bæsen, blandet med en tilsyneladende Aabenhjertighed, som
 hans Stemmes skotske Intonation, hans skotske Dialect, og
 skotske Udtryksmaade, vare særligen stikkede til at understøtte.
 Hans Forfremmelse skyldte han i Sandhed en i lang Tid
 udviiist Underdanighed mod Lundie og hans Familie, thi
 medens Majoren var altfor skarpsindig til at lade sig føre
 bag Lyset, af Een der stod saa langt under ham i virkelige
 Talenter og Guldkommenheder, ere dog de fleste Mennesker
 vant til at indrømme Smigreren visse Friheder, om endog

de mistroiske om hans Ærlighed, og ere fuldkommen overbeviste om hans Bevæggrunde. Ved nærværende Leilighed skulde to Menneſter, der vare hinanden ſaa fuldkommen modſatte i alle de væſentlige Dele i deres Charakteer, ſom man kan tænke ſig, prøve Styrke i Snildhed. Stifinder var ligeſaa eenfoldig, ſom Qvarteermesteren var durkdreven, han var oprigtig, ſom den anden var falſt og ſaa diſkret ſom den anden var ſmidig. Begge vare kolde og beregnende, begge vare tappre, ſkjøndt paa forſkjellige Maader og i forſkjellig Grad; da Muir aldrig udsatte ſin Perſon uden for Effectens Skyld, medens Beviſeren henførte Frygt til de rationale Videndiſker, eller ſom en Høleſe, der kun maatte tyes til, naar den kunde medføre noget godt.

„Min kjærefte Ven,“ begyndte Muir, „thi I vil være os alle ſyv og halvſjældsindstyve Jold kjædere, efter Eders ſidſte Dyrſjel, end I nogensinde har været, I har netop ſtadſættet Eders Rygte i diſſe ſidſte Forhandlinger. Det er ſandt, man vil ikke give Eder noget Officierspatent, thi den Slags Forfremmelse paſſer ſig ikke for Eder, og ſvarer heller ikke til Eders Duſter, formoder jeg; men ſom Beviſer, Raadgiver og tro Underſaat og en udmærket Skytte, kan Eders Berømmelse ſiges at være fuldkommen. Jeg tvivler om, at den Høiſtcommanderende vil bringe ſaa megen Berømmelse med fra Amerika, ſom der falder i Eders Lod, og I burde netop være tilfreds og nedſætte Eder, og nyde Eders øvrige Dage i No. Giſt Eder, Mand, uden Dyhold, og ſorg for Eders dyrebare Lykſalighed; thi I har ingen Grund til længer at ſorge for Eders Hæder. Tag for Himlens Skyld Mabel Dunham til Eders Barm, og I vil baade have en ſmuk Brud og et ſmukt Rygte.“

„Nu, Qvarteermester, det er et ganſte nyt Slags Raad,

fra Eders Mund. Man har sagt mig at jeg havde en Rival i Eder."

"Og det havde I, Mand, og en frygtelig Een oveni-kjøbet, det kan jeg sige Eder. Een der endnu aldrig har beilet forgjeves, og dog Een, som har beilet tre Gange. Lundie kaster mig fire i Næsen; og jeg benægter Paastanden; men han tænker kun lidet paa at Sandheden vilde overgaae hans Arithmetik. Ja, ja, I havde en Rival, Stifinder; men I har ikke længer nogen i mig. I har mine hjerteligste Ønsker for Eders Held med Mabel; og skulde den ærlige Sergeant leve, kan I ganske sikkert ogsaa stole paa min Forbøn hos ham."

"Jeg føler Eders Vennskab, Qvarteermester, jeg føler Eders Vennskab, thiøndt jeg ikke stort behøver at sættes i Gunst hos Sergeanten, der længe har været min Ven. Jeg troer vi kan betragte den Ting for at være lige saa sikker, som de fleste Ting i Krigstid; thi naar Mabel og hendes Fader samtykke, kunde hele det 55de ikke ret vel forhindre det. Ak! den stakkels Fader vil neppe leve for at see hvad hans Hjerte saa længe har attraaet."

"Men han vil have den Trøst døende at vide at det vil stee. Ah! det er en stor Trøst, Stifinder, for den henfarende Mand at føle sig overbevist om, at der vil blive sørget for den elskede Efterladte. Alle Misses Muirs have virkelig udtrykt den Hølelse i deres Dødsstund."

"Alle Eders Koner, Qvarteermester, have rimeligvis følt denne Trøst."

"Ti stille, Mand! jeg troede ikke I var saadan en Skalk. Godt, godt, spøgende Ord ere ikke saarende mellem gamle Venner. Naar jeg ikke kan ægte Mabel, vil I ikke kunde have noget imod at jeg agter hende, og taler godt om hende, og tillige om Eder selv ved enhver pas-

sende Velighed, og i alle Selstaber. Men Stifinder, I vil let forstaae at en stakkels Døvel, der mister saadan en Brud, sandsynligviis vil trænge til nogen Trøst."

"Ganste rimeligt, ganste rimeligt, Dvarteermester," gjensvarede den eenfaldige Beiviser; "jeg veed, at Mabels Tab vilde blive tungt for mig at bære. Det maa tynges haardt paa Eders Følelser at see os giste; men det er rimeligt, at Sergeantens Død vil udsætte det, og I vil have Tid til at overtænke det mandigere, vil I."

"Jeg vil bære det, ja, jeg vil bære det, om mit Hjerte ogsaa skulde sønderrives, og De kunde hjælpe mig, Mand, ved at give mig noget at bestille. De vil forstaae, at denne Expedition har været af en ganste særegen Natur; thi her er jeg, der bærer Kongens Udnævnelse, saa at sige, netop som en Volontair, medens en Underordnet har havt Commandoen. Jeg har undertaget mig af adskillige Grunde, skjøndt mit Blod har kogt af Længsel efter Myndighed, medens De sloges for Landets Ære og Kongens Rettigheder."

"Dvarteermester," afbrød Beiviseren, "I faldt saa tidlig i Hjendens Hænder, at Eders Samvittighed bør føle sig fri i den Retning, følg derfor mit Raad og tal ikke videre derom."

"Det er netop min Mening, Stifinder; godt, Ingen taler noget derom. Sergeant Dunham er hors de combat."

"Hvorledes?" sagde Beiviseren.

"Nu, Sergeanten kan ikke længer commandere, og det vil neppe passe sig at overlade en Corporal Commandoen over en feierrig Afdeling, som denne; thi Blomster, der vil trives i en Have, vil dø paa en Hede, og jeg tænkte netop paa, at jeg vilde gjøre Paastand paa den Myndighed, der tilhører den, som er i Besiddelse af en virkelig Be-

stalling. Hvad Mandskabet angaaer, da tør de ikke fremkomme med nogen Indvending, og med Hensyn til Eder, min kjære Ven, formoder jeg, nu, I har saa megen Hæder, og Mabel, og Bevidstheden om at have opfyldt Eders Pligt, der er det dyrebareste af alt, at jeg snarere i Eder vil finde en Allieret end en Modstander i denne Plan."

"Hvad det angaaer, at commandere Soldaterne af det 55de, da er det Eders Rettighed, formoder jeg, og det er ikke rimeligt, at Nogen her vil modsige Eder, kjøndt I har været Krigsfange, og der ere dem, der kunde modsætte sig at overgive deres Myndighed til en Fange, hvem de ved egen Daad har befriet. Dog er det ikke rimeligt, at Nogen af de herværende vil have noget at indvende mod Eders Onsker."

"Det er netop det, Stifinder, og naar jeg kommer til at opsætte Rapporten om vort Feldt mod Baadene og Bloksbusets Forsvar, tilligemed de almindelige Operationer, Capitulationen iberegnet, vil I finde enhver Indrømmelse af Eders Fordringer og Fortjenester."

"En god Dag for mine Fordringer og Fortjenester, Qvarteermester! Lundie veed hvad jeg er i Skoven, og Generalen veed det endnu bedre end han. Frygt ikke for mig; fortæl kun Historien paa Eders Maade, lad kun Mabels Fader vederfares Retfærdighed, der i een Betydning er den commanderende Officier, endnu i dette Dieblif."

Muir tilkjendegav sin fuldkomne Tilfredshed med dette Arrangement, saavel som sin Beslutning at lade Alle vederfares Retfærdighed, og de To vendte tilbage til Gruppen, der var forsamlet om Ilden. Her begyndte Qvarteermesteren for første Gang siden de forlod Oswego, at paatage sig noget af den Myndighed, der med Rette kunde formodes at høre til hans Rang. Idet han førte den tilbageblevne

Corporal til Side, tilskjendegav han denne Subalterne, at han i Fremtiden maatte ansee ham som den Commanderende, og paalagde ham at underrette sine Undergivne om denne Tingenes nye Tilstand. Denne Forandring i Dynastiet foregik uden nogen af de sædvanlige Symptomer paa en Revolution; thi da Alle godt kjendte Lieutenantens loy- lige Forordringer paa Commandoen, sølte Ingen af dem sig besøiet til at modsætte sig Befalingen. Af Grunde, som vare dem selv bedst bekendte, havde Lundie og Qvarteer- mesteren oprindelig gjort en ganske anden Bestemmelse, og nu havde den Sidste af egne Grunde fundet det passende at forandre den. Dette var tilstrækkelig Raisonnement for Soldater, skøndt Sergeant Dunhams Saar tilstrækkeligen vilde have forklaret Omstændigheden, dersom en Forklaring var bleven fordret.

Capitain Sanglier var imidlertid beskæftiget med Frokosten, med en Philosophs Resignation, en Veterans Rolighed, en Frankmands Skarpsindighed og Videnskab, og en Strudses Graadighed. Denne Person havde nu været i Colonierne i nogle og tredive Aar, da han havde forladt Frankrig omtrent i samme Stilling, som Muir indtog i det 55de. En Jernconstitution, fuldkommen forhardt i Følelser, en vis Behændighed, der var godt stiftet til at haandtere de Bilde, og et uomtvisteligt Mod, havde tidlig udpeget ham til Høifocommanderende, som en passende Agent til at benyttes til at lede hans indianiske Allieredes Operationer. I denne Egenkab var han altsaa stieget til en Capitains Rang, og med hans Forfremmelse havde han tilegnet sig en Deel af hans Stalbrodres Vaner og Meninger, med en Lethed og Beqvemhed, der i denne Deel af Verden ansees for at være hans Landsmænd eiendommelig. Han havde ofte anført Trokees-Partier paa deres roveragtige

Expeditioner, og hans Dpførsel ved saadanne Leiligheder udviste de modsigende Resultater af baade at mildne de Glendigheder, som denne Slags Krigsføring medførte, og at forøge dem ved Civilisationens større Diemed og rigere Midler. Med andre Ord, han udfastede Planerne til Foretagender, som i deres Bigtighed og Følger langt overgik Indianernes sædvanlige Politik, og stred derpaa til at formindste nogle af de Onder, han selv havde afstedkommet. Han var fort sagt en Eventyrer, hvem Omstændighederne havde kastet i en Stilling, hvor de hårde Egenstaber hos en Mand af hans Klasse letteligen kunde aabenbare sig, som gode eller onde, og han var ikke af den Charakter, at han vilde stusse Lykken ved utidig Delicatesse paa tidligere Indtryks Beføstning, eller spøge med dens Gæymildhed, ved unødvendigt at trodse dens Brede, ved faad Grusomhed. Da hans Navn alligevel var uadskillig forbunden med mange af de Excesser, der bleve begaaede af hans Parti, blev han i de amerikanske Provindser i Almindelighed anseet for en Usling, der glædede sig ved Blodsudgydelse, og som fandt sin største Lykke i at pine de Hjælpeløse og de Ustyrbige, og Sangliers Navn, som var et Ugenavn, han selv havde antaget, eller Flintehjerte, som han i Almindelighed kaldtes paa Grændserne, var bleven saa frygteligt for Dvinderne og Børnene i den Deel af Landet, som Butlers og Brandts blev i sildigere Dage.

Mødet mellem Stifinder og Sanglier havde nogen Lighed med den berømte Sammenkomst mellem Wellington og Blucher, der saa ofte og omstændeligen er bleven fortalt. Det fandt Sted ved Jlden, og Begge stod og betragtede hinanden i mere end en Minut, førend de talte. Hver af dem følte, at han i den Anden saae en frygtelig Fiende, og hver af dem følte, at medens han behandlede den An-

den med den mandige Liberalitet, der passede sig for en Kriger, var der kun lidet tilfælles mellem dem, saavel med Hensyn til Charakter, som Interesser. Den Ene tjente for Penge og Forfremmelse, den Anden fordi hans Liv var bleven kastet hen i Ørkenerne, og fordi hans Fødeland trængte til hans Arm og hans Erfaring. Det Dnske at høre sig op over hans nærværende Stilling, forstyrrede aldrig Stifinders Ro; heller aldrig havde han kjendt nogen ærgjerrig Tanke, da Ærgjerrighed sædvanligviis forraader sig selv, førend han blev bekjendt med Mabel. Fra den Tid af havde rigtignok Mistillid til sig selv, Uerbødighed for hende, og det Dnske at sætte hende i en Stilling, der var over den, han dengang indtog, forvoldet ham nogle urolige Diebliske; men hans ligefremme og eenfoldige Charakter havde tidlig forskaffet ham den nødvendige Hjælp, og han kom snart til den Overbeviisning, at den Dvinde, der ikke vilde betænke sig paa at tage ham til Mand, vilde heller ikke gruble over at dele hans Lykke, hvor ydmyg den end maatte være. Han agtede Sanglier som en tapper Kriger, og han besad formegen af den Liberalitet, der er Resultatet af praktisk Kundskab, til at troe Halvdelen af det han havde hørt til hans Dadel; thi de, som ere meest overtroiske og meest illiberale med Hensyn til enhver Gjensstand, ere sædvanligviis Saadanne, som ikke kjende noget til den; men han kunde ikke bifalde hans Egentjærlighed, koldblodige Beregninger, og mindst af alt den Maade, paa hvilken han forglemte sine hvide Gaver, for at antage de røde. Paa den anden Side var Stifinder en Gaade for Capitain Sanglier. Den Sidste kunde ikke fatte den Andens Berægsgrunde, han havde ofte hørt om hans Uegennyttighed, Retfærdighed og Sanddrubed, og i flere Tilfælde havde de ledet ham til alvorlige Bildfareller paa det Prin-

cip, ifølge hvilket en ligefrem og aabnemundet Diplomat siges at bevare sine Hemmeligheder bedre end den, der er taus og trædsf.

Efterat de to Helte havde betragtet hinanden paa den omtalte Maade, tog Monsieur Sanglier til Fuen; thi Grændselivets Naahed havde ikke ganske udsløttet de høflige Manerer, han havde erhvervet sig i Ungdommen, heller ikke udsløkket det Udseende af Bonhomie, der synes at være Franskmændene medfødt.

"Monsieur Stifindehr," sagde han med en meget bestemt Betoning, skjøndt med et venligt Smil, "un militaire aère le courage et la loyauté. De tale Iroquois?"

"Ja, jeg forstaaer dette Krybs Sprog, og kan ved given Leilighed slaae mig igjennem dermed," gjensvarede den indtil Bogstavet sandhedelskende Beviser; "men hverken Tungemaal eller Stemmen er efter min Smag. Hvor I saa finder Mingoblod, Master Flinty-heart, finder I efter min Mening en Kjeltring. Godt, jeg har seet Eder ofte, skjøndt det var i Slag, og jeg maa sige, at det var altid i Spidsen. I maa kjende de fleste af vore Kugler ved at have seet dem?"

"Aldrig, Sair, Deres egen; une ballo fra Deres æderlige Aand, være siikre Død. De dræbt min bedste Kriger paa en D."

"Det kan være, det kan være, skjøndt jeg tør sige, naar Sandheden kom for Dagen, det vilde vise sig, at de være nogle store Slynkler. Ingen Fornærmelse mod Eder, Master Flinty-heart, men I søger fortvivlet slet Selfstab."

"Ja, Sair," gjensvarede Franskmænd, der stemt for selv at være høflig og kun vanskelig opfattede hvad der blev sagt, var tilbøielig til at troe, at der blev sagt ham en Compliment, "De altfor god. Men un brave altid

comm ça. Hvad det betyde? Ha! hvad den jeune homme gjøre?"

Capitain Sangliers Haand og Die rettede Stifinders Blik til den modsatte Side af Ilden, hvor Jasper netop i det Dieblis, paa en raa Maade, var bleven greben af to Soldater, som bandt hans Arme under Muirs Tilsyn.

"Hvad betyder dette?" raabte Stifinder, idet han traad frem, og skød de to Menige tilside med en Mustelsprøge, der ikke var til at modstaae. "Hvem har Hjerte til at gjøre dette mod Jasper Eau-douce? og hvem er saa dristig at gjøre det lige for mine Vine?"

"Det er ifølge mine Ordre, Stifinder," svarede Dvar-teermesteren, "og jeg befaler det paa eget An- og Tilsvær. De vil dog vel ikke bestride Lovligheden af Ordre, givne af En, der har Kongens Bestalling, givne til Kongens Soldater?"

"Jeg vilde bestride Kongens Ord, om de kom fra Kongens egen Mund, dersom han sagde, at Jasper havde fortjent dette. Har ikke netop Knoen frelst alle vore Skalpe? frelst os fra Nederlag og givet os Seier? Nei, nei, Lieutenant, dersom dette er den første Brug, I gjør af Eders Myndighed, saa vil jeg for Een ikke respektere den."

"Dette smager lidt af Insubordination," svarede Muir, "men vi kan taale meget af Stifinder. Det er sandt, denne Jasper her syntes at tjene os i denne Affaire, men vi bør ikke oversee forudgaaende Transactioner. Antydede ikke Major Duncan selv ham for Sergeant Dunham, førend vi forlod Posten? Have vi ikke med egne Vine seet tilstrækkeligt til at overbevise os om, at vi ere blevene forraadte? og er det ikke naturligt, ja næsten nødvendigt at troe, at denne

unge Mand har været Forræderen? Ah! Stifinder, De vil aldrig blive nogen stor Statsmand eller nogen stor Capitain, dersom De sætter altfor megen Tillid til Skindet. Gud forlade mig! Gud forlade mig! dersom jeg ikke troer, naar Sandheden kom for Dagen, som De saa ofte selv siger, Stifinder, at Hyfleri endog er en langt mere almindelig Last end Misundelse, og den er den menneskelige Naturs Fordærvelse."

Capitain Sanglier trak paa Skuldrene, derpaa saa han alvorligt fra Jasper til Dvarteermesteren og fra Dvarteermesteren til Jasper.

"Jeg bryder mig ikke om Eders Misundelse eller Eders Hyfleri, eller endog om Eders menneskelige Natur," svarede Stifinder. "Jasper Eau-douce er min Ven, Jasper Eau-douce er en brav Knøs, og en ærlig Knøs, og en loyal Knøs, og ingen Mand af det 55de skal lægge Haand paa ham, undtagen ifølge Lundies egen Ordre, saalænge jeg er istand til at forhindre det. I kan have Myndighed over Eders Soldater, men I har ingen over Jasper eller mig, Master Muir."

"Bon!" udbød Sanglier, idet Struben og Næsen havde lige megen Deel i Lyden.

"Vil De ikke høre Fornuft, Stifinder? De har dog ikke glemt vor Mistanke og vor Formodning; og her er endnu en Omstændighed, der forøger og forværrer dem alle. De seer denne Stump Haardug; godt, hvor blev den vel fundet? af Mabel Dunham, paa en Green af et Træ paa denne selvsamme D, netop en Time eller saa omtrent forend Hændens Angreb, og dersom I vil gjøre Eder den Uleilighed at see paa Flugten af the Scuds Flag, vil I netop see, at Dugen er bleven skaaret ud deraf. Omstændeligt Vidnesbyrd var aldrig stærkere."

"Ma foi, c'est un peu fort, ceci," mumlede Sanglier mellem Tænderne.

"Fortæl mig ikke noget om Klage og Signaler, naar jeg kjender Hjertet," vedblev Stifinder. "Jasper har Ærlighedens Gaver; og det er altfor sjelden en Gave til at spøge med, ligesom en Mingos Samvittighed. Nei, nei, bliv mig fra Livet, eller vi skal see, hvem der kan slaas bedst, I og Eders Følk af det 55de, eller Storflange her, og Hjortefælde med Jasper og hans Mandskab. I overvurderer Deres Styrke, Lieutenant Muir, ligesaameget som I undervurderer Eau-douces Trofasthed."

"Tres-bon!"

"Gødt, naar jeg skal tale reent ud, Stifinder, og det bør jeg. Capitain Sanglier her og Arrowhead, denne brave Tuscarora, have begge underrettet mig om, at denne ulykkelige Knos er Forræderen. Efter saadanne Vidnesbyrd kan De ikke længer modsætte Dem min Ret til at straffe ham, saavel som Nødvendigheden af denne Handling."

"Skurk," mumlede Fransmanden.

"Capitain Sanglier er en tapper Soldat, og vil ikke bagtale en ærlig Smands Dyrkelse," faldt Jasper ind. "Er der nogen Forræder blandt os, Capitain Flinty-heart?"

"Qui — ja, Sair, bien sûr."

"Altfor megen Løgn!" sagde Arrowhead med en Tor- denroft, idet han med Bagen af Haanden i en Slags ustyrlig Gesticulation slog Muir for Brystet; "hvor mine Kriger? — hvor Jangeese Skaly? Altfor megen Løgn!"

Muir manglede ikke personligt Mod, heller ikke en vis Følelse af personlig Ære. Den Hestighed, der kun var en Følge af Gesticulationen, misforstod han for et Slag; thi Samvittigheden blev pludselig vækket hos ham, og han

traad et Skridt tilbage, idet han udstrakte Haanden efter en Bøsse. Hans Ansigt vidnede om Forbittrelse, og hans Miner udtrykte hans Hjertes grusomme Hensigter. Men Arrowhead var ham altfor hurtig; Tuscaroraen saae sig om med et vildt Blik, derpaa staa han Haanden under sit Belste, fremdrog en skjult Kniv og begravede den lige til Hæftet i Qvarteermesterens Hjerte. Da den Sidste faldt om for hans Fødder med det samme Blik af En, hvem Døden har overrasket, tog Sanglier en Priis Tobak, og sagde i en rolig Tone:

„Voilà, l'affaire finie; mais,“ idet han trak paa Skuldrene, „ce n'est qu'un scélérat moins.“

Handlingen var altfor pludselig til at blive forhindret, og idet Arrowhead udsødte et Søl, sprang han ind i Bustene; de hvide Mænd vare altfor forvirrede til at følge ham. Men Chingachgook var mere fattet, og Bustene havde neppe lukket sig efter Tuscaroraens forbigående Skikkelse, førend de igjen aabnede sig for Delawarerens i fuld Forfølgelse.

Jasper Western talte flydende Fransk, og Sangliers Ord og Bæsen var ham paafaldende.

„Tal, Monsieur,“ sagde han paa Engelsk, „er jeg Forræderen?“

„Le voilà,“ svarede den koldblodige Franskmand, „han er vor espion — vor Agent — vor Ven — ma foi — c'était un grand scélérat — voisi.“

Medens han talte, bøjede Sanglier sig over det døde Legeme, og staa Haanden ned i en af Qvarteermesterens Lommer, ud af hvilken han drog en Pung. Idet han udtømte Indholdet paa Jorden, rullede flere dobbelte Louisdorer henimod Soldaterne, der ikke vare sene til at samle dem op. Idet Lykkesjageren kastede Pungen bort med For-

agt, vendte han sig til den Suppe, han havde tillavet med saamegen Omhyggelighed, med en Mine, saa ligegyldig, som den meest fioiste indianske Kriger kunde have misundt ham.

Trettende Kapitel.

Læseren maa forestille sig nogle af de Begivenheder, der fulgte paa Muirs pludselige Død. Medens hans Legeme var i Soldaternes Hænder, der sammeligen lagde det til Side, og bedækkede det med en Kappe, indtog Chingachgook igjen rolig sin Plads ved Ilden, og baade Sanglier og Stifinder bemærkede, at han bar en frisk og blødende Skalp ved sit Belte. Ingen opfattede noget Spørgsmaal, og skjøndt den Første var meget godt tilfreds med at Arrowhead var falden, røbede han dog hverken Nysgjerrighed eller Høielse. Han vedblev uforstyrret at spise sin Suppe, som om Maaltidet havde været roligt som sædvanlig. Der var en Slags Stoltthed og en paatagen Ligegyldighed for Skiebnen i alt dette, som var en Eftersigning af Indianerne; men der var mere, som hidrørte fra Praxis, tilvant Selvbeherfskelse og naturlig Uforsagthed. Med Stifinder forholdt det sig lidt anderledes med Hensyn til Høielserne, skjøndt det Jdre var noget nær det samme. Han holdt ikke af Muir, hvis glattungebe Høflighed kun stemmede lidt overens med hans egen frimodige og oprigtige Natur; men hans uventede og voldsomme Død havde slaaet ham, skjøndt han var vant til lignende Scener, og han var bleven for-

hausset over hans Forraderies Afsløring. I den Hensigt at forviisne sig om det sidste Omfang, begyndte han, saasnart Legemet var bortffjernet, at udspørge Capitainen om denne Gjenstand. Da den Sidste ingen særlig Grund havde til Tausshed, nu da hans Agent var død, meddeelte han under Frokosten følgende Omstændigheder, der ville tjene til at opklare nogle af vor Fortællings ringere Begivenheder.

Kort efterat det 55de Lød sig see paa Grændserne, havde Muir tilbudt Sjenden sin Tjeneste. Idet han fremkom med sit Tilbud, pralede han af sit fortrolige Venstab med Lundie, og de Midler det tilbød til at forsyne med mere vigtige og nøiagtige Underretninger end sædvanlig. Hans Bilkkaar vare blevne modtagne, og Monsieur Sanglier havde adskillige Sammenkomster med ham i Omegnen af Fortet Oswego, og havde endog tilbragt en Nat skjult i Fortet. Arrowhead var alligevel den sædvanlige Communications-Kanal, og det anonyme Brev til Major Duncan var oprindeligt skrevet af Muir, overført til Frontenac, afskrevet og sendt tilbage med Tuscaroraen, der vendte tilbage fra dette Grinde, da han blev fanget af the Scud. Det er neppe nødvendigt at tilføie, at Jasper skulde være Offeret, for at skjule Qvarttermesterens Forraderi, og at Dens Beliggenhed var bleven forraadt Sjenden af den Sidste. Et overordentligt Bederlag, det som blev fundet i Pungen, havde bevæget ham til at ledsage Partiet under Sergeant Dunham, for at give Signalerne, der skulde hidføre Angrebet. Muirs Forkjærlighed for det smukke Køn var en naturlig Svaghed, og han vilde have ægtet Mabel, eller enhver Anden, der vilde have modtaget hans Haand; men hans Beundring for hende var i en høj Grad forstilt, for at han kunde have et Paaastud til at følge Partiet, uden at dele Ansvarligheden for dets Nederlag, eller lobe Fare

for ikke at have nogen anden stærk og tilsyneladende tilstræffelig Berægggrund. Meget heraf vidste Capitain Sanguier, i Særdeleshed den Deel, der stod i Forbindelse med Mabel, og han forsømte ikke at indvie sine Tilhørere i den hele Hemmelighed, idet han hyppig lo paa en sarkastisk Maade, naar han fortalte om den uheldige Qvarttermesters forfæjlelige Raad.

"Touchez-là," sagde den koldblodige Partisan, idet han rakte Stifinder den senefulde Haand, da han havde endt sine Forklaringer, "De er honnête, og det er beau-coup. Vi tage Spion, som vi tage la médecine, for det Gode; mais je le déteste! touchez-là."

"Jeg vil ryste Eders Haand, Capitain, det vil jeg; thi I er en lovlig og naturlig Fiende," gjensvarede Stifinder, "og en mandhaftig Fiende; men Qvarttermesterens Legeme skal aldrig vanære Englands Grund. Jeg havde i Sinde at bringe det tilbage til Lundie, for at han kunde lade blæse paa Sækkepibe over det; men nu skal det ligge her paa det Sted, hvor han udførte sin Skurkestreg, og have sit eget Forræderi til Liigsteen. Capitain Flinty-heart, jeg formoder at denne Dngang med Forrædere er en Deel af Soldatens regelmæssige Bestæftigelse; men jeg siger Eder ærligt, det er ikke efter min Smag, og jeg ønsker hellere at det er Eder, end mig, der har denne Affaire paa Samvittigheden. Hvilken gruelig Synder! at gjøre hemmelige Anslag til høire og venstre, imod Fødeland, Benner og Gud! Jasper, min Gut, et Ord i Centrum for et Dieblif."

Stifinder førte nu den unge Mand til Side, og idet han med Taarer i Øinene trykkede hans Haand, vedblev han:

"Jeg kender mig, Eau-douce, og jeg kender Eder, og disse Ryheder har i ingen Henseende forandret min Me-

ning om Eder. Jeg troede aldrig paa disse Historier, skjøndt de i eet Dieblis havde et høitideligt Udseende, det maa jeg indrømme, ja de havde et høitideligt Udseende, og de medførte en høitidelig Følelse. Jeg mistænkte Eder aldrig een Minut, thi jeg vidste at Eders Gaver vare ikke af den Slags; men jeg maa tilstaae, at jeg heller ikke mistænkte Dvarteermesteren."

"Og han havde en kongelig Bestalling, Stifinder!"

"Det er ikke saameget det, Jasper Western; det er ikke saameget det. Han havde en Bestalling fra Gud, at handle ret og ærligt mod sine Medskabninger, og han har feilet syndigt mod sin Pligt."

"Og at tænke sig at han foregav at føle Kjærlighed for Mabel, uagtet han ikke sølte nogen!"

"Det var visseligen slet, der maa have flydt Mingsblod i Karlens Arter. Den Mand der handler uredeligt mod et Fruentimmer kan kun være en Skurk, min Gut, thi Herren har med Forsæt gjort dem hjælpeløse, for at vi kan vinde deres Kjærlighed og Hengivenhed. Her ligger nu Sergeanten, stakkels Mand, paa sit Dødsleie, han har givet mig sin Datter til Kone, og Mabel den kjære Pige, hun har samtykket, og det bringer mig til at føle at jeg har to Belfærd at sørge for, to Nature at varetage og to Hjærter at glæde. Ak! Jasper, jeg føler undertiden at jeg ikke er god nok for det søde Barn!"

Eau-douce havde ondt ved at drage Aande, da han først hørte denne Efterretning, og skjøndt det lykkedes ham at undertvinge ethvert andet ydre Tegn paa Bevægelse, var hans Kinder næsten bleven dødblege. Han fandt alligevel Kraft til ikke alene at svare med Bestemthed, men med Energie.

"Stig ikke det, Stifinder, I er god nok for en Dronning."

„Ja, ja, min Gut, ifølge Eders Ideer og Eders Godhed, det vil sige jeg kan fælde et Dyr, eller endog en Mingo, naar det kniber, saa godt som nogen Mand paa Grændserne, eller jeg kan følge en Skovsti med ligesaa sikkert et Die, eller læse i Stjernerne naar ingen anden forstaae dem. Der er ingen Tvivl om, der er ingen Tvivl om, Mabel vil have Bilde nok, og Fisk nok, og Duer nok; men vil hun have Kundskab nok, og vil hun have Ideer nok, og nok af behagelig Samtale, naar Livet begynder at blive lidt eensformigt og vi begge begynde at gjælde for vor sande Bærdi?“

„Naar I gjælder for Eders sande Bærdi, Stifinder, vilde den største Dame i Landet være lykkelig med Eder. I den Henseende har I ingen Grund til at frygte.“

„Nu Jasper, jeg tør nok sige at I tænker saaledes, nei jeg veed at I gjør det, for det er naturligt og overensstemmende med Venstreb, for Folk at see dem, som de elste i et gunstigt Lys. Jasper dersom jeg skulde ægte Eder, min Dreng, vilde jeg ikke have nogen Betyrning for at blive godt anseet, thi I har altid viist Tilboielighed til at betragte mig, og alt hvad jeg foretager mig, med venlige Blikke. Men naar alt kommer til alt, maa en ung Pige ønske at ægte en Mand der staaer hende nærmere i Alder og Tilboieligheder, end at have Een der er gammel nok til at være hendes Fader, og raa nok til at stramme hende. Det undrer mig, Jasper, at Mabel ikke fattede Godhed for Eder, snarere end at sætte sin Du til mig.“

„Katte Godhed for mig! Stifinder,“ gjensvarede den unge Mand, idet han bestræbte sig for, at hans Stemmes Usikkerhed ikke skulde forraade ham, „hvad er der hos mig, som kunde behage en Pige, som Mabel Dunham? Jeg har alle de Feil som I troer at finde hos Eder selv, uden

nogen af de Fuldkommenheder, som endog bringer Generaler til at agte Eder."

"Godt, godt, det er altsammen Slumpelykke, i hvad vi saa sige derom. Her har jeg reist og ledsaget Dvinde efter Dvinde gjennem Skovene, og haft Samqvem med dem i Garnisonerne, og endnu har jeg aldrig følt Tilboielighed for nogen, førend jeg saae Mabel Dunham. Det er sandt, den stakkels Sergeant fik mig rigtignok først til at tænke paa hans Datter, men efter at vi vare blevene lidt bekjendte, behøvede der ingen at tale til mig, for at saae mig til at tænke paa hende Nat og Dag. Jeg er seig, Jasper, ja jeg er meget seig, og jeg er bestemt nok, som I alle vide, og dog troer jeg at det vilde ødelægge mig i Bund og Grund, dersom jeg nu skulde miste Mabel Dunham!"

"Vi vil ikke tale mere herom, Stifinder," sagde Jasper, idet han gjengjældte Bennens Haantryk, og vendte tilbage henimod Ilden, skjøndt langsomt og som Een der ikke brød sig om hvorhen han gik, "vi vil ikke tale mere derom. I er Mabel værdig, og Mabel er Eder værdig — I holder af Mabel og Mabel holder af Eder — hendes Fader har valgt Eder til hendes Husbond og der er ingen der har Ret til at lægge sig derimellem. Hvad Quarttermesteren angaaer, saa var hans forfælskede Kjærlighed for Mabel endog værre end hans Forræderi mod Kongen."

De vare nu saa nær ved Ilden at det var nødvendigt at forandre Samtalen. Heldigviis lod Cap, der havde været i Blokhuset hos den døende Svoger, og ikke vidste noget af hvad der var foregaaet siden Capitulationen, sig nu see, idet han med taktfuld og sørgmodig Mine vendte sine Skridt hen mod Gruppen. Meget af den hjertelige Dogmatisme, der endog udbredte sig over hans sædvanlige Mine og Adfærd, et Udseende af noget der lignede Foragt

for alt rundt om ham, var forsvunden, og han syntes tankefuld, om ikke sagtmodig.

„Denne Død, Gentlemen,“ sagde han, da han var kommen nær nok, „er i alle Tilfælde en sørgelig Begivenhed. Her er nu Sergeant Dunham, en meget god Soldat, det tvivler jeg ikke om, især med at stikke sit Kæbeltoug fra sig, og dog holder han fast ved Lampen, som om han havde besluttet at det aldrig skulde løbe ud af Rødslet, og det, som det synes, blot fordi han elsker sin Datter. Naar en Ven virkelig er i den Nødvendighed at foretage en lang Reise, saa ønsker jeg ham for mit Bedkommende godt og lykkelig afsted.“

„J vilde dog vel ikke dræbe Sergeanten førend hans Tid er kommen?“ svarede Stifinder bebreidende. „Livet er sødt, endog for de Gamle, og for den Sags Skyld har jeg kjendt dem, der syntes at sætte meest Priis paa det, naar det var bleven af mindst Værd.“

Intet havde været sjernere fra Caps sande Tanker; end det Ønske at fremskynde hans Svogers Død. Han havde været beskæftiget med at mildne et Dødsleie, og alt hvad han meente var, at udtrykke det oprigtige Ønske, at Sergeanten lykkeligen havde faaet Ende paa sine Tvivl og Lidelser. Da han derfor følte sig lidt slaaet ved den Fortolkning man havde givet hans Ord, gjensvarede han med noget af Mandens Skarphed, skjøndt irettesat ved Bevidstheden om ikke at have ladet sine egne Ønsker vederfares Retfærdighed.

„J er for gammel og forstandig, Stifinder,“ sagde han, „til at lade en Mand luvé op paa en So, naar han, saa at sige, i Nøden stikker sine Ideer fra sig. Sergeant Dunham er baade min Svoger og Ven, — det vil sige, saa intim en Ven, som en Soldat vel kan være med en

Somand, og jeg baade ærer og agter ham følgerigen. Jeg tvivler ydermere ikke om at han har ført et Liv, der passer sig for en Mand, og der kan, naar Alt kommer til Alt, ikke være noget Ondt i, at man ønsker en Mand godt til Anders i Himlen. Godt! de Bedste af os ere dødelige, det kan I ikke nægte; og det burde være os en Advarsel, at vi ikke føle os stolte i vor Kraft og Skjønhed. Hvor er Dvarteermesteren? Stifinder. Det er passende, at han tog Afsted med den stakkels Sergeant, som kun gaaer lidt forud for os."

"I har talt sandere end I veed, Master Cap, hvilket ikke er saa besynderligt, i hvordan det saa gaaer; da Menneskene ofte sige bidende Sandheder, naar de mindst vide det. I kunde alligevel have gaaet videre og sagt, at vi ere dødelige, de Børste blandt os, der næsten er ligesaa sandt og en heel Deel sundere, end at sige vi ere dødelige, de Bedste blandt os. Hvad det angaaer, at Dvarteermesteren skulde tale et Afstedsord med Sergeanten, er det ganske uden for Spørgsmaalet, da I seer, at han er gaaet isorveien, og det ovenikjøbet uden at give synderlig Varsel om sin Afsted, hverken til sig selv eller Andre."

"Eders Tale er ikke slet saa tydelig, som sædvanlig, Stifinder. Jeg veed, at vi Alle bør have høitidelige Tanker ved denne Leilighed; men jeg indseer ikke hvortil det nytter at tale i Gaader."

"Derisom mine Ord ikke ere tydelige, saa er Tanken det. Kort sagt, Master Cap, medens Sergeant Dunham har forberedt sig paa en lang Rejse, som en samvittighedsfuld og ærlig Mand, det han er, med Betænksomhed og langsomt, er Dvarteermesteren i en Fart styrtet foran ham, og skjøndt det er en Sag, som det ikke passer sig for mig

at afgjøre med Bestemthed, saa er det dog min Mening, at de reise ad saa forskjellige Veie, at de aldrig vil mødes."

"Forklar Eder, min Ven," sagde den forvirrede Sømand, idet han saa sig om for at søge Muir, hvis Fraværelse begyndte at vække hans Mistanke. "Jeg seer intet til Qvarteermesteren, men jeg anseer ham for at være for meget Mand til at løbe borti nu, da Seiren er vunden. Dersom vi havde Slaget forud, istedenfor i Kjølvandet, vilde det være en anden Sag."

"Der ligger Alt hvad der er tilbage af ham, under den Kappe," gjenbavede Vejviseren, som derpaa i Korthed fortalte hvorledes Lieutenanten var død. "Tuffaroraen var ligesaa giftig i sit Stød, som Klapperslangen, thi endt han undlod at give Barselet," vedblev Stifinder. "Jeg har seet mangen en fortvivlet Kamp og flere af disse Udbrud af vild Grusomhed, men aldrig har jeg seet en menneftelig Sjæl forlade Legemet mere uventet, eller i et uheldligere Dieblit for den Døendes Haab. Hans Aandedrag standsede med Løggen paa hans Læber, og Aanden kunde siges at fare bort i Nederdrægtighedens Brynde."

Gay lyttede med aaben Mund, og han rømmede sig hæftigt to eller tre Gange, da den anden sluttede, ligesom En, der ikke stoler paa sit eget Aandedrag.

"Det er et usikkert og uhyggeligt Liv I fører, Master Stifinder, halv ferskvands og halv vildt," sagde han, "og jeg skulde ønske snart at kunne trække mig ud deraf. Nu, da I omtaler det, skal jeg anføre, at Aanden løb for at søge den Ankerplads mellem Klipperne, da Hjenden først holdt ned paa os, med et Slags Instinkt, som var mig paafaldende hos en Officier, men jeg havde altfor travlt med at følge, til at tænke rigtig over Sagen. Gud bevare mig! Gud bevare mig! en Forræder siger I, og rede til

at sælge sit Fødeland, og det ovenikjøbet til en slyngelagtig Franskmand!"

"Til at sælge enhver Ting; Fødeland, Sjel, Legeme, Mabel og alle vore Skasper, og jeg tør nok sige uden at tage Hensyn paa Kjøberen. Capitain Flinty-hearts Landsmænd vare denne Gang de betalende."

"Det ligner dem netop, altid færdige til at kjøbe naar de ikke kan beklippe, og at smøre Haser naar de ikke kan nogen af Delene."

Monsieur Sanglier løstede paa Huen med ironisk Gravitet, og giengjældte Complimenten med et Udtryk af høflig Foragt, der var aldeles spildt paa den ufølsomme Gienstand. Men Stifinder besad altfor megen medfødt Høflighed, og havde altfor megen Retsfærdighedsfølelse, til at tillade at Angrebet gik ubemærket hen.

"Godt, godt," kaldt han ind, "efter min Mening er der, naar Alt kommer til Alt, ikke stor Forskjel paa en Engelskmand og en Franskmand. De tale forskjellige Tungemaal og leve under forskjellige Konger, det indrømmer jeg; men begge ere menneskelige og føle som menneskelige Væsner, naar der er Leilighed dertil. Er en Franskmand undertiden noget nøieregnende, saa er en Engelskmand det ogsaa, og hvad det angaaer at smøre Haser, nu, saa gjør et Menneske det nu og da, saa godt som en Hest, lad ham saa være af hvilket Folkeslag han vil."

Capitain Flinty-heart, som Stifinder kaldte ham, bukkede atter; men denne Gang var Smilet venligt og ikke ironisk; thi han følte at Hensigten var god, hvad end Udtryksmaaden kunde være. Men alt for philosophisk til at lægge sig paa Hjertet hvad en Mand, som Cap kunde sige og tænke, endte han sin Frokost, uden oftere at lade sig forstyrre i denne vigtige Forretning.

„Min Forretning her gjaldt væsentlig Dvarteermesteren," vedblev Cap, saasnart han var færdig med at betragte Jangens Pantomime. „Sergeanten maa være sit Endeligt nær, og jeg har troet at han kunde ønske at sige et eller andet til sin Efterfølger i Commando, førend han lukker sine Dine for stedse. Det er nu for sildigt, og, som I siger, Stifinder, Lieutenanten er virkelig gaaet forud."

„Det er han, skøndt ad en forskjellig Sti. Hvad Myn= dighed angaaer, da troer jeg at Corporalen nu har Ret til at commandere hvad der er tilbage af det 55de, skøndt det er et lille og sonderlemmet, for ikke at sige modløst Parti. Men dersom der er noget at udrette, da er der den største Rimelighed for, at man henvender sig til mig, for at udføre det. Jeg formoder alligevel, at vi kun har at begrave de Døde, og at stifke Ild paa Blokhuset og Hytterne, thi ifølge deres Veliggenhed, om ikke ifølge Loven, staae de paa Fiendens Territorium, og bør ikke efterlades til Gavn for dem. At vi igjen kunne faae Nytte af dem, kan der ikke være Spørgsmaal om; thi nu da Franskmændene vide hvor de skulle finde Den, vilde det være det samme, som med aabne Dine at stifke Haanden i en Ulvesælde. Denne Deel af Arbejdet vil Storslange og jeg paatage os, thi vi ere ligesaa øvede i Tilbagetog, som i Fremrykning."

„Alt det er meget godt, min gode Ven; og hvad nu min stakkels Svoger angaaer, saa kan vi, skøndt han er Soldat, efter min Mening, ikke lade ham forlade os uden et Trostensord, og uden at tage Afshed. Dette har i enhver Henseende været en ulykkelig Affaire, skøndt jeg formoder, at det er ikke mere end hvad man havde Ret til at vente, naar man seer hen til Tiderne og Navigationen. Vi maa gjøre vort Bedste, og forsøge paa at hjælpe den værdige Mand med at lette Fortøiningen, uden at sprænge hans

Tabellaring. Døden er en Omstændighed, naar alt kommer til alt, Master Stifinder, og den er tillige af en meget sædvanlig Charakter, da vi see at vi Alle, tidligere eller senere maa underkaste os den."

"J taler Sandhed, J taler Sandhed, og af den Grund holder jeg det for klogt altid at være rede. Jeg har ofte tænkt, Saltvand, at den er lykkeligst, som har mindst at efterlade, naar Døden kalder. Her er nu jeg, en Jæger og en Speider og en Veiviser, og skjøndt jeg ikke eier en Fodbred Land paa Jorden, nyder og eier jeg mere end den store Albany-Patron. Med Himlen over mit Hoved, til at erindre mig om den sidste store Jagt, og det tørre Lov under mine Fodder, træder jeg saa frit paa Jorden, som om jeg var dens Herre og Eier, og hvad mere kan Hjertet begjære? Jeg siger ikke, at jeg ikke elsker Noget der hører til Jorden; thi det gjør jeg, skjøndt ikke meget, med mindre det skulde være Mabel Dunham, hvem jeg ikke kan tage med mig. Jeg har nogle Hvalpe i det høiere Kort, som jeg sætter stor Priis paa, skjøndt de ere for stoiende til Krig, og derfor ere vi nødsagede til at leve adstille for en Tid, og dernæst troer jeg det vilde bedrøve mig at stilles fra Hjortefælde; men jeg seer ingen Grund til, at vi ikke skulde blive begravne i een og samme Grav, thi vi ere saa nær som muligt lige lange — sex Fod paa et Haar; men naar jeg undtager dette og en Pibe, som Storslange gav mig, og nogle faa Grindringer, som jeg har faaet af Reisende, og som alle kunde lægges i en Patronkasse, og anbringes under mit Hoved, naar Marskordren kommer, skal jeg være færdig paa en Minuts Varjel; og lad mig sige Eder, Master Cap, det er ogsaa hvad jeg kalder en Omstændighed."

"Det samme er netop Tilfældet med mig," svarede Sømanden, medens de to gik hen til Blokhuset, altfor meget

bestæftiget med deres respective Moralitet, til i det Dieblif at erindre det sørgelige Erinde de gif i, „det er netop den Maade paa hvilken jeg soles og raisonnerer. Hvor ofte har jeg ikke, naar jeg var nær ved at forlise, følt hvor stor en Trøst det var, at jeg ikke eiede Skibet; dersom det gaaer tabt, har jeg sagt til mig selv, nu, saa gaaer mit Liv med det; men ikke min Eiendom, og deri er der stor Trøst. Jeg har opdaget, medens jeg har baret mig igjennem Verden, fra Cap Horn til Nordcap, ikke at tale om en Seillads paa en Smule Færsvand, at naar et Menneske har nogle saa Dollars, og putter dem i en Kiste, under Laas og Luffe, kan han være temmelig sikker paa at luffe sit Hjerte inde med dem, og derfor bærer jeg saa godt som Alt, hvad jeg eier, i et Velte rundt om Livet, for, som jeg siger, at holde Livsdelene paa det rette Sted. Handen skal gale mig, Stifinder, naar jeg troer, at et Menneske uden Hjerte er bedre end en Fift uden et Hul i sin Lustblære.“

„Jeg veed ikke hvorledes det kan være, Master Cap; men en Mand uden Samvittighed er kun en stakkels Skabning, det giver jeg mit Ord for at Enhver vil opdage, der har med en Mingo at gjøre. Jeg bryder mig kun meget lidet om Dollars og halve Johannisser, thi disse ere Favoritmynterne i denne Verdensdeel, men jeg kan letteligen troe, af hvad jeg har seet af Menneskeslægten, at naar en Mand har en Kiste fuld af dem, kan han siges at indeluffe sit Hjerte i den samme Kiste. Jeg jagede en Gang i to Sommer, under sidste Fred, og jeg samlede saameget Pelsværk, at jeg fandt, at mine rette Følelser begyndte at vige for Attraaen efter Eiendom, og dersom det forvolder mig Beskyrmring at ægte Mabel, saa er det fordi jeg kan komme

til at elste saadanne Ting altfor høit, blot for at gjøre hende det hyggeligt."

"J er en Philosoph, det er tydeligt, Stifinder, og jeg kan ikke sige andet end at J er en Christen."

"Jeg kunde ikke blive i god Forstaaelse med den Mand, der vovede at modsigte det sidste, Master Cap. Jeg er ikke bleven døbt af Moravianerne, som saa mange af Delawarerne, det er sandt, men jeg holder mig til Christendommen og hvide Gaver. I mine Dine er det ligesaa vansærende for en hvid Mand ikke at være en Christen, som det er for en Rødhud ikke at troe paa hans lykkelige Jagtegne; dog, naar man fraregner Forstfjellen i Traditionerne, og nogle Afvigelser om Maaden paa hvilken Aanden vil blive bekræftiget efter Døden, holder jeg for at en god Delawarer er en god Christen, om han end aldrig har seet en Moravian, og en god Christen en god Delawarer, saavidt det angaaer Natur. Storflange og jeg tale ofte om disse Gjenstande, thi han føler Længsel efter Christendommen —"

"Ganden beller!" afbrød Cap. "Og hvad har han i Sinde at gjøre i Kirken, med alle de Skælper han tager?"

"Lad ikke en falsk Forestilling løbe væk med Eder, Ben Cap; lad ikke en falsk Forestilling løbe væk med Eder. Dette ligger kun i Farven, og alt berøer kun paa Opdragelse og naturlige Gaver. See Eder om blandt Menneffene, og sig mig, hvorfor J seer en rød Kriger her, en sort der, og hvide Armeer paa andre Steder? Alt dette, og meget mere, som jeg kunde udpege, er bleven anordnet saaledes i een eller anden speciel Hensigt, og det tilkommer ikke os at nægte Sandheden af Kjendsgerninger. Nei, nei, enhver Farve har sine Gaver og sine Love, og sine Traditioner, og man bør ikke fordomme den ene, fordi man ikke nøiagtig forstaaer den."

„J maa have læst meget, Stifinder, for at kunne see Tingene i et saa klart Lys, som dette,“ gjensvarede Cap, der ikke var lidt forvirret over hans Vedfagers simple Troesbekjendelse. „Det er mig nu Altsammen saa klart som Dagen, skjøndt jeg maa sige, at jeg aldrig før har truffen paa disse Meninger. Hvilken Denomination horer J til, min Ven?“

„Hvordan?“

„Hvilken Sect holder J Eder til? Hvilken særegen Kirke søger J?“

„See Eder om, og dom selv. Jeg er i Kirke nu; jeg spiser i Kirken, drifter i Kirken, sover i Kirken, Jorden er Guds Tempel, og jeg besøger ham hver Time, daglig, uden Ophør, som jeg haaber i Idmyghed. Nei, nei, jeg vil ikke fornægte mit Blod og min Farve; jeg er en født Christen, og skal dø i samme Tro. Moravianerne prøvede mig haardt, og een af Kongens Kapellaner gjorde ogsaa sit Bedste, skjøndt det er en Klasse, der paa ingen Maade ere mandhaftige i den Henseende, og en Missionair, sendt fra Rom, talte ogsaa meget med mig, medens jeg viste ham Bei gjennem Skoven, under sidste Fred; men jeg har havt eet Svar til dem Alle: jeg er allerede en Christen, og behøver hverken at være Moravian, eller Kirkemand, eller Papist. Nei, nei, jeg skal ikke fornægte min Fødsel eller mit Blod.“

„Jeg tænker et Ord af Eder maatte kunne lette Sergeanten over Dødens Grunde, Master Stifinder. Han har ingen anden hos sig end stakkels Mabel, og hun, veed J, er, naar Alt kommer til Alt, kun en Pige og et Barn.“

„Mabels Legeme er skrøbeligt, Ven Cap, men i Sager af denne Natur tvivler jeg om, hun ikke kunde være stærkere end de fleste Mænd. Men Sergeant Dunham er min Ven, og han er Eders Svoger; altsaa da vor Kamp og Haand-

hævelsen af vore Rettigheder er forbi, er det passende at vi begge gaae og ere Bidne til hans Endeligt. Jeg har staaet hos mangen en døende Mand, og seet hans sidste Aandedrag og hørt hans sidste Suk; thi naar Slagets Forvirring og Tummel er forbi, er det godt at tænke paa de Ulykkelige, og det er mærkværdigt at være Bidne til hvor forskjelligt den menneskelige Natur føler, i saadanne høitidelige Diebliske. Nogle gaae bort ligesaa dumme og uvidende, som om Gud aldrig havde givet dem Forstand, i en Tilstand, som de Intet havde at svare for; medens andre forlade os tilfredse, som Mennesker der afvælte svære Byrder. Jeg troer at Sjelen seer klart i saadanne Diebliske, min Ven, og at svundne Gjærninger staae tydeligt for vor Erindring."

"Det vil jeg svare for de gjør, Stifinder. Jeg har selv været Bidne til noget lignende, og haaber at jeg har havt godt deraf. Jeg erindrer een Gang, da jeg troede min Tid var kommen, og Logbogen blev overhalet med en Flid, som jeg ikke troede mig selv istand til, førend det Dieblisk. Jeg har ikke været nogen meget stor Synder, Ven Stifinder, det vil sige, aldrig efter en stor Maalestok, skjøndt jeg, naar Sandheden kom for Dagen, tør sige at en heel Deel Smaating kunde blive anført imod mig, saavelsom imod andre Mennesker; men saa har jeg aldrig begaaet Sorøveri, heller ikke Høisforræderi eller nogen af den Slags Ting. Hvad Smugling og deslige Ting angaae, nu, da er jeg Sømand, og jeg formoder at alle Jag har sine svage Sider. Jeg tør nok sige, at Eders Haandtering heller ikke er uden Dadel, hæderlig og nyttig, som den synes at være."

"Mange af Speiderne og Veiviserne ere fortviolede Skjelmer, og tage, ligesom Dvarteermesteren her, Penge fra begge Sider. Jeg haaber, at jeg ikke er een af dem,

skjøndt alle Forretninger lede til Fristelser. Tre Gange i mit Liv er jeg bleven haardt prøvet, og een Gang var jeg lidt svag, skjøndt jeg haaber at det ikke var i en Sag, der skulde forstyrre en Mands Samvittighed i hans sidste Diebliske. Den første Gang var, da jeg i Skoven fandt en Palle Skind, som jeg vidste tilhørte en Fransmand, der jagede paa vor Side af Linien, hvor han intet havde at gjøre, serogtyve saa smukke Bæversskind, som nogenfinde frydede et mennefteligt Die. Godt, det var en svær Fristelse, thi jeg troer næsten at Loven havde været med mig, skjøndt det var i Fredstid. Men saa erindrede jeg at saadanne Love vare ikke skabte for os Jægere, og betænkte at den stakkels Mand kunde have bygget store Forhaabninger for næste Vinter, paa Salget af hans Skind, og jeg lod dem ligge hvor de laae. De fleste af vore Folk sagde, at jeg handlede uret, men den Maade paa hvilken jeg for den Nat, overtydede mig om, at jeg havde gjort ret. Den næste Fristelse var da jeg fandt Riflen, der vistnok er den eneste i denne Deel af Verden, man kan gjøre ligesaa sikker Regning paa, som paa Hjortefælder, og jeg vidste, at ved at tage den, eller endog kun at skjule den, kunde jeg paa een Gang stige til den første Skytte i denne Egn. Jeg var den Gang ung, og langt fra saa dygtig, som jeg senere er bleven, og Ungdommen er ærgjerrig og kappelysten; men Gud være lovet, jeg blev Herre over mine Følelser, og Ben Cap, hvad der næsten er ligesaa godt, jeg blev Herre over min Rival i saa ærlig en Skiveffydning, som nogenfinde blev seet i Garnisonen, han med sin Riffel og jeg med Hjortefælder, og det ovenikjøbet i Generalens Narværelse! Her standsede Stifinder for at lee, idet hans Triumph endnu lystte af hans Dine, og hans solbrændte og brunede Kind glødede. „Godt, det næste Sammenstød med Djævelen var

det haardeste af dem alle, og det var da jeg kom pludselig bag paa en Leir af sex Mingoer, sovende i Skoven, med deres Bøsser og Krudthorn opstillede saaledes, at jeg var istand til at bemægtige mig dem, uden at vække eet af disse Umennesker. Hvilken Leilighed vilde det ikke have været for Storflange, der vilde have expederet dem med sin Kniv, den Ene efter den Anden, og havt deres sex Skalper ved sit Belste, i lige saa kort Tid, som jeg bruger til at fortælle Historien. Oh! han er en tapper Krieger, den Chin-gachgook, og ligesaa ærlig, som han er brav, og saa god, som han er ærlig!"

"Og hvad gjorde I da ved denne Leilighed, Master Stifinder?" spurgte Cap, der begyndte at føle Interesse for Udsaldet, "det forekommer mig, at I enten havde saaet en meget heldig, eller meget uheldig Landtjending."

"Det var heldigt og det var uheldigt, dersom I kan fortsaae det. Det var uheldigt, fordi det viste sig, at være en fortvivlet Fristelse, og dog var det, naar man tager alle Ting i Betragtning, til Slutningen heldigt. Jeg rørte ikke et Haar paa deres Hoveder; thi en hvid Mand har ingen naturlige Gaver til at tage Skalper, heller ikke fikrede jeg mig en eneste af deres Rifler. Jeg havde Mistillid til mig selv, da jeg vidste at en Mingo ikke var nogen Favorit i mine Dine."

"Med Hensyn til Skalperne troer jeg I har fuldkommen Ret, min værdige Ven; men med Hensyn til Vaabnene og Forraadet, vilde de have været condemnerede for enhver Prisret i Christenheden."

"Det vilde de, det vilde de, men saa vilde Mingoerne være slupne fri, da de saa at en hvid Mand ikke mere kan angribe en ubevæbnet, end en sovende Mand. Nei, nei, jeg lod mig selv, min Farve og min Religion veder-

fares Retfærdighed. Jeg ventede til deres Luur var udsøvet, og de igjen vare paa Krigsstien, og ved der at falde dem i et Baghold, og flankere dem, pebrede jeg dem saa tilstrækkeligt, at kun een af dem kom tilbage til sin Landsby og han kom endda haltende til sin Bigwam. Heldigt, som det viste sig at være, havde den store Delawarer kun standsset for at forlægge noget Bildt, og fulgte mit Spor, og da han stødte til mig, havde han fem af Slynglernes Skælpe hængende hvor de burde være. I seer altsaa, at der Intet var tabt i at handle ret, hverken med Hensyn til Gren eller til Fordelen."

Sag tilmumlede ham sit Bisald, skjøndt det maa indrømmes, at hans Forstand ikke fuldkommen klart opfattede Distinctionerne i hans Kammerats Moral. De To havde, medens de samtalede, nærmet sig Blokhuset, og derpaa standsede de igjen, da een eller anden Sag af mere end almindelig Interesse bragte dem til at staae. De vare alligevel saa nær ved Bygningen, at ingen af dem tænkte paa længere at fortsætte Gjenstanden; men begge forberedte sig paa Slutningsscenen med Sergeant Dunham.

Fjortende Kapitel.

Omendskjøndt Soldaten maa betragte Farer, og endog Døden, med Ligegyldighed i Slagets Tummel, naar Sjæls Overgang bliver forhalet til Diebliske af No og Betragt-

ning, medbringer Forandringen dog det sædvanlige Følge af høitidelige Betragtninger; af Anger over det Forbigangne og af Tvivl og Ahnelser om det Tilkommende. Manges en Mand er død med et heroisk Udtryk paa sine Læber; men med et tungt og mistvivlende Hjerte; thi hvad end Forskjellen kan være i vore religiøse Troesbekjendelser, enten vi stole paa Christi Mægling, Mahomets Dogmer, eller Østens fuldbendte Allegorier, saa er der en Overbeviisning, fælleds for alle Menneſter, at Døden kun er Døtrinnet mellem denne og en mere ophøiet Tilstand. Sergeant Dunham var en tapper Mand, men han stundede til et Land, hvor Bestemthed ikke nyttede ham til noget, og ligesom han gradviiis følte sig løsreven fra Verdens Greb, tog hans Tanker og Følelser den naturlige Retning; thi dersom det er sandt, at Døden er den store Udvæjner, da er det ikke sandere i Noget, end deri, at den bringer Alle til samme Betragtning af Livets Forfængelighed.

Skjøndt Stifinder var en Mand af samvittighedsfulde og eiendommelige Sædvaner og Meninger, var han altid tankefuld og tilbøielig til at betragte Tingene rundt om sig, med et Ansøg af Philosophi, saavelsom med Alvor. Hos ham vækkede derfor Scenen i Blokhuset ikke meget nye Følelser. Men det var anderledes med Cap, raa, egenfindig, dogmatisk og larmende, var den gamle Somand lidet vant til at see Dødens Nærmelse med den Alvor, som dens Bigtighed udfordrer, og uagtet Alt hvad der var foregaaet, og hans oprigtige Agtelse for Svogeren, gif han nu ind i den Døendes Bærelse med meget af den forhærdede Lige-gyldighed, der var Frugten af en lang Trainering i en Skole, som, medens den dog giver saa mange Lærdomme i de sublimeste Sandheder, i Almindelighed bortodfler sine

Formaninger paa Elever, der kun ere lidet stiftede til at hofte Fordeel af dem.

Det første Beviis paa at Gay ikke saa fuldkommen, som de der vare samlede om ham, deeltog i Diebliffets Høitidelighed, var ved at begynde Fortællingen om de Begivenheder, som nylig havde fremkaldt Muirs og Arrowheads Død. „Begge lettede deres Ankre i en Fart, Broder Dunham," sluttede han, „og Du har den Trost at vide, at Andre ere gaaede forud for Dig paa den store Reise, og det ovenikjøbet Mænd, som Du ikke har nogen særegen Grund til at elske, hvilket, dersom jeg var i Dit Sted, vilde være en stor Kilde til Trost for mig. Min Moder sagde altid, Møster Stifinder, at døende Følks Mænd aldrig burde gøres nedslaaet, men at de burde opmuntres ved alle passende og fornødtige Midler, og disse Nyheder vil være den stakkels Karl til stor Lættelse, dersom hans Følelser for de Vilde i ringeste Maaade ligne mine.“

June reiste sig ved denne Efterretning og stjal sig med lydløs Skridt ud af Blokhuset. Dunham lyttede med tomt Blik, thi Livet havde allerede tabt saa mange af dets Vaand, at han virkelig havde forglemt Arrowhead, og ikke brød sig noget om Muir; men han spurgte med svag Stemme efter Eau-douce. Den unge Mand blev strax kaldt, og kom øieblikkelig. Sergeanten stirrede venligt paa ham, og hans Dine udtrykte Fortrydelse over den Uret han i Tanterne havde gjort ham. Selskabet i Blokhuset bestod nu af Stifinder, Gay, Mabel, Jasper og den døende Mand. Med Undtagelse af Datteren stod Alle rundt om Sergeantens Leie, og ventede hans sidste Dieblif. Mabel knælede ved hans Side, nu trykkende den flamme Haand til sit Hoved, nu fugtende Faderens brændende Læber.

„Det vil snart være forbi med Eder, Sergeant," sagde

Stifinder, der neppe kunde siges at være forbauset over denne Scene, thi dertil havde han altfor ofte været Vidne til Dødens Nærmelse og Seir; men som tilfulde følte Forskjellen mellem hans Triumf i Slagets Hede og i den huslige Kredses Ro; „og jeg tvivler ikke om at vi skal mødes igjen hisset. Arrowhead er gaaet bort, det er sandt; men det kan aldrig være ad en ærlig Indianers Bei. I har seet ham for sidste Gang; thi hans Bei kan ikke være de Retfærdiges. Fornuften strider mod denne Tanke, og ifølge min Dommeskraft er den ogsaa imod Lieutenant Muirs Udsfærd. I har opfyldt Eders Pligter i Livet, og naar en Mand gjør det, kan han med et let Hjerte og hurtige Skridt begive sig paa den længste Reise.“

„Det haaber jeg, min Ven; jeg har forsøgt at opfylde mine Pligter.“

„Ja, ja, faldt Cap ind, Hensigten udgjør det Halve af et Slag, og skjøndt Du vilde have gjort bedre, dersom Du var dreiet bi i Abningen, og havde sendt et Fartoi ind for at føle hvorledes Landet laae, kunde Udsaldet være bleven anderledes, Ingen blandt os her tvivler om, at Du havde de bedste Hensigter, hvilket jeg skulde troe heller ikke er Tilfældet noget andetsteds, saavidt jeg har seet af denne Verden og læst om den anden.“

„Ja, jeg havde, jeg havde de bedste Hensigter.“

„Fader! oh! min elskede Fader!“

„Magnet faaer balle Seil, ved dette Slag, Master Stifinder, og formaaer kun at sige eller gjøre lidet for at bringe sin Fader over Grundene; vi maa derfor Alle desto kraftigere forsøge paa at give ham et kjærligt Tørn.“

„Talte Du, Mabel?“ spurgte Dunham, idet han vendte Blikket i den Retning hvor Datteren var, thi han var alle-rede for svag til at vende Legemet.“

„Ja, Fader; stol ikke paa Medlidenhed og Frelse, for noget Du selv har udrettet, stol ene og alene paa Guds Søns hellige Forbøn.“

„Kappellanen har sagt os noget lignende, Broder. Det hjære Barn kan have Ret.“

„Ja, ja, det er en Læresætning, derom er ingen Tvivl, Han vil være vor Dommer og holder Logbog over vore Handlinger, og vil opsummere dem alle paa den sidste Dag, og da vil han sige hvem der har handlet ret og hvem der har handlet ilde. Jeg troer Mabel har Ret; men da behøver Du ikke at være bekymret, da der ikke er nogen Tvivl om at Regnskabet er rigtig holdt.“

„Onkel! — kjæreste Fader! Dette er forfængelige Illusioner! oh! sæt al Din Tillid til den hellige Forlørsers Mægling! Har Du ikke ofte følt Din egen Usformuenhed til at iværksætte Dine egne Ønsker i de sædvanligste Ting, og hvorledes kan Du troe Dig istand til, ved egne Handlinger, at opheie en syndig og skrobelig Natur tilstrækkeligt til at fremstilles for den fuldkomneste Reenheds Afsyn? Der er ikke Haab for Nogen uden ved Christi Forbøn!“

„Dette er hvad Moravianerne pleiede at sige os,“ sagde Stifinder sagte til Cap; „stol paa at Mabel har Ret.“

„Ret nok, Ben Stifinder, i Distancerne, men uret med Betsyn til Coursen. Jeg frygter for at Barnet vil faae Sergeanten til at rage i Drift, netop i det Dieblis vi havde ham stot, og i den reneste Deel af Kanalen.“

„Overlad det til Mabel, overlad det til Mabel, hun veed mere end nogen af os, og kan ikke gjøre nogen Skade.“

„Jeg har hørt dette før,“ svarede endelig Dunham.

„Ak! Mabel, det er besynderligt for en Fader at lære af Barnet, i et Dieblis, som dette.“

„Sæt Din Lid til Gud, Fader; stot Dig til hans hellige

og forbarmende Søn. Ved kjæreste, kjæreste Fader, bed om hans almægtige Bistand."

"Jeg er ikke vant til at bede, Broder, Stifinder, — Jasper, kan I hjælpe mig til Ord."

Eay vidste neppe hvad Bonnen betød, og han kunde ikke svare. Stifinder bad ofte, daglig, om ikke hver Time, men det var i hans stille Sind, i hans egne ustyldige Tanker, og ganske uden Hjælp af Ord. I dette Punkt var han derfor ligesaa unyttig som Sømanden, og havde intet Svar at give. Skjøndt Jasper Eau-douce gjerne vilde have hjulpen til at flytte et Bjerg, for at lindre Mabel, var dette at forlange Hjælp, som det ikke stod i hans Magt at yde, og han følte en Skamfuldhed, som kun altfor ofte overkomme de Unge og Kraftfulde, naar de blive opfordrede til at udføre en Handling, som i Taushed aabenbarer deres virkelige Svagbed og Afhængighed af overordnede Kræfter.

"Fader!" sagde Mabel, idet hun tørrede sine Øine, og bestræbte sig for at lægge et roligt Udtryk i sine blege Træk, og af Bevægelse skjælvende Legeme, "jeg vil bede med Dig, for Dig, for mig selv og for os Alle. Den Svagestes og meest Idmyges Paakaldelse bliver aldrig ubønhort."

Der var noget ophøiet, saavelsom noget overordentlig rørende i denne barnlige Gudsfrygt. Den rolige, men alvorlige Maade, paa hvilken dette unge Bæsen forberedte sig paa at udføre denne Pligt; den Selvovervindelse med hvilken hun forglemte sit Kjøn's Frygtsomhed og Undseelse, for at understøtte sin Fader i dette prøvelsesfulde Dieblit, den Hoihed, der laae i Hensigten, hvormed hun rettede al sin Styrke mod det store Diemed der forelaae hende, med en Qvindes Andagt og Overlegenhed over Smaating, naar hendes Kjærlighed paakaldes, og den hellige Ro i hvilken hendes Sorg var sammentrængt, gjorde hende for Diebliffet

til Gjenstand for noget der lignede Urefrygt og Erbødighed hos hendes Omgivelse.

Mabel havde faaet en religiøs og fornuftig Opdragelse, uden Overdrivelse og uden at troe sig klogere end hun var. Hendes Tillid til Gud var frimodig og fuld af Haab, medens den var af den meest ydmyge og afhængige Natur. Hun havde fra Barndommen været vant til at henvende sig til Gud i Bøn, idet hun fulgte Christi guddommelige Bud, der befaler sine Tilbedere at afholde sig fra forsængelige Gjen-tagelser, og som har efterladt sig en Bøn der i Ophoiethed og Indholdsrighed ikke har sin Lige, som om den forsætliggen var opsat for at tilrettevise Menneskets Tilboielighed til at fremsætte sine egne løse og vaklende Tanker, som de velbehageligste Offre. Den Sect blandt hvilken hun var bleven oplært, havde meddeelt dens Efterfølgere nogle af Sprogets skønneste Værker, som et passende Hjælpemiddel for deres Andagt og Bøn. Vant til denne Slags offentlige og endog private Andagt, havde vor Heltindes Aand naturligtviis hengivet sig til dens ophoiiede Tanker, hendes Smag var bleven forbedret ved dens Studium, og hendes Sprog ophoiet og beriget ved dens Talemaade. Mabel var, kort sagt, i denne Henseende, et Beviis paa den Indflydelse, som Kortrolighed med det passende i Tankegangen, Dygtighed i Sproget, og Belansthændighed i Adfærd, har, endog paa deres Vaner og Udtryk, som kunde antages for ikke stedse at være modtagelige for høiere Indtryk af denne Natur. Da hun knælede ned ved Siden af sin Faders Leie, forberedede endog hendes ærbødige Stilling og Bøsen Tilhørerne paa hvad der vilde komme, og da hendes kjærlighedfulde Hjerte tilskyndede hendes Tale, og Hukommelsen kom begge til Hjælp, vare de Bønner og Lovprisninger hun opsendte, af den Bestaafenhed, som værdigen kunde have ledet

Englenes Aander. Skjøndt Ordene ikke vare slavist laante, vidnede Udtryffene om den simple Bærdighed af den Kirkeceremoni til hvilken hun var bleven vant, og vare sandsynligviis det Bæsen, til hvem de vare henvendte, ligesaa værdige, som nogen menneffelig Magt nogensinde kunde gjøre dem. De frembragte deres fulde Indtryk paa Tilhørerne; thi det bør bemærkes, at uagtet den haardnakkede Virkning af en falsk Smag, der længe er bleven næret, er det sande Dyboiede og Skjønne saa noie forbunden med Naturen, at det i Almindelighed finder et Echo i ethvert Hjerte.

Men da vor Heltinde kom til at berøre den døende Mands Stilling, blev hendes Tale meest indtrængende, thi da var hun i Sandhed meest nidkær og naturlig. Sprogets Skjønhed var bevaret; men dette blev understøttet af den ustyldige Kjærligheds Styrke, og hendes Ord bleve begejstrede af en hellig Ild, der nærmede sig den sande Bæltalenheds Storhed. Vi kunde gjengive nogle af hendes Udtryk; men vi tvivle om det Passende i at underkaste et saa helligt Thema en altfor fortrolig Udvikling, og afstaae derfra.

Virksomheden af denne særegne men høitidelige Scene, var forskjellig paa de forskjellige Individuer der vare tilstede. Dunham tabte sig snart i Bønnen, og han følte en saadan Trøst, som den, der vaklende paa Randen af en Afgrund, under en Byrde der er vanskelig at bære, kan antages at føle, naar han uventet mærker at Byrden er borttaget, for at lægges paa en Andens Skuldre, der ere bedre istand til at bære den. Cap var fuld af Forbauselse og Grefrygt, skjøndt Virksomheden paa hans Sjæl ikke var meget dyb eller meget varig. Han undrede sig lidt over sine egne Følelser, og havde sine egne Tvivl, om de vare saa mandedige og heroiske, som de burde være; men han følte altfor godt Indflydelsen af Sandhed, Idmyghed, religiøs Under-

fastelse og menneftelig Afhængighed, til at tænke paa at afbryde med nogen af sine raar Indvendinger. Jasper knælede ligeover for Mabel, tilhøylede sit Ansigt, og fulgte hendes Ord, med et alvorligt Ønske om at understøtte hendes Bønner med hans egne, skjøndt det er et Spørgsmaal, om hans Tanker ikke dvælede ligesaa meget ved hendes bløde, blide Toner, som ved Gjenstanden for hendes Bøn.

Birkningen paa Stifinder var paaafaldende og synlig; synlig fordi han stod opret, ogsaa ligeoverfor Mabel, og Berøggelsen i hans Træk forraadte, som sædvanligt Berøggelsen i hans Sind. Han lænede sig paa sin Riffel og i enkelte Dieblitte omklamrede hans senefulde Fingre Løbet med en Styrke, der syntes at sammenknuge Baabnet, medens han een eller to Gange, da Mabels Sprog opløstede sig i inderlig Forbindelse med hendes Tanker, hørvede sit Blik til Loftet ovenover ham, som om han ventede at finde eet eller andet synligt Beviis paa det frygtede Bæsens Nærværelse, til hvem Ordene vare henvendte. Derpaa vendte igjen hans Blik tilbage til det yndige Bæsen, der saaledes lod Aanden udstrømme i ivrige, men rolige Bønner til Gunst for en døende Fader; thi Mabels Sind var ikke længer bleg, men glødede af en hellig Begeistring, medens hendes blaa Dine vare vendte op mod Lyset, saa at hun lignede et af Guides Malerier. I dette Dieblik glødede hele Stifinders ærlige og mandige Hengivenhed i hans kloge Træk, og hans Blik paa vor Heltinde var saaledes, som det, den kjærligste Fader kunde fæste paa et elsket Barn.

Sergeant Dunham lagde sin Haand blidt paa Mabels Hoved, da hun endte Bønnen og skjulte sit Ansigt i hans Teppe.

„Gud velsigne Dig, mit elskede Barn, Gud velsigne

Dig!" Han hvistede dette snarere, end han yttrede det høit, „dette er sand Trost; gid at ogsaa jeg kunde bede!"

„Fader, Du kjender Herrens Bøn, Du lærte mig den selv, medens jeg var et Barn."

Der gik et Smil over Sergeantens Ansigt; thi han erindrede, at han idetmindste havde efterkommet denne faderlige Pligt; og Bevidstheden derom forskaffede ham uudsigelig Tilfredshed i dette høitidelige Dieblit. Han var derpaa taus i flere Minutter og alle Tilstedeværende troede at han bad til Gud.

„Mabel, mit Barn!" yttrede han tilsidst med en Stemme der syntes at leve op paany, „Mabel, jeg forlader Dig." Manden synes altid, ved denne store og endelige Vandring at betragte Legemet som et Intet; „jeg forlader Dig, mit Barn, hvor er Din Haand."

„Der, kjæreste Fader — her ere de begge — oh! tag dem begge!"

„Stifinder," tilføjede Sergeanten, idet han samlede paa den modsatte Side af Sengen, hvor Jasper endnu knælede, og fik ved en Feiltagelse en af den unge Mands Hænder, „tag den — jeg efterlader Eder som hendes Fader — som I og hun maa finde for godt — Gud velsigne Dig — Gud velsigne Eder begge!"

I dette Urefrygt indgydende Dieblit, vilde Ingen plumpt gøre Sergeanten opmærksom paa hans Feiltagelse, og han døde en Minut eller to senere, holdende Mabels og Jaspers Hænder i begge sine. Vor Heltinde var uvidende om det Hele, indtil et Udbrud af Gæd forkyndte hendes Faders Død; da hun opløstede sit Ansigt saae hun Jaspers Dine fæstede paa hendes, og følte hans Haands varme Tryk. Men een eneste Følelse var den fremherskende i dette Dieblit, og Mabel trak sig tilbage for at græde, sig selv neppe

bevidst hvad der var foregaaet. Stifinder tog Eau-douces Arm og begge forlod Blokhuset.

De to Benner gik i Stilhed forbi Ilden, langs med den aabne Plaine, og naaede næsten Dens modsatte Strandbred i dyb Tausshed. Her standsede de og Stifinder talte.

„Dette er Altsammen forbi, Jasper,” sagde han; „det er Altsammen forbi. At! stakkels Sergeant Dunham har fuldendt sin Marsch, og det ovenikjøbet ved en giftig Mingo's Haand. Godt, vi vide aldrig hvad der vil skee, og hans Lykke kan blive Eders eller min, imorgen, eller Dagen efter.”

„Og Mabel? hvad skal der blive af Mabel? Stifinder.”

„J hørte den døende Sergeants Ord, han har efterladt sit Barn til min Omsorg, Jasper, og det er et meget høitideligt Ansvar, er det; ja det er et meget høitideligt Ansvar.”

„Det er et Ansvar, Stifinder, som enhver Mand med Glæde vilde befrie Eder for,” gjenstvarede Ynglingen med et bittert Smil.

„Jeg har ofte troet at det er falsken i urette Hænder. Jeg er ikke indbildst, Jasper; jeg er ikke indbildst, det troer jeg ikke jeg er; men dersom Mabel Dunham er villig til at overse alle mine Ufuldkommenheder og min Uvidenhed, vilde jeg feile om jeg stred imod, paa Grund af nogensombest Bished jeg selv kan have om min egen Mangel paa Fortjeneste.”

„Ingen vil dadle Eder, Stifinder, fordi J ægter Mabel Dunham, ikke mere end de vilde dadle Eder for at bære en kostbar Juvel paa Eders Bryst, som en Ben af egen Tilskyndelse havde givet Eder.”

„Troer I at de vilde dadle Mabel? Knos — jeg har ogsaa haadt mine Tvivl derom; thi alle Menneffene ere maastee ikke saa tilboielige til at betragte mig med samme Vane som I og Sergeantens Datter.“ Jasper Bau-douce studsede som en Mand der farer sammen ved en pludselig legemlig Smerte; men forøvrigt vedligeholdte han sin Selvebeersthed. „Og Menneffene ere misundelige og onde, i Særdeleshed i og omkring Garnisonerne. Jeg ønsker undertiden, Jasper, at Mabel kunde have fattet Gudhed for Eder, gjør jeg, for at Een som I, naar Alt kom til Alt, kunde gjøre hende lykkeligere end jeg nogensinde kan.“

„Vi vil ikke tale derom, Stifinder,“ afbrød Jasper kort og utaalmelig — „I vil blive Mabels Husbond, og det er ikke ret at tale om nogen Anden i den Egenstabs. Hvad mig angaaer, da vil jeg følge Master Cays Raad og prøve paa at danne mig til en Mand, ved at see til hvad der er at udrette paa det salte Vand.“

„I, Jasper Western! — I forlade Indsøerne, Skovene og Grændserne, og det ovenikjøbet for Byerne og de unyttige Coloniers Skyld, og lidt Forskjel i Vandets Smag! Har vi ikke Saltflækkerne, dersom Salt er Eder nødvendigt? og bør ikke Menneftet lade sig noie med hvad der tilfredsstiller de andre Guds Skabninger? Jeg gjorde Regning paa Eder, Jasper — jeg gjorde Regning paa Eder, gjorde jeg — og tænkte, nu da Mabel og jeg have i Sindet at boe i vor egen Hytte, at I en Dag ogsaa kunde fristes til at vælge en Ledfagerste, og komme og nedsatte Eder i Nærheden af os. Der er et yndigt Sted, omtrent halvtreds-sindstyve Mile vesten for Garnisonen, som jeg i Tankerne har valgt til min egen Bolig, og der er en fortræffelig Davn, omtrent en Miil paa denne Side deraf, hvor I, naar Eders Leilighed var, kunde løbe ind og ud med Rutteren,

og jeg har endog forestillet mig Eder og Eders Kone i Besiddelse af det ene Sted, og Mabel og jeg i Besiddelse af det andet. Vi vilde der ganske have det for os selv, og dersom Forsynet nogensinde har bestemt nogen af sine Skabninger til at være lykkelige paa Jorden, kunde ingen blive lykkeligere end vi fire."

"J glemmer, min Ven," svarede Jasper, idet han greb Beiviserens Haand, og fremtvang et venligt Smil, "at jeg mangler den fjerde Person til at elske og pleie, og jeg tvivler meget om at jeg nogensinde vil komme til at elske Nogen, som jeg elsker Eder og Mabel."

"Tak, min Dreng; jeg takker Eder af mit ganske Hjerte; men hvad I kalder Kjærlighed til Mabel er kun Venstabskab, og en meget forffjellig Ting fra hvad jeg føler. Ifødenfor at sove ligejaa sødt, som Naturen ved Midnat, som jeg pleiede at kunne, drømmer jeg hver Nat om Mabel Dunham. De unge Daadyr spøge ligesom mine Vine, og naar jeg løfter Hjortefælder for at udpege mig et Stykke Bilsd, see Dyrene sig om, og det forekommer mig, som de alle havde Mabels søde Afsyn, lee mig op i Vinene, og see ud som om de sagde: Skyd mig om Du tør! Saa horer jeg hendes søde Stemme blandt Fuglenes Sang, og det er ikke længer siden, end den sidste Luur jeg fik mig, da troede jeg i Indbildningen at gaae over Niagara, omslyngende Mabel med mine Arme, for ikke at stilles fra hende. De bittreste Diebliske jeg i mit Liv har kjendt, vare de i hvilke Djævelen, eller maaskee een eller anden ond Mingo-Troldmand, havde sat mig det i Hovedet, i Drømme at indbilde mig, at Mabel ved een eller anden uberegnelig Ulykke var gaaet tabt for mig, enten formedelst Ustædighed eller ved Magt."

„D! Stifinder, naar I anseer dette for saa bittert i en Drom, hvad maa det da ikke være for den, der føler det i Virkeligheden, og veed at det alt er sandt, sandt, sandt. Saa sandt, at der ikke er andet Haab tilbage end Fortvivlelse!”

Disse Ord strømmede fra Jaspers, som Bandet strømmer ud af et Kar, der nylig er sonderbrudt. De bleve ufri-villigen, næsten ubevidst yttrede, men med en Sandhed og Følelse, der dieblikkelsen medførte Overbeviisningen om deres dybe Dyrtighed. Stifinder studiede, stirrede næsten en Minut paa sin Ben, som om han var forstyrret, og da var det at Sandheden, uagtet hans hele Genfældighed, opklarede for ham. Enhver veed hvor bestyrkende Beviser trænge ind paa Sjælen, saasnart den ahner en hidtil usfordet Sandhed, hvor hurtig Tankerne flyde, og de forud fattede Domme lede til deres rette Slutninger, under saadanne Omstændigheder. Vor Helt var af Naturen saa tilbidsfuld, saa retfærdig, og saa meget tilbøielig til at troe at alle hans Venner onskede ham den Lyksalighed, som han onskede dem, at en Mistanke om Jaspers Hengivenhed for Mabel, indtil dette Dieblik aldrig var bleven vækket i hans Barm. Han havde alligevel nu for megen Erfaring om de Sindsbevægelser, der karakteriserer Lidenskaben, og dette Udbrud af Følelser hos hans Vedsager, var altfor heftigt og altfor naturligt, til at efterlade nogen Tvivl om Gjenstanden. Den Følelse, der først fulgte paa denne Forandring i hans Mening, var dyb Idmyghed og overordentlig Smerte. Han forestillede sig Jaspers Ungdom, hans høiere Fordringer med Hensyn til personligt Jode, og al den sædvanlige Sandsynlighed, der kunde være for at en saadan Veiler vilde være Mabel mere behagelig, end han selv nogensinde kunde være. Dernæst udoede den ædle Retfærdighedsfølelse, hvorfor han var saa bekendt, sin Magt; den blev understøttet af

den Idmygghed, med hvilken han betragtede sig selv, og al den Erbødighed for Andres Rettigheder og Jølelser, som syntes at være indpodet i hans Natur. Idet han tog Jaspers Arm, førte han ham til en Træbul, hvor han, med et Slags uimodstaaeligt Herredomme over sine Ansigtsmuskler, bad den unge Mand tage Sæde, og sad sig selv ved hans Side.

Saa snart Eau-douces Jølelser havde faaet Lust, var han baade urolig og skamfuld over deres Hestighed. Han vilde have givet alt hvad han eiede paa Jorden, dersom de ire sidste Minutter kunde blive kaldte tilbage; men han var altfor ærlig, og altfor vant til at handle redeligt mod sin Ven, til noget Dieblisk langer at lægge Skjul paa sine Jølelser, eller at undvige en Forklaring, som han vidste vilde blive ham affordret. Endog medens han skjælvde i Forudfølelsen af hvad der vilde komme, opstod der ikke den fjerneste Tanke om Tvetydighed hos ham.

„Jasper,“ begyndte Stifinder i en saa høitidelig Tone, at den fik enhver Nerve til at skjælve i hans Tilhørers Legeme, „dette har overrasket mig! I nærer ommere Jølelser for Mabel end jeg havde troet, medmindre min egen feilagtige Forsængelighed grusomt har bedraget mig; jeg beklager Eder, min Dreng, af mit inderste Hjerte, gjør jeg! Ja jeg troer jeg veed at have Medynk med den, der har hengivet sit Hjerte til en Skabning, som Mabel, med mindre han har Haab om at hun vil betragte ham paa samme Maade som han betragter hende. Denne Sag maa opklares, Eau-douce, som Delawarerne siger, indtil der ikke bliver en Sky mellem os.“

„Hvilken Dpklaring kan den mangle, Stifinder? Jeg elsker Mabel Dunham, og Mabel Dunham elsker ikke mig; hun foretrækker Eder til Husbond, og den klogeste Ting jeg

kan gjøre er, jo før jo heller at begive mig til det salte Band, og forsøge paa at glemme Eder begge."

"Glemme mig, Jasper! — det vilde være en Straf, som jeg ikke fortjener. Men hvoraf veed I, at Mabel foretrakker mig? — hvorledes kan I vide det, Knøs? mig forekommer det en Umulighed!"

"Skal hun ikke ægte Eder, og vilde Mabel ægte en Mand, som hun ikke elsker?"

"Hun er bleven haardt tilskyndet af Sergeanten, er hun, og et lydigt Barn kan have fundet det vanskeligt at modstaae en døende Faders Ønsker. Har I nogensinde sagt Mabel, at I foretrak hende, Jasper? at I nærrede disse Følelser for hende?"

"Aldrig, Stifinder! jeg vilde ikke begaae den Uret mod Eder."

"Jeg troer Eder, Knøs, jeg troer Eder; og jeg troer I nu vilde drage bort til det salte Band, og lade Herten dø med Eder; men saaledes maa det ikke være. Mabel skal vide Alt, og hun skal have Lov til at gjøre hvad hun vil, om ogsaa mit Hjerte skal bryde under Provølsen, det skal hun. Der er altsaa ikke verket noget Ord mellem Eder, Jasper?"

"Intet af Betydning, intet direkte. Dog vil jeg tilstaae al min Daarskab, Stifinder; thi jeg bør tilstaae det for en ædelmodig Ven, som Eder, og saa vil det være forbi. I veed hvorledes unge Folk forstaae hinanden, eller troe at forstaae hinanden, uden derfor at tale derom med rene Ord, og lære at kjende hinandens Tanker, eller tro at kjende dem paa hundrede forskjellige Maader."

"Jeg ikke, Jasper, jeg ikke," svarede Beiviseren troskyldig; thi sandt at sige var hans Veisen aldrig blevet indødet af hine sode og dyrebare Opmuntringer, der

i Stilhed betegner Sympathi forenet med Lidenſkab. „Jeg ikke, Jaſper; jeg ſjender intet til alt dette. Mabel har altid behandlet mig redeligt og ſagt hvad hun havde at ſige, ligesaa tydeligt, ſom Tungen kunde udtale det.“

„J har haft den Glæde at høre hende ſige, at hun elſtede Eder, Stiſinder?“

„Nu, nei, Jaſper, juſt ikke med rene Ord. Hun har ſagt mig, at vi aldrig kunde, aldrig burde ægte hinanden, at hun ikke var god nok for mig, ſkjønt hun ſagde at hun ærede mig, og agtede mig. Men ſaa ſagde Sergeanten, at det altid var ſaaledes med de Unge og de Frygthomme, at hendes Moder ſagde ſaa og gjorde ſaa for hende, og at jeg under ethvert Vilkaar burde være tilfreds, naar hun vilde ſamtykke i, at ægte mig, og derfor har jeg ſluttet, at Alt var i Rigtighed, har jeg.“

Til Trods for alt hans Benſtab for den heldige Veiler, til Trods for alle hans ærlige og oprigtige Dnſter for hans Lykſalighed, vilde vi være en utro Krønikerſtriver, derſom vi ikke indrommede, at Jaſper ſolte ſit Hjerte hoppe med uſtyrlig Glædeſfølelſe ved denne Tilſtaaelfe. Det var ikke fordi han ſaae eller ſolte noget Daab i Forbindelſe med denne Omſtændighed; men det var behageligt for ubegrændſet Kjærligheds ſtinsyge Begjærlighed, ſaaledes at erfare, at ingen andre Dren havde hørt Tilſtaaelfer, ſom vare hans egne nægtede.

„Siig mig noget mere om denne Ting, at tale uden Tungen,“ vedblev Stiſinder, hvis Anſigt begyndte at blive alvorligt, og ſom nu udfpurgte ſin Kammerat, ſom den der ſynes at ahne noget ondt i Svaret. „Jeg kan og har talt med Chingachgook og hans Søn Uncas, ogſaa, paa den Maade, for den ſidſte ſaldt; men jeg troede ikke, at unge Piger udøvede denne Kunſt, og mindſt af alle Mabel Dunham.“

„Ikke saaledes, Stifinder. Jeg mener kun et Blit, et Smil, eller et Diekast, eller en Arms eller Haands Stjælven, naar det unge Fruentimmer leilighedsviis er kommen til at berøre mig; og fordi jeg har været svag nok til at stjelve endog ved Mabels Aandedrag, eller naar hun er kommen til at berøre mig med sine Klæder, saa har mine forfængelige Tanker vildledet mig. Jeg har aldrig yttret mig tydeligt for Mabel, og nu behøves det heller ikke, siden det er tydeligt at der ikke er noget Haab.“

„Jasper,“ gjensvarede Stifinder ligesvem, men med en Bærdighed, der udelukkede videre Bemærkninger for Diebliffet, „vi vil tale om Sergeantens Begravelse, og om vor Afreise fra denne D. Naar disse Ting ere ordnede vil der blive Tid nok til at tale om Sergeantens Datter. Denne Sag maa bringes i Rigtighed; thi Faderen efterlod Barnet til min Omsorg.“

Jasper var godt tilfreds med at forandre Gjenstanden, og Bennerne skiftes ad, hver bebyrdet med de Pligter, der passede sig bedst for hans Stilling og Sædvaner.

Den Eftermiddag bleve alle de Døde begravede, idet Sergeant Dunhams Grav indtog Midten af den aabne Plaine, under en stor Elms Skygge. Mabel græd bitterlig ved Ceremonien, og hun fandt Vindring ved saaledes at udøse sin Sorg. Natten hengik roligt, saavel som hele den følgende Dag, da Jasper havde erklæret at det kulede for haardt til at være sig ud paa Jndsoen. Denne Omstændighed opholdt ogsaa Capitain Sanglier, der ikke forlod Den, førend tredie Dagens Morgen efter Dunhams Død, da Veiret var bleven taaleligere, og Vinden var bleven gunstig. Da affeilede han, efterat have taget Afsked med Stifinder paa en Maade, som den der troede at han i den senere Tid havde været i Selskab med en udmærket Cha-

rafteer. De to flites ad, som dem der agte hinanden, medens hver af dem folte at den anden var ham en Gaade.

Semtende Kapitel.

De sidste faa Dages Hændelser havde været altfor angribende, og havde gjort altfor megen Krav paa vor Heltindes Styrke, til at henkaste hende i hjælpeløs Sorg. Hun sørgede over sin Fader, og hun gyste nu og da, naar hun gjenkaldte sig Jennies Død, og alle de gruelige Scener, hun havde været Vidne til, men i det Hele havde hun taget sig sammen, og folte ikke den dybe Modløshed, som i Almindelighed ledsager Sorgen. Maaskee den overvældende, næsten bedøvende Sorg, som havde sønderknuust stakkels June, og henkasted hende, i næsten tyve Timer, i en Slags bedøvet Tilstand, hjalp Mabel i at overvinde sine egne Følelser; thi hun havde følt det sin Pligt at yde den unge Indianerinde Trost. Dette havde hun gjort paa den rolige, blide, indsmigrende Maade, paa hvilken hendes Kjon i Almindelighed udøver sin Indflydelse, ved saadanne Leiligheder.

Den tredje Dags Morgen var bestemt til den paa hvilken the Scud skulde afgaae. Zasper havde gjort alle sine Forberedelser, de forskjellige Effecter vare indstibede, og Mabel havde taget Afsted med June, en smertelig og øm Afsted. Med eet Ord, Alt var færdigt og hver Sjel havde forladt Den, undtagen det indianiske Gruentimmer, Stifinder, Zasper og vor Heltinde. Den første var gaaet ind i Tøfningen

for at græde, og de tre sidste nærmede sig et Sted, hvor der laae tre Canøer, af hvilke den ene var Junes Eiendom og de andre to laae i Beredskab til at bringe de andre ud til the Scud. Stifinder gik foran; men da han nærmede sig Strandbredden vinkede han, istedenfor at tage Veien lige til Baadene, til sine Ledsagere, og fortsatte Veien til det omsaldne Træ, som laae ved Munden af Plainen og ude af Sigte for Rutteren. Idet han satte sig paa Stammen pegede han til Mabel at tage Plads paa hans ene Side og Jasper paa den anden.

„Sid ned her, Mabel, sid ned der, Eau-douce,“ begyndte han, saasnart han selv havde taget Sæde, „der er noget der ligger mig tungt paa Hjerte, og nu er det Tid at tage det bort, dersom det nogensinde skal stee. Sid ned, Mabel, og lad mig lette mit Hjerte, om ikke min Samvittighed, medens jeg har Styrke til at gjøre det.“

Den Pause der paafulgte varede to eller tre Minutter, og begge de unge Mennesker undrede sig over, hvad der vilde følge. Den Tanke, at noget kunde tynge paa Stifinders Samvittighed, forekom dem begge lige usandsynligt.

„Mabel,“ begyndte endelig vor Helt, „vi maa tale reent ud med hinanden, førend vi forene os med Eders Onkel ombord i Rutteren, hvor Saltvand har sovet hver eneste Nat siden det sidste Sammenstød; thi han siger, at det er det eneste Sted hvor en Mand kan være sikker paa at beholde Haaret paa sit Hoved, gjør han — Ak! hvad har jeg nu med disse Daarstaber og Historier at gjøre, jeg prøver paa at være spøgefuld og føle mig let om Hjertet, men Menneskets Magt kan ikke faae Vandet til at løbe op mod Strømmen. Mabel, I veed, at Sergeanten, førend han forlod os, havde afgjort det mellem os to, at vi skulde blive Mand og Kone, og at vi skulde leve sammen og elske hin-

anden, saalænge det var Guds Villie, at vi begge vare paa Jorden; ja, og sidenefter ogsaa."

Mabels Kinder havde gienvundet lidt af deres gamle Farve, i den friske Morgenluft, men ved denne uventede Tilfælde blegnede de igjen, næsten i samme Grad som Sorgen saa nylig havde bevirket. Dog saae hun venlig men alvorlig paa Stifinder og bestræbte sig endog for at fremtvinge et Smil.

"Meget sandt, min fortræffelige Ben," svarede hun; "dette var min stakkels Faders Dnsse, og jeg føler mig overbeviist om, at et heelt Liv helliget Eders Velvære og Tilfredshed, kunde neppe gjengjælde Eder Alt hvad I har gjort for os."

"Jeg frygter for, Mabel, at Mand og Kone behøve at være bundne sammen med stærkere Bånd, end saadanne Følelser, gjør jeg. I har ikke gjort noget for mig, eller noget der er værd at tale om, og dog længes jeg af mit inderste Hjerte efter Eder, gjør jeg, og derfor synes det rimeligt, at disse Følelser komme fra noget foruden det at frelse Skælper og vise Veie gjennem Skovene."

Mabels Kinder havde igjen begyndt at gløde, og skjøndt hun stred haardt for at smile, skjælvede hendes Stemme lidt, da hun svarede.

"Gjorde vi ikke bedst i at opsætte denne Samtale, Stifinder," sagde hun; "vi ere ikke ene, og intet er saa ubehageligt for tredie Mand, siger man, som Familiesager, for hvilke han ikke føler nogen Interesse."

"Det er fordi vi ikke ere alene, Mabel, eller snarere fordi Jasper er hos os, at jeg ønsker at tale om denne Sag. Sergeanten troede, at jeg kunde være et passende Parti for Eder, og skjøndt jeg havde mine Tvivl derom — ja jeg havde mange Tvivl — overtalte han mig endelig til denne Tanke, og Tingene kom istand mellem os, som I

veed. Men da I lovede Eders Fader at ægte mig, Mabel, og gav mig Eders Haand saa beskedent, men saa venligt, var der een Omstændighed, som Eders Onkel kaldte det, som I ikke kjendte, og jeg har troet det rigtigt at sige Eder den, førend Sagen er endeligen afgjort. Jeg har ofte taget et magert Dyr til min Middagsmad, naar godt Bildt ikke var til at finde, men det er saa naturligt, at man ikke tager det fletteste, naar man kan faae det bedste."

"Det er vanskeligt at forstaae Eders Tale, Stifinder. Dersom denne Samtale virkelig er nødvendig, haaber jeg at De vil være mere tydelig."

"Godt da, Mabel, jeg har tænkt at det var ganske rimeligt at I, da I gav efter for Sergeantens Ønster, ikke kjendte Jasper Westerns Jølelser for Eder."

"Stifinder!" og Mabels Kinder bleve nu saa blege, som Døden, derpaa blussede de i den høieste Rødme, og hele hendes Legeme skjælvede. Stifinder var alligevel altfor ivrig i sin Hensigt, til at lægge Mærke til denne Bevægelse, og Eau-douce havde tilhyllet sit Ansigt med sine Hænder, saa betimeligt, at han heller ikke saae det.

"Jeg har talt med Knosen, og ved at sammenligne hans Drømme med mine Drømme, hans Jølelser med mine Jølelser og hans Ønster med mine Ønster, frygter jeg, at vore Tankter ere for eens angaaende Eder, til at vi begge kunne blive lykkelige."

"Stifinder, I forglemmer, I skulde erindre, at vi ere forlovede!" sagde Mabel hurtig, og med en Stemme saa sagte, at den fordrede en skarp Opmærksomhed hos Tilhørerne, for at opfange Ordene. Det sidste Ord var i Sandhed ikke ganske tydeligt for Beviseren, og han tilstod sin Uvidenhed ved det beksjendte:

"Hvorledes?"

„J forglemmer at vi skal giftes, og saadanne Hentydninger ere upassende saavelsom smertelige.“

„Alt hvad der er Ret er passende, Mabel, og alt hvad der er Ret, leder til Retfærdighed og ærlig Udfærd, skjøndt det er smerteligt nok, som J siger, hvilket jeg mærker ved at prøve det, gjør jeg. Nu, Mabel, dersom J havde vidst, at Eau-douce tænker paa Eder paa den Maade, vilde J maaskee ikke have samtykket i at gifte Eder med Een, der er saa gammel og saa hæslig, som jeg er.“

„Hvorfor denne grusomme Prøvelse, Stifinder? Svortil kan dette føre? Jasper Western tænker ikke paa noget saadant, han siger Intet, han føler Intet.“

„Mabel!“ udraabte den unge Mand paa en Maade, der forraadte hans Bevægelsers ubeherskelige Natur, skjøndt han ikke tilføiede et eneste Ord.

Mabel skjulte sit Ansigt med begge Hænder, og de sad begge som et Par skyldige Bæsnere, der pludseligen vare robede i Udførelsen af en eller anden Forbrydelse, der gik ud paa en fælleds Bestyrters Beforsning. I det Dieblis var maaskee selv Jasper tilbøielig til at benægte sin Lidenstabs, for ikke at bedrøve sin Ven; medens Mabel, paa hvem denne bestemte Erklæring af en Sandhed, som hun snarere ubevidst havde haabet end troet, kom saa uventet, at hun i Dieblisset følte sig forvirret, og hun vidste neppe om hun skulde græde eller fryde sig. Dog var hun den første der talte, da Eau-douce ikke var istand til at yttre noget, der kunde rede hende ud af Forlegenheden, eller, som vilde smerte hans Ven.

„Stifinder,“ sagde hun, „J taler vildt. Hvorfor vil J i det Hele berøre dette?“

„Godt, Mabel, dersom jeg taler vildt, er jeg halbvild, veed J, af Natur frygter jeg, saavelsom af Bane.“ Da

han sagde dette forsøgte han paa at lee paa sin sædvanlige lydløse Maade; men det frembragte en besynderlig sturrende Lyd, og syntes næsten at kvæle ham. „Ja, jeg maa være vild, jeg vil ikke prøve paa at nægte det.“

„Kjæreste Stifinder! min bedste, ja næsten min eneste Ven, De kan ikke, vil ikke troe at jeg tænker paa at sige det!“ afbrød Mabel næsten aandelos, for skyndsomst at befrie ham for den Idmyggelse. „Dersom Mob, Sanddrubed, en ædel Sjæl og en ædel Bandel, uroffelige Grundsætninger, og hundrede andre fortræffelige Egenstaber kan gjøre en Mand æret, agtet eller elsket, ere Eders Fordringer derpaa ikke ringere end noget andet menneffeligt Væsens.“

„Hvilke omme og fortryllende Stemmer de have, Zasper,“ sagde Beiviseren nu, idet han lo høit og naturligt. „Ja, Naturen synes at have skabt dem til at trylle vore Dren med Sang, naar Skovens Musik tier. Men vi maa komme til at forstaae hinanden ret, maa vi. Jeg spørger Eder igjen, Mabel, dersom I havde vidst at Zasper elsker Eder, ligesaa høit som jeg, eller maaftue høiere, skjøndt det neppe er muligt; at han i sine Dromme seer Eders Ansigt paa Indsoen, at han taler til Eder og om Eder, naar han sover, forestiller sig Alt hvad der er skjønt, at ligne Mabel Dunham, som alt hvad der er godt og dydigt; troer at han aldrig har kjendt Lyksalighed, førend han kjendte Eder, kunde kysse Jorden, hvorpaa I har traadt, og forglemme alle sit Kalds Glæder, for at tænke paa Eder og paa den Glæde, at betragte Eders Skjønhed, og i at lytte til Eders Stemme, vilde I da have samtykket i at ægte mig?“

Mabel kunde ikke have besvaret dette Svørgsmaal om hun vilde, men skjøndt hendes Ansigt var skjult i hendes Hænder, var dog det tilstrømmende Blods Farve synlig mellem Nabningerne, og Tilstrømningen syntes at strække

fig lige til hendes Fingre. Dog understøttede Naturen hendes Kraft, thi der var et eneste Dieblis da den forbausede, næsten forstrækkede, Nige kastede et stjaalent Blik paa Jasper, som om hun ikke troede Stifinders Historie om hans Følelser, og hun læste Sandheden af alt hvad han havde sagt, i det stjaalne Blik, og bedækkede sit Ansigt strax igjen, som om hun for bestandig vilde skjule det for andres Ansyn.

„Giv Eder Tid til at overtænke, Mabel,“ vedblev Betviseren, „thi det er en høitidelig Ting at tage en Mand til Husbond, medens Tankerne og Onskerne dvæle ved en anden. Jasper og jeg have drøftet denne Sag, frit og som gode Venner, og skjøndt jeg altid vidste at vi betragtede de fleste Ting temmelig nær paa samme Maade, kunde jeg ikke have troet at vi betragtede en særegen Gjenstand, saa at sige med samme Øie, forinden vi aabnede vore Sjæle for hinanden angaaende Eder. Nu vedgaaer Jasper, at fra det første Dieblis han saa Eder, troede han at I var den sødeste og meest indtagende Skabning han nogeninde havde truffen paa; at Eders Stemme lød for hans Øren som det rindende Vand, at han troede at hans Seil var Eders Klæder, slagrende for Vinden, at Eders Latter fulgte ham i Søvn, og at han atter og atter frygtløs er faret op, fordi han indbildte sig, at een eller anden vilde tvinge Eder til at forlade the Scud, hvor han forestillede sig at I havde opslaaet Eders Bolig. Ja Knøsen havde endog tilstaaet at han ofte græder ved Tanken om, at det er rimeligt at I vil tilbringe Eders Dage med en anden, og ikke med ham.“

„Jasper?“

„Det er en hellig Sandhed, Mabel, og det er rigtigt at I bør vide det. Staae nu op og vælg mellem os. Jeg troer at Eau-douce elsker Eder lige saa høit som jeg,

han har søgt at overbevise mig om at han elsker Eder høiere, men det vil jeg ikke indrømme, thi jeg troer ikke det er muligt, men jeg vil tilstaae at Knøsen elsker Eder med Hjerte og Sjæl, og han har Ret til at blive hørt. Sergeanten efterlod mig, som Eders Bestyrter, og ikke som Eders Tyran. Jeg sagde ham at jeg vilde være Eder en Fader, saavel som en Husbond, og det forekommer mig at ingen følende Fader vilde nægte sit Barn dette lille Privilegium. Staae derfor op Mabel og udtal Eders Tanker ligesaa frit, som om jeg var Sergeanten selv, da jeg vil Eders Bedste og intet andet."

Mabel lod sine Hænder synke, reiste sig og stod Ansigt til Ansigt med sine to Beilere, skjøndt denne feberagtige Rødme paa hendes Kind snarere vidnede om Sindsbevægelse end Skamfuldhed.

"Hvad vil De, Stifinder?" spurgte hun, "har jeg ikke allerede lovet min stakkels Fader at gjøre alt hvad De forlanger!"

"Da forlanger jeg dette. Her staaer jeg, en Skovens Mand, og af ringe Værd, skjøndt jeg frygter, med en Uergjærrighed, der overgaar mine Fortjenester, og jeg vil bestræbe mig for at vise Retfærdighed til begge Sider. For det første er det indrømmet, at med Henyn til Jølelser for Eder, elsker vi Eder lige høit, Jasper troer at hans Jølelser maa være de stærkeste, men dette kan jeg ikke sige, naar jeg skal være ærlig, thi det forekommer mig at det ikke kan være sandt, ellers vilde jeg frant og frit tilstaae det, vilde jeg. Altsaa i denne Henseende, Mabel, staae vi her for Eder paa lige Vilkaar. Da jeg er den ældste, saa vil jeg først sige det lidet jeg kan fremføre til Gunst for mig, saavel som hvad jeg kan anføre mod mig. Som Jæger troer jeg at der ikke er nogen Mand i Nærheden af

Grændserne, der kan overgaae mig. Dersom Bildt eller Bjørnesjød, eller endog Fugle og Fiske, nogensinde skulde mangle i vor Hytte, vilde det være rimeligere, at det var Naturens og Forlynets Skyld, end min Feil. Det forekommer mig, kort sagt, at det Fruentimmer der er afhængig af mig, rimeligviis aldrig vil mangle Føde. Men jeg er frygtelig uvidende. Vel taler jeg flere Tungemaal, saadanne, som de ere, medens jeg er langt fra at være stiv i mit eget. Dernæst er jeg langt ældre end Eder, Mabel, og den Omstændighed at jeg saa længe var Sergeantens Kammerat, kan ikke være nogen stor Fortjeneste i Eders Dine. Jeg ønsker ogsaa at jeg var mere takkelig, gjør jeg, men vi ere alle som Naturen skabte os, og den Ting et Menneſte mindst bør beklage, undtagen ved meget specielle Leiligheder, er hans Udseende. Alt tilsammentaget, Alder, Udseende, Lærdom og Baner, Mabel, siger Samvittigheden mig at jeg bør beklage, at jeg er aldeles ustkiftet for Eder, om ikke ligefrem uværdig, og jeg vilde opgive Haabet i dette Dieblis, vilde jeg, dersom jeg ikke sølte noget drage i mit Hjertes Fibrer, som det falder haardt at løsne."

"Stifinder, fortræffelige, ædelmodige Stifinder!" raabte vor Heltinde, idet hun greb hans Haand, og kyskede den med en Slags hellig Erbødighed. "De gjør Dem selv Uret. — De forglemmer min stakkels Fader og Deres Løfter. — De kjender mig ikke ret!"

"Her er nu Jasper," vedblev Beiviseren, uden at lade sig afvende fra sin Hensigt, ved Pigens Kjørttegn, „høst ham er Sagen en ganske anden. Med Hensyn til at underholde og at elske, er der ikke megen Forskel mellem os; thi Knoen er tarvelig, vindstibelig og slittig. Dernæst er

han næsten lærd, han kender det franske Tungemaal, læser mange Bøger, og deriblandt nogle, som jeg veed I selv holder af at læse, han kan ved enhver Leilighed forstaae Eder, hvilket maaſte er mere end jeg kan ſige om mig selv."

"Hvad om alt det," afbrød Mabel utaalmødig, "hvorfor nu tale derom, — hvorfor i det Hele tale derom?"

"Dernæst har Knosén Gaver til at gjøre sine Tanker forſtaaelige, i hvilken Henseende jeg frygter at jeg aldrig kan maale mig med ham. Dersom der var nogen Ting i Verden der kunde gjøre min Tunge drifſtig og overtalende, Mabel, troer jeg at det er Eder ſelv; og dog har Jaſper i vor ſidſte Samtale endog overgaaet mig i dette Punkt, ſaa at jeg har ſtammet mig over mig ſelv. Han har ſagt mig hvor uſtyldig I er og hvor troſtøttet og godmødig, og hvorledes I ringeagtede Forfængelighed; thi ſkjøndt flere end een Officier har ønsket Eder til Kone, ſaa troer han dog at I hænger faſt ved Ederſ Følelſer, og vilde hellere blive Eder ſelv og Naturen tro, end at blive en Oberſtes Frue. Han bragte mit Blod ordentlig i Røg, gjorde han, da han talte om at I beſad Skjønhed, uden endog at synes at have lagt Mærke dertil, og om den Maade paa hvilken I bevægede Eder, ligesom en ung Fæ, ſaa naturligt, og yndigt, uden ſelv at vide det, og Ederſ Tankers Sandhed og Retfærdighed, og Ederſ varme og ædelmødige Hjerter —"

"Jaſper!" afbrød Mabel, idet hun gav eſter for Følelſer der havde vunden en ubetvingelig Styrke, ved ſaa længe at have været indeſperrede, og idet hun ſank om i den unge Mands aabne Arme græd hun, og var næſten ligesaa hjælplos ſom et Barn. "Jaſper! Jaſper! hvorfor har Du ſkjult dette for mig?"

Eau-douces Svar var ikke meget tydeligt, heller ikke

var den mumlende Samtale der paafulgte mærkværdig for sin Sammenhæng. Men Kjerlighedens Sprog bliver let forstaaet. Den Time der paafulgte forgik, som meget saa Minutter af det daglige Liv, for saavidt Tidsregningen angik, og da Mabel satte sig, og kom i Hu at der var andre tilstede, gik hendes Onkel op og ned ad Dækket, med hurtige Skridt, i stor Utaalmødighed, og undrede sig over at Jasper spillede saa meget af den gunstige Bind. Hendes første Tanke faldt paa ham, da det var saa rimeligt at han let vilde opdage, at hendes sande Hølelser nu vare blevene forraadte.

"O! Jasper," udbød hun, ligesom i Selvbebreidelse, "Stifinderen!"

Eau-douce skjælvede virkelig, ikke af umandig Frygt, men i den pinlige Overbeviisning om den Smerte, han havde forvoldet sin Ven, og han saae sig om til alle Sider, for at opdage ham. Men Stifinder havde trukken sig tilbage med en Takt og Delicatesse, der kunde have gjort en Hofmands Hølelser og Opdragelse Væ. De to Elskende sad i flere Minutter rolig og ventede hans Tilbagekomst, uvisse om hvad Sømmeligheden forbrede af dem, under saa særegne Omstændigheder. Endelig saae de deres Ven komme langsomt hen imod dem, med en tankefuld ja endog tungfindig Mine.

"Jeg forstaaer nu hvad I meente, Jasper, med at tale uden Tunge, og at høre uden Øren," sagde han, da han var saa nær at de kunde høre ham. "Ja jeg forstaaer det nu, gjør jeg, og en meget behagelig Samtale er det, naar man kan føre den med Mabel Dunham. Al! jeg sagde Sergeanten, at jeg ikke passede for hende, at jeg var alt for gammel, alt for uvidende, og ligesom alt for vild; men han vilde have det anderledes.

Jasper og Mabel sad, lignende Miltons Fremstilling af vore første Forældre, da Bevidstheden om Synd først lagde sin blytunge Bægt paa deres Sjæle. De hverken talte eller endog bevagede sig, skiondt de begge i det Dieblif indbildte sig, at de kunde stille sig ved deres nysfundne Ufsalighed, for at tilbagegive deres Ven hans Sindsro. Jasper var bleg, som Døden; men hos Mabel havde den jomfruelige Bestedenhed forarsaget, at Blodet var strømmet til hendes Kinder, indtil Farven havde naaet en Rigdom, der neppe blev overgaaet i hendes letfindigste og gladeste Dieblifke. Da den Jølelse, som for hendes Skion bestandig ledsager Visheden om gjengjeldt Kjærlighed, udbredte sin Blidhed og Omhed over hendes Ansigt, var hun paafaldende smuk. Stifinder stirrede paa hende, med en Attraa, han ikke forsøgte paa at skjule, og da lo han endog paa sin sædvanlige Biis, og med en Slags vild Begeistring, som Mennesker uden Dannelsse pleier at udtrykke deres Glæde. Denne diebliffelige Eftergivenhed blev alligevel forsonet, ved den Smerte der fulgte paa den pludselige Overbeviisning om, at denne herlige unge Skabning var tabt for ham, for bestandig. Det varede en heel Minut, førend dette naturlige Væsen kunde komme sig, efter det Slag, som denne Overbeviisning havde givet ham, og da gjenvandt han sit værdige Væsen, idet han talede med Alvor, ja næsten høitideligt.

„Jeg har altid vidst, Mabel Dunham, at Menneskene have deres Gaver,“ sagde han, „men jeg havde forglemt at det ikke hørte til mine, at behage de Unge, de Skønne og de Lærde. Jeg haaber at Feiltagelsen ikke har været nogen meget stor Synd, og om den var det, er jeg bleven haardt straffet derfor, er jeg. Nei, Mabel, jeg veed hvad I vil sige, men det er unødvendigt, jeg føler det altsam-

men, og det er lige saa godt, som om jeg hørte det altsammen. Jeg har havt en bitter Time Mabel, jeg har havt en meget bitter Time, min Dreng."

"Time!" gjentog Mabel, da den anden først brugte dette Ord, i det det fladderagtige Blod, der var begyndt at strømme tilbage til Hjertet, igjen foer i vild Bevægelse heelt op til hendes Tindinger; „sikkerlig, ikke en Time, Stifinder."

"Time!" udbrød Jasper, i samme Dieblis, „nei, nei, min værdige Ven, det er ikke ti Minutter siden I forlod os!"

"Godt, det kan være, skøndt det forekommer mig at være en heel Dag. Jeg begynder alligevel at troe, at de Lykkelige beregner Timer i Minutter, og de Ulykkelige i Maaneder. Men vi vil ikke tale mere herom, det er nu altsammen forbi, og mange Ord derom vil ikke gjøre Eder lykkeligere, medens de kun vil sige mig hvad jeg har tabt, og rimeligviis hvormeget jeg fortjente at tabe hende. Nei, nei, Mabel, det nytter ikke noget at afbryde mig, jeg indrømmer det altsammen, og Deres Modsigelse kan, skøndt den er saa godt meent, ikke forandre min Beslutning. Godt, Jasper, hun er Eders og skøndt det er haardt at tænke derpaa, troer jeg, at I vil gjøre hende lykkeligere end jeg kunde, thi Eders Gaver ere bedre stikkede dertil, skøndt jeg vilde have stridt haardt for at gjøre det, vilde jeg, dersom jeg ellers kender mig selv. Jeg burde have vidst det bedre end at troe Sergeanten, og jeg burde havt Tillid til hvad Mabel sagde mig oppe ved Enden af Indsøen, thi Forstand og Dømmekraft burde have viist mig det sande deri; men det er saa behageligt at troe hvad vi ønske, og Menneffene overtale os saa let, naar vi overtale os selv. Men hvad nytter det at tale derom, som jeg sagde før? Mabel syntes rigtignok at samtykke, men det kom altsam-

men af det Ønske at glæde hendes Fader, og fordi hun var bleven frygtssom for de Vilde —"

"Stifinder!"

"Jeg forstaaer Eder, Mabel, og mine Højselsjer ere ikke haarde, ere de ikke. Jeg troer sommetider at jeg skulde holde af at boe i Eders Nærhed, for at jeg kunde see Eders Lyksalighed, men i det hele taget er det bedst at jeg forlader det 55de ganste, og gaaer tilbage til det 60de, der saa at sige er mit naturlige Regiment. Det vilde maasse have været bedre om jeg aldrig havde forladt det, skjøndt der var stor Trang til min Tjeneste i denne Egn, og jeg har for flere Aar siden været sammen med nogle af det 55de, s. Ex. Sergeant Dunham, da han stod ved et andet Corps. Dog, Jasper, fortryder det mig ikke at jeg har kjendt Eder —"

"Og mig, Stifinder!" afbrød Mabel ivrigt; "fortryder De at De har lært mig at kjende? dersom jeg kunde troe det vilde jeg aldrig blive tilfreds med mig selv —"

"Eder, Mabel!" svarede Beiviseren, idet han greb vor Heltindes Haand, og saae hende i Øinene med reen Ustydighed, men inderlig Hengivenhed, "hvor kunde jeg fortryde at en Golsfraale oplyste en sørgelig Dags Mørke? at Lyset har afbrudt Mørket, skjøndt det kun varede saa kort en Tid? Jeg smigrer mig ikke med at kunne være istand til at vandre med lige saa let et Hjerte, som jeg een Gang pleiede at kunne, eller for det første at sove saa sødt, men jeg skal altid erindre hvor nær jeg var ved ufortjent at blive lykkelig, skal jeg. Saa langt fra at dadle Eder, Mabel, dadler jeg mig kun selv, for at være saa forsængelig at troe det muligt, at jeg kunde behage saadan en Stabning; thi visnok sagde I mig hvorledes det var, da vi talte derom paa Bjerget, og jeg burde den Gang

have troet Eder; thi jeg formoder at det er naturligt at unge Dvinder skulde kjende deres eget Sind bedre end deres Fædre. Ak! det er nu afgjort, og der staaer intet andet tilbage for mig, end at tage Afsted med Eder, at I kan asseile; jeg føler at Master Cap maa være utaalsmodig, og vi kan befrygte at han vil komme i Land og see efter os alle."

"At tage Afsted!" udbrød Mabel.

"Afsted!" gjentog Jasper, "det er dog ikke Eders Mening at forlade os, min Ven?"

"Det er det bedste, Mabel, det er i ethvert Tilfælde det bedste, Eau-douce, og det er det klogeste. Jeg kunde leve og dø i Eders Selskab, naar jeg kun fulgte mine Følelser; men naar jeg følger Fornuftens, skal jeg forlade Eder her. I vil gaae tilbage til Oswego, og blive Mand og Kone, saasnart som I komme dertil; thi alt det er afgjort med Master Cap, der længe efter Søen igjen, og som veed hvad der vil skee, medens jeg vender tilbage til min Skabers Ørkener. Kom Mabel," vedblev Stifinder, idet han reiste sig og med alvorlig Sømmelighed gik hen til vor Heltinde, "Kys mig; Jasper vil ikke misunde mig et eneste Kys, saa vil vi skilles ad."

"Oh! Stifinder!" udbrød Mabel, idet hun sank i hans Arme og kyskede hans Kinder, atter og atter, med en Frihed og Ild, som hun havde været langt fra at lægge for Dagen, medens hun laae ved Jaspers Barm; "Gud velsigne Dem, kjæreste Stifinder! De kommer til os igjen. Vi vil see Dem igjen. Naar De bliver gammel vil De komme til vor Bolig og lade mig være Deres Datter?"

"Ja! saaledes er det," gjensvarede Beiviseren, der neppe kunde drage Aande. "Jeg vil forsøge paa at betragte det paa den Maade. I passer bedre til at være min Datter, end til at være min Kone, gjør I. Farvel, Jasper.

Nu vil vi gaae til Canoen, det er Tid at I komme ombord."

Den Naade paa hvilken Stifinder førte dem ned til Strandbredden, var høitidelig og rolig. Saa snart, som de naaede Canoen, greb han igjen Mabels Haand, holdt hende lidt fra sig og betragtede hendes Ansigt med Dymærksomhed, indtil Taarerne randt ud af Jøllefjernes Rilder, og løb i Strømme ned over hans furede Kinder.

"For Guds Skyld, Stifinder," sagde Mabel, idet hun med Verbødighed knælede ned for hans Fødder. "Oh! vel-sig mig i det Mindste førend vi skilles!"

Dette udannede og ædelfindede Bæsen gjorde, som hun ønskede; og idet han hjalp hende med at stige i Canoen, syntes han at rive sig løs, som Een der sønderriver en stærk og modstridende Streng. Førend han trak sig tilbage, tog han alligevel Jasper under Armen, og idet han førte ham lidt til Side, talte han følgende Ord til ham.

"I har et kjerligt Hjerte og en blid Natur, Jasper, men vi ere begge raa og vilde, i Sammenligning med hin kjære Skabning, vær omhyggelig for hende, og lad aldrig hendes blide Sindelag føle Mandens raa Natur. I vil med Tiden komme til at forstaae hende, og Herren der hersker over Jordsøen og Skoven tillige, der seer paa Dyden med et Smil og paa Lasten med Bredens Blik, gjøre Eder lykkelig og værdig til at være det!"

Stifinder gjorde et Tegn til sin Ven, at han skulde gaae og han stod, lænende sig til sin Riffel, indtil Canoen havde naaet the Scuds Side. Mabel græd, som om hendes Hjerte skulde bryde, heller ikke vendte hendes Blik sig een eneste Gang fra det aabne Sted, hvor Stifinders Skikkelse saaes, førend the Scud havde passeret en Pynt, der fuldkommen skjulte Den. Da han sidst saaes stod

denne overordentlige Mands senefulde Stikkelse saa ubevægelig, som om det var en Statue, henfat paa et eensomt Sted, for høitideligen at minde om de Scener, som den saa nylig havde været Vidne til.

Sjertende Kapitel.

Stifinder var vant til Eensomhed; men da the Scud virkelig var forsvunden, overmandede Jølelsen af hans Forladthed ham næsten. Aldrig før havde han været sig sin isolerede Tilstand i Verden bevidst, thi hans Jølelser havde efterhaanden vænnet sig til det selftabelige Livs Smiger og Mangler; isærdeleshed da de sidste traadte i Forbindelse med huslig Kjærlighed. Nu, var saa at sige Alt, i eet Dieblis forsvundet, og han stod tilbage ligesaa blottet for Selskab, som for Haab. Endog Chingachgoof havde forladt ham; skjøndt det var kun for en Tid, blev hans Nærværelse dog savnet netop i et Dieblis, der kunde siges at være det meest kritiske i vor Helts Liv.

Stifinder stod, lænende sig til sin Riffel, i den i det foregaaende Capitel beskrevne Stilling, længe efter at the Scud var forsvunden, hans Stilling var fuldkommen uforandret, og ingen uden en Mand, der var vant til at sætte sine Mustler paa de haardeste Prover, kunde have vedligeholdt den Stilling, med dens marmoragtige Ufølsomhed, i saa lang Tid. Endelig gik han bort fra Stedet, idet Legemet's Be-

vægelse blev forudgaaet af et Suk, der syntes at trænge sig frem fra hans Brøsts Inderside.

Det var en Eiendommelighed hos dette overordentlige Bæsen, at hans Sandser og Lemmer, i enhver praktisk Henseende aldrig forsagede, om end Sjælen var opfyldt af andre Interesser, saameget som den vilde. Ved denne Leilighed slog ingen af disse store Hjelpetropper ham feil; men fjøndt hans Tanker vare udelukkende bestæftigede med Mabel, hendes Stjønhed, hendes Forkjærlighed for Jasper, hendes Taarer, og hendes Afsted, gik han i lige Linie til det Sted, hvor June endnu var, nemlig hendes Mands Grav. Den Samtale der paafulgte, blev holdt i Lustarorasproget, hvilket Stifinder talte flydende; men da det Tungemaal kun forstaaes af de meget Lærde, vil vi oversætte det frit i vort Modersmaal, idet vi, saavidt som muligt, ville bevare enhver af de Samtalendes Tone og Tanker, saavel som Enkelthederne og Maaden.

Juners Haar var falden ned over hendes Ansigt, og hun sad paa en Steen, der var opgravet ved at opkaste Graven, og hun hældede sig over det Sted, der indeholdt Arrowheads Legeme, ubevidst om nogen Andens Tilstedeværelse. Hun troede virkelig at Alle, med Undtagelse af hende selv, havde forladt Den, og Beiviserens Trin vare, da han bar Moccasiner, altfor lydløse til at bringe hende ud af Bildfarelsen.

Stifinder stod i flere Minutter og betragtede Fruentimmeret i stum Opmærksomhed. Betragtningen af hendes Sorg, Erindringen om hendes uerstattelige Tab, og Synet af hendes Forladthed, havde en velgjørende Indflydelse paa hans egne Følelser; da hans Fornuft sagde ham, hvor langt dybere Sorgens Rilder laae hos en ung Kone, som pludseligen og voldsomt var bleven sin Mand berøvet, end hos ham selv.

"Dew of June," sagde han høitideligt, men med et Alvor, der tilskjendegav Styrken af hans Medfølelse, "I er ikke ene i Eders Sorg. Vend Eder og lad Eders Dine hvile paa en Ben."

"June har ikke længer nogen Ben!" svarede Fruentimmeret, "Arrowhead er gaaet til de lykkeligere Jagtegne, og der er ingen bleven tilbage for at tage sig af June. Lustaroraerne vil jage hende fra deres Bigvammer; Troleserne ere hadefulde i hendes Dine, og hun kunde ikke see paa dem. Nei! lad June vansmægte paa sin Mands Grav."

"Dette kan aldrig gaae an, dette kan aldrig gaae an. Det er imod Fornuften og hvad der er ret. I troer paa Manitou? June."

"Han har skjult sit Ansigt for June, fordi han er vred. Han har ladet hende blive ene, for at dø."

"Lyt til en Mand, der har havt et langt Bekjendtskab med rød Natur, skøndt han er af hvid Natur og har hvide Gaver. Naar et blegt Ansigts Manitou ønsker at frembringe godt i et blegt Ansigts Hjerte, paafører han det Sorg; thi det er i vor Sorg, June, at vi see med det sandeste Die ind i os selv, og tillige med de langt seende Dine. Den store Aand vil vort Vel og han har taget Anføreren bort, for at I ikke skulde ledes vild af hans falske Dunge og blive til en Mingo i Eders Sindelag, som I allerede var det i Eders Selskab."

"Arrowhead var en stor Anfører," gjensvarede Fruentimmeret stolt.

"Han havde sine Fortjenester, havde han, og han havde ogsaa sine Feil. Men, June, I er ikke forladt, heller ikke vil I blive det saa snart. Giv Eders Sorg frit Løb, giv den Løb ifølge Naturen, og naar den passende Tid kommer, skal jeg have mere at sige Eder."

Stifinder gik nu til sin egen Canoe, og han forlod Den. I Løbet af Dagen hørte June Knaldet af hans Riffel, een eller to Gange, og da Solen gik ned lod han sig atter see, medbringende Jagle, færdigkogte og af en saa behagelig Lugt, at de kunde have fristet en Epicuræers Appetit. Dette Slags Liv varede en Maaned, da June haardnakkethed afflog at forlade sin Husbonds Grav i al den Tid, skjøndt hun endnu modtog sin Bessytters venlige Hjælp. Nu og da mødtes de og samtalede, idet Stifinder udspejdede Tilstanden af Dvindens Følelser; men Sammentømsterne vare korte og langtfra hyppige. June sov i een af Hytterne, og hun lagde sit Hoved til Hvile med Tryghed, thi hun var sig Bønnens Bessyttelse bevidst, skjøndt Stifinder uforanderlig hver Aften trak sig tilbage til een af de omliggende Dø, hvor han havde bygget sig en Hytte.

Ved Maanedens Ende var alligevel Aarstiden rykket saa langt frem, at den ikke kunde gjøre Junes Stilling behagelig. Træerne havde mistet deres Blade, og Røtterne vare blevne kolde og vinterlige. Det var Tid at tage bort.

Paa denne Tid lod Chingachgook sig atter see. Han havde en lang og fortrolig Samtale med sin Ven paa Den. June saae deres Foretagender og hun saae at hendes Bessytter var bekymret. Idet hun stjal sig hen til hans Side bestræbte hun sig for at mildne hans Sorg, med en Dvindes Bliidhed og med en Dvindes Instinkt.

„Tak, June, Tak!“ sagde han, „det er vel meent, skjøndt det er unyttigt. Men det er Tid at forlade dette Sted. Imorgen afgaae vi. Du vil følge med os, thi nu er Du kommen paa bedre Tanker.“

June samtykkede med en Indianerindes Sagtmodighed, og hun trak sig tilbage, for at tilbringe den øvrige Tid ved Arrowheads Grav. Ligegyldig for Timen og Aarstiden,

lagde den unge Enke ikke sit Hoved til Hvile den Efteraarsnat. Hun sad nær ved det Sted, der indesluttede hendes Husbonds Levninger, og bad ifølge sit Folks Skik, for hans Held paa den uendelige Sti, hvorhen han saa nylig var vandret, og for deres Gjenforening i de Retfærdiges Land. Idmyg og fornedret, som hun vilde have forekommet i de Spidsfindiges og Hensynsløses Vine, var dog Guds Billede i hendes Sjæl, og den haandhævede sin guddommelige Oprindelse ved inderlige Ønster og Jølesser, der vilde have forundret dem, som idet de foregive mere, føle mindre.

Om Morgenens afreiste de Tre, Stifinder alvorlig og forstandig, i alt hvad han foretog sig, Storflange taus og efterlignende, og June sagtmødig, resigneret og sorgfuld. De gik i to Canoeer, da den som tilhørte Fruentimmeret blev ladet tilbage. Chingachgook førte an og Stifinder fulgte, da Coursen gik op ad Strømmen. I to Dage pagatede de vester efter, og ligesaa mange Nætter tilbragte de paa Verne. Lykkeligvis blev Veiret mildt, og da de naaede Indsøen, var den smuld og glat, som en Dam. Det var den indianiske Sommer, og den stille Tid, og Juni Maanedes Mildhed opfyldte næsten Atmosfæren.

Den tredie Dags Morgen passerede de forbi Mundingen af Oswego, hvor Fortet og det dødt nedhængende Flag forgiæves indbød til at løbe ind. Uden at kaste et Blik til Siden, pagaiede Chingachgook forbi Flodens mørke Vand, og Stifinder fulgte ham stadigt med rolig Flid. Boldene vare opfyldte med Tilskuere; men Lundie, der kjendte sine gamle Venner, nægtede endog Tilløbelse til at præie dem.

Det var Middag, da Chingachgook løb ind i en lille Bugt, hvor the Scud laae til Ankers, paa en Slags Rhed. Paa Strandbredden var der en lille gammel Rydning, og nær ved Indsøens Bred var der et Stolpehuus, nyt og

færdigbygget, skøndt raat sammensat. Der var et Udseende af Grændsehyggelighed og Grændseoverflødighed, rundt om Stedet, skøndt det nødvendigviis var vildt og eensomt. Jasper stod paa Strandbredden, og da Stifinder steg i Land, var han den første der rakte ham Haanden. Mødet var uskyldigt men meget hjerteligt. Ingen Spørgsmaal bleve opkastede, da det var tydeligt at Chingachgook havde meddeelt de nødvendige Forklaringer. Stifinder rystede aldrig sin Bens Haand mere hjerteligt, end ved dette Møde, og der var endog en hjertelig Latter synlig paa hans Ansigt, da han sagde ham hvor lykkelig og godt han saae ud.

„Hvor er hun? hvor er hun?“ hviskede Weiviseren endelig; thi i Forsikningen lod det, som om han frygtede at fremkomme med dette Spørgsmaal.

„Hun venter paa os inde i Huset, min kjære Ven, hvorhen I seer at June allerede har skyndt sig for os.“

„June kan bruge lettere Skridt for at møde Mabel, men hun kan ikke bære et lettere Hjerte. Og saa, min Gut, fandt I altsaa Kappellanen i Garnisonen, og Alt var snart bragt istand?“

„Vi bleve viede efter kortere Tids Forløb end en Uge, efterat vi havde forladt Eder, og Master Cap forlod os næste Dag. I har glemt at spørge til Eders Ven Saltvand.“

„Ikke jeg, ikke jeg, Storflange har fortalt mig alt det, og saa holder jeg saa meget af at høre meget om Mabel og hendes Lyksalighed, gjør jeg. Smilede Barnet eller græd hun, da Ceremonien var forbi?“

„Hun gjorde begge Dele, min Ven; men — —“

„Ja, det er deres Natur, taarefulde og frydefulde! af! de ere meget behagelige for os fra Skovene; og jeg troer jeg vilde ansee alt hvad Mabel gjør, for at være rigtigt.

Og troer I, Jasper, at hun i det hele taget tænkte paa mig ved denne frydefulde Leilighed?"

"Det veed jeg, at hun gjorde, Stifinder, og hun tænker paa Eder, og taler om Eder, daglig, næsten hver Time. Ingen elsker Eder som vi."

"Jeg kjender kun Saa, der elsker mig høiere end I, Jasper; Chingachgook er maaskee nu den eneste Stabning om hvem jeg kan sige det. Godt, det nytter ikke at udsætte det længer, det maa skee og kan ligesaa godt skee strax, saa, Jasper, gaae nu foran, og jeg vil forsøge paa at see hendes søde Ansigt endnu engang."

Jasper gik foran og de vare snart derefter inde hos Mabel. Hun mødte sin forrige Beiler med en dyb Rødmen, og hendes Lemmer skjælvede saa at hun neppe kunde staae, dog var hendes Baser kjærligt og frimodigt. I den Time Stifinders Besøg varede (thi skjondt han spiste i sin Vens Huus, varede det ikke længer) kunde den, der var stærk i at spore den menneskelige Sjæls Virksomhed, have seet et tro Register over Mabels Følelser, i hendes Adfærd mod Stifinder og hendes Husbond. Mod den Sidste havde hun endnu lidt af den Tilbageholdenhed, som i Almindelighed ledsager unge Ægtefæller; men hendes Stemmes Toner vare endog kjærligere end sædvanlig, hendes Dyes Glans var blidere, og hun saae sjelden paa ham, uden at den Glød, som farvede hendes Kind, forraadte Tilværelsen af Følelser, som Bane og Tid endnu ikke havde mildnet til absolut Kølighed. Med Stifinder var alt Alvor, Oprigtighed, endog Ængstlighed; men Stemmen skjælvede aldrig, Diet sant aldrig ned, og om Kinden blussede, saa var det med den Sindsbevægelse, der staaer i Forbindelse med Befymring. Endelig kom Diebliffet da Stifinder maatte gaae. Chingachgook havde allerede forladt Canoerne og stod ved de

• yderste Træer, hvorfra en Sti førte ind i Stoven. Her ventede han rolig paa at hans Ven skulde støde til ham. Saa snart den Sidste fik Bished herom, reiste han sig hurtigt og tog Afsted.

„Jeg har undertiden troet at min Skiebne var lidt haard,“ sagde han; „men, Mabel, dette Fruentimmers Skiebne har bragt mig til at stamme mig og til Jernrust —“

„June forbliver og boer hos mig,“ afbrød vor Heltinde ivrig.

„Det tænkte jeg nok. Dersom Nogen kan rive hende ud af sin Sorg, og faae hende til at ønske at leve, kan I gjøre det, Mabel; skøndt jeg endog har mine Tvivl om Eders Held. Den stakkels Skabning har ingen Stamme og ingen Husbond, og det er ikke let at forsonde hendes Jølelser med begge Tab. Ak! — hvad har jeg at gjøre med andre Menneskers Elendigheder, som om jeg ikke havde nok i mine egne Hjemfogelser? Tal ikke til mig, Mabel, — tal ikke til mig, Jasper, — lad mig gaae min Vej i Fred, og som en Mand. Jeg har seet Eders Lyksalighed, og det er alt meget, og jeg vil derved være istand til at bære min egen Sorg saa meget deslettere. Nei, — jeg skal aldrig kysse Eder igjen, Mabel; jeg vil aldrig kysse Eder igjen. — Her er min Haand, Jasper, — tryk den, min Dreng, tryk den, frygt ikke for at den skal svigte, thi det er en Mands Haand, — og nu Mabel, tag I den, — nei, ikke saaledes —“ idet han forhindrede Mabel i at kysse den og bade den med sine Taarer, — „Saaledes maa I ikke gjøre.“

„Stifinder,“ spurgte Mabel, „naar skal vi see Eder igjen?“

„Jeg har ogsaa tænkt derpaa, ja, jeg har tænkt derpaa, har jeg. Dersom den Tid nogensinde skulde komme, da jeg ganske kan betragte Eder som en Søster, Mabel, eller

som et Barn, — det vil være bedre at sige som et Barn, siden I er ung nok til at være min Datter, saa kan I stole paa, at jeg vil komme tilbage; thi det vilde lette mit Hjerte at være Vidne til Eders Tilfredshed. Men dersom jeg ikke kan, — farvel, farvel. — Sergeanten havde Uret, — ja, Sergeanten havde Uret!"

Dette vare de sidste Ord Jasper Western og Mabel Dunham nogensinde hørte af Stifinder. Han vendte sig bort, som om Ordene kvalte ham, og var snart efter ved sin Vens Side. Saasnart den sidste saa ham nærme sig, tog han sin egen Byrde paa Skulderen og gled ind imellem Træerne, uden at vente paa at blive tilstalt. Mabel, hendes Husbond og June holdt alle Die med Stifinder, i Haab om at saa et Afstedstegn, eller et stjaalent Dietast; men han saa sig ikke tilbage. Een eller to Gange troede de at see ham rykke paa Hovedet, som Een der skjælver i sin Sjæls bittre Jølelser, og han vinkede med Haanden, som om han vidste at der blev holdt Die med ham; men en Gang, hvis Kraft ingen Sorg kunde svække, bragte ham snart ud af Syn, og han forsvandt i den dybe Skov.

Hverken Jasper eller hans Kone saa nogensinde Stifinder igjen. De forbleve endnu det næste Aar ved Duntarios Banker, og da overtalte Caps paatrængende Bønner dem til at støde til ham i New York, hvor Jasper endelig blev en heldig og agtet Kjøbmand. Tre Gange, med flere Aars Mellemrum, erholdt Mabel kostbare Foræringer af Velsværk, og hendes Jølelser sagde hende hvorfra de kom, skjøndt intet Navn ledsagede Gaven. I hendes senere Liv, da hun var Moder til adskillige Ynglinge, havde hun Leilighed til at besøge det Indre, og hun befandt sig ved Mohawks Banker, ledsaget af sine Sønner, af hvem den ældste

var istand til at være hendes Vestykker. Ved denne Leilighed bemærkede hun en Mand i en besynderlig Forflædning, der i nogen Afstand holdt Die med hende, med en Iver, der bragte hende til at erkjendige sig om denne Mands Paandtering og Charakteer. Man sagde hende, at han var den meest berømte Jæger i den Deel af Staten — det var efter Revolutionen — et Bæsen af den reneste Charakteer, og ligesaa fremstikkende Eiendommeligheder, og at han var bekendt i den Deel af Landet under Navn af Leather-stockings. Om mere end dette kunde Mrs. Western ikke forvise sig. Skjøndt de fjerne Glimt og denne Jægers eiendommelige Udsigt, forarsagede hende søvnløse Nætter og kastede en sørgmodig Skygge over hendes endnu elskelige Ansigt, der ikke forsvandt i mange Dage.

Med Hensyn til June, da frembragte det dobbelte Tab af Husbond og Stamme, den Birkning, Stifinder havde forudseet. Hun døde i Mabels Hytte paa Indsøens Bred, og Jasper bragte hendes Lig til Den, hvor han jordede det ved Arrowheads Side.

Lundie levede for at ægte sin gamle Inclination, og trak sig tilbage som en Veteran, træet af Krigen og dens Medførs; men hans Navn er bleven forherliget i vor egen Tid, ved en yngre Broders Heltedaad, der efterfulgte ham i hans territoriale Titel, hvilken dog snart atter blev sat i Skygge af een, som hans Tapperhed tilføes forskaffede ham.

Ende.

